

“અહો શ્રુતજ્ઞાનમ્” ગ્રંથ જીર્ણોદ્ધાર ૧૪૯

ફક્કીકા રત્નમંજૂષા-૧, ૨

: દ્રવ્યસહાયક :

પ.પૂ. યોગનિષ્ઠ આ. શ્રી કેસરસૂરીધરજી મ.સા. સમુદાયના
પ.પૂ. આ. શ્રી હેમપ્રભસૂરીધરજી મ.સા.ના આજ્ઞાવર્તિની
પૂ. પ્રવર્તિની સાધ્વીજી શ્રી નેમશ્રીજી મ.સા.ના શિષ્યા
પૂજ્ય સાધ્વીજી શ્રી મંજુલાશ્રીજી મ.સા ના શિષ્યા
પૂજ્ય વારિષેણાશ્રીજી મ.સા.ના શિષ્યા સા. વજ્રસેનાશ્રીજીના
૫૧ વર્ષના દીક્ષા પર્યાયની અનુમોદનાથે
નેમ-મંજુલ-વારિ-વજ્ર જૈન સ્વાધ્યાય મંદીર, સાબરમતી
આરાધક શ્રાવિકાઓના જ્ઞાનખાતાની ઉપજમાંથી

: સંયોજક :

શાહ બાબુલાલ સરેમલ બેડાવાળા
શ્રી આશાપૂરણપાર્શ્વનાથ જૈન જ્ઞાનભંડાર
શા. વિમળાબેન સરેમલ જવેરચંદજી બેડાવાળા ભવન
હીરાજૈન સોસાયટી, સાબરમતી, અમદાવાદ-૩૮૦૦૦૫
(મો.) ૯૪૨૬૫૮૫૯૦૪ (ઓ.) ૨૨૧૩૨૫૪૩ (રહે.) ૨૭૫૦૫૭૨૦
સંવત ૨૦૬૮ ઈ.સ. ૨૦૧૨

શ્રી આશાપૂરણ પાર્શ્વનાથ જૈન જ્ઞાનભંડાર

સંયોજક - શાહ બાબુલાલ સરેમલ

શાહ વીમળાબેન સરેમલ જવેરચંદજી બેડાવાળા ભવન

હીરાજૈન સોસાયટી, રામનગર, સાબરમતી, અમદાવાદ-૦૫.

(મો.) ૯૪૨૬૫૮૫૯૦૪ (ઓ) ૨૨૧૩૨૫૪૩ (ઇ-મેલ) ahoshrut.bs@gmail.com

અહીં શ્રુતજ્ઞાનમ્ ગ્રંથ જીર્ણોદ્ધાર - સંવત ૨૦૬૫ (ઈ. ૨૦૦૯) - સેટ નં-૧

પ્રાયઃ જીર્ણ અપ્રાપ્ય પુસ્તકોને સ્કેન કરાવીને ડી.વી.ડી. બનાવી તેની યાદી.

આ પુસ્તકો www.jainelibrary.org વેબસાઇટ પરથી પણ ડાઉનલોડ કરી શકાશે.

ક્રમાંક	પુસ્તકનું નામ	કર્તા-ટીકાકાર-સંપાદક	પૃષ્ઠ
001	શ્રી નંદીસૂત્ર અવચૂરી	પૂ. વિક્રમસૂરિજી મ.સા.	238
002	શ્રી ઉત્તરાધ્યયન સૂત્ર ચૂર્ણી	પૂ. જિનદાસગણિ ચૂર્ણીકાર	286
003	શ્રી અર્હદ્ગીતા-ભગવદ્ગીતા	પૂ. મેઘવિજયજી ગણિ મ.સા.	84
004	શ્રી અર્હચ્ચૂડામણિ સારસટીક:	પૂ. ભદ્રબાહુસ્વામી મ.સા.	18
005	શ્રી યૂક્તિ પ્રકાશસૂત્રં	પૂ. પદ્મસાગરજી ગણિ મ.સા.	48
006	શ્રી માનતુઙ્ગશાસ્ત્રમ્	પૂ. માનતુંગવિજયજી મ.સા.	54
007	અપરાજિતપૃચ્છા	શ્રી બી. ભટ્ટાચાર્ય	810
008	શિલ્પ સ્મૃતિ વાસ્તુ વિદ્યાયામ્	શ્રી નંદલાલ ચુનિલાલ સોમપુરા	850
009	શિલ્પરત્નમ્ ભાગ-૧	શ્રીકુમાર કે. સભાત્સવ શાસ્ત્રી	322
010	શિલ્પરત્નમ્ ભાગ-૨	શ્રીકુમાર કે. સભાત્સવ શાસ્ત્રી	280
011	પ્રાસાદતિલક	શ્રી પ્રભાશંકર ઓઘડભાઈ	162
012	કાશ્યશિલ્પમ્	શ્રી વિનાયક ગણેશ આપટે	302
013	પ્રાસાદમઞ્જરી	શ્રી પ્રભાશંકર ઓઘડભાઈ	156
014	રાજવલ્લભ યાને શિલ્પશાસ્ત્ર	શ્રી નારાયણ ભારતી ગોંસાઈ	352
015	શિલ્પદીપક	શ્રી ગંગાધરજી પ્રણીત	120
016	વાસ્તુસાર	શ્રી પ્રભાશંકર ઓઘડભાઈ	88
017	દીપાર્ણવ ઉત્તરાર્ધ	શ્રી પ્રભાશંકર ઓઘડભાઈ	110
018	જિનપ્રાસાદ માર્તણ્ડ	શ્રી નંદલાલ ચુનીલાલ સોમપુરા	498
019	જૈન ગ્રંથાવલી	શ્રી જૈન શ્વેતામ્બર કોન્ફ્રન્સ	502
020	હીરકલશ જૈન જ્યોતિષ	શ્રી હિમ્મતરામ મહાશંકર જાની	454
021	ન્યાયપ્રવેશ: ભાગ-૧	શ્રી આનંદશંકર બી. ધ્રુવ	226
022	દીપાર્ણવ પૂર્વાર્ધ	શ્રી પ્રભાશંકર ઓઘડભાઈ	640
023	અનેકાન્ત જયપતાકાખંધ ભાગ-૧	પૂ. મુનિચંદ્રસૂરિજી મ.સા.	452
024	અનેકાન્ત જયપતાકાખંધ ભાગ-૨	શ્રી એચ. આર. કાપડીઆ	500
025	પ્રાકૃત વ્યાકરણ ભાષાંતર સહ	શ્રી બેચરદાસ જીવરાજ દોશી	454

026	તત્ત્વોપપ્લવસિંહ:	શ્રી જયરાશી મટ્ટ, બી. મટ્ટાચાર્ય	188
027	શક્તિવાદાદર્શ:	શ્રી સુદર્શનાચાર્ય શાસ્ત્રી	214
028	ક્ષીરાર્ણવ	શ્રી પ્રભાશંકર ઓઘડભાઈ	414
029	વેધવાસ્તુ પ્રભાકર	શ્રી પ્રભાશંકર ઓઘડભાઈ	192
030	શિલ્પરત્નાકર	શ્રી નર્મદાશંકર શાસ્ત્રી	824
031	પ્રાસાદ મંડન	પં. ભગવાનદાસ જૈન	288
032	શ્રી સિદ્ધહેમ બૃહદ્વૃત્તિ બૃહન્ન્યાસ અધ્યાય-૧	પૂ. લાવણ્યસૂરિજી મ.સા.	520
033	શ્રી સિદ્ધહેમ બૃહદ્વૃત્તિ બૃહન્ન્યાસ અધ્યાય-૨	પૂ. લાવણ્યસૂરિજી મ.સા.	578
034	શ્રી સિદ્ધહેમ બૃહદ્વૃત્તિ બૃહન્ન્યાસ અધ્યાય-૩ (૧)	પૂ. લાવણ્યસૂરિજી મ.સા.	278
035	શ્રી સિદ્ધહેમ બૃહદ્વૃત્તિ બૃહન્ન્યાસ અધ્યાય-૩ (૨)	પૂ. લાવણ્યસૂરિજી મ.સા.	252
036	શ્રી સિદ્ધહેમ બૃહદ્વૃત્તિ બૃહન્ન્યાસ અધ્યાય-૪	પૂ. લાવણ્યસૂરિજી મ.સા.	324
037	વાસ્તુનિઘંટુ	પ્રભાશંકર ઓઘડભાઈ સોમપુરા	302
038	તિલકમંજરી ભાગ-૧	પૂ. લાવણ્યસૂરિજી	196
039	તિલકમંજરી ભાગ-૨	પૂ. લાવણ્યસૂરિજી	190
040	તિલકમંજરી ભાગ-૩	પૂ. લાવણ્યસૂરિજી	202
041	સપ્તસન્ધાન મહાકાવ્યમ્	પૂ. વિજયઅમૃતસૂરિધરજી	480
042	સપ્તભજીમિમાંસા	પૂ. પં. શિવાનન્દવિજયજી	228
043	ન્યાયાવતાર	સતિષચંદ્ર વિદ્યાભૂષણ	60
044	વ્યુત્પત્તિવાદ ગુઢાર્થતત્ત્વાલોક	શ્રી ધર્મદત્તસૂરિ (બચ્છા ઝા)	218
045	સામાન્યનિર્યુક્તિ ગુઢાર્થતત્ત્વાલોક	શ્રી ધર્મદત્તસૂરિ (બચ્છા ઝા)	190
046	સપ્તભજીનયપ્રદીપ બાલબોધિનીવિવૃત્તિ:	પૂ. લાવણ્યસૂરિજી	138
047	વ્યુત્પત્તિવાદ શાસ્ત્રાર્થકલા ટીકા	શ્રીવેણીમાધવ શાસ્ત્રી	296
048	નયોપદેશ ભાગ-૧ તરજિણીતરણી	પૂ. લાવણ્યસૂરિજી	210
049	નયોપદેશ ભાગ-૨ તરજિણીતરણી	પૂ. લાવણ્યસૂરિજી	274
050	ન્યાયસમુચ્ચય	પૂ. લાવણ્યસૂરિજી	286
051	સ્યાદ્યાર્થપ્રકાશ:	પૂ. લાવણ્યસૂરિજી	216
052	દિન શુદ્ધિ પ્રકરણ	પૂ. દર્શનવિજયજી	532
053	બૃહદ્ ધારણા યંત્ર	પૂ. દર્શનવિજયજી	113
054	જ્યોતિર્મહોદય	સં. પૂ. અક્ષયવિજયજી	112

શ્રી આશાપૂરણ પાર્શ્વનાથ જૈન જ્ઞાનભંડાર

સંયોજક - શાહ બાબુલાલ સરેમલ

શાહ વીમળાબેન સરેમલ જવેરચંદજી બેડાવાળા ભવન

હીરાજૈન સોસાયટી, રામનગર, સાબરમતી, અમદાવાદ-૦૫.

(મો.) ૯૪૨૬૫૮૫૯૦૪ (ઓ) ૨૨૧૩૨૫૪૩ (ઇ-મેલ) ahoshrut.bs@gmail.com

અહી શ્રુતજ્ઞાનમ્ ગ્રંથ જીર્ણોદ્ધાર - સંવત ૨૦૬૬ (ઈ. ૨૦૧૦) - સેટ નં-૨

પ્રાયઃ જીર્ણ અપ્રાપ્ય પુસ્તકોને સ્કેન કરાવીને ડી.વી.ડી. બનાવી તેની યાદી.

આ પુસ્તકો www.jainelibrary.org વેબસાઇટ પરથી પણ ડાઉનલોડ કરી શકાશે.

ક્રમ	પુસ્તકનું નામ	ભાષા	કર્તા-ટીકાકાર-સંપાદક	પૃષ્ઠ
055	શ્રી સિદ્ધહેમ બૃહદ્વૃત્તિ બૃહદ્ન્યાસ અધ્યાય-૬	સં	પૂ. લાવણ્યસૂરિજી મ.સા.	296
056	વિવિધ તીર્થ કલ્પ	સં	પૂ. જિનવિજયજી મ.સા.	160
057	ભારતીય જૈન શ્રમણ સંસ્કૃતિ અને લેખનકળા	ગુજ.	પૂ. પૂણ્યવિજયજી મ.સા.	164
058	સિદ્ધાન્તલક્ષણગૂઢાર્થ તત્ત્વલોક:	સં	શ્રી ધર્મદત્તસૂરિ	202
059	વ્યાપ્તિ પચ્ચક વિવૃત્તિ ટીકા	સં	શ્રી ધર્મદત્તસૂરિ	48
060	જૈન સંગીત રાગમાળા	ગુ.	શ્રી માંગરોઠ જૈન સંગીત મંડળી	306
061	ચતુર્વિંશતીપ્રબન્ધ (પ્રબંધ કોશ)	સં	શ્રી રસિકલાલ એચ. કાપડીઆ	322
062	વ્યુત્પત્તિવાદ આદર્શ વ્યાખ્યા સંપૂર્ણ ૬ અધ્યાય	સં	શ્રી સુદર્શનાચાર્ય	668
063	ચન્દ્રપ્રભા હેમકૌમુદી	સં	પૂ. મેઘવિજયજી ગણિ	516
064	વિવેક વિલાસ	સં/ગુ.	શ્રી દામોદર ગોવિંદાચાર્ય	268
065	પચ્ચશતી પ્રબોધ પ્રબંધ	સં	પૂ. મૃગેન્દ્રવિજયજી મ.સા.	456
066	સન્મતિતત્ત્વસોપાનમ્	સં	પૂ. લલ્લિતસૂરિજી મ.સા.	420
067	ઉપદેશમાલા દોઘટ્ટી ટીકા ગુર્જરાનુવાદ	ગુજ.	પૂ. હેમસાગરસૂરિજી મ.સા.	638
068	મોહરાજાપરાજયમ્	સં	પૂ. ચતુરવિજયજી મ.સા.	192
069	ક્રિયાકોશ	સં/હિં	શ્રી મોહનલાલ બાંઠિયા	428
070	કાલિકાચાર્યકથાસંગ્રહ	સં/ગુ.	શ્રી અંબાલાલ પ્રેમચંદ	406
071	સામાન્યનિરુક્તિ ચંદ્રકલા કલાવિલાસ ટીકા	સં.	શ્રી વામાચરણ ભટ્ટાચાર્ય	308
072	જન્મસમુદ્રજાતક	સં/હિં	શ્રી ભગવાનદાસ જૈન	128
073	મેઘમહોદય વર્ષપ્રબોધ	સં/હિં	શ્રી ભગવાનદાસ જૈન	532
074	જૈન સામુદ્રિકનાં પાંચ ગ્રંથો	ગુજ.	શ્રી હિમ્મતરામ મહાશંકર જાની	376

075	જૈન ચિત્ર કલ્પદ્રૂમ ભાગ-૧	ગુજ.	શ્રી સારાભાઈ નવાબ	374
076	જૈન ચિત્ર કલ્પદ્રૂમ ભાગ-૨	ગુજ.	શ્રી સારાભાઈ નવાબ	238
077	સંગીત નાટ્ય રૂપાવલી	ગુજ.	શ્રી વિદ્યા સારાભાઈ નવાબ	194
078	ભારતનાં જૈન તીર્થો અને તેનું શિલ્પસ્થાપત્ય	ગુજ.	શ્રી સારાભાઈ નવાબ	192
079	શિલ્પ ચિન્તામણિ ભાગ-૧	ગુજ.	શ્રી મનસુખલાલ ભુદરમલ	254
080	બૃહદ્ શિલ્પ શાસ્ત્ર ભાગ-૧	ગુજ.	શ્રી જગન્નાથ અંબારામ	260
081	બૃહદ્ શિલ્પ શાસ્ત્ર ભાગ-૨	ગુજ.	શ્રી જગન્નાથ અંબારામ	238
082	બૃહદ્ શિલ્પ શાસ્ત્ર ભાગ-૩	ગુજ.	શ્રી જગન્નાથ અંબારામ	260
083	આયુર્વેદના અનુભૂત પ્રયોગો ભાગ-૧	ગુજ.	પૂ. કાન્તિસાગરજી	114
084	કલ્યાણ કારક	ગુજ.	શ્રી વર્ધમાન પાર્શ્વનાથ શાસ્ત્રી	910
085	વિશ્વલોચન કોશ	સં./હિં	શ્રી નંદલાલ શર્મા	436
086	કથા રત્ન કોશ ભાગ-1	ગુજ.	શ્રી બેચરદાસ જીવરાજ દોશી	336
087	કથા રત્ન કોશ ભાગ-2	ગુજ.	શ્રી બેચરદાસ જીવરાજ દોશી	230
088	હસ્તસંજીવનમ્	સં.	પૂ. મેઘવિજયજીગણિ	322
089	એન્દ્રયતુર્વિંશતિકા	સં.	પૂ.યશોવિજયજી, પૂ. પુણ્યવિજયજી	114
090	સમ્મતિ તર્ક મહાર્ણવાવતારિકા	સં.	આચાર્ય શ્રી વિજયદર્શનસૂરિજી	560

श्री आशापूरण पार्श्वनाथ जैन ज्ञानभंडार

संयोजक – शाह बाबुलाल सरेमल - (मो.) 9426585904 (ओ.) 22132543 - ahoshrut.bs@gmail.com

शाह वीमळाबेन सरेमल जवेरचंदजी बेडावाळा भवन
हीराजैन सोसायटी, रामनगर, साबरमती, अमदावाद-05.

अहो श्रुतज्ञानम् ग्रंथ जीर्णोद्धार – संवत् २०६७ (ई. 2011) सेट नं.-३

प्रायः अप्राप्य प्राचीन पुस्तकों की स्कैन डीवीडी बनाई उसकी सूची। यह पुस्तके www.jainelibrary.org वेबसाइट से भी डाउनलोड कर सकते हैं।

क्रम	पुस्तक नाम	कर्त्ता / टीकाकार	भाषा	संपादक / प्रकाशक	पृष्ठ
91	स्याद्वाद रत्नाकर भाग-१	वादिदेवसूरिजी	सं.	मोतीलाल लाघाजी पुना	272
92	स्याद्वाद रत्नाकर भाग-२	वादिदेवसूरिजी	सं.	मोतीलाल लाघाजी पुना	240
93	स्याद्वाद रत्नाकर भाग-३	वादिदेवसूरिजी	सं.	मोतीलाल लाघाजी पुना	254
94	स्याद्वाद रत्नाकर भाग-४	वादिदेवसूरिजी	सं.	मोतीलाल लाघाजी पुना	282
95	स्याद्वाद रत्नाकर भाग-५	वादिदेवसूरिजी	सं.	मोतीलाल लाघाजी पुना	118
96	पवित्र कल्पसूत्र	पुण्यविजयजी	सं./अं	साराभाई नवाब	466
97	समराङ्गण सूत्रधार भाग-१	भोजदेव	सं.	टी. गणपति शास्त्री	342
98	समराङ्गण सूत्रधार भाग-२	भोजदेव	सं.	टी. गणपति शास्त्री	362
99	भुवनदीपक	पद्मप्रभसूरिजी	सं.	वेंकटेश प्रेस	134
100	गाथासहस्री	समयसुंदरजी	सं.	सुखलालजी	70
101	भारतीय प्राचीन लिपीमाला	गौरीशंकर ओझा	हिन्दी	मुन्शीराम मनोहरराम	316
102	शब्दरत्नाकर	साधुसुन्दरजी	सं.	हरगोविन्ददास बेचरदास	224
103	सुबोधवाणी प्रकाश	न्यायविजयजी	सं./गु	हेमचंद्राचार्य जैन सभा	612
104	लघु प्रबंध संग्रह	जयंत पी. ठाकर	सं.	ओरीएन्ट इन्स्टीट्यूट बरोडा	307
105	जैन स्तोत्र संचय-१-२-३	माणिक्यसागरसूरिजी	सं.	आगमोद्धारक सभा	250
106	सन्मति तर्क प्रकरण भाग-१, २, ३	सिद्धसेन दिवाकर	सं.	सुखलाल संघवी	514
107	सन्मति तर्क प्रकरण भाग-४, ५	सिद्धसेन दिवाकर	सं.	सुखलाल संघवी	454
108	न्यायसार – न्यायतात्पर्यदीपिका	सतिषचंद्र विद्याभूषण	सं.	एसियाटीक सोसायटी	354
109	जैन लेख संग्रह भाग-१	पुरणचंद्र नाहर	सं./हि	पुरणचंद्र नाहर	337
110	जैन लेख संग्रह भाग-२	पुरणचंद्र नाहर	सं./हि	पुरणचंद्र नाहर	354
111	जैन लेख संग्रह भाग-३	पुरणचंद्र नाहर	सं./हि	पुरणचंद्र नाहर	372
112	जैन धातु प्रतिमा लेख भाग-१	कांतिविजयजी	सं./हि	जिनदत्तसूरि ज्ञानभंडार	142
113	जैन प्रतिमा लेख संग्रह	दौलतसिंह लोढा	सं./हि	अरविन्द धामणिया	336
114	राधनपुर प्रतिमा लेख संदोह	विशालविजयजी	सं./गु	यशोविजयजी ग्रंथमाळा	364
115	प्राचिन लेख संग्रह-१	विजयधर्मसूरिजी	सं./गु	यशोविजयजी ग्रंथमाळा	218
116	बीकानेर जैन लेख संग्रह	अगरचंद नाहटा	सं./हि	नाहटा ब्रधर्स	656
117	प्राचीन जैन लेख संग्रह भाग-१	जिनविजयजी	सं./हि	जैन आत्मानंद सभा	122
118	प्राचिन जैन लेख संग्रह भाग-२	जिनविजयजी	सं./हि	जैन आत्मानंद सभा	764
119	गुजरातना ऐतिहासिक लेखो-१	गिरजाशंकर शास्त्री	सं./गु	फार्बस गुजराती सभा	404
120	गुजरातना ऐतिहासिक लेखो-२	गिरजाशंकर शास्त्री	सं./गु	फार्बस गुजराती सभा	404
121	गुजरातना ऐतिहासिक लेखो-३	गिरजाशंकर शास्त्री	सं./गु	फार्बस गुजराती सभा	540
122	ऑपरेशन इन सर्च ऑफ संस्कृत मेन्यु. इन मुंबई सर्कल-१	पी. पीटरसन	अं.	रॉयल एशियाटीक जर्नल	274
123	ऑपरेशन इन सर्च ऑफ संस्कृत मेन्यु. इन मुंबई सर्कल-४	पी. पीटरसन	अं.	रॉयल एशियाटीक जर्नल	414
124	ऑपरेशन इन सर्च ऑफ संस्कृत मेन्यु. इन मुंबई सर्कल-५	पी. पीटरसन	अं.	रॉयल एशियाटीक जर्नल	400
125	कलेक्शन ऑफ प्राकृत एन्ड संस्कृत इन्स्क्रिप्शन्स	पी. पीटरसन	अं.	भावनगर आर्चीऑलॉजीकल डिपा.	320
126	विजयदेव माहात्म्यम्	जिनविजयजी	सं.	जैन सत्य संशोधक	148

श्री आशापूरण पार्श्वनाथ जैन ज्ञानभंडार

संयोजक – शाह बाबुलाल सरेमल - (मो.) 9426585904 (ओ.) 22132543 - ahoshrut.bs@gmail.com

शाह वीमळाबेन सरेमल जवेरचंदजी बेडावाळा भवन
हीराजैन सोसायटी, रामनगर, साबरमती, अमदावाद-05.

अहो श्रुतज्ञानम् ग्रंथ जीर्णोद्धार – संवत् २०६८ (ई. 2012) सेट नं.-४

प्रायः अप्राप्य प्राचीन पुस्तकों की स्केन डीवीडी बनाई उसकी सूची। यह पुस्तके www.jainelibrary.org वेबसाइट से भी डाउनलोड कर सकते हैं।

क्रम	पुस्तक नाम	कर्त्ता / संपादक	भाषा	प्रकाशक	पृष्ठ
127	महाप्रभाविक नवस्मरण	साराभाई नवाब	गुज.	साराभाई नवाब	754
128	जैन चित्र कल्पलता	साराभाई नवाब	गुज.	साराभाई नवाब	84
129	जैन धर्मनो प्राचीन इतिहास भाग-२	हीरालाल हंसराज	गुज.	हीरालाल हंसराज	194
130	ओपरेशन इन सर्च ओफ सं. मेन्सु. भाग-६	पी. पीटरसन	अंग्रेजी	एशियाटीक सोसायटी	171
131	जैन गणित विचार	कुंवरजी आणंदजी	गुज.	जैन धर्म प्रसारक सभा	90
132	दैवज्ञ कामधेनु (प्राचिन ज्योतिष ग्रंथ)	शील खंड	सं.	ब्रज. बी. दास बनारस	310
133	करण प्रकाश	ब्रह्मदेव	सं./अं.	सुधाकर द्विवेदि	276
134	न्यायविशारद महो. यशोविजयजी स्वहस्तलिखित कृति संग्रह	यशोदेवसूरिजी	गुज.	यशोभारती प्रकाशन	69
135	भौगोलिक कोश-१	डाह्याभाई पीतांबरदास	गुज.	गुजरात वर्नाक्युलर सोसायटी	100
136	भौगोलिक कोश-२	डाह्याभाई पीतांबरदास	गुज.	गुजरात वर्नाक्युलर सोसायटी	136
137	जैन साहित्य संशोधक वर्ष-१ अंक-१, २	जिनविजयजी	हिन्दी	जैन साहित्य संशोधक पुना	266
138	जैन साहित्य संशोधक वर्ष-१ अंक-३, ४	जिनविजयजी	हिन्दी	जैन साहित्य संशोधक पुना	244
139	जैन साहित्य संशोधक वर्ष-२ अंक-१, २	जिनविजयजी	हिन्दी	जैन साहित्य संशोधक पुना	274
140	जैन साहित्य संशोधक वर्ष-२ अंक-३, ४	जिनविजयजी	हिन्दी	जैन साहित्य संशोधक पुना	168
141	जैन साहित्य संशोधक वर्ष-३ अंक-१, २	जिनविजयजी	हिन्दी	जैन साहित्य संशोधक पुना	282
142	जैन साहित्य संशोधक वर्ष-३ अंक-३, ४	जिनविजयजी	हिन्दी	जैन साहित्य संशोधक पुना	182
143	नवपदोनी आनुपूर्वी भाग-१	सोमविजयजी	गुज.	शाह बाबुलाल सबचंद	384
144	नवपदोनी आनुपूर्वी भाग-२	सोमविजयजी	गुज.	शाह बाबुलाल सबचंद	376
145	नवपदोनी आनुपूर्वी भाग-३	सोमविजयजी	गुज.	शाह बाबुलाल सबचंद	387
146	भास्वति	शतानंद मारछता	सं./हि	एच.बी. गुप्ता एण्ड सन्स बनारस	174
147	जैन सिद्धांत कौमुदी (अर्धमागधी व्याकरण)	रत्नचंद्र स्वामी	प्रा./सं.	भैरोदान सेठिया	320
148	मंत्रराज गुणकल्प महोदधि	जयदयाल शर्मा	हिन्दी	जयदयाल शर्मा	286
149	फक्कीका रत्नमंजूषा-१, २	कनकलाल ठाकूर	सं.	हरिकृष्ण निबंध	272
150	अनुभूत सिद्ध विशायंत्र (छ कल्प संग्रह)	मेघविजयजी	सं./गुज	महावीर ग्रंथमाळा	142
151	सारावलि	कल्याण वर्धन	सं.	पांडुरंग जीवाजी	260
152	ज्योतिष सिद्धांत संग्रह	विश्वेश्वरप्रसाद द्विवेदी	सं.	ब्रीजभूषणदास बनारस	232
153	ज्ञान प्रदीपिका तथा सामुद्रिक शास्त्रम्	रामव्यास पान्डेय	सं.	जैन सिद्धांत भवन	160
नूतन संकलन					
१	आ. चंद्रसागरसूरिजी ज्ञानभंडार – उज्जैन	हस्तप्रत सूचीपत्र	हिन्दी	श्री आशापुरण पार्श्वनाथ जैन ज्ञानभंडार	
२	श्री गुजराती श्वे.मू. जैन संघ-हस्तप्रत भंडार – कलकत्ता	हस्तप्रत सूचीपत्र	हिन्दी	श्री आशापुरण पार्श्वनाथ जैन ज्ञानभंडार	

श्रीहरिकृष्णनिबन्धमणिमालायाः
षष्ठो (६) मणिः ।

फक्किकारतमञ्जूषा

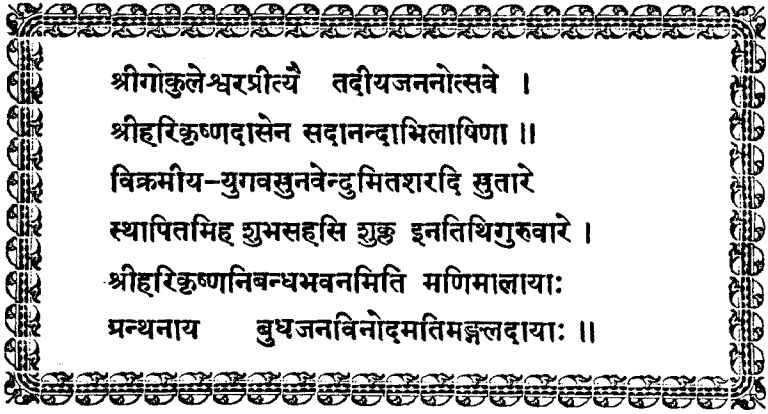
सिद्धान्तकौमुदीस्थपङ्क्तिव्याख्यानरूपा ।

प्रकाशकः—

श्रीहरिकृष्णनिबन्धभवनम्
बनारस-सिटी ।

(सर्वाधिकारः प्रकाशकाधीनः)

विद्याविहास यन्त्रालये मुद्रितम् ।

श्रीगोकुलेश्वरप्रीत्यै तदीयजननोत्सवे ।
 श्रीहरिकृष्णदासेन सदानन्दाभिलाषिणा ॥
 विक्रमीय-युगवसुनवेन्दुमितशरदि सुतारे
 स्थापितमिह शुभसहसि शुक्ल इनतिथिगुरुवारे ।
 श्रीहरिकृष्णनिबन्धभवनमिति मणिमालायाः
 ग्रन्थनाय बुधजनविनोदमतिमङ्गलदायाः ॥

रघुवंशमहाकाव्यम्—सुधानाम्निव्याख्या सहितम् ।

प्रत्येक श्लोक में क्रमशः अवतरण-श्लोक, सञ्जीवनो-अन्वयः—“सुधाव्याख्या”—कोशः—समासादि-व्याकरण-वाच्यपरिवर्तन-तात्पर्यार्थः—हिन्दीभाषार्थः तथा जहाँ तहाँ पौराणकीयकथार्ये—उपयुक्त टीप्पणीयां—संक्षिप्तकथार्ये आदि उपयुक्त विषय दिये हैं तथा ग्रन्थ समाप्ति में परीक्षोपयोगि प्रश्नपत्र भी दिये गये हैं आज तक इतनी उत्तम परीक्षोपयोगि टीकायें तथा मल्लिनाथ कृत सञ्जीविनी टीका सहित का रघुवंश अन्यत्र नहीं छपा ।

१ से ५ सर्ग का मूल्य लागत मात्र १॥)

उपरोक्त “सुधाव्याख्या” सहित रघुवंश १ से ४ सर्ग का मूल्य १।)

तथा ६ से १० सर्ग का मूल्य १॥) पृथक् २ संस्करण भी मिलता है ।

किरातार्जुनीयम्—सुधानाम्निव्याख्या सहितम् ।

सर्व प्रथम पात्र-परिचय-संक्षिप्तकथा तथा प्रत्येक श्लोक में क्रमशः अवतरण-श्लोक-मल्लिनाथीटीका-अन्वयः—“सुधाव्याख्या”—कोशः—समासादि-व्याकरण-वाच्य-परिवर्तन-तात्पर्यार्थः—भाषार्थः—जहाँ तहाँ उपयुक्त टीप्पणीयां—शिक्षासङ्ग्रह-तथा परीक्षोपयोगि प्रश्नपत्र भी दिये गये हैं आज तक किरात १ से ३ सर्ग का इतनी उत्तम परीक्षोपयोगि टीकायें तथा मल्लिनाथी टीका सहित का संस्करण दूसरा अन्यत्र कहीं नहीं छपा ।

१ से ३ सर्ग का मूल्य लागत मात्र ॥)

प्राप्तिस्थानम्—

श्रीहरिकृष्णनिबन्धभवनम्,
 बनारस सिटी ।

SRI HARIKRIṢṢṢA NIBANDHA MAṆI MĀLĀ

NO. 6.

THE

PHAKKIKĀRATNA MANJŪṢĀ

(BEING A COMMENTARY ON THE PANKTĪ OF ŚĪDDHĀNTA KAUMŪDĪ)

By

VYĀKARANA KĀVYATĪRTHA

MAITHIL PANDIT S'RI KANAKALAL THAKUR

(PART I)

PUBLISHED BY

S'ri Hari Krishna Nibandha Bhawan
BENARES.

Fourth Edition]

[1932

[ALL RIGHTS RESERVED BY THE PUBLISHER]

परिक्षापाठ्य-पुस्तक-सूचीपत्रम् ।

- (१) सरलत्रिकोणमिति-चापीयत्रिकोणगणिते—सविशेषवासना- ६० आ०
सहिते—द्वियुक्पदसिद्धान्त-लघुरिक्थादि—नवीनसिद्धान्तप्रश्नादिसहिते ३—०
- (२) नीलाम्बरीयगोलीयरेखागणितम्—नूतनवासनया, गोलबोधेन ०—१२
च समन्वितम्
- (३) मुहूर्तचिन्तामणिः—पीयूषधारासहितः—नूतनगणितविषयोपपत्त्या- ३—०
दि टिप्पणीसहितः
- (४) मुहूर्तचिन्तामणिः—प्रमिताक्षरासहितः—नवीनगणितविषयोपपत्त्या- १—१२
दि टिप्पणीसहितः
- (५) बृहज्जातकम्—भट्टोत्पलीयटीकासहितम् नवीनगणितविषयोपपत्त्या- २—०
दि टिप्पणसहितम्
- (६) ताजिकनीलकराटी—विश्वनाथीयटीकोदाहरणसहिता—गणितविष- १—४
योपपत्त्यादिटिप्पणीविभूषिता
- (७) शिशुबोधः—सविशेषटिप्पणीसहितः ०—३
- (८) रेखागणितस्यैकादश-द्वादशाध्यायौ—ज्योतिर्विद्वर-श्रीकृष्णदत्तशर्म- ०—१२
कृतटीकासहितौ सविशेषटिप्पणीसमलंकृतौ
- (९) नाहिदत्तपञ्चविंशतिका ०—१
- (१०) प्रतिभावोधकम्—संस्कृतटीकासहितम् ०—८
- (११) मूलरामायणम्—अन्वय-व्याख्या-समास-व्याकरण-वाच्यपरिवर्तन- ०—८
कोश-सारार्थ-भाषार्थ-प्रश्नादिसहितम्
- (१२) मुद्राराक्षसनाटकम्—भावबोधिनीटीका—विस्तृतसमालोचनासहितम् २—०
- (१३) शिशुपालवधं सटीकम्—आदितः सर्गद्वयात्मकम् ०—८
- (१४) शिशुपालवधं सटीकम्—आदितः सर्गत्रयात्मकम् ०—१२
- (१५) फक्किारत्नमञ्जूषा—(स्त्रीप्रत्ययान्तो भागः) २—०
- (१६) फक्किारत्नमञ्जूषा—कारकादकृदन्तान्तो भागः २—०
- (१७) उभयाभावादिवारकपरिष्कारः—(सटीकः) ०—१२
- (१८) वैयाकरणभूषणसारः—सरलाटीकासहितः २—०
- (१९) न्यायकुसुमाञ्जलिः—हरिदासटीकाटिप्पणीयुतः ०—८
- (२०) न्यायदर्शनम्—विश्वनाथवृत्ति-टिप्पणीविवृत्तियुतम् १—०
- (२१) वाल्मीकिरामायणसुन्दरकाण्डम्—(रेशमी गुटका) १—०
- (२२) अमरकोशः—अनेकार्थध्वनिमञ्जरी—द्विरूपकोशैकाक्षरकौशैश्च सहितः ०—६
- (२३) बगलामुखीस्तोत्रम् ०—१
- (२४) लीलावती—पं० सुरलीधरठक्कुरकृत-लीलावती-वासना-परिशिष्टप्रश्नादि- २—८
सहिता ।
- (२५) कारिकावली—पं० सूर्यनारायणशुक्लरचित-मयूखोद्भासितसिद्धान्त- ०—१०
मुक्तावलीसहिता । (प्रत्यक्षखण्ड)
- (२६) रसमञ्जरी—महाकविभानुदत्तमिश्रविरचिता । पं० श्रीबद्रीनाथ- १—४
शर्मकृत-सुरभिव्याख्याविभूषिता ।
- (२७) श्रुतबोधः—श्रीसीतारामझाकृतया आशुबोधिनीसमाख्यव्याख्यया, ०—६
तत्कृतसंक्षिप्तच्छन्दोगणितादिना च सहितः ।

श्रीहरिकृष्णानिवन्धभवनम्-बनारस-सिटी ।

श्रीहरिकृष्णनिबन्धमणिमालायाः

पष्ठो (६) मणिः ।

फक्किकारत्नमञ्जूषा

सिद्धान्तकौमुदीस्थपङ्क्तिव्याख्यानरूपा ।

मुद्रलपुर (मुङ्गेर) मण्डलान्तर्गत महमदाग्रामवास्तव्येन गणपति-

ठक्कुरात्मजैकनाथठक्कुरात्मजेन व्याकरणकाव्यतीर्थेन ठक्कुरोपनामक

परिडितश्रीकनकलालशर्मणा मैथिलेन रचिता

तेनैव संशोधिता च ।

(स्त्रीप्रत्ययान्तो प्रथमो भागः)

प्रकाशकः—

श्रीहरिकृष्णनिबन्धभवनम्,

बनारस सिटी ।

चतुर्थावृत्तिः]

[१९८८]

राजशासनादुसारेण सर्वेऽधिकाराः प्रकाशकेन स्वायत्तीकृताः ।

फक्कि कारत्रमज्जूषायाः प्रथमभागस्य

विषयानुक्रमणिका ।

विषयः	पृष्ठम्	पं०
संज्ञाप्रकरणे ।		
मुनित्रयमिति	१	११
तदुक्तोरिति	२	९
विषयश्चाधिकारश्च	३	३
ननु संज्ञाचेति	३	८
अइ उणित्यादि	३	१६
माहेश्वराणीति	४	२
पुषामन्त्या इत	४	११
लणसूत्रेऽकारश्चेति	४	१३
हकारादिष्वकार०	५	६
हलन्त्यमिति ।	५	१७
प्रत्याहारेष्वित्तां	५	२६
आदिरन्त्येनेतीति	६	७
आये इति	६	१०
अर्वाङिति	६	१४
अतन्त्रमिति	६	१८
क्रेति	६	२४
व इति	६	२५
रथानां, येरा	६	२६
शतचक्रम्	६	३०
प्रक्रियादशायां	७	३२
अस्य चाष्टाध्यायी	७	८
त्रिपाद्यामपीति	७	९
अन्नाण परेण	७	२३
ऐ औजिति	८	२
नाञ्जलौ	८	११

परिभाषाप्रकरणे ।

अष्टाभ्य औशित्यादौ	९	३
--------------------	---	---

अचूस्सन्धौ ।

स्थानत आन्त०	९	२६
इति धकारस्य	१०	१०
द्वित्वविकल्पाच्चत्वारि	१०	१२
सुद्धयुपास्य इति	१०	२१

विषयः	पृष्ठम्	पं०
धाञ्जंश इति	१०	२९
ननु वाहत०	११	५
आदित्यो	११	९
वान्त इत्यत्र	११	१३
छकाराद्वा	११	१९
तन्निमित्तस्यैव	१२	१
कानि सन्ति	१२	२२
तत्रान्तरतम्यादिति	१२	२६
पुरस्तादिति	१३	३
अर्थवद्ग्रहण	१३	१२
इह पूर्वान्तवद्भावेन	१४	३
उपसर्गणैव धातोराल्लेपे	१४	१९
अचि किम्	१४	२९
कृति सवर्णे	१५	१०
अतीति निवृत्तमिति	१५	२६
व्यवस्थितविभा०	१६	५
अथ प्रकृति भावः	१६	२०
नित्यमिति किमिति	१६	२४
ननु 'अवङ् स्फो०'	१६	३१
ह्रस्वविधिसाम०	१७	२
चकारो न कर्त्तव्यः	१७	६
वत्किमिति	१७	२३
रामकृष्णावसू०	१८	४
वत्त्वस्यासिद्धत्वा०	१८	८
अर्थग्रहणम्	१८	१७

हल्सन्धौ ।

टोः किम्	२०	१
स्थानप्रयत्नाभ्यां	२०	१३
कथं तर्हि मदोदघ्राः	२१	७
अत्राघोषस्य	२१	१६
पदस्येति किम्	२१	२८
कुर्वन्तीत्यत्र	२२	२
संस्कृतां	२२	८

विषयः	पृष्ठम्	पं०
व्युत्पत्ति पक्षेऽप्रत्ययः	२२	२७
ख्याजादेशे न	२३	७
येन नाप्राप्तौ	२३	१०
दीर्घस्यायं तुक्	२३	२२

विसर्गसन्धौ ।

अप्रत्ययस्य । कम्	२३	२७
एकादेशशास्त्र	२४	८
कृत्वोर्थः किम्	२४	२०
सामर्थ्यमिह	२४	२६
कस्कादिष्विति	२५	४
कस्कादिषु भास्करः	२५	१०

स्वादिसन्धौ ।

स्वौजसमौडिति	२५	२२
जश्त्वापवादः	२६	२३
यत्वस्यापवादः	२७	२
उत्वं प्रति क्त्वं ना०	२७	८
शिवोऽर्च्यः	२७	१३
अप्लुतात्किम्	२७	२२
असन्धिः सौत्रः	२८	२४
अशि किम्	२८	३१
पदे किम्	३०	२
असुपि किम्	३०	२२
अणः किम्	३०	२८
पूर्वग्रहणमनुत्तर०	३१	७
मनोरथः	३१	१६
अक्रोः किम्	३१	२७
अनञ्समासे किम्	३२	१

अजन्त पुल्लिङ्गे ।

अर्थवदिति	३२	१०
पूर्वसुत्रेणैव सिद्धे	३३	५
प्रातिपदिकग्रहणे	३३	२९
क्त्वविसर्गौ	३४	२६
पुरस्तादिति	३४	३१
सम्बुद्धाक्षि०	३५	११
एङ्ग्रहणं किम्	३६	१५
पठ्यवायेऽपीति	३६	२५
भवामि, भविष्यामिति	३७	३
विधिरिति किम्	३७	८
प्रत्यये किम्	३८	१०

विषयः	पृष्ठम्	पं०
सन्निपातेति	३८	२७
बहुवचने किम्	३९	१४
झलि किम्	३९	३०
ननु सार्धमात्रा०	४०	५
सुपि किम्	४१	६
जश्त्वमिति	४१	१३
सस्य द्वित्वपक्षे	४१	१८
सुपिचेतिदीर्घो	४२	१५
इणकोः किम्	४३	४
विवृताऽघोषस्य	४३	१३
आदेश प्रत्यययोः	४३	२५
तदन्तस्यापीति	४३	३३
तेन परमसर्वत्रेति	४४	१२
अनेकास्त्वात्स०	४४	२८
उभशब्दोद्वित्व०	४५	९
तस्येह पाठस्तु	४५	२५
न च कप्रत्ययेनेष्ट०	४५	५
उभयशब्दस्य द्विवचनं ना०	४६	२८
तस्माज्जस्यजादेशस्य	४७	३
बहुव्रीहौ विकीर्षिते	४७	१६
संज्ञोपसर्जनीभूतास्तु	४८	४
महासंज्ञाकरणेन	४८	१०
समुदायस्यैवायं निषेधः	४८	२६
नचैवं तदन्तविधिना सुट्०	४८	२८
पदाङ्गाधिकारे तस्य च०	४८	३३
निर्दिश्यमानस्यादेशा भ०	४९	२
एकदेशविकृतमनन्यवत्	४९	५
वृत्तिकृतेति	४९	६
इह पूर्वस्मादपीति	५०	२
पूर्वत्रासिद्धेनेति	५०	९
तस्य दोष इति	५०	१४
प्रभृतिग्रहणं प्रकारार्थम्	५०	२०
यद्यप्यौडि	५१	३
धातोः किम्	५१	१५
शेषः किम्	५१	३०
ह्रस्वौ किम्, वातप्रम्ये	५२	७
यूकिम् । मात्रे	५२	१४
दीर्घात्किम् । निष्कौशाम्बिः	५२	२०
प्रथमहल् किम्	५३	३

विषयः	पृष्ठम्	पं०
शोभनः सखा सुसखेति	५३	३२
आङ्गस्वात्तदन्तस्या०	५३	३५
समुदायस्य सखिरूपत्वा०	५४	८
परमः सखा यस्येति	५४	१६
गौणत्वेऽपीति	५४	२०
अनित्यत्वादिति	५४	२८
गौणत्वे तु नेतीति	५५	१
वस्तुतस्तु प्रियत्रयाणाम्	५५	५
द्विपर्ययानां किम्	५५	१२
इह परत्वादाया	५५	२३
अव्यन्तत्वान्न सुलोपः	५६	१
कुमारीति	५६	३
धातुना संयोगस्य वि०	५६	१०
कथं तर्हि दुर्धियो वृश्चि०	५६	१७
कौ लुधं न स्थानिवत्	५७	२
दीर्घस्यापि ग्रहणात्	५७	६
सूत्रे नप्त्रादिग्रहणं	५७	१०
परत्वात्तृज्जडावे	५७	२२
कृ त् इत्यनयोरनुकरणो	५७	३१
ननु इना सह वर्तते	५८	६
ननु से शब्दाज्जसि	५८	१६
शसा साहचर्यात्	५८	२१
ओतो णिदिति	५८	२८
तेनेह न हे भानो	५९	१५
अजन्तस्त्रीलिङ्गे ।		
एङ्हस्वादिति	५९	२०
वृद्धिरेचि, रमायै	५९	२५
एकादेशस्य पूर्वा०	६०	१
दिङ्नामान्यन्तराले	६०	१०
योत्तरेति	६०	१२
बहुव्रीहिग्रहणं स्प०	६०	१६
असंयुक्ता ये डलकाः	६०	२०
यत्केचिदाहुः	६०	२३
यद्यपि जरसादेशस्य	६०	२९
गुणदीर्घोत्वाना०	६१	२४
स्त्रियामित्यस्य त्रिच०	६२	६
स्वमोर्लुका लुप्तत्वेनात्	६२	८
रादेशात्पूर्वविप्रति०	६२	२४
द्वरेत्वे सत्याविति	६३	१
बिभक्तौ लिङ्गविशिष्टा०	६३	२

विषयः	पृष्ठम्	पं०
अस्तीतिविविति	६३	६
प्रथीशब्दस्येति	६३	१०
कथं तर्हि, हेसुभु	६३	२३
आरम्भसामर्थ्यादेव	६४	१
अजन्तक्लृवे ।		
ननु अतोऽमिति	६४	६
एङ्हस्वादिति हलमात्र०	६४	२१
देर्लुप्तत्वादिति	६४	२३
सन्निपातपरिभाषया	६४	२७
परत्वाज्जरसि कृते	६४	३१
वस्तुतस्तु प्रभृतिग्रह०	६४	३४
पद्म इत्यत्र हि	६५	१६
अत्र सन्निपातपरि०	६५	२४
न लुप्ततेत्यस्यानित्य०	६५	२८
प्रवृत्तिनिमित्तैक्ये	६६	८
वस्तुतस्तु प्ररीणाम्	६६	२८
हलन्तपुलिङ्गे		
उपदेशे किम्	६७	६
एकाचो धातोरिति	६७	१२
झलीति निवृत्तिम्	६७	१३
व्यपदेशिवद्भावेन	६७	२०
ननु धुगित्यादेः	६७	२३
छन्दस्येव णिवरिति	६८	४
आदित्यधिकारात्	६८	१८
नुम्बिधिसामर्थ्यात्	६८	२२
हे अनङ्गुन्निति	६८	२९
अलिबधित्वेन	६९	२
ननु णत्वापेक्षया	६९	५
गौणत्वे तु नुद्	६९	२५
ननु कमलशब्दात्	६९	२९
षत्वं कमलपु	७०	७
अकच्सहितस्या०	७०	१८
नित्यत्वान्धेः	७०	३०
अश्वचनं सा०	७१	४
नलोपः राजेति	७१	११
नचाल्लोपः स्थानि०	७१	२३
नचाल्लोपस्य स्थानि०	७२	१
योग विभागसाम०	७२	८
यत्तु वृत्रघ्न इत्या०	७२	१४

विषयः	पृष्ठम्	पं०
इह दीर्घे कर्त्तव्ये	७२	२५
इति यकारस्य ने०	७३	१२
अत एव ज्ञापकादन्त्यस्य	७३	२३
अनञः किम्	७४	२
आ आदिति	७४	७
शतानि सहस्राणीति	७४	१७
अष्टम्य इति।वक्तव्ये	७४	२४
इह पूर्वस्मादपीति	७४	३२
निरूपपदाद्युजेः	७५	१३
इह सृजियज्योः	७५	१६
परिस्फुडिति	७५	१७
राडिति पदान्तोप०	७५	२२
नतु त्वं स्त्री अहं स्त्री	७५	२७
मपर्यन्तस्य किम्	७६	६
इह शेषे लोपोऽन्त्य०	७६	१८
आद्यः शेषे लोप०	७६	३३
भाविनः सुटो नि०	७७	१२
समस्यमाने	७७	२९
अपदादौ किम्	७७	३४
स्थग्रहणात्	७८	६
नेह युष्मत्पुत्रो ब्र०	७८	१०
एकतिङ्वाक्यम्	७८	१२
युक्तग्रहणादिति	७८	२२
परम्परासम्बन्धे	७८	२८
इह युष्मदस्मदोरा०	७८	३०
सर्वदा रक्ष देव न	७९	१
अच इति लोपविषये	७९	६
आन्तरतम्यात्	७९	१३
अन्त्यबाधे	७९	२२
इति पक्षे तु अद्वयडिति	८०	७
विष्वग्देवयोः किम्	८०	१८
अप्रत्ययग्रहणं किम्	८०	२२
तिरश्च इति	८०	३०
परं नित्यं च नुमं	८०	३३
धातोरच्यत्वन्तस्य	८१	७
उगिद्वामिति सूत्रे	८१	९
कुत्वस्याऽसिद्धत्वात्	८१	२१
षत्वाऽपवादत्वात्	८१	२५
प्रत्येकमिति व्याख्या०	८२	२

विषयः	पृष्ठम्	पं०
नुमग्रहणं नुमस्था०	८२	८
तक्षिरक्षिभ्यांण्यन्ताभ्यामिति	८२	९
अन्तरङ्गोऽपीडागमः	८२	१७
सान्तमहत् इत्यत्र	८२	२३
अस्य सम्बुद्धौ	८२	२९

हलन्तस्त्रीलिङ्गे ।

निपातनाइलोप०	८३	२
क्निन्नन्तत्वात्कुत्वेन	८३	६
द्यौरिति	८३	९
चतस्र इति	८३	१५
सर्वावदिति	८३	१९
अमूर्भिरिति	८३	२२

हलन्तनपुंसकलिङ्गे

दत्वमिति	८३	२६
उत्तरपदत्वे चेति	८४	३
रत्वस्त्वयोरसि०	८४	२९
तदन्तस्यापि रुत्व०	८५	१३
इह हल्ङ्यादिलोपे	८५	१९
तस्याऽसिद्धत्वात्०	८५	२३
असृजः पदान्ते कु०	८५	२७
यद्वा व्रश्चेति सूत्रे	८६	६
अल्लोपस्य स्थानिव०	८६	१४
गवाक्शब्दस्य	८६	२३
नचेह चयोद्वि०	८६	२७
अस्माक्षिभूतानीति	८६	२९
नित्यात्परादपि नुमः	८७	१३

अव्यये ।

यस्मात्सर्वा विभक्तिरिति	८७	१९
कृद्योमान्त०	८८	२२
अथ विहितविशेष०	८९	८
यद्यप्यव्ययसंज्ञायां	८९	१५
आब्ग्रहणं व्यर्थम०	८९	२५
लिङ्गत्वादि	८९	२६

स्त्रीप्रत्यये ।

अजाद्युक्तिर्दीपो	९०	१
अजादिभिः स्त्रीत्व०	९०	२०
शूद्रावामहत्पूर्वा०	९०	३३
वन इति सामान्यग्र०	९१	२७
प्रत्ययग्रहणे यस्मात्स०	९१	२९

विषयः	पृष्ठम्	पं०	विषयः	पृष्ठम्	पं०
पञ्च, चतस्रः	९२	७	सपूर्वस्य किमिति	१०२	३२
पूर्वस्य किम् । परस्य माभू०	९३	५	कुसिदशब्दो ह्रस्वमध्यो	१०३	६
आतः किम् । सांकादिय०	९३	१०	त्र्येण्या च शल्लया	१०३	९
तदन्तविधिनैव सिद्धौ	९४	२	पिशङ्गादुपसंख्यानम्	१०३	२१
भस्त्राग्रहणमुप०	९४	५	छन्दसि ऋमेके	१०३	२५
एषाद्वा एतयोस्त्विति	९४	१२	अवदातशब्दस्तु	१०३	३४
बहुब्रीहैर्भाषित०	९४	१४	लघावन्ते द्वयोश्च	१०४	२
शेषिके कपि तु	९४	२१	ननु पितामहीत्यादिरूप०	१०४	३
अयमेव स्त्रीप्रत्ययेषु	९४	२८	ननु उत्सादिभ्यो	१०४	७
उसर्जनत्वाच्चेति	९६	६	अमत्रे हि स्त्रीविषः	१०४	११
बक्ष्यमाणेत्यत्र	९७	१	गजवाची नागशब्दः	१०४	२२
ताच्छीलिकेऽण०	९७	२४	द्योतो गुणवचनात्	१०४	३४
अनपत्याधिकार०	९७	३४	यत्तु भाष्ये	१०५	६
तद्धितान्तत्वात्प्राति०	९८	१०	उतः किम्	१०५	२६
षित्वसामर्थ्यात्	९८	२३	अकिन्नर्थात्किम्	१०६	२
सर्वत्र लोहितादीति	९८	३२	कथं ब्रह्माणीति	१०६	१२
टापृष्ठीषोरपवादः	९९	७	कचिन्न, धनक्रीतेति	१०६	२९
परिमाणान्तात्तु	९९	१३	अस्वाङ्गपूर्वपदाद्वा	१०७	१
क्षेत्रे किम्	१००	१०	उपसर्जनात्किम्	१०७	१३
ननु द्वौ पुरुषौ	१००	१२	अद्रवन्मुक्तिम०	१०७	२९
ननु लघवात्	१००	२१	आद्ययोर्बद्धजलक्षण इति	१०८	७
ननु ऊधसो०	१००	२७	ओष्ठादीनाम्पञ्चा०	१०८	१६
स्त्रियां किम्	१००	३४	इति शब्दः प्रकारे	१०८	१९
अव्ययग्रहणाऽननु०	१०१	३	आकृतिग्रहणा०	१०८	२९
ननु संज्ञाशब्दानां	१०१	७	रज्वादिपथ्युदासा०	१०९	१८
मामकग्रहणं निय०	१०१	१५	उपचारादिति	१०९	२८
गर्भिण्यां जीवज्ञवृत्तिकायां	१०१	३०	सहेते	१०९	३२
ननु पत्युर्नो	१०१	३२	अच्छन्दोऽर्थं	११०	१
अनुपसर्जनस्येतीहो०	१०२	६	नृनरयोर्वृद्धिश्च	११०	३
अथ वृषलस्य पत्नीति	१०२	२३	लिङ्गविशिष्टपरि०	११०	९
			अनुपसर्जनादि०	११०	१३

इति

सर्वविधपुस्तकप्राप्तिस्थानम्

श्रीहरिकृष्णनिबन्धभवनम्,

बनारस सिटी ।

* श्रीदुर्गामाधवगणेशा विजयन्तेतराम् *

श्रीविजयते ।

फक्किकारत्नमञ्जूषा ।

विश्वनाथं प्रणम्याथ ध्यात्वा गुरूपदाम्बुजम् ।

फक्किकारत्नमञ्जूषा क्रियते छात्रहेतवे ॥ १ ॥

अथ संज्ञाप्रकरणम् ।

ग्रन्थादौ ग्रन्थमध्ये ग्रन्थान्ते चमङ्गलमाचरणीयमिति शिष्टाचारात् 'मङ्गलादीनि मङ्गलमध्यानि मङ्गलान्तानि च शास्त्राणि प्रथन्ते, वीरपुरुषकाण्डायुष्मत्पुरुषाणि च भवन्त्य-
ध्येतारश्च सिद्धार्था यथा स्युः' इत्यादिभाष्यप्रामाण्याच्च मङ्गलमवश्यं कर्तव्यमित्यवधार्य
प्रत्यवायप्रशमनाय समुचितऋषित्रयनमस्काररूपमङ्गलमारचयति-मुनित्रयमिति । येन
विना यदनुपपन्नं तत्तेनैवाक्षिप्यत, इति न्यायात् पीनोऽयं देवदत्तो दिवा न भुङ्क्ते
इत्यत्र यथा-भोजनम्बिना पीनत्वानुपपत्त्या रात्रिभोजनाक्षेपस्तथैव प्रकृते विरच्यत इति
कर्मप्रत्ययान्तक्रियापदस्य कर्त्तारम्बिनाऽनुपपत्त्या मया भट्टोजिदीक्षितेनेति तृतीयान्त-
कर्त्तृपदस्याक्षेपः । अत एव भट्टोजिदीक्षितकृतिरित्यादिः श्लोकः संगच्छते । तथा
च-मया भट्टोजिदीक्षितेनेयं वैयाकरणसिद्धान्तकौमुदी विरच्यते विविधगुणविशिष्टा क्रियत
इत्यर्थः । किं कृत्वा मुनित्रयं नमस्कृत्य तदुक्तोः परिभाव्य च तिरस्कृत्य विचार्येत्यर्थो
वा । भटन्तीति भट्टास्तानुजेतुं शीलमस्येति भट्टोजिरप्रपृषोदरादित्वेनोदो दकारलोपे जिधा-
तोः क्तिप् तुगभावश्चागमशास्त्रस्यानित्यत्वात् । किंच वः शम्भुस्तस्माज्जातः उजो गणेशो-
वरो वा सोऽस्यास्तीति उजी भट्टश्चासावुजी चेति भट्टोजी दीक्षणं दीक्षा दीक्ष् धातोः 'गुरो-
श्च हलः' इत्यप्रत्ययः । दीक्षा संजाताऽस्येति दीक्षितः 'तदस्य संजातं तारकादिभ्य इतज्'
इतिसूत्रेणेत्तच् भट्टोजीचासौ दीक्षितश्चेतिविग्रहस्तेन । व्याक्रियन्ते व्युत्पाद्यन्ते शब्दा अनेनेति
व्याकरणं व्याहृपूर्वककृधातोः 'करणाधिकरणयोश्च' इतिकरणे ल्युट् तस्य स्थाने 'युवोरनाकौ-
इत्यनादेशः । व्याकरणमधीयते विदन्ति वा वैयाकरणा इति विग्रहे 'तदधीते तद्वेद' इत्यणि
'नध्वाभ्याम्' इत्यादिनैजागमः । असेवीदिति सिद्धः सिद्धो निष्पन्नोऽन्तो निर्णयो येषां ते
सिद्धान्ताः, यद्वा वादिप्रतिवादिभ्यां निर्णीतत्वेनाक्षेपरहिता अर्थाः सिद्धान्ताः, वैयाकरणानां

सिद्धान्ता वैयाकरणसिद्धान्ताः । मोदनं मुद् (मुद् हर्षे) भावे 'सम्पदादिभ्यश्च' इति क्प् कौ पृथिव्यां मुदानन्दो यस्मादसौ कुमुच्चन्द्रस्तस्येयं कौमुदी । 'तस्येदम्' इत्यण् । 'टिड्डाण' इति डीप् । वैयाकरणसिद्धान्तानां कौमुदीव चन्द्रिकेवेत्यर्थः ॥

ननु (१) 'नमः स्वस्ति' इत्यनेन नमःशब्दयोगे चतुर्थीविधानेन मुनित्रयं नमस्कृत्येत्यनुपपन्नमिति चेन्न । (२) 'उपपदविभक्तेः कारकविभक्तिर्बलीयसी' इति परिभाषया द्वितीयाया एव प्राबल्यबोधनेन तदुपपत्तेः । पदमाश्रित्योत्पन्ना विभक्तिरुपपदविभक्तिः । क्रियामाश्रित्योत्पन्ना विभक्तिः कारकविभक्तिः । उत्कृष्टनिष्ठं यत्स्वनिष्ठापकृष्टत्वबोधनं तदनुकूलो व्यापारो नमश्शब्दार्थः ॥

तदुक्तीरिति । मुनित्रयाणामुक्तीरित्यर्थः । परिभाष्येति—विचार्येत्यर्थः । धातुनामनेकार्थत्वात् । अत्र ज्ञापकं 'परौ भुवोऽवज्ञाने' इत्यत्रावज्ञानग्रहणमेव, तथाहि सर्वत्र परिसमभिव्याहारे भूधातोर्वज्ञानार्थस्यैव सम्भवाद् व्यावर्त्याभावेन व्यर्थमवज्ञानग्रहणं ज्ञापयति धातुनामनेकार्थत्वमिति ज्ञापिते तु तस्मिन्नर्थे भूधातोर्वज्ञानातिरिक्तार्थस्यापि सम्भवादन्त्यस्मिन्नर्थे प्रत्ययव्यावृत्त्यर्थमवज्ञानग्रहणस्य सार्थक्यमिति भावः । 'अनादरः परिभवः परीभावस्तिरस्क्रिया' इति कोशप्रमाणेन परिसमभिव्याहारे भूधातोस्तिरस्कारार्थत्वात्परिभाष्येत्यस्य तिरस्कृत्येत्यर्थान्मुपगमे तदुक्तीरित्यस्य प्राचासुक्तीस्तिरस्कृत्येत्यर्थो व्याख्येयः । उक्तकोशस्य तत्रोक्तानुपूर्वीविशिष्टे एव शक्तिग्राहकत्वेन घञन्ताद्यन्तस्यैवानाद्वयार्थबोधकत्वादिह विचारार्थकत्वे न कापि बाधा दृष्टिपथे पथिकायते इति केचित् ॥

इयं कौमुदी सिद्धान्तभूतसकलार्थप्रकाशजनिकेत्यर्थः । ग्रन्थरूपाया अस्याः कौमुद्या अर्थप्रकाशकत्वधर्मेण चन्द्रिकया साम्यमिति भावः, इयमिति प्रत्यक्षविषयकेनेदमा निर्देशो (३) भाविनोऽपि वस्तुनो बुद्ध्या विषयीकरणात् ॥

मन्तारो वेदशास्त्रार्थतत्त्वावगन्तारो मुनयः मन्धातोः 'मनेरुच' इति मकारात्पराकार-

श्रीगणेशाय नमः ।

(१) *नमःस्वस्तीति* । 'नमःस्वस्तिस्वाहास्वधाऽलंबषड्योगाच्च' इति सूत्रस्वरूपम् ।

(२) *उपपदविभक्तेरिति* । इयं परिभाषा वाचनिक्येव नतु ज्ञापकसाध्या 'तत्र च दीयते' इति सूत्रभाष्यकैयटयोस्तथैवोपलम्भात् ।

ननु कृधात्वर्थफलान्वयविवक्षायां द्वितीयाया, नमः शब्दार्थान्वयविवक्षायां चतुर्थ्याश्च, प्रवृत्त्या भिन्नविषयादुक्तपरिभाषया द्वितीयाप्राबल्यबोधनमसङ्गतमिति चेन्न । नमः शब्दस्य निपातत्वेन द्योतकतया द्योतकवाचकसमभिव्याहारे विनिगमनाविरहेण विषयतायामुभयप्रयोज्यत्वस्य सिद्धान्ततया नमःपदप्रयोज्यविषयतानिरूपितविषयताप्रयोजकत्वेन तात्पर्यविषयोभूतात्प्रातिपदिकाच्चतुर्थीति सूत्रार्थेन कृधात्वर्थफलेऽन्वयविवक्षायामुभयोः प्राप्त्या तत्सङ्गतेरिति भावः । नच नमस्कृत्येत्यस्य समस्तत्वेन जहत्स्वार्थायां नमःपदपर्याप्तप्रयोजकतानिरूपितविषयताया अभावाच्चतुर्थ्यप्रसक्त्या तदवस्थ एवोक्तदोष इति वाच्यम् । 'जहत्स्वार्थां तु तत्रैव रूढिर्धन्वि विरोधिनी' इत्युक्त्या रूढेर्योगार्थविरोधित्व एव जहत्स्वार्थोपगमादित्यलम् ।

(३) *भाविन इति* । यथा भाविनोऽपि विषयेऽयं घटो भविष्यतीति व्यवहारस्तथेयमिति निर्देशः । सत्कार्यवादसिद्धान्ताश्रयणाद्वेयमिति निर्देश इति भावः । उपमानकौमुदीगतलिङ्गस्यारोपाद्ग्रन्थे छीलिंगनिर्देशोऽप्युपपद्यत एव । बुद्धिसत्तासमाविष्टस्य शब्दबोधविषयत्वमिति सिद्धान्त इति भावः ।

स्योकार इन् प्रत्ययश्च । त्रयोऽवयवा यस्येति त्रयं त्रिशब्दात् 'संख्याया अवयवे तयप्' इति तयप् 'द्वित्रिभ्यां तयस्यायज्वा' इत्ययच् मुनीनां त्रयं मुनित्रयमिति विग्रहः ॥

विषयश्चाधिकारश्च सम्बन्धश्च प्रयोजनम् । विनाऽनुबन्धं ग्रन्थादौ मङ्गलं नैव शक्यते, इत्यभियुक्तोक्तवैयाकरणेत्यादिना (१)ऽनुबन्धचतुष्टयस्य ग्रन्थादावावश्यकत्वं प्रदर्शयति । तच्च विषयप्रयोजनाधिकारिसम्बन्धरूपबोधयम् । तथा च वैयाकरणसिद्धान्तज्ञानं विषयः । 'र-क्षोहागमलध्वसन्देहा, इत्यादिभाष्योक्तमेव प्रयोजनम् (त्रैवर्णिकरूपे सत्यधीतकाव्यकोशादिः) तज्जिज्ञासुरधिकारी, प्रतिपाद्यप्रतिपादकभावः संबन्ध इति सूचितम् ॥

(२) ननु 'संज्ञा च परिभाषा च' इत्यादिषड्विधसूत्रलक्षणस्य वृद्धैर्व्यवहृतत्वात् 'अइउण्'-इत्यादीनां कथं सूत्रत्वमुपपन्नमिति चेन्न । एषामकारादिक्रमबोधकत्वेऽपि प्रत्याहारविधायकै-न 'आदिरन्त्येन सहेता' इत्यनेनैकवाक्यत्वात् संज्ञासूत्रत्वे बाधकाभावेन तदुपपत्तेः, तथाहि-आदिस्कारादिरन्त्येनेता सदृशेन णकारादिना सहोच्चार्यमाण आद्यन्ताक्षिसानां संज्ञेति भा-वः । एवं प्रत्याहारविधायकोक्तसूत्रेण सहैकवाक्यतया 'स्वौजसमौड्' इत्यादीनामपि सुवादि संज्ञासूत्रत्वं स्वादिविधायकत्वञ्च बोध्यम् ॥ वस्तुतस्तु पूर्वोक्तयुक्त्या संज्ञासूत्रत्वव्यवस्थापने परिभाषासूत्राणामपि विध्यैकवाक्यतया विधिसूत्रत्वापत्तिरतोऽकारः साधुरित्येवंक्रमेण सा-धुत्वविधानाद्विधित्वमेव युक्तमिति मिश्राः ॥

'अइउण्' इत्यादिचतुर्षु सूत्रेषु (३) सन्धिकार्यं न भवति (४) संहिताया अविवक्ष-णात् । अकारादिवर्णेभ्यः (५) कारप्रत्ययः कुतोनेति नाऽऽशङ्क्यम् । बाहुलकात् । ननु कथमकारादिवर्णेभ्यो न विभक्तिरिति चेन्न । (६) अनुकरणत्वात्सौत्रत्वाच्चेति दिक् ॥

(१) *अनुबन्धचतुष्टयस्येति* । ग्रन्थाध्ययनप्रवृत्तिप्रयोजकज्ञानविषयत्वमनुबन्धसा-मान्यलक्षणम् ।

(२) *ननु संज्ञा चेति* । 'संज्ञा च परिभाषा च विधिर्नियम एव च' । 'अतिदेशोऽवि-कारश्च षड्विधं सूत्रलक्षणम्' । इति स्वरूपम् ।

(३) *सन्धिकार्यमिति* । अकारेकारयोगुणस्तस्याऽयादेशः ऋकारस्य यण् । एकार-स्याऽय् । ऐकारस्याऽऽय् रूपसन्धिकार्यमित्यर्थः ।

(४) *संहिताया अविवक्षणादिति* । ननु 'संहितैकपदे नित्या नित्या धातूपसर्गयोः' । 'नित्या समासे वाक्ये तु सा विवक्षामपेक्षते' ॥ इत्युक्त्या सुसिङ्चयरूपवाक्य एव संहिताया विवक्षाधीनत्वप्रतीत्या प्रकृते सुसिङ्चयरूपवाक्याभावात्कथमविवक्षेति चेदुच्यते—यत्र कार-कान्वितक्रियायाः प्रतीतिस्तत्रैव तादृशवाक्यत्वाङ्गीकारः । प्रकृते तु शक्तपदसमुदायस्य वा-क्यपदेन ग्रहणम् । यथा गवित्ययमाहेत्यस्य वाक्यत्वात्समासग्रहणं निर्वर्त्यत्वोपपत्तिः । नचै-तादृशवाक्यत्वस्य वाक्ये तु सेत्यत्र ग्रहणे चक्रतुरित्यत्र कदाविद्यणरहितः प्रयोगोऽपि स्यादि-ति वाच्यम् । संहितैकपदे इत्यनेन तत्र संहिताया नित्यत्वबोधनादिति ।

(५) *कारप्रत्यय इति* । 'वर्णात्कार' इत्यनेनेति भावः । *बाहुलकादिति* । 'रोमा-ख्यायां ण्वुल् बहुलम्' इत्यतोऽनुवृत्तबहुलग्रहणसामर्थ्यादित्यर्थः ।

(६) *अनुकरणत्वादिति* । अनुकार्यानुकरणयोरभेदविवक्षायां अनुकरणशक्त्याऽर्थबो-धकस्वरूपाऽर्थवत्त्वाभावेनाऽप्रातिपदिकत्वादिति भावः । *सौत्रत्वाच्चेति* । अनुकार्यानु-करणयोर्भेदविवक्षायां अनुकरणशब्दस्य शक्त्याऽर्थबोधकत्वरूपाऽर्थवत्त्वेन प्रातिपदिकत्वाद्वि-भक्त्यनुत्पत्तिरिति भावः ।

ननु चतुर्दशसूत्र्यामक्षरसमाम्नाय इति व्यवहारानुपपत्तिराम्नायसमाम्नायशब्दौ वेद एव प्रसिद्धौ वेदश्चानादिरस्याश्च पाणिनिकृतत्वेन सादित्वादित्यत आह—माहेश्वराणी-
ति । महेश्वरादागतानीति तदर्थः । महेश्वरप्रसादाल्लब्धानीति फलितम् । न महेश्वरेण कृतानि
नापि पाणिनिना कृतानि किन्त्वानुपूर्विका श्रुतिरवैषेति ध्येयम् । एवञ्चास्याः श्रुतित्वेनोक्तव्य-
वहारोपपत्तिः सुष्ठुमेति बोध्यम् । अत्र प्रमाणं—‘येनाक्षरसमाम्नायमधिगम्य महेश्वरात् ।
कृत्स्नं व्याकरणं प्रोक्तं तस्मै पाणिनये नमः’ इति शिक्षावचनम् । अत एव ‘नृत्तावसाने
नटराजराजो ननाद ढक्कां नव पञ्च [१४] वारम्’ । ‘उद्धर्तुकामः सनकादिसिद्धानेतद्विमर्शं
शिवसूत्रजालम्’ इति संगच्छते । ‘अत्र सर्वत्र सूत्रेषु अन्त्यं वर्णचतुर्दशम् ‘धात्वर्थं स-
मुपादिष्टं पाणिन्यादीष्टसिद्धये’ ॥ इति शिक्षावचनमिति दिक् ॥

‘अइष्ठण्’ इत्यादि चतुर्दशसूत्रघटकाऽन्त्यवर्णैकारादिभिरणादिसंज्ञोपपत्तये आह—
एषामन्त्या इत इति ॥

ननु ‘उरण् रपरः’ इत्यत्र लपरत्वसिद्ध्यर्थं रप्रत्याहारोपपत्तिरावश्यकी सा च ‘लण्’
सूत्रस्थाकारस्येत्संज्ञां विना न सम्भवतीति तत्सिद्धिप्रकारं प्रदर्शयति—लण्सूत्रेऽकार-
श्चेति । अत्र प्रमाणञ्च ‘तुल्यास्य’ सूत्रस्थं ‘क्वचिदनन्त्येनापि प्रत्याहारः’ इति कैयटीय-
व्याख्यानशालि ‘लपरत्वं वक्ष्यामि’ इति भाष्यमेव । ‘अतो लान्तस्य’ इत्यत्र पाणिनिकृत-
लकारोच्चारणेनान्त्योऽयं प्रत्याहारः । अन्यथा प्रत्याहारेणैव निर्वाहात्तत्र लकारोच्चारणं
स्पष्टमेव व्यर्थं स्यात् । प्रकुल्लत इत्यत्र ‘रदाभ्याम्’ इत्यनेन निष्ठातकारस्य नत्वाभावो-
ऽनित्यत्वफलम्बोध्यमिति प्राञ्चः ॥

नव्यास्तु ‘लण्’ सूत्रस्थाकारो नानुनासिकः, प्रत्याहारेणैव निर्वाहं पाणिनिकृतस्य ‘अ
तो लान्तः’ इत्यत्र लकारोच्चारणस्य वैयर्थ्यापत्तेः । अर्द्धमात्रालाघवाय यप्रत्याहारेणैव
व्यवहारस्य समुचितत्वाद्यणप्रत्याहाराश्रयणस्य वैयर्थ्यापत्तेश्च । ‘आचारादप्रधान-
त्वाल्लोपश्च बलवत्तरः’ इति भाष्योक्ततृतीयहेतोरव्यापकत्वापत्तेश्च । तथाहि, अनुबन्धाः
प्रत्याहारजन्यबोधविषयत्वाभाववन्तः लोपशास्त्रीयोद्देश्यतावच्छेदकाक्रान्तत्वात् । अत्र
प्रथमः पक्षो द्वितीयः साध्यस्मृतीयो हेतुः, पक्षतावच्छेदेन साध्ये हेतोः पक्षतावच्छेदकव्या-
पकत्वनियमः प्रकृते ‘लण्’ सूत्राकारस्यानुबन्धत्वेन पक्षत्वसत्त्वेऽपि पूर्वोक्तसाध्यसत्त्वात्
हल्प्रत्याहारसिद्धेः प्रागुक्तपदार्थासिद्धयोपदेशेऽजित्यस्य वाक्यार्थाभावेन तस्येत्संज्ञालोप-
योरभावाल्लोपरूपहेतोरसत्त्वेन तस्याऽव्यापकत्वापत्तिः तयोरभावे भाष्यकृता प्रत्याहारे (१)
जातिग्रहणपक्षस्यैव सिद्धान्तितत्वेन हल्प्रत्याहारे लणित्यकारप्रवेशात्तस्य हलत्वेन (२)

(१) *जातिग्रहणपक्षस्यैवेति* । ननु हल्प्रत्याहारसिद्धेः प्राक् उपदेशेऽजित्यस्य वा-
क्यार्थबोधाऽभावेऽप्यणप्रत्याहारकाळे लणित्यकारस्येत्संज्ञालोपाभ्यामपहारसम्भवेनाक्षरस-
माम्नायिकानामेव प्राहकशास्त्रेऽणपदेन ग्रहणेन साऽनुनासिकाकारस्याऽनन्तत्वात्तेन दीर्घस्या-
नुनासिकस्य न ग्रहणसम्भव इत्याशङ्कामुत्तरयति—जातिग्रहणपक्षस्यैवेति ।

(२) *मा मांस्त्रायस्वेति* । माम् आन् त्रायस्वेति पदत्रयम् । अत्राऽऽनिति अनितेः
क्विबन्तस्य सम्बुद्धौ रूपम् । जातिग्रहणपक्षाश्रयणेन दीर्घत्वानुनासिकत्वसमानाधिकरणा-
त्त्वावच्छिन्नस्य हल्वादिह दोषः ।

मामांस्त्रायस्वेत्यत्रानुनासिकपक्षेऽनुस्वारापत्तिः (१)सोऽस्तीत्यादौ छलोपाद्यापत्तिश्च स्यात् । तस्मादप्रामाणिकन्तस्यानुनासिकत्वम् क्लृप्तवर्णयोः सावर्ण्यात् 'उरण् रपरः' इत्यत्र लकारग्रहणमावश्यकमेवेति वदन्तीति दिक् ॥

ननु 'हयवर' इत्यादावकारोच्चारणेन तस्य हलत्वप्रसङ्गापत्त्या पूर्वोक्तस्य मा मांस्त्रायस्वेत्यत्रानुस्वारापत्तिरूपस्य सोऽस्तीत्यादौ छलोपाद्यापत्तिरूपस्य च दूषणस्य दुर्वारत्वमित्यत आह—हकारादिष्वकार उच्चारणार्थ इति । अयमभावः—'न पुनरन्तरेणाच्च व्यञ्जनस्योच्चारणमपि भवति' इति भाष्यात्तस्योच्चारणार्थत्वमेव, न ग्रहणार्थत्वमिति, एषा ह्याचार्यस्य शैली लक्ष्यते यत्तुल्यजातीयान्स्तुल्यजातीयेषूपदिशति अचोऽश्रु हलोहलत्विति प्रत्याहारेऽनुबन्धानां कथमजग्रहणेषु नेति वार्त्तिकभाष्याच्च तस्योच्चारणार्थत्वमेवेति दिक् ॥

ननु वाक्यार्थबोधे पदार्थज्ञानस्य कारणत्वमपेक्षितमेवञ्च 'हलन्त्यम्' इत्यस्य वाक्यार्थबोधे हल्पदार्थज्ञानमावश्यकं तच्च 'आदिरन्त्येन सहेता' इत्यस्य वाक्यार्थबोधमन्तरा न संभवतीति हलन्त्यसूत्रस्य वाक्यार्थबोधे आदिरन्त्येनेत्यस्य वाक्यार्थबोधोऽपेक्षितः, एवमादिरन्त्येनेत्यस्य वाक्यार्थबोधे इत्पदार्थज्ञानमावश्यकं तच्च हलन्त्यसूत्रवाक्यार्थबोधधीनमित्युभयोर्वाक्यार्थबोधे उभयसूत्रवाक्यार्थबोधस्यापेक्षितत्वेन परस्परापेक्षितत्वरूपान्योन्याश्रयस्य प्रादुर्भावादकस्यापि वाक्यार्थबोधो न स्यादन्योन्याश्रयाणि कार्याणि न प्रकल्पन्ते यथा—'नौर्नावि बद्धा नेतरत्राणाय भवति' इति भाष्यादित्यावृत्या तम्परिहरति—हलन्त्यमिति । आवृत्योभयहलन्त्यसूत्रस्य कल्पनात् पूर्वत्र सम्बन्धसामान्ये षष्ठ्या समासे हल्सूत्रस्यान्त्यं यत्तदित्संज्ञमित्यर्थः । परत्र राहोः शिर इतिवदभेदे षष्ठ्या समासे हल्रूपान्त्यमित्यर्थः । एवञ्च पूर्वहलन्त्यसूत्रवाक्यार्थबोधस्य जातत्वेनेत्पदार्थज्ञानस्य हलभत्वादादिरन्त्येनेत्यस्य वाक्यार्थबोधे जाते हल्पदार्थप्रसिद्धौ द्वितीयहलन्त्यसूत्रवाक्यार्थबोधे कस्याप्यपेक्षाविरहात् नान्योन्याश्रयशङ्काक्लङ्कुलेशोऽपीति भावः । आवृत्यौ 'न विभक्तौ' इति सूत्रमेव प्रमाणमन्यथा हलन्त्यमित्यस्य वाक्यार्थाऽनिष्पत्त्येत्वाप्रवृत्तौ निषेधो व्यर्थ एवेति दिक् ॥

ननु रट्लानामिति वक्तव्ये रलयोरिति मूलोक्तिर्न युक्ता टकारस्यापि मध्यवर्त्तित्वादि-त्याह—प्रत्याहारेष्वितां न ग्रहणमिति । अनुबन्धानां तत्र ग्रहणाभावे 'अनुनासिक' इति निर्देश एव ज्ञापकः । तथा हि—ककारस्याप्यच्प्रत्याहारमध्यगतत्वेन तत्वात्तस्मिन्निका-रस्य यणि निर्देशासङ्गतिः ज्ञापिते तूक्तार्थे ककारस्यात्त्वाभावेन यणोऽप्राप्त्या निर्देशः सुपपन्नः । नच्चेकारविधानसामर्थ्याद्यणोऽप्राप्तिरिति वाच्यम् । शास्त्रस्य साक्षाद्वाचकल्पनाऽपेक्षया प्रत्याहारेऽनुबन्धानां न ग्रहणमित्यत्रैवैवविधानस्य ज्ञापकत्वे लाघवात् । न च

(१) ननूक्तस्थलीयदोषवारणाय ह्रस्वत्वनिरनुनासिकत्वसमानाधिकरणाच्चजात्यवच्छिन्नस्यैव हलत्वमास्तामित्यत आह—*सोऽस्तीति* । नच 'एतत्तदो' इति सूत्रारम्भसामर्थ्यादिकारस्य हलत्वाभावज्ञापनान्न दोषः । अन्यथा एव विष्णुः स शम्भुरित्यादौ हलः परत्वेन हलक्यादिसूत्रेणैव लोपसिद्धेः सूत्रवैवर्थ्यस्य स्पष्टत्वादिति वाच्यम् । उक्तसूत्रारम्भसामर्थ्या-ल्लसूत्राऽकारस्यैवाऽनुनासिकत्वाप्रामाण्यज्ञापने लाघवादिति भावः ।

तत्र 'इकोऽसवर्णे शाकत्यस्य' इति प्रकृतिभावेन नोक्तदोषोदय इति वाच्यम् । तस्य वैकल्पिकत्वेन दोषस्य दुर्वारत्वात् । प्रत्याहारेऽनुबन्धानां ग्रहणन्नेति ज्ञापनात्प्राक् ककारेऽच्त्वस्य सत्त्वेन तस्मिन् भसंज्ञाप्रवृत्तेश्च । न च यणं बाधित्वा परत्वात् 'यस्येति च' इतीकारलोपे यणोऽप्राप्त्यानिर्देशाद्यणभावः सिद्ध इति शेषलोक्तं कथं संगतमिति वाच्यम् । इकारस्याचि परे यद्यत्प्राप्नोति तत्सर्वस्योपलक्षकत्वे तस्य तात्पर्यादिति दिक् ॥

ननु 'प्रत्याहारेऽनुबन्धानां कथमजग्रहणेषु ग्रहणन्न' इति वार्तिके प्रत्याहारशब्दस्य वर्णसमाम्नाये प्रसिद्धया प्रत्याहारेष्वितामित्यनुपपन्नमित्याह—आदिरन्त्येनेति । वार्तिके तादर्थ्यात्ताच्छब्दमबोधयम् । एवञ्च प्रत्याह्रियन्ते वर्णा एकत्रीक्रियन्ते यत्रासौ प्रत्याहार इति योगरूढिबलात्कृत्रिमन्यायाच्चैतस्यैव ग्रहणमिति भावः ॥

आये इति । अत्र 'निपाता आद्युदात्ता' इत्यनेन निपातस्याऽऽकारस्याद्युदात्तत्वम् । यच्छब्दस्य तु प्रातिपदिकं फिट् तस्यान्त उदात्त इत्यर्थकेन 'फिषोऽन्त उदात्त' इत्यनेनाऽन्तोदात्तत्वम् । जसः सुप्त्वात् 'अनुदात्तौ सुप्पितौ' इत्यनेनाऽनुदात्तत्वम् । एकारस्य उदात्तेन सहैकादेश उदात्त इत्यर्थकेन, 'एकादेश उदात्तेनोदात्त' इत्यनेनोदात्तत्वम् ॥

अर्वाङिति । अभिमुखवाच्यव्युत्पन्नं प्रातिपदिकमिदम् 'फिषोऽन्त उदात्तः' इत्यनेन तस्यान्त उदात्तः, प्रथमस्य यस्मिन्पदे यस्योदात्तः स्वरितो वा विधीयते तमेकमचं वर्जयित्वा शेषं तत्पदमनुदात्ताच्चकं स्यादित्यर्थकेन, 'अनुदात्तं पदमेकवर्जम्' इत्यनेनानुदात्तत्वम् । अर्धन्तमञ्जतीत्यर्थे कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरेणान्तोदात्तत्वम् ॥

अतन्त्रमिति । स्वशास्त्रसंकतितरूपेण नार्थबोधजनकमित्यर्थः । किन्त्वर्द्धमात्रारूपार्थबोधजनकमिति बोध्यम् । एवञ्च दीर्घादावप्यर्द्धमात्राया एवोदात्तत्वमिति नागेशः । दीक्षितः स्तु—'एकाक्षरसमावेशे पूर्वयोः स्वरितः स्वरः' । 'तस्योदात्ततरोदात्तादर्द्धमात्रार्द्धमेव वा' । इति प्रमाणबलेन दीर्घेऽप्यर्द्धस्यैवोदात्तत्वमित्यभ्युपगच्छन्ति उदात्तानुदात्तायोरेकस्मिन्समावेशे स्वरितो भवति तस्योदात्तापेक्षयोदात्ततराऽर्द्धमात्राऽर्द्धमेवोदात्तमेवेत्युक्तकारिकाऽर्थात् ॥

ह्रस्वस्वरितोदाहरणम्—कवेति । अत्र 'किमोऽत्' इत्यत् 'कवाति' इति क्वादेशे 'ति-त्स्वरितम्' इति स्वरितः, व इति । 'अनुदात्तं सर्व्वमपादादौ' इत्यनेन व इत्यस्यापपादादौ विद्यमानस्यानुदात्तत्वम् । दीर्घस्वरितोदाहरणम्—रथानामिति, येरा इति । 'स्वरितो वाऽनुदात्ते पदादौ' इत्यनेनैकारस्य स्वरितत्वम् । ननु 'नोदात्तस्वरितोदयम्' इत्यनेन निषेधे कथमेकारस्योक्तसूत्रेण स्वरितत्वमिति चेन्न (१)(अनन्तरस्येति) न्यायबलेन 'उदात्तादनुदात्तस्य स्वरित' इत्यस्यैव तेन निषेधकरणात् ॥

स्वरितपरमुदाहरति—शतचक्रमिति । अहेरित्यर्थेऽष्टाः वृत्रस्येत्यर्थः । नात्र गुणदशङ्कनीयः 'छन्दसि वा वचनं प्राङ्गौ चङ्युपधाया' इति वचनस्य जागरूकत्वात् 'उदात्तस्वरितयोः' इत्यनेन स्वरितत्वम् 'उदात्तयणो ह्रस्पूर्वात्' इत्यनेन न सः छान्दसत्वात् यच्छब्दस्य 'फिषोऽन्त उदात्त' इत्यनेनान्तोदात्तत्वं तदेकादेशस्य वा स्वरितत्वमिति दिक् ॥

(१) *अनन्तरस्येति* । अनन्तरस्य विधिर्वाभवति प्रतिषेधो वेति न्यायस्वरूपम् ।

ननु दण्डाढकमित्यादौ संवृतस्य ह्रस्वाकारस्य विवृतेन दीर्घाकारेण सह प्रयत्नभेदात् 'अकः सवर्णे दीर्घः' इति दीर्घो न स्यादित्यत आह—प्रक्रियादशायां तु विवृतमेवेति । साधनावस्थायां तस्य विवृतत्वं प्रतिज्ञेयमिति तदर्थः । एवञ्च तत्र दीर्घसिद्धिः सलभेति भावः । ह्रस्वस्य प्रयोगे संवृतमित्यत्र प्रमाणमाह—अत्र अ इति । 'छपां छलुग्' इति विभक्त्योर्लुक् आद्योऽकारो विवृतः परश्च संवृतः प्रयत्नभेदात्तत्र सन्धिर्नेति बोध्यम् ॥

ननु अ अ इति सूत्रेणाकारस्य संवृतत्वविधाने दण्डाढकमित्यादौ कथं दीर्घ इत्याह—अस्य चाष्टाध्यायीमित्यादि । उक्तसूत्रस्य संपूर्णाष्टाध्याय्यामन्तिमत्वेनासिद्धत्वादुक्तप्रयोगे दीर्घसिद्धिरिति भावः ॥

पूर्वत्रासिद्धमित्यस्याधिकारत्वे फलमाह—त्रिपाद्यामपीति । अस्य त्रैपादिकशास्त्राणामादिभूतस्याधिकारत्वं विना स्वोत्तरदेशगमनासम्भवेन त्रिपाद्यामपि पूर्वं प्रति परशास्त्रमसिद्धमित्यर्थाभावात्पूर्वपदेन सापादिकस्यैव ग्रहणेन गोषुड्मानित्यत्र परत्वात्कृतेषु जश्त्वानुनासिकेषु भष्भावानापत्तिः, अधिकारत्वे तूक्तार्थालाभेन परयोरपि जश्त्वानुनासिकयोर्भष्भावदृष्ट्याऽसिद्धत्वात्पूर्वं भष्भावे ततस्तावित्येष्टसिद्धिः । वस्तुतस्तु घत्वे कृते 'झयः' इति वत्वापत्तिर्दोषो बोध्यः । नच परत्वाज्जश्त्वानुनासिकत्वयोः कृतयोर्न वत्वप्राप्तिरिति वाच्यम् । 'विप्रतिषेधे परम्' इत्यस्य यथोद्देशत्वेन त्रिपाद्यामप्रवृत्त्या पूर्वमुक्तकार्यद्वयस्याप्राप्त्या वत्वस्यैव प्रवृत्तेरिति भावः ॥

अनेन शास्त्रासिद्धत्वमेव विधीयते न काट्यासिद्धत्वम् । तथासति अमु इति न सिद्धयेत् । तथाहि—अद अ औ इतिस्थितौ परत्वात्कृतस्य मुत्वस्य सापादिककार्यदृष्ट्याऽसिद्धत्वेऽपि देवदत्तहन्तृहृतन्यायेनाकाराभावेन पररूपाद्यनापत्तेः शास्त्रासिद्धत्वे नोक्तदोषः, अन्तरङ्गत्वात्प्राक्प्रवृत्ते शास्त्र एवानेनासिद्धत्वबोधनात्पूर्वं पररूपे ततो वृद्धौ ततो मुत्वे च रूपसिद्धिरिति दिक् ॥

ननु अप्रत्याहारस्य पूर्वणकारेण परणकारेण चोपपत्तिसम्भवाद्गुणित्सूत्रे परेण पूर्वेण चोक्तप्रत्याहारग्रहणमितिसन्देहप्रादुर्भावे सिद्धान्तमाह—अत्राण्परेण णकारेणेति । 'ऋत उत्' इत्यत्र तपरकरणमुक्तार्थे ज्ञापकम्बोध्यम् । तथा हि—पूर्वणकारेणोक्तप्रत्याहाराङ्गीकारे ऋकारस्याणत्वाभावाद्गुणित्सूत्रेण सवर्णग्राहकताऽप्रसक्तौ तद्व्यावृत्त्यर्थं तत्र कृतं तपरकरणं व्यर्थं सदुक्तार्थे ज्ञापकम् । परेण तदभ्युपगमे तु ऋकारस्याणत्वेन ग्राहकशास्त्रप्रवृत्त्या प्राप्तसवर्णग्रहणव्यावृत्त्ये तपरकरणस्य सार्थक्यमिति तदाशयः ॥ वस्तुतस्तु नोक्तसूत्रघटकऋत इत्यत्र तपरकरणमुक्तार्थे ज्ञापकम्, तस्य तपरसूत्रेण लृकारग्रहणार्थमावश्यकत्वात् । एवञ्च 'उर्ऋत' इत्यत्रत्यतपरकरणस्योक्तार्थे ज्ञापकत्वं बोध्यम् । तथाहि—सुरादिण्यन्तात्कृतसंशब्दने इत्यस्माद्धातोर्लुङि अचीकृतदित्यत्र दीर्घऋकारस्थाने ह्रस्व ऋकार एव यथा स्यादित्येतदर्थं तत्र तपरकरणं क्रियते, अत्र पूर्वणकारेणाऽग्रहणे तु उद्देश्येन विधेयेन च ऋकारस्याऽणभिन्नत्वेन भिन्नकालस्याऽग्रहणान्न तस्य स्थानित्वस्य न वाऽऽदेशत्वस्य प्रसक्तिरिति व्यर्थमेव तत्, ज्ञापिते तूक्तार्थे ऋकारस्याऽणत्वाद्ग्राहकशास्त्रेण सवर्णत्वबोधनादीर्घादेशापत्तिरिति तद्व्यावृत्त्यर्थं तपरकरणं स्वांशे चरितार्थमिति भावः ॥

ननु कण्ठतालस्थानिनोर्विवृतप्रयत्नवतोऽर्चकारैकारयोरेवं कण्ठौष्ठस्थानिनोर्विवृतप्रयत्न-

वतोश्चौकारौकारयोस्तुल्यत्वेन 'तुल्यास्य प्रयत्नं सर्वणम्' इत्यनेन परस्परं सावर्ण्यं स्यादित्याह—ए औजिति सूत्रारम्भसामर्थ्यादिति । उक्तवर्णद्वयस्य मिथः सर्वणत्वे एकारेणैकारस्यैवमोकारेणौकारस्य ग्रहणे सिद्धे पृथगैऔजिति सूत्रं व्यर्थं सत्तयोः सर्वणाभावत्वं ज्ञापयतीति तदाशयः । 'एचोऽयवायावः' इत्यत्र प्रत्याहारार्थमुक्तसूत्रस्य चारितार्थ्यमिति नाशङ्कनीयम् 'एचोऽयवायावः' इतिन्यासे 'स्थानेऽन्तरतम' इत्यनेनैव निर्वाहसम्भवात् । नच 'वृद्धिरादैच्' इत्यत्र प्रत्याहाराय तदिति वाच्यम् । अत्राप्येकित्येव पठितव्यं तत्र गुणसूत्रे च मिथः सर्वणसंज्ञावादिनये चतुर्णां ग्रहणेन दोषाभावात् । नच (१) 'नन्वाभ्याम्' इत्यत्र (२) तदर्थं (३) तदिति वाच्यम् । अत्राप्यै औ इति स्वरूपेण पाठकरणेनैव निर्वाहादित्युक्तसूत्रस्योक्तार्थं ज्ञापकत्वं सुस्थमेव । (४) विवृततरविवृततमेति प्रयत्नद्वयेनैवोच्चोश्च भेदप्रतिपादने तु नोक्तसूत्रस्य दैयर्थ्यमिति दिक् ॥

ननु कण्ठस्थानित्वेन विवृतप्रयत्नवत्त्वेन च तुल्यत्वादकारहकारयोः सर्वणसंज्ञायां विश्वपाभिरित्यादौ हकारसर्वणाकारस्य होढ' इति दत्तं कुतो नेति चेन्मैवम् । नाज्झलाविति सावर्ण्यप्रतिषेधात् । नचात्राचपदेन ह्रस्वस्यैवाकारस्य ग्रहणं वर्णसमाभ्याये हि ह्रस्व एवाकारः पठितः, दीर्घादिरपठेन ग्रहणं न स्यात् । नचाचपदे ग्रहणकशास्त्रप्रवृत्त्या दीर्घादीनां ग्रहणेन न निषेधानुपपत्तिरिति वाच्यम् । (५) प्रथमं वर्णानामुपदेश इत्यादि नाज्झलावितिसूत्रभाष्योक्तवाक्यापरिसमाप्तिन्यायात् । 'अणुदित्' सूत्रवाक्यार्थबोधस्य 'नाज्झलावित्यतः प्रागनिष्पत्तेरिति दीर्घाकारहकारयोः सावर्ण्यनिषेधो न स्यादिति वाच्यम् । 'नाज्झलावि' त्यत्राचः प्रागाकारस्य प्रक्षिप्तत्वादाकारसहिताज्झलोः सर्वणसंज्ञानिषेधादिति भावः । प्रक्षेपे प्रमाणं 'कालसमयवेलाद्य' इतिसूत्रमेव । अन्यथाऽऽकारस्य हकारसर्वणत्वेनेष्टत्वात् 'आदेशप्रत्यययोः' ति षत्वापत्त्या निर्देशासङ्गतिः । नन्वेवमपि हे यिथाऽसो हे पिपाऽसो इति भाष्यप्रयोगानुपपत्तिरुक्तरीत्या षत्वापत्तेरिति चेन्न । उक्तभाष्यप्रयोगप्रामाण्येन तत्र प्लुताऽऽकारस्यापि प्रक्षेपेण तस्यापि हकारेण सर्वणत्वनिषेधात् । ईषद्विवृतमुष्मणां विवृतं स्वराणामिति रीत्या सावर्ण्याभावमुपपाद्य 'नाज्झलावि' ति सूत्रं प्रत्याचख्यौ भाष्यकार इति दिक् ॥

इति संज्ञाप्रकरणम् ।

(१) *नन्वाभ्यामिति* । 'नन्वाभ्यां पदान्ताभ्यां पूर्वौ तु ताभ्यामैच्' इति सूत्रस्वरूपम् ।

(२) *तदर्थमिति* । ऐच्प्रत्याहारार्थमित्यर्थः ।

(३) *तदिति* । ऐ औजितिसूत्रमित्यर्थः ।

(४) *विवृततरेति* । एचो विवृततरप्रयत्नवत्त्वमैचश्च विवृततमप्रयत्नवत्त्वमित्येवं रूपेण तयोः प्रयत्नभेदात्सावर्ण्याभावोपपत्तौ तदर्थमैऔजिति सूत्रवैयर्थ्यद्वारा तयोः सावर्ण्याभावसाधनप्रयासो न करणीयः स्यादिति भावः ।

(५) *प्रथममिति* । पूर्वं वर्णानामुपदेशस्तदुत्तरमित्संज्ञा तदुत्तरमादिरन्त्येनेति प्रत्याहारसिद्धिस्तदुत्तरकाला सर्वणसंज्ञा तदुत्तरकालमणुदिति एतेन सर्वेण समुदितेन अन्यत्र सर्वणानां ग्रहणम्भवति न स्वस्मिन्नापि स्वांगे नचात्रेकारः शकारं गुह्यातीत्येत्सर्वमादिपदेन बोध्यम् ।

अथ परिभाषाप्रकरणम् ।

ननु 'आदेः परस्य' इति परग्रहणघटितसूत्रकरणे योगविभागाङ्गीकारे च गौरवबाहुल्येन 'तस्मादित्युत्तरस्यादेरि' त्येव न्यासः करणीय इति शङ्कोत्थितौ समाधत्ते—अष्टाभ्य औशित्यादाचिति । अयमभिप्रायः, परग्रहणयोगविभागाकरणलाघवायोक्तन्यासाभ्युपगमेऽष्टनृशब्दाज्जसि आत्वे अष्टा असु इति स्थितौ 'अनेकाल् शिदि' त्यनेन 'आदेः परस्य' इत्यस्य परत्वाद्वाधानापत्त्याऽऽदेरेवादेशापत्त्या विभक्तिसकारस्य ह्रस्वे विसर्गे च कृतेऽष्टा-वितीष्टरूपस्य सिद्धिर्न स्यात् । राङ्गान्ते 'आदेः परस्ये' त्यपेक्षया अनेकाल् शिदित्यस्य परत्वाद्नेन तस्य बाधे जस औश्यादेशे रूपमिष्टं सिद्ध्यतीति । नचोक्तन्यासस्य 'अनेकाल् शिदि'—त्यतः प्राक् पाठे नोक्तदोषोद्घोष इति वाच्यम् । 'तस्मादित्युत्तरस्ये' तिवत् 'आदेः परस्ये' त्यस्याप्यागमविषये प्रवृत्त्या 'आज्जसेरसुगि' त्यनेनाकारस्याद्यगागमे परसकारस्य संयोगान्तलोपे पूर्वस्य ह्रस्वे विसर्गे च देवासः ब्राह्मणास इत्यसिद्धेः । नच तत्र 'असृटी' ति न्यासे न दोष इति वाच्यम् 'अश्वक्षीरवृषलवणानामि' त्यनेनासृडापत्त्याऽश्वस्यतीत्यस्य सिद्ध्यनापत्तेः । नचात्र क्यचोऽसृड्विधाने न दोष इति वाच्यम् । तथा सति 'क्यचि चे' त्यनेनेत्वस्य दुर्वारत्वात् । न च 'क्यच्यसुगि' तिन्यासे नोक्तदोष इति वाच्यम् । बहुलाघवाभावादिति संक्षेपः ॥

इति परिभाषाप्रकरणम् ।

अथाचूस्सन्धिप्रकरणम् ।

ननु व्यक्तिपक्षे उच्चारित एव शब्दः प्रत्यायको नानुच्चारित इत्यणुदित्सूत्रभाष्योक्तेः वर्णसमाम्नाये ह्रस्वानामेव पाठादिक्पदोपस्थाप्येकारादिभिर्दीर्घादीनामग्रहणात्सुधी उपास्य इत्यादौ 'इको यणचि' इति यणादेशो न स्यादतः प्रत्याहारग्रहणेषु तद्वाच्यवाच्ये निरुद्धा लक्षणा बोध्या । प्रत्याहारवाच्यकारादिवाच्ये दीर्घादौ लक्षणेति तदर्थः । अत्र प्रमाणम् 'दीर्घाज्जसि च' 'लवादिभ्य' इत्यादिनिर्देश एव । एवञ्चेक्पदेन षट्षष्टेर्ग्रहणं यण्पदेन च सप्तानामिति न यथासंख्यसम्भवः । नच लक्ष्यार्थबोधात्प्राग्भाविनं शक्यार्थबोधमादाय यथासंख्यमस्त्विति वाच्यम् । ऋकारलृकारयोर्मिथः सवर्णत्वेन ताभ्यां प्रत्येकं त्रिंशदुपस्थितौ लवर्णस्थाने रेफस्य ऋवर्णस्थाने लकारस्य च प्रसङ्गापत्तेर्यथासंख्यसूत्रेण निर्वाहो नास्ति, किन्तु 'स्थानेऽन्तरतम' इति सूत्रेणैवेत्याशयेनाह—स्थानत आन्तर्यार्थ-दिति । जातिपक्षे यथासंख्यसूत्रेणापि निर्वाह इति स्पष्टं 'स्थानेऽन्तरतम' इत्यत्र भाष्ये । (१) भाव्यमानपरिभाषया यणा सवर्णग्रहणाऽप्रसक्त्याऽनुनासिकस्थाने निरनुनासिक एव यणिति बोद्धव्यम् । अणुदित्सूत्रेण जातिपक्षेण गुणानामभेदकत्वेन च प्राप्तस्यापि सवर्ण-

(१) *भाव्यमानेति* । भाव्यमानेन सवर्णानां न ग्रहणमिति परिभाषास्वरूपम् । अणुदित्सूत्रेऽप्रत्यय इत्यनेन सामर्थ्यात्सूत्रप्राप्तं जातिपक्षेण प्राप्तं गुणाभेदकत्वेन च प्राप्तं सवर्णग्रहणं विधीयमानेन न भवतीत्यर्थः । अप्रत्यय इति प्रतिषेध इमां परिभाषां ज्ञापयति । ज्याद ईयस इत्येवान्तर्गतो दीर्घं सिद्धे ज्यादिति दीर्घोच्चारणमपि ज्ञापयतीति बोध्यम् ।

ग्रहणस्योक्तपरिभाषया निषेधकरणाद् 'गुणा अमेदका' इति पक्षेऽपि न यणा सर्वर्णग्रहणमिति दिक् ॥

ननु सुधी उपास्य इत्यत्र यणादेशे कृते 'अनचि च' इति धकारस्य द्वित्वञ्च स्याद्यकारस्य स्थानिवत्त्वेनाच्परत्वादनचीति निषेधप्रवृत्तेरिति चेन्न । अनलिवधाविति स्थानिवत्त्वनिषेधात् । तथा हि—अनलिवधावित्यस्य द्विविधोऽर्थः—अल्वव्याप्यधर्मावच्छिन्नस्थानितानिरूपितादेशतावद्धर्मकारोपप्रकारीभूतधर्मावच्छिन्नोद्देश्यतानिरूपकविधौ स्थानिवत्त्वन्नेत्येको नव्यमतसिद्धः । स्थान्यवयवाल्लवृत्ती योऽल्वव्याप्यो धर्मस्तदाश्रयविधौ न स्थानिवदिति द्वितीयः प्राचीनसम्मतः । नच 'अचः परस्मिन्नि'ति स्थानिवत्त्वेऽच्परत्वस्य तादवस्थयेन कथं द्वित्वमिति वाच्यम् । 'न पदान्त' सूत्रेण धकारस्य द्विर्वचने कर्तव्ये स्थानिवत्त्वस्य निषेधकरणादित्याशयेनाह—इति धकारस्य द्वित्वमिति । ननु सकारविसर्गाणां द्वित्वे कृतेऽधिकरूपस्य सम्भवाच्चत्वारोति कथनमयुक्तमिति चेन्न । धकारयकारयोर्द्वित्वविकल्पाच्चत्वारोति ग्रन्थकर्तुराशयादित्याह—द्वित्वविकल्पाच्चत्वारिरूपाणीति । नचान्तरङ्गद्वित्वदृष्ट्या बहिरङ्गयणोऽसिद्धत्वेन द्वित्वं दुर्लभमिति वाच्यम् । अन्तरङ्गपरिभाषायास्त्रिपाद्यामप्रवृत्तेः । नच कार्यकालपक्षे त्रिपाद्यामपि तत्प्रवृत्तिरिति वाच्यम् । एकतरपक्षेण लक्ष्यसिद्धौ पक्षान्तरमवलम्ब्य दोषदानस्य भाष्ये क्वाप्यदृष्टत्वात् । अत एव भाष्ये दध्यत्रेत्युदाहरणं 'यणो मयो द्वे वाच्ये' इत्यस्य दत्तमित्याहुः प्राञ्चः । अन्तरङ्गपरिभाषाया 'वाह ऊर्' इति सूत्रस्योद्ग्रहणज्ञापकसिद्धत्वात्सपादसताध्यायीस्थत्वेन तद्दृष्ट्या त्रिपाद्या असिद्धत्वेन नात्र कार्यकालपक्षेऽपि तत्प्रवृत्तिः । अत एव 'तस्य दोषः संयोगादी'ति वार्तिकस्य साफल्यम् । अन्यथाऽन्तरङ्गसंयोगादिलोपदृष्ट्या बहिरङ्गयणादेशसिद्धत्वेनैव चक्री अत्रेत्यादिसिद्धौ वार्तिकं स्पष्टमेव निष्फलं स्यादिति नव्याः ॥

सुद्ध्युपास्य इति । ननु 'इकोऽसवर्णं शाकल्यस्ये'ति प्रकृतिभावे कथं ? यणि ति चेन्न । 'न समासे' इत्यनेन समासे तन्निषेधात् । नच नित्यसमास एव तन्निषेध इति वाच्यम् । भाष्यकृता नित्यग्रहणस्य प्रत्याख्यातत्वात् यथोत्तरं सुनीनां प्रामाण्यात् ।

ननु ध्यायतेः सम्प्रसारणेन सुधी शब्दस्य निष्पन्नत्वात् 'सम्प्रसारणाच्च' इति पूर्वरूपापत्त्या सर्वथा यणो दुर्लभत्वमेव तत्रेति चेन्न । सम्प्रसारणपूर्वत्वे समानाङ्गग्रहणमिति वार्तिकेन तदप्राप्तेः सम्प्रसारणस्थानिकादेशस्यासम्प्रसारणत्वाच्चेति भावः ॥

ननु 'न भूसुधियोः' इति निषेधस्य जागरूकत्वात्सुद्ध्युपास्य इत्यत्र कथमिको यणचीत्यस्य प्रवृत्तिरिति चेन्न । अन्तरङ्गत्वेन प्रत्यये परत एवोक्तनिषेधप्रवृत्तेः । (१)(अनस्ये) ति न्यायेन 'एनेकाच' 'ओःसुपी' त्यनयोरेव निषेधकरणाच्चेति दिक्—ध्यात्रंश इति । अत्र 'दीर्घादाचार्याणामि'त्यनेन तकारस्य द्वित्वम् । यत्तुक्तसूत्रे आचार्यग्रहणस्य पूजार्थकत्वान्नित्य एव निषेध एवञ्च द्वित्वेनेति तन्न । पूजार्थतायाः प्रामाणिकैरनुक्तत्वात् । 'त्रिप्रभृतिषु शाकटायनस्ये'त्यत्र शाकटायनग्रहणस्यापि पूजार्थकत्वापत्तेश्च । नचेष्टापत्तिः । संस्कृतेति त्रिसकारपरकैयटहरदत्तादिग्रन्थविरोधात् । अत एव 'आत्वा रथ-

(१) *अनन्तरस्येति* । अनन्तरस्य विधिर्वा भवति प्रतिषेधो वेति न्यायस्वरूपम् ।

मि'ति मन्त्रे तकारस्य द्वित्ववैकल्यकत्वमुदाहृतम्भाष्ये । एवञ्च धात्रंश इत्यत्र द्वित्वञ्च भवतीति कस्यचिदुक्तिरतीवासंगतेति बोध्यम् । नच निषेधविकल्पे विधिविकल्पो भवतीत्यस्य फलितत्वादनचि चेति सूत्रेणैव सर्वत्र द्वित्वसिद्धौ व्यर्थं सूत्रत्रयोपादानमिति वाच्यम् । मतभेदप्राप्तव्यवस्थासूचनार्थमावश्यकत्वादिति दिक् ॥

ननु 'वा हतजगद्यो'रिति व्यर्थं द्वित्वस्य 'अनचि चे'त्यनेनैव सिद्धत्वादिति चेन्न । पुत्रस्य द्वित्वं कान्ते चेद्धतजगद्योरेवाक्रोश एवेति नियमार्थमावश्यकत्वात् । तत्फलन्तु पुत्रवितीत्यादौ द्वित्वाभावरूपम्बोध्यम् । नच पुत्रहतीत्यादौ हतशब्दपरत्वाभावेन द्वित्वं न स्यादिति वाच्यम् । (१)लिङ्गविशिष्टपरिभाषया हतशब्दपरत्वेन द्वित्वप्रवृत्तेरिति भावः ॥

आदित्यो देवतेति । अदितेरादित्यस्य वाऽपत्यमादित्यः आदित्यशब्दाद्देवतार्थे 'दित्यदित्यादित्यपत्युत्तरपदान्ण्य' इति ण्यप्रत्ययः 'यस्येति चे' त्यकारलोपे 'हलो यमामि' ति यलोपे आदित्यमित्येककारं रूपं सिध्यतीति भावः ॥

ननु गव्यूतिरित्यादौ 'लोपःशाकलयस्ये' त्यनेन 'हलि सर्वेषामि' त्यनेन वा वलोपः स्यादित्याह-वान्त इत्यत्रेति । अयम्भावः, लुसनिर्दिष्टो वकार इति भाष्यात्सूत्रे 'लोपो व्योर्वली' ति लोपेन वकारः प्रक्षिप्यते तस्य प्रक्षिष्टलुप्तवकारस्य वार्तिकेऽनुवृत्त्या यूति शब्दे परे श्रूयमाणवकारान्त आदेशः स्यादिति तदर्थः सम्पन्नः । एवञ्च नोक्तप्रयोगे वकारलोपप्रसक्तिः । नच गव्यं नाव्यमित्यादौ वलोपाभावाय सूत्रेऽपि प्रक्षेपस्यावश्यकत्वमिति वाच्यम् । तत्र यकारे पूर्वस्य भत्वात्पदत्वाभावेन उत्तरां लोपाप्राप्तेः । नच गव्यमिच्छति गव्यतोत्यादौ लोपाभावायार्थमस्तु सूत्रे प्रक्षेप इति वाच्यम् । 'नः क्ये' इति नियमेन तत्र पदत्वासम्भवात्, एवं तर्हि वार्तिके एव प्रक्षेपफलमित्याशयेनाह-लुकाराद्धेति । नच 'लोपो व्योरि' ति सूत्रे वकारस्य भाष्यकृता प्रत्याख्यातत्वालोपाप्राप्त्या प्रक्षेपो नावश्यक इति वाच्यम् । वलोपस्य लौकिकोदाहरणविषयत्वन्नास्तीति भाष्याभिप्रायवर्णनेनादोषात् । अत एव 'हको गुणेति' सूत्रे 'अतोल्गन्ते' त्यत्र लुसनिर्दिष्टो वकार इति भाष्योक्तं सङ्गतमिति । नचैवं गव्यूतौ वकारोच्चारणस्य चरितार्थत्वेन विष्णवे इत्यत्र (२)वकारलोपः कुतो नेति चेन्मैवम् । छन्दसि दृष्टस्यैवानुविधानेन गव्यूतिरित्यत्र लोपाप्राप्त्या तत्रोच्चारणसामर्थ्यादेव लोपाप्राप्तेः । अवपरिमाणेऽपि गव्यूतौ न वलोपस्तस्य संज्ञाशब्दत्वेन संज्ञात्वभङ्गापत्तेः । संज्ञात्वभङ्गमियैव रघुनाथेति संज्ञाशब्दे नित्यमपि णत्वञ्च भवतीति भावः ॥

ननु (३)लव्यमित्यादौ 'वान्तोयो' त्यनेनैव वान्तादेशे भिद्धे 'धातोस्तन्निमित्तस्यैवे'

(१) *लिङ्गविशिष्टपरिभाषयेति* । प्रातिपदिकग्रहणे लिङ्गविशिष्टस्यापि ग्रहणम् इति परिभाषास्वरूपम् । सामान्यरूपेण विशेषरूपेण वा प्रातिपदिकशोधकशब्दग्रहणे सति लिङ्गबोधकप्रत्ययविशिष्टस्यापि तेन ग्रहणं बोध्यम् । अपिना केवलस्यापीति तदर्थः । समानाधिकरणाधिकारस्ये कुमारश्रमगादिभिरिति सूत्रे स्त्रीलिङ्गश्रमगादिभिश्च कुमारीशब्दस्यैव सामानाधिकरण्यं ननु कुमारशब्दस्येति व्यर्थः श्रमगादिशब्दो ज्ञापकः ।

(२) *वकारेति* । 'तस्य लोप' इति सूत्रेण ।

(३) *लव्यमिति* । लुनातेरचो यत् । सावैवानुकाङ्क्षानुक्रयोरिति गुणः । आदिपदेनाऽवश्यलाव्यमित्यस्य संप्रहः । अत्र लुनातेः 'ओरावश्यक' इति ण्यत् ।

ति सूत्रं व्यर्थमित्यभिप्रायेण शङ्कते—तन्निमित्तस्यैवेति किमिति । अवयवद्वारा समुदाये प्रश्नः । अर्थात्सूत्रमेव किमर्थमिति प्रष्टुराशयः, समाधत्ते, श्रूयत इति । आहपूर्वका-
द्वेजः कर्मणि लटि यकि संप्रसारणे पूर्वरूपे आडा सहाद्गुणे च रूपसिद्धिः । अत्र धातोरि-
त्यस्याभावे 'वान्तोयो'ति वान्तादेशे रूपासिद्धिः । धातोरित्यस्य सत्त्वे तु न वान्ता-
देशप्राप्तिः यादौ प्रत्यये परे धातोरेचश्चेद्वान्तादेशस्तर्हि यादिप्रत्ययनिमित्तस्यैव धातोरेच
इति नियमेन तद्व्यावृत्तेः । नन्वन्तरङ्गवान्तादेशदृष्ट्या बहिरङ्गगुणस्यासिद्धत्वेन वान्तादेशा-
प्राप्त्या नावश्यकं तत्सूत्रमित्याह—श्रूयत इति । वेजः कर्मणि लटि यकि संप्रसारणे
पूर्वरूपे आडागमे 'आटश्च' इति वृद्धौ रूपसिद्धिः । अत्र वान्तादेशे तदसिद्धिरिति कर्त्त-
व्यमेव सूत्रमिति भावः ॥

ननु शब्दशास्त्रे पक्षद्वयं पदसंस्कारपक्षो वाक्यसंस्कारपक्षश्च । तत्र परस्परनिरपेक्षानि
पदानि संस्क्रियन्ते यत्रासौ पदसंस्कारपक्षः बाहुलकादधिकरणे घञ् । एवं वाक्यात्पक्षे-
न्तचयरूपादुद्धृत्य पदानि संस्क्रियन्ते यत्रासौ वाक्यसंस्कारपक्षः । उक्तञ्च भाष्ये वाक्या-
दुद्धृत्यपदान्यन्वाख्यायन्त इति, तथा च—पदसंस्कारपक्षे कानि सन्तीत्यनयोः प्रथङ्निष्प-
न्नत्वात् 'अचः परस्मिन्नि' त्यस्याप्राप्त्या यणः शङ्का नोदयते । वाक्यसंस्कारपक्षे तु कानि
सन्तीति वाक्ये प्रक्रियाक्रमेण पूर्वं किम् शब्दस्तदुत्तरं जस् ततोऽस्मात्तुस्तदुत्तरं शीति
किमः कादेशे जसः इयादेशे जुमि दीर्घे च कानीत्यस्य सिद्धिः, अस् धातोः 'इनसोरलोप'
इत्यलोपे 'सोऽन्त' इति झेरन्तादेशे सन्तीत्यस्य सिद्धिः । एवञ्च स्थानिभूतादकारात्पूर्व-
त्वेन दृष्टत्येकारस्य यणि कर्त्तव्येऽचः परस्मिन्निति स्थानिवत्त्वेनाकारस्य सञ्जावादस्त्येव
यणः प्रसक्तिः । नचात्र पक्षेऽपि विनिगमकाभावात्पूर्वं सन्तीत्येव संसाध्य पश्चात्कानीत्यस्य
संसाधने इकारस्याचः पूर्वत्वेन दृष्टत्वाभावात्स्थानिवत्त्वाप्रसक्त्या नोक्तदोष इति वाच्य-
म् । पूर्वोपस्थितनिमित्तरूपान्तरङ्गत्वमादायान्तरङ्गाणां पूर्वं प्रवृत्तिरिति कानीत्यस्यैव
प्राक् साधनादुक्तदोषस्य तादवस्थयादित्याशयेनाह—कानि सन्तीत्यादि । 'न पदान्त'
सूत्रेण पदान्तविधौ स्थानिवत्त्वनिषेधान्न यणापत्तिरूपोक्तदोष इति भावः ॥

ननु 'उरण् रपर' इत्यस्याद्गुण इत्यनेन सहैकवाक्यत्वेनान्वयादवर्णादकारेऽचि परे
पूर्वपरयोः स्थाने प्रसज्यमान एव गुणोऽकारो रपरो भवतीत्यर्थे स्थान्यादेशयोरान्तरतम्या-
भावाद्रपरत्वाप्रसक्तौ कृष्णद्विरित्यादि न सिद्ध्यदत आह—तत्रान्तरतम्यादिति ।
अरित्यस्य रेफशिरस्कस्य रेफद्वारा ऋकारेण स्थानसाम्यादिति तदर्थः । एतयोरनान्तरार्थमे-
वान्तरार्थमिति भाष्याच्च साम्यम्बोध्यम् । नच कृष्णद्विरित्यादौ पूर्वपरयोः स्थानित्वेन
ऋकारस्यैव स्थानित्वाभावाद्रपरत्वं न स्यादिति वाच्यम् । पूर्वपरयोरिति द्विवचननिर्देशेन
सहितयोरवयववोरेव स्थानित्वात् । उक्तं हि भाष्ये यो हि उभयोः स्थाने भवति लभतेऽ-
सावन्त्यतरतो व्यपदेशमिति । अत एव द्वयोः स्थानिनोर्द्वावादेशौ माभूतामित्येकग्रहणं
कृतम् । वस्तुतस्तु गुणरूपविधेयगतैकत्वसंख्याविवक्षणात्पूर्वपरयोरुभयोरैकवाक्यतयैव विधे-
यान्वयादनयोः पूलयोः कटं कुर्वित्यादाविवोभयसम्बन्धेकविधेयस्य प्रतीतरेकग्रहणं स्पष्टार्थ-
मित्यन्यत् । नच रलपराणामादेशानाम्विधाने सूत्रं व्यर्थमिति वाच्यम् । 'आप् जृष्णामीत्'
'भृशमिदि' त्यादौ दोषापत्तेर्दुर्बलत्वादिति दिक् ॥

ननु अव एहीति स्थितौ पूर्वान्तवद्भावेनाऽऽड्त्वात् 'ओमाडोश्च' 'एत्येधत्यूट्छ'—
'एडि पररूपमि' त्येतेषु प्राप्तेषु वृद्धेर्वाधकत्वादेडि पररूपमित्यस्य तथा बाधे बाध्यसामा-
न्यचिन्ताश्रयणादोमाडोश्चेत्यस्यापि बाधः स्यादित्याह—पुरस्तादिति । (पुरस्ताद-
पवादा अनन्तरान्विधीन्वाधन्ते नोत्तरानि) ति न्यायाकारः । अवश्यं स्वपरस्मिन्वा-
धनीये प्रथमोपस्थितानन्तरवाधेन चारितार्थ्यं पश्चादुपस्थितस्य परस्य बाधे मानाभावः,
आकांक्षाया निवृत्तेर्विप्रतिषेधशास्त्रबाधे बीजाभावाच्चेत्येनस्य बीजम् । प्राग्वृत्तिनोऽप-
वादा अव्यवहितोत्तरवृत्तिनो विधीन्वाधन्ते न व्यवहितवृत्तिन इति तदर्थः । तथा च प्रकृते
एत्येधत्यूट्छित्यनेन एडि पररूपमित्यस्यैव बाधो न त्वोमाडोश्चेत्यस्येति वृद्धेर्बाधक-
त्वादेडि पररूपमित्यस्य बाधेन लब्धावकाशायास्तस्याः सामर्थ्यविरहात्परेण(१) पररूपेण
बाधादिति भावः ॥

ननु प्रौढ इत्यत्रेव प्रोढवानित्यत्राप्यूट्छशब्दपरत्वाद्वृद्धिः स्यादित्याशङ्क्य समाधत्ते—
अर्थवद्ग्रहणे नाऽनर्थकस्येति । शाब्दिकनये वृत्तिविषये समुदायशक्त्यङ्गीकारेण भूतकालि-
कवहनकर्तृरूपार्थस्योढवानिति समुदायवृत्तित्वादूढवत् एकदेशस्योढस्यार्थवाचकत्वाभावाच्च
तस्मिन्वृद्धिर्वक्ष्यमाणज्ञापकज्ञापितयाऽर्थवत्परिभाषयाऽर्थवद्दूढशब्दावयवेऽचि परे तद्विधा-
नादिति भावः । 'ब्रश्चेति' सूत्रे राजेः पृथक् आजिग्रहणमत्र ज्ञापकम् । तथा हि परिभा-
षाऽभावेऽर्थवदनर्थकोभयविधराजशब्दस्य ग्रहणे बाधकाभावाद् आजौ राजेरपि सत्त्वेन
राजिग्रहणेनैव आजेरपि षत्वसिद्धौ व्यर्थं आजिग्रहणमर्थवत्परिभाषां ज्ञापयतीति । न च
आजिग्रहणसत्त्वे फणादिराजिना साहचर्येण फणादेरेव आजेर्ग्रहणात्पत्वं सिद्ध्यति तदभावे
राजिना फणादेस्तदतिरिक्तस्य च आजतेर्ग्रहणापत्तौ षत्वं स्यादिति फणादेर्भाजेर्ग्रहणाय
तदतिरिक्तस्य तस्याग्रहणाय च आजिग्रहणस्यावश्यकत्वेन तस्य ज्ञापकत्वमयुक्तमिति वा-
च्यम् । 'ब्रश्चादिसूत्रे' राजृ इति पाठकरणादकारानुबन्धकस्य राजोऽव्ययविधानसाहचर्या-
दुक्तानुबन्धकस्यैव फणादेर्भाजेर्ग्रहणात्पत्वे तदतिरिक्तभाजेः प्राक् ऋकारमनुबन्ध्य ऋभ्राज
इति पाठेन 'आजभासेति' विकल्पस्य वाचिकत्वादकारस्यात्मनेपदमात्रफलत्वेन तत्स्थाने-
नेऽकारमनुबन्ध्य आज इति पाठेन वा राजिना तस्याग्रहणात्कुत्वे च विभ्राट् विभ्रागिति
रूपद्वयसाधुत्वस्य सुलभत्वेन आजिग्राहणज्ञापकत्वस्य युक्तत्वादिति केचित् । वस्तुतस्तु
ब्रश्चादिसाहचर्येण धातुसंज्ञकराजेर्ग्रहणेन न आजघटकराजो ग्रहणं तस्य धातुसंज्ञकत्वा-
भावात् साहचर्यपरिभाषाया अनित्यत्वेऽपि ऋकारानुबन्धकस्य राजतेर्ग्रहणेन आजघटक-
राजशब्दस्योक्तानुबन्धकत्वाभावाद्वाजिनाऽस्य ग्रहणं न स्यादकारस्य समुदायानुबन्धत्वात्
एवञ्च आजिग्रहणस्यावश्यकत्वे परिभाषायां किं ज्ञापकमिति चेदत्र, भाष्यतत्त्वविदः, उप-
स्थितार्थस्य शब्दं प्रति विशेषणत्वेनान्वयसम्भवे तत्त्यागे मानाभावोऽस्या ज्ञापकः किञ्च
'स्वं रूपमि' ति सूत्रे स्वशब्देनाऽऽत्मीयवाचिनाऽर्थो गृह्यते रूपशब्देन स्वरूपं तेन तदुभयं
शब्दस्य संजीति सूत्रार्थः सम्पन्नः तत्रार्थो न विशेष्यस्तत्र शास्त्रीयकार्याऽसम्भवात्किन्तु
शब्दस्य विशेषणम् एवञ्चार्थविशिष्टः शब्दः संजीति फलितं तेनाऽर्थवत्परिभाषा सिद्धेति
भाष्ये स्पष्टमिति दिक् ॥

(१) *पररूपेणेति* । ओमाडोश्चेतिसूत्रविहितेनेत्यर्थः ।

२ फ० २०

ननु रपरश्रुतेरन्यत्र चारितार्थ्येन प्र ऋच्छतीत्यत्र वृद्धौ कृतायां रपरत्वे च कृते पूर्वान्त-
वद्भावेन रेफस्य पदान्तत्वाश्रयणात्तस्य 'खरवसानयोः' इति विसर्गः स्यादित्यत आह—
इह पूर्वान्तवद्भावेन पदान्तरेफस्य न विसर्ग इति । अत्र प्रमाणमाह उभय-
थद्विवति । अयम्भावः, यद्येकादेशस्थले रेफस्य पदान्तत्वाश्रयणेन विसर्गः स्यात्तदा
उभयथद्विवत्यादावपि तदापत्या निर्देशासङ्गतिस्स्यादित्येतन्निर्देशादुक्तस्थले रेफस्य तत्त्वा-
श्रयणेन विसर्गो न भवतीति कल्पनादुक्तप्रयोगे न काप्यनुपपत्तिरिति । न चोक्तनिर्देशे
गुणस्य पदद्वयसम्बन्धिवर्णद्वयाऽऽश्रितत्वाद्वहिरङ्गत्वेनाऽसिद्धत्वादेकाभावेन विसर्गो नेति
वाच्यम् । विसर्गस्यापि रेफकारात्मकवर्णद्वयाश्रितत्वेन बहिरङ्गत्वात् । न च गुणस्य
परनिमित्तकत्वरूपबहिरङ्गत्वसत्त्वाद्विसर्गदृष्ट्याऽसिद्धत्वेन रेफाभावाच्च विसर्ग इति वाच्यम् ।
उक्तरूपबहिरङ्गत्वस्योभयोस्तुल्यत्वादिति । बस्तुतस्तु नात्र (१) बहिरङ्गपरिभाषाप्रवृत्तिः
सम्भावनीया त्रिपादीस्थेऽन्तरंगे कर्तव्ये कार्यकालपक्षेऽप्युक्तपरिभाषाया अप्रवृत्तेः । अत
एव 'उरण् रपर' इति सूत्रे नार्कुटो नार्कलिपरित्यादौ रेफस्य विसर्गाभावाय (रेफस्य पूर्वा-
न्तवत्त्वे विसर्जनीयप्रतिषेधो वक्तव्य) इत्यपूर्ववचनमङ्गोचकार भगवाञ्छ्रौपतञ्जलिः,
अन्यथा बहिरङ्गपरिभाषया विसर्गदृष्ट्या वृद्धेरसिद्धत्वेन विसर्गप्राप्त्या भगवताऽङ्गीकृतम-
पूर्ववचनमसंगतं स्यादिति दिक् ॥

ननु (येन विना यदनुपपन्नं तत्तेनाक्षिप्यते) यथाऽऽकृतिः पदार्थ इति नये घटमानये-
त्यादौ जातेरमूर्त्तत्वादानयनासम्भवेन जात्या व्यक्तेराक्षेपस्तथोपसर्गसंज्ञा क्रियाम्बिना
नोपपद्यते इत्युपसर्गेण क्रियाक्षेपः, क्रिया च धात्वर्थस्तस्याश्चाक्षेपो न सम्भवतीति तद्वा-
चिनो धातोरेवाक्षेपात्सिद्धे धाताविति व्यर्थमेवेत्याशयेन शङ्कते—उपसर्गेणैवेति ।
पुनर्वृद्धीति । योगविभागसामर्थ्याद्वृद्धिरेव न कदाचिदपि वृद्धयभाव इति भावः ।
नचोपसर्गेणाक्षिप्तेऽपि धातौ प्रगत ऋद्धः प्रद्धः इत्यत्र प्रस्योपसर्गत्वाद्द्वयस्य ऋकारादि-
धातुनिष्पन्नत्वाच्च प्राप्तवृद्धिवारणाद्योपसर्गताप्रयोजकधातुत्वलाभार्थं धातुग्रहणस्यावश्य-
कत्वेन तस्य कथं पुनर्वृद्धिबिधानार्थत्वमिति वाच्यम् । प्रशब्दस्य गमनिरूपितोपसर्गत्वेऽपि
ऋकारादिधातुनिरूपितोपसर्गत्वाभावाद् वृद्धयप्राप्त्या धातुग्रहणस्योक्तार्थत्वाक्षतेः । उक्तं
हि यत्क्रियायुक्ताः प्रादयस्तं प्रत्येव गत्युपसर्गसंज्ञे भवत इति । न च लाघवादुपसर्गपदं
तिरस्कृत्य तत्स्थाने गतेरित्येवास्तिवति वाच्यम् । 'अच्छगत्यर्थवदेप्वि' इति गतिसंज्ञत्वाद्-
च्छच्छतीत्यादौ वृद्ध्यापत्तेरिति दिक् ॥

ननु नाज्जल्लावित्यज्जल्लोः सावर्ण्यनिषेधादकः सवर्णस्याच एव प्रसिद्धत्वेन सवर्णेऽ-
च्येव दीर्घप्रवृत्तावचीति व्यर्थमेवेत्यभिप्रायेण शङ्कते—अचि किमिति । पूर्वं वर्णानामुप-

(१) *बहिरङ्गपरिभाषेति* । (असिद्धं बहिरङ्गमन्तरंगे) इति परिभाषास्वरूपम् ।
अन्तरङ्गे कर्तव्ये जातं तत्कालप्राप्तिकं च बहिरङ्गमसिद्धमित्यर्थः । वाह ऊर्द एतत्सूत्रस्थोऽग्र-
हणज्ञापितेयं परिभाषा, इत्थं हि ज्ञापनप्रकारः, ऊर्दग्रहणाभावे सम्प्रसारणमात्रविधानेन लघु-
पधगुणे वृद्धिरेचीति वृद्धौ विश्वौह इत्यादिसिद्धावूट् ग्राहणं व्यर्थं सत्परिभाषां ज्ञापयति
ज्ञापितायामस्यां तु लघूपधगुणदृष्ट्या सम्प्रसारणस्यासिद्धत्वाल्लघूपधगुणाप्राप्त्या वृद्धभा-
वेन रूपासिद्धेः स्वांशे चरितार्थमूटग्रहणमिति बोध्यम् ।

देस इत्यादिभाष्योक्तरीत्या 'तुल्यास्यप्रत्यत्नं सवर्णम्' 'नाज्झलावि' त्येताभ्यां प्राक् ग्रहण-
कशास्त्रस्यासिद्ध्या नाज्झलावित्यस्य वाक्यार्थबोधवसरेऽचूपदेन वर्णसमाम्नायस्थानां
ह्रस्वानामेव ग्रहणात्तेषामेव सवर्णसंज्ञानिषेधेन दीर्घाणां हलिभः सावर्ण्यं स्यादेवेत्याशये-
नाह—कुमारी शेते । इति भावः

ननु 'अकः सवर्णे दीर्घ' इत्यनेन ऋलृ एतयोर्द्विमात्रिकयोर्विधानेनोपपत्तौ वार्तिकद्वयं
व्यर्थमिति चेन्न । दीर्घशब्देन विधीयमानापेक्षया वार्तिकद्वयेन विहितस्य विलक्षणत्वात् ।
किन्तु द्वैलक्षण्यमिति दर्शयति—आद्यस्य मध्ये द्वौ रेफौ तयोरेका मात्राऽभितोऽजभक्तेरपरा
मात्रा, एवं द्वितीयस्य मध्ये द्वौ लकारौ तयोरेका मात्राऽभितोऽजभक्तेरपरा मात्रा इत्यम्भू-
तयोः ऋलृवर्णयोरकः सवर्णं दीर्घ इत्यनेनोपपत्त्यभावाद्द्वार्तिकद्वयमावश्यकमित्यत आह—
ऋति सवर्णे ऋ चेति । नच वार्तिकद्वयस्यावश्यकत्वेऽपि संज्ञाशब्दस्यार्द्धमात्रिकत्वादिति
सवर्णे लोपो वेतिन्यासेनैव सिद्धौ ऋकारविधानं निष्फलमिति वाच्यम् । लोपेन प्रयोग-
सिद्धावपि वार्तिकद्वयविहितविधेययोरनिष्पत्त्या ऋकारविधानस्य साफल्यत्वात् । तुल्यास्य-
सूत्रस्थभाष्ये तु सूत्रेणैव ऋकारद्वयस्य स्थाने रेफद्वयवत्त्वरूपगुणकृतान्त्येण कदाचिद्रेफद्व-
यगर्भस्य, विवृतत्वान्त्येण कदाचिद्विवृतस्य, लृकारे लकारवत्त्वान्त्येण कदाचिद्वृद्धि-
कारस्य, कदाचिद्विवृतत्वसाम्येन रेफवत्त्वसाम्येन च तादृशस्य ऋकारस्य च विधानेन
विकल्पफलमाश्रित्य वार्तिकद्वयं प्रत्याचख्यौ । वार्तिकद्वयविहितविधेययोरचूचत्वं तु अइउण्-
सूत्रानन्तरं पाठाद्वोध्यमित्यलम् । अभितोऽजभक्तेरिति । 'ए ओङ्' सूत्रे भाष्ये यथा
मातृणामित्यादौ गत्वाद्युपपत्तयेऽङ्गीक्रियमाणे वर्णकदेशा वर्णग्रहणेन गृह्यन्ते इति पक्षे ख-
ट्वाभिर्मात्राभिः वाचा तरतीत्यादौ प्रासाः तुमै—स्—द्वयजलक्षणघनः 'दीर्घादि'ति तुग्विधान-
सामर्थ्य—तपरकरगसामर्थ्य—नौद्वयच इति सूत्रस्थनौग्रहणसाध्यैरभेदेन प्रतिभासमानेषु अवय-
वसदृशस्वतन्त्रवर्णाश्रयकाय्याभावज्ञापनेन वारिताः तथा प्रातर्कृतमित्यत्र 'रोरो'ति लोपस्य
तदलृकार इत्यत्र 'तोली' त्यस्य च शङ्कासमाधानकरणेन यत्तद्रेफात्परं भक्तिरिति
'हयवरट्' सूत्रस्थभाष्येण च वार्तिकद्वयविधेययोः ऋलृवर्णयोरभितोऽजभागस्य समुचित-
त्वमिति भावः ॥

ननु अवङ् स्फोटायनस्येत्यत्र (१) धाराप्रवाहन्यायेनातीत्यस्य सम्बन्ध आहोस्वित्
मण्डूकप्लुत्याऽचीत्यस्येति शङ्कां समाधत्ते—अतीति निवृत्तमिति । इत्थं हि समाधानु-
शास्यः, 'प्लुतप्रगृह्या' इत्यत्र नित्यग्रहणं किमर्थमिन्द्रे चेत्यारम्भसामर्थ्यादेव नित्यत्वला-
भादिति भाष्योक्तमेव मण्डूकानुवृत्तौ ज्ञापकम् । अन्यथा गवेन्द्र इत्यादावत्परत्वाभावाद-
वङोऽप्राप्त्या तदर्थं सूत्रस्यावश्यकत्वादारम्भसामर्थ्यान्नित्यत्वलाभ इति भगवदुक्तिर्यंगता

(१) *धाराप्रवाहेति* । यथाऽविच्छिन्नेन धारा बहति तथाऽविच्छिन्नेन यत्किञ्चित्सू-
त्रस्थपदानामुत्तरोत्तरं सूत्रान्तरेषु सम्बन्धो भवति । इयमेव धाराप्रवाहन्यायेनानुवृत्तिरि-
त्यभिधीयते । यथा मण्डूका उप्लुत्योत्प्लुत्य गच्छन्ति तथा सूत्रस्थपदान्यपि व्यवधाने-
नोत्तरोत्तरं सूत्रान्तरेषु सम्बद्धानि भवन्ति । मण्डूकोत्प्लुतौ मध्ये कियत्स्थानं परित्यज्यो-
त्तरस्थानेन सम्बन्धो भवति । तथा सूत्रस्थपदानां मध्ये कियत्सूत्रं परित्यज्योत्तरसूत्रसम्बन्धो
भवति । इयमेव मण्डूकप्लुतिन्यायेनानुवृत्तिरित्यभिधीयते ।

स्यात् । मण्डूकानुवृत्तिस्वीकारे तु पूर्वसूत्रेणैव तत्रावङ्गसिद्धाविन्द्रे चेत्यस्य वैयर्थ्यं न तत्सामर्थ्यान्नित्यत्वलाभसम्भवान्नित्यमिति किमिति तदुक्तेः सामञ्जस्यमेवेति । एतदुक्त-
रन्तु हरी एतावित्यादावयमेव प्रकृतिभावो यथा स्यादिति मूले एव स्फुटमस्तीति दिक् ॥

ननु गो अग्रमित्यादाविव गवाक्ष इत्यत्रापि प्रकृतिभावो दुर्बोर इत्यत आह—
व्यवस्थितविभाषयति । विगताऽवस्था विकल्परूपा जाताऽस्यामिति व्यवस्थिता सा
चासौ विभाषा चेति व्यवस्थितविभाषा तथा नैमित्तिकप्रवृत्त्येत्यर्थः । विभाषारूपे विकल्पे
सामान्येन विधिनिषेधरूपांशद्वयमुपस्थितम् । प्रकृते विशेषविधिरूपा व्यवस्थिता, क्वचिन्निषे-
धरूपा व्यवस्थिता, यथा क्वचिन्न पापेऽभिनिवेश इत्यादि तदुदाहरणं मूले एव वक्ष्यति । देव-
त्रातो गलो ग्राह इतियोगे च सद्विधिः । मिथस्तेन विभाष्यन्ते गवाक्षः संसितव्रतस्तेन
प्राण्यवयवे नेति शशङ्कोरित्यत्र भाष्ये स्पष्टमिति न गवाक्ष इत्यत्रोक्तदोषः ‘अग्नीत्प्रेषणे
परस्य चे’ति सूत्रेणाग्नीदग्नीन्विहर इत्यत्र प्राप्तप्लुतवारणाय तत्र वार्तिककृता कृतस्य
बहुलग्रहणस्य प्रत्याख्यानय भाष्यकृता कृतेन विभाषा पृष्टप्रतिवचने हेरित्यत्र विभाषेति
योगविभागेन विभाषेत्यस्य व्यवस्थितविभाषात्वध्वननात् । नच व्यवस्थितविभाषयैवेन्द्रे
नित्यावहः सिद्धाविन्द्रे चेति व्यर्थमिति वाच्यम् । भाष्योक्तातिरिक्तानां व्यवस्थितविभा-
षाणामप्रामाणिकत्वबोधनाय तस्य सत्वादिति भावः ॥

ननु ‘नान्तः पादमव्यपरे’ इत्यमेव सूत्रं लाघवाद्विधेयम् एतस्मान्नकारानुवृत्त्या गोश-
ब्दस्य यत्प्राप्नोति तन्नेति ‘सर्वत्र विभाषा गोः’ इत्यस्यार्थकरणेऽपि न कश्चिद्दोष इति
चेन्न । तथा सति ‘प्लुतप्रगृह्या अचि नित्यमि’त्यत्रापि नकारानुवृत्त्याऽचि परे प्लुतप्रगृह्य-
योरेव निषेधेन दोषस्य दुर्वारत्वात् । एवञ्च ‘प्रकृत्यान्तः पादमव्यपरे’ इत्येव सूत्रपाठः
समुचित इत्यत आह—अथ प्रकृति भाव इति ।

ननु ‘प्लुत-प्रगृह्या अचि नित्यमि’त्येतद्व्यक्तप्लुतादिपदार्थज्ञानाय तत्संज्ञाविधायक-
सूत्रानन्तरमेवोक्तसूत्रपाठस्य समुचितत्वात्तथाऽकरणेन प्राचीनपठितेन्द्रे च नित्यमित्यत्र
नित्यग्रहणस्य प्रामादिकत्वज्ञापनान्नित्यस्यानुवृत्त्यभावेऽपि वाग्रहणनिवृत्त्यैव नित्यत्वलाभा-
त्प्लुत-प्रगृह्या इत्यत्र नित्यग्रहणं व्यर्थमित्यत आत—नित्यमिति किमिति । अय-
म्भावः, नित्यग्रहणाभावे हरी ईशावित्यत्र लब्धावकाशस्य प्लुतप्रगृह्या अचि नित्यमित्य-
स्य चकि अत्रेत्यत्र सावकाशेन ‘इकोऽसवर्णे शाकलयस्य ह्रस्वश्चे’त्यनेन हरी एतावित्यादा-
दुभयोः प्रासौ विप्रतिषेधेन परत्वाद्वाधे विकल्परूपो दोषः स्यात् । कृते तु नित्यग्रहणे
नोक्तदोषः नित्यग्रहणसामर्थ्यात्परस्यापीकोऽसवर्ण इत्यस्य प्लुत-प्रगृह्या इत्यनेन वाधा-
दिति । नच प्रकृतिभावदृष्ट्या प्लुतत्वसिद्धत्वेन कथं प्रकृतिभाव इति वाच्यम् । प्रकृति-
भावविधानसामर्थ्यात्तस्य सिद्धत्वकल्पनादिति दिक् ॥

ननु ‘अवङ् स्फोटायनस्येत्यतोऽचीत्यनुवृत्त्यैव सिद्धे ‘प्लुत-प्रगृह्या अचि नित्यमि’
त्यत्राचीति व्यर्थमिति चेन्न । तस्य सामर्थ्यात्प्रत्यासत्त्या यस्मिन्नचि प्लुत-प्रगृह्ययोः
प्रकृतिभावस्तदज्जिमित्तकार्यस्यैव तेनाभाव इत्यर्थज्ञापनेन साफल्यम् । तेन जानु उ
अस्य रुजतीत्यादावुच्यो निपातस्य प्रगृह्यत्वेऽपि जानू अस्य रुजतीत्यत्र सवर्णदीर्घरूपसन्नि-
र्भवत्येवेत्यलम् ।

ननु चकारेण प्रकृतिभावोऽनुकुर्यते तस्य च ह्रस्वविधानसामर्थ्येनैव सिद्धिरित्यत आह—ह्रस्वविधिसामर्थ्यादेवेति । नच ह्रस्व-यणोर्विधानसामर्थ्याद्विकल्पासिद्धिरूपक-लस्य सत्त्वेन ह्रस्वविधेः सफलत्वान्मूलोक्तमसङ्गतमिति वाच्यम् (१) अपदान्तादौ यण-श्रारितार्थ्येन सामर्थ्यविरहादुभयोर्विधानसामर्थ्याद्विकल्पासिद्ध्या ह्रस्वविधेर्वैयर्थ्यस्य स्पष्ट-त्वेन तस्मात्प्रकृतिभावसिद्धिः सुलभैवेति भावः ॥

चकारो न कर्तव्य इति । इत्थं हि तत्खण्डनप्रकारः—प्रकृतिभावस्य चकारेणानु-र्द्धनेऽपि तस्य चानुकृष्टत्वेन चानुकृष्टं नोत्तरत्रेति परिभाषाया 'ऋत्यक' इत्यत्र सम्बन्धाभावात्त-दर्थं ह्रस्वविधानस्यावश्यकत्वमिति तेनैव प्रकृतिभावसिद्धौ तदनुकर्षणार्थश्चकारो व्यर्थ एवेति । 'अवयवे यथाभिप्रेताख्याने क्त्वाणमुलाविति' सूत्रे णमुलग्रहणमेवोक्तपरिभाषायां ज्ञापकं बोध्यम् । तथा हि परिभाषाऽसत्त्वे क्त्वा चेत्त्येव सूत्रमस्तु चकारेण 'स्वादुमि णमुलि'त्यतो णमुलोऽनुकर्षणादेव सिद्धौ तत्सूत्रस्थं णमुलग्रहणं व्यर्थं सज्ज्ञापयति चानुकृष्टं नोत्तरत्रेति । ज्ञापितायामस्यां तु उत्तरत्र 'तिथ्येच्यपवर्ग' इत्यादौ णमुलः सम्बन्धो न स्यात्तस्य चानु-कृष्टत्वादिति तदर्थं णमुलग्रहणमावश्यकमिति तस्य स्वांशे चारितार्थ्यं जातमिति भावः । भाष्ये स्थितमिति । प्रकृतसूत्रस्थभाष्ये पूर्वोक्तो भावः स्थित इति तदर्थः ।

ननु ह्रस्वाभावपक्षे प्रकृतिभावाय चकारस्यावश्यकत्वेन चक्री अत्र चक्रि अत्र चक्रय-त्रेति रूपत्रयसिद्धिरिति चेन्न । चकारस्य समुच्चायकत्वे तत्प्रत्याख्यानपरभाष्यविरोधात् । संहिताया अविवक्षयैव त्वदुत्तरूपस्य निष्पत्तेश्च । चक्रयत्रेत्यत्र न 'स्कोः संयोगाद्योरिति लोपप्राप्तिः 'अचः परस्मिन्नि'ति यणः स्थानिवत्त्वात् । न च (पूर्वत्रासिद्धे न स्थानि-वदि)ति शङ्क्यः । तस्य दोषः संयोगादिलोपलत्वणत्वेऽपि तन्निषेधात् । ननु ऋत्यक इति पृथक् पाठाकरणरूपलाघवादोऽसवर्णे शाकल्यस्येत्येव सूत्रमस्तिविति वाच्यम् । होतृ ऋकारो ब्रह्मर्षिरित्यादौ सवर्णार्थमनिगर्थञ्च तस्य पृथक् पाठावश्यकत्वादित्यलम् ॥

ननु अप्लुत इत्युक्ते प्लुतस्याध्याहार आवश्यकस्तथा च प्लुतोऽप्लुतो भवतीत्यर्थेनैव सिद्धौ वत्करणं व्यर्थमित्याशयेन शङ्कते—वत्किमिति । इत्थं हि समाधातुराशयः, वद्ग्र-हणसत्त्वे चन्द्रवन्मुखमित्यादौ मुखे चन्द्रगताऽऽह्लादकत्ववत्प्लुतेऽप्लुतगतसन्ध्यादिरूपका-र्यमिति दिश्यते न तु प्लुतस्य निवृत्तिः क्रियतेऽतिदेशानां स्वभावात् तथा च अग्नौ इती-त्यादावग्नौति प्रेषणे परस्य चेत्त्येतद्विहितप्लुताश्रयः प्रकृतिभावः प्राप्नोति परञ्च प्लुतस्या-सिद्धत्वादीदूद्देद्विवचनमित्यनेन कृते प्रगृह्यत्वे तदाश्रये प्रकृतिभावेऽपि प्लुतः श्रूयत वद्ग्र-हणाभावे प्लुतो नैव श्रूयत प्लुतस्याप्लुतत्वविधानादतो वद्ग्रहणमावश्यकमिति । न च सत्यपि वद्ग्रहणे प्रसज्यप्रतिषेधाश्रयणात्प्लुतवन्नेत्यर्थस्यैव सम्भव इति वाच्यम् । तदा-श्रयणे गौरवात् । नचाप्लुतवदित्यत्र पर्युदासेऽग्नौ इतीत्यादौ प्रगृह्याश्रयं प्रकृतिभावं बाधित्वा परत्वाद्प्लुतवद्भावे दीर्घादिकं स्यादिति वाच्यम् । इति ~ शब्दसापेक्षाप्लुतवद्भा-वापेक्षया वर्णमात्रापेक्षप्रकृतिभावस्यान्तरङ्गत्वात् । नचाप्लुतवदित्यस्य प्लुतकार्यं नेत्ये-वार्थः कुतो नेति वाच्यम् । शब्दमय्यादया तदलाभात् शब्दतः प्लुतेऽप्लुतसादृश्यविधा-नस्यैव लाभात् । नच भाष्ये प्लुतकार्यं नेत्यर्थस्यैव दर्शनात्कथं तद्विरुद्धार्थस्वीकार इति

(१) *अपदान्तादाविति* । गौर्य्यौ इत्यादावित्यर्थः ।

वाच्यम् । तस्य फलितार्थाभिप्रायकत्वादिति दिक् ॥

ननु क्लीवे स्त्रीलिङ्गे वा अमू आसाते इत्यत्र सुत्वस्यासिद्धत्वादेकारान्तत्वेन ईदृदेद्वि-
वचनमित्यनेनैव प्रगृह्यत्वे सिद्धेऽदसोमादित्यस्य तदुदाहरणमयुक्तमित्याशङ्क्य समाधत्ते—
रामकृष्णावमू आसाते इति । अयम्भावः, क्लीव-स्त्रीलिङ्गयोः प्रगृह्यत्वे सिद्धेऽपि
पुलिङ्गे न तेन प्रगृह्यत्वसिद्धिर्मुत्वस्यासिद्धत्वेन तत्रौकारान्तत्वात् । अदसोमादित्येतत्प्रति
न सुत्वस्याद्धित्वम् आरम्भसामर्थ्यादिति ।

ननु 'मय उजो वो वे'ति वत्वविधानस्य प्रकृतिभावबाधनानुस्वारख्यावृत्तिरूपफलद्व-
यस्य सत्वात्प्रकृते किमित्याकांक्षायामाह—वत्वस्यासिद्धत्वान्नानुस्वार इति । 'मय
उजो वो वे'त्यस्य त्रैपादिकत्वादनुस्वारदृष्ट्याऽसिद्धत्वेन हल्परत्वाभावादनुस्वाराप्राप्तिः ।
(१) अन्यथा इको यणचोत्यस्यानन्तरमस्य पाठेन यणोऽनुवृत्त्यैव सिद्धे वत्वविधानस्य वैय-
र्थ्यं स्यात् । वस्तुतस्तु न त्रिपाद्यां पाठस्यानुस्वाराभावः फलं किन्तु वत्वस्यासिद्धत्वा-
दुकाररूपेऽचि परे प्रत्यङ्ङवास्ते । प्रत्यङ्ङवकरोदित्यादौ ङमुट्सिद्धिरूपं तत्, अनुस्वार-
वारणन्तु (२) सन्निपातपरिभाषयैव सिद्धमिति भावः ॥

ननु 'ईदूतौ सप्तमी'त्येवं लाघवात्सूत्रमस्तु सप्तम्याः प्रत्ययत्वेन (३) प्रत्ययग्रहणपरि-
भाषया तदन्तविधानादीदूदन्तं यत्सप्तम्यन्तं तत्प्रगृह्यसंज्ञमित्यर्थेनैव सोमो गौरी अधिश्रित
इत्यादौ प्रत्ययलक्षणेन सप्तम्यन्तत्वात् प्रगृह्यत्वे सिद्धेऽर्थग्रहणं व्यर्थमित्याशयेन शङ्कते—
अर्थग्रहणं किमिति । इत्थं समाधातुराशयः, अर्थग्रहणाभावे (४) संज्ञाविधौ प्रत्ययग्रहणे
तदन्तग्रहणं नास्त्येत्यनया परिभाषया तदन्तविधिनिषेधादी ईदृदेद्विवचनमितिवदीदूदन्ता
या सप्तमीत्यर्थात्तावेकादेशस्य परादिवद्भावात्सप्तमीत्वेन ययी आस्ते इत्यादावेव प्रगृह्य-
संज्ञा स्यात्सोमो गौरी अधिश्रित इत्यादौ सप्तम्या लुकापहारेणाभावात्सा न स्यादिति
तदर्थमावश्यकमर्थग्रहणमिति । नच ययीत्यादेरनभिधानात्किञ्चेकारांशे चारिताऽर्थ्येषूकारांशे
वैयर्थ्यस्य सद्भावेन सूत्रारम्भसामर्थ्यात् ईदूतौ सप्तमी प्रगृह्यम् अदस एव द्विवचनमिति
लघुभूतन्यासेनैव निवादे गुरुभूतन्यासरकरणाच्च संज्ञाविधावित्यस्या अप्रवृत्तौ तदन्तविधिसत्त्वे

(१) *अन्यथेति* । वत्वविधानस्य प्रकृतिभावमात्रबाधनार्थत्वे ।

(२) *सन्निपातपरिभाषयेति* । सन्निपातलक्षणे विधिरनिमित्तं तद्विधातरूपेति परि-
भाषास्वरूपम् । द्वयोः सम्बन्धः सन्निपातस्तल्लक्षणजायमानो विधिः स्वातिरिक्तसम्बन्ध-
विधातकशास्त्रेऽनिमित्तं भवतीत्यर्थः । प्रकृते किमु उक्तमित्यनयोः उकाराव्यवहितोत्तरत्व-
रूपाऽजव्यवहितपूर्वत्वरूपश्च सम्बन्ध एव सन्निपातस्तल्लक्षणजायमानो वत्वविधिः स्वा-
तिरिक्तसम्बन्धविधातकेऽनुस्वारे निमित्तं न स्यादित्यमनुस्वारवारणमवधेयम् ।

(३) *प्रत्ययग्रहणेति* । प्रत्ययग्रहणे यस्मात्स विहितस्तदादेस्तदन्तस्य ग्राहणम् इति
परिभाषास्वरूपम् । प्रत्ययग्रहणे शास्त्रे प्रत्ययबोधकं पदं विशेष्यान्तरासत्त्वे तदादिविशेष्य-
मादाय तदन्तोपस्थापकमिति तदर्थः ।

(४) संज्ञाविधाविति । संज्ञाविधायकशास्त्रे प्रत्ययबोधकं पदं तदन्तबोधकं नेत्यर्थः । सु-
सिद्धन्तं पदमित्यत्रान्तग्रहणमस्यां ज्ञापकम् । तथा हि, सुपस्तिङश्च प्रत्ययत्वात्प्रत्ययग्रह-
णपरिभाषया तदादिपदोपस्थापने तदन्तविधिना मूलोक्तार्थलाभे व्यर्थमन्तग्रहणं परिभाषां
ज्ञापयति ।

ईदृशं यत्सम्प्रत्ययान्तमित्यर्थं सोमो गौरी अधिश्रित इत्यत्र प्रगृह्यत्वे सिद्धे व्यर्थमेवार्थग्रहण-
मिति वाच्यम् । तस्य सामर्थ्यात्सम्प्रत्ययमात्रबोधकत्वे एवेदृशस्य संज्ञा यथा स्यान्न
तदधिकार्थबोधकत्वे इत्यर्थज्ञापनेन साफल्यम् । तेन वाप्यामश्वो वाप्यश्व इत्यत्र न प्रगृ-
ह्यसंज्ञा । अत्र वापीशब्दस्य वापीनिष्ठाधिकरणतानिरूपिताधेयताश्रयबोधकत्वेन सप्तम्य-
र्थमात्रवृत्तित्वाभावादित्येवाह मूले—वृत्तावर्थान्तरोपसंक्रान्ते माभूदिति । तथा
चायं निष्कर्षः कृत्तद्धितसमासैकशेषसनाद्यन्तधातुरूपायां वृत्तावयवार्थान्वितसमुदायार्थो-
पसर्जने सति प्रगृह्यसंज्ञा मा भूदिति । तत्र समासवृत्तिमुदाहरति—वाप्यश्व इति । अत्र
सुष्ठुपेत्थनेन संज्ञायामित्यनेन वा समासः । समर्थः पदविधिरिति सूत्रात् वृत्तौ विशिष्टवि-
षयकशक्त्यैकोपस्थितिजनकत्वरूप एकार्थीभावः स्वीक्रियते स च राजपुरुष इतिवृत्तावेव न
तु वाक्ये राज्ञः पुरुष इत्यत्र, वाक्ये पृथगर्थानि पदानि वृत्तावेकार्थानीति समर्थसूत्रभाष्या-
त् । एवञ्च वाप्यश्व इत्यादौ अवयवार्थसम्बलितसमुदायेन वाप्यधिकरणकद्रव्यरूपार्थ एव
समुचित इति । अर्थग्रहणसामर्थ्यात् आधेयासंज्ञाधारबोधकत्वं समभिव्याहृतपदान्तरा-
थानन्वयित्वेनोपस्थितिविषयत्वरूपं वा सप्तम्यर्थपर्यवसन्नत्वं बोधयति । वाप्यश्व इत्यत्रा-
धेयेऽश्वरूपे द्रव्ये सप्तम्यर्थस्याधारस्य संसृष्टत्वेन प्रगृह्यसंज्ञा न भवति सोमो गौरी अधि-
श्रित इत्यत्राधेये सोमे सप्तम्यर्थस्याधिकरणरूपस्यासंसृष्टत्वेन भवत्येव प्रगृह्यसंज्ञा । न च
कारकाणां क्रियान्वयसिद्धान्तात् अधिश्रयणक्रियायां गौरीपदबोध्याधिकरणत्वस्य विशेषण-
त्वेनान्वयादाधारस्य कुतो नाधेयसंसृष्टत्वमिति वाच्यम् । समुदायार्थमन्तरा यस्यावयवा-
र्थस्य नोपस्थितिस्तस्यैवात्रोक्तलक्षणकोटिप्रविष्टैकार्थीभावविषयत्वात् । अत्र तु अवयवा-
र्थस्य पार्थक्येनाप्युपस्थितिरित्यदोषादित्यलम् । ‘अल्पाचतरमि’ति सौत्रप्रयोगेण (सिद्ध-
मनच्छादि)ति बार्त्तिकप्रयोगेण ‘कथमनच्छत्वमि’ति भाष्यप्रयोगेण च वृत्तिघटकाचपदे प-
दान्तकाव्यस्य तत्सन्निधानेन इत्युत्पत्त्यस्य चाभावकल्पनादहलसन्धिरित्यत्र न कुत्वाद्याशङ्का-
लङ्कूलेशोऽपीति भावः ॥

इत्यहलसन्धिप्रकरणम् ॥

अथ हलसन्धिप्रकरणम् ।

ननु (१) परस्परान्वितार्थकपदानां सहैव प्रवृत्तिर्निवृत्तिश्च भवतीत्यर्थिकाया (२) एक-
योगनिर्दिष्टानां सह वा प्रवृत्तिः सह वा निवृत्तिरिति परिभाषायाः सद्भावेन ‘न पदान्ता-
द्व्योरेनामित्यस्मात्प्राग्वर्त्तिनः घुना घटुरित्यतद्व्योरेनुवृत्त्या पदान्तात्पकार—उवर्गात्परयोः स्तोः
घटुर्नैत्यर्थेऽपि पदान्तपकारमय जश्त्वेन डकारस्यैव सम्भवात्ततः परस्य घटुत्वनिषेधस्येष्ट-

(१) *परस्परान्वितार्थकपदानामिति* । स्वप्रयोज्यविषयतया साक्षात्परम्परया वा
निरूपिता या विषयता तत्प्रयोजकानां पदानां युगपत्प्रवृत्तिर्निवृत्ती भवत इत्यर्थः ।

(२) *एकयोगेति* । अत्र ज्ञापकं तु ईदृदेदृद्विचनमित्यत्र ईदृदित्येतन्मात्रानुवृत्त्यैव
सिद्धावेकारानुवृत्त्यर्थं क्रियमाणम् अदसो मादित्यत्र मादृगहणमेव, ज्ञापितायान्वत्तस्यां तत्रै-
कारानुवृत्तिनिरासाय मादृग्रहणं चरितार्थम् । लिङ्सिचावित्यतः सिज्ग्रहणानुवृत्त्यैव सिद्धौ
हनः सिच इत्यत्र सिज्ग्रहणञ्च ज्ञापकं बोध्यम् ।

त्वादतिप्रसङ्गाभावेन सूत्रे योरिति व्यर्थमेवेत्याशयेन शङ्कते—टोः किमिति । नैवं सर्वत्रेति समाधत्ते—सर्पिष्टममिति । अत्र 'ह्रस्वात्तादौ तद्धिते' इत्यनेन विहितस्य पत्वस्यासिद्धत्वेन जश्त्वाप्रवृत्तौ पदान्तषकारादपि षटुत्विनिषेधापत्तेरावश्यकमेव सूत्रे टोर्ग्रहणमिति तदाशयः । यदा (१)क्वचिदेकदेशोऽप्यनुवर्तते इतिपरिभाषया षटुनेत्येकदेशस्य योरित्यस्यैवानुवृत्त्या किञ्च षटुनेत्यसमस्तमेव तस्मादपि टोरेवानुवृत्त्या पदान्ताद्वर्गादित्यर्थस्यैव लाभात्सर्पिष्टममित्यादौ न दोष इत्युच्यते तदा मास्तु टोर्ग्रहणमिति दिक् ॥

ननु 'स्थानेऽन्तरतम' 'उरण् रपर' इति संहितापाठस्तत्र प्रथमान्तपाठपक्षे आदेशस्यान्तरतमो यः स्थानी तत्रैव षष्ठी उपसंहर्तय्या यत्रैव षष्ठी तत्रैवादेश इति सूत्रार्थेन प्रकृतिर्नियम्यते तथा च स्थानिनामन्तरतम आदेशो भवतीत्यर्थस्य फलितत्वात् (२)यत्रानेकविधमान्तर्यं तत्र स्थानत आन्तर्यं बलीय इति परिभाषयाऽन्यानन्तर्यपेक्षया स्थानकृतान्तर्यस्य बलवत्त्वबोधनेन चतुर्मुख इत्यादौ मूर्द्धस्थानजन्यरेफस्थानेऽन्याऽऽदेशापेक्षया मूर्द्धस्थानजन्यत्वसमानाधिकरणनासिकास्थानजन्यत्वेन सादृश्यात्तादृशकाररूपोऽनुनासिकः स्यादित्याशङ्कां ससम्यन्तपाठेन निराचष्टे—स्थानपृथग्नाभ्यामिति । अयमभावः, ससम्यन्त पाठपक्षे आदेशानां येऽन्तरतमास्तत्र षष्ठी यत्र षष्ठी तत्रादेशा भवन्तीति सूत्रार्थेनादेशो नियम्यते तथा च आदेशानामन्तरतमे स्थानिनि सति आदेशो भवतीत्यर्थस्य फलितत्वेन तात्त्वादिस्थानजन्यत्वसमानाधिकरणनासिकास्थानजन्यत्ववतां जमङ्गनानामादेशभूतानामनुनासिकानां विधेः स्थानप्रयत्नोभयान्तरतम्येन स्पर्शं षण्णाम् एतन्मुरारिरित्यादौ चरितार्थतया चतुर्मुख इत्यत्र स्थानमात्रेणान्तर्यवति रेफे न प्रवृत्तिः । नच ससम्यन्तपाठपक्षे आदेशानां यणामर्द्धमात्रिकत्वेन तेषां मात्राद्वयन्यूनकालिकत्वरूपान्तरतम्येन स्थानिनोऽपि मात्रिकह्रस्वस्यैव समुचितत्वात्तत्र यणश्रितार्थतया दीर्घे यणादेशाप्राप्त्या ससम्यन्तपाठस्य भाष्यकृता दूषितत्वेन चतुर्मुख इत्यत्रोक्तदोषस्तदवस्थ एवेति वाच्यम् । 'अनुस्वारस्य ययि परसवर्ण' इत्यतः परसवर्णघटकसवर्णपदापकर्षणेन सवर्णोऽनुनासिको भवतीत्यर्थे रेफस्य सावर्ण्याभावादनुनासिकाप्राप्तेः रेफोष्मणां सवर्णा न सन्तीति भाष्यात् ।

(१) *क्वचिदेकेति* । एकयोगनिर्दिष्टानां क्वचिदेकदेशोऽप्यनुवर्तते इति परिभाषास्वरूपम् । अत्र ज्ञापकं तु दामहायनान्ताच्चेति सूत्रे संख्यादेरिति वक्तव्यमिति वार्तिकप्रत्याख्यानपरभाष्यमेव, तत्र संख्याऽव्ययादेर्दीर्घं ब्रित्यत एकदेशस्यापि संख्यादेरित्यनुवृत्त्या प्रत्याख्यातं वार्तिकम्, एतत्परिभाषाऽस्तत्त्वेऽव्ययस्थाननुवृत्त्ये संख्यादेरित्यस्याप्यननुवृत्तेः प्रत्याख्यानमसङ्गतं स्यादिति ।

(२) *यत्रानेकविधमान्तर्यमिति* । स्थानार्थगुणप्रमाणकृताऽऽन्तर्यमध्ये स्थानकृतान्तर्यस्यैव बलवत्त्वमित्यर्थबोधिकेयं परिभाषा । इत्थमस्याः सिद्धिप्रकारः, स्थानेन्तरतम इति सूत्रे अन्तरतम इत्येकं वाक्यं पूर्वं पठनीयं स्थाने इत्यपरं तत्र पूर्वस्मिन्वाक्ये स्थाने इत्यनुवर्तते प्रसङ्ग इति तस्यार्थः, तथा च प्रसङ्गे सति सदृशतमो भवतीत्यर्थः । द्वितीये स्थाने इति वाक्ये पूर्ववाक्यादनुवृत्तं स्थाने इति अन्तरतम इति च पदद्वयमनुवर्तते । सूत्रस्थं स्थाने इति स्थानेनेत्यर्थकम् तथा च प्रसङ्गे सति स्थानेन स्थानघटितधर्मेण सदृशतमो भवतीत्यर्थः । पूर्ववाक्येनैव स्थानघटितधर्मेण सदृशस्यापि विधानसम्भवाद्वाक्यमिदं द्वितीयवाक्यं स्थानेनैव सदृशतमो भवतीति नियमार्थं तथा च फलितैवेयं परिभाषा यत्रानेकविधमान्तर्यमिति ।

अत एव स्वर्नयति प्रातर्नयतीत्यादौ नानुनासिकः । नचैवमपि व्यक्तिपक्षे प्रतिलक्ष्यं लक्ष-
णोपप्लवाङ्गीकारात् चतुर्मुख एतल्लक्ष्यविषयस्य 'यरोऽनुनासिकेऽनुनासिको वे'त्यस्याचारि-
ताध्यात्तत्रत्योक्तदोषस्तदवस्थ एवेति वाच्यम् । लक्षधानुरोधाज्जातिपक्षाश्रयणेन लक्ष्यत्व-
जातेरैक्यादेतल्लक्ष्यविषयकस्याप्युक्तसूत्रस्य चरितार्थत्वेनादोषात् । वस्तुतस्तु व्यक्तिपक्षेऽपि
नैव दोषः तादृशव्यक्तौ चरितार्थस्योक्तशास्त्रस्यैतद्व्यक्तिविषयत्वेनानुपप्लवादिति ॥

ननु ककुब्जान्त इत्यत्र प्रत्यये भाषायामित्यनेन कुतो नानुनासिक इत्यभिप्रायेण श-
ङ्कते—कथन्तर्हीति । समाधानमाह—दकारनिपातनादिति । अयम्भावः, तत्रानुना-
सिकस्येष्टत्वे प्रकियालाघवाय गुणेऽनुनासिकविशिष्ट एव पठितव्ये प्रकृतिप्रत्ययविशिष्टपाठ-
सामर्थ्यात्तदभावकल्पनेन नानुनासिकः । किञ्च यच्च भन्वसौ मत्वर्थे इतिसंहितापाठे त-
कारात्प्राक् चत्वेन दकारप्रश्लेषाद्भत्वेन पदत्वाभावादनुनासिकस्य न प्राप्तिः पदान्तस्यैव
यरस्तेनानुनासिकत्वविधानादिति । तसाविति द्विवचनोपपत्तिस्तु तस्योर्द्वन्द्वोत्तरं दकारेण
सहेतरेतरयोगाद्बोध्यम् । दकारेण समाहारद्वन्द्वोत्तरं सकारेण सहेतरेतरयोगेन तत्र द्विवचनं
नोपपादनीयं सकारस्याल्पाक्षरत्वेन तस्य पूर्वनिपातापत्तेरित्यलम् ॥

ननु उद् स्थानमित्यत्र 'तस्मादित्युत्तरस्येत्येतद्वाधकेन 'आदेः परस्येत्यनेन सकार-
स्थाने प्राप्तेषु 'उदःस्थास्तम्भोः पूर्वस्यैतद्विहितदकारसवर्णेषु त-थ-देषु युगपदेकस्थानिका-
नेकादेशासम्भवात्तेषामध्ये क इहादेशः स्यादिति सन्देहोत्थितौ समाधानमाह—अत्राघो-
षस्येति । अयम्भावः । सकार-थकारयोर्दन्तस्थानजन्यत्वेन विवार-श्वासा-घोष-महाप्राण-
प्रयत्नवत्त्वेन च सादृश्यात् 'स्थानेऽन्तरतम' इत्यनेन सकारस्थाने थकार एवादेशो जातः तस्य
'झरो झरी'ति लोपे दकारस्य 'खरि चे'ति चत्वे उत्थानमिति सिद्ध्यति । लोपाभावपक्षे
न तस्य चत्वम् । तस्य चत्वदृष्ट्यासिद्धत्वात् । एवञ्च थकारद्वयघटितमुक्तरूपम्बोध्यम् ।
(१) हलो यमामिति सूत्रोक्तभाष्यसम्मतताष्टाध्यायीपाठे तु थस्यासिद्धत्वाभावेन चत्वम्भ-
वत्येव । अत एव (उत्पूर्वस्कन्दे रोगे उपसंख्यानम् उत्कन्दो रोग) इति भाष्यं संगच्छते ।
न चोक्तसूत्रीयभाष्यरीत्या थस्य सिद्धत्वकल्पनाच्चत्वोपपादने लोपाभावपक्षे तु थकारस्यैव
श्रवणमित्यादिमूलोक्तस्यासङ्गतिरूपदोषप्रादुर्भाव इति वाच्यम् । प्राचामनुरोधेन तदित्य-
दोषात् । न च 'झलो झली' त्यनेन सलोपे उक्तप्रयोगसिद्धौ सूत्रमिदं व्यर्थमिति वाच्यम् ।
झलादौ प्रत्यये तेन लोप इत्यर्थज्ञापनेन तस्य चारिताध्यादिति ॥

ननु 'मोऽनुस्वार'इत्यस्य मकारस्यानुस्वारः स्याज्झलीत्यर्थेनैव हरिं बन्दे इत्यादाव-
नुस्वारसिद्धावलं पदग्रहणेनेत्याशयेन शङ्कते—पदस्येति किमिति । अयम्भावः, तत्र
सूत्रे पदग्रहणाभावेऽपदान्तमकारस्याप्यनुस्वारापत्तिरतस्तद्ग्रहणमावश्यकम् । नचोपदान्त-
मकारस्थाप्येनेनैवानुस्वारस्येष्टत्वे यशांसीत्यादावपि तेनैव तत्सिद्धौ 'नश्चापदान्तस्य झली'
त्यस्य सामर्थ्यादपदान्तमस्य चेदनुस्वारस्तर्हि झल्येवेति नियमार्थकत्वेनोक्तस्थलीयदोष-
व्यावृत्तौ व्यर्थमेव पदग्रहणमिति वाच्यम् । तस्य 'नश्च' 'शि तुगि'त्यदाबुत्तरत्रार्थत्वेन

(१) *हलो यमामिति* । एतत्सूत्रोक्तभाष्यसम्मतपाठकमस्तु-अनुस्वारस्य ययि, वा
पदा, तोलि, उदःस्था, झयो हो, शश्छोदि, एतत्पदसूत्रयनन्तरं झलां जश् अभ्यासे चर्च, ख-
रि च, वावसाने, अणोऽप्रगृह्यस्येति ।

साफलयादिति ॥

ननु कुर्वन्तीत्यत्र 'रषाभ्यामि'त्यनेन णत्वं कुतो नेत्याशङ्क्य समाधत्ते—कुर्वन्तीत्य-
त्रेति । कुञ्जो लटि तत्स्थाने क्षौ, 'तनादिक्कुञ्जभ्य ङरि'त्यनेन उपत्यये 'सार्वधातुकार्धधा-
तुकयोरि'त्यनेन गुणे 'अत उत्सार्वधातुके' इत्यनेनोदादेशे 'क्षोऽन्त' इत्यनेन क्षेरन्तादेशे
यणादेशे च कृते प्राप्तस्योक्तणत्वविधायकशास्त्रस्य 'नश्चापदान्तस्ये'त्येतद्दृष्ट्या सिद्धत्वा-
त्पूर्वं कृतेऽनुस्वारे तस्य 'अनुस्वारस्य ययी'त्यनेन नकारे परसर्वणे तस्य णत्वदृष्ट्याऽसिद्ध-
त्वान्नकाराभावेन न णत्वप्राप्तिरिति भावः ॥

सम् स्कर्त्तैत्यत्र 'समः सृटी'ति समो मकारस्य रुत्वे 'अत्रानुनासिकः पूर्वस्ये'ति पाक्षि-
काऽनुनासिके, तद्भावे 'अनुनासिकात्पर' इति अनुस्वारे च कृते 'खरवसानयोरि'ति विसर्गे
तस्य (संपुंकानामि)ति सत्वे सँस्कृताँ सँस्कृताँ इति सकारद्वयवदितं रूपद्वयम् "समो वा
लोपमेक" इति भाष्येण सकारस्य पाक्षिके लोपे तस्यापि रूपकरणस्थत्वेनाऽनुस्वाराऽनु-
नासिकाभ्यामेकसकारवदितं रूपद्वयं सँस्कृताँ, संस्कृतेति । नच लोपपक्ष एव द्वित्वेन द्वि-
सकारूपरूपसिद्धावलं समः सृटीत्यनेनेत्यत आह—त्रिसकारकमपीति । सकारत्रयवदि-
तरूपसिद्ध्यर्थमावश्यकन्तदिति भावः । न च 'स्कोरि'ति सलोपः कुतो नेति वाच्यम् ।
'समो वा लोपमेक' एतद्विहितसलोपस्यासिद्धत्वेन तस्य संयोगादित्वाभावात् । ननु
अनुस्वारस्यानत्त्वेन ततः परस्य सकारस्य द्वित्वासम्भवादनुस्वारपक्षे कथं त्रिसकाररूप-
सिद्धिरित्यत आह—अनुस्वारविसर्गेत्यादि । द्वित्वपक्षे अयोगवाहानामट्सूपसंख्यानं शर्षु
चेति (१)हयवारट्सूत्रभाष्योक्तेरनुस्वारस्याप्यच्च्वात्ततः परस्य सकारस्य द्वित्वे संस्कृताँ
संस्कृतेति त्रिसकारकं रूपं सिद्ध्यति । न चानुस्वारादीनामत्त्वे हरिं स्मरेत् हरिः कर्ता
रामः पातु इत्यादौ (२)यणाद्यापत्तिरिति वाच्यम् । यणादिदृष्ट्या विसर्गादीनां त्रिपादी-
स्थत्वेनासिद्धत्वादिति भावः । अनुनासिकपक्षे त्रीणि । त्रीणि चानुस्वारपक्षे । एवं कृत्वा
षड्रूपाणि । अनुनासिकपक्षे रूपत्रयवट्टककारस्य 'शरः खय' इति द्वित्वे षट् । अनुस्वार-
पक्षे चानुस्वारस्य ककारस्य च द्वित्वे द्वादश इत्थं कृत्वाऽष्टादश रूपाणि । एषां तकारस्य
'अचो रषाभ्यामि'ति द्वित्वे (यणो मयो द्वे) इति वचनान्तरेण च द्वित्वे एकतं द्वितं त्रित-
मिति चतुष्पञ्चाशद्रूपाणि । 'अणोऽप्रगृह्यस्ये'ति वैकल्पिकानुनासिकविधानादष्टोत्ताशतरू-
पाणि बोध्यानीत्यलम् ॥

व्युत्पत्तिपक्षेऽप्रत्ययस्येति षत्वपर्युदासादिति । अयमभावः पुम् कोकिल
इति स्थितौ 'पुमः खयम्परे' इत्यनेन रुत्वे उक्तसूत्रद्वयेन अनुनासिकेऽनुस्वारे च विसर्गे
व्युत्पत्तिपक्षे 'पूजो हुम्सृज्नि'त्यौणादिकसूत्रेण निष्पत्त्या प्रकृतिप्रत्ययविभागज्ञानादप्रत्यय-
स्येतिपर्युदासादिदुदुष्येत्येतस्याप्राप्त्या क पयोः प्राप्तौ (संपुंकानामि)ति सत्वम् ।

(१) *यत्कर्तृकति* । विशेषशास्त्रोद्देश्यविशेषधर्मावच्छिन्नवृत्तिसामान्यधर्मावच्छिन्नो-
द्देश्यकशास्त्रस्य विशेषशास्त्रेण बाध इति फलितम् । उत्सर्गशास्त्राऽप्राप्तियोग्येऽचारितार्थ्य
ह्यपवादशास्त्रस्य बाधकत्वे बीजम् । शास्त्रं स्वीयोद्देश्यतावच्छेदकव्यापकधर्मावच्छिन्नोद्देश्यता-
कस्य शास्त्रस्य बाधकमिति ततोऽपि फलितम् ।

(२) तच्चेति । प्रत्ययत्वञ्चेत्यर्थः ।

अव्युत्पत्तिपक्षे प्रकृति-प्रत्ययविभागज्ञानाभावादुक्तपर्युदासाप्राप्त्याऽनुनासिकपक्षे इदुदुप-
धस्येति प्राप्तपत्वमनुस्वारपक्षे च तेन व्यवधानादुदुपधत्वाभावात्पत्वाप्राप्त्या प्राप्तौ ॐ क
पौ च बाधित्वा सत्वमेवेति । पुँस्कोकिल इति सिद्धयतीति ॥

ननु चक्षिडो ल्युटि “खशादिरयमादेशः” इति प्रकृतसूत्रस्थभाष्यात् ‘चक्षिडः ख्याञ्’
इत्यनेन खशाजादेशे ‘शस्य योवे’त्यनेन शस्य यत्वे तस्यासिद्धप्रकरणस्थणत्वविधायकशा-
स्त्रानन्तरपाठेन ‘पुमः खय्यम्परे’ इत्येतद्दृष्ट्याऽसिद्धत्वादम्परकत्वाभावेनोक्तसूत्राप्राप्त्या
न स्त्वमित्याशयेनाह—ख्याजादेशे न, पुंख्यानमिति । नच (वर्जनाऽर्थेशनयोश्च)
ति निषेधात्कथमादेश इति वाच्यम् । (बहुलन्तण्यज्ञबधकग्रात्रविचक्षणाजिराद्यर्थेष्वि)
ति वार्तिकस्थबहुलग्रहणादुक्तनिषेधाप्रवृत्त्याऽऽदेशस्य सौलभ्यादिति भावः ॥

येन नाप्राप्ताविति । येन नाप्राप्ते यो विधिरारम्भते स तस्य बाधको भवतीति
न्यायाकारः (१) यत्कर्तृकावश्यप्राप्तौ यस्य विधेरारम्भः स तस्य बाधक इति तदर्थः ।
तथा च, विसर्जनीयस्य स एतत्कर्तृकावश्यप्राप्तौ ‘कुप्वोः ॐ क’ ‘पौ’ चेत्येतस्य विधेरार-
म्भात्तस्यैवानेन बाधो न तु शर्परे विसर्जनीय इत्यस्य तद्विषये एतत्कर्तृकावश्यप्राप्तेरभा-
वात् । नच खरवसानयोरित्येतद्विहितविसर्गस्य कुप्वोः ॐ क’ ‘पौ’ चेत्येतद्दृष्ट्याऽसिद्ध-
त्वात्तस्य सत्वमेव शर्परे विसर्जनीय इत्येतद्विहितविसर्गस्य तु ॐ क’ ‘पौ’ दुर्वाराविति
वाच्यम् । शर्परे इति सूत्रस्य कुप्वोरित्यत्रानुवृत्त्या शर्परयोः कुप्वोः ॐ क’ ‘पौ’ पथोरपवादो
विसर्गस्य विसर्ग इति वाक्यभेदेन व्याख्यानेनादोषात् । तेन वासः क्षौममित्यादौ विसर्ग
एव न सत्वमिति दिक् ॥

ननु उभयनिर्दूदशे पञ्चमीनिर्दूदशे वलीयानिति परिभाषया तस्मिन्नित्यतः तस्मादि-
त्युत्तरस्येत्यस्य प्राबल्यबोधनात्तदुपस्थित्या दीर्घादिति पञ्चम्या छे इति सप्तम्याः षष्ठोप्र-
कल्पनेन दीर्घात्परोभूतस्य छस्य तुगित्यर्थे छस्य तुगागमे छकारोपरि चकारश्रवणापत्तिर्दु-
र्वारित्याशङ्कां समाधत्ते—दीर्घस्यायं तुगिति । उक्तीत्या छकारस्य तुगागमे सेना
सुराच्छायेति निर्दूदशासङ्गतिः स्यादत उक्तज्ञापकाद्व्याख्यानाच्च दीर्घादिति षष्ठ्यर्थे पञ्चमी
एवञ्च दीर्घस्यैव तुग् भवति न तु छस्येति नोक्तदोष इति भावः ॥

इति हल्सन्धिप्रकरणम् ॥

अथ विसर्गसन्धिप्रकरणम् ।

अप्रत्ययस्य किमिति । तदभावेऽग्निः करोतीत्यादौ प्रत्ययसम्बन्धिविसर्गस्य ष-
त्वापत्तिरतस्तद्ग्रहणमावश्यकम् । नच विसर्गे प्रत्ययत्वं स्थानिवद्भावेन लभ्यं (२) तच्च न
सम्भवति स्थानिवत्सूत्रदृष्ट्या विसर्गविधायकस्य त्रिपादीस्थत्वेनासिद्धतया पदान्तत्वाभा-

(१) *हयवरेति* । तत्र हि भाष्ये इमे अयोगवाहा न क्वचिदुपदिश्यन्ते श्रूयन्ते च ।
तेषां कार्यार्था उपदेशः कर्त्तव्यः । के पुनरयोगवाहाः विसर्जनीयजिह्वामूलीयोपध्मानोयानुस्वा-
रयमाः । एषां कोपदेशः कर्त्तव्य इत्युक्त्वा अयोगवाहानामित्याद्युक्तम् ।

(२) *यणाद्यापत्तिरिति । यणाद्यापत्तिरित्यत्रादिपदेन सवर्णदीर्घो बोध्यः ।

वात्प्रत्ययत्वाभावाच्च विसर्गपत्वयोर्भावाभावयोरुपपादनस्याशक्यत्वाद्प्रत्ययग्रहणस्योक्त-
प्रत्युदाहरणदानमयुक्तमिति वाच्यम् । अप्रत्ययग्रहणसामर्थ्याद्विविधतातिदेशानां त्रिषा-
द्यामपि प्रवृत्तिरिति ज्ञापनेन स्थानिवत्सूत्रस्य त्रिषाद्यां प्रवृत्त्या प्रत्ययत्वस्य सुलभत्वेन
प्रत्युदाहरणदानस्य युक्तत्वादिति तत्र पत्वव्यावृत्तयेऽप्रत्ययग्रहणमावश्यकमिति । न
च दाधातोर्दुर्प्रत्ययेन निष्पन्नत्वात् दुःकोतीत्यादौ प्रत्ययसम्बन्धिविसर्गस्य पत्वाभावा-
याप्रत्ययग्रहणस्य साफल्यज्ज्ञापकत्वमयुक्तमिति वाच्यम् । तथा सति द्विवचनादिग्रहण-
स्यैवोक्तार्थे ज्ञापकत्वादिति भावः ।

ननु 'इदुदुपधस्येत्यनेन मातुः कृपेत्यत्र पत्वं स्यादित्याशङ्क्य समाधत्ते—एका-
देशशास्त्रनिमित्तकस्येति । एकादेशशास्त्रं 'ऋत उदि'ति तन्निमित्तकस्य विसर्गस्य न
पत्वमित्यर्थः । प्रमाणञ्चात्र कस्कादिकगणे भ्रातुष्पुत्रशब्दस्य पाठः । अन्यथाऽनेनैव पत्वे
सिद्धे तत्रोक्तशब्दपाठस्य वैयर्थ्यं स्यात् । नच ऋत उदित्यनेन कृते एकादेशे रपत्वे च
मातुरित्यस्य निष्पन्नत्वादेकादेशनिमित्तकत्वं रेफस्यैव न तु विसर्गस्येति कथं निषेध इति
वाच्यम् । एकादेशनिमित्तनिमित्तकस्य न पत्वमिति तदर्थेनादोषात् । नच 'पत्वतुकोरसि-
द्ध'इत्यस्य सत्वेन 'पत्वे कर्त्तव्ये एकादेशस्यासिद्धत्वान्न पत्वमिति वाच्यम् । (पदान्तप-
दाद्योरवैकादेशोऽसिद्धो नान्यत्रे) ति वार्तिकेनोक्तदोषाभावात् । (१) अन्यथा शकह-
ृष्वित्यत्र पत्वं न स्यात् 'पत्वतुकोरि'त्यनेन पत्वे कर्त्तव्ये सम्प्रसारणाच्चेति पूर्वैरुपैका-
देशस्यासिद्धत्वेनाऽऽकारेण व्यवधानात् । उक्तवार्तिकोदाहरणन्तु कोऽसिवत् सोऽसिव-
दिति भावः ॥

ननु सृजन्तद्वि-त्रिशब्दसाहचर्येण सृजन्तस्यैव चतुश्शब्दस्य ग्रहणात्तस्यैव पत्ववैकल्पि-
कत्वेन चतुष्कपाल इत्यत्रत्यचतुश्शब्दस्य सृजन्तत्वाभावेन दोषाभावात्कृतवोऽर्थग्रहणं व्यर्थ-
मित्यत आह—कृतवोऽर्थे किमिति । समाधानमाह—चतुष्कपाल इति । अयम्भावः
व्यर्थं सऽज्ञापयति कृतवोऽर्थग्रहणं (२) साहचर्यपरिभाषाऽनित्येति । एवञ्च सृजन्ताति-
रिक्तस्यापि चतुश्शब्दस्य वैकल्पिकपत्वापत्तिरतस्तद्ग्रहणमावश्यकमिति । 'दीधीवेव्रीटाभि'
त्यत्र धातुसाहचर्येण्योगमस्येदो ग्रहणमुक्तपरिभाषाऽनित्यत्वफलं बोध्यमिति दिक् ॥

ननु 'इहसोः सामर्थ्ये' अत्र सूत्रे सामर्थ्यपदेनैकार्थीभावस्य ग्रहणात्सर्विष्करोतीत्यादौ
तदभावादुक्तसूत्राप्रवृत्ताविदुदुपधस्येति नित्यमेव पत्वं परमसर्पिः कुण्डिकेत्यादावेकार्थी-
भावरूपसमासेऽप्येतत्प्रवृत्त्या वैकल्पिकपत्वञ्च स्यादित्यत आह—सामर्थ्यमिह व्यपे-
क्षेति । इहैव न त्वन्यत्रेति तदर्थः । "पूर्वयोगे सामर्थ्यं व्यपेक्षारूपम् न चात्र व्यपेक्षा
सामर्थ्यमि"त्युत्तरसूत्रे भाष्योक्तेः । नच परमसर्पिः कुण्डिकेत्यादौ नित्यं समास इति
पत्वापत्तिरिति वाच्यम् । अनुत्तरपदस्थस्येति निषेधात् । व्यपेक्षा च पृथगर्थानां पदाना-
मार्काक्षादिवशाद्यः परस्परसम्बन्धः सा । स्वार्थपर्यवसायिनां पदानामेकार्थोपस्थितिजन-
कत्वमेकार्थीभावरूपसामर्थ्यम् । व्यपेक्षारूपसामर्थ्यग्रहणे नित्यं समासेऽत्र सूत्रे

(१) अन्यथेति । उक्तवार्तिकानङ्गीकारे ।

(२) *साहचर्यपरिभाषेति* । सहचरितासहचरितयोः सहचरितस्यैव ग्रहणमिति
तत्स्वरूपम् ।

समासग्रहणमेव प्रमाणम् । अन्यथा सामर्थ्यग्रहणानुवर्तनादेकार्थीभावस्य समासरूपत्वेन समासलाभे तद्ग्रहणं व्यर्थमेवेति दिक् ॥

ननु 'अतः कृकमीत्यनेनैव सत्वसिद्धौ कस्कादिषु सर्पिःकुण्डिकाशब्दाभौ व्यर्थ इत्यत आह—कस्कादिष्विति । व्यपेक्षाविरहेऽपीति । आनय सर्पिः कुण्डिका तिष्ठत्वित्यादौ । व्यपेक्षायामिति । इदं सर्पिः कुण्डिकाया इत्यादौ । यत्तु उत्तरपदस्थत्वेऽपि परमसर्पिः कुण्डिकाया इत्यत्रत्यपत्त्वार्थः कस्कादिषुपाठ इत्याहुस्तत्र । नित्यं समास इत्यत्रानुत्तरपदग्रहणवैयर्थ्यापत्तेः । अव्युत्तरत्तिपक्षे इदुदुपधस्येत्यनेन सिद्धेश्च, "प्रातिपदिकविज्ञानाच्च भगवतः पाणिनेः सिद्धमि"ति भाष्येणाव्युत्पत्तिपक्षस्यैवाङ्गीकारादेस्तस्मिन्पक्षेऽपि न दोष इतिभावः ।

ननु अतः कृकमीत्यत्र तपरकरणेन भास्कर इत्यत्र सत्वं न स्यादत आह—कस्कादिषु भास्कर इति । इति विसर्गसन्धिः ।

अथ स्वादिसान्धिप्रकरणम् ।

ननु 'स्वौजसमौडि'त्यत्र सुस्थाने स्वेव विधेयः सर्वत्र सकारस्थाने हत्वस्यैव विधानेन प्रक्रियागौरवात् । तस्मात् 'वौजसित्येव सूत्रं न्याय्यमिति यत्तद्युक्तमिति ध्वनयन्नाह—स्वौजसमौडिति सुप्रत्यये कृते शिवस् अर्च्य इति स्थित इति । अयम्भावः, तथा सति उत्त्वविधानस्य शिवोऽर्च्य इत्यादौ चारितार्थ्यं यशोऽन्नेत्यादावुत्वं प्रति हत्वस्यासिद्धत्वेन यशोऽन्नेत्याद्यसिद्ध्यापत्तिरिति भावः ।

(१) ननु 'स्वौजसमौडि'त्यत्र सुस्थाने स्वेव विधेयः । सर्वत्र सकारस्थाने हत्वस्यैव विधानेन प्रक्रियागौरवात् । नचैवं 'एषि चे'त्यस्य स्थाने 'रुषिचे'ति सूत्रस्य कर्त्तव्यतापत्तौ राम इत्यादौ दीर्घोपत्तिरिति वाच्यम् । 'पथिमथ्यृभुक्षामात्' इत्यनेन दीर्घाकारविधानसामर्थ्येन 'प्रत्ययः' 'परश्चे' त्यादिनिर्देशेन च प्रथमैकवचने दीर्घो नेति ज्ञापनेनादोषात् । एवञ्च 'वौजसि'त्येव सूत्रं न्याय्यमिति यत्तद्युक्तमिति ध्वनयन्नाह—स्वौजसमौडिति सुप्रत्यये कृते शिवस् अर्च्य इति स्थित इति । अयमेतदभिप्रायः, (२) तथासति (३) उत्त्वविधानस्य रुविधानवादिमते शिवोऽर्च्य इत्यादौ चारितार्थ्यं यशोऽन्न पथोऽन्नेत्यादावुत्वं प्रति हत्वस्यासिद्धत्वादुत्वाभावेनोक्तप्रयोगासिद्धिरापद्येत । नचाऽप्लुताद्ग्रहणसामर्थ्यादुत्वे कर्त्तव्ये हत्वस्यासिद्धत्वाभावकल्पनान्नोक्तप्रयोगासिद्धिः, इतरथा (४) एहि सुश्रोत ३ अत्र स्नाहीत्यादावुत्त्वदृष्ट्या हत्वस्यासिद्धत्वेनोत्वाप्राप्त्या प्लुताकारात्परीभूतस्य रोहत्वाभावाय

(१) *नन्विति* इदं संक्षेपतः पूर्वं व्याख्यातमपि पुनर्विशदरूपेण व्याख्यायते ।

(२) *तथासतीति* । रुप्रत्ययस्याङ्गीकारे सतीत्यर्थः ।

(३) *उत्त्वविधानस्येति* । अयम्भावः, शिवोऽर्च्य इत्यादौ रुप्रत्ययस्य सापादिकत्वेनोत्त्वदृष्ट्या नासिद्धत्वमिति न दोषः, यशोऽन्नेत्यादौ तु सुप्रत्ययस्य 'स्वमोर्नपुंसकादिति लुक् प्रकृतिसकारस्य 'ससजुषोररि' ति हत्वे तस्य च त्रैपादिकत्वादुत्त्वदृष्ट्याऽसिद्धत्वेनोत्वानापत्तिर्दोषो बोध्यः ।

(४) एहीति । सुश्रोतस इति कस्यचित्संज्ञा 'दूराद्भूते चे'ति प्लुतः ।

कृतस्याप्लुताद्ग्रहणस्य स्पष्टमेव वैयर्थ्यमिति वाच्यम् (१) देवदत्ता ३ गतो ग्रामान् किमित्यादौ 'अनन्त्यस्यापि प्रश्नाख्यानयोः' एतद्विहितप्लुतविषये प्लुताकारात्परस्य प्रत्ययभूतस्य रोह्त्वाभावाय तस्य चारिताध्यन ज्ञापकत्वासम्भवात् । न वात इत्यत्र तपरकरणसामर्थ्यादुक्तकल्पनाक्तोक्तदोषः, अन्यथा देवा अत्रेत्यादौ जसः सकारस्य ह्त्वे तस्योत्वदृष्ट्याऽसिद्धत्वेन दीर्घाकारात्परस्य रोरभावादेवोत्वव्यावृत्तौ तदर्थं तपरकरणं निष्प्रयोजनमिति वाच्यम् । विश्वपा अत्रेत्यादौ दीर्घात्परस्य प्रत्ययभूतस्य रोह्त्वव्यावृत्तये तपरकरणस्यावश्यकत्वात् । न च रूपरात्रिरथन्तरेष्विति वार्त्तिकारम्भसामर्थ्यादुक्तार्थः कल्प्यतामेवञ्च नोक्तदोषः, अन्यथा ह्त्वस्यासिद्धत्वादुत्वाप्राप्त्या वार्त्तिकस्य सत्त्वेऽसत्त्वे वा अहो रूपमित्यादेरनुपपत्त्या स्पष्टमेव तद्व्यर्थमिति वाच्यम् । अहः—अहोभ्यामित्यादौ नलोपदृष्ट्या रत्बह्त्वयोरसिद्धत्वात्प्राप्तनलोपव्यावृत्त्यर्थं कृतायामहन्निति सूत्रावृत्तौ ज्ञापकत्वेन चारिताध्यात् । सामर्थ्यविरहेण (२) इह ज्ञापकत्वस्य वक्तुशमक्यतया अहन् शब्दात्परस्य रोह्त्वे कर्त्तव्ये नासिद्धिरिति विशेषापेक्षज्ञापनेन वार्त्तिकस्य चरितार्थत्वे प्रमाणाभावात्सामान्यापेक्षज्ञापनस्य वक्तुशमक्यतया वा तत्रत्यो दोषस्तदवस्थ एव तस्मादवाचीनाभिप्रेतन्यासो नाङ्गीकार्य इति । यत्तु अत इत्यत्र तपरकरणादेवेत्यारभ्य चिन्त्यमिदमित्याहुः केचिदित्यन्तं, तन्न । तपरकरणस्य पूर्वप्रदर्शितप्रयोगे चारिताध्यात् यच्च एतु जातः रत्र स्नासि किमित्यादावप्लुताद्ग्रहणं चरितार्थं, तदपि न । ज्ञाधातोर्जन धातोर्वा वृत्ति 'ज्ञा-जनोर्जे'ति जादेशस्य 'जनसनखनां सन्झलोरि' त्यात्वस्य चाप्राप्त्योक्तप्रयोगस्य सर्वथाऽनुपपत्तेः । पूर्वसूत्रेण शिति जादेशस्य, उत्तरसूत्रेण झलादौ सनि झलाकौ क्विति चात्वस्य च विधानेनोक्तनिमित्ताभावात् । यद्यपि जनधातोः क्तप्रत्यये जातशब्दस्य निष्पत्तिस्तथापि रेफघटित उक्तप्रयोगोऽसाधुरेव, प्लुतश्रवणादुत्वाप्राप्त्या यत्वयलोपयोर्दुर्वारत्वात् । एवञ्च जातः अत्रेत्येव साधुरित्यलम् ॥

ननु यत्र यत्र पदान्तसकारस्तत्र सर्वत्र जश्त्वप्राप्तौ ह्त्वविधानं व्यर्थमेव स्यादित्याशयेनाह—जश्त्वापवाद् इति । बाध्यविशेषचिन्ताश्रयणे (येन नाप्राप्तिः) न्यायेन ह्त्वं जश्त्वस्य बाधकमिति भावः । बाध्यसामान्यचिन्ताश्रयणे तु श्रेयानित्यादौ संयोगान्तलोपानापत्तिः । तथाहि, जश्त्वशास्त्रदृष्ट्या ह्त्वशास्त्रस्यासिद्धत्वाभावाय ह्त्वशास्त्रे पूर्वत्रासिद्धमित्यस्यानुपस्थितौ ह्त्वस्य सिद्धत्वात्परत्वात्संयोगान्तलोपं बाधित्वा ह्त्वे यणः प्रतिषेधाद्झलन्तत्वाच्च संयोगान्तलोपाप्राप्त्या तदनापत्तिः । अतः पूर्वपक्ष एव युक्तः, अत्र च पक्षे, न तत्र संयोगान्तलोपानापत्तिः । ह्त्वशास्त्रे पूर्वत्रासिद्धमित्युपस्थिते पूर्वं प्रति परमसिद्धमिति तेन बोधनाद्भुत्वशास्त्रापेक्षया संयोगान्तलोपस्य पूर्वत्वादेतद्दृष्ट्या ह्त्वस्यासिद्धत्वेन प्रागुक्तलोपस्यैव प्रवृत्तेः । ससजुषोरुत्थितोपस्थितपूर्वत्रासिद्धमित्यत्र पूर्वपदेन जश्त्वभिन्नस्य ग्रहणेनापि सिद्धौ सर्वथा तत्र तदनुपस्थितौ मण्डूकानुवृत्तौ च बीजाभाव इत्युत्तराशयः ॥

(१) *देवदत्तेति* । नेदं जसिरूपं किन्तु प्रथमैकवन एव—दीर्घाकारश्रवणन्तुप्लुत्येति बोध्यम् ।

(२) *इहेति* । उत्त्वे प्रति ह्त्वन्नासिद्धमित्यत्रेत्यर्थः ।

ननु उत्त्वदृष्ट्या यत्वस्यासिद्धत्वेन कृतेऽप्युत्वे तस्य स्थानिवद्भावादुत्त्वबुद्ध्या यत्वं स्यादित्याह—यत्वस्यापवाद इति । अयम्भावः, तदप्राप्तिर्योग्येऽचारितार्थ्ये सति कृते च तस्मिञ्चारितार्थ्यमिति तद्वन्त्यायमूलक (येन नाप्राप्ति) न्यायस्य बाधवीजम् । तथा च उत्सर्गशास्त्रस्य भो भगो अधो इत्यस्याप्राप्तिर्योग्यस्थलेऽचारितार्थ्येनोत्त्वेन यत्वस्य तेन न्यायेन बाधे न पुनर्यत्वप्राप्तिः । सर्वेभ्यो ब्राह्मणेभ्यो दधि दीयतां तर्कं कौण्डिन्यायेत्यत्र यथा तद्वदानेन दधिदानबाधे न पुनर्दधिदानं तद्वदिति दिक् ॥

ननु उत्त्वविधायकशास्त्रस्य सापादिकत्वेन तद्दृष्ट्या स्त्वस्यासिद्धत्वादुत्वं न स्यादित्यत आह—उत्वं प्रति स्त्वं नासिद्धं स्त्वमनूद्योत्वविधेः सामर्थ्यादिति । यद्येवं तर्हि उत्त्वविधानं व्यर्थमेव स्यादिति सामर्थ्यादसिद्धत्वाभावकल्पनाच्च दोष इति भावः । नच त्रिपाद्यां 'रोः क्षपी' त्यस्याग्रे 'अत उरति' इति सूत्रपाटेनैवासिद्धत्वाभावोपपत्तावलमेतेन सामर्थ्याश्रयणप्रयासेनेति वाच्यम् । तथा सति, उत्त्वस्यासिद्धत्वेन गुणप्रसक्त्या शिवोऽर्च्य इत्याद्यसिद्ध्यापत्तेः । मनोरथ इत्यत्र रोरिति लोपापत्तेश्चेति दिक् ।

शिवोऽर्च्य इति । ननु शिव उ अर्च्य इति स्थितौ प्राप्तं 'आद्गुण' इति गुणं बाधित्वा प्राप्ते 'प्रथमयोरिति पूर्वसर्वणदीर्घे पश्चात्तस्य 'नादिची' त्यनेन बाधेऽपि (१)(अष्टावसर)न्यायस्य जागरूकत्वात्पुनर्गुणो न स्यादिति चेन्न । 'तौ सत्' 'भिद्योद्धयौ नदे' इत्यादिनिर्देशेनोक्तन्यायस्यात्रानाश्रयणेन गुणप्रवृत्तेः छलभत्वात् । (देवदत्तहन्तुहत्)न्यायस्य तु नात्र प्रवृत्तिः । देवदत्ते हते सति तद्वन्तुर्हनेन न पुनर्देवदत्तोऽजीवनमित्युक्तन्यायार्थात् । देवदत्तहनेन प्रसक्तयज्ञदत्तहनेन त्वस्त्येव देवदत्तोऽजीवनम्, प्रकृते न हननस्थानीया वृद्धिहन्तुः पूर्वसर्वणदीर्घस्य लक्ष्ये प्रवृत्तिः, किन्तु हननोद्यमसजातीयं प्रसक्तिमात्रं प्रसक्तस्य बाधे बाध्योऽजीवने न बाधकमिति भावः ॥

ननु अतः परस्य रो स्त्वं स्यादप्लुतेऽतीत्यर्थकेन 'अतो रोरप्लुते' इत्यतैव सूत्रेण शिवोऽर्च्य इत्यादावुत्त्वसिद्धौ व्यर्थमेवाप्लुताद्ग्रहणमित्याशयेन शङ्कते—अप्लुतात्किमिति । समाधत्ते—एहि सुश्रोत३ अत्र स्नाहीति । अयम्भावः, तदभावे उक्तप्रयोगे प्लुताकारात्परस्यापि रोस्त्वापत्तिरतस्तद्ग्रहणम् । नचात इत्यत्र तपरकरणात् 'तपरस्तत्कालस्ये' त्यनेन तपरसमकालिकह्रस्वस्यैव ग्रहणात्प्लुतस्याग्रहणेन तस्मात्परस्य रोरतः परत्वाभावादेव तत्रोत्त्वव्यावृत्तावप्लुताद्ग्रहणं सर्वथा व्यर्थमेवेति वाच्यम् । उत्त्वदृष्ट्या प्लुतस्यासिद्धत्वादतः परत्वस्य सद्भावेन प्राप्तेर्योग्यवृत्तये तस्य सार्थक्यात् । ननु प्लुतस्योत्त्वदृष्ट्याऽसिद्धत्वेनातः परत्वस्य सद्भावात्कृतेऽप्यप्लुताद्ग्रहणेन तत्रोत्त्वापत्तिस्तदवस्थैवेत्यत आह—अप्लुतादिति विशेषणे तु तत्सामर्थ्याच्चासिद्धत्वमिति । सति तु तस्मिन् प्रतियोगित्वेन प्लुतस्याश्रयणसामर्थ्यादसिद्धत्वं नेति तदर्थः । तत्सत्त्वेऽप्यसिद्धत्वे सर्वथा तद्वैयर्थ्यं स्यादिति भावः । नचात इत्यत्र तपरकरणसामर्थ्यादेवोक्तस्थलीयोक्तदोषोद्धारसम्भवात्तदर्थं कृतमप्लुताद्ग्रहणं व्यर्थमेवेति वाच्यम् । देवा अत्रेत्यादौ दोषाकारात्परस्य रोस्त्ववारणाय तपरकरणस्य चरितार्थत्वेन सामर्थ्यविरहात्तादृशकल्पनायास्तेन कर्तुमशक्यतया तदर्थमावश्यकत्वेन तस्य साफल्यत् । तस्मादप्लुतादित्य-

(१) *अष्टावसरेति* । यस्यावसरो अष्टः स पुनर्न प्रवर्तते इति न्यायस्वरूपम् ।

नेनैवोक्तकल्पना कर्तुं शक्यते न तपरकरणेनेति तद्रूपहणमावश्यकं सति तस्मिन् सामर्थ्या-
न्नासिद्धत्वमिति न तत्र दोषः, अग्रहणे तु प्लुतस्योत्वं प्रत्यसिद्धत्वात्स्यादेव दोष इति
निष्कर्षः । नवाप्लुतादग्रहणज्ञापितस्योत्वे प्लुतस्यासिद्धत्वज्ञेत्यस्याभ्युपगमे 'दूराद्धूते चे'
ति प्लुतस्य गुरोरनृत' इति प्लुतस्य चोत्त्वदृष्ट्या सिद्धत्वेन परत्वात्प्लुते पूर्वत्र रोरप्लुत-
परत्वाभावात्परत्र चाप्लुतात्परत्वाभावात् 'अतो रोरि' त्यस्याप्राप्त्या पयस्यदति पयाद-
दातीत्यर्थे आगच्छ हे पयोऽ३८ आगच्छ हे पयोऽदेत्यादाबुत्वानापत्तिरिति वाच्यम् । एक-
पदस्थवर्णद्वयापेक्षमन्तरङ्गमुत्वं प्रति वाक्यसम्पादकपदान्तरापेक्षबहिरङ्गप्लुतस्यासिद्धत्वेना-
त्वोपपत्तेः । अन्तरङ्गत्वात्प्रागुत्वे ततः प्लुते च नोक्तदोषावकाशः, अन्यथा शङ्खादलोयोक्त-
रीत्या तत्रोत्वं नैव स्यादिति भावः । नचोक्तपरिभाषायास्सापादिकत्वेनैतदृष्ट्या त्रैपादि-
कस्य प्लुतस्यासिद्धत्वात्कथं तत्प्रवृत्तिरिति वाच्यम् । स्वदृष्ट्या विद्यमानस्य परं प्रत्यवि-
द्यमानत्वप्रतिपादनवत् परिभाषादृष्ट्या प्लुतस्याऽसिद्धत्वेपि तथा तदसिद्धत्वप्रतिपादनस्य
कर्तुं शक्यत्वात् । न च त्रिपाद्यां तत्प्रवृत्तौ (नेयं त्रिपाद्यां प्रवर्तते) इति सिद्धान्त-
विरोध इति वाच्यम् । त्रैपादिकाऽन्तरङ्गस्यासिद्धत्वे तु प्रतिपाद्याभावात्प्रतिपाद-
नासम्भवेन तदप्रवृत्तेः । यत्रान्तरङ्गशास्त्रं सापादिकं त्रैपादिकं च बहिरङ्गशास्त्रं तत्रान्तरङ्ग-
शास्त्रे परिभाषा प्रवर्तते । परिभाषादृष्ट्या तस्य सिद्धत्वेन प्रतिपाद्यस्य सत्त्वात् । यत्रत्व-
न्तरङ्गशास्त्रं त्रैपादिकं तत्रान्तरङ्गशास्त्रे परिभाषा न प्रवर्तते । तादृशाऽन्तरङ्गशास्त्रस्यासिद्ध-
त्वेन प्रतिपाद्याभावादित्युत्तराशयः । ननु प्रतियोगित्वेन प्लुतस्याश्रयगसामर्थ्यात् (१) उ-
भयविधासिद्धत्वस्य बाधोऽस्ति चेन्न । आश्रयगसामर्थ्येन तु (येन नाप्राप्ति) न्यायेन
प्रत्यक्षत्वात्पूर्वत्रासिद्धत्वस्यैव बाधो न त्वन्तरङ्गपरिभाषया बोध्यासिद्धत्वस्यापि मानाभा-
वात् । नचोक्तपरिभाषया प्रागुत्वे ततः प्लुते च सुश्रोत ३ इत्यत्रैवोत्वापत्तिप्रदर्शनस्यैवौ-
चित्येन पयोऽ३८ पयोऽदेत्यादौ तथा तदनापत्तिप्रदर्शनमनुचितमिति वाच्यम् । तत्रान्तर-
ङ्गत्वात्प्लुतस्यैव प्रवृत्त्योत्वाप्राप्त्या तदनापत्तेरिहप्रदर्शनस्यैवौचित्यात् । तथा हि, एकमात्र-
सापेक्षत्वेन प्लुतोऽन्तरङ्गः, भिन्नवाक्यस्थाकारसापेक्षत्वादुत्वं बहिरङ्गमित्यलम् ॥

असन्धिः सौत्र इति । सूत्रे कृतः सौत्रः 'कृतलब्धक्रीतकुशलः' इत्यण् । भगो अ-
धोशब्दयोरोकारस्याकारस्य च पूर्वरूपात्मकः सन्धिः सौत्रत्वाच्चेति तदर्थः । भोस् भगोस्
अधोस् इति सान्तानां वा सान्तानामनुकरणे तु यत्व-यलोपयोर्दुर्वात्तत्वासन्धिवर्थाद्य
एवेति भावः । नच सान्ताऽनुकरणेनैव यत्व-यलोपाभ्यां सन्धभावावपत्तावलं सान्तानुकरणे-
नेति वाच्यम् । विभाषा भवद्भगवद्वचतामोच्चावस्येति वार्तिकनिष्पन्नानां भवदादिप्रकृ-
तिकानां भो शब्दादीनामपि ग्रहणाय सान्तानुकरणस्यावश्यकत्वादिति बोध्यम् ॥

ननु विसर्ग-यत्वयोः प्राप्त्योर्यत्वस्य विसर्गदृष्ट्याऽसिद्धत्वेन स एव स्यान्नतु यत्व-
मिति तद्व्यावृत्त्यर्थमश्रुहणं व्यर्थमेवेत्यभिप्रेत्य शङ्कते—अशि किमिति । तन्निराचष्टे—
देवाः सन्तीति । अयम्भावः, अश्रुहणाभावे अवर्णपूर्वकरोः सत्त्वेन तत्र यत्वापत्तिरत-
स्तत् सति च तस्मिन्नश्रुपरत्वात्वाभावात् तदापत्तिः । नच यत्वस्यासिद्धत्वेन विसर्ग एव
न तदिति न दोष इति वाच्यम् । यत्वस्य विसर्गदृष्ट्याऽसिद्धत्वेन तललाभेऽपि तस्य

(१) *उभयेति* । पूर्वत्रासिद्धत्वस्य परिभाषाबोध्याऽसिद्धत्वस्य चेत्यर्थः ।

स्थानिवत्त्वेन स्त्वबुद्ध्या यत्वप्रवृत्तौ दोषस्य दुर्वारत्वात् । नच विसर्गोऽतिदेशेन स्त्वानय-
नासम्भवो रेफस्यैव विसर्गस्थानित्वात् । एवं च स्त्वस्यैवातिदेशस्तथाचाऽनल्विधावि-
त्यस्य स्थानिसम्बन्धयल्लमात्रवृत्तिधर्माश्रयोद्देश्यताकविधौ न स्थानिवत्त्वमित्यर्थे विसर्ग-
स्थानिसम्बन्धयल्लरेफमात्रवृत्तिरत्वधर्माश्रयोद्देश्यकयत्वविधेः कर्त्तव्यत्वेन स्थानिवत्त्वनिषे-
धान्न दोष इति वाच्यम् । रोरिति समुदायरूपस्याश्रयणेन स्त्वस्याल्लमात्रवृत्तिवादनल्वि-
धावितिनिषेधाप्रवृत्त्या स्थानिवत्त्वस्य सुलभत्वेन दोषस्य तादवस्थयात् । विसर्गस्थानिनि-
रेफे रत्व-स्त्वोभयधर्मस्य सत्त्वादतिदेशेन यथेच्छयाऽतिदेष्टुं शक्यत्वान्नृत्वातिदेशे कर्त्तव्ये
निषेधाप्रवृत्तिरित्युत्तराशय इति (१)प्राञ्चः । (२)नन्वास्तु स्ववृत्त्यल्वव्याप्यधर्मावच्छि-
न्न स्थानितानिरूपितादेशतावद्धर्मिकारोपप्रकारीभूतधर्मावच्छिन्नोद्देश्यताके कार्य्ये न स्था-
निवत्त्वमित्यर्थः, तथा च स्वपदेन स्थानी गृह्यते स च रेफस्तद्वृत्तीयोऽल्वव्याप्यो धर्मः
स च रत्वं तदवच्छिन्ना स्थानिता रेफनिष्ठा तन्निरूपितादेशतावान् विसर्गः स धर्मी यस्य
एतादृशो य आरोपप्रकारीभूतो धर्मः स च रत्वं स्त्वञ्च तदवच्छिन्नो रेफो रशब्दश्च तन्नि-
ष्ठोद्देश्यतानिरूपितविधेयताश्रये यत्वरूपे कार्य्ये कर्त्तव्ये स्थानिवत्त्वनिषेधाद्देवाः सन्तीत्या-
दौ दोषाभावेनाऽस्याऽऽश्रयणप्रत्युदाहरणत्वासम्भवात् छन्दःसु पयःस्वित्यादावुक्तदोषस्य
स्पष्टत्वादेतदेव तत्प्रत्युदाहरणम्बोध्यम् । तत्र हि 'रोःछपि' इति विसर्गस्य स्थानी रश-
ब्दस्तद्वृत्तिरत्वस्य रशब्देऽपि सत्त्वादल्वव्याप्यधर्मत्वाभावेन रत्वावच्छिन्नस्थानिताया
अल्वव्याप्यधर्मावच्छिन्नत्वाभावेन निषेधाप्रवृत्तावतिदेशेन स्त्वबुद्ध्या तत्त्वापत्तेर्दुर्वारतया
प्रत्युदाहरणत्वोपपत्तिरिति तद्भावः । यदि च रोः सुपीत्यत्रापि रः षष्ठ्यन्तस्यानुवृत्तौ रोर्यो
रेफस्तस्य विसर्ग इत्यर्थे सत्त्वावच्छिन्नस्थानिताया अल्वव्याप्यधर्मावच्छिन्नत्वेनोक्तनिषे-
धप्रवृत्त्योक्तस्थलीयदोषव्यावृत्तिस्तर्हि (३)अदृष्टार्थमश्रयणमित्याहुः । न च परिष्कृतार्थस्वी-
कारे 'ग्रहोऽल्लिटीत्यत्र दीर्घशब्देनाऽचोविधानात् 'अचश्चे'ति परिभाषोपस्थिताविदोऽचोदीर्घ
इत्यर्थे अत्त्वावच्छिन्नस्थानिताया अल्वव्याप्यधर्मावच्छिन्नत्वेन तादृशस्थानितारूपिता-
देशतावान् अग्रहीदित्यत्राग्रहीस् इत् इति स्थितौ सकारात्पूर्वो दीर्घ ईकारस्तद्धर्मिकारोप-
प्रकारीभूतो धर्म इत्त्वं तदवच्छिन्नोद्देश्यतानिरूपितविधेयताश्रयत्वं सलोपस्येत्यनल्विधा-
विति निषेधादित्त्वस्थानतिदेशेन सलोपानुपपत्त्याऽग्रहीदिति न सिद्ध्येदिति वाच्यम् ।
(४)तत्रापि अजभिन्नेत्त्वावच्छिन्नस्यैव स्थानित्वात्तादृशधर्मस्याल्वव्याप्यत्वाभावेन नि-
षेधाप्रवृत्त्या स्थानिवत्त्वेनेत्त्वाऽऽनयनात्सलोपे तदुपपत्तेः । नचोक्तार्थस्वीरे हे रामेत्यादौ
सम्बुद्ध्यवयवस्य हलः सस्य लोपे तद्वृत्ति सुप्त्वस्याल्वधर्मत्वात्स्थानिवत्त्वनिषेधे कथं पद-
त्वमिति वाच्यम् । (५) आनुमानिकादेशस्य रामेत्यस्य स्थानिवत्त्वात्सुब्रन्तत्वस्य तत्प्रयु-

(१) *प्राञ्च इति* । दीक्षितादयः ।

(२) *नव्यास्त्विति* नागेशप्रभृतयः ।

(३) *अदृष्टार्थमिति* । अदृष्टोऽर्थः प्रयोजनं यस्य तत् अदृष्टार्थम् पारायणादौ पुण्यज-
नप्रयोजनकमित्यर्थः ।

(४) *तत्रापिति* । ग्रहोऽल्लिटीत्यत्रापित्यर्थः ।

(५) *आनुमानिकेति* । आनुमानिक अनुमानानिकः । एवं चानुमानिकस्थान्या-

कक्षार्यस्य वा लभेन तदुपपत्तेरिति दिक् ॥

ननु उजः पदत्वस्याव्यभिचरितत्वेन पदे इति तद्विशेषणं व्यर्थमित्यत आह—पदे किमिति । तदुत्तरयति—तन्त्रयुतमिति । इत्थं तदाशयः, पदे इत्यस्याग्रहणे तन्त्रयु (१) उतमिति स्थितौ उज् परत्वाद्यलोपापत्तिरतस्तद्ग्रहणं सति च तस्मिन् उज्परत्वैऽपि तस्य पदत्वान्न तदापत्तिः । नच लक्षणप्रतिपदोक्तपरिभाषया चादिपठितप्रतिपदोक्तस्यैवाऽत्र सूत्रे उजोग्रहणेन सम्प्रसारणनिष्पन्नस्य लाक्षणिकस्य तस्याग्रहणात्तत्रत्योक्तदोषव्यावृत्तौ व्यर्थमेव तद्विशेषणमिति वाच्यम् । उत्तरार्थत्वेन तस्य चारितार्थात् । तथाहि, 'ह्रस्वो ह्रस्वादची' त्यत्र 'उजि च पदे' इत्यतः पदे ग्रहणमनुवर्त्य ह्रस्वात्परो यो ङम् तदन्तं यत्पदं तस्मात्परस्याजादेः पदस्य ङमुडिति व्याख्यानेन परमदण्डिनावित्यादौ न ङमुद्, आवित्य-स्य पदत्वाभावादिति प्राञ्चः । वस्तुतस्तु पदे ग्रहणस्योत्तरसूत्रेऽपि नोपयोगः । तत्र पदस्ये-त्यनुवृत्त्यैव निर्वाहात् । तदनुवृत्तौ ह्रस्वात्परो यो ङम् तदन्तं यत्पदं तस्मात्परस्याचो ङमु-डित्यर्थे उत्तरपदे चेति प्रत्ययलक्षणनिषेधात्परमदण्डिन्नित्यस्यान्तर्वर्तिविभक्त्या पदत्वास-म्भवान्ङमन्तपदात्परस्याचोऽभावेनैव ङमुटोऽप्रसक्तेरित्युत्तराशयः । यदि माषकुम्भवापेने-त्यादौ 'पदव्यवायेऽपी'ति निषेध इत्युच्येत तर्हि तत्र प्राप्तङमुद्विच्यते प्राचीनव्याख्या-नमेव शरणम् इति युक्तमेव पदेग्रहणमुत्तरार्थमिति कथनम् । ननु 'हलि सर्वेषाम्' इत्यत्र पदेग्रहणमनुवर्त्य हलादौ पदे इत्यर्थलाभे वृक्षवृक्ष्यामित्यादौ न नित्यबलोपः । किन्तु 'लोपः शाकल्यस्ये'ति वैकल्पिक एव स इति पदेग्रहणस्य प्रयोजनमस्तीति चेन्न । हलि सर्वेषामित्यत्र वकारस्याननुवृत्त्याऽनेन लोपाप्राप्त्या वैकल्पिक एव लोपे पदेग्रहणस्य निष्प्रयोजनत्वादित्यलम् ॥

ननु 'रोऽसृपि' इत्यत्राऽसृपिग्रहणाऽभावे तस्य सृप्यपि प्रवृत्त्यापत्तावहन्सूत्रस्य वैय-र्थ्येन सामर्थ्यादुक्तसूत्रस्य सृपि न प्रवृत्तिरिति कल्पनादसृप्येव तत्प्रवृत्तौ व्यर्थमेव तद्ग्रह-णमित्यभिप्रायकः पूर्वपक्षः प्रादुर्भवति—असृपि किमिति । तं समाधत्ते—अहोभ्या-मिति । अयम्भावः, (२) तथा सति, अहः, अहोभ्यामित्यादौ नकारस्य रेफादेशे तस्य नलोपदृष्ट्याऽसिद्धत्वेन प्राप्तनलोपव्यावृत्त्यर्थमावृत्तेरावश्यकत्वेन तदर्थमहन्सूत्रस्यावश्यक-त्वादानेनोक्तकल्पनायाः कर्तुमशक्यत्वेन रोऽसृपीत्यस्य सृप्यपि प्रवृत्तावुक्तप्रयोगासिद्ध्याप-त्तिरित्यावश्यकमेव सूत्रे तद्ग्रहणमित्यलम् ॥

ननु सूत्रे दीर्घपदश्रवणात् 'अचदचे'ति परिभाषोपस्थितावच एव दीर्घविधानात्सिद्धौ व्यर्थमेवाग्रहणमित्यत आह—अणः किमिति । प्रत्युदाहरति—नृढः वृढः इति ।

देशभावः शब्दानित्यत्ववारणाय स्वीकृतः । एतत्स्वरूपन्तु तद्वुद्धिप्रसंगे एतद्वुद्धिः क-र्तव्येति । प्रकृते हे राम इति बुद्धिः कर्तव्येति ।

अथवा हे रामस् इत्युच्चारणप्रसंगे उक्तानुशासनवलात् हे राम इत्युच्चारणीयम् । अथवा हे रामस् इत्यस्य स्थाने हे राम इत्यादेशः, एतद्वुप आनुमानिकस्थान्यादेशभावः । तथा च रामेत्यादेशस्य स्थानी रामस् इति तद्वृत्तिसुबन्तत्वस्य स्थानिवद्भावेनादेशे सुलभतया पद-त्वं निरावाधमेवेति भावः ।

(१) *उतमितीति* । वेजः क्तप्रत्यये सम्प्रसारणे रूपं सिद्ध्यति ।

(२) *तथा सतीति* । असुपीत्यस्याभावेऽहन्सूत्रविषये रोऽमुगोति सूत्रे प्रवृत्ते सतीत्यर्थः ।

वृह् वृह् धातुभ्यां कप्रत्यये उदित्वेन वेदकत्वात् 'यस्य विभाषा' इति निष्ठाया इण्निषेधे ढत्व-धत्व-ष्टत्व-ढलोपेषु कृतेषु निष्पन्ने उक्तप्रयोगे ऋकारस्याच्त्वेन दीर्घापत्तिरतस्तदग्रहणं कृतं कृते च तस्मिन् ऋकारस्याणत्वाभावाद्भोक्तापत्तिः । न च परणकारेणाऽणो ग्रहणे सत्यपि तस्मिन् तत्रत्योक्तदोषस्तदवस्थ एवेति वाच्यम् । अत्र पूर्वैवाणग्रहणस्य सिद्धान्तितत्वात् । अन्यथोक्तरीत्यैव सिद्धौ स्पष्टमेवाणग्रहणस्य वैयर्थ्यमिति भावः ॥

ननु 'ढलोप' इत्यत्र सप्तमीश्रवणात्तस्मिन्निति परिभाषोपस्थित्यैव पूर्वस्येत्यर्थलाभादिष्टसिद्धौ सूत्रे पूर्वस्येति व्यर्थमेवेत्याशङ्कं समाधत्ते—पूर्वग्रहणमनुत्तरपदोऽपि पूर्वमात्रस्य दीर्घार्थमिति । पूर्वग्रहणासत्त्वे 'अलुगुत्तरपदे' इत्यत उत्तरपदोपस्थितौ ढलोपनिमित्तयोत्तरपदस्थदरेफयोः परयोः पूर्वस्याऽणो दीर्घ इत्यर्थे अजर्घा, लीढ इत्यादौ दीर्घानापत्तिः, उत्तरपदस्थदरेफपरकत्वाभावादुत्तरपदशब्दस्य समासचरमावयवे रूढत्वात् । नचाणग्रहणसामर्थ्यादेव तत्र दीर्घव्यावृत्त्यर्थत्वेन तस्य चरितार्थत्वात् । न च सूत्रारम्भसामर्थ्यादेव दीर्घोऽस्त्विति चेन्न । नीरक्तं दूरक्तं मित्यादौ तस्य सावकाशत्वात् । न च ढलोपादेस्त्रैषादिकत्वेनासिद्धत्वादीर्घाऽप्राप्त्या तत्र सूत्रसावकाशत्वप्रदर्शनमसङ्गतमिति वाच्यम् । सूत्रारम्भसामर्थ्यादेवासिद्धत्वस्य बाधेन दीर्घप्रवृत्तिमुलभतया सावकाशत्वप्रदर्शनस्य युक्तत्वात् । इत्यावश्यकं पूर्वग्रहणेन सामर्थ्यादुत्तरपदानुपस्थितौ न कश्चिद्विषय इति भावः ॥

मनोरथ इति । मनस् रथ इति स्थितौ सकारस्य रुत्वे कृते प्राप्तयोऽस्त्व—लोपयोर्मध्ये कः स्यादिति सन्देहस्य जातत्वादाह—विप्रतिषेधे परं कार्यमिति । कर्मव्यतिहारे विद्यमानाद्विप्रतिपूर्वकात्सेधतेर्धनि निष्पन्नस्य विप्रतिषेधशब्दस्य परस्परविरोधरूपोऽर्थः । (१) नित्यान्तरङ्गापवादमिन्नोऽस्य विषय इत्यभिप्रेत्योक्तार्थकविप्रतिषेधशब्दस्य पर्यवसितमाह—(२) तुल्यबलविरोध इति । तस्मिन् सति परं कार्यमिति तेन बोधिते देवो हसतीत्यादौ सावकाशस्य 'हशिचे'त्यस्य पुनरमते इत्यादौ लब्धावकाशेन 'शरी'ति लोपेन परत्वाद्वाये प्राप्ते 'पूर्वत्रासिद्धमि'त्यनेनोत्पद्यया लोपस्यासिद्धत्वबोधनात्तिसिद्धासिद्धयोरसमानबलवत्त्वेन विप्रतिषेधशास्त्राप्रवृत्त्या बाधकाभावादुत्त्वमेवेति तत्तिसिद्धिः, तदुक्तं, पूर्वत्रासिद्धे नास्ति विप्रतिषेधोऽभावादुत्तरस्येति । पूर्वत्रासिद्धमित्यत्रशास्त्रासिद्धत्वमुत कार्यासिद्धत्वमिति तत्रैव निरूपितमिति तत एवाऽवसेयमिति भावः ॥

ननु साकचक्योरेतत्तदोः शब्दान्तरत्वेन तद्विषये सूत्राऽप्राप्त्याऽतिप्रसङ्गाभावादकोऽपि व्यर्थमित्यभिप्रेत्य शङ्कते—अकोः किमिति । समाधत्ते—एषको रुद्र इति । अकोरित्यनेनैव सामर्थ्यात् (तन्मध्यपतित) न्यायस्य ज्ञापनादकज्जिवादिषष्ठ्योस्तयोरेतत्तच्छब्दाभ्यां ग्रहणात्तत्र प्राप्त्यलोपव्यावृत्त्यर्थन्तदावश्यकमिति भावः ॥

ननु नञोऽभावोऽर्थस्तत्र प्रतियोगिनस्तच्छब्दस्य विशेषणत्वेन पूर्वपदार्थस्याऽभावरूपस्य प्राधान्यादुत्तरपदार्थस्योक्तविशेषणस्याप्राधान्येनोपसर्जनत्वात् 'त्यदादानाम' इत्यस्याप्रवृत्त्या हलङ्यादिलोपस्य दुर्वारतया नञ्समासे तच्छब्दात्परस्य सोर्लोपव्यावृत्त्यर्थम्-

(१) *नित्यान्तरङ्गेति* । नित्यस्यावश्यकतयाऽन्तरङ्गस्य ज्ञापकत्वादिनाऽपवादस्य वचनप्रामाण्याद्बाधकत्वे निश्चिते तद्विन्नोऽस्य विषय इत्याह नित्येत्यादि ।

(२) *तुल्यबलेति* । स्वांशे स्वांशे लब्धावकाशयोरैकत्र युगपत्प्राप्तिरूपः सः ।

नञ्समासग्रहणं व्यर्थमित्यभिप्रायकः सन्देहो जागर्ति—अनञ्समासे किमिति । एतद्-
ग्रहणेनैव सामर्थ्यान्ननञ्समासे उत्तरपदार्थस्य प्राधान्यमिति ज्ञापनाभ्युदाद्यत्वस्य प्रवृत्त्या
हल्ङ्यादिलोपाप्राप्तौ तच्छब्दात्परस्य सोर्लोपवारणार्थमनञ्समासग्रहणमावश्यकमित्थं
मनसि निधाय सन्देहं व्यावर्त्तयति—असः शिव इति । मञ्त्वपुरुषे उत्तर पदार्थप्राधान-
त्वाकल्पनात् अतौ स्त इत्यत्र द्विवचनस्य, अत्वं भवसीत्यादौ पुरुषव्यवस्थायाश्च नोपप-
त्तिः । उक्तकल्पनादेव, उत्तरपदार्थप्राधानस्तत्पुरुष इति प्रवादः सङ्गच्छते इति भावः ॥
इति फक्किकारत्नमञ्जूषायां स्वादिसन्धिः ॥

इति पञ्चसन्धिप्रकरणम् ॥

अथाऽजन्तपुल्लिङ्गप्रकरणम् ।

अर्थवदिति । अत्र सूत्रेऽर्थवत्त्वम् एतत्संज्ञाफलभूतविभक्तीतरसमभिव्याहारानपेक्ष-
या लोकेऽर्थविषयकबोधजनकत्वमिति नव्याः ।

प्राचीनास्तु—अर्थवत्सूत्रे सर्वप्रसिद्धसाधारणं वृत्तिमत्त्वमेवार्थवत्त्वम् । अयमाशयः,
वृत्तिज्ञानाधीनोपस्थितिप्रयोज्यबोधजनकत्वेन तात्पर्यविषयत्वम् । अत एव रामादिघटक-
रेफादेर्बोधजननेऽपि रामादेश्च प्रातिपदिकत्वोपपत्तिः । ननु पयुर्दासेनाऽर्थवत्त्वलाभेऽर्थवद्ग्र-
हणं व्यर्थमिति चेन्न । उत्तरार्थत्वात् । न चेहकरणं व्यर्थमिति वाच्यम् । इह किञ्चित्त्रपो
इति न्यायेनाऽर्थवत्त्वेनैव सादृश्यग्रहणे प्रमाणान्वेषणप्रयासकलेशनिवृत्तिरूपफलेन साफ-
ल्यात् । प्रत्ययेष्वतिव्यासिवारणं तु अप्रत्ययपदावृत्त्योत्तरसूत्रघटकतद्धितग्रहणबोधितया
सुव्यक्तमेव । नचैतदेव गौरवं दूषणमिति वाच्यम् । नवीनोक्तार्थवत्त्वलक्षणपरिष्कारप्रकार-
प्रयासबाहुल्यापेक्षयाऽस्य लघुत्वात् । उत्तरसूत्रे एकार्थी भावपर्याप्त्यधिकरणत्वमेवार्थव-
त्त्वमित्याहुः ॥

ननु पाचक औपगव इत्यादौ प्रत्ययान्तत्वेन प्रत्ययान्तपयुर्दासेन निषेधात्पूर्वसूत्रेण
प्रातिपदिकत्वाप्रसक्तौ तदर्थमुत्तरसूत्रे कृत्तद्धितोर्ग्रहणावश्यकत्वेऽपि समासे राजपुरुष इत्यादौ
(१) प्रत्ययग्रहणपरिभाषया ङसन्तस्यैव स्वन्तस्यैव च प्रत्ययान्ततदादित्वबोधनात्समुदायस्य
प्रत्ययान्ततदादिभिन्नत्वेन पूर्वैर्णैव तत्सिद्धौ समासग्रहणं व्यर्थम् । नच राज्ञः कुमारी
राजकुमारीत्यादावन्तरङ्गत्वेन हल्ङ्यादिलोपेऽनुपसर्जनस्त्रीप्रत्यये तदादिनियमाभावादार्था-
दतदादावपि तदादित्वारोपाद्वाजन् ङस् कुमारीत्यस्य प्रत्ययान्ततदादित्वात्पूर्वसूत्रेण प्राति-
पदिकत्वसिद्ध्या तदर्थं समासग्रहणं विध्यर्थमिति वाच्यम् (२) अन्तरङ्गानपि त्रिभोन्व-

(१) *प्रत्ययग्रहणपरिभाषयेति* । प्रत्ययग्रहणे यस्मात्स विहितस्तदादेस्तदन्तस्य
ग्रहणमिति परिभाषास्वरूपम् । यस्मात्प्रत्ययविधिरितिसूत्रे यस्मात्प्रत्ययविधिस्तदादीत्येको
योगः प्रत्यये इत्यपरो योगः । गृह्यमाणे उपतिष्ठते इति शेषः । तथाच प्रत्यये गृह्यमाणे यस्मा-
त्प्रत्ययविधिस्तदादीत्युपतिष्ठते इति तदाद्यन्तसिद्धिः । तदन्तांशसिद्धिस्तु विशेष्यान्तरासत्त्वे
शब्दरूपविशेष्यमादाय येन विधिरित्यनेनैव । अत एवोक्तपरिभाषा लभ्यते इति बोध्यम् ।

(२) *अन्तरङ्गानपीति* । प्रत्ययोत्तरपदयोश्चेति सूत्रमस्यां ज्ञापकं तथा हि, त्वत्कृत-
मित्यादौ लुगपेक्षयाऽन्तरङ्गत्वाद्विभक्तिनिमित्तकेन त्वमावेकवचने इत्यनेनैव त्वादेशसिद्धावु-

हिरङ्गो लुग्बाधते) इति परिभाषया श्रूयमाणसुवा समासे राजन् इस् कुमारी छ इत्यस्या-
प्रत्ययान्ततदादित्वेन पूर्वसूत्रेणैव प्रातिपदिकत्वसिद्धौ समासग्रहणवैयर्थ्यस्य तादवस्थयात् ।
शक्ति-लक्षणा-व्यञ्जनाऽन्यतमत्वेनार्थबोधजनकत्वमर्थवन्वमिति स्वीकाराच्छशब्दमित्यादौ
तदभावात्प्रातिपदिकत्वाप्राप्तौ तदर्थं समासग्रहणं विव्यर्थमिति वाच्यम् । तत्रापि बौद्धा-
र्थशक्तिस्वीकारात्संज्ञासिद्धेर्व्यर्थमेव समासग्रहणमित्यत आह-पूर्वसूत्रेणैव सिद्धे समास-
ग्रहणं नियमार्थमिति । पूर्वभागः पदमिति । स्वातन्त्र्येण प्रयोगार्हार्थवत्पदमिति तद-
र्थः । तेन गवित्ययमाहेत्याद्यनुकरणशब्दे गो इत्यस्यासुबन्तत्वेऽपि स्वातन्त्र्येण प्रयोगार्हार्थवत्त्व
रूपपदत्वसत्त्वान्नियमफलोपपत्तिः । इति शब्दपरत्वाभावे अपिशब्दबलेन तत्परत्वे च 'अनुकर-
णञ्चानिति परमि' त्यनेनानुकरणत्वबोधनात्तस्यापि स्वातन्त्र्येण प्रयोगार्हत्वात् । पूर्वभागः
पदमिति उत्तरस्तु प्रत्ययो नेत्यस्याप्युपलक्षणम् । तेन जन्मवानित्यादौ प्रातिपदिकत्वसिद्धिः
अन्यथा 'स्वादिप्वि' त्यनेन पूर्वभागस्य पदत्वात्सा न स्यान्नियमेन तद्व्यावृत्तेः । नच
तत्र तद्धितग्रहणसामर्थ्यादेव प्रातिपदिकत्वोपपत्तिरिति वाच्यम् । तस्य भानव इत्यादौ
चारितार्थ्यात् तत्र पूर्वभागस्य भत्वं न तु पदत्वम् । नचैवमयमिया नित्यादिसमुदायस्य
प्रातिपदिकत्वं स्यादेव पूर्वभागस्य पदत्वेऽप्युत्तरस्य प्रत्ययत्वादेनेन नियमेन वारयितुमशक्य-
त्वादिति स्पष्टं मनोरमायाम् । वस्तुतस्तु पूर्वं इत्यनेनाक्षिप्तः परोपि स्वातन्त्र्येण प्रयोगा-
र्हार्थवानेव गृह्यते तेन पुत्रकाम्यादौ न दोष इति भावः । ननु ज्ञापकस्य स्वांशे चारि-
तार्थ्यं फलमन्यत्रेत्यस्य प्रसिद्धत्वात्समासग्रहणस्य ज्ञापकत्वं न स्यादुक्तज्ञापनोत्तरं तस्य
स्वांशे चारितार्थ्याभावादिति चेन्न । (यावता बिना नोपपत्तिस्तावत्सर्वं ज्ञापयती) ति
न्यायेन पूर्वसूत्रे पूर्वभागपदघटितसंवातातिरिक्तार्थवत् एव ग्रहणमिति संकोचेन समासे वाक्ये
च पूर्वसूत्रेण प्रातिपदिकसंज्ञाया अप्राप्तौ समासे संज्ञासिद्धये समासग्रहणस्य स्वांशे चारिता-
र्थ्यात् । यत्र सङ्गातेत्यादिमूलोक्तो न नियमाकारः किन्तु साजात्यप्रदर्शनमात्रम् । तदाका-
रस्तु व्यर्थीभूतशास्त्रीयोद्देश्यतावच्छेदकव्यापकम्वैयर्थ्यप्रयोजकशास्त्रीयोद्देश्यतावच्छेदकव्याप्यं
यद्रूपं तद्रूपावच्छिन्नातिरिक्तत्वेन वैयर्थ्यप्रयोजकशास्त्रीयोद्देश्यतावच्छेदकावच्छिन्ने संकोच
इत्येव तथा च प्रकृते, व्यर्थीभूतसमासग्रहणरूपशास्त्रीयोद्देश्यतावच्छेदकसमाससंज्ञार्थवत्त्व-
व्याप्यं यद्रूपं पूर्वभागपदघटितसंवातत्वं तद्रूपावच्छिन्नातिरिक्तत्वेन वैयर्थ्यप्रयोजकशास्त्रीयो-
द्देश्यतावच्छेदकावच्छिन्नेऽर्थवति संकोच इति दिक् ।

नमु रमा गौरीत्यादौ (१) (प्रातिपदिकग्रहण) इति परिभाषयैव प्रातिपदिकपदेन
डयाबन्तस्यापि ग्रहणात्स्वादिसिद्धौ 'डयाप्प्रातिपदिकादि'ति सूत्रे डयाब्ग्रहणं व्यर्थमि-
त्याशयेन शङ्कते-प्रातिपदिकग्रहणे लिङ्गविशिष्टस्यापीत्यादि । इत्थं हि समाधा-
तुरभिप्रायः, उक्तसूत्रे डयाब्ग्रहणाभावे, आर्थ्यशब्दाद्यापः प्रागन्तरङ्गत्वात्कनि ततष्टापि

नरप्रत्यये परे त्वादेशविधानार्थमुक्तसूत्रं व्यर्थं सत्परिभाषां ज्ञापयति । तत्रपुत्रस्त्वत्पुत्र इत्यादौ
तवममादिवाधनार्थं ज्ञापकीभूतोक्तसूत्रस्य चारितार्थ्यं तु अत्रानुवृत्तस्य मपर्यन्तग्रहणस्यैव ज्ञा-
पकत्वं बोध्यम्* । उत्सर्गसमानदेशा अपवादा इति न्यायेन मपर्यन्तस्यैवादेशसिद्धौ व्यर्थं
सती मपर्यन्तानुवृत्तिः परिभाषाज्ञापिकेति भावः ।

(१) *प्रातिपदिकग्रहणेति* । प्रातिपदिकग्रहणे लिङ्गविशिष्टस्यापि ग्रहणमिति स्वरूपम् ।

आर्य्यकेत्यवस्थायामात्स्थानिकाकाराभावात् 'उदीचामि'त्यस्याप्राप्तौ 'प्रत्ययस्थे'ति नित्यमित्वे आर्य्यकेत्येकमेव रूपम् । एवं लोहितशब्दान्डीपः प्रागन्तरङ्गत्वात्कनि ततश्चापि लोहितकेत्यवस्थायां तोपधत्वाभावेन 'वर्णादनुदात्तात्तोपधात्तो न' इत्यस्याप्राप्तौ 'प्रत्ययस्थेति नित्यमित्वे' लोहितिकेत्येकमेव रूपन्नतु आर्य्यका आर्य्यका लोहिनिका लोहितिकेति इयावग्रहणमावश्यकम्, कृते इयावग्रहणे तु तत्सामर्थ्यात्ताभ्यां प्राङ् न तद्धितोत्पत्तिरित्यर्थज्ञापनेन इयावन्तादेव तद्धितोत्पत्ताबुक्तरूपसिद्धिरिति । सूत्रे इयावग्रहणं स्त्रीप्रत्ययमात्रोपलक्षणमर्थात्स्त्रीप्रत्ययमात्रं तद्धितोत्पत्तेः प्राग्भवतीति फलितम् तेन ब्रह्मबन्धूतरा युवतितरेत्यादेः सिद्धिः, अन्यथा स्त्रीप्रत्ययात्प्राक् तद्धितोत्पत्ताबुक्तप्रयोगोपपत्तिर्न स्यात् । (१) अत्र वयोवाचके वैकल्पिकजातित्वस्य स्वीकाराज्जातेश्चेति निषेधेन न पुंवत्वम् । तद्धितोऽपि व्याख्यानात्समासान्ततत्प्रत्ययाद्यतिरिक्त एव गृह्यते तेन युवतिः, बहुगोमत्केति सिद्धम् । अन्यथा तिप्रत्ययात्कपश्च प्राङ्डीपि यूनस्तिः बहुगोमतिकेति स्यादिति प्राञ्चः । नागेशस्तु अत्यन्तस्वार्थिकानां सुबुत्पत्तेः पूर्वमेवोत्पत्तिमङ्गीकृत्य (लोहितालिङ्गबाधनम्वे) ति वार्त्तिकेन लोहिनिका लोहितिकेतिरूपद्वयम्प्रतिपाद्य आर्य्यकेत्येकमेव रूपमुक्तवान् । नागेशोक्तिरियमयुक्ता युक्ता वेति स्वयमूहनीया । वस्तुतस्तु स्वार्थद्वयलिङ्गसंख्याकारकेति पञ्चविधप्रतिपदिकार्थप्रयुक्तकार्य्याणां क्रमनियमः प्रथमं शब्दप्रवृत्तिनिमित्तत्वेन जातिबोधः, ततो धर्मित्वेन प्रधानत्वालिङ्गादिभिरपेक्षितत्वाच्च व्यक्तिबोधः, ततः स्वमात्रापेक्षत्वालिङ्गबोधः, ततो विजातीयक्रियापेक्ष-कारकापेक्ष-यासजातीयपदार्थापेक्षसंख्यायाः प्रथममुपस्थितत्वेन संख्याबोधः ततः कारकरूपविभक्त्यर्थापेक्षया कारकबोधः ततो लिङ्गकार्य्योत्तरमेव तद्धितोत्पत्तिरिति केचित् । उदीचामित्यारम्भसामर्थ्यान्नोक्तफलसिद्धिः । आर्य्येव प्रतिकृत्येत्यर्थं आर्य्यकेत्यत्र 'इवेति प्रतिकृतावि'ति कनः प्राक् टापि तत्र सूत्रस्य चारितार्थ्यादित्यलम् ॥

ननु रामशब्दात्सौ तस्य स्त्वे राम रु इतिस्थितौ 'उपदेशेऽजनुनासिक इदि'त्येतद्दृष्ट्या स्त्वस्यासिद्धत्वादुकारस्येतत्संज्ञालोपयोरभावेन, स्थानिवत्त्वस्य त्रिपाद्यामप्रवृत्त्या रेफान्तस्य 'सुसिद्धन्तमि'ति पदत्वाभावेन च विसर्गो न स्यादिति चेन्न । 'न मुने' इत्यत्र नेतियोगं विभज्योसिद्धचेति व्याख्यानाद्भुत्वस्योक्तसूत्रदृष्ट्याऽसिद्धत्वाभावादुकारस्येत्येव लोपे च रेफस्य स्थानिवत्त्वेन विसर्गस्य सुलभत्वादित्याशयेनाह—स्त्वविसर्गावात् । 'ससजुपोरुरि'ति स्त्वे 'खरवसानयोरी'ति विसर्गं च राम इति सिद्धमिति भावः ॥

ननु 'अतो गुणे' इत्यस्य सकलदीर्घबाधकत्वेन राम इत्यादौ 'प्रथमयोरिति पूर्वसवर्णदीर्घो न स्यादित्याशङ्क्याऽपवादविषयबाध्यविशेषचिन्तापक्षमूलन्यायेन समाधत्ते-पुरस्तादिति । (२) पुरस्तादपवादा अनन्तरान्विधीन्बाधन्ते नोत्तरानि) ति न्याया-

(१) *अत्रेति* । युवतितरेत्यत्रेत्यर्थः ।

(२) *पुरस्तादिति* । अवश्यं स्वपरस्मिन्वाधनोये प्रथमोपस्थितानन्तरबाधेन चारितार्थ्यं पश्चादुपस्थितस्य ततः परस्य बाधे मानाभावः, आकांक्षाया निवृत्तेर्विप्रतिषेधशास्त्रबाधे मानाभावाच्चेति परिभाषायां बीजम् ।

कारः । प्राग्वर्तितोऽपवादो अनन्तरान् सन्निकृष्टान् विधीनेव बाधन्ते नोत्तरान् अनन्तरापेक्षया व्यवहितानिति तदर्थः । तथा च 'अतोऽगुणे' इति सूत्रं सवर्णदीर्घमेव बाधते ननु पूर्वसवर्णदीर्घमिति न दोष इति भावः, अयं न्यायो 'नादिघो' तीजग्रहणेन ज्ञापितः, तथाहि रामान्तित्यादौ निषेधाभावाय सूत्रे तद्वग्रहणम् पररूपेण दीर्घबाधे हि तद्वैयर्थ्यं स्पष्टमेवेति दिक्॥

ननु (येन विना यदनुपपन्नं तत्तेनाक्षिप्यते) यथा पीनोऽयं देवदत्तो दिवा न भुङ्क्ते इत्यादौ पीनत्वानुपपत्त्या रात्रिभोजनस्याक्षेपस्तद्वदङ्गं विना सम्बुद्धयनुपपत्त्या तथा तस्याक्षेपस्तथा च (येन यस्याक्षेपस्तस्य तन्नैवान्वयः) इति न्यायादङ्गस्य सम्बुद्धिविशेषणत्वमेव न्याय्यम् । (१) श्रुतानुमितयोः श्रुतसम्बन्धो बलीयानि) ति न्यायात् एङ्हस्वयोर्हल्विशेषणत्वमेव न्याय्यम् । तथाहि अङ्गात्परा या सम्बुद्धिस्तदवयवो यो हल् स च लुप्यते एङ्हस्वाभ्यां परिभूतत्वेदिति सूत्रार्थः सगुञ्जितस्तस्मिन्हायाऽन्यथा सूत्रार्थवर्णनमनुचितमित्याह—सम्बुद्ध्यात्तिप्तस्येति । अयमाशयः, तथा सति हे कतरदित्यत्राङ्गात्परीभूताया अदितिसम्बुद्धेरवयवस्य हलस्तकाररूपस्य लोप आपद्येत, अतो लक्ष्यानुरोधात् (श्रुतानुमितयोः श्रुतसम्बन्धो बलीयान्) इतिन्यायं तिरस्कृत्य, एङ्हस्वयोरनुमितस्याऽप्यङ्गस्य विशेषणत्वमभ्युपेयम् । एवञ्च ह्रस्वान्ताङ्गात्परत्वाभावेन न तत्र सम्बुद्धिलोपः । नचाङ्गात्परा या सम्बुद्धिस्तदवयवो यो हल् स च लुप्यते सा च सम्बुद्धिरेङ्हस्वाभ्यां परीभूता चेदित्यर्थे अदिति सम्बुद्धेर्ह्रस्वात्परत्वाभावेनैव तत्रत्यातिव्यासिदोषव्यावृत्तिसम्भवे एङ्हस्वयोरनुमिताङ्गविशेषणत्वे किम्फलमित्यत आह—हे कुलेति । उक्तार्थस्वीकारेऽत्राव्यासिदोषापत्तिः, तथाहि, अत्र 'स्वमोर्नपुंसकादि'त्यतः प्राक् परत्वात् 'अतोऽमि' ति सोरमादेशे 'अमि पूर्व' इति पूर्वरूपत्वे उभयत आश्रयणेऽन्तादिवद्भावाऽप्रवृत्त्या तदभ्युपगमेऽपि ह्रस्वसम्बुद्धयोः पौर्वापर्यव्यवहारासम्भवेन तद्विरूपस्याऽस्तिदेशमशक्यत्वेन च सम्बुद्धेः ह्रस्वान्ताङ्गात्परत्वाभावात्तल्लोपो न स्यात् । अतोऽन्याश्रितस्याऽप्यन्यत्रान्वयः, अथोदेङ्हस्वयोरङ्गविशेषणत्वमङ्गीकार्यं तथा सति मूलोक्तार्थसम्पन्नत्वेन लोपोपपत्तिः सुलभा । नच (२) (एकदेशविकृतमनन्यवत्) इति न्यायेन मकारे सम्बुद्धित्वानयनात्तस्य कुलेत्यकारान्ताङ्गात्परत्वेन न लोपाऽनुपपत्तिरिति वाच्यम् । अर्द्धविकारेऽर्द्धाधिकविकारे च तत्परवृत्त्यनङ्गीकारात् । उक्तपरिमाणनिष्ठत्वादेकवचनसंज्ञा—सम्बुद्धिसंज्ञयोस्तत्कन्यायेन लब्धुमशक्यत्वाच्च । न च मकारस्य स्थानिवत्त्वेन तत्र सम्बुद्धित्वं सुलभमिति वाच्यम् । तस्यादेशत्वाभावात् । न च सिद्धान्ते, सम्बुद्धित्वस्य सकारमात्रनिष्ठत्वेन स्थानिभूतालघुर्मत्वादनलिव धावितितिषेधप्रवृत्त्या स्थानिवत्त्वाभावेनाऽमः सम्बुद्धित्वाभावेन कथममकारे सम्बुद्धयवयवत्वमिति वाच्यम् । उपसंज्ञायाः सुशब्दवृत्तिवादेकवचनसंज्ञायास्तदुपस्थाप्ये जायमानत्वेन

(१) *श्रुतानुमितयोरिति* । श्रुतेनैव सम्बन्धो नानुमितेन प्रकरणादिप्राप्तेनेत्यर्थः । प्रकरणादितः श्रुतेर्वैलवत्त्वात् इति भावः ।

(२) *एकदेशविकृतमिति* । प्राग्दीव्यत इति सूत्रभाष्योक्तिरेवास्या ज्ञापिका । तत्र हि दीव्यतिशब्दः ऋशदोऽव्यच्छब्दानुकरणमिदमित्यभिधाय किमर्थं विकृतनिर्देश एतदेव ज्ञापयत्याचार्यो भवत्येषा परिभाषा एकदेशविकृतमनन्यवदित्युक्तमिति । लोकन्यायसिद्धोऽप्ययं न्यायः—यथा छिन्नपुच्छे शुनि श्वत्वव्यवहारस्तथा विकृतावयवेऽव्यविकृतत्वव्यवहारः । एकदेशविकृतं यत्तद् अन्यवन्न भवतीत्यर्थः ।

विशिष्टे सत्त्वात्सम्बुद्धिसंज्ञायामित्संज्ञोकारविशिष्टस्यवोद्देक्ष्यत्वेन तस्याऽलिविधित्वाभावात्स्थानिवत्त्वेनाऽसि सम्बुद्धित्वलाभेन मकारे तदवयवत्वस्याक्षतत्वादिति प्राञ्चः ।

नभ्यास्तु—सम्बुद्धिः प्रत्यय, इति (१) (प्रत्ययग्रहण) परिभाषया तदादिपदोपस्थितिः सचेह योग्यतया पञ्चम्यन्तस्तम्बिशेष्यभूतमादाय तत्र विशेषणीभूताभ्यामेङ्हस्वाभ्यां धेन विधिरित्यनेन तदन्तविधौ एङन्ततदादेहस्वान्ततदादेश्च परस्य सम्बुद्धेरवयवस्य हलो लोप इत्यर्थं न कुत्राप्यव्याप्त्यतिव्यासिदोष इति वदन्ति । खण्डयन्ति च प्राचीनाभिमतमङ्गाक्षेपं, तथाहि, पीनोऽयं देवदत्तो दिवा न भुङ्क्ते इत्यादौ दिवाभोजनाभावादनुपपन्नस्य पीनत्वस्योपपत्तये यथा रात्रिभोजनाक्षेप उपयोगी न तथा प्रकृतेऽङ्गाक्षेपः सम्बुद्धेरिति कलाभावान्न (२) तथा तस्याक्षेपः समुचितः । किञ्च सम्बुद्ध्युत्पत्तावङ्गस्यापेक्षितत्वेऽपि तज्ज्ञाने तदनपेक्षितत्वेन शास्त्रे तदाक्षेपे मानाभावः । अङ्गाक्षेपाभावादेव 'अङ्गस्ये'ति सूत्रेऽङ्गस्थाने प्रत्यय इत्यधिकारः कार्य इति पक्षे प्राकरोदित्यादाबुपसर्गात्पूर्वमडादिः स्यादिः शङ्कायां प्रत्ययग्रहणपरिभाषया समाहितं भाष्यकृता नत्वङ्गाक्षेपेणेति दिक् ॥

ननु गुण—सम्बुद्धिलोपयोः प्राप्तयोः परनिमित्तापेक्षाद्गुणात्प्रागन्तरङ्गत्वेन सम्बुद्धिलोपे ततः प्रत्ययलक्षणेन सम्बुद्धिपरत्वाद्गुणे रूपसिद्धिः । सेप्रभृतीनामनभिधानान्न दोषः, सत्यभिधाने एग्रहणेनैव सिद्धौ प्रत्याहाराश्रयणं व्यर्थमित्यभिप्रायेण शङ्कते—एङ्ग्रहणं किमिति । समाधत्ते—हे हरे, हे विष्णो इति । इत्यमाशयः, अत्र हि, परत्वान्नित्यत्वाच्चेत्यत्र चकारेणानवकाशत्वसंग्रहः तथा च अनवकाशत्वात्पूर्वं गुणे कृते सम्बुद्धिलोपो न स्यादत एङ्ग्रहणम् । नचैङ्ग्रहणसत्त्वे (३) (सन्निपात) परिभाषया कथं लोप इति वाच्यम् । गुणात्सम्बुद्धेरिति वक्तव्ये एङ्हस्वग्रहणसामर्थ्यादुक्तपरिभाषाया अप्रवृत्तिकल्पनात् । अत एव हे लक्ष्मि इत्यादौ सम्बुद्धिलोपः । मूलोक्तं परत्वादिति समाधानमभ्युच्यः ततोऽपि बलवतो नित्यत्वादिति समाधानस्य सत्त्वात् । इदमपि समाधानमयुक्तम् अन्तरङ्गत्वेन कृतायाश्शङ्काया नित्यत्वेन समाधानस्यासंगतेस्ततोऽप्यन्तरङ्गस्यैव (४) बलीयस्त्वादित्यलम् ॥

ननु (५) पर्याणद्धमित्यत्रोपसर्गादसमासेऽपीति णत्वे सिद्धे सूत्रे आङ्ग्रहणं व्यर्थमित्यत आह—पदव्यवायेऽपीति । नुम्ग्रहणमनुस्वारोपलक्षणार्थमिति । तेन वृंहणं वृंहणमित्यादौ णत्वसिद्धिः । प्रेन्वनमित्यादौ न णत्वम् । अनुस्वाराव्यवायात्तदप्राप्तेः नुम्ग्रहणस्यानुस्वारोपलक्षकत्वे हि तद्व्यवधाने एव णत्वं यथा स्यान्न तु तदव्यवधान इति भावः । अयोगवाहानामिति । अविद्यमानो वर्णसमाप्ताये योगो येषान्तेऽयोगाः । बाहयन्ति प्रयोगं निर्वाहयन्ति ये ते वाहाः अयोगाश्च ते वाहाः अयोगवाहाः

(१) *प्रत्ययग्रहणेति* । प्रत्ययग्रहणे यस्मात्स विहितस्तदादेस्तदन्तस्य ग्रहणमिति परिभाषास्वरूपम् ।

(२) *तथेति* । सम्बुद्धेत्यर्थः ।

(३) *सन्निपातेति* । सन्निपातलक्षणो विधिरनिमित्तं तद्विधातस्येति परिभाषास्वरूपम् ।

(४) *बलीयस्त्वादिति* । तदुक्तं पूर्वपरनित्यान्तरङ्गापवादानामुत्तरोत्तरं बलीय इति ।

(५) *पर्याणद्धमितिति* । परि आङ् पूर्वात् णह धातोः । कप्रत्यये रूपम् ।

अनुपदिष्टत्वे उपदिष्टैरगृहीतत्वे च सति श्रूयमाणा इत्यर्थः, ते चानुस्वारविसर्गजिवहामूली-
योपध्मानोययमास्तेषामट्सूपदेशादुरःकेणेत्यादौ विसर्गव्यवधाने णत्वसिद्धिः ।

भवामि-भविष्यामीति । भूधातो लटि लृटि च रूपम् । तदादिग्रहणाभावेऽत्रातो
दीर्घो यजीति दीर्घो न स्यात् । भवतेः शब्मिपोविधानेन तस्मिन् भू इत्यस्यैवाङ्गत्वात्तत्र
चादन्तत्वाभावात्सुत्राप्राप्तेः । न च सूत्रारम्भसामर्थ्यात्तत्र दीर्घ इति वाच्यम् । चिकीर्षामी-
त्यादौ तस्य सावकाशत्वादिति तत्र दीर्घाय तदादिग्रहणमावश्यकम्, एवं करोमीत्यादौ
गुगार्थमपि तदादिग्रहणमिति भावः ।

विधिरिति किम् । (१) स्त्री इयतीति । अयम्भावः, इदम्शब्दाद्वतुपि तस्य
वत्त्वे 'आयनेयी'त्यनेन तस्येयादेशे इयदिति 'इदं किमो रीशकी' ति इदम ईशादेशे तस्य
यस्येति लोपे उगित्वान्ङीपि इयतीति सिद्धम् तस्य स्त्रीशब्दसमभिव्याहारे स्त्री इयतीत्य-
वस्थायां विधिग्रहणाभावे यस्मात्प्रत्ययः परस्तस्मिन्तदङ्गसंज्ञमित्यर्थे इयत्प्रत्ययस्य स्त्रीश-
ब्दात्प्राप्तेन तस्मिन् स्त्रीशब्दस्याङ्गसंज्ञायां स्त्रिया इत्यनेनेयङापत्तिः, कृते विधिग्रहणे इयत्
प्रत्यये परे स्त्रीशब्दस्य नाङ्गत्वं स्त्रीशब्दादियतोऽविधानात् अतो विधिग्रहणं कर्तव्यम् ।
नच कृतेऽपि विधिग्रहणे स्त्रीरूपस्याऽङ्गस्येयङ् स्यादजादौ प्रत्यय इत्यर्थे स्त्रीशब्दस्य छुनि-
रूपिताऽङ्गत्वविशिष्टत्वादुक्तापत्तेस्तादवस्थयमेवेति वाच्यम् । प्रत्यासत्त्याऽजादिप्रत्ययनिरु-
पिताऽङ्गत्वविशिष्टस्य स्त्रीशब्दस्येयङित्यर्थेनोक्तापत्तेरयोगात् । न च यस्येति लोपस्याभी-
यत्वेनासिद्धत्वान्न तत्रेयङापत्तिरूपदोष इति वाच्यम् । 'यस्येति चे'ति लोपापेक्षया 'स्त्रिया'
इत्यस्याधिकस्य स्त्रीशब्दस्यापेक्षत्वात्समानाश्रयत्वाभावेनासिद्धत्वाप्राप्तेः । समानाश्रय-
त्वञ्च असिद्धत्वाश्रयशास्त्रसम्बन्धिनिमित्तसमुदायान्यूनानतिरिक्ताश्रयकत्वम् । नच 'वाम्-
शसो' रित्युत्तरसूत्रसाहचर्यार्थस्त्रिया इति सूत्रस्यापि अजादिषुण्येव प्रवृत्त्या न दोष इति
वाच्यम् । सूत्रान्तरसाहचर्यस्य भाष्ये क्वाप्यदृष्टत्वेन दोषस्य तादवस्थात् । (२) किञ्च
अनक्तोत्यादौ 'अतो दीर्घो यजी'ति दीर्घापत्तिर्दुर्बारा श्रमि परे भशब्दस्याङ्गसंज्ञत्वात् ।
न च तत्र 'भूस्वोस्तिङी'त्यतस्तिङोऽनुवृत्त्याऽदन्ताङ्गस्य दीर्घः स्यात्तिङि सार्वधानुक्त इत्यर्थे
इनमः सार्वधानुक्तत्वेऽपि तिङ्त्वाभावाद्दीर्घाऽप्राप्त्या न कश्चिदोष इति वाच्यम् । (३) तथा
सति 'ज्ञाजनोर्जे'तिसूत्रस्थभाष्यविरोधस्य दुर्बोर्त्वात् । तत्र हि जविधानेऽपि अतो दीर्घो
यजीति दीर्घेण जानातीत्यादेरुपपत्तौ दीर्घविधानं व्यर्थं सज्ज्ञापयति(४) (अङ्गवृत्तौ पुनर्वृत्ता-

(१) *स्त्रीति* । स्त्यायतेर्दृ टि डित्वाङ्गिलोपे टित्वान्ङीपि च रूपम् ।

(२) *किञ्चेति* । सूत्रान्तरसाहचर्यग्रहणस्य भाष्यादृष्टत्वेऽपि यथा कथञ्चित्तदभ्युपगमे
दोषाभावाद्विधिग्रहणमकिञ्चित्करमित्यभिप्रेत्य दोषान्तरमाह

(३) *तथासतीति* । उक्तदीर्घविधायके तिङः सम्बन्धे सतीत्यर्थः ।

(४) *अङ्गवृत्ताविति । अङ्गे अङ्गाधिकारे वृत्तिं निष्पन्नं यत्कार्यं तस्मिन्सति, पुनरन्य-
स्याऽऽङ्गकार्यस्य वृत्तौ प्रवृत्तावविधानं भवति इति तदर्थः । एषा च परिभाषाऽजादेशे दीर्घवि-
धानेन ज्ञापिता, तत्प्रकारश्च मूल एव स्पष्टीकृतः । ज्यादादीयस इत्याद्विधानेनापि ज्ञापिता
तत्प्रकारश्चेत्यम् । ज्याददीयस इत्येवास्तु सूत्रम् ईयस ईकारलोपेनाङ्गत्वात् इति दीर्घेण च
सिद्धे व्यर्थमाद्विधानं परिभाषाज्ञापकम् । ज्यायःशब्दाण्यन्तात्किपि णिलोप-यलोपयोः, पुन-
स्तस्माणिजन्तात्किपि पुकि निष्पन्नात् ज्यापशब्दादीयसुनि ज्यापायानिति सिद्ध्यर्थमाहि-

वविधिरि) तीत्युक्तम् । तत्र तिङोऽनुवृत्तौ स्पष्ट एव भाष्यविरोधः । किञ्च भनक्तीत्यादौ दोषव्यावृत्तावपि, अभनगभनमित्यत्र दोषो दुर्वार एव अकचि परेऽङ्गसंज्ञायाम् 'अल्लोपोऽन' इति लोपप्रवृत्तेः । नचाल्लोपोऽनो नाके इति न्यासकरणेन दोषाभावाद्विधिग्रहणं विफलमेवेति वाच्यम् । वारि औ इत्यत्रेकोऽचीति नुमवारणार्थत्वेन तस्य साफल्यत् । तथा द्वि, अशब्द-स्य औ विभक्तौ वृद्धिरेचीति वृद्धौ, औ इति रूपम् तस्य वारिशब्दसमभिव्याहारे वारि औ इत्यत्र परादिवद्भावेन तत्र घुप्त्वात् प्रत्ययत्वाच्च तस्मिन्वारीत्यस्याऽङ्गसंज्ञायां नुमः प्राप्तिरिति । नचेकोऽचीत्यत्र छपः सम्बन्धेनैव सिद्धौ विभक्तिग्रहणस्याऽनतिदिष्टविभक्तिग्रहणार्थत्वेन प्रकृतेस्तथात्वान्न दोष इति वाच्यम् । सर्वत्रानेकानेककल्पनापेक्षया विधिग्रहणकरणस्यैव लघीयस्त्वादिति दिक् ॥

प्रत्यये किम् । प्रत्ययविशिष्टस्य ततोऽप्यधिकस्य वा मा भूदिति । अय-म्भावः, प्रत्ययग्रहणाभावे तद्विशिष्टस्याऽङ्गत्वेन रामाभ्यामित्यादौ दीर्घानापत्तिस्तस्याङ्गत्वे-ऽप्यदन्तत्वाभावेन यनादिष्वनिमित्तपरकत्वाभावेन च सूत्राऽप्राप्तेः । नचाङ्गावयवस्यातो दीर्घ इत्यर्थे सूत्रप्राप्त्या दीर्घसौलभ्येन न कश्चिदुक्तस्थलीयो दोष इति वाच्यम् । राजः पुरुषो राजपुरुष इत्यादौ 'न लुमते'ति निषेधेन पूर्वपरे प्रत्ययलक्षणेनाऽन्तर्वर्त्तिविभक्त्याऽपदत्वात् 'न लोप' सूत्रेण पदान्तनकारस्यैव लोपविधानेन नलोपाऽनुपपत्तेः, अतः प्रत्ययग्रहणमावश्यकं सति च तस्मिन् न तत्रोक्तदोषः, अङ्गाक्षिसप्रत्यये परतः कार्य्यं कर्त्तव्य एवोक्तनिषेधप्रवृत्ताविह विशिष्टे पदत्वस्य कर्त्तव्यत्वेनास्तथात्वान्निषेधाप्रवृत्त्योक्तरीत्या पदत्वस्य सुलभत्वात् । नच (१) 'न लुमता तस्मिन्नि'ति न्यासकरणेनैव दोषवारणसम्भवे तदर्थं प्रत्ययग्रहणकरणान्निष्कलमेवेति वाच्यम् । 'उरदि' त्थेतद्विहितस्त्वस्य प्रत्ययनिमित्तकत्वाभावेन 'अचः परस्मिन्नि'त्यस्याऽप्रवृत्त्याऽकारे सम्प्रसारणत्वाभावेन 'न सम्प्रसारणे सम्प्रसारणमि'ति निषेधा-प्रवृत्तौ वनश्चेत्यत्र वकारस्य सम्प्रसारणापत्तेः । कृते प्रत्ययग्रहणे तु उरदत्वस्याऽङ्गाक्षि-सप्रत्ययनिमित्तकत्वेन स्थानिवत्त्वेनाऽकारे सम्प्रसारणत्वाच्च सम्प्रसारण इति निषेधप्रवृत्तेर्न दोषः । नच सम्प्रसारणपदस्य तत्स्थानिके लाक्षणिकत्वाच्च दोष इति वाच्यम् । देवदत्त ओदनमपाक्षीदित्यादौ देवदत्तादिशब्दोत्तरस्य निमित्तीकृत्य लुङ्पर्यन्तस्याङ्गत्वात्तस्य लुङ्परत्वेन देवात्पूर्वमप्यडापत्तेः, अङ्गसंज्ञायां प्रत्ययनिमित्तकत्वाभावेन लुङादिनिरूपिताङ्ग-स्येत्यर्थस्य दुर्लभत्वादिति प्रत्ययग्रहणमावश्यकमेवेति दिक् ॥

सन्निपातेति । (सन्निपातलक्षणो विधिरनिमित्तं तद्विधातस्य) इति परिभाषास्वरूपम् । सन्निपातः संश्लेषः लक्षणं निमित्तं यस्य स सन्निपातलक्षणो विधिः सन्निपातं यो विहन्ति स तद्विधातस्तस्यानिमित्तम्भवतीत्यर्थः । सन्निपातं निमित्तीकृत्य जायमानो विधिः स्वातिरिक्तसम्बन्धविधातके शास्त्रे निमित्तं नेति फलितम् । उपजीव्यविरोधो न न्याय्य इत्येतन्मूलिकेयं परिभाषा । यथा पितुरुत्पन्नः पुत्रः पितरं न हन्ति, तद्वदुपजीवकविधिः स्वोपजीव्य-

धानस्य चारितार्थ्यमिति नाभिधेयम् । ज्ञापकपरभाष्यप्रामाण्यादेतदनभिधानात् । णिलोपस्य स्थानिवत्त्वादातोऽप्राप्तेश्चेति बोध्यम् ।

(१) *न लुमता तस्मिन्नि* । लुमता शब्देन लुप्ते तस्मिन् (प्रत्यये) परतो यत्पूर्वस्य कार्यं तन्नेति तदर्थः ।

विधेर्विघातको न भवति, एवञ्च प्रकृते रामायेत्यत्राऽकारान्तसन्निपातेन जायमानो यादेशो दीर्घे निमित्तीभूयाऽकारान्तसन्निपातविघातका न स्यात्परिभाषाविरोधादित्थं दीर्घाभाव-
माशङ्क्य तदनित्यत्वेन समाधत्ते—कष्टायेति । न च रामायेत्यत्र यनादित्वसापेक्षदीर्घा-
देशस्य बहिरङ्गत्वादसिद्धत्वेन सन्निपातविघाताभावादुक्तपरिभाषाऽप्रवृत्तावनित्यत्वाभ्युपगमो
विफल इति वाच्यम् । (१) परिभाषया दीर्घस्यासिद्धत्वबोधनेन सन्निपातविघाताभावेऽपि
वास्तविकतद्विघातस्य जायमानतया सन्निपातपरिभाषाप्रवृत्तेर्दुर्वास्त्वात् । किञ्च बहिरङ्गपरि-
भाषयाऽन्तरङ्गे कर्तव्ये बहिरङ्गासिद्धत्वस्यैव बोधने क्रियते न तु बहिरङ्गशास्त्रे प्रवृत्ते तदसि-
द्धत्वप्रतिपादनमपीति सन्निपातविघातस्य परिभाषया दीर्घस्याऽसिद्धत्वप्रतिपादनद्वारा
दूरीकर्तुमशक्यतया विघातस्य स्पष्टत्वेन सन्निपातपरिभाषाप्रवृत्तोरनित्यत्वं विना वारणोपा-
यस्यादृष्टत्वात् । नचाऽनित्यताप्रयोजकनिर्देशस्य 'अकृतसार्वधातुकयोरिति दीघणैवोपपत्तौ
तत्र ज्ञापकत्वं तस्य कथमिति वाच्यम् । तस्यापि सन्निपातपरिभाषयाऽप्रवृत्तेः । अनित्यत्वे
तु सर्वं सूपपन्नमिति भावः । (२) किञ्चोक्तदीर्घविधायकशास्त्रस्याऽकृदिति पठ्युदासेनाद्येव
प्रवृत्तिरिति दिक् ॥

बहुवचने किमिति । इत्थमेतदभिप्रायः, 'बहुवचने झल्येदि' त्यत्र बहुवचनग्रहणा-
भावे राम इत्यादौ नेत्वापत्तिर्दोषः । 'प्रत्ययः' परश्चेत्यादिनिर्देशेन 'इदुदेङ् सम्बुद्धे' ताव-
तैव सूत्रेण सिद्धे इत्यग्रहणेन च सावेत्वन्न भवतीति कल्पनात् । न च तदभावे रामस्येत्य-
श्लोक्तदोषो दुर्वार एवेति वाच्यम् । 'टाडसिङ्सामिनात्स्या' इत्यनेन डसः स्थानेऽस्य
विधाय पररूपे कृते रूपसिद्धावदोषात् । नचोक्तसूत्रेण डसोऽस्यविधाने इदमशब्दान्डसि
निष्पन्नस्य अस्येति रूपस्य सिद्धिर्न स्याद्वलादित्वाभावेन हलिलोपाप्रवृत्तेरिति वाच्यम् ।
'आपि लोप' इतिन्यासेन 'टौसोरनक' इति न्यासेन च विषयविभागादुक्तलोपोपपत्तौ रूप-
सिद्धेः । न च रामाभ्यामित्यत्रैतत् दुर्वारमिति वाच्यम् । छपि चेत्यस्यारम्भसामर्थ्यादेवोक्त-
दोषस्य निवृत्तेः । नचोक्तसूत्रस्य रामायेत्यत्र दीर्घविधानेन साफलयात्सामर्थ्यादित्युक्तिरती-
वासंगतेति वाच्यम् । 'डेरय' इति सूत्रकरणादकारोच्चारणसामर्थ्येन पररूपस्य बाधादीर्घणै
वोक्तप्रयोगस्योपपत्तौ सूत्रवैयर्थ्यस्य स्पष्टतया सामर्थ्यादित्युक्तेः छसङ्गतेः । एवञ्च बहुवचन-
ग्रहणाभावे कुत्राप्यदोषान्नादरणीयन्तदिति प्रष्टुराकृतम् । रामेष्वित्यादावेत्त्वविधानस्य चरि-
तार्थतया रामाभ्यामित्यादाविव रामेभ्य इत्यादावप्येत्वं बाधित्वा दीर्घापत्तिरतस्तत्करणमा-
वश्यकं कृते च तस्मिन् सामर्थ्यादेत्वमेव न दीर्घ इति न कापि शङ्काकलङ्कणिकेति संक्षेपः ॥

ननु 'बहुवचने झल्येदि'त्यत्र झलग्रहणाकरणे 'उतो वृद्धिर्लुकि हली'त्यतो हलीत्यस्या-
नुवृत्त्या बहुवचने हलादावेव तेनैत्वविधानात्प्रथमाबहुवचने रामा इत्यादौ दोषाभावेन
झलग्रहणमनावश्यकमेवेति शङ्कोत्थितौ समाधत्ते—भूलि किम् । रामाणामिति । अय-
म्भावः, झलग्रहणाभावे हलादौ बहुवचने छप्येत्वमित्यर्थे रामाणामित्यत्रैत्वापत्तिरतस्तदाव-

(१) *परिभाषयेति* । अन्तरङ्गपरिभाषयेत्यर्थः ।

(२) *किञ्चेति* । ननु क्षीयाज्जीयादित्यादावपि सन्निपातपरिभाषाविरोधादीर्घांप्रा-
प्त्या सूत्रवैयर्थ्येन सामर्थ्यात्परिभाषावाधेनाकृदिति दीर्घणैव निर्देशोपपत्तावनित्यत्वे नासौ
ज्ञापक इत्यरुचोराह—किञ्चेति ।

द्रव्यकम् । न च सन्निपातपरिभाषाविरोधान्न तत्रोक्तापत्तिरिति वाच्यम् । झल्लग्रहणसामर्थ्या-
देत्वविषये सन्निपातपरिभाषाऽप्रवृत्तिकल्पनेन तत्र तदापत्तेस्तादवस्थ्यात् । अतस्तन्निवृत्त्यर्थं
झल्लग्रहणं कर्तव्यमेव कृते च तस्मिन्न दोषो नकारस्य झल्लत्वाभावात् । एत्वे सन्निपात परि-
भाषाऽप्रवृत्तेरेव, 'अदः सर्वेषामि'त्यादिनिर्देशसङ्गतिरित्यलम्

ननु सार्धमात्रालाघवाय 'बहुवचने झलोक्' इत्येवास्तु सूत्रमिति चेन्न । तथा सति 'ओ-
सि चे' त्यत्रेकोऽनुवृत्त्या ओसि परे आकारस्येगागमः स्यादित्यर्थं ज्ञानभोरित्यादौ 'इकोऽचि
बिभक्तवि'ति नुमापत्तेः । नचान्तरङ्गत्वात् 'आद्गुण' इत्यनेन गुणे जाते इगन्तत्वाभावादेव
नुमोऽप्राप्तिरिति वाच्यम् । (१) (वार्णादाङ्गं बलीयः) इति न्यायेन प्राङ् नुम एव
प्रवृत्तेः । न च समाननिमित्तकत्वरूपसमानाश्रयत्वे एवोक्तन्यायप्रवृत्त्यङ्गीकारात्प्रेकृते नुम-
गुणविधायकयोरसमाननिमित्तकत्वेनोक्तन्यायस्याविषयत्वेनाऽप्रवृत्त्याऽन्तरङ्गत्वाद्गुणे नुमोऽ
प्राप्त्या न दोष इति वाच्यम् । आङ्ग-वार्णयोः समानकार्थित्वे एव तत्प्रवृत्तेः सिद्धान्ति-
तत्त्वादिहोभयोस्समानकार्थित्वान्न्यायप्रवृत्त्या दोषस्य तादवस्थ्यात् । प्राक् प्रदर्शितो
न्यायप्रवृत्तिविषयो नैव समीचीनः, तथा सति दीर्घ-वृद्धयोरसमाननिमित्तकत्वेन न्यायाऽ
प्रवृत्त्या इयाय, इयेषेत्यादेरसिद्ध्यापत्तेः । सिद्धान्ते तु द्वित्वे कृतेऽन्तरङ्गसर्वणदीर्घस्य
न्यायेनैव बाधाद्वृद्धौ रूपं सिद्ध्यतीति भावः । 'बहुवचने झलोक्' इति न्यासे तु बहुवचने
झलोति सप्तम्या अचरितार्थत्वाज्झलादौ बहुवचने सवि अत इदित्यर्थं 'आद्यन्तौ टकितावि'
त्यनेन टिट्कार्यस्याऽऽद्यवयवत्वविधानादकारात्प्रागिति रामेभ्यो रामेष्वित्याद्यसिद्ध्या-
पत्तेः । नच 'यत्तदेतेभ्य' इत्यादिनिर्देशात्सप्तमीनिर्दिष्टपदानां पष्ठयन्तत्वकल्पनमत इति
पष्ठयन्तस्य च पञ्चम्यन्तत्वं सप्तमीनिर्देशश्च (२) (यस्मिन्विधिरि) ति परिभाषाप्रवृत्तिः ।

(१) *वार्णादाङ्गमिति । वर्णनिमित्तककार्यादङ्गनिमित्तककार्यं बलवद्भवतीत्यर्थः तथा च
वर्णत्वव्याप्यधर्मावच्छिन्नोद्देश्यककार्यादङ्गत्वावच्छिन्नोद्देश्यकं कार्यं बलवदिति फलितम् ।

अत्र ज्ञापकं तु अभ्यासस्याऽसर्वणोऽन्तर्याऽसर्वणग्रहणमेव, तथाहि परिभाषाऽसद्भावे
ईयतुरित्यादावन्तरङ्गेन सर्वणदीर्घेण्यङो बाधादुक्तरूपसिद्धौ व्यर्थमसर्वणग्रहणं परिभाषां
ज्ञापयति । अपवादत्वात्प्राप्तेयङव्यावृत्त्यर्थमसर्वणग्रहणस्य चरितार्थत्वे ज्ञापकत्वं न सम्भ-
वीति नाऽऽशङ्क्यम् । तस्य येन नाप्राप्तिन्यायेनेयर्त्तीत्यादिसकललक्ष्यप्राप्तयणपवादत्वस्यैव
निर्णयात् । इति प्राञ्चः ।

नव्यमते तु अभ्यासस्याऽसर्वणं इति सम्पूर्णसूत्रमेवास्यां ज्ञापकम् इयाय, इयेषेत्यादावि-
यङविधानार्थं सूत्रस्यावश्यकत्वे ज्ञापकत्वमसम्भवीति नाशङ्क्यम् । तत्र सूत्रसत्त्वेऽपि पूर्व-
प्रवृत्तगुणवृद्धोद्विचनेऽचीति रूपातिदेशेनापहाराद्विचने कृते पुनः प्राप्तगुणवृद्धोवाधनं
विधायान्तरङ्गत्वात्सर्वणदीर्घापत्तेः । इति व्यर्थीभूतं सूत्रं परिभाषां ज्ञापयति ज्ञापितायां तु
तस्यां सर्वणदीर्घापेक्षया गुणवृद्धोरेव प्रावल्यात्सूत्रं सार्थकमिति भावः ।

(२) *यस्मिन्निति *यस्मिन्विधिस्तदादावल्ग्रहणे इति परिभाषास्वरूपम् । यस्मिन्न-
ल्ग्रहणे विशेषणीभूते यो विधिरारभ्यते स तदलादौ बोध्यः । अल्मात्रवृत्तिविषयताप्रयोजके
सप्तम्यन्ते विशेषणताप्रयोजके पदे यो विधिः स तदलादौ बोद्धव्य इति यावत् । इयं परि-
भाषा वाचनिक्येव नतु ज्ञापकसाध्या भाष्ये वचनरूपेणैवैषा पठिता नत्वत्र ज्ञापकमुपन्यस्त-
मिति भावः । ज्ञापकजिज्ञासा चेदुच्यते अत्र न ल्यपीति सूत्रं ज्ञापकम् । तथाहि परिभाषाऽ
सत्त्वे प्रदायेत्यादौ तदन्तविधौ हलन्तकित्प्रत्ययपरत्वाभावादेवेत्वाप्राप्त्या तस्यावृत्त्यर्थमुक्तं
सूत्रं व्यर्थं सत्परिभाषाज्ञापकम् ।

सम्पादकत्वाच्चरितार्थस्तथा च झलादेर्बहुवचनस्य सुप इडागम इत्यर्थे न दोषस्तत्रेति वाच्यम् । तथा सति एभ्य इत्यादौ हलि लोपानापत्तेः । गङ्गे इत्यादौ सम्बुद्धिलोपानापत्तेश्च । 'सम्बुद्धौ चेत्यत्रेयोऽनुवृत्त्या तेन तद्विधानात्तस्य गुणे तस्य च पञ्चमीसमासेन स्थानिवद्भावात् 'एङ्हस्वादि' त्यस्याप्राप्तेर्व्यवधानात् 'हल्ङ्यादि' त्यस्याप्राप्तेश्चेत्यलं प्लुवितेन ॥

सुपि किम् । पचध्वमिति । अयम्भावः, सुपिग्रहणाभावे पचध्वमित्यत्र झलादि-बहुवचने ध्वमि परे एत्वापत्तिः । नच 'बहुवचने स्म्येदि'ति न्यासे न तत्र दोष इति वाच्यम् । तथा सति(१) सङ्गसोरन्नित्यत्र सकारादिबहुवचने तदापत्तेः । न च भादिसाहचर्येण सकारादिबहुवचनस्यापि सुप्प्रत्ययस्यैव ग्रहणादुक्तप्रयोगे दोषाभावाद्व्यर्थमेव तद्ग्रहणमिति वाच्यम् । पट्वी, मृद्वीत्यादौ गुणाऽभावाय 'घोर्ङी' त्यत्रानुवृत्त्यर्थत्वेन तस्य साफलयात् । नच ङीपः स्थाने ङीप् इति न्यासेन नोक्तस्थले कश्चिदोष इति वाच्यम् । सर्वत्रानेकाऽनेककल्पनापेक्षया सुपिग्रहणकरण एव लाघवादिति दिक् ॥

जस्त्वमिति । अयम्भावः (२)(येन नाप्राप्तिः) न्यायेन अवसाने विधोयमानस्य चर्त्तस्य पदान्तजस्त्वापवादात्वात्प्रागेव चर्त्तं ततो जस्त्वमिति । जस्त्वोत्तरं चर्त्तवोपन्यासस्तु न युक्त उक्तयुक्तेः । अत एव जस्त्वमिति प्रतीकमुपादाय बाधित्वेति शेष इत्युक्तं नागेशेन न तु जस्त्वोत्तरं चर्त्तमुक्तमिति संक्षेपः ॥

ननु रामस्येत्यत्र 'अनञि चेत्यनेन सकारस्य द्वित्वे तस्य 'खरिचे'ति चर्त्तं तकार-श्रवणापत्तिस्स्यादित्याशङ्कां निराकरोति—सस्य द्वित्वपक्षे खरिचेति चर्त्तवोपन्यास-तम्यात्सस्य स एव न तु तकारोऽल्पप्राणतया प्रयत्नभेदादिति । सकारस्योक्तसूत्रेण चर्त्तवोपि 'स्थानेऽन्तरतम' इत्यत्रत्यतमबृग्रहणात्स्थानप्रयत्नाभ्यामन्तरतमेनैवादेशेन भाध्यमिति बोधनादन्तस्थानजन्यत्वसमानाधिकरण-विवृतत्वरूपाऽऽभ्यन्तरप्रयत्नवत्वसमानाधिकरण-महाप्राणरूपबाह्यप्रयत्नवतः सकारस्य स्थाने तादृशः सकार एवाऽऽदेशो जातो नतु तकारस्तस्य सकारेण समानस्थानिकत्वेऽपि स्पृष्टरूपाऽऽभ्यन्तरप्रयत्नवत्तया अल्पप्राणरूपबाह्यप्रयत्नवत्तया च तेन भेदादिति भावः । स्थानप्रयत्नाभ्यामाऽऽन्तरतम्यस्याऽऽश्रयणे प्रमाणमाह—अत एव सः सीति तादेश आरभ्यत इति । उभाभ्यामाऽऽन्तरतम्यस्याऽनाश्रयणे खरिचेति चर्त्तवैत (३)वत्स्यतीत्यादिसिद्धौ 'सः स्याद्धधातुके' इत्यस्य वैयर्थ्यं स्यादिति तद्भावः । नचोक्तसूत्रसत्त्वे वत्स्यतीत्यादौ (चयो द्वितीये) ति वार्तिकेन द्वितीयादेशे पक्षे थकारवटितं रूपं सिद्ध्यति तच्चेदानीं स्यात् खरिचेति चर्त्तवोक्तवार्तिकदृष्ट्याऽसिद्धत्वेनाऽऽदेशाप्राप्तेरिति तदर्थमुक्तसूत्रस्यावश्यकत्वेन ज्ञापकं कथमिति वाच्यम् । 'न मुने' इत्यत्र नेति योगविभागेन क्वचिदसिद्धत्वमेति

(१) *सङ्गसोरन्निति* सम्पूर्वकाद्रम धातोः 'समो गमृच्छिभ्यामि' त्यात्मने पदे आशीलिङि बहुवचने रूपम् ।

(२) *येन नाप्राप्तिः । येन नाप्राप्ते यो विधिरारभ्यते स तस्य बाधको भवतीति न्यायस्वरूपम् ।

(३) *वत्स्यतीति* वस् धातोर्लृटि रूपम् ।

कल्पनात्खरिचेति चत्वेऽपि थकारघटितरूपसिद्धौ बाधकाभावात्सूत्रवैयर्थ्यस्य स्पष्टतयो-
क्ताथं ज्ञापकत्वसम्भवादित्यलम् ॥

ननु रामशब्दादामि तस्य जुडागमे राम नामिति स्थितौ 'नामीति' सूत्रापेक्षया
'छपिचेत्यस्य परत्वेन दीर्घेऽपि नामाऽव्यवहितपूर्वत्वविशिष्टाऽजन्तत्वरूपोद्देश्यत्वसन्वात्
(१)(पर्जन्यवलक्षणप्रवृत्तिः) इतिन्यायेन नामीत्यस्य प्रवृत्तिसम्भवेन कृताकृतप्रसङ्गित्व-
रूपनित्यत्वस्य सद्भावादानेनैव दीर्घो न तु तेन परत्वापेक्षया नित्यत्वस्य बलवत्त्वात्, एवञ्च
मूलोक्तशङ्कासमाधानप्रयासो विफल इति चेन्न । (२)(शब्दान्तरस्य प्राप्नुवन्विधिरनित्यः)
इति न्यायेन नामीत्यस्य नित्यत्वविधातात् । न च (एकदेशविकृतमनन्यवत्) इत्यनेन
न तस्य नित्यत्वहानिरिति वाच्यम् । तस्य न्यायस्य (शब्दान्तरस्ये) ति न्यायविषये
प्रवृत्तेरनङ्गीकारात् । अन्यथाऽस्य न्यायस्य सर्वथा वैयर्थ्योपपत्तेरिति भावः । नच नाम-
शब्दसुब्यर्थ्य दीर्घविधानात्प्रतिपदोक्तत्वेन नामीत्यस्यैव प्राक् प्रवृत्तिरिति वाच्यम् ।
प्रतिपदोक्तस्यापि निरवकाशत्वे सत्येव बलवत्त्वादस्याऽतथात्वेन प्राक्प्रवृत्तेरसम्भवात् । न
च नामीत्यस्याऽन्तरङ्गत्वात्तथा प्रवृत्तिरस्तिवति वाच्यम् । उभयोर्नाम्न्ये-छप्त्वनिमित्त-
कत्वेनाऽन्तरङ्गत्व-वहिरङ्गत्वेषु कस्याप्यलाभेन परत्वात्छपि चेत्येव दीर्घसिद्धौ 'नामी'ति
सूत्रोपन्यासो न युक्त इत्याशङ्क्य समाधत्ते—सुपि चेतिदीर्घो यद्यपि परस्तथापी-
त्यादि । अस्ययम्भावः, सन्निपातपरिभाषाविरोधात्छपि चेति सूत्रस्य नेह प्रवृत्तिः ।
नामीत्यस्य प्रवृत्तौ तु नोक्तपरिभाषाविरोधः, आरम्भसामर्थ्यात् । छपि चेत्यस्य तु न
सामर्थ्यम्, रामाभ्यामित्यादौ तस्य सावकाशत्वात्, नामीत्यस्य तु कुत्राऽप्यवकाशाभा-
वादारम्भसामर्थ्यात्परिभाषाबाध इति । न च कतीनामित्यत्र 'ह्रस्वनद्यापो नुडि' त्यतः
परत्वात् 'षट्चतुर्थ्यश्चे'ति नुडि दीर्घेऽपि षट्त्वस्य सत्त्वात्सन्निपातविधाताभावेनोक्तपरि-
भाषाऽप्राप्त्या नामीत्यस्य चारितार्थ्यमिति वाच्यम् । नह्येकमुदाहरणं योगारम्भं
प्रयोजयतीति न्यायेन 'क्तेर्नामी'त्येव सिद्धे सामान्यसूत्रवैयर्थ्यस्य स्पष्टत्वादिति ॥
केचित्तु, आरम्भसामर्थ्यादित्यस्य 'न तिसृचतसृ' इति निषेधारम्भसामर्थ्यादित्याशयं
वर्णयन्ति, तेषामयमभिप्रायः, यदि नामि सूत्रविषयेऽपि सन्निपातपरिभाषा प्रवर्तते तदा
तथैव तिसृणामित्यत्रापि दीर्घव्यावृत्तिसिद्धौ निषेधकरणस्य स्पष्टमेव वैयर्थ्यं स्यात् ।
(३) एतदारम्भसामर्थ्यादुक्तपरिभाषाया(४) स्तद्विषयेऽप्रवृत्तिकल्पने तु तिसृणामित्यत्र
नामीत्यनेन प्राप्तदीर्घव्यावृत्त्यर्थं निषेधशास्त्रस्य स्वांशे चारितार्थ्यं जातमिति दिक् ॥

ननु 'आदेश-प्रत्यययो रि'त्यत्रेणकोरग्रहणे प्रातिपदिकात्परीभूतो य आदेशरूपः प्रत्य-
यावयवश्च सकारस्तस्य मूर्धन्यादेश इत्यर्थे प्रथमैकवचने राम इत्यत्रापि सोस्तदापत्तिः,

(१) *पर्जन्यवदिति* पर्जन्यो यथा जले स्थले च वर्षति तथा लक्षणमपि प्रवृत्तशास्त्रे-
ऽप्रवृत्तशास्त्रे च प्रयोगे प्रवर्तते इति तदर्थः ।

(२) *शब्दान्तरस्येति* एषा च परिभाषा 'शदेः शित' इति सूत्रभाष्ये स्पष्टा वचन-
रूपेण पठितेत्यर्थः । तत्र हि न्यविशतेत्यत्र विकरणे कृते विकरणान्तस्याऽट् अकृते विकरणे
धातुमात्रस्याऽट् इत्यडनित्य इत्युक्तम् ।

(३) *एतदिति* न तिसृ चतस्रिति निषेधारम्भसामर्थ्यादित्यर्थः ।

(४) *स्तद्विषय इति* नामीति दीर्घविषये इत्यर्थः

तत्सत्त्वे तु न तत्रोक्तापत्तिर्योऽपि सोरिण्-कुभ्यां परत्वाभावादेवञ्च राम इत्येव प्रत्युदाह-
र्त्तव्यं रामस्येति प्रत्युदाहरणज्ञानन्दसन्दोहजनकमिति चेन्न । पत्वविधायकशास्त्रस्य स्त्व-
विसर्गो प्रत्यसिद्धत्वेनैवोक्तप्रयोगीयदोषव्यावृत्तौ प्रथमैकवचनस्य प्रत्युदाहरणायोग्यत्वात्ष-
ष्ठ्येकवचनस्यैव तद्योग्यत्वमित्याशयेनाऽऽशङ्क्य समाधत्ते—इण्कोः किम् । राम-
स्येति । अत्र, पत्वशास्त्रे तदग्रहणे तदापत्तिः स्यादिति तद्ग्रहणम् । न च 'टाडंसौ'
ति सूत्रेण व्यवधानस्यैव समुचितत्वे सकारोच्चारणसामर्थ्यादेव तत्र दोषाभावादिण्कोर्-
इणं मास्तु । एवञ्च रामस्येत्यत्र सकारोच्चारणसामर्थ्येनैव तदभावाद्व्यर्थमेवेण्कोर्ग्रहण-
मिति वाच्यम् । विश्वपास्वित्यादौ पत्वव्यावृत्त्यर्थं तस्याऽऽवश्यकत्वात् । एवञ्चेदमेव
प्रत्युदाहरणम्बोध्यम् । नच पुविति वक्तव्ये सुविति सकारोच्चारणसामर्थ्याच्च तत्र दोष इति
वाच्यम् । लिट्स्त्व, धुट्स्त्वित्यादौ 'ङः सि धुडि'त्यनेन धुटो विधानाय सकारोच्चारण-
स्याऽऽवश्यकत्वेन पुविति वक्तुमशक्यतया विश्वपास्वित्यादावुक्तदोषस्य दुरुद्धरत्वात् ।
एतदर्थमावश्यकमेव तद्ग्रहणमिति भावः ॥

विवृताऽघोषस्येति । विवृतत्वरूपाऽभ्यन्तरप्रयत्नवतोऽघोषरूपबाह्यप्रयत्नवतश्च स-
कारस्य स्थाने उक्तप्रयत्नद्वयवानेव प्रकारे इति तदर्थः । विवृतस्य सस्य तादृश एव ष
एतावन्मात्रोक्तौ ऋकारेऽतिप्रसङ्गस्तस्यापि विवृतं स्वराणामित्युक्तरीत्या विवृतप्रयत्नवत्त्वा-
दतोऽघोष इत्युक्तम् । अघोषस्येत्युच्यमाने ठकारेऽतिप्रसङ्गः स्यादिति विवृतमित्युक्तम् ।
तादृश एव ष इति । तादृशः ष एवादेशो भवति नान्य इति तदर्थः । न च दधिसेव
इत्यादौ, सुवुत्पत्तेः प्राक् समासे प्राप्तपत्वव्यावृत्त्यर्थं पदादादिः पदादिरिति पञ्चमीसमा-
सस्य भाष्ये उक्तत्वाद्गामेष्वित्यत्रापि स्वादिष्विति रामेत्यस्य पदत्वेन 'सात्पदाद्योरि'ति
निषेधः स्यात् । नच पत्वमेव तदा व्यर्थमिति वाच्यम् । करिष्यतीत्यादौ तस्य सावकाश-
त्वादिति वाच्यम् । स्वादिष्विति पदसंज्ञामाश्रित्योक्तनिषेधो न प्रवर्तत इति सातिग्रहणेन
ज्ञापनान्निषेधाप्रवृत्तेरित्यलम् ॥

ननु 'इण्कोरि'त्यधिकारसूत्रस्यैव विधिसूत्रत्वाभ्युपगमे इण्-कुभ्यां परस्य सस्य
मूर्धन्यादेश इत्यर्थं सर्वत्र पत्वसिद्धौ कुत्राऽपि दोषाभावाद् व्यर्थमेव सूत्रमिदमित्याशयेनाश-
ङ्कते—आदेश-प्रत्यययोः किमिति । उत्तरयति—सुपीः—सुपिसाविति । अयमाशयः,
स्त्व-विसर्गविधायकशास्त्रद्वयदृष्ट्या पत्वस्यासिद्धत्वादेव पूर्वत्र पत्वव्यावृत्तिसिद्धिरिति द्वि-
तीयं प्रत्युदाहृतम् । तत्र सूत्राभावे पत्वापत्तिर्दुर्वारिति तदावश्यकम् । न च 'शासिवसि-
वसीनामि'त्येतदारम्भसामर्थ्यात् धातोः सकारस्य पत्वं चेदेतेषामेवेति नियमाश्रयणेन न
तत्र तदापत्तिरिति व्यर्थमेव तद्ग्रहणमिति वाच्यम् । बहुलक्ष्यानुरोधेन प्रकृते विपरीतनिय-
मबाधनार्थमादेश-प्रत्यययोर्ग्रहणस्यावश्यकत्वादिति संक्षेपः ॥

ननु 'सर्वादीनी'ति सूत्रे प्रमाणाभावेन शब्दस्वरूपाध्याहारस्य कर्तुमशक्यत्वात्तदित-
रविशेष्यवाचकपदाभावाच्च तदन्तर्विषयभावे सर्वाद्यन्तस्य सर्वनामसंज्ञाऽप्राप्तौ तां साधयि-
तुमाह—तदन्तस्यापीयं संज्ञेति । अत्र प्रमाणमाह—द्वन्द्वे चेति । अयम्भावः, समु-
दायस्यैवायं निषेधो नावयवानामित्यग्रे वक्ष्यति, एवञ्च समुदाये संज्ञायास्तदन्तर्विधिं वि-
ना प्राप्त्यभावाद्व्यर्थं निषेधसूत्रं ज्ञापयति सर्वाद्यन्तस्यापि सर्वनामसंज्ञा भवतीति । न च

तदन्तविधिविशेष्यवाचकपदाभावाद्भवितुर्नाहति, अतः शब्दस्वरूपाध्याहार आवश्यकः सति च तस्मिन् तदन्तविधौ सर्वाद्यन्तस्य सर्वनामत्वे निषेधसूत्रस्य स्वांशे चारितार्थं परमसर्वस्मै इत्यादिलक्ष्यसिद्धिश्चेति सर्वमुपपन्नमिति । न च अत्र उभौ चेति द्वन्द्वे गुणे कृते ओभावित्यत्र परादिवद्भावेन प्राप्तसर्वनामसंज्ञानिषेधार्थमुक्तसूत्रस्यावश्यकत्वेन ज्ञापकत्वं कथमिति वाच्यम् । तदन्तविधिज्ञापकतापरमाख्यप्रामाण्येनोक्तप्रयोगानभिधानात् । न च तदन्तविधेरभावेऽपि वर्णाश्रमेतराणामित्यत्रावयवस्य सर्वनामसंज्ञको न भवतीत्यर्थे निषेधार्थं सूत्रमावश्यकमिति वाच्यम् । अवयवमात्रेण कुत्साविवक्षाया अभावेन सर्वनामप्रकृतिकसुवन्तात्तदर्थगतकुत्साविवक्षायामकजित्यर्थकस्य (अवयव—सर्वनामनामकजि) त्यस्याप्राप्तेरिति दिक् ॥

ननु पदाधिकार्यङ्गाधिकारि च कार्यं सूत्रोपात्तस्य सूत्रोपात्तान्तस्य च भवतीत्यर्थकस्य (पदाङ्गाधिकारे तस्य तदन्तस्य चे) त्यस्य सत्त्वात्तदन्तविधिस्त्वनैव परमसर्वस्मै इत्यादिसिद्धौ तदन्तसंज्ञायाः किम्फलमित्याह—तेन परमसर्वत्रेति त्रलिति । परमसर्वेत्यस्य गणे पाठाभावात्सर्वनामसंज्ञकत्वाभावेन त्रलाद्युत्पत्तिर्न स्यात् तदन्तविधौ तु सर्वाद्यन्तस्यापि तत्त्वेन सुलभ एव त्रलादिरिति भावः । न चात्र प्रातिपदिकादित्यस्याऽनुवृत्त्या सर्वनाम्नस्तद्विशेषणत्वेन तदन्तविधिसिद्धौ ज्ञापकादिना पुनस्तदाश्रयणप्रयासो विफल एवेति वाच्यम् । समासप्रत्ययविधौ प्रतिषेध इति तन्निषेधेन ज्ञापकमूलकतदन्तविध्याश्रयणस्यावश्यकत्वात् । न च परमसर्वत्रेत्यत्रावयवनिष्ठसर्वनामत्वेन सुबुत्पत्तितः प्रागेव त्रलादिसिद्धावलमेतेन तदर्थप्रयासेनेति वाच्यम् । सर्वनामप्रकृतिकसुवन्तात् त्रलाद्यो भवन्तीति तद्विधायकसूत्रार्थे परमसर्वेति समुदायस्यैव सुवन्तत्वात् 'द्वन्द्वे चे'ति प्रथमार्थे सप्तमीति समुदाय एव संज्ञानिषेधपर्यवसानं नाऽवयवे, अन्यथा वर्णाश्रमेतराणामित्यादौ सुडापत्तिः 'सर्वाथवाचकसर्वाद्यन्तत्वेन समुदायस्य संज्ञासौलभ्यात् । अवयवस्य संज्ञानिषेधेऽपि समुदायस्य सर्वाथवाचकसर्वाद्यन्तत्वेन सुलभैव संज्ञेति दिक् ॥

ननु 'अनेकाल्-शित्सर्वस्येत्येतद्वटकशिद्ग्रणेन ज्ञापितया (१) (नाऽनुबन्धकृतमनेकाल्त्वमि)ति परिभाषया तृ इत्यत्रानुबन्धकृतानेकाल्त्वाभावबोधनवत्प्रकृते इयादेशस्यापि तथा तथा बोधनेन मूलोक्तमतीवासमञ्जसम्' सर्वादेशेन बिना शित्वस्यासम्भवेन शित्वात्सर्वादेश इत्यपि वक्तुमशक्यमिति चेन्न । इत्संज्ञावत्त्वमनुबन्धत्वमिति प्राचीनाभिमतानुबन्धत्वाङ्गीकरणे प्रकृते शकारस्य तरवाभावादुक्तपरिभाषाऽप्रवृत्त्याऽनेकाल्त्वस्याक्षतत्वेन मूलोक्तस्य समञ्जसत्वादित्याशयेनाह—अनेकाल्त्वात्सर्वादेश इति । अयम्भावः, यथा तिपः स्थाने डा-णलौ सर्वादेशौ भवतः, आदेशविधानोत्तरमतिदेशेन प्रत्ययत्वमाश्रित्य डकार-णकारयोरित्संज्ञा प्रवर्तते न तु ततः प्राक् प्रत्ययत्वाभावेनेत्वविधेरप्राप्तेः, तदानीमित्संज्ञकत्वाभावेन (नाऽनुबन्धकृतमनेकाल्त्वमि)तिपरिभाषाऽप्रवृत्त्याऽनेकाल्त्वस्या-

(१) *नानुबन्धकृतमिति* । अत्र शिद्ग्रहणं ज्ञापकं तथा हि परिभाषाऽभावेऽनुबन्धकृतानेकाल्त्वस्य ग्रहणादनेकाल्त्वादेव सर्वादेशसिद्धौ व्यर्थं शिद्ग्रहणं परिभाषां ज्ञापयति, ज्ञापितायामस्यां तु अनुबन्धकृतानेकाल्त्वस्याग्रहणात्सर्वादेशाय शिद्ग्रहणं स्वांशे चरितार्थमिति भावः ।

क्षतत्वात् । तथेहापि विधानात् प्राग्नेकालत्वस्य सत्त्वात्, अर्धगस्तु इत्यादौ तु विधाना-
त्प्रागेवेत्संज्ञाप्रवृत्त्या ऋकारस्याऽनुबन्धत्वेन तद्रहितस्य तकारमात्रस्याऽनेकालत्वाभावाच्च-
सर्वादेश इति प्राञ्चः ।

नव्यास्तु, इत्संज्ञायोग्यत्वमनुबन्धत्वमित्यभ्युपगच्छन्ति तन्मते शकारस्येत्संज्ञाथो-
ग्यत्वेनाऽनुबन्धत्वात्परिभाषयाऽनेकालत्वाभावबोधनान्मूलोक्तासङ्गत्या शित्वात्सर्वादेश
इत्येवोचितम्, इत्संज्ञायोग्यशकारवत्त्वमेवतन्मते शित्वमित्यलम् ।

ननु उभशब्दस्य नित्यद्विवचनान्तत्वे 'उभादुदात्तो नित्यम्' उभशब्दस्य सर्वनामत्वे
कोऽर्थ इति सूत्रकार-भाष्यकारप्रयोगविरोध इति चेन्न । अर्थपरस्यैवोक्तशब्दस्य नित्यद्विव-
चनान्तत्वं न तु स्वरूपाऽनुकरणपरस्य तस्येत्यभ्युपगतेरित्याशयेनाह मूले—उभशब्दो
द्वित्वविशिष्टस्य वाचक इति । उभश्चासौ शब्दश्चेति विग्रहः, अत्र शब्देत्यस्य पूर्व-
निपातो नाऽऽशङ्कनीयः, व्याप्य—व्यापकयोर्मध्ये व्याप्यस्यैव पूर्वनिपातो न तु शब्देत्यस्येति
भावः । स्वार्थ—द्रव्य—लिङ्ग—संख्या—कारकेति पञ्चविधप्रातिपदिकार्थस्य सिद्धान्तसिद्धत्वेन
द्वित्वविशिष्टस्य वाचक इत्यस्य द्वित्वसंख्याप्रकारकसंख्येयविशेष्यकार्थाभिधायीत्यर्थः । ननु
पञ्चविधप्रातिपदिकार्थस्य सिद्धान्तितत्वात्प्रकृत्यैव सकलार्थबोधस्योपपत्तौ विभक्तेः, 'द्व्ये-
कयोर्द्विवचनैकवचने' इत्यादेश नैरर्थक्यापत्तिरिति चेन्न । विभक्त्यर्थोक्तत्वेन सूत्रस्य च नियमा-
र्थत्वेन सार्थक्यादित्याशयेनाह—अत एवेति । द्वित्वविशिष्टेत्यस्य प्रकृतार्थत्वादेवेत्यर्थः,
अनन्वितार्थकविभक्तिकल्पनापेक्षयाऽनुवादकविभक्तैरेव न्याय्यत्वादाह—नित्यं द्विवच-
नान्त इति । द्विवचनान्त एवेति तदर्थः ।

ननु स्मायादिसर्वनामकार्याणामेकवचने बहुवचने च विधानदर्शनादुभशब्दस्य गणे
पाठो विफल एव, न च 'सर्वनाम्नस्तृतीया चे'ति सूत्रेण उभाम्यां हेतुभ्याम्, उभयोर्ह-
त्वोरिति षष्ठी तृतीया च तत्फलमिति वाच्यम् । (निमित्त—कारण—हेतुषु सर्वासां प्रायद-
र्शनमिति 'हेतावि'ति सूत्रभाष्योक्तवार्तिकेनैव तयोर्गतार्थत्वात् । न चोक्तवार्तिकस्य 'स-
र्वनाम्नस्तृतीया चे'ति सूत्रे वार्तिककृता पठितत्वेन तस्य सर्वनाम्न एव सर्वविभक्तिप्राप-
कत्वं न त्वन्यस्येति वाच्यम् । भाष्ये 'हेतावि'ति सूत्रे तद्वार्तिकस्य पठितत्वात् । एवञ्चो-
क्तरीत्या गणपाठफलस्य सिद्धत्वादिहोभशब्दपाठो व्यर्थ एवेत्याशंक्य समाधत्ते—तस्येह
पाठस्तु उभकावित्यकजर्थ इति । गणपाठेन तस्य सर्वनामत्वात् (अव्यय—सर्वनाम्ना-
मकजि) ति भावः ।

ननु कप्रत्ययेनापीष्टरूपस्य सिद्धौ गणेऽकजर्थ उभशब्दस्य पाठो व्यर्थः, न चाऽकचि
कृते स्वे विशेष इति वाच्यम् । प्रत्ययस्वर—चित्स्वराभ्यामन्तोदात्तस्यैव सत्त्वेनाऽविशे-
षात् । अकचि कप्रत्यये वा कृतेऽन्तोदात्तस्वरस्यैव विधानमिति न कश्चिद्विशेष इति भावः ।
न च छबन्तात्तद्धितोत्पत्तिरिति सिद्धान्तादकचि तत्प्रयुक्तमन्तोदात्तत्वमुभकाभ्यामित्यादौ
छबन्तस्य, के तु प्रकृतेस्तदिति स्पष्ट एव विशेष इति वाच्यम् । तद्धितविधौ प्रातिपदि-
कादित्यधिकारात्तस्यैव प्रकृतित्वेनाऽविशेषात् । प्रातिपदिकमेवाऽकचः प्रकृतिः, स चाऽकच्
(अव्यय—सर्वनाम्नामि) ति न्यायवलेन छबन्तात्परो भवतीत्यन्यदेतत्, (ओकार—सका-
र—भकारादौ छपि सर्वनाम्नष्टः प्रागकजि) ति न्यायेन युष्मद्स्मद् विषये तु छबन्तस्यैवा-

ऽकचः प्रकृतित्वं तस्यैव ढेः प्रागकजित्यवसेयम् । नचाऽकचि (१) (तन्मध्यपतित) न्याये-
 नोभशब्दग्रहणेन तस्य ग्रहणादुभभाववयवौ यस्येत्यर्थे 'उभादुदात्तो नित्यम्' इत्यपि उभ-
 क्य इति रूपं, कप्रत्यये तु तादृशं रूपत्रेति विशेष इति वाच्यम् । कश्चेदानीं काऽकचोर्वि-
 शेष इति 'सर्वादीनी'ति सूत्रस्थभाष्यप्रामाण्येन तादृशरूपानभिधानेन विशेषाभावादित्या-
 शयेनाऽऽशङ्कते—न च कप्रत्ययेनेष्टसिद्धिरिति । समाधत्ते—द्विवचनपरत्वाऽभा-
 वेनेति । ढेः पूर्वमकचो जायमानतया (तन्मध्यपतित) न्यायेनोभग्रहणेनाकज्विशिष्टस्य ग्र-
 हणादुभशब्दस्याकचा न द्विवचनपरत्वविघातः, कप्रत्ययस्य तु प्रातिपदिकात्परत्र जायमा-
 नतया व्यवधायकत्वेन तस्य द्विवचनपरत्वविघातकत्वं स्पष्टमेव, एवञ्च यथा उभशब्दा-
 त्स्वार्थं त्रलि तसि च परेऽयच् भवति तथा प्रकृते कप्रत्ययेऽपि स स्यादिति समाधातुरभि-
 प्रायः । दृष्टान्तेऽयचः प्रसङ्गं प्रदर्शयति—'उभादुदात्तो नित्यमि'ति सूत्रं विभज्यते, तत्र उ-
 भादुदात्त इत्येको योगः, अत्र योगेऽस्वरितत्वेन 'द्वि-त्रिभ्यामि'त्यतो वेत्यस्य नाऽनुवृत्तिः,
 ततः अवयववृत्तेः संख्यावाचिन उभयशब्दादवयविन्यर्थेऽयच् स्यात्, उभयो मणिः, ततो
 'नित्यम्' उभशब्दाद्वृत्तिविषये स्वार्थं नित्यमयच् स्यादिति उभयत उभयत्रेति सिद्धम् ।
 ननु वृत्तिविषये स्वार्थं नित्यमयच् भवतीत्यस्योक्तत्वेन कृतेऽप्यकचि दुर्वार एवाऽयजिति
 चेन्न । योगविभागस्येष्टसिद्धयर्थत्वेन 'उभौ साभ्यासस्ये'ति निर्देशेन च यत्र न द्विवचनश्र-
 वणं तत्रैवाऽयच् न तु वृत्तिविषये इति तदाशयात् । न च द्विवचनपरत्वाभावेऽयच् नेष्ट
 इत्यत्र किम्प्रमाणमिति वाच्यम् । वक्ष्यमाणवार्तिकस्यैव प्रमाणत्वात् । इत्याह—उभयो-
 ऽन्यत्रेति । स्वार्थिकाऽयजन्त उभयः सोऽन्यत्र द्विवचनपरत्वाभावे प्रयुज्यते न तु द्विव-
 चने । यत्रोभशब्दादुत्पन्नद्विवचनस्य लुका नाऽपह्नास्ततोऽन्यत्रायजिति वार्तिकार्थः ।
 इत्थं कृत्वाऽकचर्थः सर्वादिगणे उभशब्दपाठः स्थितः, भाष्ये तु प्रत्याख्यात उभयशब्द-
 पाठः, (स्वार्थिकाः प्रत्ययाः प्रकृतितोऽविशिष्टा भवन्ती)ति केऽप्यन्तरेण द्विवचनं द्विवचन-
 परत्वसत्त्वादयचोऽप्रवृत्तेः । अत एव उभयोरुभौ उभोभावित्यादौ नायच् त्रल् तसिश्च वि-
 भक्त्यन्तस्य स्वार्थं विहित इति तत्तत्कारकशक्तिप्रधानावेवेति तयोर्द्वित्वसंख्याप्रकारकसं-
 ख्येयविशेष्यकबोधकत्वरूपं द्विवचनं नेति, उभयशब्देनोभशब्दग्रहणवद्वास्तिके कृत्रिमाकृ-
 त्रिमयोरुभयोर्द्विवचनयोर्ग्रहणमित्यलम् ॥

(उभयोऽन्यत्रे)ति वार्तिकस्योभयो मणिरुभये देवमनुष्या इत्येकवचन-बहुवचनयोरेव
 भाष्योदाहरणादुभयशब्दस्य 'तद्धितश्चे'ति लक्षणेन प्रासाऽव्ययसंज्ञावारणाय (तसिलादयः)
 इति परिगणनाच्चोभयशब्दस्य द्विवचने रूपस्याऽनभिधानमित्यतो नास्त्युभयशब्दस्य द्विव-
 चनमिति कैयटः । उदाहरणमनादरणीयमिति भाष्योक्तवचनेन पचतिरूपम्, पचतिकल्पमि-
 त्यादावव्ययत्ववारणाय परिगणनस्य चारितार्थादस्य द्विवचने रूपाभावे त्रिनिगमकाभा-

(१) *तन्मध्यपतितेति* । (तन्मध्यपतितस्तद्ग्रहणेन गृह्यते) इति स्वरूपम् ।
 'नेदमदसोरकोरिति सूत्रेऽकोरिति निषेधोऽस्या ज्ञापकः । तथा हि, एतदभावेऽकचविशिष्टे-
 दमदशब्दत्वाभावादेव ताभ्यामुत्तरस्य भिस ऐस्त्वाप्राप्त्या तद्व्यावृत्त्यर्थमकोरिति निषेधो
 व्यर्थः सन्नुक्तमर्थं ज्ञापयति, ज्ञापिते त्वस्मिन्नर्थेऽकज्विशिष्टयोरिदमदसोरिदमदशब्दाभ्यां
 ग्रहणात्तदुत्तरस्य भिस ऐस्त्ववारणार्थमुक्तनिषेधश्चरितार्थ इति भावः ।

वादस्तीति हरदत्त इति भावः ॥

ननु उभयशब्दाज्जसि उभय जसिति स्थितौ तयप्स्थानिकाऽयजादेशस्य स्थानि-
वत्त्वेन तस्य तयप्प्रत्ययान्तत्वात् 'प्रथमचरमे'ति विकल्पसंज्ञा दुर्वारित्यत आह—तस्मा-
ज्जस्ययजादेशस्येति । अयम्भावः विकल्पसंज्ञाया विभक्तिसापेक्षत्वेन बहिरङ्गत्वम्,
नित्यसंज्ञायास्तु तन्निरेपेक्षत्वेनाऽन्तरङ्गत्वान्नित्यसंज्ञाया एव प्रवृत्तिरिति न दोषः । न च
नित्यसंज्ञायाः सर्वार्थबोधकत्वरूपार्थस्य निमित्तत्वेन बहिरङ्गत्वमिति वाच्यम् । तादृशा-
र्थस्योभयत्रापि निमित्तत्वात् । अर्थकृतबहिरङ्गत्वस्यानाश्रयणाच्चेति प्राञ्चः । नव्यास्तु
भाष्येऽयच्चः प्रत्ययान्तरत्वेन स्थानिवत्त्वं दुर्लभम् । किञ्च 'प्रथमचरमे'ति विकल्पविधाय-
कशास्त्रस्य पक्षेऽभावबोधकत्वेन निषेधे तात्पर्यात्(१) (निषेधाश्च वलीयांसः) इति परिभा-
षया विकल्पसंज्ञाया एव प्राप्तिः किञ्च युगपत्प्राप्त्यसम्भवात् (अन्तरङ्गं वलीयः) इत्यस्य
नेह विषयः, संज्ञानामन्योऽन्यं बाध्यबाधकभावो नास्तीति प्रातिपदिकसंज्ञासमकालमेव सर्व-
नामसंज्ञाप्रवृत्तिः । अत एव सर्वनामनो विहितत्वेन शीभावोपपत्तिः । किञ्चाऽन्तरङ्गपरि-
भाषयाऽपि समाधानमसम्भज्यम् । अन्तरङ्गे कृते बहिरङ्गासिद्धत्वबोधनस्याऽनया कर्तुम-
शक्यत्वात् । तस्मादत्रोक्तरीत्या यथोदेशपक्षायणस्यैवौचित्यादित्यादित्याहुरिति दिक् ॥

ननु 'न बहुव्रीहावि'ति सूत्रे बहुव्रीहावित्यत्र विषयसप्तमी तेन बहुव्रीहिविषये इत्य-
र्थस्तत्फलितमाह—बहुव्रीहौ चिकीर्षित इति । विषयसप्तम्याश्रयणे किम्फलमित्याह—
त्वकं पिता यस्येति । अयमाशयः, बहुव्रीहौ सर्वनामसंज्ञा नेत्यर्थस्वीकारे युष्मद् छ पि-
तृ स्वित्यलौकिकविग्रहवाक्ये समासात्प्रागन्तरङ्गत्वादकचि समासे कृते सर्वनामसंज्ञानिषेधे
कृतेऽपि जातस्याऽकचो निवृत्तिर्न स्याद्यथाऽतिभवकानित्यत्र, तथा सति छपो लुकि मप-
र्यन्तस्य 'प्रत्ययोत्तरपदयोश्चे'ति त्वादेशे 'नष्टृतश्चे'ति समासात्कपि त्वकत्पितृक इत्याप-
द्येत, न चाऽकृतव्यूहपरिभाषया समासोत्तरं सर्वनामसंज्ञानिषेधेन निमित्तविधातस्य जा-
यमानत्वात्प्रागेवाकच् न स्यात्किञ्च जातस्यापि तस्याऽनया निवृत्तिस्स्यादिति वाच्यम्
तस्य अनित्यत्वादसत्त्वाच्चोक्तापत्तेर्दुर्वारत्वात् । विषयसप्तम्या उक्तार्थस्वीकारे तु युष्मद्-
छ इत्यवस्थायामेव बहुव्रीहेश्चिकीर्षितत्वात्सर्वनामसंज्ञानिषेधेनाऽकचोऽप्रवृत्त्या कप्प्रत्यये
युष्मत्क छ पितृ स्विति स्थितौ समासादिकार्यं कृते त्वत्कपितृक इत्यादिसिद्धिः फलम् ।
भाष्यकारस्तु, अकच् स्वरौ तु कर्तव्यौ प्रत्यङ्गं मुक्तसंशयमित्युक्तेस्त्वकत्पितृ कोमक-
त्पितृक इत्येव रूपे दृष्टापत्तिं कृत्वा प्रत्याचख्यावेतत्सूत्रम् । ननु सूत्रकार-भाष्यकारमतेन
निषेध-विधिरूपत्वाद्विकल्पस्यैवौचित्येन प्रत्याख्यानमयुक्तमित्याशङ्क्य समाधत्ते—यथो-
त्तरं मुनीनां प्रामाण्यमिति । सूत्रकारापेक्षया वार्तिककारस्यैतदपेक्षया भाष्यकारस्य
प्रामाण्यम्, एवञ्च प्रकृते भाष्यकारोक्तप्रकार एव ज्यायानिति बोध्यम् । अत्र प्रमाणञ्च,
'धिन्विक्कण्वोर चे'ति सूत्रेऽकारविधानमेव, तथा हि तत्र लोपस्यानुवृत्तौ वलोपविधाने
नैव 'न धातुलोप आद्धधातुके' इत्यनेन निषेधात् गुणाभावेन धिनोतीत्यादिसिद्धावका-

(१) निषेधाश्च वलीयांस इति । अन्तरङ्गादुपजीव्यादपि बलवन्त इत्यर्थः । विध्यु-
न्मलनाय प्रवृत्तिरस्या बीजम् । एतत्परिभाषासत्त्वादेव द्वन्द्वे च विभाषा जसीबि
चरितार्थम् ।

विधानं व्यर्थं सञ्ज्ञापयति—यथोत्तरं मुनीनामिति । ज्ञापिते च तस्मिन्, उक्तनिषेधसूत्रस्य भाष्यकृता प्रत्याख्यातत्वेन गुणाभावार्थं तत्राऽकारविधानस्यावश्यकत्वेन स्वांशे चारितार्थं जातमिति दिक् ॥

ननु सर्वनामसंज्ञाविधानमविशेषात्सर्वत्र स्यादत आह—(संज्ञोपसर्जनीभूतास्तु न सर्वादयः) संज्ञाभूता उपसर्जनीभूताश्च ये सन्ति ते सर्वनामसंज्ञका न भवन्तीत्यर्थः । यथा, कस्यचित्सर्व इति नाम तस्य चतुर्थ्येकवचने प्रकृतवार्तिकेन सर्वनामसंज्ञानिषेधात्स्मैकार्थ्यस्याभावेन सर्वाय देहीत्येव ननु सर्वस्मै, एवमुपसर्जनत्वे, यथा, सर्गमतिक्रान्तोऽति-सर्गस्तस्य चतुर्थ्येकवचने उक्तरीत्या स्मायादिकार्याभावादतिसर्वायेत्येवेत्यलम् ॥

उक्तवार्तिकप्रत्याख्यानप्रकारमाह—महासंज्ञाकरणेन तदनुगुणानामेव गणे सन्निवेशादिति । अयम्भावः, (लघ्वक्षरं हि संज्ञाकरणमिति भाष्येण टि-घु-भसंज्ञावत् स इति सर्व इति वाऽल्पाक्षरसंज्ञाकरणादेवेष्टसिद्धौ सर्वनामेति महासंज्ञाकरणसामर्थ्यादन्वर्थ-मिधं संज्ञेति विज्ञायते सर्वेषां नाम सर्वनामेति, तथा च, स्वप्रवृत्तिनिमित्तसमानाधिकरण-कृत्स्नधर्माश्रयवाचकत्वरूपसर्वार्थवाचकत्वविशिष्टानामेव गणे पाठात्तेषामेव सूत्रेऽनुकरणत्वा-वश्यकत्वेन संज्ञाविधानमितरेषां गणेऽपाठादनुकरणत्वासम्भवेन न तेषां संज्ञाविधानम् एव-ञ्च संज्ञोपसर्जनीभूतानां गणे पाठाभावादसर्वनामत्वेन स्मायादेः संज्ञाकार्यस्याऽदुर्गादेरन्त-र्गणकार्यस्य चाऽप्रसक्त्या तद्व्यावृत्त्यर्थमुक्तवार्तिकं लिप्प्रयोजनमेवेति दिक् ॥

ननु 'अकस्वरौ तु कर्त्तव्यौ प्रत्यङ्गं मुक्तसंशयमिति भाष्योक्त्या प्रकरणविषयस्मर-णादेतत्प्रकरणस्थसप्तमीनां प्रथमार्थकत्वं, तथा च, 'द्वन्द्वे चे'त्यत्र प्रथमार्थं सप्तमी द्वन्द्वः सर्वनामसंज्ञको न भवतीति तदर्थः, तत्र द्वन्द्वशब्दस्य समुदाये शक्त्या समुदायस्यैव संज्ञा-निषेधो नाऽवयवस्य । नचास्यैव तन्निषेधोऽस्तु समुदायस्य मास्त्विति वाच्यम् । तथा सति वक्ष्यमाणदोषापत्तेः । तथा हि अवयवमात्रस्य संज्ञानिषेधे तु सर्वार्थवाचकसर्वाद्यन्तत्वेन समुदायस्य संज्ञायां बाधकाभावात्तेन वर्णाश्रमेतराणामित्यत्र सुडापत्तिः, अवयवस्य निषेधेऽपि सर्वार्थवाचकसर्वाद्यन्तत्वस्यानपानयेन तत्प्राप्तेः सुलभत्वात् । न च व्यपदेशिवद्भावादवयव-स्य द्वन्द्वे विद्यमानत्वात्समुदायस्य च निषेधो भवत्विति वाच्यम् । सत्येवमवयवस्य निषेधे फलाभावात् । एवञ्च पूर्वोक्तप्रकार एव युक्त इत्याशयेनाह—समुदायस्यैवायं निषेध इति ॥

ननु समुदायस्यैव संज्ञानिषेधस्योक्तत्वादवयवस्य तन्निषेधाभावात्तस्य तत्त्वेन सर्वना-मान्ताङ्गात्परस्यामः छडित्यर्थे प्रकृते छटो दुर्वास्त्वमित्यभिप्रायेणाशङ्कते—नचवं तदन्त-विधिना सुट्प्रसङ्ग इति । सर्वनाम्नो 'विहितस्यामः छडिति तद्विधायक-शास्त्रस्य व्याख्यानकरणेन प्रकृते आमः समुदायविहितत्वादवयवमात्रात्सर्वनाम्नोऽविहित-त्वेन नोक्तापत्तिलेशोऽपीति भावः । नचाऽवयवस्य सर्वनामत्वादकजापत्तिर्दुर्वारिति वाच्यम् अवयवमात्रेण कुत्सार्थाप्रतीतौ तदप्राप्तेरिति दिक् ।

ननु जराशब्दस्य जरसादेशविधानेन मिर्जरशब्दस्य न स्यादित्यत आह—(१)पदा-

(१) पदाधिकारीयमङ्गाधिकारीयञ्च कार्यं तस्य सूत्रोपात्तसजातीयस्य तदन्तस्य सूत्रो-पात्तसजातीयान्तस्य च भवतीत्यर्थः ।

ङ्गाधिकारे तस्य च तदन्तस्य चेति । पदमङ्गञ्च विशेष्ये विशेषणेन च तदन्तविधित्तियेतत्सिद्धमिदम् । नन्वेवं निर्जरसमुदायस्यैवादेशापत्तिरित्यत आह (१)निर्दिश्यमानस्यादेशा भवन्तीति ॥

ननु सूत्रे जराशब्दोपादानान्निर्जरघटकजराशब्दस्य जराशब्दत्वाभावादेशो न स्यादित्यत आह—एकदेशविकृतमनन्यवदिति ॥

वृत्तिकृतेति । वृत्तिकृता—यत्केपाञ्चिन्मतमुक्तं निर्जरसिन् निर्जरसादिति तेषामयमाशयः, 'विप्रतिषेधे परमिति सूत्रे परशब्द इष्टवाची, तत्कार्थ्यञ्च पूर्वविप्रतिषेधेन विभक्त्यादेशः, भाष्यकृताऽस्यैव सिद्धान्तितत्वात्, तथा हि, 'जराया जरसन्यतरस्यामिति सूत्रे भाष्येऽजरांसीत्यत्र नुम्—जरसोः प्रासयोर्विप्रतिषेधेन जरसित्युक्तं तद्विभक्त्यादेशस्येष्टकार्थ्यत्वे सत्येव सङ्गच्छते, अन्यथा भवद्वीत्या शीभावात्प्रागेव जरसः प्रवृत्तौ तदानीं सर्वनामस्थानाभावाद्भूमोऽप्राप्त्या तेन सह विप्रतिषेधविचारस्य भगवता कृतस्य स्पष्टैवासङ्गतिः स्यात् मन्त्रे तु जरसः प्राक् शीभावे जाते तस्य सर्वनामस्थानत्वेन नुमः प्रसक्तावेनेन जरसो विप्रतिषेधविचारो भाष्यकृतकृतः सङ्गत एव, एवञ्च प्रकृते विभक्त्यादेश—जरसादेशयोः प्रासौ पूर्वं पूर्वविप्रतिषेधेन विभक्त्यादेशे कृते तत् एसि कर्त्तव्ये ऐस्करणस्य, अदादेशे कर्त्तव्ये आत्करणस्य च (२)(सन्निपात) परिभाषाऽनित्यत्वे विनिगमकत्वात्तदप्रवृत्तौ जरसि निर्जरसिन् निर्जरसादितिरूपं निर्बाधमेवेति, तन्मताऽनुयायिनोऽप्येवमेवाहुः, परमेतद्भाष्यविरुद्धम्, तथा हि, भाष्यकृता 'बहुवचने झल्येत' 'ओसि च' 'आङि च' 'आपः सम्बुद्धौ चे'ति क्रमेण सूत्रपाठमङ्गीकृत्याऽऽङि परे एत्वमित्यर्थेन रामेण, अकारोच्चारणसामर्थ्यात्पररूपस्य बाधे दीर्घेण रामादिति चोपपाद्याऽऽसि दीर्घोच्चारणमिने इकारोच्चारणञ्च प्रत्याख्यातम् । उक्तरूपस्येष्टत्वे तु अतिजरैरिति भवितव्यं सन्निपातपरिभाष्येति भाष्यात् प्रत्याख्यानपरभाष्याच्च विरोधः स्यात् । तदुक्तं फलैक्ये प्रत्याख्यानं सम्भवति न तु फलभेद इति, प्राग्विभक्त्या देशे इकारोच्चारणसत्त्वे निर्जरसिन् इदानीं निर्जरेण, एवमाति दीर्घोच्चारणसद्भावे निर्जरसात् अधुना निर्जरसदिति फलभेदात्प्रत्याख्यानसम्भवेन विरोधस्य स्पष्टत्वादुपेक्ष्यं तन्मतमिति भावः । नच नकारोच्चारणप्रत्याख्याने अनेनेत्यत्र हलि लोपापत्तिर्दुर्वारेति वाच्यम् । 'टौसोरनक' 'आपि लोप' इति सूत्रकरणेनोक्तापत्तेरभावात् । किञ्च, 'अनाप्यक' इति सूत्रे अ इति नपुंसकनिर्देशात् नकारे आपि च परे अनादेश इत्यर्थे विशिष्य नकारेऽनादेशविधानसामर्थ्यादुक्तलोपस्य बाधादिति दिक् ॥

ननु (३)प्रत्यैषिषन्नित्यादौ पररूपस्य स्थानिवद्भावाद्कारणवधानद्वारा जुसभावायाऽऽवश्यकेन 'अचः परस्मिन्नि'त्यत्र पूर्वविधावित्यस्याऽऽवृत्त्या लब्धेन पञ्चमीस-

(१) *निर्दिश्यमानस्येति* । अत्र षष्ठीस्थाने योगेति सूत्रं प्रमाणम् । तथा हि, 'षष्ठीस्थाने योगे'ति सूत्रमावर्तते तत्र द्वितीयस्यायमर्थः, षष्ठीत्यस्य प्रत्ययग्रहणपरिभाषया षष्ठ्यन्तमित्यर्थः, निर्दिश्यमानमितिपदस्याध्याहारः, तथा च षष्ठ्यन्तं निर्दिश्यमानं स्थाननिरूपितसम्बन्धेन युज्यते सूत्रे निर्दिश्यमानस्योच्चार्यमाणस्य षष्ठ्यन्तस्य कार्यासम्भवेन तत्सजातीयं गृह्यते, अतः सिद्धं निर्दिश्यमानस्येति ।

(२) *सन्निपातेति* । सन्निपातलक्षणो विधिरनिमित्तं तद्विधातस्येति परिभाषास्वरूपम् ।

(३) *प्रत्यैषिषन्निति* । प्रतिपूर्वकादिषेण्यन्ताल्लुङि प्रथमपुरुषबहुवचने रूपम् ।

मासेन दोष्ण इत्यत्राऽकारलोपस्य स्थानिवद्भावेन व्यवधानान्नकारस्य षकाराऽव्यवहितोत्तरत्वाभावेन णत्वं न स्यादित्याशङ्क्य समाधत्ते—इह पूर्वस्मादपीति । उक्तरीत्या स्थानिवत्त्वादकारव्यवधाने तु 'अट्कुप्वाङ्' नुमि'त्यनेन तत्र णत्वमिति बोध्यम् । किञ्च (१) प्रविगणय्येति भाष्योदाहरणसिद्धये पञ्चमीसमासस्याऽनित्यत्वाभ्युपगमे तु 'रषाभ्यामि'त्यनेनैव णत्वं सुलभमिति न कश्चिद्दोषः, तदनित्यत्वे च पूर्वोक्तमाष्योदाहरणमेव मानम्, अन्यथाऽल्लोपस्य स्थानिवत्त्वेनाऽकारव्यवधानाल्लघुपूर्वकत्वाऽभावेन 'ल्यपि लघुपूर्वादि'ति णेरयादेशो न स्यात्, अत एव हे गौरित्यत्र वृद्धेः स्थानिवत्त्वेन सम्बुद्धिलोपो नेत्यभिप्रायेणाह—इति पक्षे त्विति । अनित्यत्वसूचक एव तु शब्दः प्रयुक्त इति भावः ।

पूर्वत्रासिद्धयेनेति । अतिदेशशास्त्रदृष्ट्या त्रैपादिकाशास्त्रस्यासिद्धत्वान्न्यायसिद्धोऽयम् । तत्फलन्तु वतिषट्ठितानामतिदेशान्तराणां त्रिपाद्यामपि प्रवृत्तिरूपम् । तेषान्तरप्रवृत्तिस्वीकारादेव, अमी, क्षीरपेणेत्यादौ मीत्व—णत्वे भवतः, अन्यथाऽतिदेशदृष्ट्या मीत्व—णत्वयोर्त्रैपादिकत्वेनाऽसिद्धत्वात्तौ न स्याताम् । अत्रैकारस्यादःशब्दसम्बन्धित्वं पे इत्यस्यैकाजुत्तरपदत्वञ्चान्तवद्भावाधीनमिति भावः ॥

तस्य दोष इति । वाचनिकमेवेदन्नतु ज्ञापकसिद्धम् । न च 'न मुने' इति सूत्रे ने इति योगविभागेन ज्ञापितमस्तु तद्वाचनिककथनमयुक्तमिति वाच्यम् । भाष्ये योगविभागस्यादर्शनेन ज्ञापकसिद्धत्वस्यासम्भवात् । अत एव वार्तिककृता सिद्धकाण्डमारब्धं 'न लोपः स्रि'ति सूत्रकृता कृतम् । अस्योदाहरणानि च, चक्रयत्र—निगालयते—माषवपनोत्यादीनि बोधयानीति दिक् ॥

ननु भाष्ये ककुच्च दोषेति द्वन्द्वे प्रातिपदिकत्वेन औ बिभक्तौ 'पहन्नि'ति सूत्रेण, आब्रित्यस्य शसादित्वाभावादुदोषन्नादेशो न स्यादत आह—प्रभृतिग्रहणं प्रकाशार्थमिति । प्रकाशो भेदशादृश्यं, तच्च, साधारणधर्मसम्बन्धप्रयोज्यं, साधारणधर्मत्वञ्चोपमानोपमेयोभयवृत्ति, उपमानत्वञ्च साधारणधर्मवत्त्वेनेषदितरपरिच्छेदकत्वम्, उपमेयत्वमप्येवमेव, तथा च, साधारणधर्मस्य सृष्ट्वस्य स्वादौ शसादौ च वृत्तिरवात्तेनैव सादृश्यग्रहणन्न तु शब्दत्वेनेति बोध्यम् । सृष्ट्वेन सादृश्यग्रहणे ककुद्दोषणीति भाष्यप्रयोग एव मानम्, तथा हि, शस्प्रभृतिष्वित्युच्यतेऽशस्प्रभृतिष्वपि दृश्यते ककुद्दोषणी याचते महादेव इत्युक्तमभाष्ये, तेन सृष्ट्वेनैव सादृश्यग्रहणे भाष्यकृतात्पर्यम् । अत एव 'हृदयस्य हृल्लेषयदण्डासेषु' 'वा शोकष्यज्जोगेष्वि'ति सूत्रद्वयं सङ्गच्छते, अन्यथा, शब्दत्वेन सादृश्यग्रहणेनैव हृल्लेखः, हृच्छोक इत्याद्युपपत्तावुक्तसूत्रद्वयस्य वैयर्थ्यं स्यात् । न च सृष्ट्वेन सादृश्यग्रहणे स्वादावपि सर्वत्र पदाद्यादेशापत्तिरिति वाच्यम् । सृष्ट्वित्वित्यस्य वक्तव्यत्वे शशप्रभृतिष्विति कथनात्कविदेवाऽन्यत्र तद्विधानात् । एवञ्चाब्रित्यस्य स्वरूपेण शम्भिन्नत्वं सृष्ट्वेन तत्सादृश्यञ्च, ततस्तस्मिन्परे दोषन्नादेशे ककुद्दोषणीति सिद्धम् । फलञ्च, पदङ्घ्रिश्ररणोऽस्त्रियां स्वान्तं हन्मानसं मन इत्यादौ । 'न लुमते'त्यस्याऽनित्यत्वात्प्रत्ययलक्षणेनाऽन्तर्वर्त्तिविभक्त्या सृष्ट्वरत्वेन पादशब्दस्य पदादेशो हृदयस्य हृद्भावश्च सुपन्न इति दिक् ॥

(१) *प्रविगणय्येति* । प्र—विपूर्वकाद्गणयतेः क्तो ल्यपि रूपम् ।

ननु विश्वाशब्दस्य प्रथमा—द्वितीययोर्द्विवचने प्राप्तपूर्वसवर्णदीर्घस्य 'नादिची'त्यनेन-
निषेधाज्जसि सत्यपि तस्मिन्नदोषाच्चेष्टरूपसिद्धौ 'दीर्घाज्जसि चे'ति सूत्रं व्यर्थमित्याशङ्क्य
समाधत्ते—यद्यप्यौडि नादिचीत्येव सिद्धिमिति । अयम्भावः, उक्तसूत्राभावे गौ-
र्यौ गौर्य इत्यादौ नादिवीत्यस्य प्राप्त्या निषेधाभावात्पूर्वसवर्णत्वेऽनिरूपापत्तिरिति त-
न्निषेधार्थमावश्यकं दीर्घाज्जसि चेति सूत्रमिति । न च 'यस्य्याख्यौ नदी' 'त्वादिभ्यः'इत्या-
दिनिर्देशादिकप्रत्याहाराच्चप्रत्याहारयोरेव निरुडलक्षणाङ्गोकारादीर्घस्याच्त्वाभावेन गौर्या-
वित्यादौ पूर्वसवर्णदीर्घाऽप्रसक्त्या निषेधसूत्रं व्यर्थमेवेति वाच्यम् । एतन्निषेधसामर्थ्यादेवेग-
ज्भिन्नप्रत्याहारेष्वप्युक्तलक्षणास्वीकारात् । अत एव, शसि गौरीरित्यादौ पूर्वसवर्णदीर्घ-
सिद्धिः, अन्यथोक्तरीत्या न स्यात् । केचित्तु 'प्रथमयोः पूर्वसवर्णदीर्घ' इत्यस्याऽनन्तरं
दीर्घाच्छस्येव पूर्वसवर्णदीर्घ इत्यर्थकदीर्घाच्छसोत्येव सूत्रकरणाच्चकाराकरणेन नेत्यस्याननु-
वर्त्तनेन च लाघवमित्याहुः । केचित्तु शसि सूर्वसवर्णदीर्घश्चेदीर्घादेवेति विपरीतनियमवारणाय
नूत्ये 'कानाम्नेडिते' इत्याद्यनुसन्धाने ज्ञानगौरवाद्यथोक्तन्यास एव युक्तियुक्त इति वद-
न्तीति दिक् ॥

ननु 'आतः' इत्येव सूत्रमस्तु लोपानुवृत्तावाकारान्तं यदंगं भं तस्य लोप इत्यर्थे वि-
श्व इत्यादिसिद्धौ धातोर्ति व्यर्थमित्याशयेन शङ्कते—धातोः किमिति । समाधत्ते—
हाहानिति । अव्युत्पन्नमिदम्, हाहाहृहृश्चैवमाद्या इत्यमरोक्तेः । अत्राऽऽकारलोपेनेष्टप्र-
योगानापत्तिरिति तदर्थमावश्यकं धातुग्रहणं तस्य सत्त्वे धातुत्वाभावाच्च तत्राऽऽकारलोपः ।
नचाऽस्य हेति कष्टं जहातीति व्युत्पत्त्या क्रियाशब्दत्वाल्लोपस्येष्टत्वे प्रत्युदाहरणदानमयुक्त-
मिति वाच्यम् । तथा सति सानित्यस्यैव प्रत्युदाहरणत्वात् । अकारो वाधदेवस्तेन सह
वर्तन्त इति सास्तान् सानिति तदुपपत्तेरिति प्राञ्चः ।

नञ्यास्तु—'क्तवः इनः' इत्यादिसौत्रप्रयोगोपपत्तये वार्तिककृतोपन्यस्तस्य (आतो
नापः) इति वार्तिकस्य 'आतो धातोरि' त्यत्राऽस्त इति योगविभागेनोक्तलौत्रप्रयोगोपपत्ति-
विधाय भगवता प्रत्याख्यानकरणादुक्तप्रत्युदाहरणप्रयोगस्याभिधाने तु लोपस्येष्टापत्तिरेव ।
न चैवं व्यावर्त्याभावेन सूत्रे धातुग्रहणमेव तदा व्यर्थमिति वाच्यम् । आबन्तनिवृत्त्यर्थं त-
स्याऽऽवश्यकत्वेन सार्थक्यात् । नचाऽऽकारान्तेभ्य आचारकिपि तदन्तात्कर्तृकिपि तत्र लो-
पार्थमस्तु धातोर्ग्रहणमिति वाच्यम् । तादृशप्रयोगस्याऽनभिधानादित्यलम् ॥

ननु नित्यस्त्रीलिङ्गयोर्दीर्घद्वन्द्वयोः 'यस्य्याख्यौ नदी' त्यनेन नदीत्वविधानं, दीर्घद्व-
न्द्वयोः स्त्रीलिङ्गयोर्ह्रस्वेदुदन्तयोः डिति 'ह्रस्वश्चे' त्यनेन वैकल्पिकन्तद्विधानं प्रकृतेऽपि
यु-ह्रस्वपदयोरनुवर्त्तनात्सामान्यतस्तत्र विसंज्ञाविधानादिष्टरूपोपपत्तौ शेषग्रहणं व्यर्थमित्य-
भिप्रायेण शङ्कते—शेषः किमिति । उत्तरयति—मत्थै इति । अयमभिप्रायः—अत्र नदी-
संज्ञापक्षे घित्वात् 'आण्'नद्याः इत्यादि गुणाऽवादेशयोर्नेष्टरूपसिद्धिरिति समाधातुरभिप्रायः,
वस्तुतस्तु पुल्लिगे नपुंसके च सावकाशाया विसंज्ञायाः परत्वादपवादत्वाच्च नदीसंज्ञया वाधेन
तदप्राप्तौ शेषग्रहणं व्यर्थं, नच गवां पत्थै स्त्रियै इत्यादौ नदी संज्ञायास्सावकाशत्वादपवाद-
त्वासम्भवेन घित्वस्य तथा बाधानापत्तौ प्राप्तदोषव्यावृत्त्यर्थं शेषग्रहणमावश्यकमिति वा-
च्यम् । नद्येकमुदाहरणं योगारम्भं प्रयोजयतीति भाष्यात् 'पतिः स्त्रियामि'त्यनेनैवोक्तप्र-

योगसिद्धौ सामान्यसूत्रस्य वैयर्थ्येनाऽपवादत्वाद्वाधे तद्वैयर्थ्यस्य स्पष्टत्वात् इत्याश-
येनाह—एकसंज्ञाधिकारात्सिद्धे शेषग्रहणं स्पष्टार्थमिति । अधिकारश्च 'कडाराः
कर्मधारयः' इत्येतदधिक एतत्पर्यन्तमेवाधिकारस्य बुद्धिविषयत्वात् । नचैवं पुरुष-पर-
स्मैपदसंज्ञयोरेकत्र समावेशानापत्तिरनापत्तिश्च गुरु-नदीसंज्ञयोर्लघु-घिसंज्ञयोश्चैकत्र समावे-
शस्येति वाच्यम् । पूर्वत्र 'णलुत्तमो वे'ति ज्ञापकादेव तदुपपत्तेः । परत्र वर्णस्य लघु-गुरु-
संज्ञे तदन्तस्य च घि-नदी संज्ञे इति भिन्नाऽवधिकत्वेन समावेशादित्यलम् ॥

ह्रस्वौ किम् । वातप्रम्ये । ह्रस्वग्रहणाकरणे यू इत्यनुवृत्तौ दीर्घयोरेव घित्वविधा-
नाद्ध्रस्वयोरप्राप्त्या मूलोक्तप्रत्युदाहरणासङ्गतिः । न च 'शेषो ह्यसखी' त्यत्राऽसखीति प-
र्युदासकरणात् 'पतिः समास एवे' त्यत्यारम्भसामर्थ्याच्च ह्रस्वयोरेव घित्वं न दीर्घयोरिति
न दोष इति वाच्यम् । इच्छाक्यजन्तात्सखीयतेः क्विपि निष्पन्ने सखीः, पतीरित्यत्र घि-
त्वाभावाय तयोश्चारिताश्यात् । न च 'अच्चघेः' इत्याद्यारम्भसामर्थ्याद्ध्रस्वयोरेव तत्स्या-
दिति वाच्यम् । अनेककष्टकल्पनाऽपेक्षया ह्रस्वग्रहणकरणस्यैव लघीयस्त्वादिति भावः ॥

ननु 'ङिति ह्रस्वश्चे' त्यतोऽनुवृत्तेन ह्रस्वग्रहणेनैव समीहितरूपोपपत्तौ प्रकृतसूत्रे यूप्र-
हणमनावश्यकमेवेत्यत आह—यू किम् । मात्र इति । अयम्भावः, यूग्रहणाभावे उक्तप्र-
योगे घित्वेन गुणापत्त्या नेष्टरूपसिद्धिरिति तत्र घित्वाभावार्थमावश्यकं तत् । न च 'ऋतो-
ङी' त्यारम्भसामर्थ्याद्वदन्तेभ्यो गुणश्चेन्डावेवेति नियमाश्रयणात्प्रकृते दोषाभावेन परि-
च्छेत्वाचिमातृशब्दस्य तृतीयैकवचने घित्वे नात्वाऽऽपत्त्या मात्रेत्येव प्रत्युदाहरणं युक्तमिति
वाच्यम् । उक्तगुणविधायकशास्त्रस्य यूग्रहणाऽनुवृत्तावेव तात्पर्यग्राहकत्वादित्यलमतिवि-
स्तरेण ॥

दीर्घात्किम् । निष्कौशाम्बिः । अतिखट्व इति । अस्यायम्भावः, कौशाम्ब्या
निष्क्रान्तः, खट्वामतिक्रान्त इति विग्रहे पूर्वत्र (निरादयः क्रान्ताद्यर्थे पञ्चम्या) इत्य-
नेन, परत्र च (अत्यादयः क्रान्ताद्यर्थे द्वितीयया) इत्यनेन समासे 'गोस्त्रियोरिति ह-
स्वे उक्तप्रयोगद्वयसिद्धिः । अत्र दीर्घादित्यस्याग्रहणे स्थानिवत्त्वेन ह्यन्तत्वात्ततः परस्य
सोर्लोपापत्तिः । न च समस्तस्य ड्याबन्तत्वाभावेन न तत्र दोषः । न च स्त्रीप्रत्यये न
तदादिनियम इति वाच्यम् । अनुपसर्जने तदभावेऽप्युपसर्जने तत्सत्त्वे बाधकाभावात् ।
अन्यथाऽतिकारीषगन्ध्यापुत्र इत्यत्र व्यञ्जन्तपूर्वपदलक्षणसंप्रसरणापत्तेर्दुर्वास्त्वादिति वा-
च्यम् । उत्तरपदस्य ड्याबन्तत्वेन सोस्ततः परत्वेन दीर्घग्रहणाऽभावे सुलोपस्य दुर्निवा-
रत्वात् । न च ड्याब्ग्रहणस्य विहितविशेषणत्वाभ्युपगमे न तत्रोक्तापत्तिलेशोऽपीति वा-
च्यम् । तस्य विहितविशेषणत्वानङ्गीकारेण दोषस्य तादृश्यात् । न च ड्याब्ग्रहणस्य
परविशेषणत्वे आत्मनो गङ्गामिच्छति तङ्गीयति ततः क्विपि, अलोपे यलोपे च गङ्गीरित्य-
त्रेकारे स्थानिवद्भावादावन्तत्वेन दीर्घत्वस्य स्वाश्रयत्वेन च सुलोपापत्तिः । न चालो-
पस्य स्थानिवत्त्वेन सोरापः परत्वाभावात्तत्र दोष इति वाच्यम् (कौ लुप्तं न स्थानिवदि)
ति स्थानित्वनिषेधादिति वाच्यम् । ङी ई आ आबिति प्रक्षेपेण दीर्घग्रहणस्य प्रत्या-
ख्यातत्वादिहाऽऽरूपस्याऽऽपोऽभावेनोक्तापत्तेरयोगादिति दिक् ।

ननु 'ह्रस्व्याबि'ति सूत्रे पूर्वह्रस्वग्रहणाभावेऽपि दीर्घाभूतान्ड्याबन्तात्परस्य सोर्लोप

इत्यथेनैव सकलेष्टसिद्धिः, न च तदभावे लिट् धुगित्यादौ हलोपानापत्तिरिति वाच्यम् । तत्र 'संयोगान्तस्य लोप' इत्यनेनैव तदुपपत्तेः एवञ्च व्यर्थमेव तद्ग्रहणमित्याशयेनाऽऽशङ्कते-प्रथमहल् किमिति । समाधत्ते-राजेति । अयम्भावः, अत्र संयोगान्तलोपस्यासिद्धत्वेन नलोपानापत्तावुक्तरूपाऽसिद्धिरिति तद्ग्रहणमावश्यकं तस्मिन् सति प्रकृतसूत्रेण हलोपेऽस्य नलोपदृष्ट्याऽसिद्धत्वाऽभावेन नलोपे रूपसिद्धिरिति । न च 'न डि-सम्बुद्धयोरिति सूत्रस्थसम्बुद्धिग्रहणेन नलोपे कर्त्तव्ये संयोगान्तलोपस्याऽसिद्धत्वाभावज्ञापनाज् दोषः, अन्यथा सम्बुद्धौ हेराजन्नित्यत्राप्युक्तेलोपस्यासिद्धत्वेन नलोपाऽप्राप्त्या तदर्थं कृतस्य सम्बुद्धिग्रहणस्य स्पष्टमेव दैयर्थ्यमिति वाच्यम् । क्लीवे हे ब्रह्मन्नित्यत्र 'स्व-मोर्नुपुंसकादिति सोलु' किं तदृष्ट्या नलोपस्य सिद्धत्वेन प्राप्तनलोपव्यावृत्त्यर्थं सम्बुद्धिग्रहणस्याऽऽवश्यकत्वेन सार्थकयात् । न च (सम्बुद्धौ नपुंसकानां नलोपो वा वाच्यः) इति-इतिवार्तिकेनैवोक्तप्रयोगसिद्धौ सम्बुद्धिग्रहणस्य युक्तमेव ज्ञापकत्वमिति वाच्यम् । तथा सति गोमानित्यत्रापि नलोपापत्तेः । न च ज्ञापकसाजात्यादुक्तज्ञापनस्य सम्बुद्धिविषयकत्वाभ्युपगमेन नियमानाऽऽक्रान्तत्वात्संयोगान्तलोपस्यासिद्धत्वाऽभावाऽभावेन नोक्तदोषस्य सम्भव इति वाच्यम् । लक्ष्याऽनुरोधेन सामान्याऽपेक्षस्य ज्ञापनस्य सम्भवे विशेषापेक्षस्य तस्य त्याज्यत्वात् । एवञ्च सामान्याऽपेक्षनियमेन न राजेत्यत्र नलोपाऽनुपपत्तिः । न चैवं गोमानित्यत्रापि नलोपो दुर्बार एवेति वाच्यम् । ज्ञापकसाजात्येन यत्र नकारविभक्त्योरानन्तर्यं तद्विषयकोऽन्यन्नियम इत्यभ्युपगमेन प्रकृते तकारव्यवधानान्नकारविभक्त्योरानन्तर्याऽभावेनाऽदोषात् । एवञ्च पुनर्व्यर्थमेव हल्ग्रहणमिति चेदुच्यते, तदभावेऽभिनोऽन्त्रेत्यत्र संयोगान्तलोपस्यासिद्धत्वेन 'सिपि दश्चे'ति स्त्वानापत्तिः, सति तु तस्मिन्ननेन लोपेऽस्य स्त्वदृष्ट्या सिद्धत्वान्न तदनुपपत्तिः । न च रोस्त्वे कर्त्तव्ये न संयोगान्तलोपोऽसिद्ध इत्यर्थकेन (संयोगान्तलोपोऽसिद्ध इत्यर्थकेन (संयोगान्तलोपो रोस्त्वे) इति वार्तिकेनैवाऽभिनोऽन्त्रेत्यत्र संयोगान्तलोपस्यासिद्धत्वाभावेन दोषाऽभावाद् व्यर्थन्तदिति वाच्यम् । अविभर्भवान्, अजागर्भवानित्यत्र नलोपाऽनुपपत्तिवारणाय तदावश्यकत्वात् । तस्मादावश्यकं हल्ग्रहणम् । तदुक्तम्—

संयोगान्तस्य लोपे हि नलोपाऽऽदिर्न सिद्ध्यति ।

रात्तु तेनैव लोपः स्याद्वलस्तस्माद्विधीयते ॥

इति । न च रात्सस्येति सूत्रे तकारस्याऽपि प्रक्षेपेण तत्र लोपोपपत्तावकिञ्चित्करमेव तद्ग्रहणमिति वाच्यम् । प्रक्षेपे प्रमाणाऽभावेन तदुपपत्त्यर्थं तस्य साफलयात् । प्रक्षेपाभ्युपगमे अववर्त्तदित्यत्र तलोपापत्तेश्चेति दिक् ॥

ननु शोभनः सखेति विग्रहे 'राजाहः सखिभ्य' इति टचि छसख इत्येवं रूपस्य लक्षणसम्मतत्वे छसखेति रूपोल्लेखस्य कथं संगतिरिति चेन्मैवम् । 'न पूजनादि'ति निषेधेन टचोऽप्रवृत्तिरित्यत आह—शोभनः सखा सुसखेति । एवमतिशयितः सखाऽतिसखेत्यत्रापि टचोऽप्रवृत्तिरिति बोध्यम् ॥

ननु 'अनङ् सा' वित्यादौ सखिशब्दस्य ग्रहणात्तस्यैवाऽनङादिकाथं स्यान्न तु छसखिशब्दस्य तत्र तस्याऽग्रहणादित्याशङ्क्य समाधत्ते-आङ्गत्वात्तदन्तस्याऽप्यनङिति ।

अनङ्गादिकार्यस्याऽङ्गाधिकारीयत्वेनाऽङ्गस्येत्यधिकारेण तं प्रति सखिशब्दस्य विशेषणत्वात् 'येन विधिस्तदन्तस्ये' ति तदन्तविधौ सखिशब्दान्तस्यानङ्गित्यर्थं सुसखिशब्देऽप्यनङ्गादिकार्यस्य सौलभ्यमेवेति भावः । नचैवं सखिशब्दस्यैवाऽनङ्गादिकार्यं न स्यात्केवलस्य तस्य सखिशब्दान्तत्वाऽभावादिति बाध्यम् । केवले तस्मिन् व्यपदेशिवद्भावेन तत्तत्कार्य-प्रवृत्तेरित्यलम् ॥

ननु 'शेषोऽध्यसखी' तिसूत्रेऽसमर्थसमासादिदोषभिया प्रसज्यप्रतिषेधीयस्य नञोऽग्रहणेन पठ्युंदासस्य ग्रहणोत्तस्य च सदृशग्राहित्वेन सखिसादृश्यञ्च समुदायस्य नास्तीत्यभिप्रायेणाऽऽचष्टे—समुदायस्य सखिरूपत्वाभावादित्यादि । एतस्या इत्थमाशयं वर्णयति नागेशः, तथा हि असखीत्यस्य सखिभिन्नावयवयोरिदुतोर्ध्वत्वमिति वर्णसंज्ञापक्षेऽर्थः, सखिभिन्नावयवौ याविकारोकारौ तदन्तयोर्ध्वत्वमिति तदन्तसंज्ञापक्षे चार्थः, । तथा च समुदायस्य सुसखीत्यस्य सखिभिन्नत्वात्तल्लभैव घिसंज्ञा । भाष्यकृन्मते तु प्रकृते घिसंज्ञा नैव लभ्यते सखिशब्दस्य तदवयवे लक्षणया सख्यवयवभिन्नयोरिदुतोस्त-योर्वा घित्वमित्यर्थं सुसखिघटकेकारस्य सख्यवयवत्वेन तद्विन्नत्वाभावात्सुत्राऽप्रवृत्तेरिति दिक् ॥

ननु परमश्चासौ सखा चेति विग्रहे पूजार्थस्याऽगम्यमानत्वेन न पूजनादिति निषेधाऽप्रवृत्त्या 'राजाहः सखिभ्य' इति टच् दुर्वा इत्याशङ्क्य समाधत्ते—परमः सखा यस्ये-ति विग्रह इति । तत्पुरुषे टचः प्रवृत्तिर्यन्तु बहुव्रीहिरिति नोक्तापत्तिलेश इति भावः ॥

ननु परमः सखा यस्येति बहुव्रीहौ प्राचीनमतसिद्धस्येतरपदार्थनिष्ठबिग्रेष्यतानिरूपित-प्रकारताप्रयोजकत्वरूपगौणत्वस्य सत्त्वात् (१)(गौणमुख्य) न्यायप्रवृत्त्या कथमनङ्गादि-कार्यप्रवृत्तिरिति सन्देहस्य प्राहुर्भावे ताम्बरयति—गौणत्वेऽपीति । यथा गौणेऽपि परमाऽऽस्थ्यादिशब्दे भवत्यनङ्गादिस्तद्विहापीति भावः । न च शंकादलीयोक्तन्यायस्य बाधक-रूपस्य सत्त्वादनङ्गादिकार्यस्य स्यादिति वाच्यम् । प्रकृते वक्ष्यमाणगौणत्वाभावादुक्तन्या-याप्रवृत्तेः । अप्रसिद्धत्व-गौणलाक्षणिकत्वोभयविधस्यैव गौणत्वस्याभ्युपगमात् । किञ्चोक्त-न्यायस्य पदकार्यविषयकत्वेन स्त्रीत्वानिमित्तकत्वे सति छविभक्त्यनिमित्तकत्वरूपपदकार्य-त्वाभावात्तदप्रवृत्तेश्च । प्राचीनोक्तं लक्षणं तूपसर्जनस्य न तु गौणत्वस्येति न तादृशगौण-त्वस्येह ग्रहणमित्यलम् ॥

ननु 'सख्यशिखीति भाषायामि'ति ङीष्मन्तेऽपि सखीशब्दे (२)(लिङ्गविशिष्ट) परि-भाषया सखिशब्दकार्यस्याऽनङ्गादेरापत्तेरित्यत आह—अनिरयत्वादिति । अनित्यत्वे प्रमाणञ्च, (शक्तिलाङ्गलाङ्कुशतोमरयष्टिघटघटी ग्रहणेष्वि)ति वासिके घटशब्दात्पृथक् घटीग्रहणमेवेति ।

(१) *गौण-मुख्येति* गौण-मुख्ययोर्मुख्ये कार्यसंप्रत्यय इति तत्स्वरूपम् । गौणमुख्य-योरर्थयोर्मध्ये मुख्य एवार्थं कार्यसंप्रत्ययः, मुख्यार्थबोधक 'एव' शब्दे कार्यप्रवृत्तिरित्यर्थः । अर्थवद्ग्रहणपरिभाषाया विशिष्टरूपोपादान एव प्रवृत्त्या तदङ्गत्वेनास्या अपि तत्रैव प्रवृत्तिरचितेत्येवं बीजम् ।

(२) *लिङ्गविशिष्टेति* प्रातिपदिकग्रहणे लिङ्गविशिष्टस्यापि ग्रहणमिति परिभाषा स्वरूपम् ।

ननु बाधकाभावादविशेषेणोपसर्जनेऽपि त्रयादेशः स्यादित्यत आह—गौणत्वे तु नेतीति । नोपसर्जन इति तदर्थः, । 'आमि सर्वनाम्न' इत्यस्य यथाऽनुपसर्जने एव प्रवृत्तिस्तत्साहचर्यादस्यापि तत्रैवेति भावः ।

ननु साहचर्यस्यासार्वत्रिकत्वं सूत्रान्तरस्य साहचर्याश्रयेण दृढतरप्रमाणञ्च नास्तीत्यस्वेराह—वस्तुतस्तु प्रियत्रयाणामिति । न च गौणमुख्यन्यायस्य तु जागरूकत्वात्कथमत्र त्रयादेश इति वाच्यम् । अप्रसिद्धत्व—गौणलाक्षणिकत्वरूपान्यतररूपगौणत्वाभावात्तदप्रवृत्तेः । अत एव वार्त्तिककृतोपसर्जनानां सर्वनामत्वनिषेध आरब्धः । अन्यथोक्तन्यायेनैवोपसर्जनानां सर्वनामत्वनिषेधसिद्धौ तन्निषेधवचनस्य वार्त्तिककृता कृतस्य स्पष्टमेव वैयर्थ्यं स्यात् । किञ्च तस्य पदकार्यविषयकत्वेनात्र तत्त्वाभावादप्रवृत्तेरित्यलम् ॥

ननु युष्मदस्मदोर्विशेषविहितैरात्व—यत्व—लोपैर्बाधेन किमः कादेशविधानेन चाऽत्वाऽप्राप्त्या दोषाऽभावाद्विपर्यन्तग्रहणं व्यर्थमित्यभिप्रायेण शङ्कते—द्विपर्यन्तानां किमिति । समाधत्ते—भवानिति । अयम्भावः, भवत्स इति स्थितौ तकारस्याऽत्वे 'अतो गुण' इति पररूपे 'डगिदचामि'ति नुमि 'सर्वनामस्थाने चाऽसम्बुद्धावि'ति दीर्घे 'हलङ्यावि'ति छलोपे 'नलोपः प्रातिपदिकान्तस्ये' ति नलोपे भवेति रूपापत्तिः । किञ्च धिनुणन्ते शमी शमिनावित्यादौ नुमोऽभावाय झलग्रहणस्याऽपकर्षणादुगिज्ज्भलन्तस्यैव नुम्विधानेन प्रकृते स्थानिवत्त्वेनोगित्वेऽपि झलन्तत्वाऽभावाऽनुमोऽप्राप्त्या रूपासिद्धिः, अतस्तदावश्यकं सति च तस्मिन् तत्प्राप्तिरिति न कश्चिदोषः । ननु त्यदादितः प्रागेव भवच्छब्दस्य पाठ-करणात् प्रागप्रदर्शितलक्ष्यासिद्धिरित्यत आह—भवन्ताविति । त्यदादितः पूर्वं भवच्छब्दस्य पाठे (त्यदादीनां मिथः सहोक्तौ यत्परं तच्छिष्यते) इत्यनेन भवच्छब्दस्य शेषापत्तिर्दुर्वारैवेति द्विपर्यन्तग्रहणं कर्तव्यमेवेति दिक् ॥

ननु बहुश्रेयसीशब्दान्धौ तस्याऽऽमि बहुश्रेयसी आमिति स्थितौ 'ह्रस्वनद्यापो नुडि'ति नुडापत्तिर्दुर्वारिति शङ्कां समाधत्ते—इह परत्वादिति । आद्—नुटोः प्राप्तयोः परत्वादाता नुटो बाधेन न नुट् । नचाऽऽता नुटो बाधेऽपि बाधके प्रवृत्ते बाध्यस्य नुटः प्राप्त्या स स्यादिति वाच्यम् । (१)(सकृन्नति) न्यायेन बाधे पुनर्वाध्याप्रवृत्तेः । नचाऽपवादो गदीर्घत्वस्येति 'दीर्घोऽकित' इति सूत्रस्थभाष्यादागमाऽऽदेशयोरपि बाध्य—बाधकाभावाऽभ्युपगमेन निरवकाशेनाऽऽमाऽऽटो बाधे पुनराटोऽप्राप्त्या नुटा सहाऽऽटो विप्रतिषेधविचारासङ्गतिः सर्वथैवेति वाच्यम् । निरवकाशरूपापवादशास्त्रप्रवृत्त्युत्तरमुत्सर्गशास्त्रप्रवृत्तौ बाधकाऽभावेनोक्तदोषाऽनवकाशादिति भावः ॥

ननु 'लक्ष्मेर्मुट् चे'त्यौणादिक ई प्रत्यये लक्ष्मीशब्दस्य निष्पन्नत्वात् 'हलङ्यावि' त्य

(१) *सकृन्नतीति* । सकृन्नतौ विप्रतिषेधे यद्वाधितं तद्वाधितमेवेति तत्स्वरूपम् । विप्रतिषेधे सति सकृत् यद्वाधितं तत् गतौ प्राप्तौ सत्यामपि वाधितमेव न पुनः प्रवर्तत इत्यर्थः । उभयरूपेण पूर्वशास्त्रे सेकोच इति यावत् । तत्र क्वचिच्चरितार्थयोरकस्मिन्पुनःपुनः कार्ययोरसम्भवेन बाधकाभावात्पर्यायेण तृजादिवच्छास्त्रप्रसङ्गे नियमार्थं विप्रतिषेधसूत्रमिति सकृन्नतिन्यायसिद्धिः ।

स्याऽप्राप्तिरित्याशयेनाह—अङ्गयन्तत्वाच्च सुलोपः, अतिलक्ष्मीरिति । (ह्रदिका-
रादक्किनः) इति ङीप् तु सुलोप इष्ट एव अत एव, लक्ष्मी लक्ष्मीर्हरिप्रियेत्युपपन्नमित्यलम् ।

कुमारीति । नन्वत्र क्यचोऽकारस्य स्थानिवद्भावाद्चपरकत्वेन यणापत्तिर्दुर्वारा, न
च पदान्तविधौ तन्निषेध इति वाच्यम् । ‘नः क्ये’ इत्यनेन नान्तस्यैव पदत्वविधानादिहा-
तथात्वेन निषेधाऽप्रवृत्तेः । न च (कौ लुप्तं न स्थानिवदि) त्यनेन स्थानिवत्त्वनिषेधान्न
यणापत्तिरिति वाच्यम् । सख्युगौमान् पदत्वञ्च कौ लुप्तमिति दर्शनादित्यभियुक्तव्यवहा-
रबलेनैतेष्वेव कौ लुप्तं स्थानिवदित्यस्य प्रवृत्तेरिति चेन्न । लुनिरित्यादिभाष्योदाहरणोप-
पत्त्यर्थमन्यत्राऽप्युक्तनिषेधप्रवृत्त्यङ्गीकारादिति भावः ॥

ननु ‘अचि इनु धात्विति’ सूत्रादनुवृत्तस्य धातुपदस्याऽऽवृत्त्योभयोर्विशेषणत्वमङ्ग-
स्य संयोगस्य च तत्र संयोगविशेषणत्वे फलमाह—धातुना संयोगस्य विशेषणादिति
तस्याङ्गविशेषणत्वफलन्तु हरिं, हरी हरीनित्यादिसिद्धिः, अन्यथाऽङ्गस्य धात्ववयवसंयोग-
पूर्वभिन्नेवर्णान्तत्वेन प्रथ्यं प्रथ्य इत्यादाविव पूर्वरूपं पूर्वसवर्णदीर्घञ्च वाधित्वा यणापत्तिः
स्यात् । यदि चाऽसंयोगपूर्वस्येत्यस्य धात्ववयवसंयोगभिन्नपूर्वं इत्यर्थस्तद्भिन्नस्य च
धात्ववयवस्यैव ग्रहणं तदा नोक्तस्थले दोषः, अत एव च उदियावित्यादौ न दोष
इति भावः ॥

ननु गतिकारकेतरपूर्वपदकस्यैव यणो निषेधात्तत्पूर्वपदस्य तूक्तकार्यस्येष्टत्वेन दुर्धियो
वृश्चिकमिय इत्यादौ गति कारकपूर्वत्वेन कुतो न यणित्याशङ्कते—कथन्तर्हीति । समा-
धत्ते—दुःस्थिता धीर्येषामिति । दुरित्यस्य दुःशब्दोपात्तदुष्टत्वस्येत्यर्थः । धीशब्दं
प्रतीत्यस्य धीशब्दार्थं प्रतीत्यर्थः । यत्क्रियायुक्ता इत्यस्य यस्य धातोर्वाच्यया क्रियया
युक्ता इत्यर्थः । एवञ्च यद्धातुवाच्यक्रियया युक्ताः प्रादयस्तद्धातुवाच्यक्रियाम्प्रत्येव तेषां
गतिवत्वमिति फलितम् । तथा च प्रकृते दुरित्यस्य स्थितिक्रियाम्प्रत्येव गतिवत्त्वेन धीशब्दा-
र्थमिति तत्त्वाभावाच्च पूर्वत्र यणापत्तिः । एवं बुद्धिकृतमपादानत्वमादाय “ध्रुवमपायेऽपादा-
नमि”त्यनेनैवेष्टसिद्धिमासाद्य ‘भीत्राऽर्थानामि’त्यस्य भाष्यकृता प्रत्यख्यातत्वेनाऽसत्त्वात्ता-
दृशाऽपादानत्वाऽविवक्षणेन कारकपूर्वत्वाभावात्परत्राऽपि नोक्ताऽऽपत्तिः, तत्र सम्बन्धसा-
मान्ये षष्ठ्या समासः, अथवा वृश्चिकसम्बन्धिनी भोः वृश्चिकभीरित्युत्तरपदलोपसमासो
बोध्य इति भावः ॥

ननु सखायमिच्छति सखीयति ततः किपि ‘अतो लोपः’ इत्यलोपे ‘लोपो व्योर्व्वली’ति
यलोपे च सखीरित्यस्य सिद्धिः, न च यलोपस्य स्थानिवत्त्वेन स न स्यादिति वाच्यम् ।
यलोपे तन्निषेधात् । न च ‘वेरपृक्ते’ इत्यनेन किपि लोपे बल्परत्वाभावेन यलोप एव कथ-
मिति वाच्यम् । उक्तसूत्रविहितलोपात्प्राग्बलिलोपस्यैवेष्टत्वात् । नचाऽलोपस्य स्थानि-
वत्त्वाद्चपरत्वेन ‘एरनेकाच’ इति यणादेशो दुर्वारः, नचाऽन्तर्वर्तिन्या विभक्त्या सखिशब्द-
स्य पदत्वेन ‘न पदान्ते’ति सूत्रेण पदान्तविधौ यणि कर्त्तव्ये स्थानिवत्त्वनिषेधान्नोक्तापत्ति-
लेहोऽपीति वाच्यम् । ‘नः क्ये’ इति नियमेन क्यचि नान्तस्यैव पदत्वाद्विद्वोक्तनिषेधाऽ-
प्रवृत्त्या स्थानिवत्त्वस्य दुर्वारितयोक्तापत्तेस्तादवस्थ्यात् परपदस्याऽजादेशस्यैव तेन स्था-
निवत्त्वनिषेधाच्च । न चाऽन्तरङ्गपरिभाषयाऽन्तरङ्गे यणि कर्त्तव्ये किंबपेक्षत्वेन बहिरङ्गक्य-

सम्बन्धियलोपस्याऽसिद्धत्वेन स्थानिवत्त्वनिषेधमन्तराऽप्युक्तदोषो न स्यादिति वाच्यम् ।
उक्तपरिभाषाया अनित्यत्वेन दोषस्य दुरुद्धात्वादित्यत आह—कौ लुप्तं न स्थानिव-
दिति । लुप्तमिति 'नपुंसके भावे कः' लोप इत्यर्थः । गोमत्यतेः क्विपि गोमानिति भा-
ष्योक्तेरेतदपि क्वचित्स्वीकर्तव्यम् । सार्वत्रिकन्तु कौ विधिं प्रति न स्थानिवदित्येवेति दिक्

ननु 'ल्यत्यादिति सूत्रे प्रयोगस्थस्य विकृतस्याऽनुकरणेनाऽविशेषाद्ध्रस्व-दीर्घयोरुभ-
योर्ग्रहणमित्याशयेनाह—दीर्घस्यापि ग्रहणात्ल्यत्यादित्युत्वमिति ।

लुनिरित्यादेः 'लवादिभ्यश्च' पचो वः' 'शुषः कः' 'प्रस्त्योऽन्यतरस्यामि'त्येतैः सूत्रै
र्विहितेषु नत्व-वत्व-कत्व-मत्वेषु ततः क्यचि 'अल्लोपे यलोपे च सिद्धिः ॥

ननु व्युत्पत्तिपक्षे तन्नन्तत्वात्तृजन्तत्वाद्वा दीर्घं सिद्धे नञ्प्रादिग्रहणं व्यर्थमित्यत
आह—सूत्रे नञ्प्रादिग्रहणं नियमार्थमिति । तथा चायं नियमः, उणादिनिष्पन्नानां
तृत्तृचप्रत्ययान्तानां संज्ञाशब्दानां दीर्घश्चेन्नञ्प्रादीनामेवेति, तेनाऽन्येषामुणादिनिष्पन्नानां
संज्ञाशब्दानां पितृमातृप्रभृतीनां नेति, नेष्टादीनामप्युणादिनिष्पन्नत्वादिरूपहेतोः सत्त्वेन
दीर्घसिद्धिः । अव्युत्पत्तिपक्षे तु नञ्प्रादिग्रहणस्य विधयर्थत्वमेव, अत्र पक्षे पितृ-मातृप्रभृती-
नामत्र सूत्रे पाठाऽभावादेव दीर्घशङ्कानिरासः । ननु उद्गातृशब्दस्यौणादिकप्रत्ययान्तत्वे-
ऽपि नियमेन व्यावृत्त्या दीर्घो न स्यादित्याशङ्क्य समाधत्ते—भाष्यप्रयोगादिति । उ-
द्गातार इति समर्थसूत्रस्थभाष्यप्रयोगादित्यर्थः, एवञ्चोद्गातृशब्दस्यौणादिषु निष्पत्तिप्रा-
माणिकेति भावः । केचित्तु उद्गातृशब्दस्यौणादिकत्वमङ्गीकृत्य भाष्यप्रयोगबलेनैव दीर्घ-
मभिलष्यन्तीति तन्न, भाष्यकृताऽन्यप्रयोगस्योदाहरणत्वेन दानेऽप्यस्य भाष्यप्रयोगत्वा-
भावादिति दिक् ॥

ननु क्रोष्टु आमिति स्थितौ नुट्-तृज्वद्भावयोः प्राप्तयोः 'विप्रतिषेधे परं कार्यमिति'
सूत्रबलेन तृजेव स्यात् । न च तृजपेक्षया नुटो नित्यत्वादेव एव स्यादिति वाच्यम् । कृते
तृज्वद्भावे (सन्निपात) परिभाषया नुटोऽप्राप्त्या तस्य नित्यत्वाऽभावात् । एवञ्च पर-
त्वात्पाक्षिकतृजापत्तिर्दुर्वारैवेत्याशयेनाऽऽशङ्कते—परत्वात्तृज्वद्भावे प्राप्त इति । समा-
धत्ते—(नुमच्चिरेति) नुम-चिर-तृज्वद्भावान्बाधित्वा पूर्वविप्रतिषेधेन नुडेव भवतीति त-
दर्थः । नुटा नुमादिबाधस्य फलानि वारीणाम्, तिसृणाम्, क्रोष्टूनामित्यादौ नुम्रभाव-
तृज्वद्भावाऽभावरूपाणि बोधयानि । न च 'अचिर क्रतुः' इत्यस्यापवादत्वेन बाध्यसामा-
न्यचिन्ताऽश्रयणे स्वविषये प्राप्तस्य सर्वस्याऽपि बाधकत्वम् अत एव गुणदीर्घात्वानामप-
वाद इति संगच्छते । एवञ्च विशेषाऽपेक्षेन नुटोऽपि बाधादुत्सर्गाऽपवादयोरसमानबलव-
त्त्वेन विप्रतिषेधविचारोऽसंगत इति वाच्यम् । एतदंशे 'न तिसृ' इति ज्ञापकबलेन नुट् न
तु विप्रतिषेधेनेति तृज्वत्सूत्रे भाष्योक्तेः । एवन्तर्हि नुम्-तृज्वद्भ्यामित्येव सूत्रमिति भावः ।

ननु दीर्घं ककारान्तदीर्घलृकारान्तयोः प्रायः प्रयोगाऽभावादनुकरणतर्द्धं निरूपयति—
कृ तृ इत्यनयोरनुकरणे त्विति । 'यत्तदेतेभ्यः परिमाणे' इति सूत्रे एतेभ्य इत्यत्र त्य-
दाद्यत्वकरणादनुकरणस्य प्रकृतिवत्त्वमित्येतत्सिद्धमाह—प्रकृतिवदनुकरणमिति । अनु-
करणस्य शब्दमात्रोच्चारणे तात्पर्यविषयत्वादनुकार्यशब्दस्वरूपमात्रवक्तव्यम् । प्रकृ-
त्याऽनुकार्येण तुल्यं वर्तते इति तदर्थः । तत्रैवैकशेषाऽदर्शनात्क्षिप्र इत्यादौ धात्वनुकरणे

विभक्तिकाणाञ्च वैकल्पिकत्वमित्यत आह—वैकल्पिकाऽतिदेशादिति । (१) अनुकरणस्याऽनुकार्यशब्दरूपायैतान्यवत्त्वात्प्रातिपदिकत्वेन ततः सुवृत्पत्तिः सुलभा । नचैवं 'भृ सत्तायामित्यादावपि विभक्त्यापत्तिरिति वाच्यम् । एतन्निर्देशादेव कचिदनुकरणाद्विभक्त्यनुत्पत्तेरपि स्वीकारात् । 'झलां जश् झसी'त्यादौ जडत्वाभाववद्गवित्ययमादेत्यत्र वान्तस्यैवानुकरणादनुकार्यस्वरूपस्याविकृतत्वाय न बलोप इत्यलम् ॥

ननु इना सह वर्तते इति विग्रहे 'तेन सहेति तुल्ययोगे' इति बहुब्राह्मी 'वोपसर्जन-स्ये'त्यनेन सहस्य सभावे 'आद्गुणः' इति गुणे से इति सिद्ध्यति 'अत्रैकादेशस्य पूर्वान्त-वत्त्वादव्ययत्वेन सुपो लुक् दुर्वार इति चेन्न । अव्ययमिति महासंज्ञाया अन्वर्थत्वादुपस-र्जनेऽव्ययत्वाऽभावेनाऽदोषात् । न चैवमपि सह इ इति स्थितावन्तरङ्गत्वाद्गुणे एकादेश-स्य परादिवद्भावे सहशब्दाभावात्पूर्वान्तवद्भावे तु सहशब्दस्थोत्तरपदत्वाऽभावादुभयत आश्रयणेऽन्तादिवद्भावस्याऽनिष्टत्वाच्च सहशब्दस्य सादेश एव न स्यात्किञ्च सादेशात्प्रा-गन्तरङ्गत्वाद्गुणे ततः सादेशेऽन्तत्वस्यैव सम्भवादेकारान्तत्वाऽभावेन नोक्तापत्तिरेशो-ऽपीति वाच्यम् । 'नेन्द्रस्य परस्ये'त्युत्तरपदवृद्धिप्रतिषेधेन प्राक् पूर्वोत्तरपदनिमित्तकं कार्यं तत एकादेश इति सामान्याऽपेक्षज्ञापनादेकादेशात्प्राक् सादेशे तदुत्तरमेकादेशे पूर्वप्रदर्शिता-ऽऽपत्तेस्तादवस्थयात् । एवञ्च प्रागुक्तसमाधानेनैव दोषव्यावृत्तिरित्यवसेयम् ॥

ननु से शब्दाजसि से असिति स्थितावेकारस्य पूर्वान्तवद्भावेन पदान्तत्वा-दयादेशं बाधित्वा 'एङः पदान्तादति' इति पूर्वरूपाऽऽपत्तिरिति चेन्न । अस्य 'थासः से' 'ईशः से' अत्रत्य सेशब्दाऽनुकरणत्वादेकारस्य पदान्तत्वाऽभावेनोक्तापत्तेरभावा-दिति भावः ॥

ननु ओकारान्तात्तद्धितस्य शसोऽसम्भवात्सुप एव तस्य सम्भव इत्याशयेनाह—शसा (२) साहचर्यादिति । कैयटस्तु तद्धितस्यापि शसः सत्त्वात्तेनाऽपि साहचर्य-ग्रहणस्य कर्तुं शक्यत्वेन शसा साहचर्यादमः सुप एव ग्रहणे किं विनिगमकमिति सन्दि-ह्याऽचीत्यधिकारादजादिशसः सुप एव सम्भवो न तु तद्धितस्येति तदाशयमभिहितवान् , तेन, अचिनवम्, अद्यनवमित्यादावमिपरे नात्वापत्तिर्दोषः । चिनोतेः, द्यनोतेश्च लङि, मध्ये च्लौ लकारस्थानिकस्य मिपः 'तस्थस्थमिपामि'त्यमादेशे उवङि चोक्तप्रयोगद्वयोपपत्ति-रिति भावः ॥

ननु गो अमिति स्थितावमः सर्वनामस्थानत्वेन 'गोतो णिदि'ति णिद्वद्भावे, आत्वा-त्प्राक्परत्वाद्बुद्धिः स्यादिति चेन्न । अनवकाशेनाऽऽत्वेन वृद्धेर्बाधादित्यत आह—ओतो

(१) *अनुकरणस्येति* ॥ अनुकार्यानुकरणयोर्भेदेऽनुकरणेन बोधार्थं शक्तेः स्वीकर्तव्य-त्वाच्छक्तिमत्त्वरूपार्थवत्त्वेनैव सर्वमुपपन्नम् । अत एव 'भुवो बुगि' त्यादेः सङ्गतिः । तयोरभेदे तु, अनुकार्यनिरूपितशक्त्यैवाऽनुकरणेनाऽपि बोधो भवतीत्यनुकरणस्य शक्तिमत्त्वरूपार्थ-वत्त्वाऽभावेनाऽप्रातिपदिकत्वाच्च विभक्त्युत्पत्तिः, अत एव, भृ सत्तायामित्यादि सङ्गतमिति तदाशयः ॥

(२) *साहचर्यादिति* । सहचरितासहचरितयोर्मध्ये सहचरितस्यैव ग्रहणमिति परि-भाषयेत्यर्थः ।

णिदिति वाच्यमिति । गोतो णिदित्यत्र गकारस्याऽविवक्षितत्वेन लब्धमिदम्, तेन चित्रगुरित्यत्र नाक्तदोषः, अङ्गाऽधिकारे तदन्तविधेः सत्त्वेन गोशब्दान्तात्परस्य सर्वनाम-स्थानस्य णिद्वद्भाव इत्यर्थं प्रकृते स्थानिवत्त्वाद्गोशब्दान्तत्वेन दोषः स्पष्ट एव, उक्तवच-नाऽङ्गीकारे तु चित्रगुरित्यादावोकारान्तत्वाऽभावादस्त्विधौ स्थानिवत्त्वनिषेधाच्च न दोष इति प्राञ्चः ।

नव्यास्तु—‘गोतो णिदि’ति सूत्रे भाष्ये गकारस्य प्रत्याख्यानादुक्तवचनस्याऽस-म्भवः । नचैवं चित्रगुरित्यादौ दोषस्य तादवस्थमिति वाच्यम् । गोः पूर्वणित्वाऽऽत्वस्व-रेषु स्थानिवत्त्वप्रतिषेधेन गोशब्दाऽभावेनैवाऽदोषात् । न च हे चित्रगो इत्यादौ दोष एवेति वाच्यम् । (१)(लक्षणप्रतिपदोक्त) परिभाषयैवाऽत्रत्यदोषस्य व्यावृत्तेः । नचोक्तसूत्रघटक-गकारस्य विवक्षितत्वेन गोशब्दात्परस्य सर्वनामस्थानस्यैव णिद्वद्भावविधानेन प्रकृतेऽस्था-त्वेन छद्यौरिति न स्यादिति वाच्यम् । (द्योः सर्वनामस्थाने णित्वं वक्तव्यमि)ति ‘ओ-तोऽम्शसोरिति’ सूत्रभाष्योक्तवार्त्तिकेनैव निर्वाहादित्याहुरिति दिक् ॥

ननु उक्तीत्या लब्धे (ओतो णिदिति वचने) विहितविशेषणाऽभ्युपगमे ओकारा-न्ताद्विहितस्य सर्वनामस्थानस्य णिद्वद्भाव इति व्याख्यानान्नाऽलक्ष्यदोष इत्यत आह—तेनेह न हे भानो इति । नन्वत्र ‘सम्बुद्धौ शाकल्यस्ये’ति सूत्रारम्भसामर्थ्याच्च णिद्वद्भा-वापत्तिरित्यत आह—हे भानव इति । इत्यजन्ताः पुल्लिङ्गाः ॥

अथाऽजन्तस्त्रीलिङ्गप्रकरणम् ।

ननु सम्बुद्धौ प्रतिपदोक्तत्वेन शीघ्रोपस्थितिकत्वाद्धलङ्क्यादिलोपात्प्रागेवैत्वे तत्र दीर्घा-ऽऽकारप्रक्षेपेण स्थानिवत्त्वाऽप्राप्त्या तेन लोपाऽप्रासावनेनैव लोपसम्भव इत्यत आह—एङ्-ह्रस्वादिति । न च (२)(सन्निपात)परिभाषावलात्सम्बुद्धिन्निमित्तीकृत्य जायमान-स्यैत्वस्य सम्बुद्धिलोपनिमित्तकत्वाऽभावेन लोपो न स्यादिति वाच्यम् । तस्या (३)अ-नित्यत्वेनाऽन्नाऽप्रवृत्त्या सम्बुद्धिलोपे बाधाऽभावादिति भावः ॥

ननु रमायै इत्यादौ यत्केनचिदुक्तं ‘आठश्चे’ति वृद्धिरिति तत्र याट्-स्याटोष्ठकारस्य समुदायाऽनुबन्धत्वाद्दकारेत्संज्ञकाऽऽशब्दाऽभावादुक्तसूत्रप्रवृत्त्यसम्भवादित्यत आह—‘वृ-द्धिरेचि’ रमायै इति ।

ननु आवन्तस्य गणे पाठाऽभावादसर्वनामत्वेन सर्वासामित्यादौ छण् न स्यादित्या-

(१) *लक्षणप्रतिपदोक्तेति* । लक्षण-प्रतिपदोक्तयोः प्रतिपदोक्तस्यैव ग्रहणमिति तत्स्व-रूपम् । लाक्षणिक प्रतिपदोक्तशब्दयोर्मध्ये तत्तच्छब्दानुवादविहितरूपप्रदोक्तस्यैव ग्रहणं शी-घ्रोपस्थितिकत्वाच्चतु लाक्षणिकस्य, तस्य लक्षणानुसन्धानपूर्वकत्वेन विलम्बोपस्थितिकत्वात् शीघ्रोपस्थितिकत्वं विलम्बोपस्थितिकत्वञ्चैतत्परिभाषावोजम् । ‘भुवश्च महाव्याहृतेरिति सूत्रे महाव्याहृतिग्रहणादनित्या चेयम् ।

(२) *सन्निपातेति* । सन्निपातलक्षणो विधिरनिमित्तं तद्विवातस्येति स्वरूपम् । उप-जीव्यविरोधो न न्याय्य इति न्यायमूलैषा ।

(३) *अनित्यत्वेनेति* । अनित्यत्वे प्रमाणञ्च, कष्टाय क्रमणे, न यासयोरित्यादिनि-र्द्देश एवेति बोध्यम् ।

ऽऽशङ्क्य समाधत्ते—एकादेशस्य पूर्वाऽन्तवत्त्वेन ग्रहणादिति । एकादेशपूर्वस्थानि-
घटितसमुदायवृत्तिसर्वनामत्वस्यैकादेशविशिष्टेऽतिदेशेनाऽऽबन्तस्य सर्वेत्यस्य सर्वनामत्वा-
त्सुलभ एव छडिति भावः । एवं सर्वस्यामित्यत्राऽपि बोध्यम् । नचोक्तरीत्याऽऽबन्तस्य
सर्वनामत्वेऽप्येकादेशनिष्पन्नस्याऽऽप्तवाभावादाबन्तत्वमेव न स्यात् । अत एव, खट्वे-
त्यादौ परादिवद्भावेनाऽऽप्तवमाश्रित्याऽऽबन्तत्वाद्धलङ्घ्यादिति सोर्लोपः प्रकृते उभयत आ-
श्रयणेऽन्तादिवत्त्वाऽभावात्परादिवद्भावेनाऽऽबन्तत्वमानेतुमशक्यमिति वाच्यम् । उभयत
आश्रयणे नान्तादिवदित्यस्य सिद्धान्तिभाष्यसम्मतत्वाभावात्परादिवद्भावेनाप्तवाश्रयणा-
दाबन्तत्वस्य सुलभतया सर्वं सुपपन्नमित्यलम् ॥

ननु तत्तच्छब्दाऽनुवादेन विहितत्वरूपप्रतिपदोक्तत्वस्य समासे सत्त्वाच्छीघ्रोपस्थिति-
कत्वेन तस्यैव ग्रहणं, द्वितीयस्य तु बिलम्बोपस्थितिकत्वाद्ग्रहणं न स्यादित्याह—‘दिङ्-
नामाऽन्यन्तराले इति (१) प्रतिपदोक्तदिक्समासस्य ग्रहणान्नेहेति ॥

योत्तरेति । यत्तच्छब्दाभ्यामुद्देश्य—विधेयत्वप्रतीत्या योत्तरात्प्रकारकज्ञानविशेष्या
सा प्रसिद्धपूर्वा यस्या इति तदर्थः । तथा च, गुणवाचकत्वादुत्तराशब्दस्य पूर्वनि-
पातो बोध्यः ॥

ननु उक्तप्रतिपदोक्तसमासस्य बहुव्रीहीत्वादेव बहुव्रीहिलाभे सूत्रे तद्ग्रहणं व्यर्थमि-
त्याशङ्क्यामाह—बहुव्रीहिग्रहणं स्पष्टार्थमिति ॥

ननु ‘अम्बार्थनद्योह्रस्वः’ इति सूत्रभाष्येऽम्बार्थं द्वयक्षरं यदीति पाठेन द्वयच्काऽम्बा-
र्थकस्यैव ह्रस्व इति नियममाश्रित्य (डलकवतां ह्रस्वो ने) त्यस्य प्रत्याख्यातत्वात्फलभे-
दाऽभावाय सामान्यतोऽपि वार्त्तिकमसंयुक्तविषयकम् , अन्यथा, वार्त्तिकसत्त्वेऽक्केऽल्ले
प्रत्याख्याने अक्क, अल्ल, इति फलभेदः स्पष्ट एवेत्याशयेनाह—असंयुक्ता ये डलका-
स्तद्वतां ह्रस्वो नेति । द्वयक्षरं यदीत्यस्याऽङ्गत्वाद्द्वयक्षराम्बार्थकान्तस्याऽपि ह्रस्व
इत्यर्थं जगदम्बेत्यादौ न ह्रस्वाऽनापत्तिरिति दिक् ॥

यत्केचिदाहुर्मूलोक्तरीत्या जरसादेशात्प्राक् विभक्त्यादेशस्येष्टत्वेनाऽऽदौ इयादेशं वि-
धायेनातोरिकारदीर्घाच्चारणसामर्थ्याज्जरसि कर्त्तव्ये सन्निपातपरिभाषाया अप्रवृत्त्या जर-
सादेशे जरसीतिरूपमिति तद्विरुद्धम् , उक्तपरिभाषाऽनित्यत्वज्ञापकप्रत्याख्यानपरभाष्या-
दिति तेषामुक्तिर्निर्मूलिकैवेति भावः ॥

ननु जरसादेश-विभक्त्यादेशयोर्युगपत्प्राप्तौ परत्वाज्जरसि तस्य स्थानिवद्भावेनाऽऽब-
न्तत्वमाश्रित्य ‘औड आपः’ इत्यादिमूलोक्तपञ्चसूत्रीविहितैस्तैस्तैः काट्यैर्भवितव्यन्तथा
नस्—निश—पृत्स्वपीतीतत्वं सन्दिह्याह—यद्यपि जरसादेशस्येति । अत्राऽल्विधौ
स्थानिवद्भावाऽप्रवृत्त्याऽऽबन्तत्वाऽभावाच्चोक्तकाट्याणि भवन्तीति । नचाप्तत्वमलमात्रवृत्ति
नह्याबन्तत्वन्तर्धेति प्रकृतेऽतिदेशान्त्यस्याऽऽश्रयणे उक्तनिषेधाऽप्रवृत्त्या स्थानिवत्त्वस्य
दुर्बलत्वादुक्तदोषस्तदवस्थ एवेति वाच्यम् । सकलापघटितसूत्रेषु आ आविति प्रबलेषादा-
रूपस्यैवाऽऽपो ग्रहणादिहाऽतिदेशेनाऽऽरूपत्वाऽऽलाभेनाऽक्षतेरिति भावः । हलङ्घ्यादिसूत्रेऽ

(१) *प्रतिपदोक्तदिक्समासस्य ग्रहणादिति* । लक्षण-प्रतिपदोक्तयोः प्रतिपदोक्तस्यैव
ग्रहणमिति परिभाषयेति भावः ।

प्येवमाऽऽरूपस्याऽऽप ईरूपस्य ङीत्यस्य प्रक्षलेषेण ग्रहणादतिखट्वो निष्कौशाम्बिरित्यादेः सिद्धिर्मन्त्वा दीर्घग्रहणं प्रत्याख्यातम् । न च प्रक्षलेषेणाऽऽरूपस्याऽऽपो ग्रहणेऽप्यतिखट्वा-येत्यत्र श्रूयमाणाऽकारेऽतिदेशेनाऽऽप्त्वमानीय याडा भाव्यमिति वाच्यम् । 'याडाप' इति सूत्रस्याऽऽपः सामानाधिकरण्याऽनुरोधेनाऽधिकृतमङ्गस्येति पदं पञ्चम्यन्ततया विपरिणम्य उपसर्जनस्त्रीप्रत्यये तदादिनियमेन प्रत्ययग्रहणपरिभाषया तदादिपदमुपस्थाप्य, आबन्तत-दाद्यभिन्नादङ्गात्परस्य ङितो याट् स्यादित्यर्थं यदाबन्ततदादि खट्वेति न तदङ्गं यदङ्गम-तिखट्वेति न तदाबन्ततदादिरिति सूत्राऽप्राप्त्या याटोऽप्राप्तेरिति भावः । प्रत्ययग्रहणपरि-भाषयाऽऽबन्तस्य ग्रहणे तेनाऽङ्गविशेषणाद्द्वितीयतदन्तविधानाच्चाबन्तान्तं यदङ्गमित्यर्थेऽ-तिखट्वायेत्यत्र तदवस्थैव याडापत्तिरिति वाच्यम् । अङ्गस्य विशेषणत्वेनाऽङ्गाभिन्नं यदा-बन्ततदादि ततः परस्येत्यर्थस्यैव सम्भवेनोक्तापत्तेरयोगात् । न च स्त्रीप्रत्ययमात्रे शास्त्री-योपसर्जनत्वाभावात्कथमत्र तदादिविधिरिति वाच्यम् । शास्त्रीयोपसर्जनत्वाऽभावेऽपि लौकि-कोपसर्जनत्वस्य सत्त्वात् अस्यैव च ग्रहणात्पूर्वोक्तस्य तस्य स्त्रीप्रत्ययमात्रेऽसम्भवात् । न च स्त्रीप्रत्ययान्ते शास्त्रीयोपसर्जनत्वमस्तीति वाच्यम् । तत्र तत्सत्त्वेऽपि तेन प्रत्ययग्रहणप-रिभाषया तदादिनियमाऽप्रसक्तेः । लौकिकोपसर्जनत्वञ्च स्वान्तपठ्यासशक्तिनिरूपकाऽ-र्थनिष्ठविशेष्यतानिरूपितप्रकारतानिरूपितस्त्रीत्वनिष्ठाऽवच्छेदकताप्रयोजकत्वम्, इत्यमेतत्स-मन्वयप्रकारः, तथा हि, स्वपदेन स्त्रीप्रत्ययस्य ग्रहणं तदन्तमतिखट्वेति तत्पठ्यासा शक्तिः स्त्रीत्वविशिष्ट-खट्वाकर्मकाऽतिक्रमणकर्तृत्वावच्छिन्ननिरूपिता तन्निरूपको ऽर्थः स्त्रीत्वविशिष्ट-खट्वाकर्मकाऽतिक्रमणकर्तृत्वरूपस्तन्निष्ठविशेष्यतानिरूपितप्रकारता अतिखट्वनिष्ठा तन्नि-रूपितस्त्रीत्वनिष्ठाऽवच्छेदकताप्रयोजकत्वं स्त्रीप्रत्ययस्यास्तीति लक्षणसमन्वयः । (१) नव्या-स्तु-आकारस्य लाक्षणिकत्वेन खट्वायै इत्यादौ न याडिति स्पष्टभाष्ये । न च सूत्रस्य निशायै इत्यादौ चारितार्थ्येन खट्वायै इत्यत्र याट् न स्यादिति वाच्यम् । लक्षणप्रवृत्तं विना यस्य रूपस्य न संभवस्तस्यैव लाक्षणिकस्य लक्षणप्रतिपदोक्तपरिभाषाविषयत्वादिति वदन्तीत्यलम् ॥

गुण-दीर्घो-त्वानामपवाद इति । अयम्भावः, अस्ति हि शास्त्रे पक्षद्वयम् बा-ध्यविशेषचिन्ता बाध्यसामान्यचिन्ता, चेति, तत्र मद्दिष्ये ये ये प्राप्तास्तेषामन्यतमो बाध्य इत्याद्यपक्षस्वरूपम्, मद्दिष्ये यद्यत्प्राप्तं तत्सर्वं बाध्यमिति द्वितीयपक्षस्वरूपम् । प्रकृते द्वितीयपक्षाऽऽश्रयणे तस्य (२) (मध्येऽपवादाः) इति न्यायेन दीर्घोत्वयोरेवाऽपवादत्वं स्यान्न तु गुणस्येति नास्येहाऽऽश्रयणम्, अस्य च पक्षद्वयस्य जाति-व्यक्तिपक्षवल्लभ्याऽनुबोधा-द्वयवस्था । न च रादेशस्य प्रियतिस्रोत्यादौ सावकाशत्वादपवादत्वं कथमिति वाच्यम् । यणा-गतार्थत्वात् । एवञ्च रादेशेन तिस्रस्तिष्ठन्तीत्यत्र 'जसि चे'ति गुणस्य, तिस्रः पश्यन्तीत्यत्र 'प्रथमयोरिति पूर्वासवर्णदीर्घस्य, प्रियतिस्रः स्वमित्यत्र 'ऋत उदि'त्युत्त्वस्य बाधइत्यलम् ॥

(१) *नव्यास्तिवति* । शेखरकाराः ।

(२) *मध्येऽपवादा इति । मध्येऽपवादाः पूर्वान्विधीन्वाधन्ते नोत्तरान् इति तत्स्वरूपम् । मध्यवर्तिनोऽपवादाः पूर्वोपस्थितान् विधीनेव वाधन्ते न तु पश्चादुपस्थितान् विधीनित्यर्थः । पूर्वोपस्थितवाधेन नैराकाङ्क्षमस्या बीजम् ।

ननु स्त्रियामित्यस्य सामीप्यादङ्ग-त्रिचतुरोश्च विशेषणत्वसम्भवस्तत्राऽङ्गविशेषणत्वे स्त्रियां वर्तमानं यत् त्रिशब्दान्तं चतुःशब्दान्तञ्चाङ्गं तदवयवयोर्निर्दिश्यमानयोः त्रि-चतुश्शब्दयोस्तिसृ-चतस्रादेश इत्यर्थे प्रियास्त्रयस्त्रीणि वा यत्येति विग्रहे प्रियत्रिरित्यत्र त्रिशब्दान्ताङ्गस्य स्त्रियां वर्तमानत्वेन तिस्रादेशापत्तिः, त्रिचतुरोर्विशेषणत्वे तूक्तविग्रहे तयोः स्त्रियां वर्तमानत्वाभावाच्चोकापत्तिः । प्रमाणञ्चात्र (श्रुताऽनुमितयोः श्रुतसम्बन्धो बलवान्)ति न्याय एवेत्याशयेनाह—स्त्रियामित्यस्य त्रिचतुरोर्विशेषणत्वान्नेहेति ॥

ननु प्रियास्तिस्रो यस्य तत्कुलमिति विग्रहे त्रिशब्दस्य स्त्रियां विद्यमानत्वेन तिस्रादेशो प्रियत्रीति रूपं स्यादित्यत आह—स्वमोर्लुंका लुप्तत्वेनेति । अयमभावः, प्रियत्रिशब्दात्परस्य सोः स्वमोर्नपुंसकादिति लुकि तस्य न लुमताऽङ्गस्येति निषेधात्प्रत्ययलक्षणाऽभावेन विभक्तिपरत्वाऽभावाच्च तिस्रादेश इति, उक्तनिषेधसूत्रस्याऽनित्यत्वे तु प्रत्ययलक्षणेन विभक्तिपरत्वात्तिस्रादेशो प्रियतिस्रिति रूपं संभवत्येव, एतदनित्यत्वे प्रमाणन्तु 'इकोऽचि विभक्ताचि' त्यत्राऽचिग्रहणमेव, तथा हि, अजादिभिन्नविभक्तिपरतो नुमोऽभावात् सूत्रे तद्ग्रहणं परञ्च भ्यां-भ्यसादिषु सत्यपि नुमि 'नलोपः प्रातिपदिकान्तस्येति' नलोपे विकृतरूपाऽभावत्वाद्ग्रहणं ज्ञापयति न लुमताऽङ्गस्येति सूत्रमनित्यमिति । न च 'न डि-सद्धम्बुयोरिति' निषेधेन सम्बुद्धौ नलोपाऽसम्भवात्तत्र नुमापत्तिव्यावृत्त्यर्थमचीत्यस्याऽऽवश्यकत्वमिति वाच्यम् । सम्बुद्धेर्लुंका लुप्तत्वेन विभक्तिपरत्वाऽभावादेव तत्र नुमोऽप्रवृत्तेः । न च तत्राऽपि प्रत्ययलक्षणेन विभक्तिपरत्वसम्भवात्प्राप्तनुम्यावृत्त्यर्थं तदावश्यकमिति वाच्यम् । न लुमताऽङ्गस्येत्यस्याऽनित्यत्वं विना प्रत्ययलक्षणाऽप्रवृत्तेः । नचोत्तरार्थत्वेन ज्ञापकत्वन्तस्य न स्यादिति वाच्यम् । तथा सति लाघवात्तस्यैव कर्तव्ये इह करणे वैयर्थ्यस्य स्पष्टत्वेन ज्ञापकत्वस्य युक्तत्वात् । एवञ्चास्योक्तनिषेधशास्त्रस्याऽनित्यत्वज्ञापनात्सम्बुद्धौ नुम्यावृत्त्यर्थमावश्यकत्वेन स्वांशो चारितार्थ्यमिति भावः । न चाऽनित्यत्वस्य सम्बुद्धिगुणमात्रविषयकत्वे कथं प्रकृते निर्वाह इति वाच्यम् । लक्ष्याऽनुशोधात्कचिदन्यत्रापि तदभ्युपगमेनेष्टसिद्धेः । अत एव कैयटेनाऽपि मूलोक्तरूपद्वयमङ्गीकृतमिति दिक् ।

रादेशात्पूर्वविप्रतिषेधेन नुमिति । प्रियतिसृणी प्रियतिसृणीति भाष्योदाहरणमेवाऽत्र प्रमाणम् । अथ वा 'न तिसृ चतस्रि'ति ज्ञापकात्सामान्यतो नाऽऽगमविषये रादेशप्रवृत्तिः, अत एव प्रियतिसृणामित्यत्र नुट, अन्यथा, रादेशो हस्वान्तत्वाऽभावात्स न स्यादिति भावः ॥

ननु द्विशब्दादौविभक्तिसमभिव्याहारे द्वि औ इति स्थितौ 'त्यदादीनामः' इत्यत्वे टापि 'औड आपः' इति त्रयदेशे गुणे द्वे इति सिद्ध्यति, अत्र (सन्निपात) परिभाषया विभक्तिसन्निपातेन जायमानस्याऽत्वस्य टापद्वारा विभक्तिविघाते निमित्तत्वाऽभावेन टापोऽप्रवृत्त्या नेष्टरूपस्य सिद्धिरिति चेन्न । 'न यासयोरिति' निर्देशेनोक्तपरिभाषया अप्रवृत्तेः । नचाऽन्तरङ्गपरिभाषयाऽन्तरङ्गटापदृष्ट्या बहिरङ्गासिद्धत्वाद्वा न स्यादिति वाच्यम् । अस्या अप्युक्तनिर्देशेनैवाऽनित्यत्वात् । न च (अङ्गवृत्त) परिभाषया टा नेति वाच्यम् । 'द्वयोरेकस्य निर्धारणे' इत्यत्रैतन्निर्देशेन तदनित्यत्वेनाप्रवृत्तेः । एवञ्च बाध-

काऽभावादुक्तरीत्या रूपसिद्धिरित्याशयेनाह—हेरत्वे सत्याविति ।

विभक्तौ लिङ्गविशिष्टाऽग्रहणमिति । विभक्तिनिमित्तके कायं कर्तव्ये लिङ्गबोधप्रत्ययविशिष्टस्य ग्रहणत्रेति तदर्थः । अत्र (१) षट्पदी ग्रहणेन लिङ्गविशिष्टपरिभाषाऽनित्यत्वमेव मूलमिति भावः ॥

ननु ह्रस्ववाक्येऽप्यस्त्रीत्यस्य सम्बन्धात् त्रिशब्दावयवभिन्नह्रस्ववर्णान्तस्य नदी संज्ञेत्यर्थं कथमतिस्त्रियै इत्यत्र नदीसंज्ञाप्राप्तिरित्याशयेनाह—अस्त्रीति त्विति । अत्र हेतुमाह—तत्सम्बद्धस्यैवाऽनुवृत्तेरिति । इयङुवङ्स्थानिसम्बद्धस्यैवाऽनुवृत्तेरित्यर्थः । अस्त्रीत्यत्र न प्रसज्यप्रतिषेधो वाक्यभेदाद्यापत्तेः । ननु इयङुवङ्स्थानावित्यनेनाऽपि ह्रस्वस्य निषेधः कुतो नेत्याशङ्क्य समाधत्ते—दीर्घस्यैवाऽयं निषेधो न तु ह्रस्वस्येति । तत्र ह्रस्वपदाऽभावादिति भावः ॥

प्रधीशब्दस्येति । वृत्तिकारादीनाम्भते प्रधीशब्दस्य नदीसंज्ञाविधौ पदान्तरं विनाऽपि स्त्रियां वर्तमानत्वं नित्यस्त्रीत्वम् । अत एव, आध्वै प्रध्वै ब्राह्मण्यै इति (२) भाष्यं सङ्गच्छते । अन्यथा कैयटोक्तनित्यस्त्रीत्वाभावात्तदसङ्गतं स्यात् । अतः स्त्रीविषयावेव यौ यू नित्यमिति भाष्ये एवकारो भिन्नकर्मः, नित्यमेवेत्यस्य पदान्तरं विनापीत्यर्थः । उक्तभाष्यप्रयोगे न बहुव्रीहिः कबापत्तेः, किन्तु आध्यायति प्रकृष्टं ध्यायतीति व्युत्पत्तिः, अस्याञ्च व्युत्पत्तौ लिङ्गान्तराऽनभिधायकत्वाऽसम्भवेन नित्यस्त्रीत्वाऽभावादुक्तभाष्यप्रयोगाऽनुपपत्तिः, एवञ्चोक्तव्युत्पत्तिकस्य प्रधीशब्दस्य लक्ष्मीशब्दवदेव रूपम्, वृत्तिकाराद्युक्तनित्यस्त्रीत्वादिति भावः । वस्तुतस्तूक्तभाष्यप्रयोगे बहुव्रीहिरेव कप् न वृत्तेः प्राग्यस्य नदीत्वं तदुत्तरपदकादेव कपो विधानात् कृतसाहचर्यात् । ततश्च नित्यपदस्य स्वारसिकाऽर्थत्यागेऽतिविप्रकृष्टाऽर्थपरत्वे प्रमाणाऽभावेन लिङ्गान्तराऽनभिधायकत्वं नित्यस्त्रीत्वमित्येव युक्तमिति कैयटमतम् । अस्मिंश्च मते नित्यस्त्रीत्वाऽभावेन पुंवदेव रूपमित्यलम् ॥

ननु भूशब्दस्योवङ्स्थानित्वेन समुदायस्याऽपि तत्स्थानित्वात् 'नेयङुवङि'ति निषेधेन नदीत्वाऽप्राप्त्या सम्बोधने ह्रस्वत्वञ्च स्यादित्यभिप्रायेणाऽऽशङ्कते—कथं तर्हि, हे सुभ्रु इति । समाधत्ते—प्रमाद एवेति । अनवधानरूप एव प्रमादः । स च काव्ये पुष्टिकरत्वेन गुण एवेति बहवः (३) (नञ्घटितमनित्यमि)ति परिभाषया निषेधशास्त्राऽनित्यत्वबोधनान्नात्र कश्चिदोष इति केचित् ॥

ननु 'रषाभ्यां नोणः समानपदे' इत्यतो नकारानुवृत्त्यै सिद्धौ एकाजुत्तरपदेण इत्यत्र नग्रहणं व्यर्थम् । न च 'वा भाव—करणयोरि' त्यस्माद्वाग्रहणाऽननुवृत्त्यर्थमस्तु तदिति वाच्यम् । आरम्भसामर्थ्यादेव नित्यत्वसिद्धेः । अन्यथा 'प्रातिपदिकान्तनुम्बिभक्तिषु चेत्ये-

(१) (शक्ति-लाङ्गलाऽ-ङ्कुश-तोमर-यष्टि-घट घटीग्रहणेपुपसंख्यानामि)ति वार्तिके घटशब्दादेव लिङ्गविशिष्टपरिभाषया घटीशब्दस्यापि ग्रहणसिद्धौ पृथक्कृतं घटीग्रहणमेवोक्तपरिभाषाऽनित्यत्वसाधकमिति निष्कर्षः ।

(२)*भाष्यमिति* । आध्वै प्रध्वै ब्राह्मण्यै, इत्यत्र नदीसंज्ञानिषेधमाशङ्क्य यत्र नदीकाव्यश्रयेऽङ्गे बाधकाऽबाधितेयङादित्थितस्तत्रैव निषेध इति समाधानपरभाष्यमित्यर्थः ॥

(३)*नञ्घटितमिति* । एषा च परिभाषा भाष्ये न दृश्यते ।

व सिद्धौ तस्य स्पष्टमेव वैयर्थ्यं स्यादित्याशङ्क्य समाधत्ते—आरम्भसामर्थ्यादेव नित्यत्वसिद्धौ एग्रहणं स्पष्टार्थयिति ॥

‘न तिसृचतस्त्रि’ति नामि दीर्घत्वप्रतिषेधज्ञापकेन जीबभावोपपत्तौ स्वस्वादिगणे तिसृचतस्त्रोः पाठो विफल एवेति ‘कृन्मेजन्त’ इत्यत्र कैयटः । इत्यजन्ताः स्त्रीलिङ्गाः ॥

अथाऽजन्तनपुंसकालिङ्गप्रकरणम् ।

ननु ‘अतोऽमि’त्यत्र लाघवाय मित्येव छेद इति चेन्न । तथा सति ज्ञानमित्यत्र ‘छ-पि चे’ति दीर्घोपत्तेः । न च (सन्निपात) परिभाषयैव तत्र दीर्घव्यावृत्तिर्द्वितीयैकवचने च ‘आदेः परस्ये’ति आदेरादेशेऽन्त्यमकारस्य संयोगान्तलोपे रूपमिष्टं सिद्धयत्येति वाच्यम् । सत्येवं हे ज्ञानेत्यादौ सम्बुद्धिलोपाऽनापत्तेः । प्रत्ययलोपेन मकारनिमित्तकप्रकृतिप्रत्ययसन्निपातविधातस्य जायमानत्वात् । परत्र संयोगान्तस्य झल एव लोप इति व्याख्यानेन लोपाऽनापत्तेः । अतो नाऽत्र मितिच्छेदः किन्त्वमित्येव, अमिति छेदस्य सूत्रकाराऽभिप्रायविषयत्वादेव, ज्ञानेत्यादौ मलोपाऽर्थं हेकतरदित्यत्र सम्बुद्धयलोपायञ्चाऽङ्गाक्षेप-व्यधिकरणान्वय-ह्रस्वदानुवृत्तय आस्थिता भाष्ये न तु मिति छेद उक्त इति भाष्यविरुद्धकल्पना नाभ्युपगन्तव्येति दिक् ॥

ननु हे ज्ञान स इति स्थितौ परत्वात्सम्बुद्धिलोपं बाधित्वा सोरमादेशे ‘अमि पूर्व’ इति पूर्वरूपत्वे च जाते सम्बुद्धेर्ह्रस्वाऽन्ताङ्गात्परत्वाऽभावेन लोपो न स्यादिति चेन्न । पूर्वाऽन्तवद्भावेनैकादेशविशिष्टेऽङ्गत्वसत्त्वात् । न चैवमपि पूर्वरूपत्वेनाऽमोऽकारस्याऽपहारात्सम्बुद्धेरङ्गात्परत्वाऽसम्भवेन लोपो न स्यादिति वाच्यम् । अमोऽकारस्याऽपहारेऽप्युक्तीत्या तद्विशिष्टेऽङ्गत्वसत्त्वाद्भ्रस्वान्ताङ्गात्परो यः सम्बुद्धयवयवो हलित्यर्थकरणेन सम्बुद्धेरङ्गात्परत्वाऽभावेऽपि तदवयवस्य हलो मकारस्य तथात्वेन लोपस्य सुलभत्वादित्याशयेनाऽऽह—एङ्ह्रस्वादिति ह्रस्मात्रलोप इति ॥

ननु अदृडादेशस्थानेऽदादेशेन दादेशेनाऽपि वा हेकतरदित्यस्योपपत्तौ द्वित्करणमव्यर्थमित्याशङ्क्य समाधत्ते—टेलुप्तत्वादिति । अयमभावः, अदादेशे ‘प्रथमयोरिति पूर्वसवर्णदीर्घाऽऽपत्तिः, दादेशे तु ह्रस्वात्परत्वेन ‘एङ्ह्रस्वादिति सम्बुद्धिलोपापत्तिश्च स्यादिति द्वित्करणमावश्यकं कृते तु तस्मिन्प्रकृत्यकारस्य लोपे न दीर्घ-लोपयोरपत्तिरिति दिक् ॥

ननु अजरशब्दात्प्रत्यये तस्याऽमादेशेऽजर अमिति स्थितावजादिपरत्वाज्जरसादेशः स्यादिति सन्देहे समाधानमाह—सन्निपातपरिभाषया न जरसिति । आकारान्तसन्निपातेन जायमानस्याऽमादेशस्य जरसाऽदेशद्वारोक्तसन्निपातविधातकत्वन्नोचितमुपजीव्यविरोधात् जरसादेशेन स्पष्ट एव सन्निपातविधात इति भावः ॥

ननु अजरशब्दाज्जसि तस्य इयादेशेऽजर इ इति स्थितौ तुम्—जरसादेशयोः प्राप्तौ कतरस्य प्रवृत्तिरिति सन्देहस्य जायमानत्वादाह—परत्वाज्जरासि कृते झलन्तत्वान्नुमिति । ‘विप्रतिषेध’ सूत्रे परशब्दस्येष्टवाचित्वमिष्टकार्यत्वञ्च पूर्वविप्रतिषेधेन विभक्त्यादेशस्यैवेत्येतत्सर्वं निर्जरशब्दे प्रागुपपादितमेवेत्यलमत्र तदुपपादनेनेति दिक् ॥

वस्तुतस्तु प्रभृतिप्रयणं प्रकारार्थमिति । अयमभावः, ‘पह्न’ इति सूत्रे प्रभृतिग्रहणं प्रकारार्थम्, प्रकारश्च भेदसादृश्यम्, सादृश्यञ्च, तद्विभ्रत्वे सति तद्वत-

भूयोवर्मवत्त्वम् । तथा च, शसादिभिन्ने शसादिसदृशे प्रत्यये पदाद्यादेश इत्यर्थः सम्पन्नः । शसादिसादृश्यं सुप्त्वेनैव ग्राह्यं न तु पदत्वेन तथा सति 'हृदयस्य हृल्लेपे' त्यादे वैयर्थ्यापत्तेः । शसादिपरत्वञ्च 'न लुमते'त्यस्याऽनित्यत्वाद्वोध्यम् । एवं व्याख्यानेन मांसपचन्शा उखाया इति भाष्यप्रयोगे ङस्परत्वेन मांसशब्दस्य मांसित्यादेशोपपत्तिः सुलभैवेति ।

न च लुम्पेद्वद्वयमः कृत्ये तुङ्काममनसोरपि ।

समो वा हिततयोर्मांसस्य पचियुङ्-घञोः ॥

इत्यनेनैव सिद्धावलं प्रकारार्थप्रभृतिग्रहणेनेति वाच्यम् । ल्युङन्त उत्तरपदे तेन विधानादयस्मयादिगणे पाठेन 'अयस्मायादीनि छन्दसि' इति भसंज्ञया पदसंज्ञाबाधेन पचनस्योत्तरपदत्वाऽभावात्तदप्रवृत्तेरिति दिक् ॥

ननु 'पहन्न' इति सूत्रे 'शीर्षं इच्छन्दसी' त्यतश्छन्दोग्रहणाऽनुवृत्त्या छन्दस्येव पदाद्यादेशप्राप्तौ लोके पदाद्यादेशः कथमिति चेन्न । मान्निश्चरश्चिदुदरान्तवेत्यस्य सिद्धयर्थं 'अपोमिरि'त्यत्र (मांसश्छन्दसी) ति वार्तिकेन छन्दोग्रहणाऽनुवृत्त्यावश्यकत्वादत्रत्यछन्दोग्रहणानुवर्त्तनेनैव पहन्न इत्यत्रापि छन्दसि विधानलाभे तत्र शीर्षं इच्छन्दसीत्यस्तोनुवृत्तं छन्दोग्रहणं व्यर्थं सज्ज्ञापयति लोकेऽपि कचित्पदाद्यादेशा भवन्तीति ज्ञापनेन सिद्धेरित्याशयेन पंक्तिमिमामवतारयति—पहन्न इत्यत्र हि छन्दसीत्यनुवर्तितं तथापीत्यादि ॥

ननु श्रियं पाति यत्कुलमिति विग्रहे श्रीपशब्दाच्चतुर्थ्येकवचने ङयि ङकारस्येत्वे लोपे च 'ङेय' इति यादेशो 'सुपि चे'ति दीर्घं श्रीपायेति सिद्ध्यति । अत्र यकारे पूर्वस्य भत्वात् 'आतो धातोः' इत्याकारलोपः कुतो नेति चेन्न । सन्निपातपरिभाषाविरोधात् । तथा हि, अत्वजातीयमुपजीव्य जायमानस्य यादेशस्य भसंज्ञाद्वारा तज्जातीयाऽऽकारविवातनिमित्तत्वं न स्यादुपजीव्यविरोधात् । उपजीव्यविरोधो न न्याय्य इत्युक्तत्वात् । न च रामायेत्यत्र सुपि चेति दीर्घार्थमुक्तपरिभाषाऽनित्यत्वाऽभ्युपगमादिहाऽपि तदप्रवृत्तिरेव स्यादिति वाच्यम् । कथायेति निर्देशेन दीर्घं तदप्रवृत्तावपि लोपे तदप्रवृत्तेर्वक्तुमशक्यत्वादित्यभिप्रायेणाह—अत्र सन्निपातपरिभाषया आतो धातोरित्याकारलोपो नेति ॥

ननु वारिशब्दात्सम्बुद्धयेकवचने सौ तस्य 'एङ्-ह्रस्वादि'ति लोपे तस्य प्रत्ययऽक्षणेन प्रकृतेः परत्वात् 'ह्रस्वस्य गुणः' इति प्राप्तगुणस्य नलुमताङ्गस्येति निषेधे हेवारीत्येव न तु हे वारे इति तथा च, हे त्रपो हे त्रपु इति भाष्योदाहरणासङ्गत्यापत्तिर्दुर्वारिति पूर्वपक्षप्रादुर्भावे समाधने—न लुमतेत्यस्याऽनित्यत्वादिति । अयम्भावः, अस्याऽनित्यत्वे 'ह्रकोऽचि विभक्तावि'त्यत्राऽचिग्रहणमेव ज्ञापकम् तथा हि, हलादौ लुमभावायैव सूत्रे तद्ग्रहणं स च लुमभावस्तद्ग्रहणं विनाऽप्युपपन्नः, हलादौ सत्यपि लुमि लोपेन तद्व्यावृत्तेः । न च सम्बुद्धौ 'न ङि-सम्बुद्धयोरिति' निषेधेन नलोपाभावान्नकारश्रवणापत्तिवारणार्थमचीत्यस्यावश्यकत्वेन ज्ञापकत्वञ्च सम्भवतीति वाच्यम् । न लुमतेति निषेधस्य जागरूकत्वात्प्रत्ययलक्षणाभावेन विभक्तिपरत्वाऽभावादेव तत्र लुमोऽप्राप्त्या तद्व्यावृत्त्यर्थं कृतस्याऽचीत्यस्य वैयर्थ्येन ज्ञापकत्वस्य स्यत्वात् । न चोत्तरार्थत्वेन तस्य ज्ञापकत्वासम्भव एवेति वाच्यम् । लाघवात्तत्रैव कर्तुमुचितत्वेनेह करणे वैयर्थ्यस्य स्पष्टत्वात् । एवञ्चोक्तनिषेधसूत्रस्याऽ-

नित्यत्वेऽचिप्रहणस्य ज्ञापकत्वं युक्तमेव । तथा च, अनित्यत्वपक्षे तदप्रवृत्त्या प्रत्ययलक्षणेन सम्बुद्धिपरत्वाद्गुणे हे वारे इत्यपि साधु सत्येवं प्रयासमन्तरेणैवोक्तभाष्यप्रयोगोपपत्तिरित्यलं पल्लवितेन ॥

ननु भाषितपुंस्केत्यस्य भाषितः पुमान्येन शब्देनेत्यर्थकरणेऽनादिशब्दे तत्सत्त्वेऽपि पीलुशब्देनाऽपि पुंसो भाषितत्वात्तत्र पुंवद्भावात्तिप्रसङ्गो दुर्वारस्तस्मान्नाभाषितः पुमान्यस्मिन्प्रवृत्तिनिमित्तरूपेऽर्थे इति बहुब्रीहिः । प्रत्यासत्त्या भाषणक्रियया स्वकरणत्वेनाक्षिसशब्दश्च क्लीबेन समानाऽनुपूर्वीकः समानाऽर्थश्च गृह्यते, ततोऽर्शादित्वाच्च भाषितपुंस्क इति, तत्फलितमाह—प्रवृत्तिनिमित्तैक्ये इति । तच्चञ्च वाच्यत्वे सति वाच्यवृत्तित्वे सति वाच्योपस्थितोपकारताश्रयत्वम् एकस्मिन्प्रवृत्तिनिमित्ते भाषितपुंस्कस्य शब्दस्य पुंवद्भाव इति तदर्थः । यस्य शब्दस्य पुंनपुंसकयोरेकप्रवृत्तिनिमित्तं तस्य पुंवत्त्वमिति पर्यवसितोऽर्थः । तथा च, अनादिशब्दस्य पुंसि क्लीबे चाऽऽरोपिताऽऽदित्वं प्रवृत्तिनिमित्तमेकमेवेति भवत्येव पुंवत्त्वम् । पीलुशब्दस्य तु वृक्षे वृक्षत्वव्याप्यजातिः प्रवृत्तिनिमित्तं फले फलत्वव्याप्यजातिः प्रवृत्तिनिमित्तमित्युभयैकजातेस्तत्त्वाऽभावेन न पुंवत्त्वमित्यभिप्रेत्याह—पीलुने अत्र न पुंवत् प्रवृत्तिनिमित्तभेदादिति ॥

ननु प्ररि आमिति स्थितावच्छपरत्वेन प्राप्तनुमं बाधित्वा (नुमचिरे)ति नुटि ततो हल्प-रत्वात् (एकदेशविकृत) न्यायेन रायो हलीत्यात्वे प्रराणामिति माधवः । अस्यायम्भावः, नुण्निमित्तोभूतह्रस्वीयसन्निपातो दीर्घेणाऽवश्यं विनाश्य इति सन्निपातपरिभाषाया अविषयत्वेनाऽप्रवृत्त्याऽऽत्वे बाधकाऽभावाद्युक्तमेवोक्तरूपं सामान्यतो नुवृषये उक्तपरिभाषाया अप्रवृत्तेरिति तद्भावः । नचैवं रामाणामित्यत्र नामीत्यनेन नुण्निमित्तह्रस्वसन्निपातविधातस्यावश्यं जायमानत्वादुक्तपरिभाषाऽविषयत्वेन छपि चेति दीर्घं कथमुक्तपरिभाषाप्रवृत्तिरिति वाच्यम् । नामीति दीर्घेण नित्यत्वात् छपि चेति दीर्घस्य बाधेनाऽप्रवृत्त्याऽऽवश्यकत्वेनोक्तपरिभाषयैव तदप्रवृत्तिकल्पनादिति । परमेतदाशयः ‘शान्नलोप’ इत्यत्र षष्ठभाष्य कैयटविरोधादुपेक्ष्य, तत्र हि श्रमः शकारोच्चारणाऽभावे शान्नलोप इति न्यासे यज्ञानामित्यत्र दीर्घ-नलोपयोः प्राप्तौ परत्वान्नलोप इत्युक्तम्भाष्ये । सामान्यापेक्षज्ञापने तु नलोपापेक्षया छपि चेति दीर्घस्य परत्वादस्यैव प्रवृत्तौ तदसङ्गतं स्यादिति नामिति दीर्घं कर्तव्य एवोक्तपरिभाषाऽनित्यत्वं नान्यत्रेत्यरुचेः, ‘कष्टाये’ति निहंशेनाऽनित्यायाः सन्निपातपरिभाषायाः छपि चेति दीर्घेऽप्रवृत्तिकल्पनेऽपि सामान्यतो दीर्घेऽप्रवृत्तिकल्पनायां न किमपि विनिगमकमित्यरुचेश्चाह—वस्तुतस्तु, प्ररीणामिति । इत्यजन्ता नपुंसकलिङ्गाः ॥

अथ हलन्तपुंलिङ्गप्रकरणम् ।

ननु ‘दादेर्धातोर्धः’ इत्यत्र भाष्ये धुगित्यत्र ढत्वमाशङ्क्याऽपवादत्वेन समाधाय, अथ-वा एवं वक्ष्यामि ‘होढोऽदादेरि’ति ततो धातोर्ध इति दादेरिति वर्तते नेति निवृत्तिमित्युक्तम् । एवञ्चाऽदादिधातुहकारस्य ढत्वविधानेनैव दादिधातुहकारस्य घत्वसिद्धौ भाष्यकृताऽनुवृत्तस्य दादिपदस्योत्तरयोगे फलान्तराऽभावेन सामर्थ्याद्दादिपदमौपदेशिकदादित्ववदुपलक्षकमित्यभिप्रायेण फलिताऽर्थमाह—उपदेशे इति । न च दादिभिन्नधातुहकारस्य

द्वत्वमित्यर्थकस्य होढोऽदादेरिति न्यासस्याऽभ्युपगमे ध्रुडित्यादौ दादित्वेन तद्धिन्नत्वाऽभावाद्धत्वानापत्तिरिति वाच्यम् । 'वा द्रुहमुदे'ति सूत्रे वाग्रहणस्य समुच्चयार्थकत्वेन ढस्याऽनुवृत्तौ तद्विधानेनाऽदोषात् । नचैवमपि दादित्वेन दामलिङित्यत्र ढत्वन्न स्याद्वादिभिन्नधातुहस्यैव तद्विधानादिति वाच्यम् । उत्तरयोगे दादिपदस्योपदेशिकदादित्ववत् एव ग्रहणेन पूर्वयोगेऽप्यर्थाऽधिकाराऽनुरोधात्तादृशस्यैवाऽदादिवत्कदादिपदस्य ग्रहणेन तदुपपत्तेः । उक्तव्याख्यानलब्धोपदेशपदग्रहणेन किम्फलमित्याह—उपदेशे किमिति । (१) अव्याप्त्यतिव्याप्तिदोषव्यावृत्त्यर्थमावश्यकमुपदेशपदसू । तथा हि, अधोगित्यत्राऽडागमे दादित्वाऽभावाद्धत्वं नेत्यव्याप्तिः, दामलिङित्यत्र दादित्वेन घत्वं स्यादित्यतिव्याप्तिरिति भावः ॥

ननु सम्भवति सामानाधिकरण्ये वैयधिकरण्यमन्याय्यमिति सिद्धान्तः, तथा च लाघवात्सामानाधिकरण्यान्वयस्याऽभ्युपगमे एकाज्जूपो यो धातुर्ज्ञपन्तस्तदवयवस्य वशो भवित्यर्थं गर्ह्यवित्यादौ भूभावो न स्यात्तस्याऽनेकात्त्वादिति वैयधिकरण्याऽन्वय एव युक्त इत्याशयेनाह—एकाचो धातोरिति ॥

झलीतिनिवृत्तम् । स्ध्वोर्ग्रहणसामर्थ्यादिति ॥ न च ध्रुभ्यां ध्रुक्वित्यादौ भावभावार्थं झलीत्यस्यावश्यकत्वेन मूलोक्तमसमीचीनमिति वाच्यम् । पदान्ते इत्येव तत्र तदुपपत्तेः । न च बुबुद्धिष्वे इत्यत्र भूभावनिवृत्त्यर्थं ध्वमो झलीति विशेषणस्याऽऽवश्यकत्वेन निवृत्तमित्युक्तिरसंगतेति वाच्यम् । इदो ध्वमवयवत्वाऽभावेऽपि भूभावनिमित्तध्वशब्दानवयवत्वादेकाच्—ध्वशब्दयोरेता व्यवधानेन स्वत एव भूभावाऽप्राप्त्या दोषाभावेन झलीतिविशेषणस्यानावश्यकत्वेन मूलोक्तस्य असंगतेरिति भावः ।

ननु द्रुहेर्घत्वे धात्ववयवमेकाज्जूपं द्रु इति उघिति च तत्राऽऽद्यो न झपन्तोऽन्त्ये न वश् द्रुघिति तु नाऽवयव इति भूभावो न स्यादित्यत आह—(२) व्यपदेशिवद्भावेनेति । एकस्मिन्नसहाये व्यपदेशिना मुख्यव्यवहारवता तुल्यो मुख्यो व्यपदेशो व्यवहारो भवतीति तदर्थः ।

ननु धुगित्यादेः प्रातिपदिकत्वाद्धातुत्वाऽभावेन तत्कार्यं भूभावो न स्यादिति चेन्न । 'अत्वसन्तस्य चाऽधातोरिति सूत्रेऽधातोरिति निषेधसामर्थ्येनाऽप्रधानक्रियावाचकस्यापि धातुत्वबोधनेन तदुपपत्तेः । न च (३) (धातोरुच्यमानं कार्यं तत्प्रत्यये) इति परिभाषया धातुशब्दमुच्चार्य्य विहितप्रत्यये एव तत्कार्य्यविधानादिहाऽस्तथात्वेन धातुकार्य्यन्न स्यादिति वाच्यम् । भूभावस्य धातुकार्य्यस्य पदान्तनिमित्तत्वेन प्रत्ययनिमित्तत्वाऽभावाद्दुक्तपरिभाषाऽप्रवृत्तेः । प्रत्यये परे धातोरुच्यमानं कार्य्यं धातुशब्दमुच्चार्य्य विहितप्रत्यये एव भवतीति परिभाषार्थ इति भावः । अत एव 'नञ्छव्यप्रशानि'ति सूत्रेऽप्रशान्द्रूपहणं चरितार्थम्, अन्यथा 'मो नो धातोरि' त्यत्राप्युक्तपरिभाषाप्रवृत्तौ नत्वाप्राप्त्या ह्त्वासम्भवेन तद्ध्यावृत्त्यर्थन्तद्रूपहणं व्यर्थमेव स्यात् । न चोक्तपरिभाषाप्रवृत्तौ छधियावि-

(१) *अव्याप्तीति* । लक्ष्ये लक्षणगागमनमव्याप्तिः । अलक्ष्ये लक्षणगमनमतिव्याप्तिः ।

(२) *व्यपदेशिवदिति* । व्यपदेशिवद्भावोऽप्रातिपदिकेनेति परिभाषास्वरूपम् । पूर्वोदिनिरित्येकयोग एव कर्तव्ये पृथगयोगकरणमस्या ज्ञापकम् ।

(३) *धातोरिति* । धातोरुच्यमानं यत्कार्यं तत् धातुविहिते प्रत्यये भवतीत्यर्थः । अत्र औगहृत्ये तत्त्वविधानमस्या ज्ञापकम् ।

त्यादावियङ् न स्यादावित्यस्य धातुसंशब्देन विहितप्रत्ययत्वाभावादिति वाच्यम् । वस्तुतः इयङोऽङ्गस्यैवोच्यमानत्वेन धातोरभावेनोक्तपरिभाषाऽप्रवृत्तेरिति भावः ॥

ननु 'वहश्चे'ति सूत्रे 'छन्दसि सहः' इत्यतश्छन्दोग्रहणाऽनुवृत्त्या वहरेपि छन्दस्येव ण्विविधानेन लोके विश्ववाहशब्दस्य कथं प्रयोग इत्यत आह—छन्दस्येव ण्विवरिति पक्षे तु णिजन्ताद्विजिति । णिजन्ताद्विश्वशब्दपूर्वकाद्वाहेर्विच णिलोपे लोकेऽपि विश्व-वाहशब्दप्रयोग उपपन्न इति भावः । नचाऽङ्ग-भसंज्ञाऽऽक्षिप्तप्रत्ययेन वाहो विशेषणादजादिप्रत्ययपरकाऽव्यवहितपूर्वस्य वाहःसम्प्रसारणमित्यर्थे णिलोपस्य स्थानिवत्त्वेन व्यवधानात्सम्प्रसारणं न स्यादिति वाच्यम् । विचः क्तिपोपलक्षकत्वेन कौ लुप्तं न स्थानिवदिति स्थानिवत्त्वनिषेधेनाऽदोषात् । न चोक्तस्थानिवत्त्वनिषेधवचनस्य संकुचितविषयत्वेन कौ विधिं प्रति न 'स्थानिवदित्यस्य' क्तिपशब्देन विहितविधावेव प्रवृत्त्यभ्युपगमेन वच्यादिभ्यो विहिते किति संप्रसारणमिति 'वचिष्ठपीत्यस्य व्याख्यानेन णिजन्तात्क्तिपोऽविहितत्वेन निषेधाऽप्राप्त्या स्थानिवत्त्वस्य दुर्वास्त्वाद्व्यवधानेन सम्प्रसारणं न स्यादिति वाच्यम् । 'विभाषा पूर्वाङ्गे'ति सूत्रे भाष्ये प्रष्टौह आगतं प्रष्टवाङ्गुप्यमिति लौकिकविग्रहवाक्ये प्रष्टौह इति प्रयोगदर्शनेन लोकेऽपि क्वचिण्वरिति कल्पनेनोक्तापत्तेरयोगादिति दिक् ॥

ननु सामान्यविहितस्य व्यापकविषयताकस्याऽऽमोऽपेक्षया नुमोविशेषविहितत्वेन व्याप्यविषयकत्वात्तत्क्रन्त्यायमूलकेन(१) (येन नाप्राप्ति) न्यायेन नुमाऽऽमो बाधे पुनरामोऽप्राप्त्याऽनङ्त्वानिति, एवं सम्बोधने नुमाऽमो बाधेन हे अनङ्त्वन्निति च नोपपद्येतेत्याशङ्क्य समाधत्ते—आदित्यधिकारादिति । 'आच्छीनद्योर्नुमि'त्यतस्तदनुवर्त्तनादनङ्गहशब्दाऽन्त्यावर्णात्परो नुमित्यर्थेऽम उपजीव्यत्वान्न ततः प्राङ्नुमः प्राप्तिरिति न कश्चिदोषः, उपजीव्योपजीकयोवर्बाध्यबाधकभावो न भवति, यथा पितुस्तपन्नः पुत्रः पितरं न हन्यात् एवं पिता पुत्रं न हन्यादिति भावः ॥

ननु अनङ्त्वानित्यत्र नकारस्य दत्वं कुतो नेत्याशङ्क्य समाधत्ते—नुम्विधिसामर्थ्याद्नुसुखंस्विति दत्वं नेति । विधानसामर्थ्याद्विकृतेनैव नुमा सर्वत्र भवितव्यन्न तु विकृतेन, अन्यथा विधानस्य नैरर्थक्यापत्तेः । नकारस्य दत्वेऽवश्यमेव नुमो विकृतत्वापत्तिरिति न दत्त्वमिति भावः । न च विधानसामर्थ्याद्नुमो रत्त्ववारणेऽनङ्वांस्तत्रेत्यत्राऽपि रत्वानापत्तिरिति वाच्यम् । तत्रोपदेशवैयर्थ्याऽभावात् । यं विधिं प्रत्युपदेशोऽनर्थकः स विधिर्बाध्यते यस्य तु विधेर्निमित्तं नासौ बाध्यते इति । दत्वं प्रति नुम्विधेरनर्थकत्वेन नुमा दत्त्वबाधो जातः, रत्वं प्रति नुमो निमित्तत्वेन न तेन रत्त्वबाध इति भावः ॥

हे अनङ्त्वन्निति । नन्वत्र सम्बुद्धिलोपेऽवश्यं प्राप्तेऽम आरम्भादमोऽपवादत्वादनेन सम्बुद्धिलोपबाधेनैतद्विषये सम्बुद्धिलोपो न स्यात् । न च विषयभेदे बाध्य—बाधकभावाऽभावेन नोक्तदोष इति वाच्यम् । विषयभेदेऽप्यचिरादेशस्य नुडपवादत्वमिति सप्तमे भाष्ये शङ्कितत्वादिति चेन्न । प्रत्ययलोपविधायकशास्त्रैः प्रत्ययाऽनुत्पत्तेरेवाऽन्वाख्यानेनाऽपवादत्वस्यैवासम्भवादिति भावः ॥

(१) *येन नेति* । येन नाप्राप्ते यो विधिरारम्भ्यते स तस्य बाधको भवतीति न्यायस्वरूपम् ।

ननु सद्यौरित्यत्र स्थानिवच्चेन सोर्हलः परत्वाद्वल्ङ्याविति लोपो दुर्वार इति सन्देहं निवर्तयति—अल्विधित्वेन स्थानिवद्भावाद्वल्ङ्याविति सुलोपो नेति । अल्विधावित्यत्र पञ्चमीसमासस्याऽऽश्रयणादलः परस्य विधौ न स्थानिवदित्यर्थो स्थानिवत्त्व-निषेधान्न दोष इति भावः ॥

ननु गत्वापेक्षया द्वित्वस्य परत्वेन पूर्वं द्वित्वे ततो गत्वे गत्वं द्वित्वमिति मूलोक्तम-युक्तमिति चेन्न । 'पूर्वत्राऽसिद्धिमि' त्यनेन पूर्वत्र कर्तव्ये परस्याऽसिद्धत्वबोधनाण्णत्वदृ-ष्ट्या द्वित्वस्याऽसिद्धत्वेन प्राक् गत्वस्यैव प्रवृत्तेः न च (१) पूर्वत्रासिद्धीयमद्वित्वे इति परिभाषया द्वित्वमिन्ने कार्ये कर्तव्ये उक्तशास्त्रप्रवृत्तेर्निर्णीतत्वेन प्रकृते द्वित्वस्यैव कर्तव्य-त्वात्तदप्रवृत्तौ परत्वाद्वित्वे प्राक् प्रदर्शितदोषस्य तादवस्थयमेवेति वाच्यम् । संयन्तेत्यत्र त्रियकारकरूपसिद्धयर्थमावश्यकेन (द्वित्वे परसवर्णत्वं सिद्धं वक्तव्यम्) इति वार्तिकेनोक्तप-रिभाषाया वर्णद्वित्वेऽप्रवृत्तिकल्पनात्, अन्यथा द्वित्वं प्रत्युक्तपरिभाषया पूर्वत्रेत्यस्याऽ-प्राप्तौ परसवर्णस्य सिद्धत्वेन द्वित्वे कृते भाष्योक्तप्रयोगोपपत्तावुक्तवार्तिकं स्पष्टमेव व्यर्थं स्यादेवञ्च द्वित्वे कर्तव्येऽपि पूर्वत्राऽसिद्धमित्यस्य प्रवृत्तौ द्वित्वस्याऽसिद्धत्वेन गत्वस्यैव प्रवृत्तावुक्तदोषाऽभावात् । न च वाक् वाक् इति भाष्योदाहरणोपपत्तये वर्णद्वित्वेऽप्युक्त-परिभाषाप्रवृत्तिरावश्यकी अन्यथा पूर्वत्रेत्यनेन चत्वात्प्रागगस्यैव द्वित्वेऽन्त्यस्य चत्वं पूर्वत्र गश्रवणापत्तिः । न च खरिचेत्यनेन पूर्वगस्य चत्वेन तत्सिद्धिरिति वाच्यम् । अवसान-चत्वंस्यासिद्धत्वेन खरपरत्वाऽभावाच्चत्वाऽप्राप्त्या गश्रवणाऽपत्तेदुर्वारत्वात् । न च कस्य द्वित्वेऽप्यवसाने चत्वंस्याऽसिद्धत्वाद्भावेन ज्ञशि परे पूर्वस्य जस्ये उक्तरीत्यैव चत्वाऽभावा-द्गश्रवणं दुर्वारमिति वाच्यम् । 'न मुने' इतिवत्पूर्वत्राऽसिद्धीयमित्यस्य द्वित्वे कृतेऽपि प्रत्यासत्त्या द्वित्वाऽऽश्रयस्य कार्यं कर्तव्येऽसिद्धत्वन्नेत्यर्थेऽवसानचत्वंस्याऽसिद्धत्वाऽभावेन ज्ञशपरत्वाऽभावात्पूर्वककारस्य जस्यत्वाऽनापत्त्या गश्रवणाऽपत्तिरूपदोषस्य विलयापत्तेः । एवञ्च प्रकृतग्रन्थस्य कथं संगतिरिति चेन्न । द्वित्वे कर्तव्येऽन्यदसिद्धं द्वित्वन्त्वसिद्धमेवे-त्युक्तपरिभाषाऽर्थकरणेन द्वित्वात्प्राङ्गत्वे ततो द्वित्वे तत्सङ्गतेरिति भावः ।

ननु 'षट्-चतुर्भ्यश्चे'ति सूत्रे (२) (गौणमुख्य) न्यायेन मुख्यार्थवाचकचतुर्शब्द-स्यैव ग्रहणातिप्रयचतुर् शब्दस्य गौणत्वेनाऽग्रहणान्नुण् न स्यादित्याशयेनाऽऽह—गौणत्वे तु नुट् नेष्यत इति । केचित्तु सूत्रे बहुवचननिर्देशसामर्थ्याद्बहुत्वार्थकस्यैव चतुर्शब्दस्य ग्रहणादेकत्वाद्यर्थवाचकस्य तस्याऽग्रहणेन नुण् नेति वदन्ति तन्न, बहुवचननिर्देशस्य लाघ-वार्थत्वेन तस्मादुक्तकल्पनायाः कर्तुमशक्यत्वादित्यलम् ।

ननु कमलशब्दात्तत्करोति तदाऽऽचष्टे इति णिचि, इष्टवद्भावेन टिलोपे ततः कर्त्तरि क्किपि 'णे रनिटो'ति णिलोपे ततः प्रातिपदिकत्वेन सोरुत्पत्तौ तस्य 'हल्ङ्याविति लोपे कमलिति सिद्धयति, अत्र अचः परस्मिन्नित्यत्र पञ्चमीसमासाश्रयणादलोप-णिलोपयोः स्था-

(१) पूर्वत्रासिद्धीयमिति*—द्वित्वभिन्ने पूर्वत्र कर्तव्ये परमसिद्धमित्यर्थः । पूर्वत्रासिद्धमित्य-धिकारभवं शास्त्रमस्या लिङ्गम् । अत्र च सिद्धत्वासिद्धत्वयोः फले विशेषस्तत्रैवास्याः प्रवृत्ति-रिति बोध्यम् ।

(२) *गौणमुख्येति* । गौणमुख्ययोर्मुख्ये कार्यसंप्रत्यय इति तत्स्वरूपम् ।

निवत्त्वेन सोर्हत्परत्वाऽभावाज्जोपो न स्यादिति चेन्न । पूर्वत्राऽसिद्धे तन्निषेधेनाऽदोषा-
दिति भावः । वस्तुतस्तु ‘न हि पदान्ताः परेऽणः सन्ति, ननु चायमस्ति कर्तृ हर्त्रि’ इति
लग्नसूत्रस्थभाष्यात् ‘भो-भगो’ इति सूत्रस्थभाष्यस्यैकदेश्युक्तिर्वेन वृक्षव् कमलित्यादेरन-
भिधानमेवोचितमिति दिक् ॥

ननु कमलशब्दात्सप्तमीबहुवचने छपि पूर्वोक्तरीत्याज्जोप—णिगोपयोः स्थानिव-
त्त्वेन व्यवधानात्पत्वाऽनाऽऽपत्तिरिति चेन्न । पूर्वत्राऽसिद्धे न स्थानिवदिति तन्निषेधेन
तदुपपत्तेरित्याशयेनाऽऽह—एवं कमलिष्यति ॥

ननु ‘त्यदादीनामः’ इत्यस्माच्चदादेरित्यनुवर्त्य त्यदादीनामिमः अः स्यादित्यर्थेनैवे-
ष्टसिद्धौ ‘किमः कः’ इत्यत्र ककारोच्चारणं विफलम् । न च त्यदादिप्रयुक्तकार्यस्य द्विप-
र्यन्तानामेवेष्टत्वेन किमस्तद्विद्भिर्भूतत्वादिष्टप्रयोगो नोपपद्येतेति वाच्यम् । द्वेः प्राक् किमः
पाठेनैवोपपत्तेः । न च इम इत्यस्य षष्ठीनिर्दिष्टत्वाद्दोऽन्त्यपरिभाषोपस्थितावन्त्यस्यादेशा-
पत्तिरिति वाच्यम् । नानर्थकेऽलोऽन्त्यविधिरित्यनेन तन्निषेधात् । न च द्वेः प्राक्किमः
पाठाभ्युपगमे स च कश्चेत्येकशेषे किमः शेषापत्तिरिति वाच्यम् । साकचकादेशविधानपर-
भाष्यप्रामाण्येनैकशेषे त्यदादीनां द्विपर्यन्तानामिति नियमस्य बाधात् तादृशप्रयोगान-
भिधानाच्च । न च ‘कुतिहोरि’ त्याद्यर्थं किमः ककारोच्चारणमन्यथेमः कादेशे कद्वयश्च
वणापत्तिरिति वाच्यम् । तत्राप्युतिहोरिति न्यासेनैव निर्वाहात् । न च ‘कवाती’ त्यर्थं
ककारोच्चारणमन्यथोक्तदोषाऽपत्तिरिति वाच्यम् । तत्र वातीतिन्यासेनैवाद्दोषात् ।
एवञ्च व्यर्थमेव ककारोच्चारणमित्याशङ्कं समाधत्ते—अकचसहितस्याऽप्ययमादेश-
इति । व्यर्थं ककारोच्चारणं ज्ञापयति साकचकस्य किमः कादेश इति, अन्यथाऽकजि-
विष्टस्य तस्येव आदेशे कक इत्यापद्येत तथा न्यासे तु साकचकस्याऽपि तस्य (१)(तन्म-
न्मध्यपतित) न्यायेन किमशब्दत्वात्सुलभ एवादेश इति भावः । न च भिन्धकीत्यत्राऽ-
कचि धित्वं न प्राप्नोति निर्दिश्यमानपरिभाषयेत्याशङ्क्याऽन्तरङ्गत्वादित्वे ततोऽकजिति
भाष्यात्साकचकस्य निर्दिश्यमानत्वाऽभावाद्यथान्यासेऽपि कथमादेश इति वाच्यम् ।
किमः क इत्यस्याऽऽवृत्त्या एकेनाऽकचसहितस्य द्वितीयेन साकचकस्यादेश इति कैयटोक्तस-
माधानेनाऽऽदेशस्य सौलभ्यादिति भावः । वस्तुतस्तु अकचि धित्वं न प्राप्नोतीति
भाष्यस्य अकचरक्षकं धित्वं न प्राप्नोति, निर्दिश्यमानपरिभाषया सम्पूर्णस्य स्यादित्या-
शयः, अत एव ‘अनाऽप्यक’ इत्यत्राऽकोरिति चरितार्थम्, अन्यथा तन्मध्यपतितन्याय-
गृहीतस्यानिर्दिश्यमानत्वेनैवादेशाऽप्राप्तौ तस्य स्पष्टमेव वैयर्थ्यमित्यलम् ॥

ननु इद ए इति स्थितौ स्मायाऽऽदेशात्परत्वाद्नादेशे(२) (सकृद्वृत्ति) न्यायेन पुनः
स्मायादेशो न स्यादित्याशङ्क्य समाधत्ते—नित्यत्वान्दोः स्मै इति । (३)कृताऽकृतप्र-
सङ्गिनो विधेर्नित्यत्वेन स्मायादेशस्याऽनाऽदेशे कृतेऽकृते च प्राप्त्या नित्यत्वाद्नादेशं बा-
धित्वा स्मायादेश एव जातः । न चाऽनादेशस्याऽप्युक्तरूपनित्यत्वस्य सत्त्वादयमेव कुतो

(१) *तन्मध्यपतितेति* । तन्मध्यपतितस्तद्वग्रहणेन गृह्यते इति तत्स्वरूपम् ।

(२) *सकृद्वृत्तीति* । सकृद्वृत्तौ विप्रतिषेधे यद्वाधितं तद्वाधितमेवेति स्वरूपम् ।

(३) *कृताकृतेति* । तदुक्तं—कच्चित्कृताकृतप्रसङ्गमात्रेणापि नित्यतेति ।

नेति वाच्यम् । लक्ष्याऽनुरोधेन बाधकाऽबाधितकृताकृतप्रसङ्गित्वरूपनित्यत्वस्याऽभ्युपग-
मात् । 'अनाऽप्यक' इत्यस्य 'हलि लोप' इत्यनेन बाधेनाऽतथात्वादिति भावः ॥

ननु अनुदात्तत्वविधानेनैव त्यदाद्यत्वे हलि लोपेनाऽऽभ्यामित्यादि समीहितरूपोप-
पत्तावलम्बश्विधानेनेत्याशङ्क्य समाधत्ते—अश्वचनं साकचकार्थमिति । शित्वाद्-
कञ्विशिष्टस्याऽऽदेश इति भावः । न च 'त्यदादीनाम' इत्येतद्विहिताऽकारस्याऽकारवि-
धानसामर्थ्यादेव सर्वादेशत्वसिद्धौ शित्करणं व्यर्थमेवेति वाच्यम् । अकारविधानसामर्थ्या-
त्सर्वादेशवत्त्वपि चेति दीर्घाऽभावस्यापि ज्ञापनसम्भवात् । एवञ्च स्पष्टार्थमेवाऽशग्रहणमि-
ति भावः । केचित्तु अनुदात्तत्वार्थमेवाऽकारविधानमिति सन्देहव्यावृत्त्यर्थमशग्रहणमिति
वदन्ति । वस्तुतस्तु अ० इति प्रश्लेषादकारद्वयविधानसामर्थ्यात्सर्वाऽऽदेशत्वसिद्धावश-
ङ्गं व्यर्थमेवेति बोध्यम् ॥

नलोपः, राजेति । ननु राजानित्यस्य प्रत्ययलक्षणेन सुबन्तत्वात्पदत्वेऽपि तेनैव
प्रत्ययलक्षणेन प्रत्ययान्तत्वादप्रत्यय इति निषेधेन प्रातिपदिकत्वाऽभावात्तलोपो न स्या-
त्प्रातिपदिकसंज्ञकं यत्पदं तदन्तनकारस्यैव लोपविधानादिति चेन्न । अप्रत्यय इत्यत्र पठ्यु-
दासात्प्रत्ययान्तभिन्नस्य प्रत्ययान्तसदृशस्य प्रातिपदिकत्वमित्यर्थं यथोद्देशपक्षे प्राकृतां
प्रातिपदिकसंज्ञामादाय नलोपोपपत्तेः । न च कार्यकालपक्षे तादृशस्थमेवोक्तदोषस्येति
वाच्यम् । व्यवस्थितपक्षद्वयमप्येकतरपक्षेण लक्ष्यसिद्धावितरपक्षेण दोषदानस्य भाष्ये
काऽप्यनुपन्यासात् । न चाऽप्रत्यय इत्यत्र प्रसज्यप्रतिषेधाऽऽश्रयणे प्रत्यायान्तस्य प्रातिप-
दिकत्वाऽविधानादत्र पक्षे लोपेनैव जातनिवृत्तेरपि वक्तुं शक्यत्वेनोक्तदोषो दुर्वार एवेति वा-
च्यम् । 'न हि सम्बुद्धयोरिति निषेधसामर्थ्यात्प्रत्ययलक्षणेन प्रत्यायान्तत्वमादाय न निषे-
धप्रवृत्तिरिति ज्ञापनेनाऽदोषादिति भावः ॥

ननु राजञ्छब्दाच्छसि 'लशक्वे'ति शस्येत्वे 'यच्चिभमि'ति भत्वे 'अल्लोपोऽनः' इत्य-
लोपे राजन् असित्यवस्थायाम् 'अचः परस्मिन्' इत्यत्र पञ्चमीसमासाऽश्रयणादलोपस्य स्था-
निवत्त्वेन व्यवधानाच्चुत्वाऽप्राप्तौ राज इति न सिद्धयेदित्यत आह—नचाल्लोपः स्था-
निवदिति । पूर्वत्राऽसिद्धे न स्थानिवदिति स्थानिवत्त्वनिषेधान्न चुत्वाऽनाऽऽपत्तिरिति
भावः । न च पष्ठाऽध्यायस्य 'वाह ऊठि'ति सूत्रस्थोद्ग्रहणेन ज्ञापितयाऽन्तरङ्गपरिभाष-
याऽन्तरङ्गे श्रुत्वे कर्तव्ये बहिरङ्गाऽलोपस्याऽसिद्धत्वबोधनात्पूर्वोक्तस्य श्रुत्वाऽनाऽऽपत्तिरु-
पदोषस्य तादृशस्थमेवेति वाच्यम् । यथोद्देशपक्षे उक्तपरिभाषाम्प्रति श्रुत्वविधायकशा-
स्त्रस्याऽसिद्धत्वादन्तरङ्गशास्त्राऽभावेन प्रतिपाद्याऽभावात्परिभाषाप्रवृत्तेः, तथा च इच्छुत्वे
कस्यापि व्यवधानरूपप्रतिबन्धकस्याऽसत्त्वादुक्तप्रयोगोपपत्तिः सुलभैव । न च कार्यकाल-
पक्षे विधिशास्त्रप्रदेशे कार्यार्थं परिभाषाऽपकर्षणादस्या उक्तशास्त्रदेशस्थत्वादिमाम्प्रत्य-
न्तरङ्गशास्त्राऽसिद्धत्वाऽभावेन परिभाषाप्रवृत्तौ बाधकाऽभावात्पूर्वोक्तदोषस्तदवस्थ एवेति
वाच्यम् । एकतरपक्षेण लक्ष्यसिद्धौ पक्षाऽन्तरमवलम्ब्य दोषदानस्य भाष्ये काऽप्यनाऽऽश्र-
यणात् । वस्तुतस्तु कार्यकालपक्षेऽप्युक्तपरिभाषाप्रवृत्तेरुक्तत्वाच्चेति दिक् ॥

ननु प्रतिदिवन् शब्दाच्छसि शस्येत्वे भत्वे अल्लोपे प्रतिदिवन् अस् इति स्थितौ पञ्च-
मीसमासाऽश्रयणादचः परस्मिन्निति स्थानिवत्त्वादिकारस्योपधात्वाऽऽभावाद्धलि चेति दी-

वाऽप्राप्तौ प्रतिदीप्त्वन इतीष्टरूपस्य सिद्धिर्न स्यादिति सन्देहो जाते समाधानमाह—नचाऽ-
ल्लोपस्य स्थानिवत्त्वमिति । ‘न पदान्त’ सूत्रेण दीर्घविधौ कर्त्तव्ये स्थानिवत्त्वनिषेधादीर्घे
इष्टप्रयोगसिद्धिः । न चाऽन्तरङ्गपरिभाषयाऽन्तरङ्गे दीर्घे कर्त्तव्ये वहिरङ्गाऽल्लोपस्याऽसिद्धत्वेन
पूर्वोक्तदोषस्य तादवस्थमिति वाच्यम् । यथोद्देशपक्षे षाष्टीमुक्तपरिभाषाम्प्रति दीर्घस्याऽ-
सिद्धत्वादन्तरङ्गाऽभावेन प्रतिपाद्यस्याऽसत्त्वात्परिभाषाया अप्राप्तेरिति भावः ॥

ननु वृत्रघ्न इत्यत्र (१) (अनन्तरस्ये)ति न्यायेन ‘अपूर्वस्ये’ तस्य ‘हन्तेरि’ त्येतद्वा-
धकत्वेन निर्णीतत्वात् ‘एकाजुत्तरपदे’ इत्यनेन प्राप्तगत्ववारणाऽसम्भवाणत्वं दुर्वारमेवेत्या-
शङ्कायामाह—योगविभागसमर्थ्यादिति । हन्तेरत्पूर्वस्येत्येकेनैव योगेन गत्वसिद्धौ पृथ-
ग्योगकरणसामर्थ्यादुक्तन्यायं बाधित्वाऽत्पूर्वस्येत्यनेनाऽत्र प्रवृत्तियोग्यणत्वविधायकशास्त्र-
मात्रस्य बाधाञ्च गत्वम् । नचाऽकारस्य लोपेऽत्पूर्वत्वाऽभावात्कथं निषेध इति वाच्यम् ।
पूर्वस्माद्विधिरिति पञ्चमीसमासाऽऽश्रयणात्स्थानिवत्त्वेन निषेधाप्राप्तेः सुलभत्वात् । नचाऽल्लो-
पस्य स्थानिवत्त्वेन कुत्वं कथमिति वाच्यम् । नकारे परे कुत्वविधानसामर्थ्यादल्लोपस्य
स्थानिवत्त्वाऽभावबोधनादिति भावः ॥

यत्तु वृत्रघ्न इत्यादौ वैकल्पिकं गत्वं माधवेनोक्तमिति । अस्याऽयमभिप्रा-
यः, भसंज्ञायामल्लोपेऽल्लिधित्वेन स्थानिवत्त्वाऽभावादुत्तरपदस्याऽनच्छत्वात् ‘एकाजुत्तरपदे’
इत्यस्याऽप्राप्त्या ‘प्रातिपदिकान्तनुम्बिभक्तिषु चे’ त्यस्य प्रवृत्तौ रूपद्वयमिति—तद्भा-
ष्यविरुद्धमिति । (कुव्यबाये द्वादशे गत्वप्रतिषेधो वक्तव्यः) किम्प्रयोजनं वृत्रघ्नः,
सुघ्नः, प्राधानि, हन्तेरत्पूर्वस्येत्यत्पूर्वग्रहणं न कर्त्तव्यम्भवतीति भाष्य उक्तम् भाष्यवार्त्ति-
कयोर्णत्वाऽभावे तात्पर्येण गत्वे तु स्पष्ट एव विरोध इति भावः । न च सूत्रसत्त्वे प्रधना-
घन इत्यत्र गत्वं तदसत्त्वे तत्र स्यादिति वाच्यम् । अत्पूर्वग्रहणस्य हस्थानिककवर्गाऽभा-
वबद्धन्तेरुपलक्षणत्वेनाऽदोषात् । अत एव योगविभागमूलकवार्त्तिके प्रत्याख्यातेऽपि फल-
भेदो नेति दिक् ॥

ननु मघवन्शब्दात्सौ ‘मघवा बहुलमि’ति मकारस्य त्रदेशे ‘उगिद्वामि’ति नुमि
‘हलङ्याबि’ति लुलोपे ‘संयोगान्तस्ये’ति तकारलोपे मघवन्निति स्थितौ संयोगान्तलोप-
स्याऽसिद्धत्वेन नान्तत्वाऽभावादीर्घो न स्यादित्याशंक्य समाधत्ते—इह दीर्घे कर्त्तव्ये
इति । मघवा बहुलमेतत्सूत्रस्थबहुलग्रहणेन दीर्घे कर्त्तव्ये संयोगान्तलोपो नासिद्ध इति
कल्पनादुक्तदोषाऽवकाशो नेति समाधातुरभिप्रायः । बहुलग्रहणस्याऽनेकार्थकत्वेन विप-
रीतनियमस्यापि सम्भवात्तेन मूलोक्तनियम एव कल्पनीय इत्यत्र प्रमाणं दर्शयितुमाह—
तथा च श्वन्नुत्तन्नित्यादि । अयम्भावः, उक्तसूत्रेण महधातोः कन्प्रत्ययाऽऽबुगाऽऽगम-
घकारनिपातनेन मघवा मघवानावित्यादि, धनार्थकमघशब्दान्मतुपि मकारस्य वकाराऽऽ-
देशे ‘अत्वसन्तस्ये’ति दीर्घो मघवान् मघवन्तावित्यादि च द्विविधरूपमित्थं संसाध्य ‘मघ-
वा बहुलमि’ति सूत्रं कैयटः प्रत्याख्यातवान् । एवञ्च बहुलग्रहणेनाऽसिद्धत्वाऽकल्पनादार-
म्भे मघवन् प्रत्याख्याने मघवानिति फलभेदस्य स्पष्टत्वेन प्रत्याख्यानासङ्गतिः स्यात्,
“फलैक्ये प्रत्याख्यानं सम्भवति न तु फलभेद” इति भाष्यात् । तथा च बहुलग्रहणेन

(१) अनन्तरस्येति । अनन्तरस्य विधिर्वा भवति प्रतिषेधो वेति न्यायस्वरूपम् ।

तथा कल्पनीयं यथा फलभेदो न स्यात् अत एव (१) अर्वणस्तृ-मघोनश्चेति श्लोकावार्तिकं सङ्गच्छते । अनेन च मघवनशब्दस्य लोकेऽनभिधानं बोध्यम् । बहुलग्रहणेन तथाकल्पा नायां प्रमाणान्तरं कविप्रयोगं दर्शयितुमाह—हविर्यक्षितोत्यादि ॥

ननु 'ह्रः सम्प्रसारणमित्यतः सम्प्रसारणपदाऽनुवृत्त्यै सिद्धावेतत्सूत्रस्थसम्प्रसारणप-
दस्य सामर्थ्यात्सम्प्रसारणमात्रनिषेधकत्वेन दूरस्थस्याऽपि 'श्वयुवे'त्यस्य 'व्यथो लिटी'-
त्यस्य च निषेधः । न च 'न सम्प्रसारणे सम्प्रसारणमित्यतः सम्प्रसारणपदस्य व्यथो
लिटीत्यत्राऽनुवृत्त्या व्यथि-व्यधिप्रभृतिधातौ चरितार्थत्वेन यून इत्यत्र प्राकृतस्य सबर्ण-
दीर्घरूपैकादेशस्याऽचः परस्मिन्निति स्थानिवत्त्वादुकारेण व्यवधानात्सम्प्रसारणपरत्वाऽ-
भावेन निषेधो न स्यादिति वाच्यम् । व्यथोऽभ्यासस्य सम्प्रसारणं स्थान्न तु यकारस्येत्य-
र्थकेन 'व्यथो लिटि न य' इति न्यासेनैव सिद्धौ सम्प्रसारणग्रहणस्य यून इत्यत्र यकारस्य
सम्प्रसारणनिषेधकत्वेनैव चारितार्थस्य वक्तव्यत्वेन व्यवधानेऽप्येतन्निषेधप्रवृत्तेरङ्गीका-
रात् 'यूनस्तिरि'ति निर्वृत्ताच्छेत्याऽऽशयेनाह—इति यकारस्य नेत्वमिति । न च का-
र्यकालपक्षे श्वयुवेत्यत्रोपस्थितस्येग्यणः सम्प्रसारणमित्यस्य पदैकवाक्यतयाऽन्वये भसंज्ञा-
निमित्तस्य यणाऽन्वयेन यकारा-द्यजादि-कप्रत्ययाबधि-स्वाद्य-सर्वनामस्थानपरकाऽव्यव-
हितपूर्वत्वविशिष्टस्य यणः सम्प्रसारणमित्यर्थे (२) (येन नाव्यवधानं) न्यायेन पूर्वस्य स-
म्प्रसारणाऽप्राप्त्या व्यर्थमेव सूत्रमिदमिति वाच्यम् । उक्तपक्षेऽपि संज्ञासूत्राणां वाक्यभे-
देनैव सम्बन्धस्योक्तत्वेन सम्प्रसारणविधायकेषु यण इत्यस्याऽसत्त्वेन निमित्तस्य यणाऽन-
न्वयेनाऽदोषात् । अत्रैतन्निषेधशास्त्रमपि ज्ञापकं बोध्यम् ।

ननु यून इत्यत्र सकृत्प्रवृत्त्यैवोभयोः सम्प्रसारणे जाते निषेधो व्यर्थः, किञ्चोकारस्य
दीर्घं कृतेऽनलिवधाविति निषेधेन स्थानिवत्त्वाऽप्राप्त्या सम्प्रसारणपरत्वेन निषेधशास्त्र-
प्राप्तिरेव न, किञ्च (लक्ष्ये लक्षणं सकृदेव प्रवर्तते) इति न्यायेन वकारस्य सम्प्रसारणवि-
धानेन चरितार्थस्य श्वयुवेत्यस्य पुनरप्राप्तिबोधनेन निषेधशास्त्रं सर्वथा व्यर्थमेवेत्याशङ्क्य
समाधत्ते—अत एव ज्ञापकादन्त्यस्य यणः पूर्वं सम्प्रसारणमिति । एतस्मादेव
ज्ञापकादीर्घस्याऽपि स्थानिवत्त्वेन सम्प्रसारणपरत्वे निषेधः सलभः, एतदारम्भसामर्थ्यादचः
परस्मिन्निति स्थादिवत्त्वेन न व्यवधानशङ्कालेशोऽपि । न च (३) लक्ष्ये लक्षणं) न्यायेन
पूर्वस्याऽप्राप्तौ व्यर्थमेवैतन्निषेधशास्त्रमिति वाच्यम् । कार्यश्रयवर्णभेदेन लक्ष्यभेदादुक्त-
न्यायस्याऽविषयत्वेनाऽप्रवृत्त्या तस्याऽऽवश्यकत्वात् । यमुद्दिश्य पूर्वं प्रवृत्तिस्तमुद्दिश्यैव
पुनः प्रवृत्तौ तन्न्यायविषयत्वादिति भावः ॥

ननु अनजः किमित्यस्य सूत्रेऽसावितिपठ्युंदासेन सावप्रासावनर्वेति प्रत्युदाहरणमनु-

(१) अर्वणस्तृमघोनश्चेति ।

अर्वणस्तृमघोनश्च न शिष्यं छान्दसं हि तत् ।

मनुष्योविधानाच्च छन्दस्युभयदर्शनात् ॥

इति श्लोकावार्तिकस्वरूपम् ।

(२) येन नाव्यवधानेति । येन नाऽव्यवधानं तेन व्यवहितेऽपि इति स्वरूपम् ।

(३) लक्ष्ये लक्षणं न्यायेनेति । लक्ष्ये लक्षणं सकृदेव प्रवर्तते इति न्यायाकारः ।

पपन्नमिति चेन्न । तस्य यज्वन्शब्दसदृशो नर्वन् शब्दो व्यावर्त्ये इत्यत्र तात्पर्यादित्याशयेनाह—अनञः किम् । अनर्वेति ॥

ननु 'पथिमथ्यभुक्षामादि'ति सूत्रे आदित्यत्र निरनुनासिकाऽऽकारोच्चारणेऽपि तपरसुत्रस्याऽनणीव विधीयमानेऽपि प्रवृत्त्यभ्युपगमेन सवर्णग्रहणान्नकारस्याऽऽन्तरतम्यादनुनासिकः स्यात् । न च तपरस्तत्कालस्येत्यत्राणुदित्सूत्रादप्रत्ययपदाऽनुवृत्त्याऽविधीयमान एव तत्प्रवृत्त्या न कश्चिद्दोष इति वाच्यम् । तत्राऽप्रत्ययपदाऽनुवृत्तौ विनिगमनाविरेहेण दोषस्य तादवस्थ्यादित्याशङ्क्य समाधत्ते—आ आदिति प्रश्लेषेति । अत्र प्रश्लेषेणाऽऽकारद्वयविधानात्सर्वोऽदे शत्वं नाऽऽशङ्कनीयम्, विशेष्य-विशेषणभावेनाऽन्वयादनेकालत्वाऽभावत् । प्रश्लेषेण शुद्धाया एवाऽऽव्यक्तेर्विधानाऽनुनासिकः । न च (भाव्यमानेन सवर्णानां ग्रहणं ने)ति परिभाषया सवर्णग्रहणनिषेधाद्दोषाऽभावेन प्रश्लेषो नावश्यक इति वाच्यम् । भाव्यमानोऽण् सवर्णान् न गृह्णातीत्येव पाठादतोऽण्त्वाऽभावान्निषेधाऽप्राप्त्या सवर्णग्रहणस्य दुर्वारत्वेन तद्व्यावृत्तये प्रश्लेषस्याऽऽवश्यकत्वादिति प्राञ्चः । वस्तुतस्तु भाष्येऽण् रहिताया एवोक्तपरिभाषयाः पाठेनाऽस्या गुणाऽभेदकत्वेन जातिपक्षेणाऽणुदित्सूत्रेण तपरसूत्रेण च प्राप्तसवर्णग्रहणस्य निषेधकत्वेनाऽदोषात् । अनुनासिकाऽऽकारविधानस्यैवेष्टत्वे प्रक्रियालाघवाय तथैवोच्चारणीये निरनुनासिकाऽऽकारविधानेन शुद्धाऽव्यक्तेरेव विधानमित्युक्तत्वाच्चेति भावः ॥

शतानि सहस्राणीति । ननु शतानीत्यनुपपन्नं विशत्थाद्याः सदैकत्वे इत्यनुशासनादिति चेन्न । एकशेषेणाऽनेकशतबोधतात्पर्यकत्वात् । न च कृते नुमि नान्तत्वेन षट्त्वाद्विभक्तैर्लुगिति वाच्यम् । सर्वनामसंस्थानसन्निपातेन कृतस्य नुमस्तत्सन्निपातविघातकलुगुपपादकत्वेन षट्संज्ञाया अपि सर्वनामस्थानसन्निपातविघातकत्वेन (सन्निपात) परिभाषया तदनिमित्तत्वबोधनात् । कुम्भकारेभ्यो नगरकारेभ्य इत्यत्राऽव्ययसंज्ञावारणपरभाष्यप्रामाण्यात्परम्परासन्निपातविघातकेऽप्युक्तपरिभाषाप्रवृत्तिस्वीकारादिति भावः ॥

ननु 'रायो हली'त्यतो हलीत्यस्याऽपकर्षाद्धलादावात्वविधानेनाष्टावित्यत्राऽस्तवन्न स्यादित्यत आह—अष्टभ्य इति वक्तव्य इति । आत्वस्य लक्षणवशसम्पन्नत्वे हि वैकल्पिकत्वेन लाघवाद्भ्रमवघटित एव निर्द्वेष्ये कृताऽत्वाऽनुकरणं ज्ञापयति क्वचिद्जादावप्यात्वमिति भावः । दीर्घान्तादष्टनः पराऽसर्वनामस्थानविभक्तिरुदात्तैत्यर्थे 'अष्टनो दीर्घादिति सूत्रे दीर्घग्रहणं ज्ञापयति वैकल्पिकमिदमात्वमिति, तथा हि, दीर्घान्तादेवाऽष्टनः परस्या असर्वनामस्थानविभक्तैरुदात्तत्वाय दीर्घग्रहणम् तिष्ठति, आत्वस्य नित्यत्वे तु दीर्घग्रहणाऽभावेऽपि ह्रस्वान्तादष्टनः परस्या उक्तविभक्तैरुदात्तत्वाऽप्राप्त्या दीर्घग्रहणं स्पष्टमेव व्यर्थं स्यादिति दिक् ॥

ननु प्रियाष्टन् शब्दाच्छसि शस्येत्त्वे लोपे च कृते भत्वेऽल्लोपे प्रियाष्टन् अस् इति स्थितौ टकारयोगे नकारस्य घृत्वं कृतो नेत्यत आह—इह पूर्वस्मादपीति । 'अचः परस्मिन्'ति सूत्रे पूर्वविधावित्यत्र पूर्वस्माद्विधिः पूर्वविधिरिति पञ्चमीसमासाऽऽश्रयणाद्धोपस्य स्थानिवद्भावादकारेण व्यवधानात् घृत्वञ्चेति । न च (पूर्वत्राऽसिद्धे न स्थानिवदि) ति स्थानिवत्त्वनिषेधादुक्तदोषस्तदवस्थ एवेति वाच्यम् । संयोगादिलोप-लत्व-

णत्वेषु विधिषु कर्तव्येषूक्तवचनस्य न प्रवृत्तिरित्यर्थकेन (तस्य दोषः संयोगादिलोप-
लत्व—णत्वेषु) इति वार्तिकेन णत्वे कर्तव्ये तदप्रवृत्तिबोधनेनादोषात् । न च तस्य दोषः
इति वार्तिके प्रतिपदोक्तणकारस्यैव ग्रहणं न तु लाक्षणिकस्य घृत्वनिष्पन्नस्येति वाच्यम् ।
तत्र तादृशणकारग्रहणे प्रमाणाऽभावात् । मूर्द्धन्यपदानुवर्तनेनैव सिद्धौ रषाभ्यामित्यत्र-
त्यणकारस्य भाष्यकृता प्रत्याख्यातत्वेन प्रतिपदोक्तत्वाऽलामाप्तेति भावः । ननु रषाभ्या-
मित्येतदारम्भसामर्थ्यात्पञ्चमीसमासस्याऽनित्यत्वेन स्थानिवत्त्वाऽभावात्घृत्वापत्तिदुर्वारैवे-
त्यत आह—कार्यकालपक्ष इति । कार्येण हेतुना काल्यते स्वसन्निधिं प्राप्यते इति
कार्यकालपक्षशब्दार्थः । अत्र पक्षे स्वप्रदेशे विधिशास्त्रेण कार्यहेतोरपकृष्टायाः पृथगेव
वाक्यार्थबोधो भवति न तु विधिशास्त्रेण सहेति विवेकः । एवञ्च प्रकृते घृत्वविधायकशा-
स्त्रेणाऽन्तरङ्गपरिभाषाऽपकर्षणात्तया तस्याऽन्तरङ्गत्वबोधनेन तत्र कर्तव्ये तदपेक्षया बहिरङ्ग-
स्याऽलोपस्याऽसिद्धत्वान्न घृत्वमिति दिक् ॥

ननु 'युजेरसमासे' इत्यनेनाऽसमास एव नुमो विधानेन सोपपदे 'चोः कुरि'ति कुत्वे-
नैव सिद्धत्वात्किंन किपि च न कोऽपि विशेष इत्यत आह—निरुपपदाद्युजेः कि-
ञ्चित्ति ॥

ननु 'सृजिदृशोर्ज्ञल्यमकिती'ति सूत्रे "रज्जुसृद्भ्यामि"ति भाष्यप्रयोगात्काम्यच्
सूत्रे "उपयत्काम्यती"ति प्रयोगाच्च 'किन्प्रत्ययस्य कुः' इति कुत्वन्नेत्याशयेनाऽऽह—
इह सृजि-यज्योः कुत्वन्नेति क्लीवे वक्ष्यत इति ।

परिमृडिति । नन्वत्र 'मृजेर्वृद्धिरि'ति कुतो न वृद्धिरिति चेन्न । उक्तसूत्रेण धातु-
विहितप्रत्यये परे वृद्धेर्विधानेन (धातोर्हच्यमानं कार्यं तत्प्रत्यये) इति परिभाषयाऽत्र
ध्वनिमित्तकवृद्धेरप्राप्तेः । न च किनो धातोर्विहितत्वेन तन्निमित्तिका वृद्धिदुर्वारैवेति
वाच्यम् । कुिति चेति निषेधात्तन्निमित्तिकाया अपि वृद्धेरप्राप्तेरिति दिक् ॥

ननु 'विश्वस्य वछ राटोः' इत्यनेन वछशब्दे राट्शब्दे च परे दीर्घविधानादेतद्दृष्ट्या
पत्वादीनामसिद्धत्वाद्वाट्शब्दपरत्वाऽभावेन दीर्घो न स्यादित्यत आह—राडिति पदा-
न्तोपलक्षणमिति । राडित्यस्य पदान्तोपलक्षकत्वेन पदान्तराजशब्दे परे दीर्घ इत्यस्य
फलितत्वान्न काऽप्यनुपपत्तिरिति भावः । न चोक्तसूत्रेण वछशब्दे दीर्घविधानादादित्यवि-
श्ववसव इत्यमरश्लोके कुतो न दीर्घ इति वाच्यम् । तत्र सूत्रे 'नरेः संज्ञायामि'त्यतः संज्ञा-
पदाऽकर्षणेन संज्ञायामेव तद्विधानादित्यम् ॥

ननु त्वं स्त्री अहं स्त्री इत्यत्र मपर्यन्तस्य त्वाद्वादेशयोः कृतयोर्लोपेन दकारनिवृत्तौ
त्व अम्, अह अमित्यवस्थायां परमपि पूर्वरूपं बाधित्वाऽपरनिमित्तकत्वेनाऽन्तरङ्गत्वाद्वाप्-
स्यात् । न च युष्मदस्मदोरलिङ्गत्वात्त्रिधा विहितस्य टापोऽप्राप्तिरेवेति वाच्यम् (शि-
शी-लुग-नुम्विधिभ्यो युष्मदस्मदोर्विभक्त्याऽऽदेशाः पूर्वविप्रतिषेधेने) तिवातिकप्रामा-
ण्येन तयोर्लिङ्गवत्प्रतीतेरिति चेन्न । शेष इति षष्ठ्यर्थे सप्तमी तथा च मपर्यन्ताच्छेष-
स्याऽदृशब्दस्य लोप इत्यर्थेऽद इत्यस्य लोपेनाऽदन्तत्वाऽभावादुक्ताऽऽपत्तेरयोगात् । अ-
न्यथा, आत्व-यत्वयोरपवादत्वेन तन्निमित्तेतरविभक्तावेव लोपप्रसक्तौ शेषग्रहणस्य वैयर्थ्या-
ऽऽपत्तेरिति भावः । वस्तुतस्तु अन्त्यलोपपक्ष एव सिद्धान्तः, अत एव नचाऽऽदेशो हला-

दिरस्तीति 'युष्मदस्मदोरनादेशे' इति सूत्रस्थभाष्योक्तिः सङ्गच्छते । एतेनाऽभ्यमादेशस्यैव न्याय्यत्वमुक्तम् । तथा च प्रकृते टावापत्तिस्तदवस्थैवेति चेदुच्यते, अन्तरङ्गपरिभाषया टापः प्रागन्तरङ्गत्वादतो गुणे इत्यस्यैव प्रवृत्तिरिति न तदापत्तिरिति दिक् ॥

ननु युष्मच्छब्दादस्मच्छब्दाच्च प्रथमा—द्वितीययोर्द्विवचने औ तस्य 'हे प्रथमयोरम्' इत्यमि 'युवाऽऽवौ द्विवचने' इति क्रमेण युवाऽऽवाऽऽदेशे युवाम् आवामित्यनयोर्मपठ्यन्ताऽधिकारं विनाऽपि सिद्धौ व्यर्थमेवाऽधिकारसूत्रमित्याऽऽशयेनाऽऽशङ्कते—मपठ्यन्तस्य किमिति । समाधत्ते—साकचकस्य मा भूदिति । अधिकारसूत्राऽभावोऽकञ्चिशिष्टस्यापि युष्मदोऽस्मदश्चाऽऽदेशे युवकामाऽऽवकामित्यनयोर्न सिद्धिरित्याऽऽवश्यकं तदिति भावः । ननु ओकार—एकार—भकारादौ सपि सर्वनाम्नष्टेः प्रागकञ्चन्यत्र तु स्रवन्तस्य षेः प्रागित्यस्य त्वयकेत्यादिसिद्धये बक्ष्यमाणत्वादिहाऽकचः प्रागादेशे ततः स्रवन्तस्य षेः पूर्वकमचि कृते प्रयोगद्वयसिद्धिः स्रवन्तेवेति नेदमधिकारसूत्रस्य प्रयोजनमित्यखेराह—तथा, म्येति । अत्रोक्ताऽधिकारसूत्राऽभावे समुदायस्याऽऽदेशे 'योऽची' त्यनेनाऽकारस्य यत्वे नेष्टप्रयोगसिद्धिरित्याऽऽवश्यकन्तदिति भावः । नन्वत्राऽप्यजादौ विभक्तावकारस्यैवमित्यर्थकेन 'अच्ये' इति न्यासेनैवोक्तप्रयोगोपपत्तौ व्यर्थमेव तदित्यखेराह—युवकाभ्याम् । आवकाभ्यामिति । अत्रोक्तनियमबलेनाऽन्तरङ्गत्वात्सर्वनाम्नष्टेः प्रागकचि ततश्चाऽऽदेशे नोक्तप्रयोगसिद्धिरिति तदाऽऽवश्यकमिति दिक् ॥

ननु अन्त्यलोपपक्षे जसोऽमादेशेऽपि तस्य स्थानिवद्भावेन जसुवृद्ध्या 'जसः शो'ति इयादेशो दुर्वार इत्याऽऽशङ्कते—इह शेषे लोपोऽन्त्यलोप इति पक्षे जसः शो प्राप्त इति । समाधत्ते—अङ्गाकार्ये कृते पुर्नाङ्गाकार्यमिति न भवतीति । अयम्भावः, (अङ्गवृत्ते पुनर्बृत्तावविधिः) इति परिभाषास्वरूपम् । अङ्गेऽङ्गाधिकारे वृत्तं निष्पन्नं यत्कार्यं तस्मिन्सति पुनरन्यस्याङ्गाकार्यस्य वृत्तौ प्रवृत्तावविधानं भवतीत्यर्थः, तथा च, अङ्गाधिकारवृत्ते कार्येऽमि सति पुनरन्यस्याङ्गाधिकारवृत्तकार्यस्य इयादेशस्य न विधानमिति न दोषः । इयं परिभाषा 'ज्यादादीयस' इत्याद्विधानेन ज्ञापिता, अन्यथेकारलोपेन 'अकृतसार्वधातुकयोरिति दीर्घेण च ज्यायानिते सिद्धत्वाद्विधानं स्पष्टमेव व्यर्थं स्यात् । ननु 'द्वयोरिति'त्यादिनिर्देशेनोक्तपरिभाषया अनित्यत्वात्किञ्चाऽङ्गोद्देश्यकं कार्यञ्चेत्यर्थकारणादुक्तपरिभाषाऽप्रवृत्तेः । किञ्चाऽस्या लक्ष्यसिद्धयर्थम्भाष्ये काव्यनाश्रयणाच्च इयाऽऽदेशाऽऽपत्तिस्तदवस्थैवेत्यत आह—'हे—प्रथमयोरिति'ति । हे—प्रथमयोरम् शसो नेति संहितापाठ इति भावः, नातस्संयोगान्तलोपे झलप्रहणाऽनुवृत्त्याऽपि दोषः । वस्तुतस्तु, न प्रक्षेपेणाऽपि निर्वाहस्तस्य भाष्येऽदर्शनादेवञ्च (सन्निपात) परिभाषयैवोक्ताऽऽपत्तिवारणमिति न कश्चिदोप इति दिक् ॥

ननु 'भ्यसो भ्यमिति' सूत्रे भाष्ये भ्यम् अभ्यम्बाऽऽदेश इति सन्देहे यदि भ्यमाऽऽदेशस्तदा 'शेषे लोप' इत्यन्तलोपे एत्वं प्राप्नोति, अथाभ्यमाऽऽदेशः शेषे लोपष्टिलोप इत्यन्तस्योदात्तनिवृत्तिस्वरः प्राप्नोतीत्युक्त्वा यथेच्छसि तथास्त्वित्युक्तन्तदाह—आद्यः शेषे लोपस्याऽन्त्यलोपत्व एवेति । अत्र पक्षे नैत्वमाशङ्कनोयम्, अङ्गवृत्तपरिभाषयैव तद्वारणात् । अस्या अनित्यत्वे तु सन्निपातपरिभाषयैवत्वं वारणोयम् । अभ्यमाऽऽदेशस्तु टिलो-

पपक्षे-अन्त्यलोपपक्षे च साधुर्न तु कश्चिदोषः । नचाऽन्त्यलोपपक्षेऽकारोच्चारणसामर्थ्यात्पर-
रूपं बाधित्वा सर्वर्णदीर्घाऽपत्तिरिति वाच्यम् । अकारोच्चारणस्यैवनिवृत्त्या चरितार्थत्वेन
सामर्थ्यविरहात्पररूपाऽबाधेन परत्वादस्यैव प्रवृत्तेः । नचाऽङ्गवृत्तपरिभाषयैव दीर्घव्यावृत्ता-
वभ्यमित्यत्राऽकारोच्चारणं व्यर्थमिति वाच्यम् । तस्योक्तपरिभाषाऽनित्यत्वज्ञापनार्थत्वेन
साफल्यत् । नचाऽन्त्यलोपपक्षे 'एकाऽदेश उदात्तेनोदात्त' इत्यनेन युष्मभ्यमित्यत्र युष्मो-
त्तराऽकारस्योदात्तत्वं टिलोपपक्षे तु, अभ्यमोऽनुदात्तत्वेन युष्मोत्तराऽकारस्याऽनुदात्तत्वमिति
फलभेद इति वाच्यम् । यत्राऽनुदात्ते षणं परे उदात्तो लुप्यते स षणं उदात्त इत्यर्थकेन
'अनुदात्तस्य च यत्रोदात्तलोप' इत्यनेन तस्योदात्तत्वस्यैव विधानेन फलभेदाऽभावा-
दिति दिक् ॥

ननु आकमाऽऽदेशात्पूर्वमनादेशत्वेन यत्वस्य प्राप्त्या 'शेषे लोप' इत्यस्य यत्वनि-
मित्तेतरनिमित्ताऽपेक्षितत्वेनाऽन्त्यलोपाऽप्राप्ताववर्णान्तत्वाऽभावात्सुडागमाऽप्रसक्त्या साम
इति सप्तर्कनिर्देशो व्यर्थः सुत्राऽसंगतिश्चेत्याऽऽशङ्क्य समाधत्ते—भाविनः सुटो निवृ-
त्यर्थं ससुटर्कनिर्देश इति । आकमि शेषे लोपे कृतेऽकारान्तत्वात्प्राप्त्येत्यर्थः ।
अयम्भावः, यथाऽऽर्द्धधातुकविषये 'अस्तेभूर्'ि' त्यनेन भूप्रयोगोऽस्तेरप्रयोगो बोध्यते, एवं
सामः प्रसङ्गे आकमित्यनेन सुडामोरत्यन्तमप्रयोगो बोध्यते, यद्यपि आम् दशायां साम
इति स्थानिनोऽसत्त्वेन प्रकृताऽऽशाऽप्राप्त्या यत्वेऽन्त्यलोपाऽप्राप्तौ सुटोऽसम्भवेन सर्वथा
साम इति स्थानिस्वरूपाऽसिद्धिरेव तथापि भाविनं सुटं निवर्त्तयितुं सप्तर्कनिर्देशसाम-
र्थ्यादाम्येव साम्त्वाऽऽरोपेणोक्तस्थानिस्वरूपस्य सिद्धत्वादादेशप्रवृत्तौ स्थानिवत्त्वेन साम्त्व-
स्यैवाऽऽनयनान्नत्वाऽऽस्त्वस्येति न सुडागमाऽपत्तिरिति । यत्तु साम इत्यत्र तन्त्रेणाऽऽ-
मोऽपि सत्त्वात्तस्य पूर्वमाकमि ततोऽन्त्यलोपेऽकारान्तत्वात्सुटि तस्याऽप्याकमि न काऽप्य-
नुपपत्तिरिति केचित्तत्र । तन्त्राऽऽनाश्रयणे गौरवात् । केचिच्च 'आम आकमि'त्येव सिद्धे
सकारोच्चारणं व्यर्थमिति सन्देहे पङ्क्तिमिमामवतारयन्ति—भाविनः सुटो निवृत्त्यर्थ-
मिति । आकमः स्थानिवद्भावादासुबुद्धौ प्राप्तसुटो व्यावृत्त्यर्थमुक्तनिर्देशः, साम आक-
मादेशे तु स्थानिवत्त्वेन साम्त्वमेव नाऽऽस्त्वमिति न कश्चिदोषः । वस्तुतः, 'आमो डाक-
मि'ति न्यासे आमः स्थाने डाकम्विधानाद्भिडत्वाट्टिलोपेनेष्टसिद्धावलमेतदाऽऽयासेनेति ।
नन्वाऽऽकमि दीर्घोच्चारणम्ब्यर्थमकारोच्चारणसामर्थ्येन पररूपस्य बाधादिति चेन्न । अका-
रोच्चारणस्यैवनिवृत्त्या चरितार्थत्वादित्यलम् ॥

'युवावौ द्विवचने' 'त्वमावेकवचने' इति सूत्रद्वयेऽपि द्विवचनैकवचनशब्दयोरर्थपरत्वं न
तु प्रत्ययपरत्वमिति तत्फलं प्रदर्शयति—समस्यमान इत्यादिना । द्वये कत्ववाचिनी-
ति । द्वित्वैकत्वविशिष्टवाचिनीत्यर्थः समासार्थ इति । मुख्यविशेष्यमित्यर्थः । अन्य-
संख्यश्चेति । युष्मदाद्यर्थगतसंख्येतरसंख्यायुक्तश्चेदित्यर्थः ॥

ननु 'युष्मदस्मदोः षष्ठी-चतुर्थी'ति सूत्रेऽपदादावित्यधिकारो व्यर्थः पदात्परयोर्युष्मद-
स्मदोः षष्ठ्यादिविशिष्टयोर्वीनावित्याऽऽदेशौ स्त इत्यर्थेनैव सिद्धेरित्याशयेन शङ्कते—
अपदादा किमिति । समाधत्ते—वेदैरशेषैरिति । उक्तसूत्रेऽपदादावित्यस्याऽभावेऽत्र
पूर्वाऽन्तवद्भावेनैकाऽऽदेशस्य पूर्वपदत्वादेकदेशविकृतन्यायेन स्मानित्यस्य द्वितीयाऽन्ताऽस्म-

च्छब्दत्वादादेशः स्यात् तत्सत्त्वे तु नोक्तदोषोऽपादादावविद्यमानत्वादिति भावः । आदेशो सति न कृष्णः सर्वदाऽवत्विति पादादित्वाऽपर्योपजीव्यविरोधान्नादेश इति केचित् समानित्यस्याऽपादादौ विद्यमानत्वादादेशः, सत्यादेशोऽपादादित्वस्य विघातः पादादित्वस्य चाऽऽपत्तिरिति स्पष्ट एवोपजीव्यविरोध इति दिक् ॥

ननु कुरीत्या षष्ठ्याद्यन्तानामेवादेशा भविष्यन्ति स्थग्रहणं व्यर्थमिति सन्देहादाह—
स्थग्रहणाच्छ्रयमाणविभक्तिकयोरेवेति । अत्र स्थग्रहोऽहानौ वर्तते यथा—

समये तिष्ठ सुधीव ! मा वालिपथमन्वगाः ।

नायं सङ्कुचितः पन्था येन वाली हतो गतः ॥

इति रामायणश्लोके समयं मा हासोरित्यर्थकः स्थाधातुरिति ॥

स्थग्रहणस्य फलमाह—नेह युष्मत्पुत्रो ब्रवीतीति । अत्र विभक्तेरश्रवणान्नादेशः प्रत्ययलक्षणेनाऽपि नादेशापत्तिः । अनेन विभक्तिबुद्धावपि वस्तुतस्तदभावात् । स्थग्रहणसामर्थ्याद्वस्तुतस्तत्सत्त्वे एवाऽऽदेशविधानादिति भावः । एकतिङ् वाक्यमिति । तिङ्पदेन तिङन्तं गृह्यते । एकं तिङन्तं यस्येति बहुव्रीहिः । एकतिङन्तघटितं वाक्यमित्यर्थः । तेन पचतीत्येतन्मात्रस्य न वाक्यत्वम् । इदं स्वशास्त्रे कार्योपयोग्येकवाक्यत्वलक्षणं, तेन न पश्य मृगो धावतीत्यादावव्याप्तिः वस्तुतस्तु एकतिङन्तार्थनिष्ठमुल्लेखविशेष्यताकबोधजनकं वाक्यमिति तल्लक्षणम् । अत एव पश्य मृगो धावति पचति भवतीत्यादेशचैकवाक्यत्वसिद्धिः । अत एव 'तिङ्ङतिङः' इत्यत्राऽतिङिति पठ्युदासस्य सार्थक्यम् । लौकिकवाक्यत्वञ्च—सिङ्ङन्तचयो वाक्यं क्रिया वा कारकान्वितेत्यमरेणोक्तम् । तत्र वा शब्दश्चेदर्थे, कारकाऽन्वितक्रिया चेद्वोध्येति शेषः, तथा च कारकाऽन्वितक्रियाबोधकसुबन्तचयस्तथा तिङ्ङन्तचयस्तथा सिङ्ङन्तचयश्च वाक्यमित्यर्थ इत्यलम् ॥

ननु 'तुल्यार्थैरतुलोपमाभ्यामि' त्यादिवत् 'न च बाह्यैवैः' इति तृतीयानिर्देशेनैव सिद्धौ युक्तग्रहणं व्यर्थमित्यत आह—युक्तग्रहणमिति । साक्षाद्योग इति । युष्मदस्मदर्थगतसमुच्चयादिद्योतकत्वे इत्यर्थः । परम्परासम्बन्धेति । स्वार्थाश्रयान्वयव्यव्ययित्वादिरूपे इत्यर्थः । यत्र युष्मदस्मदर्थगतान् समुच्चयादीन् चादयो द्योतयन्ति तदा चादिभिः सहार्थद्वारा युष्मदस्मदोः साक्षाद्योगस्तत्राऽयं निषेधः यत्रैतादृशो योगो न तत्र नायं निषेध इति भावः ॥

परम्परासम्बन्धेऽप्ययं निषेध इति । न च बाह्यैवै युक्त इति सूत्रस्थयुक्तग्रहणसामर्थ्याज्ज्ञाप्यते साक्षाद्योग एवाऽयं निषेधो न तु परम्परासम्बन्धेऽपीति, पश्यार्थैरित्यत्र तु युक्तग्रहणाऽभावेनोक्तज्ञापनासम्भवात्परम्परासम्बन्धेऽप्येतन्निषेधप्रवृत्तिरिति भावः ॥

इह युष्मदस्मदोरादेशस्तिङ्ङन्तनिघात आमन्त्रितनिघातश्च नेति । अग्ने ! तव देवास्मान्पाहीत्यादौ सम्बोधनपदस्याऽऽमन्त्रितसंज्ञाविधानेनाऽविद्यमानवद्भावात्पदात्परत्वाऽभावेन न युष्मदस्मदोरादेशः । एवमग्ने ! नयेत्यादौ 'तिङ्ङतिङः' इति तिङ्ङन्तनिघातो न । अग्ने ! इन्द्र, अग्ने ! वरुणेत्यादौ च 'आमन्त्रितस्य च' इत्यामन्त्रितनिघातो नेति विवेकः ॥

ननु सर्वदा रक्ष देव ! न इत्यत्र देवेति सम्बोधनस्याऽऽमन्त्रितसंज्ञाविधानादविद्यमान-

वद्भावेन पदात्परत्वाऽभावादस्मदो न स्यादित्याशङ्क्य समाधत्ते—सर्वदा रक्ष
देव ! न इत्यञ्ज त्विति । उक्तरीत्या देवेत्यस्याऽविद्यमानवद्भावेऽपि रक्षः शब्दमाश्रि-
त्याऽऽदेशो बोध्य इति भावः । एवं इमं मे गङ्गे ! यमुने ! इति मन्त्रे सम्बोधनपदानामवि-
द्यमानवद्भावेनाऽऽदेशाऽप्राप्त्या मे शब्दाऽऽश्रयणादादेश इति दिक् ॥

ननु प्रति अच् अस् इति स्थितौ यण—लोपयोः प्राप्तौ बहिर्भूत निमित्तकत्वेन
बहिरङ्गलोपाऽपेक्षयाऽन्तरङ्गत्वाद्यणाऽऽदेशः स्यादित्याशङ्क्य समाधत्ते—अच इति लोप-
विषयेऽन्तरङ्गोऽपीति । अयम्भावः, बहिरङ्गशास्त्रेणाऽन्तरङ्गशास्त्रनिमित्तविनाशे पश्चा-
त्सम्भाविते पूर्वमन्तरङ्गशास्त्रं न प्रवर्त्तते इत्यधिक्या (१)(अकृतव्यूह) परिभा-
षयाऽन्तरङ्गस्य यणोऽप्राप्त्या लोपे दीर्घं च कृते इष्टरूपसिद्धिः । नचोक्तपरिभाषाया भाष्ये-
ऽसत्त्वादुक्तदोषस्तदवस्थ एवेति वाच्यम् । एतदभावे लुप्ताऽकार—नकारेऽञ्चतौ परेऽन्तर-
ङ्गशास्त्रस्य न प्रवृत्तिरित्यर्थकेन (चौ प्रत्यङ्गस्य प्रतिषेधो वक्तव्यः) इति भाष्योक्त-
वार्तिकेनैवोक्तदोषाऽयोगादिति दिक् ॥

आन्तरतम्यादिति । सूत्रे उपदे ह्रस्व—दीर्घयोः समाहारद्वन्द्वे ध्यन्तत्वादध्रस्वस्य
पूर्वनिपाते सवर्णदीर्घं नपुंसकह्रस्वस्त्वम् । तेनोभयोरग्रहणमिति प्राञ्चः । वस्तुतो नैतद्युक्तम्
उस् उस् इति द्वन्द्वे सलोपे ध्यन्तत्वादध्रस्वस्य पूर्वनिपाते नपुंसकह्रस्व—सवर्णदीर्घयोः
प्राप्तौ दीर्घस्य शब्दाऽन्तरप्राप्त्याऽनित्यत्वेन नित्यत्वादपरनिमित्तकत्वेनान्तरङ्गत्वाच्च
ह्रस्वत्वे ततः सवर्णदीर्घत्वे उ इति रूपाऽनुपपत्तेः । अत एव 'उकालोज्झस्वदोर्घप्लुतः'
इत्यत्र, उकाल इति न कृतम् । तस्मात् 'दिव उत' 'कृत उदि'त्यत्र च तपरकरणेन
ज्ञापितया (भाव्यमानोऽप्युकारः सवर्णान् गृह्णाति) इति परिभाषया सिद्धिर्बोद्धव्या ॥

ननु 'ध्यङः सम्प्रसारणमित्यत्र भाष्ये (अनन्त्यविकारेऽन्त्यसदेशस्येति) परिभाषा
पठिता । अनन्त्यसदेशा—अनन्त्यसदेशयोरेकप्रयोगे युगपत्प्राप्तावनन्त्यसदेशस्यैव भवतीति
तदर्थः । अनन्त्यविकार इति तत्र लिङ्गम् । तामर्थतः पठति—अनन्त्यवाध इति ।
अन्यथा 'णो न' इत्यादि शास्त्रं नेतेत्यादावेव प्रवर्त्तते न तु नमतीत्यादाविति भावः ।
अन्त्यस्य बाधे कार्याप्राप्तावित्यर्थः—अन्त्यसदेशस्येति । अन्त्येन समाने देशो यस्ये-
त्यर्थः । तत्त्वञ्च, अनन्त्यवर्ण—तद्वर्णयारितराव्यवधानम् । तथा च चलीकलृप्यते इत्यादा
क्कारान्तर्गतरेफस्योत्तराजभागेन व्यवधानादन्त्यसदेशत्वाऽभावेन नैतत्परिभाषाप्रावृत्तिः ।
(२) अत एव न सम्प्रसारणे सम्प्रसारणमिति सूत्रोदाहरणस्य विद्ध इत्यादेरनया परिभा-
षया न सिद्धिः (३) अत एवोक्तनिषेधसुत्रं सफलमन्यथा(४) विद्ध इत्यत्र तत्परिभाषयै-

(१) *अकृतव्यूहेति* । अकृतव्यूहाः पाणिनीयाः इति परिभाषास्वरूपम् । अत्र
ज्ञापकं समर्थानां प्रथमाद्वेति सूत्रे समर्थानामिति, तथा हि कृतदीर्घेभ्यः सूत्थितादिभ्यः प्रत्य-
योत्पत्त्यर्थमेव तद्रूपहणं परिभाषाऽसत्त्वे तु अन्तरङ्गत्वादीर्घे कृत एव प्रत्ययोत्पत्तिरिति व्यर्थं
तद्रूपहणं परिभाषां ज्ञापयतीति ।

(१) *चलीकलृप्यते इति* । अनन्त्यसदेशत्वलक्षणे इतराव्यवधाननिवेशस्य फलमिदम् ।

(२) *अत एवेति* । इतराव्यवधाननिवेशादेवेत्यर्थः ।

(३) *अत एवेति* । अनया तदुदाहरणाऽसिद्धेरवेत्यर्थः ।

(४) *विद्ध इति* । व्यध् धातोः कप्रत्यये ग्रहिज्येति सम्प्रसारणे रूपम् ।

वाऽन्त्यसदेशस्य यकारस्यैव कार्य्यप्राप्तौ वकारस्याऽप्राप्त्या तन्निषेधार्थं व्यर्थमेवोक्तसूत्रमिति । न च नैतस्याः परिभाषायाः प्रयोजनानीति न सम्प्रसारण इति सूत्रस्थभाष्या देतत्परिभाषाया अभावबोधनात्तत्स्वीकारे तु भाष्यविरोधो दुर्बार इति वाच्यम् । एतत्सूत्रसाध्यानि विद्ध इत्यादीन्युदाहरणानि नैतत्परिभाषाप्रयोजनानीत्युक्तसूत्रस्थभाष्याऽभिप्रायवर्णनेन विरोधपरिहारादिति भावः ॥

ननु 'अदसोऽसेर्दादुदोमः' इति सूत्रेऽसेरित्यस्य यस्य यकारस्य स्थाने अः सोऽसिस्तस्यासेरिति व्याख्यानात्यदादीनामत्वविषय एव सुत्वप्राप्तिरित्याशयेनाऽऽह—इति पक्षे तु अदद्र्यङिति । अत्र तन्त्रेणाऽर्थद्वये सूत्रतात्पर्यं तत्र लक्ष्याऽनुरोधद्वयवस्था । अत्र प्रमाणमाह—उक्तञ्च, अदसोऽद्रेरित्यादि । लत्ववदिति । यथा चलीकलूप्यते इत्यत्र 'कूपो रोलः' इत्यनेन रीगृकारयोरुभयोरलत्वं भवति तथैवेत्यर्थः । अत्रादमुयङिति रूपवादिमतं युक्तम्, उक्तरीत्या लत्वे (अन्त्यवायेऽन्त्यसदेशस्ये) त्यस्याऽप्रवृत्तावपीह तदप्रवृत्तौ विनिगमकाऽभावात् । अत एव, प्रकृतसूत्रे भाष्ये (अदसो नोऽद्रेरि) तिवाक्तिकप्रत्याख्यानायाऽथवाऽसेरिति पक्षं प्रतिपाद्य यद्येवममुमुयङिति न सिद्ध्यति अदङ्ङिति प्राप्नोति । अदमुयङिति भवितव्यम्, अनन्त्यविकारऽन्त्यसदेशस्येत्युक्तम् । अत्रेति प्राप्नोतीत्युक्त्या च तत्र 'मुत्वावदितरूपेऽसम्मतिः प्रदर्शिता । इति भवितव्यमित्यनेन पृथङ्मुत्वमिति पक्षसम्मत्यभावो दर्शितः । इति भवितव्यमित्युक्त्या च तत्र शब्देऽप्रयुक्तत्वं सूचितमित्यलम् ॥

विष्वग्देवयोः किमिति । चकारस्याऽप्युपलक्षणमिदम्, चेन सर्वनाम्नः परामर्शात् । तथा च सूत्रे तथोरग्रहणेऽन्त्यशब्दस्यापि ढेरछादेशाऽपत्तावश्वाचीति न स्यादित्याशयेन प्रत्युदाहरति—अश्वाचीति ॥

ननु उत्तरपदाधिकारादञ्चुरूपे उत्तरपदे विष्वग्—देवशब्दयोर्देव्याऽऽदेश इत्यर्थे विष्वगञ्जनमित्यादिव्यावृत्तौ ध्यर्थमेवाऽप्रत्ययग्रहणमित्याशयेनाऽऽशङ्कते—अप्रत्ययग्रहणं किमिति । समाधत्ते—विष्वगञ्जनमिति । अयम्भावः, व्यर्थमप्रत्ययग्रहणं ज्ञापयति धातुग्रहणे तदादिविधिरिति । तेनाऽञ्जादावानुत्तरपदेऽद्र्यादेश इत्यर्थे विष्वगञ्जनमित्यत्राऽऽदेशाऽपत्तिरित्याऽऽवश्यकमप्रत्ययग्रहणं स्वांशे चरितार्थं जातम् । ज्ञापनफलञ्च 'अतः कृकमी'ति सूत्रे तदादिविधौ करोत्यादावुत्तरपदे सत्त्वसिद्धित्यत आह—तेनाऽयस्कार इत्यादि । अन्यथा, अतः कृ इत्यत्र 'नित्यं समास' इत्यतोऽनुवृत्तेन समासग्रहणेनोत्तरपदाऽऽक्षेपेऽपि कृधातुरूपे उत्तरपदे इत्यर्थाऽपत्तावयस्कृदित्यादावेव सत्त्वं स्यान्नत्वयस्कार इत्यादाविति दिक् ॥

तिरश्च इति । नन्वत्र ङ्चुत्वे कर्त्तव्येऽल्लोपस्य स्थानित्वेनाऽकारेण व्यवधानात् ङ्चुत्वं न स्यादिति चेन्न । पूर्वत्राऽसिद्धीये तन्निषेधादिति भावः ।

ननु विप्रतिषेधशास्त्रबलेन पूर्वस्मात्परं बलवत्, ततोऽपि नित्यं कृताऽकृतप्रसङ्गित्वात्, तथा च, धीमत्स इति स्थितौ नुम्—दीर्घयोः प्राप्तौ परत्वाच्चित्यत्वाच्च दीर्घं बाधित्वा नुमि कृते दीर्घो न स्यादुपधात्वाऽभावादित्याशङ्कां समाधत्ते—परं नित्यं च नुमं बाधित्वा वच्चनसामर्थ्यादादौ दीर्घ इति । वाक्यार्थबोधकाले विरोधाऽभावादुपधापदसम्बन्धे

कृते सामर्थ्यात्पूर्वं दीर्घप्रवृत्तिरेव कल्प्यत इति भावः ।

ननु (एकानुबन्धकग्रहणे न द्वयनुबन्धकग्रहणमि)ति परिभाषयाऽनुपदेन मनुषोऽग्रह-
णाद्धीमानित्यादौ 'अत्वसन्तस्ये'ति दीर्घो न स्यात् । न च सूत्राऽऽरम्भसामर्थ्याद्दीर्घः
स्यादेवेति वाच्यम् । अनुनासिकोकारविशिष्टे भवतुशब्दे सूत्रस्य चारितार्थादिति चेन्न ।
पकारस्य समुदायाऽनुबन्धत्वेऽप्यनुमात्रस्य द्वयनुबन्धाऽभावात् । अतु इति लुप्तपष्ठयन्तं
पृथक् पदं तथाचाऽधातोरित्यसन्तस्यैव विशेषणं नत्वत्वन्तस्य, तु शब्दादित्यभिप्रायेणाह-
धातोरप्यत्वन्तस्य दीर्घ इति ॥

ननु 'उगिदचामि'ति सूत्रेऽधातोरित्यस्य सत्त्वेन धातोर्नुमोऽप्राप्त्या क्यजन्तादिगो-
मच्छब्दस्य धातुत्वाऽभावान्नुम्नस्यादित्यत आह—उगिदचामिति सूत्रेऽज्ग्रहणं
नियमार्थमिति । अयमाशयः, अञ्चतेरुगित्वादेव नुमि सिद्धेऽज्ग्रहणसामर्थ्याद्धातोश्चे-
दुगित्कार्थं तर्ह्यञ्चतेरेवेति नियमादन्यधातोर्नुमोऽप्राप्त्या तद्व्यावृत्त्यर्थं कृतमधातुग्रहणं
व्यर्थं सज्ज्ञापयति अधातुभूतपूर्वस्याऽपि नुम्भवतीति तेन गोमतः सम्प्रति धातुत्वाऽभावे-
पि भूतपूर्वधातुत्वमादाय नुस्सिद्धिरिति । न च पूजाऽर्थकस्य नुम्नेति नियमसम्पादना-
याऽञ्चतेरवेन्नलोपिन एवेति नियमकरणादज्ग्रहणस्य चारितार्थ्येनोकाऽर्थे ज्ञापकत्वञ्च सम्भ-
वतीति वाच्यम् । अचामित्यत्र नलोपस्याऽविवक्षितत्वेन सामान्याऽपेक्षनियमस्यैवौचि-
त्यात् । अज्ग्रहणकृतस्य धातोश्चेदुगित्कार्यमिति नियमस्य फलं तु उखास्रत्, पर्णध्वदि-
त्यादौ नुम्-ङीपोरभावरूपमिति दिक् ॥

ननु तादृश इति स्थितौ निशादिशब्दे ऋत्विगादिशब्दे च चरितार्थयो 'ब्रञ्चेति' 'कि-
न्प्रत्ययस्ये'ति सूत्रयोः परत्वात्किन्प्रत्ययस्येति कुत्वशास्त्रे प्राप्ते पूर्वत्राऽसिद्धमित्यनेन पत्व-
विधायकशास्त्रदृष्ट्या कुत्वविधायकशास्त्रस्याऽसिद्धत्वप्रतिपादनात्पत्वमेवेत्याऽऽशयेनाह—
कुत्वस्याऽसिद्धत्वाद्ब्रञ्चेति ष इति ॥

ननु किन्प्रत्ययस्य कुरित्यस्य स्थाने कुः किन्यत इति न्यासेन दृष्ट इत्यध्याहारेण च
बहुब्रीहिफलोपपत्तौ तदर्थं कृतस्य प्रत्ययग्रहणस्यान्यपदार्थांशे वीप्सागर्भबहुब्रीहिलाभा-
र्थत्वेन प्रतिलक्ष्यं लक्षणोपप्लवात्तादृशादिकिन्नन्तविषयस्य लक्षणस्य कुत्वविधायकस्याऽ-
चरितार्थत्वेन षत्वाऽपवादत्वात्कुत्वमेवेत्यभिप्रेत्याह—षत्वाऽपवादत्वात्कुत्वेनेति ।
खकार इति । अवोष-महाप्राणसाम्यादिति भावः । कैयट इति । किन्प्रत्ययस्य
कुरित्येतत्सूत्रस्यकैयट इत्यर्थः । जश्त्वं प्रति कुत्वस्यासिद्धत्वादिति । न च कुत्व-
स्य जश्त्वस्याऽप्यपवादत्वेन कथं मूलोक्तसङ्गतिरिति वाच्यम् । कुत्वस्य शस्थानिकजश्त्व-
स्यैवाऽपवादत्वं न तु खकारस्थानिकस्याऽऽपीत्यदोषात् । वस्तुतस्तु प्रत्ययग्रहणस्य बहु-
ब्रीहिमात्रफलकत्वस्यैव भाष्यकृतोक्तत्वाच्चिन्त्यमिदम् । तस्माद् ऋत्विगित्याद्यंशे चरिता-
र्थस्य कुत्वस्य न जश्त्वापवादत्वं युक्तमिति तन्मत इति वदता सूचितमित्यलम् ॥

ननु 'नुम्बिसर्जनीय-शर्व्यवायेऽपी'ति सूत्रेण नुमादिव्यवहितसकारस्य पत्वविधाना-
न्निन्स्वेत्यत्र नुम्-शर्स्यां व्यवहितप्रत्ययभूतसकारस्थानिकपत्वस्य दुर्वारत्वात्तन्निवृत्त्यर्थं
कृतस्य (निसेःप्रतिषेधो वक्तव्य) इति वार्तिकस्य प्रत्याख्यानं विधाय, योगविभागा-
त्सिद्धम्, तद्यथा नुम्ब्यवाये शर्व्यवाये इति स तर्हि योगविभागः कर्त्तव्यो न कर्त्तव्यो

व्यवयिशब्दस्य प्रत्येकं परिसमासत्वात्प्रत्येकव्यवधान एव षत्वं नत्वनेकव्यवधान इति भाष्यकृतोक्तत्वाच्चोक्तस्थले षत्वाऽऽपत्तिरूपदोष इत्येतदेवाह—प्रत्येकमिति व्याख्यानादनेकव्यवधाने न षत्वं निस्स्वेति ॥

ननु सपीषोत्यादौ षत्वप्राप्तिकाले नुमोऽसत्त्वात्षत्वार्थं नुमग्रहणस्याऽनुस्वारोपलक्षणाऽर्थत्वमित्यवश्याऽश्रयणादनुस्वारस्य शत्वैनैव गतार्थत्वान्नुमग्रहणं निष्फलमेवेति चेन्न । अनुस्वारव्यवधाने षत्वं चेन्नुमस्थानिकाऽनुस्वारैणैव व्यवधान इति नियमार्थत्वेन साफल्यत्वात् । अत एव मस्थानिकाऽनुस्वारव्यवधाने पुंस्वित्यादौ न षत्वाऽऽपत्तिरित्याऽऽशयेनाह—नुमग्रहणं नुमस्थानिकाऽनुस्वारोपलक्षणार्थमिति ।

तद्धि-रद्धिभ्यां एयन्ताभ्यामिति । गिजन्तात् तक्षधातो-रक्षधातोश्च क्विप्प्रत्ययः क्विपः सर्वापहारः प्रत्ययलक्षणेन तस्मिन् णिलोपे कृदन्तत्वात्प्रातिपदिकत्वे तक्ष् छ रक्ष् छ इति स्थितौ स्कोः संयोगाद्योरन्ते चेति न संयोगादिलोपप्राप्तिः, अचः परस्मिन्पूर्वविधावित्यनेन क्विपि लुप्तस्य णिचः स्थानिवद्भावेन णिचा व्यवधानेन झलपरकत्वाभावात् । न च पूर्वत्रासिद्धे न स्थानिवदित्यनेन णिलोपस्य स्थानिवद्भावनिषेधान्न संयोगादिलोपानुपपत्तिरिति वाच्यम् । संयोगादिलोप लत्व णत्वेषु पूर्वत्रासिद्धे न स्थानिवदित्यस्याप्रवृत्त्योक्तलोपानुपपत्तेस्तादवस्थ्यादेवञ्च संयोगान्तलोप एव भवतीति भावः ।

ननु पदसंस्कारपक्षे सेद्वस् असिति स्थितौ पूर्वोपस्थितनिमित्तकत्वेनाऽन्तरङ्गत्वादिति न संप्रसारणप्राप्तिरित्यत आह—अन्तरङ्गोऽपीडागमः सम्प्रसारणविषये न प्रवर्त्तत इति । अयम्भावः, इदो निमित्तस्य बलादित्वस्य सम्प्रसारणेन विनाशभावितात् (अकृतव्यूह) परिभाषया न पूर्वमिटः प्राप्तिरिति प्राञ्चः । नव्यास्तु, पदावधिकेऽन्वाख्यानं सेद्वस् असिति स्थिताविद् सम्प्रसारणयोः प्राप्तौ प्रतिपद्विधित्वेन शीघ्रोपस्थितिकत्वात्पूर्वं सम्प्रसारणे बलादित्वाऽभावादितोऽप्राप्त्या सेदुष इत्यादिसिद्धावुक्तपरिभाषा निष्फलैव । लक्ष्यानुरोधात्पदाऽवधिकाऽन्वाख्यानपक्ष एवाऽन्तेत्याहुरिति दिक् ॥

सान्तमहत् इत्यञ्च सान्तसंयोगोऽपि प्रातिपदिकस्यैव गृह्यते न तु धातोः, महच्छब्दसाहचर्यादिति । न च महत्यतेः क्विपि महतोऽपि धातुत्वस्य सम्भवात्कथमेतत्साहचर्यात्तथा ग्रहणमिति वाच्यम् । क्विपि कृते महतो धातुत्वेऽपि तस्यौपदेशिकधातुत्वाऽसम्भवेन साहचर्यादौपदेशिकधातुभिन्नसान्तसंयोगस्य ग्रहणमित्याशयात् ।

ननु 'अनङ् सावि'त्यस्य स्थाने सोऽङितिन्यासेनैव सिद्धावनङ्विधानसामर्थ्यात्क्वचिदन्यतोऽप्यनङ् भवतीति ज्ञापनादुशनश्शब्दस्य सम्बुद्धौ तत्सिद्धिरिति प्राञ्चस्तत्फलितमाह—अस्य सम्बुद्धावित्यादि । वस्तुतस्तूक्तन्यासाऽभ्युपगमे पुरुदसेत्यत्र सोऽङिदेशेऽदिलोपे सान्तमहत् इति दीर्घाऽपत्तिः । न च (संज्ञापूर्वको विधिरनित्यः इति परिभाषया (अङ्गवृत्त) परिभाषया वा नोक्तापत्तिरिति वाच्यम् । उभयोरैकस्या अपि भाष्येऽनाऽऽश्रयणात् एवञ्च वार्तिकमिदमपूर्वमेवेति भावः ॥

इति हलन्ताः पुल्लिङ्गाः ॥

अथ हलन्तस्त्रीलिङ्गप्रकरणम् ।

निपातनोद्दलोपपत्त्व इति । पूर्वपदान्तस्य लोपो धातोः सस्य षत्वमित्यर्थः । न च 'आदेश-प्रत्यययोरित्यनेनैव षत्वे सिद्धे निपातनात्पत्वविधानमनावश्यकमिति वाच्यम् । पदादादिः पदादिरिति पञ्चमीसमासपक्षे 'सात्पदाद्योरित्यनेन तन्निषेधा-दिति भावः ॥

किञ्चनत्वात्कुत्वेन हस्य घ इति । कैश्यादिमते षत्वस्येव ढत्वस्यापि कुत्वेन बाधादिति तदाशयः । उष्णिगश्चित्रतिनिहंसात्कुत्वस्य जडत्वेनाऽसिद्धत्वं स्वरीत्या तु ङ-ङ-ग-का इति बोध्यम् ॥

द्यौरिति । 'दिव औत्' इत्यौत्वे यणि रूपम् । नचाऽन्तरङ्गपरिभाषयाऽन्तरंगे यणि कर्त्तव्ये बहिरङ्गस्यौत्वस्याऽसिद्धत्वादचपरत्वाऽऽभावाद्यगादेशो न स्यादिति वाच्यम् । अज्जनिष्ठाऽऽनन्तर्यनिमित्तके कार्ये कर्त्तव्ये न बहिरङ्गत्वप्रयुक्ताऽसिद्धत्वस्य प्राप्तिरित्यर्थिकया (१) नाऽजानन्तर्ये बहिष्ट्वप्रकृत्यः) इति परिभाषयोक्तारिभाषाबाधेनाऽप्रवृत्तेः । एवञ्च यण्ढ्यौत्वस्याऽसिद्धत्वाभावात्तत्कुरोपपत्तौ किमपि प्रतिबन्धकमिति भावः ॥

चतस्र इति । ननु 'चतुरनडुशोरामुदात्तः' इत्यनेन कुतो नाऽऽमिति चेन्न । 'विप्रतिषेध' सूत्रेणाऽऽमोऽपेक्षया चतस्राऽऽदेशस्य परत्वबोधनेन परत्वादामं बाधित्वा चतस्राऽऽदेशस्यैव प्रवृत्तेः । न च कृते चतस्राऽऽदेशे कुतो नाऽऽमिति वाच्यम् । (सकृद्गतौ विप्रतिषेधे यद्बाधितं तद्बाधितमेव) इत्यनया परिभाषया पुनरामोऽप्राप्तेरिति भावः ।

सर्वावदिति । नन्वत्र पुंवद्भावः कुतो नेति चेन्न । सर्वाशब्दत्ववदिति तदर्थत्वात् । शब्दपरस्य कदाऽपि सर्वनामत्वाऽभावात्पर्वनाम्नो वृत्तिमात्रे पुंवद्भाव इत्यस्य न प्रवृत्तिरिति भावः ॥

अमूभिरिति । अदन्तत्वाऽभावादेत्वाऽभावेन 'एत ईदि'त्यस्याऽप्रवृत्तौ सुत्वमेवेति भावः ॥

इति हलन्ताः स्त्रीलिङ्गाः ॥

अथ हलन्तनपुंसकलिङ्गप्रकरणम् ।

दत्वमिति । ननु 'वसुसं स्वि'ति सूत्रेऽनडुहशब्दस्यैवोपादानात्स्वनडुहशब्दस्य दत्वं न स्यादिति चेन्न । तस्याऽङ्गाधिकारस्थत्वेन तदन्तेऽपि प्रवृत्तेः । एवमाङ्गत्वादामोऽपि तदन्ते प्रवृत्तिरिति बोध्यमिति भावः ॥

(१) *नाजानन्तर्ये इति* । तत्र षत्व-तुकोरसिद्ध इति सूत्रस्थं तुगग्रहणं ज्ञापकम्, तथा हि परिभाषासत्त्वे अधीत्य प्रेत्येत्यादौ समाप्तोत्तरं ल्यप्रवृत्त्या पूर्वं समाप्ते जाते तत्र संहिताया नित्यत्वाद्ल्यवुत्पत्तिपर्यन्तमप्रसंहितायाऽवस्थानासम्भवादेकादेशे ल्यपि तुगपेक्षया पदद्वयसम्बन्धिवर्णद्वयापेक्षेकादेशस्य बहिरङ्गत्वेनासिद्धत्वाच्चुक्सिद्धौ सूत्रस्थं तुगग्रहणं व्यर्थं सत्परिभाषां ज्ञापयतीति ।

ननु राजपुरुष इत्यत्र यथा प्रत्ययलक्षणेन पूर्वपदस्य पदत्वान्नलोपादिकार्यं भवति तद्वद्विमलदिवीत्यत्रापि प्रत्ययलक्षणेनाऽन्तर्घत्तिनीम्बभक्तिमाश्रित्योत्तरपदस्य दिव इत्यस्य पदत्वेन 'दिव उदि' त्युत्त्वं स्यादित्याशङ्क्यामाह—उत्तरपदत्वे चेति । (उत्तरपदत्वे चाऽपदादिविधौ प्रतिषेधः) इति वाक्तिकस्वरूपम् । तत्रोत्तरंति लुसषष्ठ्यन्तं पृथक्पदम् । तच्च लक्षणयोत्तरपदपरम् । प्रकृतिजन्यबोधे प्रकारीभूतो भाव इति नियमेन पदत्व इत्यस्य पदसंज्ञायामित्यर्थः प्राचीनमते, नव्यमते तु पदत्वप्रयुक्ते कार्य इत्यर्थः । तथा च, उत्तरपदस्य पदत्वप्रयुक्ते कार्यं कर्त्तव्ये लुमता लुसे प्रत्ययलक्षणज्ञेति प्रथमखण्डार्थः । तेन विमलदिवीत्यादावुत्त्वं, परमवाचेत्यादौ कुत्वं, छधियावित्यादौ शाकलह्रस्वत्वञ्च न । किमविशेषेणाऽयं निषेधो नेत्याह—अपदादिविधाविति । न पदादिविधिरपदादिविधिः, पदादिविधिश्चाऽत्र प्रतिपदोक्तत्वात्सात्पदाद्योरित्येव, पदादिविधौ त्वयं निषेधो न प्रवर्त्तत इति द्वितीयखण्डार्थः । एतत्फलं पृच्छति—अपदादिविधौ किमिति । एतदंशाऽसत्त्वे दधितेचावित्यादौ सेचरूपोत्तरपदस्य पदत्वप्रयुक्तकार्यस्य कुत्वस्य कर्त्तव्यत्वाग्निषेधप्रवृत्त्या प्रत्ययलक्षणप्रतिषेधेन पदत्वाऽभावात्सात्पदाद्योरिति निषेधाऽप्राप्त्या षत्वाऽऽपत्तिस्तदंशसत्त्वे तु षत्वरूपपदादिविधेः कर्त्तव्यत्वादुक्तनिषेधाऽप्रवृत्त्या प्रत्ययलक्षणेन पदत्वस्य छलभत्वात्सात्पदाद्योरित्यस्य प्रवृत्त्या न तदापत्तिरिति तत्फलमिति भावः । पदादिविधिश्च सात्पदाद्योरित्येवेत्युक्तन्तत्फलं परमबुधावित्यादौ भग्भावो नेति । अयं निषेध उत्तरपदस्य कार्यित्व एव प्रवर्त्तत इति । (१) अत एव माषकुम्भवापेनेत्यत्र 'पदव्यवायेऽपी'ति षत्वनिषेधः सिद्ध्यति । (२) अन्यथा पठीतत्पुरुषीयकुम्भेत्युत्तरपदस्य पदत्वे कर्त्तव्ये प्रत्ययलक्षणप्रतिषेधात्तस्य पदत्वाऽभावादुक्तनिषेधो दुर्लभः स्यात् । कार्यित्वनिषेधे तु तादृशकुम्भरूपोत्तरपदस्य पदत्वप्रयुक्तकार्यस्याऽकर्त्तव्यत्वाग्निषेधाऽप्राप्त्या प्रत्ययलक्षणेन तस्य पदत्वेन निषेधः छलभ एव । न च कार्यित्वनिषेधे पूर्वदण्डिप्रिय इति त्रिपदबहुव्रीहाववाऽन्तरतत्पुरुषीयोत्तरपदस्य दण्डिनः पदत्वप्रयुक्तनलोपाऽऽदिकार्यस्य कर्त्तव्यत्वाग्निषेधप्रवृत्त्या प्रत्ययलक्षणप्रतिषेधेन पदत्वाभावान्नलोपाऽऽदिकार्यं न स्यादिति वाच्यम् । उत्तरपदशब्देन मध्यमपदत्वाऽनाक्रान्तोत्तरपदस्य ग्रहणेन दण्डिनो मध्यमपदत्वाऽऽक्रान्तत्वाग्निषेधाऽयोगेन पदत्वात्तत्प्रयुक्तकार्यस्य छलभत्वादिति दिक् ॥

ननु अहः, अहोभ्यामित्यादौ 'रोऽसुपि' 'अहन्' इत्यनयोरचारिताथ्येनाऽपवादरूपत्वान्नलोपसूत्रस्य बाध एवेति चेन्न । नलोपोत्तरमुक्तसूत्रद्वयस्य चारिताथ्येनाऽपवादत्वाऽसम्भवात् । असम्भवे सत्येवाऽपवादत्वम् सम्भवतीत्युक्तत्वात् । एवञ्च नलोपहृष्ट्या रत्व-रत्वयोरसिद्धत्वान्नलोपो दुर्वार एवेत्याशयेनाह—रत्व-रत्वयोरसिद्धत्वान्नलोपे प्राप्त इति । न च नलोपे जाते हकारोत्तराऽऽकारस्य रत्वे रत्वे वा कृते विशेषाऽभावाद्न्यतरविधानेनैवोपपत्ताबुभयोरत्व-रत्वयोर्विधानसामर्थ्यान्नकारस्य लोपो न स्यादिति वाच्यम् । सम्बुद्धौ 'नडि सम्बुद्धयोरि'ति नलोपप्रतिषेधेनाऽऽहर्गच्छेत्यादावुत्वाऽभावेन दीर्घाहो निदाघेत्यादावुत्त्वसम्पादनेन चोभयोश्चारिताथ्येन सामर्थ्यविरहान्नलोपबाधे माना-

(१) *अत एवेति* । उत्तरपदस्य कार्यित्व एव निषेधप्रवृत्तैरेवेत्यर्थः ।

(२) *अन्यथेति* । कार्यित्वनिषेधाऽभावे इत्यर्थः ।

ऽभावात् । न च नकारोच्चारणसामर्थ्यलब्धेन नकारान्ताऽनुकरणेन नान्तस्याऽहन्शब्दस्य हरितिव्याख्यानान्नलोपो न स्यादिति वाच्यम् । दीर्घाहो निदाघेत्यादौ प्रवृत्त्या भ्यामादौ व्यावृत्त्या च नकारोच्चारणस्य चरितार्थत्वेन सामर्थ्यविरहादुक्तव्याख्यानाऽसम्भवेन नलोपबाधकत्वाऽसम्भवादिति भावः । आवृत्त्येति । अहन् सूत्रस्याऽऽवृत्त्या सूत्रद्वयस्य जायमानत्वादेकेन स्त्वविधानमपरेण नलोपबाध इति भावः । आवृत्तौ (रूपरात्रि-यन्तरेषु स्त्वं वाच्यम्) इति वार्त्तिकमेव प्रमाणमन्यथा नलोपेऽकारस्य रेफाऽऽदेशेनैव सिद्धौ वार्त्तिकमिदं व्यर्थमेवेति । न च सम्बुद्धिविषये 'न ङि सम्बुद्धयोरिति निषेधेन नलोपाऽभावात्तत्राऽस्य चारितार्थ्येन ज्ञापकत्वं न सम्भवतीति वाच्यम् । "सत्यपि सम्भवे बाधनं भवती"ति भाष्येण सम्बुद्धिविषयेऽपि नलोपस्य प्राप्तिमात्रेण स्त्व-स्त्वयो (यंन नाप्राप्ति) न्यायेन तदपवादत्वादुक्तवार्त्तिकस्य वैयर्थ्येन ज्ञापकत्वसम्भवात् । अत एव, "अपवादो र्न्लोपं बाधिष्यत" इत्युक्तभाष्ये इति दिक् ॥

ननु अहन्सूत्रे पदाधिकारात् प्रत्यहन्शब्दस्य विशेषणत्वेन 'येन विधिरित्यनेन तदन्तविधावहन्शब्दाऽन्तस्याऽपि हरित्यर्थं दीर्घाहन्शब्देऽपि स्त्वमित्यत आह—तदन्तस्याऽपि स्त्व-स्त्व इति । न च (१) (ग्रहणवता प्रातिपदिकेन तदन्तविधिर्नास्ति) इति परिभाषया तदन्तविधिनिषेधात्कथयन्न तदन्तविधिरिति वाच्यम् । उक्तपरिभाषयाः प्रत्ययविधिविषयकत्वेनाऽत्राऽप्रवृत्तेः । न च तदन्तेऽपि स्त्वविधानादीर्घाऽह्वावित्यादावप्य, न्तर्वर्त्तिविभक्त्या पदत्वादत्वाऽऽपत्तिरिति वाच्यम् । उत्तरपदत्वे चेति निषेधेनाऽपदत्वादुक्ताऽऽपत्तेरयोगादिति भावः ॥

इह हलङ्यादिलोप इति । दीर्घानिमित्तस्य सोर्हलङ्यादिसूत्रेण पश्चाद्विनाशसम्भवात् (कृतव्यूह) परिभाषया दीर्घात्प्राक् हलङ्यादिलोप एवेति भावः । वस्तुतस्तु सोर्लोपेऽपि प्रत्ययलक्षणेन सुबुद्ध्या दीर्घनिमित्तस्य सोर्विनाशाऽभावादुक्तपरिभाषाऽप्रवृत्तेस्तस्या अनित्यत्वादसत्वाच्च परत्वादीर्घ एव, अत एव परत्वादुपधादीर्घ इत्युक्तिः सङ्गच्छत इत्यलम् ॥

तस्याऽसिद्धत्वान्नान्तलक्षण उपधादीर्घ इति । ननु स्त्वात्प्राक् परत्वादीर्घप्रवृत्तौ कथं मूलोक्तसङ्गतिरिति चेन्न । (अकृतव्यूह) परिभाषया ततः पूर्वं दीर्घाऽप्रवृत्तेः । न च तस्या असत्वादुक्ताऽऽपत्तिस्तदवस्थैवेति वाच्यम् । उक्तपरिभाषाऽसत्त्वाऽभ्युपगमे हलङ्यादि लोपात्प्राक् परत्वादीर्घस्यैव प्रवृत्तावेतत्पङ्क्त्यसंगतेः स्पष्टत्वादिति भावः ।

असृजः पदान्ते कुत्वमिति । अयम्भावः, असृजशब्दस्य पदान्तविषये कुत्वं भवति । यद्यपीह क्विप्प्रत्ययो न तु क्विन् तथापि कुत्वमेव, 'क्विन्प्रत्ययस्य कुरित्यत्र क्विन्त्यतः कुरिति वक्तव्ये प्रत्ययग्रहणसामर्थ्येनाऽत्र वीप्सागर्भवद्बुद्धिः । भस्तथा च यस्मा-

(१) *ग्रहणवतेति* । ग्रहणवत्प्रातिपदिकप्रयोज्यं तदन्तकर्मकं ग्रहणं नेति तदर्थः । ग्रहणवत्प्रातिपदिकप्रयोज्यं तदन्ते विधानन्न भवतीति यावत् । अत्र ज्ञापकं सपूर्वाच्चेति सूत्रमेव, तथा हि पूर्वादिनिरित्यत्र तदन्तविधिना पूर्वाशब्दान्तादिनिरित्यर्थं सपूर्वादिपि पूर्वशब्दादिनप्रत्ययोपपत्तौ पृथक् सपूर्वाच्चेति सूत्रं व्यर्थं सत्परिभाषां ज्ञापयति, ज्ञापितायामस्यां तु परिभाषया तदन्तविधिनिषेधात्सपूर्वात्पूर्वशब्दात् पूर्वादिनिरित्यनेन प्रत्ययानुपपत्तौ तदर्थं सपूर्वाच्चेति सूत्रं स्वांशे चरितार्थमिति भावः ।

अस्मात्किञ्च दृष्टस्तस्य तस्य कुत्वं भवतीति फलिताऽर्थः, अतश्च स्वगित्यत्र सृजेः क्विनो-
विधानादसृजिगत्वत्र क्विप्प्रत्ययेऽपि कुत्वप्राप्तेः । नचैवं विश्वसृष्टित्यत्राऽपि कुत्वाऽऽपत्तिरिति
वाच्यम् । 'सृजिदृशोर्ज्ञेयमकिति' इतिसूत्रे रज्जुसृङ्म्यामिति भाष्यप्रबोधादव्ययपूर्वपदे
कुत्वाऽभावबोधनादुक्तप्रयोगीयाऽऽपत्त्यसम्भवात् । उक्तभाष्यप्रयोगेणाऽव्ययपूर्वपदे कुत्वं च
बोध्यते इत्यपि बोध्यम् । ननु षत्वविधायकसूत्रे सृज-सृज-यजेति विशिष्य ग्रहणात्षत्वस्य
कुत्वाऽपवादत्वात्षत्वस्यैव प्राप्तिर्न तु कुत्वस्येत्यरुचेराह-यद्वा ब्रश्चेति सूत्र इति । अनेन
पदाऽन्ते षत्वं विधीयते, षत्वं तु कुत्वाऽपवादः, तेनाऽसृजः क्विप्प्रत्ययाऽन्तस्य षत्वमेवो-
चितम् स्वगिति तु ऋत्विगित्यादिना निपातनाद्बोध्यः । अयमभिप्रायः, निपातनं नाम
अन्यादृशे प्रयोगे प्राप्तेऽन्यादृशप्रयोगकरणम् । निपातनेनाऽपवादशस्त्राऽप्रवृत्तिमात्रं
बोध्यते । कुत्वं तु सूत्रेणैवेति बोध्यम् । असृगिति तु अस्यतेरौणाऽऽदिकेन रिच्प्रत्ययेन
बोध्यम् ॥

ननु वेभिद्यतेः क्विपि अलोपे यलोपे च कृते वेभिदिति रूपम्, तस्माज्जसि तस्य शौ तस्य
सर्वनामस्थानत्वेन तस्मिञ्ज्ञलन्तलक्षणो नुम् दुर्बार इति चेन्न । अलोपस्य स्थानिवत्त्वेना-
ऽऽज्ञलन्तत्वादित्याशयेनाह—अज्ञोपस्य स्थानिवत्त्वादभ्रलन्तत्वान्न नुमिति । नचा-
जन्तलक्षणो नुमेव कुतो नेति वाच्यम् । अजन्तलक्षणे नुमि कर्तव्ये स्थानिवत्त्वाऽप्राप्तेः ।
स्वविधौ स्थानिवद्भावो न भवतीति भाष्योक्तेः । न च (क्वौ लुप्तं न स्थानिवत्) इति
स्थानिवत्त्वनिषेधाऽज्ञलन्तलक्षणनुमाऽऽपत्तिस्तद्वस्थैवेति वाच्यम् । उक्तनिषेधवचनस्या-
ऽसार्धत्रिकत्वेनेहाऽप्रवृत्तेः क्वौ विधिं प्रति न स्थानिवदित्येव सार्धत्रिकमिति भावः ॥

जायन्ते नव सौ, तथाऽमि च नव, भ्यां भिस्म्यसां सङ्गमे

षट्संख्यानि, तथैव सुप्यथ जसि, त्रीण्येय तद्वच्छसि ।

चत्वार्यन्यवचःसु, कस्य बिबुधाः शब्दस्य रूपाणि त-

ज्जानन्तु प्रतिभाऽस्ति चेन्निगदितुं पाण्मासिकोऽत्रावधिः ।

इति प्राचीनस्य तार्किकस्य प्रश्ने तदनुसारेणैव श्लोकद्वयेनोत्तरमाह--(१)गवाक्-
शब्दस्येति ॥

ननु गवाक्शब्दस्य सप्तमीबहुवचने छपि 'खरि चे'ति चत्वेन ककारे तस्य (चयो द्वि-
तोया) इत्यनेन खकारे षड्रूपाणि स्युरिति चेन्न । चत्वेस्याऽसिद्धत्वेनोक्तवार्त्तिकाऽप्रवृत्ते-
रित्याशयेनाह—न चेह चयो द्वितीया इति पञ्च इत्यादि । कुक्पक्षे तु जडत्वदृष्ट्या
कुकोऽसिद्धत्वाज्ज्ञत्वाऽप्राप्त्या द्वितीयाऽऽदेशे रूपत्रयवृद्धिर्भवत्येवेति भावः ।

अश्वाक्षिभूतानीति । सप्तविंशत्यधिका पञ्चशतीत्यर्थः । तथा हि, सौ नवानाम-
न्त्यस्य 'अनचि चे'ति द्वित्वे अष्टादश । औडि चतुर्णां मध्ये पूजार्थानां त्रयाणां जद्वित्वे

(१) गवाक्शब्दस्य रूपाणि क्लीवेऽर्चा-गतिभेदतः ।

असन्ध्यवङ्पूर्वरूपैर्नवाऽधिकशतं मतम् ॥

स्वम्सुप्सु नव षड् भादौ षट्के स्युस्त्रीणि जडशशोः ।

चत्वारि शेषे दशके रूपाणीति विभावय ॥

इति श्लोकद्वयम् ।

सप्त । जशि अद्वित्वेऽणोऽप्रगृह्यस्येत्यनुनासिकत्वे च द्वादश । सङ्कलनया सप्तत्रिंशत् । एवं द्वितीयायामपि विभक्तौ सप्तत्रिंशत् । तथा च सङ्कलनया चतुः सप्ततिः । यविभक्तौ चतुर्णां मध्ये पूजाथानां त्रयाणां अद्वित्वे सप्त । तेषां च सप्तानामनुनासिकविकल्पे चतुर्दश । सङ्कलनयाऽष्टाशीतिः । भ्यामि षट्छ रूपेषु भकारात्पूर्वस्य द्वित्वे कृते द्वादश । तेषामपि (यणो मय) इति यद्वित्वे चतुर्विंशतिः । तेषामपि मकारस्य द्वित्वेऽष्टचत्वारिंशत् । सङ्कलनया षट्त्रिंशदधिकशतम् । भिसि चतुर्विंशतिः । भकारात्पूर्वस्य विसर्गस्य द्वित्वे संकलनया षष्ठ्युत्तरशतम् । डे-डसि डस्-ओस्-आम्-डि-ओस् एतेषु वकार-विसर्ग-मकाराणां द्वित्वे, अणोऽप्रगृह्यस्येत्यनुनासिके च यथा सम्भवमष्टादीनि रूपाणि । भ्यां भ्यसोः, अन-चि च, यणो मयो द्वे वाच्ये इति द्वित्वे, अष्टचत्वारिंशत् । छपि पूर्वोक्तयथासंभवकार्ये षडधिकनवति रूपाणीति स्वयमूहनीयमिति ॥

ननु छष्टु आपो यस्मिन् सरसि इति विग्रहे स्वप्शब्दाज्जसि प्राप्तयोर्नुम्दीर्घयोर्मध्ये यद्यपि परत्वान्नित्यत्वाच्च नुम एव प्राप्तिस्तथापि प्रतिपदोक्तत्वाच्च न वाधित्वा दीर्घस्यैव प्रवृत्तिरित्याशयेनाह—नित्यात्परादपि नुमः प्रागित्यादि । “प्रतिपदोक्तत्वं निरवकाशत्वे सत्येव बाधप्रयोजकमिति भाष्यान्निरवकाशरूपप्रतिपदोक्तत्वपक्षे दीर्घस्यास्तथात्वेन नुमेव न तु दीर्घ इति बोध्यम् ॥

पिपठिषीत्यत्र नुमभावोपपादनप्रकारो वेभिदीत्यत्र प्रदर्शित एवेत्यलमत्र तत्प्रदर्शनेनेति दिक् ॥

इति हलन्ता नपुंसकलिङ्गाः ।

अथाऽव्ययप्रकरणम् ।

यस्मात्सर्वा विभक्तिरिति । बचनत्रयात्मिका विभक्तिरिति तदर्थः । नोपपद्यत इति । किन्त्वेकवचनाऽऽत्मिकैव विभक्तिरुत्पद्यत इत्यर्थः । ननु स्वादिविधायकशास्त्रस्य ‘द्वयेकयोर्द्विवचनैकवचने’ इत्यादिसंख्याबोधकैः ‘प्रातिपदिकाऽर्थलिङ्गपरिमाणेत्यादिकारक-बोधकैश्च सहैकवाक्यतया छपां विधानमिति पक्षेऽव्ययाऽर्थे संख्याकारकयोरभावाद्बिभक्तयनुत्पत्त्येकवचनोत्पत्तेरप्यसम्भवः । नचाव्ययाद्विभक्त्यनुत्पत्तौ ‘अव्ययादाप् छपः’ इत्यस्यैव वैयर्थ्यमिति वाच्यम् । उक्तज्ञापकाऽऽश्रयणादव्ययाद्विभक्त्यनुत्पत्तिकल्पने तु सर्वासामपि विभक्त्युत्पत्तिसम्भवात् । किञ्च (१) विहितानां नियम इति पक्षेऽपि सर्वेषु प्रतिपदिकार्थकर्माद्यर्थेषु प्रथमादिविभक्तीनां विधीयत्वात् (२) प्रधानप्रत्ययानुरोधेन

(१) *विहितानामिति* । ननु ‘स्वौजसि’ त्यादिसामान्यसूत्रेण विहितानां सर्वासां विभक्तीनां ‘कर्मणि द्वितीये’त्यादि सूत्रेण नियमः क्रियते इति पक्षे तद्धितश्चाऽसर्वविभक्तिरित्यस्योपपत्तिर्भविष्यतीत्यत आह—किञ्च विहितानां इति पक्षेऽपीति ॥

(२) *प्रधानेति* । नन्वेकस्मात्प्रातिपदिकात्सर्वेषां प्रत्ययानां विधानमेवानुपपन्नं प्रत्ययविधौ निर्दिष्टपरिभाषया प्रातिपदिकाऽव्यवधानेनैवत्पत्तिर्भवति अव्यवधानञ्चैकत्रैव सम्भवति न तु सर्वत्रेति चेन्न । प्रकृतिभेदकल्पनेन तत्तत्प्रकृतिपरत्वस्य तत्र तत्र प्रत्यये संभवादित्यत आह—*प्रधानप्रत्ययाऽनुरोधेनेत्यादि ॥

गुणभूतप्रकृतिभेदकल्पनात्सर्वविभक्त्युत्पत्तौ लोपेनैव जातस्य निवृत्तिः तन्निवृत्तौ च कल्पितस्य गुणभूतप्रकृतिभेदस्वरूपस्य स्वत एव निवृत्तावेकवचनस्याऽप्यसम्भवात् । नियमो द्विविधोऽर्थनियमः प्रत्ययनियमश्च । तत्र प्रकृताऽर्थाऽपेक्षसामान्याऽपेक्षभेदेन प्रत्ययनियमोऽपि द्विविधः । तत्र (१) कर्माऽद्यर्थयोग्यप्रातिपदिकाच्चेद् विभक्तिस्तदा द्वितीयैव । कर्मादिरहिते कर्मादियोग्यप्रातिपदिकाऽर्थे प्रातिपदिकात्प्रथमैवेत्यादिरर्थनियमः । अस्मिन्पक्षे विभक्तीनाम् (२) अनियतत्वादव्ययेभ्यः सर्वासां सप्तानामपि विभक्तानां लाभः । कर्माद्यर्थयोग्यप्रातिपदिकाच्चेद् द्वितीया तदा कर्मण्येव न तु कणादौ । कर्मादियोग्ये कर्मादिरहितप्रातिपदिकार्थे एव प्रथमा न तु कर्मादौ । संख्यावदर्थयोग्यप्रातिपदिकादेकत्वाऽऽदावेवैकवचनादि न तु द्वित्वादावित्यादिः प्रकृतार्थापेक्षनियमः । अस्मिन्नपि पक्षे विभक्तीनामनियतत्वेनाऽव्ययेभ्यः सर्वविभक्तिलाभः । अथ प्रातिपदिकाच्चेद् द्वितीया तदा कर्मण्येव नान्यत्र प्रातिपदिकाच्चेत्प्रथमा तदा मात्रग्रहणात्पर्युदासन्यायेन कर्मादियोग्ये तद्वहितप्रातिपदिकार्थे एवेत्यादिः सामान्यापेक्षः प्रत्ययनियमस्तदा नाव्ययेभ्यो विभक्त्युत्पत्तिरिति चेन्न । विभक्तिविधावुद्देश्यतावच्छेदकाऽवच्छिन्नत्वादेकवचनमित्यर्थकेन 'एकवचनमित्येतावतैव सूत्रेणाऽभीष्टसिद्धावेकग्रहणेन सामर्थ्यादेकत्ववत्यपि भवत्येकवचनमिति ज्ञाप्यते । न चैवं द्वित्व-बहुत्वयोरप्येकवचनाऽऽपत्तिरिति वाच्यम् । तत्र द्विवचन-बहुवचनयोस्तद्वाधकत्वात् । एवञ्चालङ्कार-संख्येभ्योऽव्ययेभ्यश्चैकवचनस्य सुलभत्वात् । द्विवचनाऽऽदिविधायकयोर्द्वि-बहुग्रहणसामर्थ्यादेकत्वाऽभावेऽप्येकवचनप्रवृत्तिरिति भावः । द्वित्व बहुत्वयोर्द्विवचन बहुवचनयोर्विधानादर्थदेकवचनमित्येतद्वचनं विनाऽपि द्वित्वाद्यभावे कर्मादावेकवचनस्य सिद्धत्वेन सामर्थ्यादुक्तवचनस्याऽप्राप्तप्रापणार्थत्वेन कर्माद्यभावेऽपि प्रवृत्त्या विनिगमनाविरहात्सर्वविभक्त्येकवचनमव्ययेभ्य इति बोध्यम् । अत एव 'अव्ययादाऽप्युप' इत्यत्र प्रत्याहारग्रहणं चरितार्थं तृतीया-सप्तम्योरिति च चरितार्थमित्यलम् ॥

कृत्यौ मान्त इति । मान्त इति न कृदन्तविशेषणं किन्त्वेजन्त एव, अन्यथा श्रुत्या मान्तत्वात्प्रत्ययलक्षणेन कृदन्तत्वाच्चा नेन सूत्रेणैवाऽव्ययत्वे सिद्धे गणे प्रशामशब्दापठस्य वैयर्थ्याऽपत्तेः । अत एव, प्रतामौ लवमाचक्ष्णौ लौरित्यत्र नाऽव्ययत्वाऽतिप्रसङ्गः । न च कृदन्तस्यैजन्तविशेषणत्वे आधये हेआये इत्यत्र गुणे कुम्भकारेभ्य इत्यत्रैत्वे च कृते कृत एजन्तत्वादव्ययसंज्ञा दुर्बारा । नचाऽव्ययसंज्ञाया अन्तरङ्गत्वेन तद्दृष्ट्या बहिरङ्गगुणाऽऽदेरसिद्धत्वान्नोक्ताऽऽपत्तिरिति वाच्यम् । संज्ञायाः कार्यार्थत्वेन संज्ञाकार्यस्य बहिरङ्गत्वेन संज्ञाया अपि बहिरङ्गत्वादुक्ताऽऽपत्तेस्तादवस्थात् । न च लिङ्गसंख्याद्यनन्वयिन एवाऽव्ययसंज्ञाविधानादुक्तप्रयोगाणां लिङ्गसंख्याद्यनन्वयित्वेन नाऽव्ययसंज्ञापत्तिरिति वाच्यम् । अव्ययीभावादाविव लिङ्गसंख्याद्यनन्वयित्वेऽप्यापत्तेरिति वाच्यम् । सन्निपातपरिभाषयाऽव्ययसंज्ञाबाधात् । न च लुक् एव सन्निपातविघातकत्वादव्ययसंज्ञायास्तद्विघातकत्वेन

(१) *कर्माद्यर्थयोग्येति* । कर्मणि द्वितीयैवेति नियमेन यत्र कर्मादिसम्भवस्तत्रैवाऽन्यासां विभक्तीनां निवृत्तिसम्पादनात्प्रत्यासत्या कर्माद्यर्थयोग्यत्वस्य लाभः ॥

(२) *अनियतत्वादिति । अव्ययानां कर्माद्यर्थयोग्यत्वाभावेन तत्तदर्थविभक्त्यन्तरव्यवच्छेदेन नियततत्तद्विभक्तीनामनियमादित्यर्थः ।

परिभाषयास्तद्वाधकत्वं न स्यादिति वाच्यम् । अनया सन्निपातविधातकज्ञास्त्रस्येव सन्निपातविधातकशास्त्रप्रवृत्तिनिमित्तातिदेशसंज्ञानामपि निवृत्तेरभ्युपगन्तव्यत्वात् । साक्षात्परम्परया वा स्वसन्निपातविधातकस्य स्वयमनिमित्तमिति परिभाषाऽर्थः । परम्परया सन्निपातविधाते परिभाषाऽप्रवृत्त्यभ्युपगमे तु उपादास्तेत्यत्र कित्वाऽऽपत्येत्वापत्तिः । एज्जिष्यसन्निपातनिमित्तकाल्पीयैज्जिष्यत्ववरूपसन्निपातविधातस्य 'ङ्ङित्ति चे'त्यस्य परिभाषया निवृत्तावपि कित्वस्य परिभाषयाऽनिवृत्तेरिति भावः ॥

ननु उच्चैरतिक्रान्तावत्युच्चैसावित्यादौ उच्चैरित्यव्ययात्परस्य सुपो लुङ् माभूदिति हेतोर्विहितविशेषणमित्यत आह—अथ विहितविशेषणान्नेहेति । अङ्गसंज्ञाया विहितत्वांशप्रवेशेन विहितप्रत्ययनिरूपिताङ्गविशेषणादित्यर्थः । आप्—सुप्भ्यामाक्षिस्यस्याऽङ्गस्य प्रत्यासत्त्याऽव्ययरूपस्यैव ग्रहणमिति तदाशयः । तेन कुम्भकारेभ्य इत्यादौ सन्निपातपरिभाषयाऽव्ययसंज्ञानिवृत्तिद्वारा लुग्ननिवृत्तिपरभाष्येण न विरोधः । ननु विहितविशेषणेऽप्येष दोषः, अव्ययसंज्ञाविधौ प्रयोजनं सर्वनामाऽव्ययसंज्ञायामिति भाष्यात्तदन्तविधिसत्त्वेनाऽस्त्युच्चैस् इति समुदायस्याऽस्त्युक्तसंज्ञाया दुर्वास्त्वादिति चेन्न । अव्ययमिति महासंज्ञाकरणसामर्थ्यालिङ्गसंख्याद्यन्वययोग्यस्यैव संज्ञाविधानेनेह समुदायस्य तदसत्त्वादित्यत आह—यद्यप्यव्ययसंज्ञायां तदन्तविधिरस्ति तथापि न गौण इति । स्वरादीनामितरविशेषणत्वरूपगौणत्वसत्त्वे तदन्तस्य लिङ्गसंख्याद्यन्वये बाधकाभावादिति भावः । वस्तु तस्तु अत्र प्रधानाऽप्रधानन्यायेन सर्वनामसंज्ञासाहचर्येण च प्रसिद्धान्तरङ्गपदान्तराऽनपेक्षा दुपसर्जनीभूतस्यैव लिङ्गसंख्याद्यन्वयिनोऽर्थस्य ग्रहणान्न समुदायस्य नाऽप्यव्ययस्य संज्ञा, अत एव सर्वनामसंज्ञासूत्रस्थोपसर्जनप्रतिषेधाऽनुवृत्त्याऽस्त्युच्चैसावित्यादावव्ययत्नाऽभावं प्रतिपाद्योपसर्जनप्रतिषेधप्रत्याख्यानप्रकारेणैवाऽपि तत्प्रत्याख्यानमुक्तम्भाष्ये । एवञ्चाऽव्ययात्परत्वस्याऽप्यभावाद्बिहितविशेषणमङ्गाक्षेपश्च व्यर्थ एवेति । नचोच्चैरौ, उच्चैराभ्यामित्यादावव्ययसंज्ञावारणाय तदस्त्विति वाच्यम् । तादृशप्रयोगाऽनभिधानादिति दिक् ॥

ननु अव्ययानामलिङ्गत्वेन टापश्च स्त्रियां विधानादव्ययादविहितत्वेन व्यर्थमाब्ग्रहणमित्याह—आब्ग्रहणं व्यर्थमलिङ्गत्वादिति ॥

ननु इदं सदृशं त्रिष्विति विरुद्धमत आह—लिङ्गेत्यादि । यथोपक्रमोपसंहाराभ्यां ब्रह्मप्रतिपादिकाया अप्यस्याः श्रुतेर्भाष्यप्रामाण्यादत्रोपसंहारस्तथा लिङ्गाद्यभावपरताऽपीति भावः । तत्र विभक्ति-वचनशब्दौ कारक-संख्याऽभावपरौ न तु प्रत्ययपरौ तथा सत्यन्यतरदैवर्थापत्तेः ॥

॥ इति फक्किारत्नमञ्जूषायामव्ययप्रकरणम् ॥

अथ स्त्रीप्रत्ययप्रकरणम् ॥

ननु प्रत्ययविधौ तदन्तविधिनिषेधापवादभूतेन (उगिद्वर्णग्रहणवर्जम्) इत्यनेन तदन्तलाभादकारान्तशब्दवाच्यस्त्रीत्वे द्योत्ये टाब्रित्यर्थेऽजादीनामप्यकारान्तत्वस्याऽव्यभिचरित्वादत इत्यतैव सिद्धे व्यर्थमजादिग्रहणं तत्राऽकारान्तशब्दग्रहणम्वेति पूर्वपक्षस्य जाय-

मानत्वादुत्तरमाह—अजाद्युक्तिर्डीपो डीपश्च बाधनायेति । अजादेरुक्तिरजादावुक्ति-
रिति चार्थः (येन नाप्राप्तिः) न्यायेन बाध्यसामान्यचिन्ताश्रयणाद्यथाक्रमं जातिलक्षण-
वयोलक्षणप्राप्तयोर्डीप्-डीपोर्बाधः । तथा हि अजादिग्रहणाभावे अथवा तत्राऽकारान्तप्र-
हणाऽभावे च न कृञ्चादिहलन्तशब्देषु टावनापत्तिः । कृञ्चानालभेत उष्णिह-ककुभौ देव-
विशावित्यादिप्रयोगेण तेषामप्यकारान्तत्वादेव तदुपपत्तेः । एवञ्च तदभावे अजत्वजाति-
विशिष्टा स्त्रीत्यर्थकेऽजेत्यत्र 'जातेरस्त्रीविषयादयोपधादिति' लीषापत्तिः, प्रथमवयोविशिष्टा
स्त्रीत्यर्थके बालेत्यत्र च 'वयसि प्रथम' इति लीषापत्तिश्च दुर्वारा । न च टावेव कुतो नेति
वाच्यम् । टावपेक्षया जातिलक्षणलीपो वयोलक्षणलीपश्च परत्वात् । अतस्तद्व्यावृत्त्यर्थम-
जादिग्रहणं कृते च तस्मिन् सामर्थ्यात्परस्याप्युक्तलीपो लीपश्च बाधेन टापि न कश्चिदोषः ।
'स्त्रियामित्यधिकारात् 'स्त्रीत्वे द्योत्ये टाविति सूत्रार्थः, तत्र स्त्रीत्वञ्च प्रत्यासत्याऽजादि-
वाच्यमेव । वागादिशब्देषु प्रत्ययं विनापि स्त्रीत्वबोधनेन प्रत्ययवाच्यमित्यस्य वक्तुम-
शक्यत्वात् । 'ह्रस्वो नपुंसके प्रातिपदिकस्य' स्वमोर्नपुंसकादित्यादि सूत्रस्वरसाच्च । अत
एव व्याचक्रोशीत्यत्र कर्मव्यतिहारे णच् स्त्रियामिति णचि 'णच् स्त्रियामि' त्यत्र च लीप्
सिद्धिः, न च (प्रकृति-प्रत्ययार्थयोः प्रत्ययार्थस्यैव प्राधान्यम्) इति व्युत्पत्तेः सत्त्वात्
स्त्रीत्वस्य प्रधानत्वेन प्रकृतिवाच्यत्वं न स्यादिति वाच्यम् । उक्तव्युत्पत्तेर्यत्र प्रत्ययस्य
वाचकत्वं तद्विषयकत्वेनेहाप्रवृत्तेरित्यलम् ॥

ननु प्रत्ययविधौ पञ्चम्या युक्ततया पञ्चमीनिर्द्देशमङ्गीकृत्य तस्य प्रातिपदिकादित्यनेन
सामानाधिकरण्येन तदन्तविधाबजाद्यन्तप्रातिपदिकेभ्यष्टावित्यर्थ एव युक्तस्तं विहाय पष्ठय-
न्ततया व्याख्यानेनाऽजादीनां स्त्रीत्वविशेषणतया मूलोक्तार्थोपगमो विफल एवेति चेदत
आह—अजादिभिः स्त्रीत्वस्य विशेषणान्नेहेति । पञ्चाजीति । पञ्चानामजानां
समाहार इत्यर्थे 'तद्धिताथोत्तरपदसमाहारे चे'ति समासे विभक्त्योर्लुकि 'संख्यापूर्वो
द्विगुरिति' द्विगुसंज्ञायाम् अकारान्तोत्तरपदो द्विगुः स्त्रियामिष्टः) इति स्त्रीत्वे 'द्विगोः'
इति सूत्रेण ङापि पञ्चाजीति सिद्ध्यति, अजादीनां स्त्रीत्वाभावे अजादिभ्यष्टाप् स्त्रीत्वे
द्योत्ये इत्यर्थे पञ्चाजशब्दान्डीपं बाधित्वा टाप् स्यात् । न च पञ्चाजशब्दो नाऽजादिगणे
पठितः, पठितश्चाऽजशब्दो नहि तदर्थगतं स्त्रीत्वमस्ति येन ततष्टाप स्यादिति समुदायाद-
व्यवाच्च टापोऽप्रसक्तिरेवेति वाच्यम् । अमहत्पूर्वग्रहणेनानुपसर्जनाधिकारेण च तदन्त-
विधिज्ञापनेनाऽजाद्यन्तेभ्यष्टावित्यर्थे टाप्प्रसक्तेर्दुर्वारत्वात्, न चैवमपि स्त्रियामिति श्रुत-
त्वादेवाऽजादिविशेषणं स्यात् ततश्चोक्ताऽऽपत्यसम्भवे पष्ठयन्ततया व्याख्यानमनुपयुक्तमेवे-
ति वाच्यम् । अनुपसर्जनाधिकारेण तदन्तग्रहणस्यैव स्त्रियामित्यस्य तदन्तविशेषणताया
अपि ज्ञापनात् । अत एवाऽतिष्ठतरीत्यादिसिद्धिः रूडिह तु पष्ठयन्ततया व्याख्यानसाम-
र्थ्यादेव गृह्यमाणविशेषणत्वम्, पञ्चाजशब्दवाच्यस्याऽजशब्दवाच्यत्वेऽप्यजादिमात्रवाच्य-
त्वस्य विवक्षितत्वान्नेह टाविति भावः ॥

शूद्रा चाऽमहत्पूर्वा जातिरिति । अत्र शूद्रा चेत्येको योगः, अमहत्पूर्वा जाति-
रित्यपरो योगः, तत्र पूर्वयोगे जातेरित्यनुकर्षात् शूद्रशब्ददष्टापं लभते जातिरुच्चेद्वाच्येति वा-
च्योऽर्थः, स्त्रीत्वं तु प्रत्यासत्या शूद्रशब्दार्थसमवेतमेव गृह्यते, तथा च, शूद्रशब्दार्थसमवेते

स्त्रीत्वे द्योत्ये जातिवाचकाच्छूद्रशब्दाद्वापप्रत्ययः स्यादिति फलिताऽर्थः, तथा च पञ्चानां शूद्राणां समाहारः पञ्चशूद्री, अत्र समाहारनिष्ठस्त्रीत्वस्य शूद्रशब्दार्थसमवेतत्वाभावाच्च टाप्, शूद्रस्य स्त्री शूद्रीत्यत्र तु जातिवाचकत्वाभावाच्च टाप् जातिमात्रप्रवृत्तिनिमित्तक-स्यैव जातिवाचकत्वात्, इह तु शूद्रशब्दसम्बन्धित्वं प्रवृत्तिनिमित्तं न तु शूद्रत्वम् न चेह शूद्रशब्दस्य सम्बन्धिनि लक्षणया बोधकस्य लाक्षणिकत्वरूपगौणतया (१)(गौण-मुख्य) न्यायेन टापो वारणमिति वाच्यम् । पदकार्थ्य एवोक्तन्यायप्रवृत्तेः । विभक्तिनिमित्तकत्वे सति स्त्रीत्वाऽनिमित्तकत्वं हि पदकार्थ्यत्वम्, टापः स्त्रीत्वनिमित्तकत्वेन तत्त्वायोगात् ॥

अमहत्पूर्वा जातिरिति द्वितीययोगस्य महत्पूर्वकश्च शूद्रशब्दटापं न लभते जातिश्चेद्वाच्येत्यर्थः । महाशूद्रीति । आभीरजातिवाचकान्महाशूद्रशब्दादुक्तयोगेन टापो निषेधाज्जातिलक्षणे ङीषि सिद्ध्यतीति फलम् । ननु आभीरजातिवाचकमहाशूद्रशब्दो नाभीरजातिवाचको नापि तदर्थगतं स्त्रीत्वमिति शूद्रशब्दान्महाशूद्रशब्दाच्च प्रापकाभावाद्वापोऽप्रसक्त्या विफल एव निषेध इति चेन्न । स्त्रीप्रत्यये तदन्तविधिर्भवतीत्यर्थज्ञापनेन शूद्रशब्दान्ताद्वाबित्यर्थं महाशूद्रशब्दात्प्राप्तस्य टापो निषेधेन साफलयात् । नन्वेवमपि (२) (अर्थवद्ग्रहण) परिभाषयाऽर्थवच्छूद्रशब्दान्तादेव टाप् स्यात् इह तु महाशूद्रशब्दोऽर्थवा-च्च तु तदवयवः शूद्रशब्द इति पुनस्तदवस्थमेव टापोऽप्रसक्त्या निषेधवैयर्थ्यमिति चेन्न । शूद्रत्वाऽऽरोपेण महाशूद्रशब्दस्याऽऽभीरे प्रयोगाच्छूद्रशब्दस्याऽर्थवत्त्वाऽनपायात् । प्रतिपादितश्चैतच्छेखरे । न च महाशूद्रशब्दस्य जातिवाचकत्वाऽव्यभिचारेणोत्तरयोगे जातिरिति व्यर्थम् । महती शूद्रेत्यर्थे तु समासात्प्रागेवाऽन्तरङ्गत्वाद्वापि महाशूद्रेत्येवेति वाच्यम् । मृगक्षीर-कुक्कुटाण्डमित्यत्रैव पूर्वं स्त्रीत्वस्याऽविवक्षया टापोऽप्रसक्त्या शूद्रशब्दस्य महच्छब्देन समासे निष्पन्नस्य महाशूद्रशब्दस्य जातिवाचकत्वाभावेन निषेधाऽप्राप्त्या महाशूद्रेत्येव भवति, जातिग्रहणाभावे टापो निषेधाज्जातिलक्षणङीषि उक्तरूपानुपपत्तेः । न च जातिवाचकत्वाऽभावे ङोपोऽप्यसंभव इति वाच्यम् । शूद्रशब्दस्य जातिवाचकत्वेन तदन्तान्ङीषो दुर्वारत्वादिति भावः ॥

ननु 'वनो र च' इति सूत्रे वन इति निरनुबन्धकस्य ग्रहणेन (तदनुबन्धकग्रहणे नाऽतदनुबन्धकग्रहणमिति) ति परिभाषाया अप्रवृत्तिरित्याशयेनाह—वन इति सामान्यग्रहणमिति ।

ननु 'वनो र चेत्यनेन वन्नन्तप्रातिपदिकान्ङीबादिविधानेऽप्यतिधीवरीत्यादौ वन्नन्तत्वाभावान्ङीप् न स्यादित्यत आह—प्रत्ययग्रहणे यस्मात्स विहितस्तदादेस्तदन्तस्य ग्रहणमिति । एतत्सिद्धिप्रकारश्चेत्यम्, तथा हि यस्मात्प्रत्ययविधिस्तदादि प्रत्यये इति योगविभागः, गृह्यमाणे, उपतिष्ठते, इति च शेषः, तथा चाऽयमर्थः—प्रत्यये गृह्यमाणे यस्मात्प्रत्ययविधिस्तदादीत्युपतिष्ठते इति तदाद्यंशसिद्धिः, तदन्तांशस्य सिद्धिस्तु वन्नन्तेति विशेषणं प्रातिपदिकमिति विशेष्यञ्चादाय 'येन विधिरित्य'नेनैवेति, देवदत्तश्चिकीर्षती-

(१) *गौणमुख्येति* । (गौण-मुख्ययोर्मुख्ये कार्यसंप्रत्ययः) इति तत्स्वरूपम् ।

(२) *अर्थवद्ग्रहणेति* । (अर्थवद्ग्रहणे नानर्थकस्य ग्रहणमिति परिभाषास्वरूपम्)

त्यादौ देवदत्तादेः सन्नन्तत्वप्रयुक्तकार्याभाव एतत्फलम्बोध्यम् । न च (ग्रहणवते) ति निषेधात्कर्तामह तदन्तविधिरिति वाच्यम् । अनुपसर्जनाधिकाराऽमहत्पूर्वग्रहणाभ्या-
मिह प्रकरणे तदन्तविधेर्ज्ञापनात् । वन इत्यस्य प्रातिपदिकत्वाभावेन निषेधायोगा-
च्चेत्यलम् ॥

ननु (अनन्तरस्य विधिर्वा भवति प्रतिषेधो वा) इति न्यायेन 'न षट् स्वस्त्रादि-
भ्यः' इत्यनेनाऽव्यवहितलोप एव निषेधः स्यान्नतु ङीप्-टापोरिति चेन्न । स्त्रियां यत्प्राप्तं
तन्नेति व्याख्यानेनोभयोर्निषेधादित्याशयेनाह—पञ्च, चतस्र इत्यादि । अयम्भावः, प-
ञ्चेत्यत्र नलोपे तस्य षट्संज्ञां प्रत्यसिद्धत्वान्तत्वेन षट्संज्ञायां 'न षट्-स्वस्त्रादिभ्यः' इति
निषेधे न टाबिति, इदमसिद्धत्वोपवर्णनं कार्य्यकालपक्ष एव न तु यथोद्देशपक्षे अत्र
च पक्षे पञ्चन्निति नान्तं जायमानषट्त्वस्यैकदेशविकृतन्यायेनाऽदन्तेऽपि छलभत्वात् । नवो-
क्तन्यायस्य स्थानिवत्सूत्रे उपसंख्यानादस्विधौ प्रवृत्तिर्न स्यादिति वाच्यम् । षट्त्वस्या-
ऽल्धर्मत्वाऽभावात्तदाश्रयविधीनामपि तत्त्वाभावेन निषेधाऽप्राप्त्या न्यायप्रवृत्तौ बाधका-
ऽभावात् । नचाऽन्तरङ्गपरिभाषयैवाऽन्तरंगे टापि कर्तव्ये बहिरङ्गनलोपस्यासिद्धत्वेन ना-
न्तत्वात्षट्त्वेन निषेधोपपत्तौ मूलोक्तप्रयासस्य वैफल्यमिति वाच्यम् । परिभाषायां संज्ञा-
कृतबहिरङ्गत्वाऽनाश्रयणेन तदप्रवृत्त्या मूलोक्तप्रयासस्य साफल्यत्वात् । न च 'न लोपः सु-
प्स्वरे'ति सूत्रे संज्ञापदेन विसंज्ञाग्रहणात्तां प्रति नलोपाऽसिद्धत्वेन 'द्वन्द्वे घी'त्यस्याऽप्रा-
प्त्या विनिगमनाविर्हात्पर्यायेणोभयोः पूर्वप्रयोगे दत्तदण्डिनौ दण्डिदत्ताविति भाष्यो-
दाहरणोपपत्तिः, न च 'द्वन्द्वे घी'ति पूर्वपदत्वे नलोपे च सति घित्वं घित्वे च पूर्वप्रयोग
इति परस्परपेक्षारूपान्योन्याश्रयदोषापत्तिरिति वाच्यम् । यस्य पूर्वपदत्वे घित्वं भावि
तत्पूर्वं प्रयोज्यमिति तत्सूत्रार्थकरणादन्योऽन्याश्रयापत्तेरभावात् । तथा च तत्र विसंज्ञाया
एव ग्रहणे षट्संज्ञां प्रति नलोपासिद्धत्वाऽनापत्तौ षट्त्वाभावान्निषेधाऽप्राप्त्योक्तदोषस्तदव-
स्थ एवेति वाच्यम् । निषेधशास्त्रस्य स्त्रियां यत्प्राप्नोति तन्नेति भाष्यसिद्धान्तभूतार्था-
श्रयणबलेन भूतपूर्वषट्त्वमादाय निषेधेनाऽदोषादिति दिक् ॥

ननु 'प्रत्ययस्थात्कादि'ति सूत्रे पूर्वस्येत्यस्याभावे पञ्चमी-सप्तमीभ्यां निर्द्देशात्
'तस्मादित्युत्तरस्य' तस्मिन्निति निर्दिष्टे पूर्वस्ये'त्यनयोः प्राप्तौ (१)(उभयनिर्द्देशे पञ्च-
मीनिर्द्देशो बलीयान्) अनया 'तस्मादि'ति परिभाषोपस्थित्या प्रत्ययस्थककारादव्यव-
हितपरस्याऽकारस्येत्वमित्यर्थं कटुकेत्यत्र कटुक आ इति स्थितावन्तरङ्गत्वात्प्राप्तमपि सव-
र्णदीर्घं (२)(वाणांदाङ्गं बलीयः) इत्यनया परिभाषया (३)(येना नाप्राप्ति) न्यायेन अप-
वादत्वाच्च बाधित्वेत्वापत्तिरतस्तदावश्यकम् । न च सर्विका कारिकेत्यादावेव परस्येत्वा-

(१) *उभयनिर्द्देश इति* । पञ्चमीनिर्द्देशस्याऽनवकाशत्वमस्याः प्रवृत्तौ बीजम् ।
उभयनिर्द्देशस्य चारितार्थ्येऽपि पञ्चमीनिर्द्देशस्य परत्वञ्चैतत्प्रवृत्तौ बीजम् ।

(२) *वाणांदाङ्गमिति* । वर्णत्वाऽवच्छिन्नोद्देश्यककार्यापेक्षयाऽङ्गोद्देश्यककार्यस्य
वलवत्वमित्यर्थः ।

(३) *येन नाप्राप्तीति* । (येन नाप्राप्ते यो विधिरारम्भते स तस्य बाधको भवती) ति
तत्स्वरूपम् ।

पत्तिवारणाय तदावश्यकत्वे कटुकेति प्रत्युदाहरणोपन्यासो न युक्त इति वाच्यम् । इहा-
ऽदिति तपरकरणाद्ग्रहणाच्च तस्मादिति परिभाषाबाधेऽपि न सर्वथा बाधः, परांशबाधेनैवो-
पपत्तावव्यवहितान्शबाधे मानाभावस्तथाच प्रत्ययस्थककाराऽव्यवहितस्याऽत इत्वमित्यर्थे
पूर्व-परयोः प्राप्तौ पूर्वस्यैवेत्यर्थस्याऽनुनासिक इत्यादिनिर्देशेनोपपत्तौ सर्विकेत्यादावदोषात्
एवञ्च युक्त एव कटुकेति प्रत्युदाहरणोपन्यास इत्याशयेनाह—पूर्वस्य किम् । परस्य
माभूत्कटुकेति । केचित्तु 'प्रत्ययस्ये की'ति न्यासमङ्गीकृत्य पूर्वस्येति खण्डयन्ति, तेषा-
मयमाशयः, तथा न्यासे सप्तमीनिर्देशात्स्मिन्निति परिभाषोपस्थितौ प्रत्ययस्थककारा-
दव्यवहितपूर्वस्याऽत इदित्यर्थे परस्याऽकारस्येत्वाऽप्राप्तौ कटुकेत्यत्र दोषाभावादलन्त-
द्ग्रहणेनेति ॥

आतः किम् । सांकाश्रियकेति । ननु स्त्रीबोधकाऽकारस्येत्वमिति 'उदीचामि'ति
सूत्रस्यार्थेऽकारस्य स्त्रीप्रत्ययावयवत्वेऽप्यस्त्रीबोधकत्वेन न तत्रेत्वापत्तिरिति चेन्न । सङ्का-
शेन निर्वृत्तं नगरं सांकाश्रियम् 'सांकाशादिभ्यो ण्यः' इत्यनेन ण्यप्रत्यये तत्र भवेति विग्रहे
'धन्वयोपधादि'ति बुजि तस्याऽकादेशे सांकाश्रियकेत्यत्र स्त्रीप्रत्ययाऽवयवाऽकारस्येत्वमिति
सूत्रस्याऽर्थकरणे दोषस्य तादवस्थ्यात् । न च स्थाने ग्रहणस्य सङ्गावादवयवषष्ठ्यभावेन
न दोष इति वाच्यम् । भाष्यकृता तस्य प्रत्याख्यातत्वात् । न च साक्षाद्विधेयविशेषणे
चरितार्थानां परिभाषाणां विधेयविशेषणविशेषणे न प्रवृत्तिरित्यर्थक (१) (विधौ परिभाषो-
पतिष्ठते नाऽनुवादे) इत्येतत्परिभाषाज्ञापनार्थं स्थानेग्रहणस्याऽऽवश्यकत्वेन कथं भाष्यकृता
तत्प्रत्याख्यातमिति वाच्यम् । एतत्परिभाषाया अपि भाष्येऽदर्शनात् । एतस्या असत्त्वा-
देव 'उरण् परः' इत्यत्र 'उदात्तयणो हल्पूर्वादि' त्यत्र च स्थानार्थलाभः (२) अन्यथा
तथा 'षष्ठी स्थाने योगा' इत्यस्या अप्रवृत्तिबोधनात्तत्र स्थानार्थलाभो न स्यात् । न च
(३) (प्रतिपदोक्त) परिभाषया स्त्रियां विहितस्य स्त्रीप्रत्ययस्यैव ग्रहणात् (४) भवार्थविहि-
तस्य स्त्रीप्रत्ययस्य स्त्रियामविहितत्वेनाऽग्रहणाच्च दोष इति वाच्यम् । सूत्रे विशेष्यरूपेण
स्त्रीप्रत्ययस्यानुच्चारणादुक्तपरिभाषाया अप्रवृत्तेः । प्रतिपदोक्तत्वञ्च यस्मिन्पदे परिभाषा
प्रवर्तनीया तत्पदवृत्त्यानुपठ्यवच्छिन्नसाक्षाद्विधेयतोद्देश्यताऽन्यतरविषयताप्रयोजकतद्वटि-
तशास्त्रत्वमित्यलम् ॥

ननु सूत्रे नञ्पूर्वाणामित्यस्य सच्चे नञ्पूर्वाणां भञ्जै-षाऽ-जा-ज्ञा-ह्वा-स्वेत्येतेषामात

(१) *विधाविति* । परिभाषाणामवश्यप्राप्तपरम्पराधिकपरम्परया विधेयोपकारकत्वं
न भवतीत्यर्थः । परिभाषायाः प्रधानीभूतविधेयोपकारके सम्पादनीये यावती परम्पराऽव-
श्यप्राप्ता ततोऽधिकपरम्परा यत्र शास्त्रे विधेयोपकारके तत्र शास्त्रे परिभाषा न प्रवर्तते
इति यावत् ।

(२) *अन्यथेति* । एतत्परिभाषासङ्गावे इत्यर्थः ।

(३) *प्रतिपदोक्तेति* । (लक्षण-प्रतिपदोक्तयोः प्रतिपदोक्तस्यैव ग्रहणमिति) परि-
भाषास्वरूपम् ।

(४) *भवार्थेति* । तत्र भवेति विग्रहे जातो बुण् प्रत्ययः स्त्रियमाहेति तस्य स्त्रीप्रत्य-
यत्वं परन्नासौ स्त्र्यधिकारे विहित इति भावः ।

इदित्यर्थस्य भस्त्राद्यन्तानामेषामात इदित्येतत्फलितत्वेन च (१) (पदाङ्गाऽधिकारे तस्य च तदन्तस्य चे) ति तदन्तविधिर्नैव लाभान्नञ्पूर्वाणामिति व्यर्थमित्याशयेनाह—तदन्तविधिर्नैव सिद्धौ नञ्पूर्वाणामपीति स्पष्टार्थमिति ।

ननु सूत्रे भस्त्राशब्दस्येत्वार्यं ग्रहणन्तच्चाऽनुपसर्जनादुक्तशब्दादुत्तरसूत्रेणैव सिद्धमितीह व्यर्थन्तद्ग्रहणमित्यत आह—भस्त्राग्रहणमुपसर्जनार्थमिति । एवञ्चाऽनुपसर्जने आदाचार्याणामित्यात्वम्भवत्येव । नचानेनोक्तसूत्रस्य बाधे कथन्तेनाऽऽत्वमिति वाच्यम् । उपसर्जनेऽस्य चारिताथ्येन बाधे मानाभावात् । अन्यस्येति । अनुपसर्जनस्येत्यर्थः । उत्तरसूत्रेणेति । ‘अभाषितपुंस्काच्चे’त्यनेनेत्यर्थः ॥

ननु न स एतदस्य इत्यवस्थायामकचि कृते वा ततः पूर्वमेव नञ्त्तत्पुरुषसमासे कृते ततोऽकचि (अन्तरङ्गानपि विधीन्बहिरङ्गो लुगबाधते) इति न्यायेनान्तरङ्गाच्यदाद्यत्वात्प्राक् विभक्त्योर्लुकि पुनर्विशिष्टात्छपि त्यदाद्यत्वे पररूपत्वे च कृते टापि, अनेषकेति सिद्ध्यति । अत्र टापः छपः परत्वादछप इति प्रतिषेधान्तेत्वमित्यत आह—एषा ब्रा एतयोस्तु सपूर्वयोर्नैत्वमित्यादि ॥

ननु ‘अभाषितपुंस्काच्चे’त्यस्य न भाषितः पुमान्येन शब्देन सोऽभाषितपुंस्कस्तस्माद्विहिताऽऽस्थानिकस्याऽत इद्वेत्यर्थस्तत्र विहितविशेषणस्य फलमाह—बहुव्रीहेर्भाषितपुंस्कत्वात्ततो विहितस्य नित्यमिति । अयम्भावः, अविद्यमाना खट्वा यस्या इति विधेः ‘शेषाद्विभाषे’ति समासान्तकपो वैकल्पिकत्वेन तदभावपक्षे ‘गोस्त्रियोरुपसर्जनस्ये’त्युपसर्जनह्रस्वेऽखट्वशब्दाद्यापि छपि अज्ञातादौ के छल्लुकि ‘केणः’ इति ह्रस्वे पुनद्यापि अभाषितपुंस्काद्विहिताऽऽकारस्थानिकाऽकारस्याऽभावादेव तद्विकल्पाऽप्राप्तौ प्रत्ययस्थेति नित्यमेवेत्वम् । परविशेषणत्वाऽभ्युपगमे तु आत्स्थानिकाऽकारस्याऽभाषितपुंस्कखट्वशब्दात्परत्वेन वैकल्पिकत्वाऽऽपत्तिरूपदोषः स्यादेवेति ॥

शपिके कपि तु विकल्प एवेति । अयम्भावः, न खट्वा स्र्विति स्थितौ कपि छल्लुकि प्रत्ययलक्षणेन भागद्वयस्य छबन्तत्वात्समाससंज्ञायां ‘समासान्ता’ इति शास्त्रबलेन कबन्तस्यैव समासत्वादुपसर्जनस्योप्रत्ययान्तसमासरूपप्रातिपदिकाऽभावात् ‘गोस्त्रियोरिति ह्रस्वत्वाऽभावेन ‘केण’ इति प्राप्तह्रस्वत्वस्य ‘न कपो’ति निषेधेन ‘आपोऽन्यतरस्यामिति ह्रस्वे कपः प्रारवात्खट्वशब्दात्परस्याऽऽपोऽभाषितपुंस्काद्विहितत्वेन तत्स्थानिकाऽकारस्य वैकल्पिकत्वेऽखट्वका, अखट्वकेति, ह्रस्वाऽभावे तु अखट्वाकेति त्रिविधं रूपं निर्बाधमेवेत्यलम् ॥

अयमेव स्त्रीप्रत्ययेषु तदन्तविधिं ज्ञापयतीति । नन्वयमेवेत्यनुपपन्नं शूद्रा चाऽमहत्पूर्वा जातिरित्येतद्घटकाऽमहत्पूर्वग्रहणस्याऽर्पाह तदन्तविधिज्ञापकत्वादिति चेन्न । एवशब्दस्याऽप्यर्थकत्वेनाऽदोषात् । शंखः पाण्डुरेवेत्यस्य यथा शंखः पाण्डुरपीत्यर्थस्तथाऽयमेवेत्यस्याऽयमपीत्यर्थो बोध्यः । नचाऽनड्वानिवाऽऽचरति अनड्वहति ततः कर्तृक्विबन्तादनड्वह शब्दात् ‘षिद्गौरादिभ्यश्चे’ति ङीषोवारणायाऽनुपसर्जनाऽऽधिकारस्याऽऽव-

(१) *पदाङ्गेति* । पदाधिकार्यङ्गाधिकारि च कार्यं सूत्रोपात्तसजातीयस्य सूत्रोपात्तसजातीयान्तस्य च भवतीत्यर्थः ।

इयक्त्वात्तदन्तविधिज्ञापकत्वं न सम्भवतीति वाच्यम् । तदन्तविधिज्ञापकतापरभाष्यप्रा-
माण्यादावारक्विवन्तप्रकृतिकर्तृक्विवन्तानामनभिधानेन ज्ञापकत्वस्य सुस्थत्वात् । न च
पञ्च स्त्रीगोव्यक्तयो धनानि यस्य स पञ्चगवधन इत्यत्र पञ्चगवेत्यस्योपसर्जनत्वेन तत्र
डीबनिवृत्त्यर्थन्तस्य चरितार्थत्वेन कथं ज्ञापकत्वमिति वाच्यम् । अर्थवत्सूत्रोक्तस्य (एत-
त्संज्ञाफलभूतविभक्तीतरसमभिव्यहाराऽनपेक्षया लोकेऽर्थविषयकबोधजनकत्व) रूपाऽर्थव-
त्त्वस्याऽभावेन टजन्तस्य प्रातिपदिकत्वाऽभावेन डीपोऽप्रसक्तेः । प्राचीनमतेऽपि स्वप-
र्याप्तत्व-स्वप्रयोज्यबोधजनकत्वप्रकारकवक्तृतात्पर्यार्थविशेष्यतापर्याप्त्यधिकरणत्वैतदुभ-
यसम्बन्धेन शक्तिविशिष्टत्वरूपाऽर्थवत्त्वस्य पञ्चगवेत्यत्राऽसत्त्वेन तदप्रसक्तेः । नचाऽपि ब्रा-
ह्मिणा प्रोक्तमधीते या सा आपिशला ब्राह्मणीत्यत्र डीब्व्यावृत्त्यर्थमुपसर्जनाधिकारस्य
चारितार्थ्यमिति वाच्यम् । प्रोक्तार्थकस्याऽणः स्त्रियामवर्त्तनेन तदप्राप्तेः । नचाऽध्येत्र-
र्थकाऽणनिमित्तको डीप् तु दुर्वार एवेति वाच्यम् । तस्य लुप्तत्वेन तन्निमित्तकस्य डीपोऽप्र-
सक्तेः । न च प्रत्यलक्षणेन तत्सत्ता सुखमैवेति वाच्यम् । अण्योऽकार इति व्याख्यानेन
वर्णाऽऽश्रये प्रत्ययलक्षणाऽभावात् । नचाऽध्येत्रर्थगतस्त्रीत्वमादाय प्रोक्ताऽणनिमित्तको डीप्
स्यादिति वाच्यम् । स्त्रियामित्यस्य गृह्यमाणविशेषणत्वेन प्रोक्ताऽणोऽध्येत्रर्थगतस्त्रीत्वेऽवि-
द्यमानत्वेन तदप्राप्तेः । अत एव काशकृत्स्नप्रोक्तां सीमांसामधीते काशकृत्स्ना ब्राह्मणी-
त्यत्राऽपि न डीप् । न च प्रोक्तार्थगतस्त्रीत्वमादाय पुनर्डीप् कुतो नेति वाच्यम् । लक्ष्ये
लक्षणन्यायस्य जागरूकत्वात् । तस्मादनुपसर्जनाऽधिकारस्य बहुकुरुचरेत्येव व्यावर्त्यम् ।
तत्र तदन्तविधिं विना प्राप्तिरेव नेति तदन्तविधिज्ञापनमावश्यकमेव सति तु तस्मिन्
विशेष्यत्वादानुपसर्जनाऽधिकारसामर्थ्याच्च स्त्रियामिति प्रातिपदिकविशेषणमेव । स्त्रियामि-
त्यस्य प्रातिपदिकविशेषणत्वादेव धीवानमतिक्रान्ताऽतिधीवरीति सिद्धम् (१) एवञ्च
आपिशला ब्राह्मणीत्यप्यस्यैव व्यावर्त्यम् । अनुपसर्जनादिति च सामर्थ्याद्गृह्यमाणवि-
शेषणमेव, (२) अन्यथाऽधिकारसूत्रं व्यर्थमेव स्यादक्षितेऽपि लशुने न शान्तो व्याधिरिति
न्यायादतो गुणः कृतात्मसंस्कारः प्रधानमनुरुह्यते इति न्यायाद्गृह्यमाणविशेषणत्वमेव
तस्येति भावः । तदन्तविधिलक्षणेन कौम्भकारेयसिद्धिः । अन्यथा कुम्भकार्या अपत्य-
मिति विग्रहे केवलकारीशब्दादपि स्त्रीप्रत्ययान्तत्वात् 'स्त्रीभ्यो ढगि'ति ढगाऽपत्या कुम्भ-
कारेय इत्यापद्येत । नचैकार्थीभावरूपसामर्थ्यस्य समुदायवृत्तित्वेनैकदेशाऽवृत्तित्वात्तस्मा-
त्तद्धितोत्पत्तिर्न स्यादिति वाच्यम् । 'तद्धितार्थोत्तरपदसमाहारे चे'त्यनेनोत्तरपदे समा-
सविधानसामर्थ्यादपर्याप्त्याऽप्येकार्थीभावमादाय वृत्तेः स्वीकारात् । न च (३) (ऋदग्रहणे

(१) *एवञ्चेति* । अनुपसर्जनादिति सूत्रे कृते चेत्यर्थः ।

(२) *अन्यथेति* । अनुपसर्जनादित्यस्यापि प्रातिपदिकविशेषणत्वे इत्यर्थः ।

(३) *ऋदग्रहणे इति* । अत्र गतिरनन्तर इति सूत्रेऽनन्तरग्रहणं प्रमाणम् । तथा

हि, अभ्युद्धतमित्यादावभेः प्रकृतिस्वराऽभावायाऽनन्तरग्रहणं तिष्ठति, परं प्रत्ययग्रहणपरि-
भाषयोद्धृतस्य कान्तत्वाभावादेवाभेः प्रकृतिस्वराप्राप्तौ तदर्थं कृतमनन्तरग्रहणं व्यर्थं सत्परि-
भाषां ज्ञापयति, ज्ञापितायान्वस्यामनयोद्धृतस्य कान्तत्वात्तस्मिन्नभेः प्राप्तस्य प्रकृतिस्व-
रस्य वारणार्थमनन्तरग्रहणं स्वांशे चरितार्थमिति भावः ।

गतिकारकपूर्वस्यापि ग्रहणमि) ति परिभाषया समुदायादेव ङीबुत्पत्त्या तस्मादेव च ढकि न काऽप्यनुपपत्तिरिति वाच्यम् । उक्तपरिभाषायाः कृन्मात्रग्रहण एव प्रवृत्तेः स्वीकारादित्यलम् ॥

ननु टिड्ढाणजिति सूत्रेऽनुपसर्जनादित्यधिकारादनुपसर्जनं यद्विदाद्यन्तं तदन्तं प्रातिपदिकं ततो ङीबित्यर्थे बहवः कुरुचरा यस्यामिति बहुव्रीहौ कुरुचरशब्दस्याऽन्यपदार्थे विशेषणत्वेनोपसर्जनत्वाच्च तद्वदितवहुकुरुचरशब्दान्ङीपः प्रसक्तिरित्याशयेनाऽऽह—उपसर्जनत्वात्नेह, बहुकुरुचरेति । न च (समासप्रत्ययविधौ प्रति पेशः) इत्यनेन तदन्तविधिनिषेधादिद्रूपं यत्प्रातिपदिकमित्यर्थस्यैव सम्भवेन नोक्तस्थलीयोक्तापत्तिः । नचोक्तार्थस्वीकारे कुरुचरशब्दस्याऽपि टिद्रूपप्रातिपदिकत्वाऽभावान्ङीपोऽप्रसक्त्या कुरुचरीत्यपि न स्यादिति वाच्यम् । (अवयवेऽचरितार्था अनुबन्धाः समुदायोपकारका भवन्ती) ति न्यायात्कुरुचरघटकचरेत्यत्राऽनुबन्धस्याऽचरितार्थत्वेन कुरुचरेति समुदाये टित्वस्य बोधनात् । नचोक्तन्यायेन बहुकुरुचरेति समुदायस्याऽपि टिद्रूपत्वादुक्ताऽपत्तेस्तादवस्थयमेवेति वाच्यम् । यं समुदायं यो न व्यभिचरति स तस्योपकारको भवतीति स्वीकारेणोक्तसमुदाये टिद्रूपत्वस्य व्यभिचारात्तत्राऽपत्तेरसम्भवादिति वाच्यम् । अनुपसर्जनाऽधिकारेण स्त्रीप्रत्यये तदन्तविधिज्ञापनात्तत्र चोक्ततदन्तविधिनिषेधकवात्तिकाऽप्रवृत्तेश्च ज्ञापनात् । नचोक्ताधिकारेण तदन्तविधिज्ञापनेऽपि बहुकुरुचरेति समुदायेऽनुपसर्जनत्वस्यैव सत्त्वान्ङीपो दुर्वारत्वेन कथमेतदनुपसर्जनाऽधिकारव्यावर्त्यमिति वाच्यम् । (१) तेनैव सामर्थ्याद्गृह्यमाणविशेषणत्वस्यापिऽगृह्यमाणस्य कुरुचरेत्यस्योपसर्जनत्वेन व्यावर्त्यत्वसम्भवात् । नचाऽनुपसर्जनादित्यस्य गृह्यमाणत्वात्तस्य च स्त्रियामविद्यमानत्वेन दोषाऽभावत्कथं व्यावर्त्यमिति वाच्यम् । अनुपसर्जनादित्येतत्सामर्थ्यात्स्त्रियामित्यस्य तदन्तविशेषणत्वज्ञापनादिति भावः ॥

ननु ब्रूधातोऽलुट् तत्स्थाने शानचि स्यप्रत्यये वच्यादेशे सुगागमे चकारस्य कुत्वे सकारस्य षत्वे कषार्यांगे वक्ष्यमानशब्दाद्टापि णत्वे सति वक्ष्यमाणेति सिद्धम् । अथाऽत्र लुट्प्रित्वयोः स्थानिवद्भावेनाऽऽदेशभूते शानचि छलभत्वाद्टापं बाधित्वा (२) ङीषा भवितव्यम् । नचाऽनल्विधाविति निषेधात्स्थानिवद्भावाऽप्राप्त्या टित्वोगित्वयोरनतिदेशेन नोक्ताऽपत्तिलेशोऽपाति वाच्यम् । 'न ल्यपी'ति ज्ञापकात् (अनुबन्धकार्थ्ये) इत्पदघटिताऽल्मात्रवृत्तिधर्मघटितधर्मावच्छिन्नोद्देश्यताके कार्थ्येऽनल्विधाविति निषेधाऽप्रवृत्तिज्ञापनात् । (३) अन्यथा प्रधान, प्रदायेत्यादावनल्विधाविति क्त्वावृत्तिक्रित्वस्याऽनतिदेशात् 'धुमास्थागापे'तीत्वाऽप्राप्त्या तन्निषेधार्थं न ल्यपीत्यस्य स्पष्टमेव वैयर्थ्यं स्यात् । (४) अत एव रमायामित्यादौ परत्वात् 'ङेरामि' त्यामि कृते स्थानिवद्भावेना-

(१) *तदेवेति* । अनुपसर्जनाऽधिकारेणैवेत्यर्थः ।

(२) *ङीषेति* । टिड्ढाणजिति, उगितश्चेति सूत्राभ्यामित्यर्थः ।

(३) *अन्यथेति* । अनुबन्धकार्थ्येऽप्यनल्विधाविति निषेधप्रवृत्तावित्यर्थः ।

(४) *अत एवेति* । न ल्यपीति ज्ञापकेनाऽनुबन्धकार्थ्येऽनल्विधाविति निषेधाऽप्रवृत्तेरित्यर्थः ।

ऽऽमो ङित्वात् 'याडापः' इति याडागमस्य सिद्धिरित्याशयेनाऽऽह=अद्यप्राणेत्यत्र टि-
त्वादुगित्वाच्च डीप्राप्त इति । समाधत्ते-यासुटो ङित्वेनेति । अयम्भावः, यासुट्
परस्मैपदेषूदात्तो ङित्वेति सूत्रेण लिङ्गादेशतिबादीनां यासुडागमस्य ङित्वं विधीयते परमेत-
द्विकलं लिङ्गतङित्वस्य स्थानिवद्भावेन तत्स्थानिकादेशे छलभत्वात् (१)(यदागम) परि-
भाषया यासुट् विशिष्टेऽप्यतिदेशात् । एवञ्चोक्तसूत्रविहितं ङित्वं व्यर्थं सज्ज्ञापयति लाऽऽश्र-
यमनुबन्धकार्थं नादेशानामिति । लकारवृत्तीत्पदव्यतिताऽलमात्रवृत्तिधर्माऽतिदेशेऽनल्लि-
धाविति निषेधः प्रवर्त्तत एवेति तदर्थः । तथा च प्रकृतेऽनल्लिधाविति निषेधाटिट्त्वोगि-
त्वयोरनतिदेशाच्च तत्प्रयुक्तोक्ताऽऽपत्तिरिति । ननु 'सार्वधातुकमपिदि'ति सूत्रेऽपिदिदिति योगं
विभज्य तत्र 'गाङ्कुटादिभ्यो ङिण्ङिदि'त्यतो ङिङ्ग्रहणमनुवर्योभयोरानुत्ति कृत्वाऽपि-
दिति प्रसज्यप्रतिषेधञ्चाश्रित्य ङित्वं पित्र भवतीत्युक्ताभाष्ये, अत एव ब्रूतदित्यत्र
'ब्रुव इट्' इतीणं न भवति तथा च स्यात् स्तुयादित्यादावुक्तभाष्यात्तदुभयोभ्यसमावेशाऽ-
सम्भवात्साक्षात्पित्वेनाऽऽतिदेशकङित्वबाधे गुणनिषेधाऽनुपपत्त्या गुणनिषेधाय ङित्ववि-
धानस्य साफल्ये लाऽऽश्रयेतिवचनज्ञापनाऽसम्भवाद्द्वयमाणेत्यत्र दोषस्तदवस्थ एवेत्यह-
चेराह—शनः शानचः शित्वमिति । शानचि शित्वस्य 'सार्वधातुकमपिदि'ति ङित्वेन
'ङ्ङिति चे'ति निषेधेन पुषाण, मुषाणेत्यादौ गुणाऽभावः प्रयोजनम् तच्च तत्र शित्करणम-
न्तराऽपि शनावृत्तिशित्वस्य स्थानिवद्भावादानचि छलभत्वादुक्तरीत्योपपन्नमेवेति व्यर्थं शा-
नचि शित्वं ज्ञापयति क्वचिदनुबन्धकार्थेऽप्यनल्लिधाविति निषेधः प्रवर्त्तत इति । तथा
चैतेन ज्ञापितार्थेन न ल्यपीति ज्ञापिताऽर्थबाधेन न डीवापत्तिः स च बाधो न सार्वत्रिक
इति तत्र क्वचिदित्युक्तम् । न च शानचः शित्वस्य भाष्ये प्रत्याख्यातत्वादुक्ताऽर्थे तस्य
ज्ञापकत्वाऽसम्भवेन कथमत्र डीवभाव इति वाच्यम् । सत्यभिधाने बक्ष्यमाणेत्यस्याऽजा-
दौ पाठेन तदुपपत्तेः । टापो डीवादेर्बाधकत्वान्न डीबिति भावः । 'न मु ने' इति सूत्रे दा-
यामादेश इति भाष्यप्रयोगादजादेस्त्वाकृतिगणत्वेन न कश्चिद्विवाद इति दिक् ॥

ननु चुरा शीलमस्या इति विग्रहे 'शीलं छत्रादिभ्यः' इतिणेत्याऽभावेन टिड्ढाणजि-
त्यस्याऽप्राप्त्या डीवभावेन चौरिति डीवन्तप्रयोगो न स्यादित्याशङ्क्य, समाधत्ते—ता-
च्छीलिके णेऽपीति । उक्तसूत्रेण णप्रत्यये कृतेऽणपरत्वाऽभावादेव 'अन' इति प्रकृ-
तिभावस्याऽप्राप्त्या 'नस्तद्धिते' इति टिलोपेनैव काम्म इति सिद्धावन इत्यस्य बाधनार्थं
कृतं ताच्छील्येऽर्थं काम्म इति निपातनं व्यर्थं सज्ज्ञापयति अणि सति यत्कार्थं तत्ताच्छी-
लिके णेऽपि भवतीति नोक्तप्रयोगाऽसिद्धिरूपदोषाऽवकाश इति भावः । उक्तज्ञापने ताच्छी-
लिकेत्यस्य फलं 'तदस्यां प्रहरणमि'ति विहितणान्ते दाण्डेत्यादौ डीवभावरूपम्, ण इत्यस्य
फलं पुष्पाण्याहरति तच्छीला पुष्पाहरेत्यच्प्रत्ययान्ते डीवभावरूपमिति बोध्यम् ।

ननु 'प्राचां ष्फ तद्धित' इत्यत्र यञ् एवाऽनुवृत्त्यर्थं टिड्ढाणजिति सूत्रात्पृथक् 'यञ-
श्चे'ति योगविभागः कृतस्तत्र वार्त्तिककारेणाऽपत्यग्रहणं कर्त्तव्यमिति यद्यपि पठितं तथापि
तदपत्याधिकारपरं तादृशश्च 'गर्गादिभ्यो यजिति विहित एव तदन्तादेव च डीप् नाऽन्य-
स्मादित्याशयेनाह—अनपत्याधिकारस्थान्न डीबिति । अपत्याधिकारस्थभिन्नादि-

(१) *यदागमेति* । (यदागमास्तद्गुणीभूतास्तद्ग्रहणेन गृह्यन्ते) इति परिभाषा-
स्वरूपम् । अत्र नेटि, णेरनिटीतिसूत्रेऽनिटीति च ज्ञापकम् ।

त्यर्थः । अपत्यार्थमिन्नादपत्यार्थेऽप्यपत्याधिकारस्यभिन्नाच्च न डीविति पर्यवसितोऽर्थः । तथा च द्वीपे भवा द्वैप्येत्यत्र न डीप् । तत्र 'द्वीपादनसमुद्राद्यञ्' इति विहितयज्ञो भवार्थ-
कत्वेनाऽपत्यार्थमिन्नत्वात् । एवं देवस्याऽप्रत्ययं दैव्येत्यत्राऽपि न डीप्, अत्र 'देवाद्यज्जावि-
ति विहितस्य यज्ञः प्राग्दीव्यतीयत्वेनाऽपत्याधिकारबहिर्भूतत्वात् । 'तेन दीव्यती'त्यतः
प्राग्येऽपत्याद्योऽर्थस्तत्रैवाऽस्य यज्ञो विधानं नत्वपत्याधिकार इति भावः नचोक्तस्याऽप-
त्यग्रहणं कर्तव्यमिति वार्तिकस्य भाष्यकृता प्रत्याख्यातत्वात्कथमुक्तकल्पनेति वाच्यम् ।
उक्तयोगविभागाऽकारप्रश्लेषादिकरणात् यज्ञश्चेत्यत्राऽपत्याधिकारस्यैव यज्ञो ग्रहणमिति
भाष्यकारव्याख्यानाच्चोक्तार्थकल्पनाऽसम्भवादित्यलम् ॥

ननु पितृविधानसामर्थ्यादेव प्रातिपदिकत्वाभावेऽपि डीप्सिद्धौ 'प्राचां' षफतद्धित'
इत्यत्र तद्धितग्रहणं व्यर्थमित्याशङ्क्य समाधत्ते—तद्धितान्तत्वात्प्रातिपदिकत्वमिति ।
अयम्भावः, अत्र सूत्रे तद्धितग्रहणे कृते सति षफप्रत्ययस्य तद्धितसंज्ञाविधानेन तदन्तस्य
प्रातिपदिकत्वात् 'षिद्गौरादिभ्य' इतिडीप्विधायकशास्त्रे प्रातिपदिकविशेषणे सति तद्धि-
तग्रहणस्याऽऽवश्यकत्वम्भवति परमुक्तविशेषणस्यैव तत्र फडाऽभावाद्वैफल्यमिति वाच्यम् ।
(१)तस्य त्रपा क्षमा भृजेत्यादौ धातोः पित्वान्डीप्व्यावृत्यर्थत्वेन साफल्यत् । एवञ्च
प्रातिपदिकत्वाऽर्थं तद्धितग्रहणमावश्यकमेव परमेतद्युक्तम्, त्रपा क्षमेत्यादौ धातोः पित्व-
स्याङ्प्रत्ययसम्पादनाच्चारितार्थ्येन सामर्थ्यविरहात्तत्र डीपोऽप्राप्त्या तदर्थं डीप्विधायक-
शास्त्रे प्रातिपदिकविशेषणस्याऽनावश्यकत्वेन तद्धितग्रहणस्याऽप्यनावश्यकत्वात् । न च
गार्थशब्दात्षफप्रत्यये कृते यज्ञोऽकारस्य 'यस्येति चे'ति लोपाऽर्थं तद्धितग्रहणमस्त्विति
वाच्यम् । सर्वर्णदीर्घणाऽपि रूपसिद्धेः । एवञ्च इयर्थीभूतं तद्धितग्रहणं ज्ञापयति क्वचिदि-
जन्तादपि षफो भवतीति तेन (आद्येरूपसंख्यानम्) इति वचनं सिद्धम् । तद्धितग्रहण-
ज्ञापितार्थफलितमेवैतद्वचनं नाऽपूर्वमिति दिक् ॥

ननु षफप्रत्ययस्य स्त्रियामेव विधानादुक्तार्थानामिति न्यायेन पुनस्तदर्थं डीप् न स्यादि-
ति प्रादुर्भूतं पूर्वपक्षं निराकरोति—पितृत्वसामर्थ्यात्षफेणोक्तेऽपीरयादिना । अयम्भा-
वः, पितृविधानसामर्थ्यादुक्तन्यायबाधेन षफप्रत्ययस्य स्त्रियां विधाने न कश्चित्प्रतिबन्धक
इति । वस्तुतस्तु पञ्चकं प्रातिपदिकाऽर्थं इति सिद्धान्तसम्मतं पक्षे प्रत्ययानां द्योतकत्व-
स्यैव युक्तत्वात् । तथा च द्योतकविषये नोक्तार्थानामप्रयोग इति न्यायप्रवृत्तिः । अत एव
(द्विर्वैद्धं छबद्धमि)ति न्यायबलेन व्यतिलिनीते इत्यादौ द्योतकसमुच्चयस्य दर्शनम् । एत-
द्विषये उक्तन्यायाऽप्रवृत्ताविदं पितृत्वमपि ज्ञापकमन्यथा स्पष्टमेवैतस्य वैयर्थ्यं स्यात् । अत
एव, अक्षणा काण इति प्रयोगो 'येनाङ्गविकार' इति सूत्रभाष्योक्तः सङ्गच्छते । अन्यथा
काणशब्दस्याऽक्षिगतविकारवाचकत्वेन तदुपादानादेवाऽर्थाद्भ्रमो लाभे पुनरक्षिशब्दप्रयोग-
स्योक्तन्यायेनाऽप्राप्त्याऽक्षणा काण इति प्रयोग एव न स्यादित्यलम् ॥

सर्वत्र लोहितादीति । सर्वत्रेत्यस्य सर्वेषाम्मते इत्यर्थस्तेन नित्यत्वलाभस्तथा च
लोहितादिभ्यो यजन्तेभ्यः कतशब्दान्तेभ्यश्च यजन्तेभ्यो नित्यं षफप्रत्ययः स्यात् । लौहि-
त्यायनी, कात्यायनीति । लौहित्यशब्दात्कात्यायशब्दाच्च षफप्रत्यये तस्याऽऽयनादेशे पित्वा-
न्डीषि तत्सिद्धिः नन्वत्र प्राचामित्यस्य निवृत्त्यैव नित्यत्वसिद्धौ तदर्थं कृतं सर्वत्रग्रहणं

व्यर्थमेवेति चेन्न । तस्य प्राचां षफतद्धित इत्यत्राऽपकर्षणेन बाधकविषयेऽपि प्राचामित्यस्य प्रवृत्तिसम्पादनेन सार्थक्यात् । उक्तसूत्रस्य बाधकविषयेऽपि प्रवृत्त्यभ्युपगमेन, आव-
धायनीत्यत्र 'आबध्याच्चे'ति चापं बाधित्वा प्राचाम्भते षफप्रत्यय एव । न च चापोऽप-
वादत्वात् तेन षफप्रत्ययबाधे कथमसाविति वाच्यम् । उदीचाम्भते ङीबबाधनेन चापश्चा-
रितार्थात् । प्राचां षफ इत्यत्र सर्वत्रग्रहणाच्चापो ङीबबाधकत्वमेव न त्वनन्तरषफबाधक-
त्वम् । चापि कृते न षफप्राप्तिरत इत्यधिकारादित्यलम् ॥

टाप्-ङीषोरपवाद इति । 'कौरव्य-माण्डूकाभ्यां चे'त्येतद्विहितः षफप्रत्ययस्तयो-
बाधक इत्यर्थः । 'जातेरस्त्री'ति सूत्रेण योपधभिन्नाजातिवाचकान्ङीप्विधानात्कौरव्यश-
ब्दस्य जातिवाचकत्वेऽपि योपधभिन्नत्वाऽभावादुक्तसूत्रविहितङीषोऽप्राप्त्या तस्मात्टाप्,
मण्डूकशब्दस्य जातिवाचकत्वाद्योपधभिन्नत्वाच्च ङीषिति विवेकः । टाप्-ङीषोरित्येव पाठो
यद्यपि प्रायो दृश्यते तथापि ङीषिति लेखकप्रमाद एव, अथवा पारिभाषिकस्य पुत्र-पौत्रप्र-
भृतिगोत्रस्यैव जातित्वेन न ङीषिति मतान्तरेण तादृशः पाठ उपपाद्य इति । कौरव्यसाह-
चर्यान्मण्डूकशब्दोऽप्यपत्यप्रत्ययान्त एवात्र गृह्यते । तेन मण्डूकस्येयं भाट्यैत्यर्थं 'तस्येदमि'
त्यणन्तस्य माण्डूकशब्दस्याऽग्रहणात् यद्यसौ कृपकाण्डूकीति भट्टिप्रयोगोपपत्तिरिति दिक् ॥

परिमाणान्तात्तु-द्वयादकीति । ननु न तद्धितलुकीत्येव सिद्धे सूत्रेऽपरिमाणग्रहणं
व्यर्थमिति चेन्न । अपरिमाणग्रहणाऽभावे आढकस्य परिमाणत्वेन तदन्तादपि ङीप्निषेधा-
ऽऽप्त्या द्वयादकीत्यस्याऽसिद्ध्यापत्तेः । न च परिमाणान्तान्ङीबनिषेधाऽभावाय सूत्रेऽपरि-
माणग्रहणकरणादेव द्विविस्तेत्यादेरपरिमाणान्तत्वात्ततोऽपि ङीप्निषेधसिद्धौ विस्तादिप्र-
हणं व्यर्थमेवेति वाच्यम् । आवितशब्दस्य परिमाणत्वेन ततो ङीप्निषेधाऽनाऽपत्या त-
स्मादपि निषेधायाऽऽचितशब्दग्रहणस्याऽऽवश्यकत्वात् । नचाऽपरिमाणाऽऽचिताभ्यान्न
तद्धितलुकीत्येतावतैव सूत्रेण विस्त-कम्बल्ययोरुन्मानत्वादपरिमाणत्वेन तदन्ताभ्यामपि
निषेधसिद्धौ सूत्रे तयोर्ग्रहणं स्पष्टमेव व्यर्थमिति वाच्यम् । उन्मानान्तान्ङीबनिषेधश्चेत्तर्हि
विस्त-कम्बल्यशब्दान्तादेवेति नियमार्थत्वेन सार्थक्यात् । एवञ्च सूत्रे विस्त-कम्बल्यश-
ब्दान्तभिन्नत्वेन संकोचाद्विस्त-कम्बल्यशब्दान्तभिन्नादपरिमाणान्तादाचितशब्दान्ताच्च द्वि-
गोत्रं ङीबित्यर्थेऽपरिमाणाऽचिताभ्यान्न तद्धितलुकीति योगेन विस्त-कम्बल्यशब्दान्ताभ्यां
ङीबनिषेधाऽनाऽपत्या तदर्थं तयोर्ग्रहणस्याऽऽवश्यकत्वेन स्वांशे चारितार्थं जातम् । फल-
ञ्च नियमस्य द्विनिष्कीत्यत्र ङीबनिषेधाऽभावः । अत्र सूत्रे ।

परिमाणशब्देन—

‘उर्ध्वमानं किलोन्मानं परिमाणं तु सर्वतः ।

आयामस्तु प्रमाणं स्यात् संख्या बाह्या तु सर्वतः ॥

इति पारिभाषिकस्य ग्रहणात् द्विवचं भूता-द्वाभ्यां शताभ्यां क्रीतेत्यर्थे द्विवर्षा,
द्विशतेत्यादौ, तिर्यङ्माने द्विहस्ता भित्तिरित्यादौ च निषेधसिद्धिरिति । ‘अपरिमाण-
विस्ताचितकम्बल्येभ्यो न तद्धिते’ इत्येवास्तु सूत्रे मास्तु च तत्र लुग्रहणं द्विगोरित्य-
स्याऽनु त्तिः, तद्धितपदस्य तद्धितार्थपरत्वम् तथा च तद्धितार्थं विद्यमानो योऽपरिमा-
णान्तो द्विगुस्ततो ङीब नेत्यर्थं समाहारे पञ्चाङ्गीत्यादिद्विगौ न निषेधः पञ्चाङ्गेत्यपरि-
माणान्तद्विगोस्तद्धिताथऽविद्यमानत्वादिति केचित्तन्न । अपरिमाणाद्यन्ताद्विगोर्यस्तद्धि-

तस्तदन्तान्डीब् नेत्यर्थस्यापि सम्भवादध्यर्द्धकार्पापणिकी, अध्यर्द्धसाहस्री वडवेत्त्राऽपि निषेधप्रसक्तः । अत्र च 'विभाषा कार्पापणसहस्राभ्यामिति विकल्पेन लुग्विधानं लुगभावपक्षे चोक्तत्वरूपम्, तत्र निषेधो दुर्बारास्तस्माल्लुगग्रहणं कर्त्तव्यम्, कृते च तस्मिन् दोषस्तद्वितलुकि सत्येव निषेधविधानादिति दिक् ॥

ननु परिमाणशब्दस्य परितः सर्वतः—परिणाहृतश्च मीयते येन तत्परिमाणमित्यर्थस्तथा च षोडशहस्तप्रमाणदण्डवाचककाण्डशब्दस्याऽऽयाममात्रपरिच्छेदकत्वात्प्रमाणत्वेनाऽपरिमाणत्वादनैनैव तदन्तादपि डीब्निषेधसिद्धौ 'काण्डान्तात्क्षेत्रे' इति निषेधसूत्रं व्यर्थमिति चेन्न । तस्य काण्डान्ताद्द्विगोडीब्निषेधश्चेत्क्षेत्रे एवेति नियमार्थकत्वेन सार्थक्यात् । एवञ्च द्वे काण्डे प्रमाणमस्याः सा द्विकाण्डा क्षेत्रभक्तिरित्यत्रैव निषेधो न तु द्विकाण्डी रज्जुरित्यत्रापि इह काण्डस्य क्षेत्रेऽविद्यमानत्वादित्याशयेन प्रत्युदाहरति—क्षेत्रे किम्, द्विकाण्डी रज्जुरिति । निषेधस्य पूर्वसूत्रेण सिद्धत्वादेतत्सूत्रारम्भफलमपीह डीवेति बोध्यमिति भावः ॥

ननु द्वौ पुरुषौ प्रमाणमस्या इत्यर्थं प्रमाणशब्दस्याऽपरिमाणत्वादपरिमाणाद्वित्यनेनैव निषेधसिद्धौ 'पुरुषात्प्रमाणे'ति सूत्रे व्यर्थमिति चेन्न । पुरुषस्योद्घर्षाधरदिगवस्थितवस्तुमात्रपरिच्छेदकत्वेनोन्मानत्वादुन्मानान्तानां चेन्निषेधस्तर्हि विस्तार्यन्तादेवेति नियमादुक्तसूत्रेण निषेधाऽप्राप्तौ 'द्विगोरिति' प्राप्तित्यङ्गीर्षं बाधित्वा वैकल्पिक-डीब्विधानार्थमावश्यकत्वेन सार्थक्यात् । अत्र सूत्रे प्रमाणशब्दो नायामपरिच्छेदकत्वाच्च किन्तु परिच्छेदकमात्रपरः प्रमाणशब्दस्य परिच्छेदकमात्रपरत्वादेव, पुरुषविशेषणत्वं तस्य संगच्छते । प्रमाणशब्दस्याऽऽयामपरिच्छेदकत्वाच्चित्ते तु पुरुषस्याऽऽयामपरिच्छेदकत्वाभावात्तद्विशेषणत्वं तस्य सङ्गतं न स्यात् । जातिवचनस्याऽपि पुरुषशब्दस्य परिच्छेदकत्वाच्चित्त्वं 'पञ्चारत्निः पुरुषः' इति शूलवसूत्रादत्र प्रमाण इति विशेषणाल्लोकव्यवहाराच्चेति बोध्यम् ॥

ननु लाघवात् 'ऊधसोऽनडि'त्यस्य स्थाने ऊधसो न इत्यमेव सूत्रकरणस्य समुचितत्वेऽनड्विधानं व्यर्थमेवेति चेन्न । तस्य 'धनुषश्चे'त्युत्तरार्थत्वेन सार्थक्यात् । अन्यथाऽच्परत्वाऽभावाद्यणोऽनापत्या शार्ङ्गधन्वेति प्रयोगो नोपपद्येतेति केचित् । केचिच्च, अनड्विधानस्येद्वार्थमप्यावश्यकत्वमेव, अन्यथाऽस्याऽनो लाक्षणिकत्वेन (लक्षणप्रतिपदोक्त) परिभाषया तदग्रहणात् 'अलोपोऽनः' इत्यस्याऽप्राप्त्या कुण्डोऽनीति प्रयोगो न सिध्येदित्याहुस्तत्र । एतत्सूत्रस्थभाष्यप्रामाण्यादुक्तपरिभाषाया अलोपोऽन इत्येतद्विषयेऽप्रवृत्तेः ॥

ननु 'ऊधसोऽनडि'ति पृथक् योगं विहाय 'बहुव्रीहेरुधसो डीप्' 'नश्चे'त्येवाऽस्तु सूत्रम्, 'अनडश्चे'ति वा समासान्तेषु 'ऊधसोऽनडित्येव च पठ्यतामिति चेन्न । तथा सति समासान्तकपो वैकल्पिकत्वेन तदभावपक्षे लब्धाऽनकाशस्योक्तसूत्रस्य कपा बाधाऽपत्तेः । धनुषोऽनडिति तथा न्यासे तु, अनडः समासान्तत्वेन शेषत्वाऽभावान्न कपापत्तिरिति भावः ॥

ननु ऊधसोऽनडि' 'बहुव्रीहेरुधसो डीप्' इति सूत्रद्वये स्त्रियामित्याधिकाराभाऽवे कुण्डमिबोधो यस्य धेनूनां समुहस्येत्यर्थके कुण्डोधो धेनुकमिति प्रयोगेऽनडि-डीपोरापत्तिः । तदधिकारे तु स्त्रीत्वरूपाऽर्थस्य तत्राऽगम्यमानत्वेन न तयोरापत्तिरित्यभिप्रायेण प्रत्युदाहरति—स्त्रियां किम् । कुण्डोधो धेनुकमिति । तत्र हेतुमाह—तद्विधौ स्त्रियामित्युपसंख्यानादिति । उक्तकार्यद्वयविधायकशास्त्रद्वये स्त्रियामित्यस्याऽधिकारात्स्त्रीत्वरूपाऽर्थे गम्यमाने सत्येव तद्विधानादिति तदर्थः ।

ननु 'दाम-हायनान्ताच्चेति' सूत्रे 'संख्याऽव्ययादेर्डीप्' इत्यस्मादव्ययग्रहणस्याऽस्त्व-
रितत्वेन भाष्यकृतोऽननुवर्तितत्वादुद्दामेत्यत्रोक्तसूत्राऽप्राप्त्या डाप्-डीप्-निषेधे तु बहुराज्ञी-
वद्रूपत्रयं भवत्येवेत्यत आह-अव्ययग्रहणाननुवृत्तोरुद्दामा वडवेत्यत्र डाग्निषेधा-
वपि पक्षे स्त इति । अपिना अन उपमेति डीपश्च संग्रहः, नचोक्तशब्दघटकाऽनोऽनर्थक-
त्वेन कथमन उपधेत्यस्य प्राप्तिरिति वाच्यम् । (अग्निस्मन्ग्रहणान्यर्थवता चानर्थकेन तद-
न्तविधिं प्रयोजन्ती)ति परिभाषयाऽन्ग्रहणेऽनर्थकस्यापि तस्य ग्रहणादिति भावः ॥

ननु संज्ञाशब्दानां नियताऽनुपूर्वीकत्वेनाऽनादित्वाच्छन्दसि दृष्टस्यैवाऽनुविधानात्तत्र च
डीबभावविशिष्टस्य प्रयोगासम्भवात्तादृशप्रयोगस्य च 'अन उपधे'त्येव सिद्धौ 'नित्यं संज्ञा-
छन्दसोरिति' सूत्रं व्यर्थमिति चेन्न । केवल-मामक-भागधेयेत्युत्तरार्थत्वेन सार्थक्यात् ।
नचोत्तरार्थं कृतस्य नित्यं संज्ञा-छन्दसोरित्यस्याऽऽस्मभवासामर्थ्यादेव नित्यत्वलाभेऽन्तर्व्यति-
त्यग्रहणं विफलमेवेति वाच्यम् । उत्तरसूत्रे विकल्पाननुवृत्त्यर्थत्वेन साफलयादिति भावः ॥

ननु ममेयमित्यर्थेऽस्मच्छब्दात् 'युष्मदस्मदोरन्यतरस्यां खञ्चे'त्यनेनाऽणि 'तवक-
ममकावेकबचने' इति ममकाऽऽदेशे आद्यवो वृद्धौ मामकेत्यस्याऽण्यन्तत्वादेव डीपि सिद्धे
'केवल-मामक-भागधेये'ति सूत्रस्थं मामकग्रहणं व्यर्थमेवेति चेन्न । अण्यन्तान्मामकश-
ब्दाद्यदि डीप् स्यात्तर्हि संज्ञा-छन्दसोरित्येति नियमार्थत्वेन सार्थक्यादित्यत आह-मामक-
ग्रहणं नियमार्थमिति । नचाऽनेन मामकशब्दान्डीप एव विधानात् (मामक-नरकयोश्च-
संख्यानम्) इत्यत्र मामकग्रहणं व्यर्थमिति वाच्यम् । मं मातीति मामः मामं कायतीति मा-
मिकेत्यत्रेत्वविधानार्थं तद्ग्रहणस्य सार्थक्यात् । नचाऽत्रापि केवल-मामकेत्यस्य प्राप्तिरिति
वाच्यम् । भागधेयशब्दसाहचर्येण तद्धितान्तस्यैव मामकशब्दस्यात्र ग्रहणात् । नियमस्य
व्यावर्त्यमाह-तेन लोकेऽसंज्ञायां मामिकेति । न च मामक-नरकयोरिति वार्त्तिकाऽऽ-
स्मसामर्थ्यान्डीबभावकल्पनेन कथं मामिकेत्यस्य नियमव्यावर्त्यत्वमिति वाच्यम् । उक्त-
वार्त्तिकस्याऽऽप्परत्वाऽभावेऽपीत्वविधानेन चरितार्थत्वात्सामर्थ्यविरहेण डीबभावस्य कल्प-
यितुमशक्यतया डीपो दुर्वारत्वेनोक्तप्रयोगस्य नियमव्यावर्त्यत्वस्य सुलभत्वादिति भावः ॥

ननु 'तदस्याऽस्त्यस्मिन्निति मतुवि'ति सूत्रस्य तदिति प्रथमान्तात् षष्ठ्यर्थं सप्तम्यर्थे
चाऽस्तिना सामानाधिकरण्ये सति मतुप्स्यादित्यर्थेऽस्तीत्यत्र तिङर्थकर्त्रा सह प्रथमान्तस्या-
ऽभेदान्वयेन प्रथमान्तान्मतुप् सिद्ध्यति, तथा च, अन्तरस्त्यस्यां गर्भं इति विग्रहे मध्ये
इत्यर्थकस्याऽन्तःशब्दस्याऽधिकरणशक्तिप्रधानत्वादस्ति सामानाधिकरण्याऽभावान्मतुप् न
स्यात् । नचोक्तमनुविधायकसूत्रेऽस्तिग्रहणस्याऽस्तिसामानाधिकरण्याऽभावेनाऽस्तिशब्दा-
न्मतुविधानार्थत्वादुक्तप्रयोगे मतुप् सुलभ एवेति वाच्यम् । तेन प्रथमान्तादेव मतुपो
विधानात् अत एवाऽस्तिना सामानाधिकरण्याऽभावादप्राप्ते मतुप् निपात्यते इति भाष्यो-
क्तं सङ्गच्छते । एवञ्चोक्तरीत्या प्रकृते मतुप् नैव स्यादित्याशंकां समाधत्ते-गर्भिण्यां
जीवद्भर्तृकायां च प्रकृतिभागौ निपात्येते इति । नुक्सन्नियोगेन मतुपो विधानं
वत्त्वं तु 'मादुपधायाश्च मतोर्वोऽयवादिभ्य' इत्यनेनैव सिद्धिमिति भावः ॥

ननु 'पत्युर्नो यज्ञसंयोगे' इति सूत्रे संयोगपदं सम्बन्धोपलक्षणमित्यत आह-यज्ञेन
सम्बन्ध इति । स्त्रिया इत्यर्थः । यद्यपि पतिशब्दः पुल्लिङ्गस्तथापि स्ववाच्यकर्तृकयज्ञ-
फलनिरूपितविलक्षणसम्बन्धो यदा स्त्रियां विवक्षितस्तदा पुंवाचकोऽपि तकारोत्तरेकारस्था-

निकनकारघटितोऽयमेव पतिशब्दः स्वपूर्वत्वसम्बन्धेन ङीप्विशिष्टः स्वभावात्स्त्रियाम्प्रवर्त्तत इति तदाशयः । सम्बन्धश्च यज्ञफलप्रतियोगिकैश्वर्यवत्त्वन्तदाह—तत्कर्तृ कयज्ञस्य फलभोक्त्रीति ॥

ननु 'पत्युर्नो यज्ञसंयोगे' इत्यत्राऽधिकृतस्याऽनुपसर्जनादित्यस्य पत्युरिति पष्ठान्तेन सामानाऽधिकरण्याऽनुरोधात् षष्ठ्यन्तत्वकल्पनादनुपसर्जनस्य पत्युरिति तत्सम्बन्धिनोऽनुपसर्जनस्येत्यस्य 'पूतक्रतोरि' त्युत्तराऽर्थं 'विभाषा सपूर्वस्ये' त्यत्राऽनुवृत्तावपि न पत्युर्विशेषणत्वं किन्तु पतिशब्दाऽन्तस्येत्याशयेनाह—अनुपसर्जनस्येतीहोत्तरार्थमनुवृत्तमपि न पत्युर्विशेषणं किन्तु तदन्तस्येति । सपूर्वस्येत्यत्र व्याख्यानात्सहशब्दस्य विद्यमानवाचित्वं पूर्वशब्दस्य पूर्वाऽवयवपरत्वं तत्र पतिशब्दस्य विद्यमानपूर्वावयवत्वासम्भवाद्वाच्यमिचाराच्च सामर्थ्यात् (ग्रहणवता प्रातिपदिकेन तदन्तविधिर्नास्तीति प्रतिषेधं वाधित्वा पतिशब्देन तदन्तस्य ग्रहणात्केवलस्य पतिशब्दस्याऽत्राऽभावात्सपूर्वविशेषणसद्भावात्कथमनुपसर्जनस्येति केवलपतिशब्दस्य विशेषणम्भवितुमर्हतीति भावः । अनुपसर्जनस्येत्यस्य तदन्तविशेषणत्वे फलमाह—तेन बहुव्रीहावपीति । दृढः पतिर्यस्या इति विग्रहे वत्यन्तस्याऽनुपसर्जनत्वाद्विकल्पेन नकारे दृढपत्नी दृढपतिरितिरूपद्वयसिद्धिः अनुपसर्जनस्येत्यस्य पत्युर्विशेषणत्वे तूक्तविग्रहे पतिशब्दस्योपसर्जनत्वादूपद्वयं न सिद्ध्येत् । बहुवो वृषलपतयो यस्या इति कर्मधारयोत्तरपदबहुव्रीहौ पतिशब्दान्तस्य वृषलपतीत्यस्योपसर्जनत्वात्तत्राऽतिप्रसङ्गवारणयोद्देशाऽप्यनुपसर्जनपदसम्बन्ध इत्यन्ये । (१)इदमुपसर्जनस्योपलक्षणम्, अतः पतिमतिक्रान्ताऽतिपत्नीति सिद्धमिति भावः ।

ननु 'विभाषा सपूर्वस्ये'त्यत्र सहशब्दस्य विद्यमानाऽवयववाचित्वेन विद्यमानावयवपूर्वस्य पतिशब्दान्तप्रातिपदिकस्य नत्वमित्यर्थे समास एवास्य प्रवृत्तिः स्याद्वाक्ये न स्यात् । न च 'पत्युर्नो यज्ञसंयोगे' इत्यनेन वृषलस्य पत्नीति वाक्येऽपि सुलभ एवादेश इति वाच्यम् । तत्राऽपि यज्ञसंयोगे इत्यस्य सत्त्वाद् वृषलत्वेन यज्ञसंयोगाऽभावादस्याऽव्यप्रवृत्तेरित्याशयेनाशङ्कते—अथ वृषलस्य पत्नीति व्यस्ते कथमिति चेदिति । समाधत्ते—पत्नीव पत्नीत्युपचारादिति । अग्निसाक्षिकपाणिग्रहणाश्रयणादित्यर्थः । यज्ञफलप्रतियोगिकैश्वर्यवत्त्वस्याऽऽरोपादिति कंचित् । वृषलस्त्रियां बहुधर्माचरणदर्शनादियं वृषलस्य पत्नी वशिष्ठस्य वेति लोकप्रवाद इत्यन्ये । नन्वेवं यज्ञसंयोगे इति व्यावर्त्याऽभावाद्द्वयार्थमित्याशङ्क्य समाधानान्तरमाह—यद्वेति । वस्तुतस्तु, आचारक्रियन्तप्रकृतिकर्तृकपि दृढप्रमाणाऽसत्त्वादियं प्रौढौक्तिः । पूर्वसूत्रे यज्ञसंयोगे इत्यस्य तु वृषलस्य पतिः स्त्रीत्यस्य साधनेन सार्थक्यमिति भावः ॥

ननु 'विभाषा सपूर्वस्ये' त्यत्र पत्युरित्यस्य प्रातिपदिकविशेषणत्वेन 'येन विधिरिति' तदन्तविधौ पतिशब्दान्तस्येत्यर्थे दृढपत्नीत्यादिसिद्धावयववाची पूर्वशब्दः किमर्थ इत्याशयेनाऽऽशङ्कते—सपूर्वस्य किमिति । प्रत्युदाहरणमुखेन समाधत्ते—गवां पतिः स्त्रीति अयम्भावः, तदभावे केवलस्यापि पतिशब्दस्य व्यपदेशिवद्भावेन पतिशब्दान्तत्वादुक्तस्य लेऽतिप्रसङ्गः स्यादिति तदावश्यकं सति तु तस्मिन् गवामित्यस्य पूर्वं सत्त्वेऽपि तस्य पतिशब्दाऽवयवत्वाऽभावाच्चाऽतिप्रसङ्ग इति । वस्तुतस्तु, व्यपदेशिवद्भावोऽप्रातिपदिकेनेति

(१) *इदमिति* । बहुव्रीहावपीतीत्यर्थः ।

निषेधेन केवलपतिशब्दस्य तदन्तत्वाऽभावात्सूत्राऽप्राप्त्या दोषाऽभावात्सपूर्वस्येति व्य-
र्थमेवेति दिक् ॥

ननु 'वृषाकप्यग्री'ति सूत्रे भाष्ये वृत्तौ च वृषाकप्यर्थमुदात्तग्रहणमन्यथा 'लघावन्ते
द्वयोश्च वह्वषो गुरुरिति मध्योदात्तापत्तेरित्युक्तम् । कुसिदशब्दस्य दीर्घमध्यत्वे तु कुसिदा-
र्थमप्युदात्तग्रहणस्य वक्तव्यत्वात्तदनुक्त्या ह्रस्वमध्यत्वमेवोक्तशब्दस्य न तु दीर्घमध्यत्वमि-
त्यत आह—कुसिदशब्दो ह्रस्वमध्यो न तु दीर्घमध्य इति ॥

ननु 'वर्णादनुदात्ते'ति सूत्रेऽधिकृतस्याऽनुपसर्जनादित्यस्य (श्रुतानुमितयोरिति न्या-
येन गृह्यमाणविशेषणत्वात् श्रीण्येतान्यस्या इति बहुव्रीहावेतशब्दस्याऽन्यपदार्थं विशेषण-
त्वेनोपसर्जनत्वान्डीबन्तत्वे न स्यातामित्याशङ्क्य समाधत्ते—ऽयेरया च शलल्येतीति ।
अयम्भावः लक्ष्याऽनुरोधेनोक्तन्यायं बाधित्वोक्ताधिकारस्य तदन्तविशेषणत्वमेवोचितम् ।
तथा च, तत्रैतशब्दस्योपसर्जनत्वेऽपि तदन्तस्याऽनुपसर्जनत्वाच्च डीबन्तवयोः किमपि प्रतिब-
न्धकमिति । अत एव गृह्यसूत्रवृत्तिकृता नारायणेनोक्तप्रयोगे बहुव्रीहिं कृत्वा डीबन्तत्वमि-
त्युक्तमिति प्राञ्चः । नव्यास्तु—'उपमानानी'ति सूत्रस्थभाष्यस्वरसात् 'टिड्ढाणविति
सूत्रेऽनुपसर्जनादित्यस्य गृह्यमाणविशेषणत्वमेवोचितम् । अत एव कुम्भकपालं लोहित
मिवेति विग्रहे कुम्भकपाललोहिनीत्यत्र लोहितशब्दस्योपसर्जनत्वाद्गर्णादनुदात्तादित्यनेनाऽ-
नुपसर्जनलक्षण ईकारो न प्राप्नोतीत्याशङ्कितमुपमानानीति सूत्रे भाष्ये । एवञ्च त्रिषु
स्थानेषु एनी ऋणीति सिद्धमित्याहुरिति दिक् ॥

ननु 'अन्यतो डीषि'ति सूत्रेण तकारोपधभिन्नाद्वर्णवाचिनोऽनुदात्तान्तात्प्रातिपदिका-
न्डीष्विधानेन पिशङ्गशब्दस्य 'लघावन्ते द्वयोश्च वह्वषो गुरुरिति'त्यनेन मध्योदात्तत्वाच्छे-
षस्य 'अनुदात्तं पदमेकवर्जमि'त्यनेनाऽनुदात्तत्वविधानादुक्तशब्दस्यानुदात्ताऽन्तत्वात्तस्मा-
न्डीषि प्राप्ते डीबन्तं वाक्तिकमवतारयति—पिशङ्गादुपसंख्यानमिति । वर्णवाचिनः
पिशङ्गशब्दान्डीप् स्यादिति तदर्थः स च डीप् न नित्यः किन्तु वैकल्पिक इति पिशङ्गेति-
रूपद्वयसिद्धिः । न च डीष्विधानेनैवोपपत्तौ तं विहाय डीप्विधाने को विशेष इति वा-
च्यम् । स्वरे विशेषादिति भावः ॥

छन्दसि कनमेक इति । वर्णादनुदात्तात्तोपधात्तो न' इत्यनेन, असित-पलितयो-
स्तकारस्य प्राप्तं नत्वं बाधित्वा कनमाऽऽदेशं तत्सन्नियोगेन डीषं चेच्छन्त्येके आचार्य्या
इत्यर्थः । अत्र छन्दसोत्युक्त्या भाषार्या कनमादेशस्य भाष्यासम्मतत्वात्तत्र गतो गणस्तू-
र्णमसिक्निकानामित्यादयः प्रयोगाः प्रामादिका एवेति प्राञ्चः । वस्तुतस्तु, छन्दस्येके
इत्यन्वयात् छन्दस्येवैके कनमाऽऽदेशमिच्छन्ति । अन्ये तु भाषायामपीति पठ्यवसितोऽर्थः,
तथा च नोक्तप्रयोगे काऽप्यनुपपत्तिः । अत्रैकग्रहणमेव प्रमाणमन्यथा भाष्यकारो नैकग्रहणं
कुर्यादित्याहुरिति भावः ॥

ननु अवपूर्वकादपि शोधने इत्यस्य ग्राह्यतोः क्तप्रत्यये 'आदेच उपदेशेऽशितौ'त्यात्वे नि-
ष्पन्नस्याऽवदातशब्दस्य विशुद्धवाचित्वेन वर्णवाचित्वाऽभावाद्गर्णादनुदात्तादिति डीपोऽप्रा-
प्त्या यावेवेत्यत आह—अवदातशब्दस्तु न वर्णवाची किन्तु विशुद्धवाची । तेन
अवदातेत्येवेति । न च, अवदातः सितो गौरो वलक्षो धवलोऽङ्गु न इत्यमरकोशेऽवदात-
शब्दस्य वर्णवाचित्वदर्शनात्तत्र डीपो दुर्वारत्वेन कथमवदात इत्युक्तमिति वाच्यम् । तत्रा

पि विशुद्धत्वसाधर्म्याद्वदातशब्दप्रवृत्तिसम्भवादिति भावः ॥

लघावन्ते द्वयोश्च बह्वो गुरुरिति । अन्ते नाम एकस्मिन् लघौ द्वयोर्लघ्वोश्च परतो बह्वो बह्वक्षस्य गुरुत्वात् इत्यर्थः ।

ननु पितामहीत्यादिरूपसिद्ध्यर्थं 'पितृव्य-मातुल-मातामहे'ति सूत्रस्थस्य (मातरि पित्रे)ति वचनस्याऽऽवश्यकत्वेन तेनैव पितृविधानात्तल्लक्षणङ्गोपि मातामहीत्यस्याप्युपपत्तौ गौरादिषुक्तशब्दपाठो व्यर्थीभूय ज्ञापयति पितृक्षणो ङीषनित्य इति तेन दृश्यतेऽनेन दष्टे-त्पादौ दंशेः घृनि न पितृप्रयुक्तङ्गीषापत्तिः किन्तु टावेवेति भावः ॥

ननु 'उत्सादिभ्योऽञ्' इत्यनेन तत्र भव इत्यर्थे जनपदशब्दादजि तल्लक्षणङ्गीपि च कृते जानपदीत्यस्य सिद्धौ सूत्रे तद्ग्रहणमव्यर्थमिति चेन्न । ङीषा रूपोपपत्तावपि ङीष्या-बुदात्तत्वे प्राप्तेऽन्तोदात्तत्वार्थमिहाऽपि तदावश्यकत्वात् । जानपदी वृत्तिः । जनपदभ-वाञ्जुल्लेखा जीविकेत्यर्थः ।

अमत्रे हि स्त्रीविषयत्वादिति । कमण्डलुरूपे इत्यर्थः । कुण्डी-कमण्डलौ जारा-त्पतिवर्त्नीसुतः पुमानिति विश्वकोशात्कमण्डलुवाच्ये कुण्डशब्दो नित्यस्त्रीलिङ्ग इति भावः । यदि तु पित्रे तु न ना कुण्डमिति विश्वकोशे नपुंसकत्वमप्युक्तं पित्राऽमप्रशब्दौ कर्त्तव्यौ पित्रं स्याल्युषा कुण्डमित्यमरे नपुंसकत्वमात्रोक्तिरेकदेशाऽनुवाद इत्युच्यते तदाऽनेकविधसंस्थानेषु अमत्रेषु कुण्डव्यवहारेण कुण्डत्वे जातित्वाऽभावादप्राप्तो ङीष् वि-धीयते न तु नियम्यते । एवञ्च स्त्रीविषयत्वादिति जातित्वाऽभावादित्यस्योपलक्षणं बोध्य-मिति ब्रह्मवः । अन्ये तु कमण्डलुसंस्थानस्याऽनुगतत्वात्तद्रूपमात्रवाचिनो जातित्वस्य सत्त्वाज्जातेरस्तीत्येव ङीषः सिद्धौ सूत्रमिदं नियमार्थमेवेत्याहुः । अमृते जारजायां कुण्डे-त्येव । गोणी आवपनं चेदिति । आवपने च नित्यस्त्रीत्वादप्राप्तस्य ङीषो विधानम् । आवपनमिति सामान्ये नपुंसकम् ।

ननु गजवाचकनागशब्दस्य जातिवचनत्वेन 'जातेरस्त्रीविषयादयोपधादि'त्येव ङीषि सिद्धे व्यर्थमेवाऽत्र सूत्रे तद्ग्रहणमित्याशङ्क्य समाधत्ते—गजवाची नागशब्द इत्या-दिना । कस्यांचित् स्त्रियां स्थौल्यगुणदर्शनादारोप्य तत्र नागत्वमियं नागीति प्रयुक्ते तस्यैकव्यक्तिमात्रवृत्तित्वेन जातित्वाभावाज्जातेरिति ङीषोऽप्राप्त्या तदर्थमिह नागग्रहण नावश्यकम् । नचाऽऽरोपितनागत्वविशिष्टस्त्रीबोधकनागशब्दस्य गौणत्वेन (गौणमुख्य) न्यायेन तस्याऽत्राऽग्रहणान्न ङीषः प्राप्तिरिति व्यर्थमेव तद्ग्रहणमिति वाच्यम् । मुख्यना-गशब्दाज्जातेरित्येव ङीषः सिद्धावेतत्सूत्रस्थनागशब्दस्य गौणे ङीषविधानेनैव चारिता-र्थ्यात् । किञ्चोक्तन्यायस्य पदकार्थविषयकत्वेनेहाप्रवृत्तेः । विधित्वाऽनुरोधादस्य सूत्रस्य गौणेऽपि प्रवृत्तेरिति भावः । ननु मुख्यनागशब्दाज्जातेरित्येव गौणनागशब्दाच्चैतत्सूत्रेणैव ङीषि सिद्धे सूत्रे स्थौल्यग्रहणं किमर्थमित्याशङ्क्य समाधत्ते—सर्पवाची नागशब्द-स्त्विति । दैर्घ्यगुणविशिष्टां काञ्चित्स्त्रियमवलोक्य नागत्वं तत्राऽऽरोप्येयं स्त्री नागा सर्पि-णीति प्रयुक्ते ततो ङीष्यावृत्तये सूत्रे स्थौल्यग्रहणमिति । एवञ्च गौणनागशब्दस्यैतत्सू-त्रोदाहरणत्वं प्रत्युदाहरणत्वञ्चेति भावः ॥

वोतो गुणवचनात् । अत्र सूत्रे गुणवचनशब्देन समस्त-कृदन्त-तद्धितान्त-सर्व-नाम-जाति-संख्या-संज्ञाशब्दाऽतिरिक्तानां शब्दानां ग्रहणम् । न च गुणवचनशब्देनेहशानां

ग्रहणे किम्प्रमाणमिति वाच्यम् । 'आकडारादेका संज्ञा' इत्येतत्सूत्रस्थभाष्यस्यैव प्रमाणत्वात् । उक्तसूत्रस्थभाष्यपर्यालोचनेन तादृशशब्दानामेवोक्तसंज्ञालाभात् । तत्र हि प्रातिपदिकमात्रस्य गुणवचनसंज्ञाम्प्रतिपाद्याऽग्रे तद्वाधकत्वेनैताः संज्ञाः क्रमेण पठिताः । गुणवचनेत्यन्वर्थसंज्ञया गुणोपसर्जनगुणिवाचकानामेव तादृशानां गुणवचनसंज्ञेति न रूपादीनां ग्रहणम् । तत्र जातिपदेनाऽकृतिग्रहणद्रव्यवृत्तिजातिवाचकानामेव ग्रहणादिति दिक् ॥

यत्तु—भाष्ये अत्र सूत्रे गुणवाचनशब्देन ।

सत्त्वे निविशतेऽपैति पृथग्जातिषु दृश्यते ।

आधेयश्चाऽक्रियाजश्च सोऽसत्त्वप्रकृतिर्गुणः ॥

इति गृह्यते तत्र, एतद्भाष्यस्यैकदेश्युक्तित्वात् । इत्थमुक्तकारिकाव्याख्या । तथा हि—सत्त्वं द्रव्यम् तत्रैव निविशते समवैति, यो गुणो द्रव्यमात्रसमवेत इत्यर्थः । एतेन सत्ताव्यावृत्तिः । सत्ता हि न केवलं द्रव्ये वर्तते किन्तु द्रव्यगुणकर्मसु । ननु द्रव्ये एव द्रव्यत्वं तत्राऽतिव्याप्तिरित्याह—अपैतीति । अपगच्छतीत्यर्थः । अर्थात्सत्त्वादेवाऽपगच्छतीति यावत् । यथा पीततायां जातायां फलादेर्नीलताऽपैति न तथा द्रव्यत्वं द्रव्यादपैति । नन्वेवमपि गोत्वं गोषु वर्तते, अश्वादेश्चाऽपैति तत्राऽतिव्याप्तिरित्यत आह—पृथग्जातिषु दृश्यत इति । गोत्वं हि द्रव्यत्वाऽवान्तरनानाजातिषु न दृश्यते गुणस्तु दृश्यते । यथा, अग्रे दृष्टा नीलता तृणादिष्वपि दृश्यते एतेन सकलजातेर्व्यवच्छेदः । एवं तर्हि कर्म द्रव्ये वर्तते ततोऽपैति पृथग्जातिषु दृश्यते चेति तत्राऽतिव्याप्तिरित्यत आह—आधेयश्चाक्रियाजश्चेति । उत्पाद्याऽनुत्पाद्य इति तदर्थः । उत्पाद्यो यथा घटादेः पाकजो रूपादिः, अनुत्पाद्यो यथा, आकाशादेर्महत्त्वादिः । क्रिया तु सर्वाऽप्युत्पाद्यैव न नित्येति तस्या द्वैविध्याऽभावाद्गुणत्वाऽभावः । नन्वेवमपि द्रव्यस्य गुणत्वं प्राप्नोति, अवयविद्रव्यं ह्यवयवद्रव्ये निविशते, असमवायिकारणसंयोगनिवृत्तौ विनाशात्ततोऽपैति, भिन्नजातिषु हस्तपादादिषु च दृश्यते । द्विविधं च भवति । नित्याऽनित्यभेदेन निरवयवस्यात्मपरमापवादेर्नित्यत्वात्तद्रव्यविद्रव्यस्य तु घटादेरनित्यत्वादत आह—असत्त्वप्रकृतिरिति । अद्रव्यस्वभाव इत्यर्थः ॥

ननु गुणवाचिनो वा ङीष्प्रत्ययनैव मृद्धी मृदुरित्यादिसिद्धौ 'वोतो गुणवचनादि'त्यत्रोत इति व्यर्थमित्यभिप्रेत्य शङ्कते—उतः किमिति समाधत्ते—शुचिरिति । शुचैरौणादिके किदिनि तत्सिद्धिः । अयम्भावः, सूत्रे तदग्रहणे शुचिरित्यादौ ङीष्प्राप्तिः । न च तत्रोत इत्यस्यासत्त्वेऽजाद्यतष्टावित्यस्मादत इत्यस्य सम्बन्धेनोदाहरणस्यैवाऽसिद्ध्या प्रत्युदाहरणदानमसङ्गतमिति वाच्यम् । एवं सति खरुरित्यादौ ङीष्प्राप्त्या तद्ग्रावर्त्तक (खरुसंयोगोपघात्रे)ति वार्त्तिकेऽऽरम्भसामर्थ्यादुक्तसूत्रादत इत्यस्यासम्बन्धेनोदाहरणसिद्धौ बाधकाऽभावात्प्रत्युदाहरणदानस्य सङ्गतत्वात् । नचोक्तप्रत्युदाहरणे (कृदिकारादक्तिनः) इति ङीष् इष्टापत्तौ कथं तस्य प्रत्युदाहरणत्वमिति वाच्यम् । तथा सति शुक्लेत्यस्यैव प्रत्युदाहरणत्वात् । नचाऽत्राऽपि (खरुसंयोगोपघादि)ति निषेधान्नोक्ताऽऽपत्तिरिति वाच्यम् । खरुसाहचर्यादुकारान्तसंयोगोपघादेव तेन निषेधेन तत्राऽपत्तेर्दुर्वारत्वात् । न च साहचर्यपरिभाषाया अनित्यत्वादुकारान्तसंयोगोपघादेव तेन निषेध इत्यस्य वक्तुमशक्यतया वार्त्तिकस्य सामान्यार्थकरणे शुक्लेत्यत्र दोषाभावाद्ग्रहणमिति वाच्य-

म् । तथा सति पीतेत्यत्र डीष्वाणाय तदावश्यकत्वादिति दिक् ॥

अक्तिन्नार्थात्किम् । अजननिरिति । ननु सर्वतोऽक्तिन्नार्थादिति किमर्थम्, समुदा-
यद्वाराऽवश्ये प्रश्नः, अर्थादर्थग्रहणं किमर्थमिति प्रष्टुरभिप्रायः । न च तदभावेऽजननि-
रित्यत्र डीषापत्तिरिति वाच्यम् । अकिनृग्रहणसामर्थ्यादेव तत्र दोषोद्धारसम्भवात् । न-
चाकिनृग्रहणाभावे क्तिन्नन्तादपि डीषापत्तिस्तद्व्यावृत्त्यर्थं तस्याऽवश्यकत्वेन सामर्थ्यविर-
हात्तेन कथमुक्तस्थलोयदोषोद्धारसम्भव इति वाच्यम् । एवं सति ब्रह्मादिगणे पद्धति-
शब्दपाठस्य वैयर्थ्यापत्तेः । एवञ्च व्यर्थमक्तिन्नग्रहणं ज्ञापयति इकारान्ताद्यदि डीष् स्या-
त्तर्हि क्तिन्नन्तभिन्नादेवेति । एतन्नियमबलादेव पद्धतिशब्दपाठो गणे चरितार्थः । तथा
च क्तिन्नन्तभिन्नत्वेनाजननिरित्यत्र डीष् स्यादित्यर्थग्रहणमावश्यकम् । सति तु तस्मिन्
क्तिन्नन्तभिन्नत्वेऽपि तदर्थव्यक्त्ययान्ततया नोक्ताऽऽपत्तिलेशोऽपीति भावः ॥

ननु सूत्रे ब्रह्मनशब्दस्याऽग्रहणादानुगुणपत्त्या ब्रह्माणीति न स्यादित्याशयेनाशङ्कते-
कथं ब्रह्माणीति । उत्तरयति—ब्रह्माण्मानयतीत्यादिना । ग्यन्तात् ‘अन प्राणने’
इत्यस्मात्कर्मण्यणि ‘णेरनिटि’ इति णिलोपे ‘टिड्ढाणनि’ ति डीषि ‘पूर्वपदात्संज्ञायामि’
ति णत्वे च ब्रह्माणीतिरूपसिद्धिरिति भावः । नचाऽऽनुकि दीर्घोच्चारणं ज्ञापयति क्वचिद-
न्यत्राऽप्यानुभवतीति ब्रह्माणीतिरूपसिद्धौ मूलोक्तप्रयासो व्यर्थ इति वाच्यम् । आका-
रोच्चारणाऽऽभावे पररूपापत्तेर्दुर्बलत्वेन तद्व्यावृत्त्यर्थं दीर्घोच्चारणस्याऽवश्यकत्वात्साम-
र्थ्यविरहेणोक्तकल्पनाऽसम्भवेन मूलोक्तप्रयासस्य सार्थक्यात् । नचाऽकारोच्चारणसामर्थ्यात्
पररूपाऽपत्तिरिति वाच्यम् । अह्योपोऽनः’ इति लोपवारणायाऽकारोच्चारणस्याऽवश्यक-
त्वात्तेन पररूपबाधाऽसम्भवात् । न च (१) (लक्षण-प्रतिपदोक्तयोः प्रतिपदोक्तस्यैव ग्रह-
णम्) इति परिभाषया प्रकृत्यकारघटितस्याऽस्यानो लाक्षणिकत्वेनाऽग्रहणाच्च लोपप्राप्ति-
रिति वाच्यम् । ‘बहुव्रीहिरुपसो डीष् इत्येतत्सूत्रस्थभाष्यादह्योपोऽन इत्येतद्विषये प्रति-
पदोक्तपरिभाषया अप्रवृत्तेः । न च नकारमात्रविधानेनैवोपपत्तावागमलिङ्गकारोच्चारण-
सामर्थ्यादेव लोपो नेति वाच्यम् । ‘न संयोगाद्गमन्तात्’ इति निषेधेन लोपाऽप्राप्त्या
सर्वाणीत्यत्र ककारोच्चारणस्य चरितार्थत्वात् । एवञ्च लोपव्यावृत्त्यर्थमकारोच्चारणस्याऽव-
श्यकत्वात्तत्सामर्थ्यात्पररूपबाधनाऽसम्भवेन तद्वारणाय दीर्घोच्चारणस्य सत्त्वात्तेनोक्तकल्प-
नायाः कर्तुमशक्यत्वादुक्तप्रयोगाऽनुपपत्त्या युक्त एव मूलोक्तप्रयास इति दिक् ॥

ननु (गति-कारकोपपदानां कृद्धिः सह समासवचनम्) इति परिभाषासत्त्वात्सुबुत्पत्तेः
प्रागेव समासे तदानीमदन्तत्वेन ‘क्रीतात्करणपूर्वादि’ त्यनेन डीष् न स्यादित्याशङ्क्य
समाधत्ते—क्वचिन्न, धनक्रीतेति । ‘कर्तृकरणे कृता बहुलमि’ त्येतत्सूत्रस्थबहुलग्रहणेनो-
क्तपरिभाषाऽनित्यत्वज्ञापनात्कचित्सुबुत्पत्त्यनन्तरमपि समास इत्यन्तरङ्गत्वात्समासात्प्रागेव
टापि ततः समासे करणपूर्वत्वेऽप्यदन्तत्वाऽभावान्नोक्ताऽऽपत्तिरिति समाधातुराशयः । अन्ये
तु, उक्तपरिभाषाऽनित्यत्वस्य कर्तृकरण इति सूत्रे भाष्ये बहुलग्रहणफलत्वेनाऽनुक्तत्वात् हृदि-
स्थ इत्यादौ पत्वाऽभावाय ‘अम्बाम्बे’ ति सूत्रे गवादिग्रहणस्यापि नियमार्थमावश्यकत्वादुक्त
परिभाषाऽनित्यत्वाऽभावादुक्तप्रयोगोपपत्तये सत्यभिधानेऽजादित्वाद्याबिति बदन्तीत्यलम् ॥

(१) *लक्षणेति* । लाक्षणिकमित्यर्थः । लक्षणेन निष्पन्नं लाक्षणिकम् । तत्तच्छब्दानु-
वादेन विहितत्वं प्रतिपदोक्तत्वम् ।

अस्वाङ्गपूर्वपदाद्वा । न स्वाङ्गमस्वाङ्गं पूर्वञ्च तत्पदं पूर्वपदं अस्वाङ्गञ्च तत्पूर्वपदञ्च, अस्वाङ्गपूर्वपदं तस्मादस्वाङ्गपूर्वपदादिति कर्मधारयः अस्वाङ्गभूतात्पूर्वपदात्परं यत् कान्तं तदन्तबहुव्रीहौर्वा ङीषिति तदर्थः । नन्वत्र कर्मधारयाऽऽश्रयणे किम्प्रमाणमिति चेन्न । उत्तरसूत्रस्थभाष्यस्यैव प्रमाणत्वात् । तथा हि, उत्तरसूत्रे भाष्ये कल्याणपाणिपादेत्यादौः ङीष्वारणाय 'अस्वाङ्गपूर्वपदादित्यनुवर्त्य कर्मधारयाऽऽश्रयणादिहाऽपि तथैवोचितम् । कल्याणपाणिपादेत्यादौ यदुपसर्जनं पाणिपादेति समुदायो नाऽसौ स्वाङ्गं, स्वाङ्गसमुदायस्य स्वाङ्गशब्देनाऽग्रहणात् यच्च स्वाङ्गं पादेति न तदस्वाङ्गपूर्वपदात्परमिति न तत्र ङीषित्युक्तम् । नचाऽस्वाङ्गपूर्वपदादित्यत्र कर्मधारयाऽऽश्रयणेऽस्वाङ्गादित्येव सिद्धेऽत्र सूत्रे पूर्वपदादिति व्यर्थमेवेति वाच्यम् । उत्तरसूत्रेऽनुवृत्त्यर्थत्वेन सार्थक्यात् । उत्तरसूत्रे तादृशार्थाऽऽश्रयणेन करमुक्तीत्यादयः प्रयोगा असाधव एवेति । अस्वाङ्गपूर्वपदेत्यत्रापि जातिपूर्वपदादित्यस्य सम्बन्धः । अन्यथा बहुनजादीनामस्वाङ्गत्वेन तत्पूर्वके विकल्पस्य दुर्वारत्वात् । तत्सम्बन्धे सत्येव समाननिमित्तकत्वलाभेन नित्यशास्त्रबाधकत्वमिति भावः ।

उपसर्जनात्किम् । शिखेति । अयम्भावः, 'स्वाङ्गाच्चे'तिसूत्रे उपसर्जनग्रहणाभावेऽनुपसर्जनाऽधिकारेणाऽनुपसर्जनादपि ङीषापत्त्या शिखेति न स्यादित्यावश्यकन्तव्यं सति तस्मिन् तस्योपसर्जनत्वाऽभावान्न तदापत्तिः । न च कल्याणपाणिपादेत्यादौ ङीष्वारणाय, 'अस्वाङ्गपूर्वपदाद्वे'त्यनुवर्त्तनात्पर्युदासाऽऽश्रयणेन स्वाङ्गभिन्नपूर्वपदात्स्वाङ्गान्ङीषित्यर्थे शिखेत्यादौ पूर्वपदत्वाऽभावान्ङीषोऽप्राप्त्या कथमिदं प्रत्युदाहरणमिति वाच्यम् । एवं सति शोभना शिखा छशिखेत्यस्यैव प्रत्युदाहरणत्वात् । यत्तु उपसर्जनादित्यस्याऽभावेऽनुपसर्जनाऽधिकारात्सूत्रस्यैव वैयर्थ्यमित्याहुः केचित्तन् 'बहुव्रीहेश्चान्तोदात्तादि'त्यत्र बहुव्रीहिश्रवणसामर्थ्यादनुपसर्जनाधिकारानुवृत्तेः । नागेशस्तु शिखेत्येव प्रत्युदाहरणं शोभनेत्यादि छशिखान्तं प्रक्षिप्तः पाठः विशिष्टेऽनन्तत्वेन सूत्राऽप्राप्तेः । यत्तु भाष्येऽशिखेत्येव प्रत्युदाहरणं तस्याऽप्येकदेश एव तात्पर्यमित्याहुः । न च (उपसर्जनप्राप्त्यभावेऽप्युपवादात् उपसर्जातनिमित्तमप्युत्सर्गं बाधते) इति परिभाषया प्राक्पापोऽप्राप्त्या युक्तमेव छशिखेत्यादिप्रत्युदाहरणमिति वाच्यम् । अपवादशास्त्रप्रवृत्तिमन्तरा यत्रोत्सर्गशास्त्रस्य न प्रवृत्तिस्तत्रैव तत्प्रवृत्तेः । यथा दधतीत्यादौ, नाऽत्र तथा, अपवादशास्त्रप्रवृत्तिमन्तराऽपि टापः प्रवृत्तेरित्यलम् ॥

ननु स्वाङ्गाच्चे'ति सूत्रे स्वाङ्गपदेन स्वमङ्गं स्वाङ्गमिति विवक्षिते समुखा शालेत्यत्राऽपि ङीषापत्तिः स्यान्मुखस्य शालाङ्गत्वात्, एकेशी रथ्येत्यत्र च न स्यात्केशानां रथ्याऽङ्गत्वाऽभावादित्याह—स्वाङ्गं त्रिधेति । क्रमेणोदाहरति—अद्रवमिति । अद्रवत्वे सति मूर्तिमत्त्वमिति तल्लक्षणं पर्यवसितम् । एवञ्च स्रस्वेदेत्यादौ मूर्तिमत्त्वेऽपि लक्षणघटकाऽद्रवत्वरूपविशेषणाविशिष्टतया स्वाङ्गत्वाऽभावात्सूत्राऽप्राप्त्या न ङीष् । सृजानेत्यादावद्रवत्वेऽपि मूर्तिमत्त्वाऽभावान्न ङीष् । ननु समुखा शालेत्यत्र ङीष् स्यादित्याह—प्राणिस्थमविकारजमिति । प्राणिस्थत्वे सति विकारजमिन्नत्वमिति लक्षणं बोध्यम् । एवञ्चोक्तप्रयोगे मुखस्य विकारजमिन्नत्वेऽपि प्राणिस्थत्वाभावात् असोपेत्यादौ प्राणिस्थत्वेऽपि विकारजाऽन्यत्वाऽभावान्न ङीष् । ननु एकेशी रथ्येत्यत्र केशस्येदानीं प्राणिस्थत्वाऽभावात्पूर्वलक्षणेन सिद्धिर्न स्यादित्याह—अतत्स्थं तत्र दृष्टञ्चेति । सम्प्रति प्राणिस्थत्वाभावेऽपि प्राणिनि दृष्टं यत्तदपि स्वाङ्गमिति तदर्थः । एवञ्च केशस्य सम्प्रति प्रा-

णिस्थत्वाऽभावेऽपि प्राणिनि दृष्टत्वात्तत्र डीप्सिद्धिः । ननु प्रतिष्ठादिगतस्तनस्य प्राणिनि कदाऽप्यदृष्टत्वात्तस्तनी प्रतिमेत्यत्र डीष् न स्यादित्याह—तेन चेत्तत्तथायुतमिति । अप्राणिनोऽपि यदि स्वाङ्गं तेन तज्जातीयेन वस्तुना प्राणी यथा सम्बद्धस्तथाऽप्राणी सम्बद्धश्चेत्तदपि स्वाङ्गमिति तदर्थः । एवञ्चोक्तप्रयोगे न काऽप्यनुपपत्तिरिति दिक् ।

ननु 'स्वाङ्गाच्चोपसर्जनादसंयोगोपधादि'त्यनेनैव विकल्पडीष्विधानात् तुङ्गनासिकी, तुङ्गनासिकेति रूपद्वयोपपत्तौ 'नासिकोदरौष्ठजंवादनतकर्णशृङ्गाच्चे'त्यत्र नासिकोदरग्रहणमव्यर्थमित्यत आह—आद्ययोर्बह्वज्जलक्षणो निषेधो बाध्यते । पुरस्तादपवादस्यायादिति । अयम्भावः, नासिकोदरग्रहणाऽभावे नोक्तद्विविधरूपोपपत्तिः, पूर्वसूत्रप्राप्तस्य डीषो 'न क्रोडादिबह्वचः' इत्यनेन निषेधात् । नासिकोदरग्रहणे कृते तु सामर्थ्यादुक्तनिषेधस्य प्रतिषेधेन रूपद्वयोपपत्तिः, सुलभैवेति । न च नासिकोदरग्रहणसामर्थ्याद्बह्वज्जलक्षणनिषेधप्रतिषेधवत् सह नतित्यस्यापि प्रतिषेधेन सहनासिकेत्यादिप्रयोगो न स्यादिति वाच्यम् । (पुरस्तादपवादा अनन्तरान्विधीन्वाधन्ते नोत्तरान्) इति परिभाषया बह्वज्जलक्षणनिषेधस्यैव प्रतिषेधेन सहननित्यस्याऽप्रतिषेधात् । पूर्वोपस्थितवाधेन चारितार्थ्ये पश्चोदुपस्थितवाधे मानाऽभावः, आकांक्षाभावश्चेत्येतस्योक्तपरिभाषायां बीजत्वादिति दिक् ।

ननु ओष्ठाद्यंशे डीष्निषेधत्वावच्छिन्नबाधकत्वे सहननित्यस्याऽपि बाधः स्यादित्याशङ्कं समाधत्ते—ओष्ठादीनाम्पञ्चानामसंयोगोपधादित्यादिना । अयम्भावः, (मध्येऽपवादाः पूर्वान्विधीन्वाधन्ते नोत्तरान्) इति न्यायेनोष्ठादिपञ्चानामसंयोगोपधादिति डीष्निषेधस्यैव बाधकत्वन्न तु सहननित्यस्यापीत्यलम् ।

निपातानामनेकार्थत्वादाह—इति शब्दः प्रकार इति । अयम्भावः, इतिशब्दस्य प्रकारार्थकत्वे सूत्रे भाषायामिति नाऽऽवश्यकम् । न च भाषायामित्यस्याऽग्रहणे छन्दस्यपि डीष् स्यादिति वाच्यम् । 'दिक्पूर्वपदान्डीष्' इत्यत्राऽस्वरितत्वाच्छन्दसीत्यस्याऽसम्बन्धेनेहापि तदसम्बन्धसिद्धेरिति प्राञ्चः ॥

नव्यास्तु 'दिक्पूर्वपदान्डीष्' 'वाहः' इतिसुत्रद्वये छन्दसीत्यनुवर्तत एव लोकेत्वन्तोदात्तमेव, एवञ्च 'सख्यशिशवी'ति सूत्रे छन्दसीत्यस्य निवृत्यर्थं भाषाग्रहणमावश्यकम् । इति शब्दश्चाऽयं तेन छन्दस्यपीत्याहुः क्वचिदिति । (१) छन्दसि सर्वविधीनां वैकल्पिकत्वेन सखा सप्तपदी भवेति सिद्धं क्वचिदाद्युदात्तत्वन्तु छान्दसत्वादिति भावः ॥

ननु भिन्नेष्वभिन्नाऽभिधानप्रत्ययनिमित्तं जातिः, नित्यमेकमनेकाऽनुगतं सामान्यमिति च शुक्लादिगुणस्थैकत्वनित्यत्वपक्षे तत्राऽतिव्याप्तं, जननेन प्राप्यते सा जातिरिति च युवत्वादावव्यासमित्यत आह—आकृतिग्रहणा जातिरिति । आकृतिरवयवसन्निवेशविशेषः, गृह्यतेऽनेनेति ग्रहणं, करणे ल्युट्, सामान्ये नपुंसकम् । आकृतिर्ग्रहणं यस्याः सा आकृतिग्रहणा, आकृतिज्ञानजन्यज्ञानविषया जातिरित्यर्थः । एकत्र गां दृष्ट्वा तदवयवसन्निवेशविशेषदर्शनेनाऽन्यस्यामपि व्यक्तावयवं गौरिति बुद्धेः सलभत्वादोत्वं जातिः । तदाह—अनुगतसंस्थानव्यङ्ग्येति । न च बालाद्यवस्थाभेदभिन्नानेकदेहवृत्तिदेवदत्तत्वादेशाकृतिव्यङ्ग्यत्वेन तत्र जातित्वमतिव्यासमिति वाच्यम् । समानकालिकाऽनेकव्यक्तित्वानुगतसंस्थानव्यङ्ग्येति तदर्थं करणेनाऽदोषात् । अबस्थाभेदेऽपि तद्भेदाऽप्रतीतेश्च स

(१) *छन्दसीति* । तदुक्तं सर्वं विधयश्छन्दसि विकल्पन्ते ।

एवायमिति प्रतीतेश्च तज्जातीयोऽयममित्यप्रतीतेश्च । अत एवेन्द्रत्वादिकं न जातिः । न च पञ्चेन्द्रोपाख्यानादेः पुराणादौ प्रसिद्धत्वादिन्द्रत्वादेर्जातित्वे को बाध इति वाच्यम् । अनेकेषां पञ्चेन्द्रोपाख्यानादिभिः समकालिकत्वेऽपि सवर्षां संस्थानस्यैकत्वे मानाऽभावात् । न च दुर्गा अपणेत्यादौ ङीप् कुतो नेति वाच्यम् । स्त्रीविषयत्वादपि ङीषोऽप्रवृत्तेः । एवं जलसमीपस्थलविशेषदर्शनेन ज्ञातत्वात्तद्वत्त्वमपि जातिः । नन्वेवं वृषलत्वादीनां जातित्वं न स्यात् । वृषलादेरनवयवसंस्थानस्य ब्राह्मणादेरविशिष्टत्वेन तस्या आकृतिग्रहणत्वाऽभावात्किन्तु साक्षादुपदेशगम्या सेत्यत आह—लिङ्गानां च न सर्वभाक् । सकृदाख्यातनिर्ग्राह्येति । लिङ्गानामिति कर्मणि षष्ठी, या सर्वाणि लिङ्गानि न भजति साऽपि जातिरिति प्रथमदलस्यार्थः । न च सर्वशब्दस्य लिङ्गाऽपेक्षत्वेनाऽसामर्थ्यात्कथं पितृसमासाविति वाच्यम् । भाष्यप्रामाण्यात् । आख्यातमाख्यानमुपदेशः । सकृदाख्यातेन निर्ग्राह्या ज्ञानगोचरीभूता जातिरिति द्वितीयदलस्यार्थः । एतेन मूलोक्तमर्थं समायातं विद्धि, तच्च असर्गलिङ्गत्वे सत्येकस्यां व्यक्तावित्यादि अयं वृषल इत्युपदिष्टे तत्पित्रादौ च कथनं विनैव वृषलत्वज्ञानमुपपद्यते । नन्वेताभ्यामप्यौपगवी कठीत्यादेःसंग्रहोऽनुगतसंस्थानव्यङ्ग्यत्वाऽभावात्सर्वलिङ्गत्वाच्चेत्यत आह—गोत्रञ्च चरणैः सहेति । अपत्यप्रत्ययान्तः, चकारात् शाखाऽध्येतृवाची च शब्दो जातिकाव्यं लभते इत्यर्थः । जातिकाव्यञ्च ङीष् पुंवत्वादि । अत्र शास्त्रीयगोत्रस्यैव ग्रहणमिति भावः ॥

ननु अलावूरिति भाष्योदाहरणादुत इत्यस्याऽसम्बन्धात्कथमुकारान्तत्वलाभ इत्यत आह—रज्वादिपर्युदासादुवर्णान्तेभ्य इति । स च पर्युदासः सहस्राप्राहीति तदाशयः । नचाऽलावूशब्दादूङ्विधाने ङिफलमिति वाच्यम् । ‘नोङ्धात्वोरिति विभक्त्युदात्तत्वप्रतिषेधस्यैव तत्फलत्वात् । न च प्रथमान्तद्वितीयान्तोदाहरणं विहाय तृतीयान्तोदाहरणप्रदर्शनमसङ्गतमिति वाच्यम् । तत्रोक्तप्रयोजनस्याऽसम्भवात् । ऊङ्धात्वोर्यणः परे शप्तादय उदात्ता न स्युरिति तदर्थः । ऊङि ङकारोच्चारणस्येदमेव प्रयोजनम् । अन्यथा यवाग्वेत्यादावपि निषेधाऽऽपत्तिः स्यात् । न च रूपाणां सवर्णदीर्घेणैव सिद्धावूङि दीर्घोच्चारणमव्यर्थमिति वाच्यम् । दीर्घोच्चारणस्य प्रदलेपेणोकारद्वयविधानद्वारा ब्रह्मबन्धुरित्यादिबहुव्रीहौ परकृपनिवृत्त्यर्थत्वेन सार्थक्यात् । न च इवश्रूरित्येतत्सिद्धयर्थं दीर्घोच्चारणस्याऽवश्यकत्वात्कथं तद्वैयर्थ्यमाशङ्कितमिति वाच्यम् । उक्तरूपस्य इवश्रुरः इवश्रेतिर्निर्देशादेव सिद्धेरिति भावः ॥

उपचारादिति । शफशब्दप्रवृत्तिनिमित्तस्योरूपदार्थं आरोपादित्यर्थः । एवञ्च समासस्थोपमानोपमेयाभावाऽबोधकत्वाच्च पूर्वसूत्रप्राप्तिः । शफशब्दप्रवृत्तिनिमित्ताऽऽरोपोचोपमानोपमेयभावो निमित्तमित्यन्यदिति भावः ।

ननु सर्वस्योपमत्वेन तत्समभिध्याहारे सहशब्दप्रयोगस्य व्यर्थत्वात्सहोरुरिति प्रयोगस्यैवाऽभावात् (सहितसहाभ्यां चे)ति वार्तिके सहशब्दग्रहणं व्यर्थमित्यत आह—सहेते इति । रतिश्रममिति शेषः । सहौ विद्यमानावूरू यस्या इत्यर्थ इति कैयटः । अतिरमणीयाविति तदभिप्रायः । कमलानीतिवदित्यलम् ॥

ननु छन्दसि संज्ञायामसंज्ञायां च ‘कद्रुकमण्डलवोश्छन्दसी’त्यनेनैवोङः सिद्धौ ‘संज्ञा-

यामिदं सूत्रं किमर्थमित्यत आह—अच्छन्दोऽयं वचनमिति । लोके नागमातुः संज्ञायाः कदुरिति सिद्ध्यर्थं वचनमिदमिति भावः ॥

नृ-नरयोर्वृद्धिश्चेति । ननु नारीत्यस्य नृशब्दात् आद्यवो वृद्ध्या 'ऋन्नेभ्य' इति ङीपा च नारीत्यस्य च पुंयोगलक्षणङीषा सिद्धौ वाक्तिके नरशब्दं व्यर्थमिति चेन्न । नरत्वजातिमात्रप्रतिपादनेच्छायां नारीत्यस्य व्यावृत्त्यर्थत्वेन सार्थक्यात् । न च नरशब्देऽच्छद्वयस्य सत्त्वात्कस्य वृद्धिरिति न शक्यम् । लक्ष्याऽनुसारादादेरेवाऽचो वृद्धेरिति भावः ।

ननु 'यूनस्तिरि'त्येतद्विहिततिप्रत्ययस्य तद्धितसंज्ञाविधानस्य प्रातिपदिकसंज्ञासिद्धिरेव फलं सा चोक्तसंज्ञा (लिङ्गविशिष्ट) परिभाषदैव सिद्धेति व्यर्थमुक्तसूत्रे तद्धिताऽधिकार इत्यत आह—लिङ्गविशिष्टपरिकाषणैव सिद्ध इत्यादि । न च तद्धिताऽधिकारस्योत्तरार्थत्वेन तत्रैवाधिकारस्य कर्तुमुचितत्वाद्देह करणं व्यर्थमेवेति वाच्यम् । उक्तपरिभाषाऽनित्यत्वज्ञापनार्थत्वेनेह करणस्य सार्थक्यादिति भावः

ननु 'यूनस्तिरि'त्यनेन युवन्शब्दात्तिप्रत्ययविधानेन बहुयुवेत्यत्रापि तिप्रत्ययो दुर्वार इत्याशंक्याह—अनुपसर्जनादित्येवेति । अयम्भावः, उक्तसूत्रेऽनुपसर्जनादेव युवन्शब्दात्तिप्रत्ययविधानेनोक्तप्रयोगघटकयुवन्शब्दस्य बहवो युवानो यस्यामिति बहुव्रीहावन्यपदार्थविशेषणत्वेनोपसर्जनत्वाच्च तस्मात्तिप्रत्ययः किन्तु 'ऋन्नेभ्यो ङीप्'इत्यनेन प्राप्तस्य नान्तलक्षणङीपः 'अनो बहुव्रीहेः' इति निषेधे ङावेवेति । ननु 'युवतीकरनिर्मितं' दधीति प्रयोगोऽनुपपन्न इत्यत आह—यौतेः शत्रन्तान्ङीपि बोध्यमिति दिक् ।

इति स्त्रीप्रत्ययप्रकरणम् ।

इति ठक्कुरोपनामकश्रीकनकलालशर्मणः कृतौ फक्किकारत्न-
मञ्जूषायां स्त्रीप्रत्ययान्तः प्रथमखण्डः समाप्तः ॥

ज्येष्ठेऽसितेऽर्चितविधौ दिवसे तदीये एषा कृतिर्मम सुपूर्तिमगादनलपा ।

बाराणसीपुरपतेरपि चान्नपूणादेव्या अजस्रकृपया नगरे तदीये ॥ १ ॥

कृतिरेषा मम श्रीश्रीभवानीविष्णनाथयोः ।

कण्ठे समर्पिता भूयान्नित्यं प्रीतिकरी तयोः ॥ २ ॥

अस्याधिकाराः किल पुस्तकस्य मुहुर्मुहुर्मुद्रणकादयश्च ।

प्रकाशकाधीनकृता हि सर्वे नान्यस्य कस्यापि जनस्य सन्ति ॥

लघुसिद्धान्तकौमुदी

संक्षिप्तबालबोधिनी टीका सहिता ।

प्रथमापरीक्षोपयोगि “संक्षिप्तबालबोधिनी” टीका—(वार्तिकपाठ-धातुपाठ-गण-पाठ-सूत्रानुक्रमणिका-पाणिनीयशिक्षा सहित) इस लघुकौमुदी में सूत्र बड़े टाईप में स्वतन्त्र पङ्क्ति में तथा वृत्ति पृथक् उसके नीचे दूसरे पङ्क्ति में छपी गई है । यह परीक्षोपयोगि संक्षिप्तबालबोधिनी टीका विद्यार्थियों के बड़े उपयोग की हुई है ।
मूल्य लागत मात्र सजिले उत्तम संस्करण ॥१॥ मध्य संस्करण ॥२॥

सारस्वतम्

इसमें भी लघुकौमुदी के अनुसार सूत्र स्वतन्त्र टाईपमें तथा वृत्ति पृथक् पङ्क्ति में छपी गई है तथा समस्त कठिन २ स्थलों पर पं० नरहरिशास्त्रीजीकृत परीक्षोपयोगि संक्षिप्तबालबोधिनी टीका विद्यार्थियों के बड़े उपयोग की हुई है । साथ में १५ वर्षों के परीक्षा के प्रश्न पत्र भी छपे हैं तथा ग्रन्थ समाप्ति में सारस्वतकी संपूर्ण अष्टाध्याई भी छपी है इतने उपयोगि विषय सहित अत्युत्तम संस्करण का मूल्य ॥३॥ लागत मात्र

सिद्धान्तचन्द्रिका ।

संक्षिप्तबालबोधिनी टीका सहिता ।

प्रथमापरीक्षोपयोगि “संक्षिप्तबालबोधिनी” टीका सहित इसमें भी लघुकौमुदी के अनुसार सूत्र स्वतन्त्र मोटे अक्षरों में तथा वृत्ति पृथक् पङ्क्ति में छपी है । इसकी भी संक्षिप्तबालबोधिनी टीका विद्यार्थियों के बड़े उपयोग की हुई है । मूल्य ॥१॥ है ।
इसका केवल उत्तरार्द्धभाग पृथक् भी मिलता है । मूल्य ॥२॥

मूलरामायण—सुधानाम्निव्याख्यासहितम् ।

(महाभारतीयशीलनिरूपणाध्यायसहितम्)

बनारस गवर्नमेण्ट संस्कृत कालेज की प्रथम परीक्षा में मूलरामायण प्रथमः सर्ग तथा महाभारतीयशीलनिरूपणाध्याय ग्रन्थ नया निर्धारित हुआ है विद्यार्थियों के उपयोग के लिए इस पुस्तक में सबसे प्रथम पात्र-परिचयः, सरल संस्कृतमें संक्षिप्त-कथा तथा प्रतिश्लोक का अन्वयः, सुधाव्याख्या, समासः, व्याकरण, वाच्यपरिवर्त्तन, कोषः, सारार्थः, भाषार्थः, तथा अन्त में प्रति श्लोकों से शिक्षा तथा परीक्षोपयोगि विविध प्रश्न संग्रह भी रक्खा गया है जिससे विद्यार्थियों की इस पुस्तक के पढ़ने से परीक्षा देने में समस्त कठिनाई दूर हो गई है ऐसी उत्तम पुस्तक आज तक दूसरी नहीं छपी है । मूल्य भी बहुत अल्प ॥३॥ छः आना मात्र है ।

तर्कसंग्रहः

न्यायबोधिनी-पदकृत्य-विरलाटीकात्रयोपेतम् ।

प्रथमापरीक्षोपयोगि न्यायबोधिनी-पदकृत्यटीका तथा न्यायाचार्य काव्यतीथ पं० दुण्डिराजशास्त्रीकृत विरला टीका टिप्पणा सहित । मूलग्रन्थ तथा न्यायबोधिनी-पदकृत्य-टीका के समस्त कठिनस्थलों पर विरला टीका विद्यार्थियों के बड़े उपयोग की हुई है ।
३ टीका सहित अत्युत्तम संस्करण का मूल्य लागत मात्र ॥२॥

प्रासिस्थानम्—श्रीहरिकृष्णनिबन्धभवनम्, बनारस सिटी ।

पण्डितश्रीरामाश्रमप्रणीता

सिद्धान्तचन्द्रिका

सुबोधिण्या तत्त्वदीपिकाव्याख्यया चक्रधराख्य-टिप्पण्या

लिङ्गानुशासनप्रक्रियया उणादिकोषेण च सहिता ।

(उत्तरार्द्धम्)

अयि सरलहृदयाः व्याकरणाध्येतारः !

विदितमस्ति समेषां भवतां सिद्धान्तचन्द्रिकानाम व्याकरणम् । साम्प्रतमस्माभिस्तत् सुबोधिण्या-तत्त्वदीपिकया टीकया च सह कवितार्किकवैयाकरणेन श्रीनवकिशोरकरशास्त्रिणौत्कलीयेन प्रणीतया सर्वहितकारिण्या चक्रधराख्यटिप्पण्या सनाथीकृत्य भवतामुपकारायैव परिशुद्धतया प्राकाश्यं नीतम् । अपि चात्र व्याख्यासमेतं लिङ्गानुशासनप्रकरणं समावेशितम्, यत् अद्यावधि सिद्धान्तचन्द्रिकाया अङ्गवैकल्यमुपपाद्याऽऽसीत् । किञ्चास्मिन् ग्रन्थे मातृकाक्रमेणोणादिशब्दानां कोषोऽपि धातुप्रत्ययतदर्थेन समं साहित्यशास्त्राध्येतृणामन्येषां चोपकाराय निवेशितः । अन्यच्च सूत्राणां सूची धातूनां सूची च ग्रन्थान्ते प्रदत्ताऽभूत्पूर्वा । पाणिनीयव्याकरणापेक्षया यस्मिन्नंशे सिद्धान्तचन्द्रिकाया न्यूनतासीत्, तत् कृत्स्नमुक्त-टिप्पण्यां विशेषतया वर्तते । मूलग्रन्थस्य सुबोधिनीतत्त्वदीपिकायाश्चातीव गूढविषयाणां सशङ्कोत्तराणि सुविस्तृतत्वेन टिप्पण्यां निरुक्तायां वर्तन्ते । एतद्विप्पणीपठनपाठनैव सारस्वतचन्द्रिकाध्येतृवर्गाणां न्यायविषयकं शाब्दखण्डीयव्याकरणविषयकं च निपुणं ज्ञानं समायास्यति । पाणिनीयव्याकरणाध्येतृच्छात्रैः सह शास्त्रार्थयितुं परिनिष्ठिता बुद्धिरपि प्रादुर्भव्यति । अपि च निरुक्तटिप्पण्यां चुरादिगणे पूर्वापेक्षया एकशततोऽधिको धातूनां पाठः, तथैवादादिगणे तुदादिगणे ह्यादिगणे भ्वादिगणे च प्रयोजनीयः पाठः प्राचीनहस्तलिखितपुस्तकप्रमाणेन टिप्पणीकृतृभिर्नियोजित आस्ते । तथैव प्राचीनकाव्यादिस्थितसन्दिग्धपदनां ससमाधानं यत्र यत्र येन येन कविनोल्लिखितं तत्पद्यमपि स्थले स्थले टिप्पण्यां प्रदर्शितम् । किं बहुना वारमेकं पुस्तकस्यास्य परीक्षा प्रार्थनीया । अल्पकालेनैवास्यपूर्वार्द्धं प्राकाश्यं प्राप्स्यति । ग्रन्थस्यास्य क्रयसमयेऽस्मत्प्राकाशितपुस्तकमवलोक्य पुस्तकान्तरं क्रेतव्यं चेत् तर्हि क्रेतव्यमिति सर्वथा भवत्सु प्रार्थना ।

मूल्यम्, २॥) सार्धं रूप्यकद्वयम् ।

प्राप्तिस्थानम्-हरिकृष्णनिबन्धभवनम्, बनारस सिटी ।

वृत्तरत्नाकरः—

नारायणीटीका तथा वैजनाथशास्त्री वरकलेकृत परीक्षोपयोगि टिप्पणी

उदाहरण तथा श्रुतबोध—छन्दोमञ्जरी सुवृत्तितिलक सहितः ।

यों तो वृत्तरत्नाकर के आज तक अनेक संस्करण छप चुके हैं लेकिन हम प्रतिज्ञा के साथ लिखते हैं कि इस संस्करण के समान दुसरा कोई भी संस्करण परीक्षोपयोगि नहीं है ।
मूल्य लागत मात्र १॥)

मुक्तावली—शब्दखण्डः ।

न्याय—व्याकरण—साहित्याचार्य—मीमांसकशिरोमणि पं० श्रीसूर्यनारायणशुक्ल रचित परीक्षोपयोगी मयूखटीका तथा भाषाटीका सहित । मयूखटीका के साथ २ भाषाटीका हो जाने से साहित्य मध्यमा के विद्यार्थियों के लिए अपूर्व पुस्तक होगई है । इससे उत्तम परीक्षोपयोगि मुक्तावली शब्दखण्ड का संस्करण दुसरा नहीं ।
मूल्य १)

मुक्तावली—मयूखटीका सहिता ।

न्याय—व्याकरणाचार्य पं० श्रीसूर्यनारायणशुक्लरचित मयूखटीका । मुक्तावली पर आज तक जितनी भी टीका टीप्पणी छपी हैं उनसबसे उत्तम यह नवीन ढङ्ग की सरल टीका विद्यार्थियों के अत्यन्त उपयोग की हुई है ।

सम्पूर्ण ग्रन्थ का मूल्य १।)

प्रत्यक्षखण्डान्तः प्रथमो भागः ॥=)

अनुमानशब्दखण्डाद्यात्मक द्वितीयो भागः ॥=)

सिद्धान्तकौमुदी (गुटका)

सभाष्यशिक्षाऽष्टाध्यायीगणवार्त्तिक धातुपरिभाषोणादिसूत्रफिट्सूत्रलिङ्गानुशासनसूत्रपाठैः सहिता । अष्टाध्याय्यघट्टकाकाराद्यनुक्रमसूचिभिः संवलिता । मूलमात्र गुटका । आज तक जितनी भी कौमुदी अन्य छपी हैं उनमें इतने परिशिष्ट विषय किसी में भी नहीं हैं । इन परिशिष्ट विषयों से विद्यार्थियों को बड़ा लाभ पहुंचा है ।
मूल्य लागत मात्र ३)

लीलावती ।

ज्यौतिषाचार्य पं० श्रीमुरलीधरठक्करकृत मध्यमापरीक्षा तथा शास्त्रीपरीक्षा मूलखण्डोपयोगि नवीनवासना परिशिष्टगणित तथा प्रदन सहित । आज तक जितनी उत्तम लीलावती की दुसरी पुस्तक परीक्षोपयोगि अन्यत्र नहीं छपी ।
मूल्य अल्प २॥)

सर्वविधपुस्तकप्राप्तिस्थानम्

श्रीहरिकृष्णनिबन्धभवनम्,

बनारस सिटी ।

नागानन्द-नाटक-भावार्थदीपिकाव्याख्या हिन्दीअनुवाद सहित ।

यह नाटक श्रीहर्षदेव की अद्भुत रचना है । इस नाटक में, शब्दों की सुन्दरता, अर्थों की गम्भीरता तथा भावों की मनोहरता देखने ही योग्य है परन्तु इसकी सबसे बड़ी विचित्रता है वस्तु का विन्यास-परोपकार के लिये अपने प्राणों को न्यौछावर करने वाले नायक का अनुपम चरित्र । ऐसे सुन्दर नाटक की आज तक विद्यार्थियों के योग्य कोई व्याख्या नहीं थी । इसी अभाव की पूर्ति करने के विचार से उसकी एक नवीन व्याख्या भावार्थदीपिका कराई है । व्याख्याकार हैं हिन्दुविश्वविद्यालय के संस्कृत प्रोफेसर साहित्याचार्य पण्डित बलदेव उपाध्याय जी० एम० ए० । व्याख्या नाम के अनुरूप ही है । भाव तथा अर्थ का निरूपण तो किया ही गया है, साथ ही साथ अन्य कवियों की समानार्थक सूक्तियों का भी स्थान २ पर सन्निवेश किया गया है । आरंभ में ५० पृष्ठोंका एक पाणिन्य पूर्ण उपोद्धात है जिसमें नाटक सम्बन्धि यावत् ज्ञातव्य विषयों का वर्णन किया गया है । नाटक का स्वरूप, नायक, रस आदि का समुचित विवेचन है । नागानन्द की कथा का मूल क्या है ?—यह कथा कहां से ली गई है ? साथ ही साथ कविने कौन कौन से परिवर्तन किये हैं ? इन सब का यथोचित निरूपण है । श्रीहर्ष का जीवन वृत्त, काल, निर्णय, ग्रन्थ, सभा पण्डित, नागानन्द की विशद समीक्षा आदि अनेक परीक्षोपयोगि विषयों का समुचित विवेचन है । कथा का सारांश भी दे दिया गया है । अन्त में समग्र नाटक का हिन्दी में अनुवाद भी है । जिससे विद्यार्थियों के और भी उपयोग का ग्रन्थ होगया है । नागानन्द पर इतनी उत्तम परीक्षोपयोगि टीका तथा हिन्दी अनुवाद का संस्करण आज तक दुसरा नहीं छपा । ऐसे सुन्दर पौने तीन सौ २७५ पृष्ठों के ग्रन्थ का मूल्य भी बहुत अल्प लागत मात्र है । सजिलद संस्करण का १॥)

तथा अजिलद संस्करण १॥)

मेघदूतम्—

सञ्जीविनी-चारित्रवर्द्धिनी-भावप्रबोधिनी टीकात्रय सहितम् ।

सञ्जीविनी टीकाके साथ चारित्रवर्द्धिनी तथा साहित्याचार्य पं० श्रीनारायणशास्त्री खिस्तेकृत परीक्षोपयोगि भावप्रबोधिनीटीका एक साथ छप जानेसे विद्यार्थियों की समस्त कठिनाईयां दूर हो गई हैं । मूलश्लोक, सञ्जीविनी—चारित्रवर्द्धिनी टीका के भावों को स्पष्ट तथा सरलता पूर्वक भावप्रबोधिनी टीका में समझाया गया है । आज तक मेघदूत ३ टीका सहित का इतना उत्तम परीक्षोपयोगि संस्करण दूसरा नहीं छपा । मूल्य भी लागत मात्र बहुत ही अल्प सजिलद संस्करण का ॥८॥
तथा अजिलद संस्करण का ॥१॥)

चन्द्रालोकः—शरदागमव्याख्या सहितः ।

इसके संपादक साहित्याचार्य पं० श्रीनारायणशास्त्री खिस्ते जी हैं । टीका छोटी होते हुए भी मूल के भावों को स्पष्ट समझाती है इस लिए विद्यार्थियों के बड़े उपयोग की है ।
मूल्य लागत मात्र ॥८॥

प्राप्तिस्थानम्—श्रीहरिकृष्णनिबन्धभवनम्, बनारस सिटी

श्रीहरिकृष्णनिबन्धमणिमालायाः
षष्ठो (६) मणिः ।

फक्किकारतमञ्जूषा

सिद्धान्तकौमुदीस्थपङ्क्तिव्याख्यानरूपा ।

(कारकादिक्रुदन्तान्तो द्वितीयोभागः)

प्रकाशकः—

श्रीहरिकृष्णनिबन्धभवनम्
बनारस-सिटी ।

(सर्वाधिकारः प्रकाशकाधीनः)

विद्याविलासयन्त्रालये बाबू जयकृष्णदासगुप्त द्वारा मुद्रितम् ।

श्रीगोकुलेश्वरप्रीत्यै तदीयजननोत्सवे ।
 श्रीहरिकृष्णदासेन सदानन्दामिलाषिणा ॥
 विक्रमीय-युगवसुनवेन्दुमितशरदि सुतारे
 स्थापितमिह शुभसहसि शुक्ल इनतिथिगुरुवारे ।
 श्रीहरिकृष्णनिबन्धभवनमिति मणिमालाया
 ग्रन्थनाथ बुधजनविनोदमतिमङ्गलदायाः ॥

श्री हरिः शरणम्

मुक्तावली ।

विदांकुर्वन्तु विद्वांसो यन्मुक्तावलीमयूखनामकं न्यायसिद्धान्तमुक्ता-
 वल्या व्याख्यानं न्यायव्याकरणाचार्यसाहित्योपाध्यायपदवीभृता काशी-
 स्थ जो. म. गोयनकासंस्कृतमहाविद्यालय व्याकरणाध्यापकेन मीमांसक-
 शिरोमणिना श्रीसूर्यनारायणशर्मशुक्लेन विरचय्य प्रत्यक्षखण्डान्तं भागं
 परीक्षार्थिनां छात्राणामनुरोधेन भट्टिति प्रकाशितवानस्मि । इदं व्याख्यानं
 दिनकरीमपहाय सर्वाण्यपि व्याख्यानानि अतिशय्य वर्तते इति कथनं
 नासम्भवदुक्तिकम्, तथापि—

आपरितोषाद्विदुषां न साधु मन्ये प्रयोगविज्ञानम् ।

बलवदपि शिक्षितानामात्मन्यप्रत्ययं चेतः ।

इति कालिदासोक्तिमनुसन्धाय विरमामि ग्रन्थगौरवप्रदर्शनात् ।
 अवशिष्टमपि मुक्तावलीमयूखं भट्टिति परीक्षकाणां मनोविनोदाय प्रक-
 टीकृत्य भवतां सेवां विश्वास्ये इति ।

प्रत्यक्षखण्डान्तभागस्य मूल्यम् ॥=) दश आणकाः

सर्वविधपुस्तकप्राप्तिस्थानम्—

श्रीहरिकृष्णनिबन्धभवनम्,
 बनारस सिटी ।

SRI HARIKRIṢṢṢA NIBANDHA MAṢI MĀLĀ

NO. 6.

THE

PHAKKIKĀRATNA MANJŪSĀ

(BEING A COMMENTARY ON THE PANKTĪ OF SĪDDHĀNTA KAUMŪDĪ)

By

VYĀKARAN KĀVYATĪRTHA

MAITHIL PANDIT S'RI KANAKALAL S'ARMA

EDITED BY

VYĀKARANĀCHĀRYA MĪMĀNSĀ TĪRTHA

Pandit S'ri Ananta S'āstri Phadaḳe

(**Part II**)

PUBLISHED BY

S'ri Hari Krishna Nibandha Bhawan

BENARES.

Third Edition]

[1929

[ALL RIGHTS RESERVED BY THE PUBLISHER]

परीक्षापाठ्य-पुस्तक-सूचीपत्रम् ।

- (१) सरलत्रिकोणमिति-चापीयत्रिकोणगणिते—सविशेषवासना- २० आ०
सहिते—द्वियुक्पदसिद्धान्त-लघुखिक्थादि-नवीनसिद्धान्तप्रश्नादिसहिते ३—०
- (२) नीलाम्बरीयगोलीयरेखागणितम्—नूतनवासनया, गोलबोधेन
च समन्वितम् ०—१२
- (३) मुहूर्तचिन्तामणिः—पीयूषधारासहितः—नूतनगणितविषयोपपत्त्या-
दि—टिप्पणीसहितः ३—०
- (४) मुहूर्तचिन्तामणिः—प्रमिताक्षरासहितः—नवीनगणितविषयोपपत्त्या-
दि—टिप्पणीसहितः १—१२
- (५) बृहज्जातकम्—भट्टोत्पलीयटीकासहितम् नवीनगणितविषयोपपत्त्या-
दि टिप्पणसहितम् २—०
- (६) ताजिकनीलकण्ठी—विश्वनाथीयटीकासहितम्—गणितविष-
योपपत्त्यादिटिप्पणीविभूषिता १—४
- (७) शिशुबोधः—सविशेषटिप्पणीसहितः ०—३
- (८) रेखागणितस्यैकादश-द्वादशाध्यायौ—ज्योतिर्विद्वर-श्रीकृष्ण-
दत्तशर्मकृतटीकासहितौ सविशेषटिप्पणीसमलंकृतौ ०—१२
- (९) नाह्निदत्तपञ्चविंशतिका ०—१
- (१०) प्रतिभावोधकम्—संस्कृतटीकासहितम् ०—८
- (११) मूलरामायणम्—अन्वय-व्याख्या-समास-व्याकरण-वाच्यपरिवर्तन-
कोश-साराथ-भाषार्थ-प्रश्नादिसहितम् ०—८
- (१२) मुद्राराक्षसनाटकम्—भावबोधनीटीका—विस्तृतसमालोचनासहितम् २—०
- (१३) शिशुपालवधं सटीकम्—आदितः सर्गद्वयात्मकम् ०—८
- (१४) शिशुपालवधं सटीकम्—आदितः सर्गत्रयात्मकम् ०—१२
- (१५) फक्किारत्नमञ्जूषा—(स्त्रीप्रत्ययान्तोभागः) २—०
- (१६) फक्किारत्नमञ्जूषा—कारकादिकृदन्तान्तोभागः १—८
- (१७) उभयाभावादिवारकपरिष्कारः—(सटीकः) ०—१२
- (१८) वैयाकरणभूषणसारः—सरलाटीकासहितः २—०
- (१९) न्यायकुसुमाञ्जलि—हरिदासीटीकाटिप्पणीयुतः ०—८
- (२०) न्यायदर्शनम्—विश्वनाथवृत्तिटिप्पणीविवृत्तियुतं १—०
- (२१) वाल्मिकिरामायणसुन्दरकाण्डम्—(रेशमी गुटका) १—०
- (२२) अमरकोशः—अनेकाथं ध्वनिमञ्जरी—द्विरूपकोशैकाक्षरकौशेय सहितः ०—५
- (२३) बगलामुखीस्तोत्रम् ०—१
- (२४) लीलावति—पं० मुरलीधरठक्कुरकृत लीलावती वासना परिशिष्टप्रश्नादि-
सहिता । २—८
- (२५) कारिकावली—पं० सूर्यनारायणशुक्लरचित मयूखोद्भासित सिद्धान्त-
मुक्तावली सहिता । (प्रत्यक्षखंड) ०—१०
- (२६) रसमञ्जरी—महाकविभानुदत्तमिश्रविरचिता । पं० श्रीबद्रीनाथ-
शर्मकृत सुरभिव्याख्याविभूषिता । १—४

विविधपुस्तकप्राप्तिस्थानम्—

श्रीहरिकृष्णनिबन्धभवनम्,
बनारस सिटी ।

श्रीहरिकृष्णनिबन्धमणिमालायाः

षष्ठो (६) मणिः ।

फक्कारत्नमञ्जूषा

सिद्धान्तकौमुदीस्थपङ्क्तिव्याख्यानरूपा ।

मुद्रलपुर (मुङ्गेर) मण्डलान्तर्गत महमदाग्रामवास्तव्येन गणपति-
ठकुरात्मजैकनाथठकुरात्मजेन व्याकरणकाव्यतीर्थेन ठकुरोपनामक
परिणतश्रीकनकलालशर्मणा मैथिलेन रचिता ।

स्याद्वादविद्यालयव्याकरणप्रधानाध्यापकेन व्याकरणाचार्यमीमांसातीर्थेन
फडके इत्युपनामकगोपालतनुजेनानन्तशास्त्रिणा संशोधिता ।

(कारकादिद्वन्द्वान्तो द्वितीयो भागः)

प्रकाशकः—

श्रीहरिकृष्णनिबन्धभवनम्,

बनारस सिटी ।

तृतीयावृत्तिः]

[१९८६

राजशासनानुसारेण सर्वेऽधिकाराः प्रकाशकेन स्वायत्तीकृताः ।

संक्षिप्त सूचीपत्रम् ।

- १ पाणिनीयशिक्षादिसंग्रहः । अर्थात् पाणिनीयशिक्षा
भाष्यसहिता, अष्टाध्यायीसूत्रपाठः, गणपाठः,
वार्त्तिकपाठः, धातुपाठः, परिभाषापाठः, लिङ्गानु-
शासन, उणादिसूत्रपाठः, फिट्सूत्रपाठः,
नवाह्निकभाष्यवार्त्तिकपाठश्चेतद्विशेषासंग्रहात्म-
कोऽयं ग्रन्थः मूल्यम् ०-८-०
- २ लघुसिद्धान्तकौमुदी । विषमस्थल टिप्पणी सहिता
(शिक्षा-सूत्रपाठ-धातुपाठ-गणपाठ-वार्त्तिकपाठ-
परिभाषापाठ सहिता) ग्लेज़ कागज मूल्यम् ०-१२-०
" मोटा रफ कागज " ०-१०-०
" पतला रफ कागज " ०-८-०
- ३ शब्दरूपावलिः । (शतशब्दा) अर्थात् १०० संख्य-
शब्दानां-रूपाणि । " ०-२-०
- ४ सारस्वतम् । सटीप्पण पूर्वार्द्धम् । " ०-८-०
- ५ पूर्वपक्षावली । सपरिष्कृता । " ०-३-०
- ६ वेदान्तपरिभाषा । धर्मराजाध्वरीन्द्रकृता । शिवदत्त-
परिणितकृतार्थदीपिकाटीका सहिता । वेदान्ताचार्य
भट्ट व्यम्बकरामशास्त्रिकृत विषमस्थलावबोधिन्या
बृहद्वीपण्या समेता । मूल्यम् १-४-०
- ७ श्रुतबोधः । महाकवि श्रीकालिदासविरचितः ।
पं० श्री कनकलाल शर्मणा (मैथिलेन) विरचितया
परिचोपयोगिन्या विमलाख्यया संस्कृत टीकया
भाषाटीकया च समलंकृतः । मूल्यम् ०-३-०
- ८ पुष्टिमागीयस्तोत्ररत्नाकरः । पुरुषोत्तमनामसहस्र-
षोडशग्रन्थसर्वोत्तमस्तोत्रप्रभृति (८५) स्तोत्रग्रन्थ-
समूहात्मकः । मूल्यम् ०-१२-०
- ९ कर्पूरस्तवः । श्रीमहाकालप्रणीतः । परिणितराजरङ्ग-
नाथ विद्वद्विरचित दीपिकाख्यटीकया, तथा साहि-
त्याचार्य परिणित नारायणशास्त्रि खिस्ते-कृत-परि-
मल नामिकया टीकया च समन्वितः । मूल्यम् ०-६-०
- १० पाणिनीयशिक्षा । पञ्जिकाभाष्यसहिता । मूल्यम् ०-२-०
- ११ वैयाकरणसिद्धान्तकौमुदी । (गुटका) श्रीमद्भट्टो-
जिदीक्षितप्रणीता । सभाष्यशिक्षाऽष्टाध्यायोगण-
वार्त्तिकधातुपरिभाषोणादिसूत्रफिट्सूत्रलिङ्गानुशा-
सनसूत्रपाठैः अष्टाध्याय्याद्यष्टकाकाराद्यनुक्रमसू-
चिभिः संवलिता । मूल्यम् ३-०-०

सर्वविधपुस्तकप्राप्तिस्थानम्—

श्रीहरिकृष्णानिबन्धभवनम्,
बनारस सिटी ।

फक्किकारत्तमञ्जूषाया द्वितीयभागस्य विषयानुक्रमणिका ।

विषयः	पृ०	पं०	विषयः	पृ०	पं०
(प्रथमा)			माणवकं धर्मं ब्रूते	१५	८
प्रातिपदिकार्थेति	१	१०	माणवकं धर्मं शास्ति	१५	१३
नियतोपस्थितिकः प्राति०	२	४	शतं जयति देवदत्तम्	१५	१९
लिङ्गमात्र इति ।	२	२१	क्षुधां क्षीरनिधिं मथ्नाति	१५	२१
अलिङ्गा नियतलिङ्गाश्चे०	३	९	देवदत्तं शतं मुष्णाति	१५	२३
परिमाणमात्रे द्रोणे	३	१४	प्राप्तमजां नयति हरति०	१५	२५
वचनं संख्येति ।	३	३३	अर्थनिबन्धनेयं संज्ञा	१५	३०
नागेशास्तु	४	१८	अकर्मकधातुभिर्योगे	१६	८
(द्वितीया)			गतिबुद्धिप्रत्यवसानार्थेति	१६	३६
कारके	५	३	अण्यन्तानां किमिति ।	१७	१४
कर्तुरीप्सिततमं कर्म	५	२४	नियन्तृकर्तृकस्येति	१७	१८
कर्तुः किम् । माषेष्वश्वं	६	४	सूत्रे ज्ञानसामान्यार्था०	१७	२५
तमव्प्रहणं किं पयसा०	६	२४	शब्दायतेर्नोति ।	१७	३२
कर्मेत्यनुवृत्ताविति ।	८	१५	येषां देशकालादभिन्न	१८	६
अनभिहिते	८	२५	परिक्रयणे सम्प्रदानमि०	१८	२२
अभिहिते तु प्रातिपदि०	९	१६	अभुक्त्यर्थस्य नेति ।	१९	२
अभिधानं तु प्रायेण०	९	२२	उभसर्वतसाविति ।	१९	५
अथमूलोक्तपरिगणनो०	१०	४	जपमनुप्रावर्षत् ।	१९	१७
नागेशास्तु	१०	२५	परापि हेताविति०	१९	२३
क्वचिन्निपातेनाभिधानं	११	२७	नदीमन्ववसितेति	१९	३१
तथा युक्तं चानीप्सितम्	१२	१२	अपिः पदार्थेति	१९	३३
अकथितञ्च	१२	३१	कालाध्वनोः	२०	१७
दुह्याजिति	१३	२०	(तृतीया)		
गां दोग्धि पय इति	१३	३३	स्वतन्त्रः कर्ता	२०	२४
बलिं याचते वसुधाम् ।	१४	७	साधकतमं करणम्	२१	२
अविनीतं विनयं याचते	१४	१५	तमव्प्रहणं किं गङ्गायां	२१	१०
तण्डुलानोदनं पचति	१४	१८	रामेण बाणेन हतो वाला	२१	१९
गर्गान् शतं दण्डयति	१४	२२	प्रकृत्यादिभ्य उपसंख्या	२१	२२
व्रजमवरुणद्धि गाम्	१४	२७	दिवः कर्म च	२१	२८
माणवकं पन्थानं०	१४	३२	अपवर्गे तृतीया	२२	१०
वृक्षमवचिनोति	१५	४	सहयुक्तेऽप्रधाने	२२	१५

विषयः	पृ०	पं०
येनाङ्गविकारः	२२	३३
इत्थम्भूतलक्षणे	२३	१०
द्रव्यादिसाधारणमिति	२४	२
गम्यमानापि क्रियेत्यादि	२४	१०
अशिष्टव्यवहारे	२४	१५

(चतुर्थी)

कर्मणा यमभिप्रैति०	२४	२१
कर्मणेतिकिम् ।	२५	२
यंसग्रहणं किमिति	२५	९
क्रियया यमभिप्रैति०	२५	१७
अन्यकर्तृकोऽभिलाषो०	२५	३२
प्रीयमाणः किम्	२६	६
श्लाघन्हुड्स्थाशपां	२६	११
धारेरुत्तमर्णः	२६	२५
स्पृहेरीप्सितः	२७	६
कुधदुहेर्ष्याऽस्यार्थानां	२७	१५
तादर्थ्ये चतुर्थी	२७	२७
क्लृपि सम्पद्यमाने च	२७	३२
क्रियार्थोपपदस्य च	२८	२
उपपदविभक्तोरिति	२८	१२
मन्यकर्मण्यनादरे	२८	२५

(पञ्चमी)

ध्रुवमपायेऽपादानम्	२८	३४
जुगुप्सा विरामेति	३०	१३
भीत्रार्थानां भयहेतुः	३०	१९
वारणार्थानामीप्सितः	३०	३१
अन्तर्द्वौ येनादर्शनमि०	३१	८
अन्यारादिति	३१	२२
अञ्चूत्तरपदस्येति	३१	२९
प्रभृतियोगे पञ्चमीति	३१	३०
अपपरिवहिरिति	३२	८
अन्यतरस्यां ग्रहणंसं०	३२	१५

(षष्ठी)

षष्ठी शेषे	३२	२९
------------	----	----

विषयः	पृ०	पं०
रुजार्थानामिति	३३	२
हिसायां किम् । धानोप०	३३	५
शतस्य दीव्यतीति	३३	११
शेषे किं द्विरहन्यध्ययनम्	३३	१५
कर्तृकर्मणोः कृति	३४	९
उभयप्राप्तौ कर्मणि	३६	२१
स्त्रीप्रत्यययोरकाकारयोः	३६	२५
शेषे विभाषा	३६	२९
चतुर्थी चाशिषि	३६	३२

(सप्तमी)

आधारोऽधिकरणम्	३७	२
क्तस्येन्विषयस्य	३७	३४
साध्वसाधुप्रयोगे च	३८	७
निमित्तात्कर्मप्रयोगे	३८	११
यस्य च भावेन भाव०	३८	२०
अर्हाणां कर्तृत्वेऽनर्हा०	३८	३२
षष्ठी चानादरे	३९	२
यतश्च निर्धारणम्	३९	७
पञ्चमी विभक्ते	३९	२६
नक्षत्रे च लुपि	३९	३६
सप्तमीपञ्चम्यौ कारक०	४०	१०
स्वस्वामभ्यां पर्यायेण०	४०	२०

(अष्टमसप्रकरणेऽव्ययीभावे)

समर्थः पदविधिः	४०	२५
भूतपूर्वे चरडिति निर्दे०	४२	४
निपातेनाभिहितेऽप्यधि०	४२	७
आराद्वनादित्यत्र तु ना०	४२	१६
दुर्यवनमिति	४२	२४
निर्मक्षिकमिति	४२	२८
अतिहिममिति	४२	३२
शब्दप्रादुर्भाव इति	४२	३५
अनुविष्णु	४३	२
प्रतिशब्दस्य वीप्साया०	४३	१०
ऋद्धेराधिक्यं समृद्धिः	४३	१५

विषयः	पृ०	पं०	विषयः	पृ०	पं०
यथाऽसादृश्ये	४३	१६	एकदेशिसमासाविषय०	५४	२१
विभाषा	४४	१६	द्वितीयतृतीयचतुर्थ०	५४	२६
एतत्सामर्थ्यात्प्राचीना०	४४	२३	उपमानानि सामा०	५५	३
(तत्पुरुषसमासे)			इह पूर्वपदन्तत्सदृशे ला०	५५	१९
इदं सूत्रं त्यक्तुं शक्यम्	४५	८	पूर्वनिपातनियमार्थम्	५५	२६
समासान्तः प्रयोजनम्	४५	९	उपमितं व्याघ्रादिभिः	५५	३०
द्वितीया श्रितातीतपति०	४५	१९	विशेषणं विशेष्येण ब०	५६	२१
स्वयं केन	४५	२७	युवा खलतिपलितबलि०	५६	२७
खट्वा क्षेपे	४५	३५	लिङ्गविशिष्टपरिभाष०	५६	३३
तृतीया तत्कृतार्थेन०	४६	१०	युवत्यामेव जरतीधर्मो०	५७	४
पूर्वसदृशसमोनाथ०	४६	२७	कुमारश्रमणादिभिः	५७	८
मिश्रग्रहणं सोपसर्गस्या०	४७	९५	अर्थाभावेऽव्ययीभावेन०	५७	१५
कृद्ग्रहणं गतिकारकपूर्व०	४७	१६	तत्रोपपदं सप्तमीस्थम्	५८	३२
बहुलग्रहणं सर्वोपाधि०	४७	२०	उपपदमतिङ्	६०	१९
कृतेतिकिम्	४७	२९	अतिङ् किम् माभवान्०	६१	२०
चतुर्थी तदर्था०	४७	४४	व्याघ्रीति	६२	४
तदर्थेन प्रकृतिविकृति०	४८	७	अश्वकीतीति	६२	११
अश्वघासादयस्तु०	४८	३१	अह्वष्टखोरेव	६२	२२
अर्थेन नित्यसमासो०	४८	३४	स्त्रियामदन्तत्वाद्वाबिति०	६३	२
पञ्चमी भयेन	४९	८	दीर्घाही प्राकृडिति	६३	१९
प्रतिपदविधाना षष्ठी न०	४९	१५	ननु लक्षणप्रतिपदो०	६३	२४
यदा प्रकरणादिना दन्ता०	४९	३३	आदिति योगविभागात्	६३	३०
अनित्योऽयं गुणेन०	४९	३५	जात्याख्यायामित्यादि	६३	३४
पूर्वोत्तरसाहचर्येण कृद्०	५०	१९	सविशेषणस्य प्रतिषेध०	६४	९
तक्षकस्य सर्पस्य	५१	५	अशाला किम् धर्मसभा०	६४	१६
राजपूजितमित्यादौ०	५२	५	(बहुव्रीहिसमासे)		
एत्यर्थभर्तृशब्दस्य तु०	५२	२०	शेषोबहुव्रीहिः	६४	२६
कथं तर्हि घटानां नि०	५२	३०	अनेकमन्यपदार्थे	६५	६
पूर्वापराधरोत्तरमेकेति	५३	५	अप्रथाविभक्त्यर्थे०	६५	११
षष्ठीसमासापवाद इति	५३	१२	समानाधिकरणानामि०	६५	१४
सर्वोऽप्येकदेशोऽह्ना०	५३	२५	प्रादिभ्यो धातुजस्येति	६५	१९
केचित्तु सर्व एकदेशः	५३	३३	नञोऽस्त्यर्थानामिति	६५	२१
अर्द्धं नपुंसकम्	५३	३७	वृद्धिनिमित्तस्य च०	६६	१५
एकविभक्तावषष्ठ्यन्त०	५४	१६	पूर्वपदात्संज्ञायामगः	६७	५

विषयः	पृ०	पं०
उपसर्गाद्बहुलम्	६७	११
कथं तर्हि विनसा हतबो०	६७	१८
इनः स्त्रियाम् ।	६७	२१
(द्वन्द्वसमासे)		
चार्थे द्वन्द्वः	६७	२५
मिलितानामन्वय इति	६८	१४
समाहारस्यैकत्वादेक०	६८	३४
विभाषावृक्ष इति सूत्र०	६९	३
हस्त्यश्वादिषु सेनाङ्ग०	६९	५
मृगाणां मृगैरेवेत्यादि	६९	१०
अश्ववडवप्रहणं तु०	६९	११
वैकल्पिकः । समाहार०	६९	१७
विप्रतिषिद्धं किमिति	६७	१९
पुत्रेऽन्यतरस्यामित्यत०	६९	२८
पुनर्द्वन्द्वप्रहणं प्रसिद्ध०	६९	३३
अथैकशेष इति	७०	२
वृद्धो यूना तल्लक्षण०	७०	९
नपुंसकमनपुंसकैक०	७०	२३
श्वशुरः श्वश्रवा	७१	४
त्यदादीनि सर्वैर्नित्यम्	७१	१२

(सर्वसमासशेषप्रकरणे)

कृतद्धितसमासैकशेष०	७१	१७
सुपां सुपा तिङा नाम्नेति	७२	११

[समासान्तप्रकरणे]

ऋक्पूरब्धूरिति	७२	२८
कृष्णोदकपाण्डुसंख्या०	७२	२८

(अलुक्समासप्रकरणे)

अलुगुत्तरपदे	७२	३४
पूरण इति वक्तव्यम्	७२	३८
चतुर्थीतियोगविभागात्०	७३	६
गवियुधिस्थिरः	७३	८

(समासाश्रये)

घरूपकल्पचेलङ्गुव०	७३	१६
हृदयस्य हृल्लेखेति	७३	२५

विषयः	पृ०	पं०
इकोहस्वोऽङ्यो०	७३	२९
सम्प्रसारणस्य	७३	३२
स्त्रीप्रत्यये चानुपसर्ज०	७४	११
समानस्य छन्दस्य०	७४	२७
तेषां कृतदीर्घाणां०	७४	३५
अग्रे शब्दस्य तु०	७५	६
प्रातिपदिकार्थमात्र०	७५	१४
कर्मणि ल्युडिति	७५	१६
ननु माषान्वपतस्त०	७५	१९
उत्तरपदं यत्प्रातिपदिकं०	७५	२७
पदव्यवायेऽपि	७६	५
विष्किरः शकुनौ वा	७६	१९
(ताद्धितप्रकरणेऽपत्याधिकार)		
समर्थानां प्रथमाद्वा	७६	२८
तस्यापत्यम्	७७	६
आदिवृद्धिरन्त्योपधावृद्धी	७७	११
तस्यदमित्यपत्येऽपीति०	७७	३२
कृतसन्धेः किम्	७८	९
प्रथमात्तेकौमिति	७८	१७
दैवशक्ति इति सूत्रादन्य०	७८	३०
अपत्यं पौत्रप्रभृति गोत्रम्	७८	३१
गोत्रे स्वैकोनसंख्यानाम्	७९	१०
यद्वा स्वद्वयूनसंख्येभ्योऽनि	७९	१७
नियमार्थमिदं सूत्रमिति	८०	४
(ताद्धिते चातुरर्थिकप्रकरणे)		
सिद्धे यस्येति लोपेन०	८०	२१
समन्ताद्द्वेष्टितः पारिवृत०	८०	२६
मत्वर्थीयैर्नैव सिद्धे०	८०	३१
कौमारापूर्ववचने	८०	३२
अपूर्वत्वे निपातनमिति	८१	२
इसुसुक्तान्तात्कः	८१	४
इसुसोः प्रतिपदोक्तयोर्ग्रह०	८१	११
मतोश्च बभ्रजङ्गात्	८१	१६
लुग्नप्रहणं सर्वलोपार्थम्	८१	२९

विषयः	पृ०	पं०
(तिङन्ते भ्वादिप्रकरणं)		
श्रौत्राहन्तीत्यादि०	८२	११
अहर्दिवमिति	८२	२०
तोष्ट्रयमान इति	८२	२१
विजयतेतरामिति	८३	३
वर्तमाने लट्	८३	१९
लःकर्मणि च भावे	८४	२
भूसत्तायाम्	८५	१२
अतोदीर्घोयञि	८५	१६
परोक्षे लिट्	८६	४
नित्यत्वाद्बुक्०	८६	१७
भवतेरः	८६	२४
अनद्यतने लुट्	८७	८
येन नाव्यवधानं ते०	८७	१३
अनेकाल्पत्वात्सर्वादेशः	८७	२७
प्रवर्तनायां लिङिति	८७	२८
ङित्वोक्तेर्ज्ञायते	८८	२
सुटा यासुङ् न बाध्यते	८८	९
सकारद्वयस्यापि निवृ०	८८	२५
सार्वधातुके किमिति	८८	२९
इहोपसर्गणामसमस्त०	८९	३
आमो मकारस्य नेत्व०	८९	९
ननु कृञ्चानुप्रयुज्यत०	८९	१४
प्रत्यये किमिति	८९	२३
एकाच उपदेशेनुऽदात्ता०	८९	३२
एकाचःकिमिति	९०	३
नन्वनयोः पुलयोः कटं०	९०	१५
आदेशश्चेहेति	९०	२३
सन्निपातपरिभाषया	९०	३१
इह सर्वर्णदीर्घस्येति	९१	५
कादीनां चतुर्णां ग्रहणम्	९१	१८
संज्ञायाः कार्यकालत्वात्०	९२	३
इट् किट्कटीत्यत्रेति	९२	२०
पुनः प्रसङ्गविज्ञानात्पी०	९३	७
विघटयतीति	९३	११

विषयः	पृ०	पं०
हलादिः शेषापवाद इति	९३	१९
केचिद्धटादौ	९३	२५
श्रापाके श्रै इति कृता०	९३	३१
निशानं चाक्षुषज्ञानमिति	९४	८
कथं तर्हि प्रज्वालयति०	९४	१५
कथं संक्रामयतीति	९४	१९
कथं तर्हि निशामय०	९४	२७
परमपि हलादिः शेषं०	९५	२८
(अदादिप्रकरणे)		
ऋतेरीयङ्	९६	३
गमहनेत्युपधालोपस्तस्य	९६	१०
आभीयतया जस्याऽसि०	९६	१३
वधादेशोऽदन्त इति	९६	१६
अयं दर्शनेऽपीति	९६	१९
ङकारस्त्विति	९६	२४
अत्र भाष्ये खृशादिरय०	९६	२७
योगविभागो वैचित्र्यार्थः	९६	३४
आङ्पूर्वत्वं प्रायिकमिति	९७	७
इह उतो वृद्धिर्नेति	९७	१२
नुशद्वस्य द्वित्वमिति	९७	१६
पूर्वत्रासिद्धीयमद्वित्वे०	९७	२१
उभयत आश्रयणे ना०	९७	२९
आत्थेत्यत्र झलोतिथत्व०	९८	८
ङिच्चपिज्ञेत्यपित्वादि०	९८	२१
लावस्थायामिति	९८	२६
गुणायदेशयोः कृतयो०	९८	२८
अडागमे सत्यनेकाच्चा०	९८	२३
तनादित्वादेव सिद्धे इति	९८	३२
ख्याधातुः सार्वधातुक०	९९	२
चर्करांतं चेति	९९	१०
(जुहोत्यादिप्रकरणे)		
वचनसामर्थ्यादालोपस्य न०	९९	१६
ओविजीत्यस्यैव तत्र ग्र०	९९	२१
ऐय इति	९९	२३
ननु सूधातोर्लिट्	९९	३०

विषयः	पृ०	पं०
(दिवादिप्रकरणे)		
ज्ञाजनेर्जा	१००	२
पुषाद्यडपवाद इति	१००	७
पुषाद्यडपवादो०	१००	९
योगविभागसामर्थ्या०	१००	१३
बभूधाततन्थेति	१००	१८

(स्वादिप्रकरणे)

श्रन्थिग्रन्थिदम्भस्व०	१००	२०
इदं कित्वं पिदपिद्वि०	१००	२४

(तुदादिप्रकरणे)

स्थानषष्ठीनिर्देशा०	१०१	४
कितिरमागमं वाधित्वा	१०१	१२
द्विहल्प्रहणस्यानेकहलुपल०	१०१	१७
प्रियतेर्लुङ्लिङोश्च	१०१	२४
स्पृशमृशेति	१०२	२
अन्तरङ्गत्वादियङिति ।	१०२	७

(रुधादिप्रकरणे)

जश्च ष्टुत्वमित्यादि०	१०२	१२
-----------------------	-----	----

(तनादिप्रकरणे)

संज्ञापूर्वको विधिरनित्यः	१०२	२१
पूर्वं धातुरिति ।	१०२	२५
सम्पूर्वस्य क्वचिदभूषणेऽपि	१०३	५

(क्रयादिप्रकरणे)

अवष्टभ्नेति ।	१०३	९
दीर्घनिर्देशसामर्थ्यान्न०	१०३	१३

(चुरादिप्रकरणे)

तेषामिह प्रहणं प्रपञ्चार्थ०	१०३	२०
चिन्तेति पठितव्ये	१०३	२५
एतच्च ज्ञापकं सामान्यापेक्ष	१०४	८
विशेषापेक्षमिति ।	१०४	१९
यत्तु इदित्करणाद्यन्त्रतीति	१०४	२३
दीर्घोच्चारणं णिचः पाक्षिकत्वे०	१०४	२६
इररारामपवाद इति	१०४	२७
अल्लोपस्य स्थानिवत्त्वा०	१०४	३३
ओः पुयणजीति	१०५	९

विषयः	पृ०	पं०
यत्र द्विरुक्ताविति ।	१०५	२३
अदन्तत्वसामर्थ्याण्णज्वि०	१०५	२७
परत्वाद्बृद्धौ सत्यां टिलोपः	१०५	३५
बृद्धेल्लोपो बलीयाम्	१०६	९

[ण्यन्तप्रक्रियायाम्]

अनीचकासदिति ।	१०६	१४
नचाग्लोपित्वाद्वयोरप्य०	१०६	१८
सम्प्रसारणं तदाश्रयं च०	१०६	२७
बहिरङ्गोऽप्युपधाहस्वो०	१०७	२
उपदेशे दकारोपध इत्यादि०	१०७	११
लि ई इति ईकारप्रश्ने०	१०७	१३
भयप्रहणं धात्वर्थोपल०	१०७	१५
विस्मापयन्विस्मितमा०	१०७	१८
ईर्ष्यतेस्तृतीयस्येति	१०७	२७
निवृत्तप्रेषणाद्धातेरिति	१०७	३२

(सन्नन्तप्रक्रियायाम्)

कर्मणः किमिति	१०८	८
सनः षत्वस्यासिद्ध०	१०८	१४
कथमुद्दिधीर्भुरिति	१०८	१९
एज्विषयाभावादिति	१०८	२२
हल्प्रहणं जातिपरमिति	१०८	२९
इह नित्यमपि द्वित्वं गुणे०	१०८	३२
कृतदीर्घस्य मिनेतेः	१०९	१८
ननु ऋधातोः सनि	१०९	२३
च्छ्वोः शूडिति	१०९	३०
स्थादिष्वभ्यासेनेति	११०	७

[यङन्तप्रक्रियायाम्]

धातोः किमिति	११०	१३
यस्येति संघातप्रहणमि०	११०	१९
यकारपररेफस्य न	११०	३०
दीर्घोऽकितः	११०	१९
कौटिल्य एवेति	११०	३४
अकित इत्युक्तेर्न दीर्घः	१११	८

विषयः	पृ०	पं०
[यङ्लुगन्ते]		
यङोऽचि च	१११	१६
अनौमेतिकोऽयमन्तरङ्ग०	१११	१९
धातुत्वाल्लडादय इति	१११	२७
ङित्वस्य प्रत्ययाप्रत्यय०	१११	३०
अनुदात्तङित इत्यनुबन्ध	११२	५
अत एवेत्यादि	११२	९
बोभूतुतेतिके	११२	१५
अत एवेति	११२	१८
अभ्यस्ताश्रयो जुसिति	११२	३२
नित्यत्वाद्वुगिति	११३	२
एकाज्ग्रहणेनोक्तत्वाच्चे	११३	७
अनुनासिकलोपस्या	११३	९
अनुबन्धनिर्देशाच्च च्लेर०	११३	१७
द्वितपाशपेति निषेधस्त्व०	११३	१९
द्वितपानिर्देशाज्जादेशोने०	११३	२७
वधादेशस्य द्वित्वं तु०	११३	३१
आङ्पूर्वकात्तु	११४	५
तपरत्वान्न गुण इति	११४	७
उतो वृद्धिरित्यत्र	११४	१२
लुका लुप्ते प्रत्ययल०	११४	१६
ननु अर्तयेङ्लुकि	११४	२२
ग्रहो लिटीति दीर्घस्तु	११४	२७
तद्भाष्यविरुद्धं०	११५	९
भाष्ये ध्वनितमिति	११५	१७
[नामधातौ]		
अपदान्तत्वादिति	११५	२८
सन्निपातपरिभाषया	११५	३२
लिङ्गविशिष्टपरिभाषयेति	११६	३
अभिव्यक्तत्वेन धातुपा०	११६	९
पर्थीनतीति	११६	१३
देवतीति माधव इति	११६	२३
यत्तु स्वामी	११७	२
युद्धे योऽयं ग्रामशब्द०	११७	५

विषयः	पृ०	पं०
औकारीयदिति	११७	२६
अत्राच्चवेरित्यनुवृत्त्येति	११७	३४
इष्टवदित्यतिदेशादिति	११८	२
दरदमाचष्टे	११८	९
ओः पुण्यञ्जीतिसूत्रे	११८	१३
ऐरित्यस्यैवेति	११८	२४
शुनयतीति	११८	२९
अन्येतु शुनयतीति	११८	३२
अङ्गवृत्तपरिभाषया	११९	२
विदावयतीत्यन्य इति	११९	४
उदीचयतीति	११९	६
तिरायति	११९	८
असिद्धवदत्रेति	११९	१०
[आत्मने पदप्रक्रियायाम्]		
कर्तरि कर्मव्यतीहारे	११९	१५
नेर्विशः	११९	२०
हर्षादिष्विति किम्	११९	३१
णेरणावांत	११९	३३
यद्वेति	१२०	६
[परस्मैपदप्रक्रियायाम्]		
ननु अनुपराम्यां कृञः	१२०	१३
[भावकर्मप्रक्रियायाम्]		
भावनैति	१२०	२७
सामानाधिकरण्याभा०	१२१	१३
तिङ्वाच्यभावनायाः	१२१	१५
औत्सर्गिकत्वेनेति	१२१	१९
आशीर्लिङि	१२२	८
अङ्गस्यैवातिदेशा०	१२२	१३
प्रकृतो मितं ह्रस्व एव	१२२	१७
दीर्घविधौ हि	१२२	१८
णाविति जातिपरो	१२२	२२
[कर्मकर्तृप्रक्रियायाम्]		
यदा सौकर्येति	१२२	२९

विषयः	पृ०	पं०	विषयः	पृ०	पं०
कार्यातिदेशोऽयम्	१२३	३	वदः सुपि क्यप् च	१२७	८
द्वितीया स्यादिति	१२३	६	कर्मणि प्रत्ययावित्येके	१२७	१४
ननु पचिभ्योरिति	१२३	१९	वृडिति वृजोग्रहणं न वृडः	१२७	१५
तुल्यत्वव्यवहार इति	१२३	२२	पुनः क्यवुक्तिः	१२७	१९
कर्मणेति किमिति	१२३	२४	इचेति ह्रस्वः	१२७	२३
गच्छति ग्राम इत्यादि	१२३	३१	अथ कथं भार्या वधूरि०	१२८	२
सकर्मकाणां प्रतिषेध०	१२३	३३	यथोत्तरं मुनीनां	१२८	११
अन्योऽन्यं०	१२३	३५	इह लोटा बाधेत्यारभ्य	१२८	१८
अजा ग्रामं	१२४	६	आगमस्य दीर्घत्व	१२८	२२
विध्यर्थःमिदमि०	१२४	१०	खशाऽन्यत्र नेष्यत	१२८	२९
[कृदन्तप्रकरणे]			ब्रह्मज्य इति	१२८	३५
धातोरिति	१२४	२३	आह्व इति	१२९	८
आतृतीयसमाप्तेरिति	१२४	२७	अच्चौ किम्	१२९	१२
भावं औत्सर्गिकमेकव०	१२५	९	भाष्यावरं धादुपेक्ष्य०	१२९	२०
वृत्तिकारस्तु	१२५	१३	भाष्यकारवचनात्	१२९	२२
विहितविशेषणं किम्	१२५	१९	चतुर्विधोऽत्र नियम इति	१२९	३०
नुम्प्रहणमनुस्वारोपल०	१२५	२९	भावादिकर्मणोस्तु	१३०	१०
ण्यन्तभादीनामुपसं०	१२५	३३	दृशिग्रहणादभ्यास	१३०	१६
क्शाजः शस्य यो वे०	१२५	३६	केचिदावहिता	१३०	२०
अजुग्रहणं शक्यम०	१२६	७	अर्थग्रहणमस्तिनैव	१३०	२५
जनैर्यद्विधिः स्वरार्थः	१२६	१४	पर्यायोपादानम०	१३०	२८
नानुबन्धकृतमसा०	१२६	१७	अन्तर्भावित	१३०	३२
योगविभागोऽप्येवम्	१२६	२२	विश्राम इतित्व०	१३१	२
नुमिकृतेऽदुपधत्वाभावा	१२६	२५	कथं प्रभावो राज्ञः	१३१	११
यमेर्नियमार्थमिति	१२६	३०	कथं राज्ञो नम इति	१३१	१५
क्षतेन वर्या कन्या	१२६	३३			

इति विषयानुक्रमणिका समाप्ता ।

फक्किकारत्नमञ्जूषा ।

श्रीशैलराजतनयैकरदाङ्किताङ्गं मन्दाकिनीसुतरलीकृतसज्जटालिम् ।
बालेन्दुरश्मिपरिशोभितभालदेशं श्रीविश्वनाथमनिशं समुपास्महे तम् ॥ १ ॥
कारुण्यपूर्णहृदयां विधुखण्डभूषां देवीं सुरासुरसमर्चितपादपद्मां ।
सृष्ट्युद्भवस्थितिलयैकनिदानभूतां दुर्गां श्रिया विलसितां जननीं नमामः ॥ २ ॥
प्रणम्य गुरुपादाब्जं निधाय हृदये च तत् ।
फक्किकारत्नमञ्जूषाऽपरो भागो वितन्यते ॥ ३ ॥

अथ कारकप्रकरणम् ।

‘स्वौजसमौडि’ति सूत्रेण विहितानां सुपामर्थविशेषे व्यवस्थाप्रदर्शयितुमाह—प्राति-
पदिकार्थेति । (१)अस्यापि सूत्रस्य क्रियायोग एव प्रवृत्तिः । (२)अत एव (तिङ्समा-
नाधिकरणे प्रथमे) ति वार्त्तिकं सङ्गच्छते । (३)नचैवं भूतले घट इत्यादौ प्रथमा न स्या-
त्क्रियायोगाऽभावदिति वाच्यम् । तत्राऽप्यन्ततोऽस्तिक्रियायाः सत्त्वात् । यत्र काचन
क्रिया नास्ति तत्राऽप्यस्तिभवतिविद्यतीनां सत्तेति भाष्योक्तेः । नच त्रयः काला इत्यादौ
कस्या अपि क्रियाया असत्त्वादध्याहर्तुमशक्यत्वाच्च प्रथमा न स्यात् । न च सन्तीति-
क्रियामादाय तत्सिद्धिरिति वाच्यम् । कलत्रये वर्त्तमानत्वस्य बाधेनोक्तक्रियाऽध्याहार-
स्याऽसम्भवदिति वाच्यम् । वर्त्तमानकालवृत्तित्वविशिष्टज्ञाने कालत्रयविषयकत्वस्याऽक्षत-
त्वेन ज्ञायन्ते इति क्रियाऽध्याहारसम्भवात् । यद्वा, सन्तीत्येवाऽध्याहादर्थः, प्रारब्धाऽप-
रिसमाप्तिक्रियाऽश्रयत्वस्य वर्त्तमानत्वेन कालत्रयस्य सृष्टिप्रारब्धापरिसमाप्तिक्रियाऽश्रय-
त्वरूपवर्त्तमानकालिकसत्तात्वविशिष्टत्वे बाधकाऽभावात् । आख्यातार्थकर्त्रादिनाऽभेदान्वयेन
प्रथमान्तार्थस्य क्रियायोगो बोध्यः । एवञ्च प्रथमान्तार्थस्याऽपि क्रियाजनकत्वात्
(४)अस्याः (५)कारकविभक्तित्वेन भाष्ये व्यवहारः ॥

(१) प्रथमाया न कारकविभक्तित्वमिति वादिनतं दूषयितुमाह—अस्यापीति ।

(२) एतत्सूत्रस्यापि क्रियायोग एव प्रवृत्तेरेवेत्यर्थः ।

(३) एतत्सूत्रस्य क्रियायोग एव प्रवृत्तावित्यर्थः ।

(४) प्रथमाया इत्यर्थः ।

(५) कारकत्वञ्च, क्रियानिष्ठविशेष्यतानिरूपितप्रकारतासमानाधिकरणविशेष्यतानिरूपिता
ऽभेदसम्बन्धावच्छिन्नप्रकारताश्रयत्वम् । तादृशप्रकारताप्रयोजकपदोत्तरत्वं कारकविभक्ति-
त्वम् । एवञ्च देवदत्तो गच्छतीत्यादौ देवदत्तस्य कारकत्वं तदुत्तरविभक्तेश्च कारकविभक्तित्व-
मुपपन्नम्, तथा हि गमनक्रियानिष्ठविशेष्यतानिरूपिता या प्रकारतासमानाधिकरणा विशेष्य-
ता साच तिङ्बर्थकर्तृनिष्ठा तादृशविशेष्यतानिरूपिताऽभेदसम्बन्धावच्छिन्नप्रकारता देवदत्तनिष्ठा
तदाश्रयः स एवेति तस्य तत्त्वमुपपन्नम् । उक्तसम्बन्धावच्छिन्नप्रकारताप्रयोजको देवदत्तस्त-
दुत्तरत्वं प्रथमाया इति तस्या अपि तत्त्वमुपपन्नमिति भावः ।

ननु (१)स्वार्थद्रव्यलिङ्गसंख्याकारकेतिपञ्चविधः प्रातिपदिकार्थ इतिपक्षे स्वार्थद्रव्यलिङ्गेतित्रिविधप्रातिपदिकार्थपक्षे च कृष्णादिशब्दे लिङ्गस्यापि प्रातिपदिकार्थत्वाल्लिङ्गग्रहणं व्यर्थमित्यत आह—नियतोपस्थितिकः प्रातिपदिकार्थ इति । निपूर्वकयमधातोर्व्यापकत्वमर्थः । तथा च नियता व्यापिका उपस्थितिर्यस्य स नियतोपस्थितिकः, यस्मिन्प्रातिपदिके उच्चारिते यस्यार्थस्य नियमेनोपस्थितिः स प्रातिपदिकार्थः । अर्थात् (२)नियतोपस्थितिकः प्रातिपदिकार्थः । नियमेनेत्यस्य व्यापकत्वेनेत्यर्थः । तत्त्वञ्च तत्समानाधिकरणाऽत्यन्ताऽभावीयप्रतियोगिताऽनवच्छेदकधर्मवत्त्वम् । स्वविषयकश्रावणप्रत्यक्षसमवायित्व-स्वविषयकशक्तिज्ञानसमवायित्वरूपोऽधिकरणतानियामकः सम्बन्धो बोध्यः । (३)एवञ्चानियतलिङ्गकेभ्यस्तटादिशब्देभ्यो लिङ्गस्या निवतोपस्थितिकत्वाऽभावेन प्रातिपदिकार्थपदेनाऽग्रहणान्न ततः प्रथमोत्पत्तिरिति तदर्थमावश्यकं लिङ्गग्रहणमिति । तटः, तटी, तटमित्यादौ तटादिशब्दानां पुंस्त्व-स्त्रीत्व-क्लीबत्वबोधकतत्तत्प्रत्ययसमभिव्याहारात्सकललिङ्ग-बोधकत्वे ततः कस्यापि लिङ्गस्य नियतोपस्थितिकत्वाऽभावात्तद्वोध्यलिङ्गस्य प्रातिपदिकार्थपदेनाऽग्रहणात्प्रथमाऽनुत्पत्त्या तदर्थं लिङ्गग्रहणस्याऽऽवश्यकत्वमिति भावः । नच नीलरूपवत्परकस्य कृष्णशब्दस्य नियतलिङ्गत्वाऽभावात्ततः प्रथमा न स्यादिति वाच्यम् । वासुदेवार्थकस्य तस्य नियतलिङ्गत्वात् । कृष्णत्व-कृष्णसमवायपुंस्त्वादिनियतोपस्थितिक इति बोध्यम् । नच मञ्चाः क्रोशन्ति, सिंहो माणवक इत्यादौ मञ्चस्थकर्तृकाऽहानरुपा-र्थस्य सिंहादिसदृशरूपा-र्थस्य च लक्ष्यार्थस्य (४)शक्यार्थरूपप्रातिपदिकार्थेनाऽसंग्रहात्प्रथमा न स्यादिति वाच्यम् । शक्यार्थे पदं साधुत्वेनान्वाख्याय पश्चात्पदान्तरसमभिव्याहारात्तात्पर्याऽनुपपत्त्या लक्षणाङ्गीकारेणाऽदोषात् । शक्यतावच्छेदकारोपस्यैव लक्षणात्वेन व्यवहाराच्च । लिङ्गमात्रे इति । लिङ्गस्यैवाधिक्येति तदर्थः । नच नीलो घटः, वीरः पुरुष इत्यादौ विशेष्यविशेषणभावस्याऽधिकस्य भानसत्त्वेन लिङ्गस्यैवाऽऽधिक्याऽभावात्प्रथमा न स्यादिति वाच्यम् । विशेष्यविशेषणभावस्य वाक्यार्थत्वेन बहिरङ्गत्वात्स्वार्थमात्रनिमित्तप्रथमप्रवृत्तप्रथमारूपसंस्कारस्य तेन बाधाऽयोगात् । नच तस्य वाक्यार्थत्वे किम्प्रमाणमिति वाच्यम् । (यत्राऽऽधिक्यं स वाक्यार्थः) इति प्रकृतसूत्रस्थाभ्योक्त-

(१) तदुक्तम्—

एकं द्विकं त्रिकं चाथ चतुष्कं पञ्चकं तथा ।

नामार्था इति सर्वेऽमी पक्षाः शास्त्रे निरूपिताः ॥

(२) तत्त्वञ्च, उच्चारितप्रातिपदिकसमानाधिकरणात्यन्ताभावाप्रतियोगिबोधनिरूपितविषयताश्रयत्वम् । लक्षणसमन्वयश्चेत्तम् । उच्चारितघटरूपप्रातिपदिकसमानाधिकरणो योऽत्यन्ताभावः स च, न घटो नास्तीत्याकारकोऽपि तु पटो नास्ति मटो नास्तीत्याकारक इति तादृशाभावस्य न घटविषयको बोधः प्रतियोगी, अपि तु पटविषयको मटविषयकश्चैव तादृश इत्युक्ताभावाप्रतियोगिबोधो घटीयो बोधः (घट इत्याकारकः) तन्निरूपितविषयता घटे तादृश्रयत्वं तस्यैवेति प्रातिपदिकार्थत्वं तस्य सिद्धमिति भावः ।

(३) नियतोपस्थितिकरूपप्रातिपदिकार्थस्य ग्रहणे चेत्यर्थः ।

(४) शक्यार्थरूपेत्यादि । लक्ष्यार्थस्य नियतोपस्थितिकत्वाऽभावादिति भावः ।

स्यैव प्रमाणत्वात् । अयं विशेष्यविशेषणभावो द्विविधः, एकः, यत्र भेदः संसर्गत्वेन भासते तत्र तत्सम्बन्धावच्छिन्नः, द्वितीयो यत्र समानविभक्तिकनामार्थयोरन्वयस्तत्रेतरसम्बन्धाऽनवच्छिन्नः । नच विशेष्यविशेषणभावस्य वाक्यार्थत्वेन बहिरङ्गत्वात्तेन प्रथमप्रवृत्तसंस्काराऽभावेन घटम्पश्यतीत्यादावपि कर्मत्वस्य क्रियासापेक्षत्वेन वाक्यार्थत्वात्प्रथमाऽऽपत्तिरिति वाच्यम् । सत्येवं 'कर्मणि द्वितीये' त्याद्यनुशासनवैयर्थ्यापत्तेः । एवञ्च द्वितीयादेर्देशस्य प्रथमयाऽवरुद्धत्वादस्यास्ताभिर्भावेन न प्रथमाऽऽपत्तिशंकाकलंककणि-केति भावः ॥

एवञ्च नियतोपस्थितिकत्वरूपप्रातिपदिकार्थत्वस्वीकारेण यत्फलितन्तदाह—अलिङ्गा नियतलिङ्गाश्च प्रातिपदिकार्थमात्रस्योदाहरणमिति । अलिङ्गा असत्त्वभूतत्वेन लिङ्गादियोगाऽभाववन्त उच्चैरित्याद्यव्ययशब्दा इत्यर्थः । वाछुदेव-लक्ष्मी-ब्रह्माऽऽद्यर्थबोधकाः कृष्ण-श्री-ज्ञानादयः शब्दा नियमेन पुं-स्त्री-क्लीबानुपस्थापयन्तीति भावः ॥

ननु द्रोणादीनाम्परिमाणमर्थ इति तेभ्यः प्रातिपदिकार्थमात्र एव प्रथमासिद्धौ परिमाणग्रहणं व्यर्थमिति चेन्न । मूलोक्तार्थलाभाय तस्याऽऽवश्यकत्वादित्यत आह-परिमाणमात्रेद्रोणो ब्रीहिरिति । अयम्भावः, सूत्रे परिमाणग्रहणसत्त्वे तत्र द्रोणशब्दात्प्रथमाविधानेन परिमाणस्य प्रत्ययार्थत्वात्तत्र प्रकृत्यर्थस्य द्रोणस्याऽभेदेनाऽर्थादितरसम्बन्धानवच्छिन्नविशेषणविशेष्यभावसंसर्गाणाऽन्वयः, प्रत्ययार्थस्य परिमाणस्य परिच्छेद्यपरिच्छेदकभावेन ब्रीहावन्वयः, तथाच द्रोणाऽभिन्नं यत्परिमाणं तत्परिच्छिन्नो ब्रीहिरित्यर्थः फलितः, परिमाणग्रहणाऽभावे प्रातिपदिकार्थे प्रथमाविधानात्प्रातिपदिकार्थस्य प्रत्ययार्थत्वात्तत्र द्रोणस्याऽभेदाऽन्वयः प्रत्ययार्थस्य च तस्योक्तसम्बन्धेन ब्रीहावन्वयस्तथा च द्रोणाऽभिन्नो ब्रीहिरिति स्यात्परमेतद्वाधितं (नामार्थयोरभेदातिरिक्तः सम्बन्धोऽव्युत्पन्नः) इति व्युत्पत्तिविरोधात् । इति मूलोक्तार्थलाभार्थं परिमाणग्रहणमावश्यकमिति भावः । नचोक्तव्युत्पत्तौ किम्प्रमाणमिति वाच्यम् । भेदसंसर्गावच्छिन्ननामार्थनिष्ठप्रकारस्तानिरूपितविशेष्यतासम्बन्धेन शब्दबुद्धित्वावच्छिन्नं प्रति विशेष्यतासम्बन्धेन प्रत्ययजन्योपस्थितिः कारणमिति कार्यकारणभावस्यैव प्रमाणत्वात् । अत एव राज्ञः पुरुष इत्यत्र भेदसम्बन्धावच्छिन्नराजनिष्ठप्रकारताकपुरुषपदार्थनिष्ठविशेष्यताकशब्दबुद्धौ ङस्प्रत्ययजन्योपस्थितेः कारणत्वाद्भेदसंसर्गको बोधो भवति । न हि भवति राजा पुरुष इत्यत्र तादृशो बोधः, उक्तसंसर्गकबोधे ङस्प्रत्ययजन्योपस्थितेः कारणत्वात्तस्याऽत्राऽसत्त्वात् । वैयाकरणैर्नाऽभेदस्य संसर्गत्वमंगीक्रियते । तस्य संसर्गत्वे नीलो घट इत्यादौ पष्ठ्यापत्तिः । विशेष्यविशेषणभावे तु न तदापत्तिः । तस्य बोधसामान्यसामग्रीलभ्यत्वेनाऽनन्यलभ्यत्वात् । राहोः शिर इत्यादावौपाधिकभेदमादाय षष्ठ्युपपादनपरभाष्यप्रामाण्यात्तस्य संसर्गाऽभावत्वं कल्प्यत इति भावः ॥

वचनं किं संख्येति । ननु पञ्चकं प्रातिपदिकार्थं इति नये संख्याया अपि प्रातिपदिकार्थत्वात्तत्रैवैकादिशब्देभ्योऽपि प्रथमासिद्धौ सूत्रे वचनग्रहणं व्यर्थमिति चेन्न । उक्तार्थानामप्रयोग इति न्यायविरोधेनैकादिशब्देभ्यः प्रातिपदिकार्थे प्रथमाऽप्राप्त्या तदर्थमिह वचनग्रहणस्याऽऽवश्यकत्वेन सार्थक्यात् । एकत्वाद्यर्थेषु विभक्तिर्विधेया ते चाऽर्थाः प्रकृत्यैव

प्रतिपादिता इति तेषामभिधानाय पुनर्विभक्तिर्नावश्यकः । यथा घटोऽस्ति कलश इति न भवति, इत्यभिप्रायकोक्तन्यायविरोधो दुर्वार इति वचनग्रहणमावश्यकम् । न च वचनग्रहणसत्त्वेऽप्युक्तन्यायविरोधो दुर्वार इति वाच्यम् । सामर्थ्यादुक्तन्यायबाधेन विरोधपरिहारात् । नहि तद्ग्रहणमन्तरेष्टसिद्धिरिति भावः । नचैकत्वविशिष्टे एकत्वान्तराऽन्वयार्थमेकवचनमस्त्विति वाच्यम् । प्रातिपदिकप्रतिपादितसंख्याविशिष्टे संख्याऽन्तराऽभावेनैकवचनोत्पत्तेरसम्भवात् । न च तर्हि एकादिशब्देभ्यो द्विवचनादिकमुत्पद्यतामिति वाच्यम् । अनन्वितार्थकविभक्तिकल्पनाऽपेक्षयाऽन्वितार्थकविभक्तिकल्पनस्यैव न्याय्यत्वेन द्विवचनादेरनुत्पत्तेः । न च (अपदं न प्रयुज्जीते) ति भाष्यसिद्धान्तादेकवचनादिसिद्धौ वचनग्रहणं व्यर्थमिति वाच्यम् । सत्येवं तस्याऽनावश्यकत्वात् । (नाऽसूया तत्र कर्त्तव्ये) ति भाष्यसिद्धान्ताद्व्याख्यानात्करणं वरमिति प्राचीनसिद्धान्ताच्च कर्त्तव्यमेव वचनग्रहणमिति केचिदिति दिक् ॥

ननु हिमानीन्द्राणीत्यादिभ्यः प्रातिपदिकार्थमात्रे प्रथमा भवति, सा च न सम्भवति महत्त्वपुंयोगयोराधिकादिति चेन्न । (१)(लिङ्गविशिष्ट), परिभाषया तदुत्पत्तेः । प्रातिपदिकार्थमात्र इत्यत्र प्रातिपदिकपदस्य प्रातिपदिकप्रकृतिकलिङ्गबोधकप्रत्ययस्याऽपि बोधकत्वेन यस्माल्लिङ्गबोधकप्रत्ययान्तात्प्रथमोत्पत्तिरभिप्रेता तज्जन्यनियतोपस्थितिकोऽर्थो विवक्षितः स च प्रकृतेऽस्तीति भावः ॥

नागेशास्तु—प्रातिपदिकार्थशब्देन यस्माच्छब्दात्प्रथमाविधानं तच्छब्दप्रवृत्तिनिमित्तस्य तदाश्रयस्य च ग्रहणम् । तस्य च मुख्यस्येव आरोपिततदाश्रयस्यापि ग्रहणम् । प्रवृत्तिनिमित्तप्रकारकारोपविशेष्यस्यापीति तदर्थः । प्रातिपदिकार्थशब्देनाऽऽरोपिततदाश्रयस्य ग्रहणादेव गोपीत्यादौ गोपत्वप्रकारकारोपविशेष्यार्थबोधकत्वेऽपि प्रथमासिद्धिः । (२) अन्यथोक्तप्रयोगे गोपत्वरूपप्रवृत्तिनिमित्तस्य प्रातिपदिकार्थशब्देन ग्रहणात्तस्य तत्राऽसत्त्वात्सा न स्यात् । प्रातिपदिकार्थपदेन प्रवृत्तिनिमित्ततदाश्रययोरेव ग्रहणादेव सूत्रे लिङ्गग्रहणस्य सार्थक्यम् । अन्यथा 'स्वमोर्नपुंसकादि'त्यादिशास्त्रप्रामाण्याल्लिङ्गस्यापि प्रातिपदिकजन्योपस्थितिविषयार्थत्वेन तस्य स्पष्टमेव वैयर्थ्यं स्यात् । लिङ्गस्य प्रातिपदिकजन्योपस्थितिविषयार्थत्वादेव 'स्त्रियामिति' सूत्रे स्त्रीत्वे द्योत्ये इत्यर्थो भाष्ये सिद्धान्तितः । न च प्रवृत्तिनिमित्ततदाश्रययोः प्रातिपदिकार्थपदेन ग्रहणे हिमानी मृडानीत्यादौ प्रथमा न स्यान्महत्त्वपुंयोगयोराधिकादिति वाच्यम् । महत्त्वविशिष्टहिमत्वस्याऽऽरोपितमृडत्वस्य च प्रवृत्तिनिमित्तस्य तत्र सत्त्वादित्यलम् ॥

इति कर्त्तृकारकप्रकरणम् ।

(१) लिङ्गविशिष्टेति । प्रातिपदिकग्रहणे लिङ्गविशिष्टस्यापि ग्रहणमिति परिभाषास्वरूपम् ।

(२) आरोपिततदाश्रयस्य प्रातिपदिकार्थपदेनाऽग्रहणे सतीत्यर्थः ।

अथ कर्मकारकप्रकरणम् ।

कारके । अत्र प्रथमाऽर्थे सौत्री सप्तमी तेन कारकमिति तदर्थः । कारकत्वं क्रिया-जनकत्वम् । करोति क्रियां निर्वर्त्तयतीतिव्युत्पत्तेर्भाष्ये दर्शनात् । ब्राह्मणस्य पुत्रं पन्थानं पृच्छतीत्यादौ ब्राह्मणस्य न कारकत्वं तस्याऽन्यथासिद्धत्वेन क्रियाजनकत्वाऽभावात् । कारकाणां क्रियाजनकत्वादेव तेषां क्रियायामेवाऽन्वयः । क्रियाजनकमिति ज्ञाते का सा क्रियेत्याक्ताङ्क्षोदयेन क्रियाया जनकाकांक्षया च कारकाणां क्रियायामन्वयस्यैवौचित्यमिति तदाशयः । न च क्रियाशब्दस्य प्रधानक्रियायां मुख्यत्वेन कर्मादिकारकाणां प्राधानक्रियाऽनिर्वर्त्तकत्वात्कथं तेषां कारकत्वमिति वाच्यम् । सकलकारकाणां स्वस्वनिष्ठफलोत्पत्त्यनुकूलक्रियाद्वारा प्रधानक्रियानिष्पादकत्वेन तदुपपत्तेः । न च जनिष्यमाणपुत्राय गां दास्यामीत्यादौ सम्प्रदानत्वं न स्यात्तस्येदानीमसन्निहितत्वेन कारकत्वाऽभावादिति वाच्यम् । असन्निहितसम्प्रदानस्यापि दातृबुद्धिस्थत्वावश्यकत्वात्स्वज्ञानस्य पूर्वकालवृत्तित्वेनैव क्रियाजनकत्वात् । यथा यागस्य साक्षात्स्वर्गाव्यवहितपूर्ववृत्तित्वाऽभावेऽपि परमाऽपूर्वद्वारा स्वर्गजनकत्वं तथाऽसन्निहितसम्प्रदानजन्यं यत्तद्विषयकं तज्ज्ञानक्रियायाऽव्यवहितपूर्वकालवृत्तित्वेन सम्प्रदानस्यापि क्रियाजनकत्वमिति भावः । एवं स्तोकम्पद्यतीत्यादौ फलस्यापि स्वज्ञानद्वारा व्यापारजनकत्वेन कारकत्वात्कर्मत्वमुपपन्नम् । अन्यथा क्रियाजनकस्य कारकत्वात्फलस्य तत्त्वाऽभावात्कर्मत्वं न स्यादिति भावः ॥

क्रियाऽन्वयित्वं कारकत्वमिति नाऽभ्युपगन्तव्यं ब्राह्मणस्य पुत्रं पन्थानं पृच्छतीत्यादौ पुत्रद्वारा ब्राह्मणस्य क्रियाऽन्वयित्वेन कारकत्वाऽपत्तेः । न च साक्षात्क्रियाऽन्वयित्वमिति तल्लक्षणस्वीकारे ब्राह्मणस्य साक्षात्क्रियाऽन्वयित्वाऽभावादुक्ताऽऽपत्त्यभावादिदमेव तल्लक्षणमस्त्विति वाच्यम् । तथा सति मातुः स्मरतीत्यादौ मातुः स्मरणक्रियायां साक्षादन्वयेन कारकत्वाऽपत्तेः । अतः पूर्वोक्तलक्षणमेव साधु, एवञ्च मातुः क्रियाजनकत्वेनाऽन्वयित्वाऽविवक्षणेन नोक्ताऽऽपत्तिरशोऽपीति भावः ॥

कर्तुरीप्सिततमं कर्म । कर्तुरिति 'क्तस्य च वर्त्तमाने' इति कर्तरि षष्ठी । ईप्सिततममिति आप्नोतेः सनि द्वित्वे 'आपञ्चपृथामीदि' त्याकारस्येत्वे 'अत्र लोपोऽभ्यासस्ये' त्यभ्यासलोपे 'मतिबुद्धिपूजार्थेभ्यश्च' इति वर्त्तमाने क्ते ततः 'अतिशायने तममिष्टनावि'ति तमपि सिद्धम् । अत्र सूत्रे मतिरिच्छा न बुद्धिः, पुनर्बुद्धिग्रहणात् । अत्रेप्सितशब्दो नाऽभिप्रेतपरः किन्तु क्रियापरः 'वारणार्थानामि'ति सूत्रभाष्यकैयटयोस्तथैव दर्शनात् । एवञ्च कर्त्रासुमिष्यमाणं कर्मेति तदर्थः । आसिश्चात्र सम्बन्धो न तु व्याप्त्यर्थकः । स च सम्बन्ध उपस्थितत्वात् कर्तृपदार्थाऽविशेषणीभूतव्यापारद्वारक एव गृह्यते । उपस्थितपरित्यागेऽनुपस्थितकल्पने मानाऽभावात् । एवञ्च कर्त्रा स्वनिष्ठव्यापारप्रयोज्यफलेन सम्बन्धुमिष्यमाणमित्यर्थः । यथा तण्डुलं पचतीत्यादौ (१) (व्यपदेशिवद्भावेन) फलस्यापि स्वसम्बन्धिधत्वाकर्मत्वसिद्धिः । अत्र क्तप्रत्ययोपात्तवर्त्तमानत्वं न विवक्ष्यते तथा सति कटं कृत-

(१) व्यपदेशिवद्भावेनेति । व्यपदेशिवदेकस्मिन्निती परिभाषास्वरूपम् । यथा ससहाये मुख्यव्यवहारो भवति तथैकस्मिन्नसहायेऽपि भवतीत्यर्थः ।

वान् करिष्यतीत्यादौ कर्मत्वाऽनुपपत्तेः । नचाऽत्र वर्त्तमानत्वरस्याऽविवक्षणात्कथं षष्ठीति वाच्यम् । एतत्सूत्रशाब्दबोधे तदविवक्षेति तदाशयादित्यलम् ॥

कर्तुः किम् । माषेष्वाश्वं बध्नाति । ननु कारकाधिकाराद्व्यापारलाभात्तेन कर्तुं-
राक्षेपात् कर्तृवृत्तिव्यापारप्रयोज्यफलवन्वप्रकारिकेच्छानिरूपितविषयताऽऽश्रयः कर्मेत्यर्थे दे-
वदत्तो ग्रामं गच्छतीत्यादौ देवदत्तकर्तृवृत्तिव्यापारः उत्तरदेशसंयोगानुकूलरूपः तत्प्रयोज्य-
फलाऽऽश्रयो ग्रामो भवत्वित्याकारिका तादृशेच्छानिरूपितविषयता ग्रामनिष्ठा तादृशविष-
यता ग्रामनिष्ठा तादृशविषयताऽऽश्रयस्य ग्रामस्य कर्मत्वे सिद्धे कर्तुर्ग्रहणं व्यर्थमिति चेन्न ।
तस्य प्रकृतधातूपात्तव्यापाराश्रयकर्तृग्रहणेन सार्थक्यात् । अन्यथा माषेषु प्रसक्तमश्वं मा-
षनाशो मा भुदित्यन्यत्र बध्नातीत्यर्थके माषेष्वाश्वं बध्नातीतिप्रयोगे माषभक्षणकर्तुर-
श्वस्य मद्बृत्तिव्यापारप्रयोज्यगलबिलाधः संयोगरूपफलाश्रयतया माषा भवन्वितीच्छा-
यास्सत्त्वादधिकरणसंज्ञाम्बाधित्वा माषाणां कर्मत्वापत्तेः । प्रकृतधातूपात्तव्यापाराऽश्रय-
कर्तृग्रहणे तु नोक्तदोषः, अश्वस्य प्रकृतधातूपात्तव्यापाराऽश्रयत्वाऽभावेनाऽग्रहणात् । न च
तादृशकर्तृग्रहणेऽपि पुष्ट्यर्थं माषक्षेत्रेऽश्वबन्धनस्थले तादृशकर्तृदेवदत्तस्यैव मद्बृत्तिव्यापार-
प्रयोज्य बन्धनाश्रयोऽश्वो भवतु, अश्वस्य गलबिलाधःसंयोगाश्रया माषा भवन्वितीच्छा-
याः सत्त्वान्माषाणां कर्मत्वं दुर्वारमेवेति वाच्यम् । प्रत्यासत्त्या प्रकृतधातुवाच्यफलस्यैव
ग्रहणेनाऽदोषात् । यत्तु स्वारसिकार्थके माषेष्वाश्वं बध्नातीति प्रयोग एव दोषस्य सम्भ-
वान्माषेषु प्रसक्तमित्याद्यर्थे लक्षणा नावश्यकैति केचित्, तन्न, कर्मण ईप्सिता माषा न
तु कर्तुरितिग्रन्थसंगत्यर्थं तदावश्यकत्वात् ॥

वस्तुतस्तु—प्रकृतधातूपात्तव्यापाराश्रयकर्तृग्रहणेऽपि पुष्ट्यर्थं माषक्षेत्रेऽश्वबन्धनस्थले
माषाणां कर्मत्वव्यावृत्तये प्रकृतधातूपात्तफलस्य ग्रहणमावश्यकमिति तेनैव माषेषु प्रसक्त-
मित्याद्यर्थके माषेष्वाश्वं बध्नातीति प्रयोगेऽप्युक्तदोषव्यावृत्तौ कर्तृग्रहणफलमन्वेषणीय-
मिति दिक् ॥

तमबृग्रहणं किमिति—अवयवद्वारा समुदायस्य प्रश्नः । अर्थादीप्सिततमबृग्रहणं
किमर्थं (कर्तुर्दृश्यं कर्म) त्येवास्तु सूत्रमिति प्रष्टुराकूतम् ॥

समाधत्ते—पयसौदनम्भुङ्क्त इति—यदा कृतभोजनोऽपि देवदत्तः पुनरोदनभोजने
प्रवर्त्तते तदेदं प्रत्युदाहरणं बोध्यम् । अयम्भावः, कर्तुर्दृश्यं कर्मेति सूत्रकरणे उक्तस्थले
भोजनक्रियाकर्तुः पयस उद्देश्यत्वात्तस्य कर्मत्वापत्तिः । ईप्सिततमबृग्रहणसत्त्वे तु पयसः
कर्तृवृत्तिव्यापारप्रयोज्यगलबिलाधःसंयोगरूपफलाश्रयत्वाभावाच्चोक्तापत्तिः । नच पयसा
ओदनम्भुङ्क्ते इत्यादौ पयसः कर्मत्वव्यावृत्त्यर्थमीप्सितग्रहणमेवाऽस्तु तमबृग्रहणं व्यर्थ-
मेवेतिवाच्यम् । अग्नेर्माणवकं वारयतीत्यादावग्नेः कर्मत्वव्यावृत्त्यर्थत्वेन तस्य सार्थ-
क्यात् । नचाऽग्नेः कर्मत्वे 'वारणार्थानामि'ति सूत्रं वैयर्थ्यमापद्येतेतिवाच्यम् । तस्य
सामर्थ्यात्कर्मसंज्ञाम्बाधित्वा माणवकस्यापादानसंज्ञाविधानेन साफलयात् । नचाऽग्नौ
'वारणार्थानामि'त्यस्य चरितार्थत्वे कथमपवादत्वमिति वाच्यम् । माणवकस्यापि वारि-
धातूपस्थाप्यसंयोगरूपफलाश्रयत्वात् । संयोगाद्यनुकूलव्यापाराभावानुकूलव्यापारस्यैव
वारिधात्वर्थत्वात् । नच संयोगस्य वारिधात्वर्थकर्तृव्यापारजन्यत्वाभावात्संयोगाश्रयेऽग्नौ

कर्मत्वाऽप्राप्त्या तत्र चरितार्थस्योक्तसूत्रस्य कथमपवादत्वमिति वाच्यम् । असति तम्-
ब्रह्मणे कर्तृवृत्तिव्यापारवाचकधातूपात्तफलाश्रयत्वमित्यर्थस्यैव तेन लाभेन तत्र कर्मत्वस्य
दुर्वारत्वात् । असति तम्ब्रह्मणे कर्तृवृत्तिव्यापारवाचकधातूपात्तफलाश्रयस्य कर्मत्वमि-
त्यर्थेऽग्नेर्देवदत्तकर्तृवृत्त्युत्तरदेशसंयोगानुकूलव्यापाराऽभावानुकूलव्यापारवाचकवारिधातूपा-
त्तोत्तरदेशसंयोगाश्रयत्वेन कर्मत्वं दुर्वारं स्यात् । ईप्सिततमब्रह्मणसत्त्वे तु प्रयोज्यत्व-
लाभः । (१) तत्त्वञ्च प्रकृतधात्वर्थप्रधानीभूतव्यापारप्रयोज्यप्रकृतधात्वर्थफलाश्रयत्वेनोद्दे-
श्यत्वम् । तथाच प्रकृतधात्वर्थप्रधानीभूतव्यापारः उत्तरदेशसंयोगानुकूलव्यापाराऽभावा-
ऽनुकूलव्यापारस्तत्प्रयोज्यं फलमुत्तरदेशसंयोगानुकूलव्यापारस्तदाश्रयत्वं माणवकस्येति
तस्यैव कर्मत्वम् , अनेस्तादृशफलाश्रयत्वाऽभावान्न तत्त्वमिति भावः ॥

ईप्सिततमत्वलक्षणो-फलव्यापारयोः प्रकृतधात्वर्थत्वे तुष्ट्यर्थं मापभक्षणाय माप-
क्षेत्रेऽश्वबन्धनस्थलेऽपि माषाणां न कर्मत्वं बन्धनप्रयोज्यभक्षणफलाश्रयत्वेऽपि भक्षणस्य
बध्नात्यर्थत्वाऽभावात् । प्रयोज्यत्वनिवेशफलं गां दोग्धि पयो देवदत्त इत्यादौ विभा-
गानुकूलव्यापाराऽनुकूलव्यापारार्थकदुहियोगे पयसः कर्मत्वसिद्धिः । जन्यत्वनिवेशे तु न
तस्य कर्मत्वं पयोनिष्ठविभागस्य प्रधानीभूतव्यापारप्रयोज्यत्वेऽपि उक्तव्यापाराऽजन्य-
त्वात् । प्रयोज्यत्वञ्च साक्षात्परम्परासाधारणमिति न तस्य कर्मत्वाऽनुपपत्तिरिति भावः ॥

अत्रेयं विचारणा-ननु 'कर्तुरीप्सिततमं' 'तथा युक्तमि'ति सूत्रद्वयाकरणरूपला-
घवात् कर्तृनिष्ठव्यापारप्रयोज्यफलसम्बन्धाश्रयः कर्मैत्यर्थकं 'कर्तुरीप्यतमं कर्म'त्येवास्तु
सूत्रम् । अग्नेर्माणवकं वारयति कूपादन्धं वारयतीत्यादौ नाम्निकूपयोः कर्मत्वाऽऽपत्तिः,
अग्निकूपनिष्ठफलसम्बन्धस्य कर्तृव्यापारप्रयोज्यत्वाऽभावादिति चेन्न । काशीं गच्छन् पथि
मृत इत्यादौ काश्याः संयोगरूपफलाश्रयत्वाऽप्राप्त्या तदर्थमीप्सिततममित्यस्य, अनी-
प्सितस्य संप्रदायं तथा युक्तमित्यस्य चाऽऽवश्यकत्वेनोक्तसूत्रस्य कर्तुमशक्यत्वात् । तण्डुलं
पिपक्षन्मृत इत्यत्र तण्डुलस्य फलसम्बन्धाऽऽश्रयत्वाऽभावात्कर्मत्वाऽनुपपत्तेश्च । ईप्सित-
तमित्युक्तौ तु फलसम्बन्धप्रकारेच्छाविषयत्वात्कर्मत्वसिद्धिरिति भावः ॥

पुनरत्र विचार्यते-ननु (२) यथोक्तसूत्राभ्युपगमे कर्तृवृत्तिव्यापारप्रयोज्यफल-
वत्त्वप्रकारिकेच्छानिरूपितविषयताऽऽश्रयः कर्मैत्यर्थं काशीं न गच्छतीत्यादौ काश्याः संयो-
गप्रकारेच्छाविषयत्वाऽभावात्कर्मत्वं न स्यादिति चेन्न । नज्समभिव्याहारे संयोगाऽभावा-
ऽनुकूलव्यापारस्यैव गमूधात्वर्थत्वेन संयोगाऽभावरूपफलाश्रयत्वेन कर्मत्वोपपत्तेः । नचैव-
मग्नेर्माणवकं वारयतीत्यत्रोत्तरदेशसंयोगानुकूलव्यापाराऽनुकूलव्यापारस्य नज्समभिव्याहारे
वारिधात्वर्थत्वादुहियोगे पयस इवाऽग्नेरपि प्रधानीभूतव्यापारप्रयोज्यसंयोगरूपफलाश्रय-
त्वापत्तिरिति वाच्यम् । कर्मत्वलक्षणे प्रधानीभूतव्यापारजन्यत्वस्यैव निवेशोऽदोषात् ।
नचैवं गां पयो दोग्धोत्यादौ पयोनिष्ठविभागस्य गोपवृत्तिव्यापाराऽजन्यत्वात्पयसः कर्म-
त्वं न स्यादिति वाच्यम् । (३) तस्य गोवृत्तिव्यापारजन्यत्वेऽपि गोपवृत्तिव्यापारजन्य-

(१) ईप्सिततमत्वञ्चेत्यर्थः ।

(२) कर्तुरीप्सिततमं कर्मैतिसूत्राङ्गीकार इत्यर्थः ।

(३) पयस इत्यर्थः ।

त्वस्याऽपि सत्त्वेन कर्मत्वोपपत्तेः । नचैवं घटं जानाति घटमिच्छतीत्यादौ स्वविषयीभव-
नाऽनुकूलव्यापारस्य ज्ञानादिरूपस्य धात्वर्थत्वेन ज्ञानादिसमकालोत्पत्तिकस्य स्वविषयी-
भवनस्य ज्ञानाद्यजन्यत्वात्तदाश्रयस्य घटस्य, माणवकनिष्ठस्योत्तरदेशसंयोगानुकूलव्यापा-
राभावस्य प्रागभावरूपस्याऽनादित्वात्प्रधानीभूतव्यापाराजन्यत्वेन माणवकस्य च कर्मत्वं
न स्यादिति वाच्यम् । कर्मत्वलक्षणे प्रयोज्यत्वनिवेशेन तत्र तदुपपत्तेः । तथाहि । स्वविष-
यीभवनादेरप्यनुभवबलेन स्वप्रयोज्यत्वस्याङ्गीकारात् घटस्य, कण्टकापसरणाद्दुःखाभाव
इत्याद्यनुरोधेन प्रागभावस्य प्रयोज्यत्वाङ्गीकारेण माणवकस्य च कर्मत्वमुपपन्नमिति भावः ॥

अनेर्माणवकं न वारयतीत्यत्र तु नः समभिध्याहारे उत्तरदेशसंयोगानुकूलव्यापारस्य
गच्छन्तं माणवकं दृष्ट्वा तूष्णीं स्थितिरूपस्य माणवकव्यापारेणाऽन्यथा सिद्ध्याऽग्निसंयो-
गप्रयोजकत्वाऽभावादग्निसंयोगरूपफलस्योक्तव्यापाराऽप्रयोज्यत्वेन तदाश्रयस्य माणवकस्य
कर्मत्वं न स्यादिति वाच्यम् । कारणत्वस्येव प्रयोजकत्वस्याऽप्यन्यथासिद्धेरङ्गीकारात्त-
दुपपत्तेः । यथा कारणमन्यथासिद्धं तथा प्रयोजकत्वमप्यन्यथासिद्धमिति भावः ।

ननु एतत्प्राग्वर्तिनः ‘अधिशीङ्स्थासां कर्मे’ति सूत्रात्कर्मपदाऽनुवृत्त्या कर्मसंज्ञेत्यर्थ-
लाभे ‘कर्तुरीप्सिततममिति’ सूत्रे कर्मपदं व्यर्थमित्याशङ्क्य समाधत्ते-कर्मैत्यनुवृत्ता-
विति । (एकयोगनिर्दिष्टानां सह वा प्रवृत्तिः सह सा निवृत्तिः) इति परिभाषया
एकयोगनिर्दिष्टस्याऽऽधारपदस्याऽप्यनुवृत्तावाधारस्यैव कर्मत्वं स्यान्नतु फलाश्रयस्येति
तद्व्यावृत्त्यर्थमत्र सूत्रे कर्मग्रहणमावश्यकमिति । अयम्भावः आधारेऽधिकरणमिति सूत्रे
कस्याऽऽधारस्याधिकरणसंज्ञेत्याकांक्षायां कारकाऽधिकारात्क्रियाया एवाधारस्येति लाभे
तत्रेप्सितस्वतन्त्रपदाभ्यां साक्षात्क्रियाऽधारयोः कर्तृकर्मसंज्ञाभ्यां बाधात्परम्पराऽऽधारस्य
ग्रहणात्परम्परा च कर्तृकर्मद्वारैव । एवञ्च कर्त्रा स्वनिष्ठव्यापारेणाप्तुमिष्यमाणस्तन्निष्ठक्रि-
यायास्तद्वधाधारः कर्मत्वं प्रतिपद्येत, तथाच विषयतासम्बन्धेन यद्धातुफलं विषये, समवायेन
कर्तर्यपि, तद्योगे कर्मत्वमित्याह-गेहं प्रविशतीति । अत्रोक्तसम्बन्धद्वयेन गेहचैत्रयोः फलं
तिष्ठतीति भावः ॥

अनभिहिते । अत्र प्रकृतसूत्रस्य कर्त्तव्यत्वाकर्त्तव्यत्वयोर्विचारः प्रस्तु-
यते-ननु स्वार्थ-द्रव्य-लिङ्ग-संख्या-कारकेति पञ्चविधप्रातिपदिकार्थपक्षे (अनिर्दिष्टार्थाः
प्रत्ययाः स्वार्थं भवन्ती) त्यभियुक्तोक्त्या ‘स्वादि’ सूत्रेण कर्म्मार्दौ संख्यायाञ्चाथं स्वा-
दिविभक्तीनां सिद्धौ ‘कर्मणि द्वितीये’ त्यादेः ‘द्व्येकयोर्द्विवचनैकवचने’ इत्यादिसूत्राणां नि-
यमार्थत्वं तत्र कर्मणि द्वितीयेत्यादेर्द्वयैकयोर्द्विवचनैकवचने’ इत्यादेशैकवाक्यत्वे एकस्मि-
न्कर्मणि द्वितीयैकवचनमिति सूत्रजन्यबोधे (सूत्रस्यार्थे) कर्म्मार्थस्य प्राधान्यादनभि-
हिते इतिसूत्रमनावश्यकम् । नच तदभावे देवदत्तेन ग्रामो गम्यते, यज्ञदत्तेन तण्डुलः पच्यते
इत्यादावुक्तकर्मण्यपि द्वितीयापत्तिरिति वाच्यम् । (उक्तार्थानामप्रयोगः) इत्यनेनोक्त-
कर्मणि तदप्राप्तेः । कर्मत्वबोधनमेव द्वितीया विधानफलं तच्च तिष्ठैव बोध्यते चेदलं तद्वि-
धानेनेति तदाशयः । नच कर्मणि द्वितीयेत्यादिसूत्रस्य संख्यावाक्येन द्व्येकयोर्द्विवचनैक-
वचने इत्यादिना सहैकवाक्यत्वेन कर्मगतैकत्वे द्वितीयैकवचनमित्यर्थे संख्यायाः प्राधान्या-
दुक्तन्यायाऽप्रवृत्तावुक्तकर्मण्यपि द्वितीयाऽऽपत्त्या तद्व्यावृत्त्येऽनभिहिताऽधिकार आवश्यक

ध्वेति वाच्यम् । उक्तरीत्योक्तसूत्रजबोधे संख्यायाः प्राधान्यात्तदावश्यकत्वेऽपि एकत्वविशिष्टे कर्मणि द्वितीयैकवचनमित्यर्थे दर्शितदिशा तदनाश्यकत्वात् । न च (द्विर्बद्धं सुबद्धमि) ति न्यायेन व्यतिलुनीते इत्यत्र क्रियाविनिमयद्योतकव्यतीत्युभयोपसर्गप्रयोगवदुक्तकर्मण्यपि द्वितीया दुर्वारैवेति वाच्यम् । लक्ष्यानुसारादुक्तार्थानामिति न्यायानुसरणस्यैवौचित्यादित्यलम् ।

प्रातिपदिकविषये स्वार्थद्रव्येत्यादिपञ्चकपक्षाङ्गीकारवद्भातुविषयेऽपि पञ्चकपक्षोऽङ्गीकार्यस्तथा च धातोरपि क्रियात्व-क्रिया-काल-कारक-संख्यारूपं पञ्चकमर्थः, उभयत्र पञ्चकपक्षाङ्गीकारदेव-धातुविषयेऽपि 'द्वयेकयोरित्यादेः' भावकर्मणोरित्यादेश्च भाष्यसम्मतं नियमत्वं संगच्छते । तत्तत्पञ्चकस्य प्रातिपदिकधातुवाच्यत्वादेव दधि-अजर्षा-अवेदित्यादौ प्रातिपदिकधातुस्यामेव सर्वबोधः । क्रियात्वक्रियेत्यादिपञ्चकस्य धातुवाच्यत्वादेव भावकर्मणोरित्यस्य भावकर्मवाचकाद्धातोरित्यर्थः 'स्नुकर्मोरि' ति सूत्रभाष्ये उक्तः । प्रातिपदिकस्थले धातुस्थले च द्योत्यत्वादेव प्रत्ययार्थस्य विशेषणत्वमेवेति दिक् ॥

ननु 'अनभिहिते' इत्यस्य 'कर्मणि द्वितीया' इत्यतः प्रागप्यधिकारात्प्रातिपदिकार्थसूत्रेऽपि तस्याऽधिकारेणाऽनभिहिते प्रातिपदिकार्थ एव प्रथमा स्यादुक्ते तस्मिन् सा न स्यादित्याशङ्क्य समाधत्ते अभिहिते तु प्रातिपदिकार्थमात्रे प्रथमैवेति । अनभिहिताऽधिकारे सत्यपि प्रातिपदिकार्थस्य प्रातिपदिकेन तिङादिना वोक्तत्वेऽपि सूत्रारम्भसाध्यात्प्रथमैव नान्या विभक्तिः । अत एव (अभिहिते प्रथमैवे) ति वार्त्तिकं संगतम् । अन्यथोक्तरीत्या प्रातिपदिकार्थस्योक्तत्वेन प्रथमाऽप्राप्तौ स्पष्टैव वार्त्तिकाऽसंगतिरिति भावः ।

ननु अभिहिते प्रातिपदिकार्थमात्रे प्रथमैवेत्युक्ते तत्र कियद्भिरभिधानमित्याकांक्षाया-माह-अभिधानं तु प्रायेण तिङ्कृतद्वितसमासैरिति । तिङ उदाहरणम्, देवदत्तेन हरिः सेव्यते । अत्र कर्मणि तडा कर्मणो हरेरुक्तत्वात्ततः प्रथमा । कृत उदाहरणम्, लक्ष्म्या सेवितो हरिः, अत्र कर्मणि केन हरेः कर्मण उक्तत्वेन ततः प्रथमा । तद्धितस्योदाहरणम्, शतेन क्रीतः शत्योऽश्वः, अत्र शतशब्दात् 'शताच्च ठन्यतावि'त्यनेन तेन क्रीतमित्यर्थे यति तेनाऽश्वरूपकर्मण उक्तत्वात्प्रथमा । समासस्योदाहरणम्, प्राप्त आनन्दो यः स प्राप्ताऽनन्द इति बोध्यम् । तिङ्कृतित्यादिपरिगणनादेव कटं भीष्मं कुर्वित्यादौ विशेष्यवाचककटपदोत्तरद्वितीयया विशेषणवाचकभीष्मपदगतकर्मत्वस्योक्तत्वेपि भीष्मपदाद्द्वितीया । परिगणनाऽभावे तु येन केनाऽप्यभिधाने उक्तरीत्या विशेषणवाचकाद्द्वितीयोत्पत्तिर्न स्यात् । वस्तुतस्तु परिगणने भगवता भाष्यकृता प्रत्याख्यातम्, तथाहि प्रक्रियादशायां कटोऽपि कर्म भीष्मादयोऽपीति स्वीकारेण कटपदोत्तरद्वितीयया कटत्वविशिष्टकटगतकर्मत्वस्योक्तत्वेऽपि भीष्मत्वविशिष्टभीष्मनिष्ठकर्मत्वबोधार्थं विशेषणवाचकादपि द्वितीयाया आवश्यकत्वात् । कटभीष्मयोः परस्परमन्वयबोधस्तु विशेष्यविशेषणभावेनैवेति बोध्यम् । (नच सर्वाणि कारकाणि भावनायामेवाऽन्विष्यन्ती) ति व्युत्पत्तिविरोध इति वाच्यम् । साक्षात्स्वाश्रयद्वारा (परम्परया) वाऽन्वयविषयिणी सा व्युत्पत्तिरितिस्वीकारेणादोषादिति । तिङा कृता च स्वप्रकृत्यर्थं प्रति यस्य कर्मत्वं

तस्य सर्वस्यापि कर्मत्वाभिधानाच्च कृतः कटः सुन्दर इत्यादौ कुत्रापि द्वितीयोत्पत्ति-
रित्यलम् ॥

अथ मूलोक्तपरिगणनोदाहरणस्य शत्य इत्यादेः खण्डनप्रकारः । तथाहि,
यथा कर्मकरणादिपदे विभक्तिवाच्यतावच्छेदकरूपेण (उद्भूतकर्मत्वादिशक्तिमत्त्वेन) कर्मदेर
भानात् न ततो द्वितीयोत्पत्तिस्तथा प्रकृते शत्य इत्यत्राऽप्युक्तरूपेण कर्मणो भानाऽभावात्
(अप्रतीयमानत्वात्) द्वितीयोत्पत्त्यसम्भवेन तद्वितस्योदाहरणमेतन्निष्फलमेव, अथादंनभि-
हिताधिकारस्य नैतत्प्रत्युदाहरणं युक्तम् । तस्मात् (१) औपगवः, चित्रगुरित्येतत्प्रत्युदाहरणं
युक्तम् । तत्र च येन रूपेण सम्बन्धस्य षष्ठ्या भानं भवति तेनैव रूपेण तद्वितान्तादिभिः
समुदायशक्त्या सम्बन्धस्य भानं भवति । (२) घट इत्यादौ षष्ठ्यावाच्यत्वेन दृष्टानामेव
प्रातिपदिकार्थपदेन ग्रहणं प्रातिपदिकार्थभिन्नस्यैव षष्ठीविधायके 'शेषे षष्ठी'ति सूत्रे शेषप-
देन ग्रहणम् । औपगवादौ सम्बन्धस्य षष्ठीवाच्यत्वेन दृष्टत्वात्षष्ठ्यापत्तिः । उक्ताधिकार
आवश्यकः । सति च तस्मिन् अनभिहिते सम्बन्धे षष्ठीति सूत्रार्थान्नोक्तापत्तिलेशोऽपीति
भावः । वस्तुतस्तु औपगवश्चित्रगुरित्यपि न प्रत्युदाहरणं योग्यम्, कटं भीष्ममितिपरि-
गणनफलमुक्त्वाऽशेषत्वान्नात्र शेषलक्षणा षष्ठी, अन्याऽनभिहितकर्मादिग्रामसत्त्वाच्च नान्या
काचिद्विभक्तिरित्याशङ्क्य न केवला प्रकृतिः प्रयोक्तव्या नाऽपि केवलः प्रत्ययः, इति
समाधानं कृतम् । नहि काचिदन्या विभक्तिरेतस्या अभिसम्बद्धं वक्तुमुत्सहते इति कृत्वा
द्वितीयेति भाष्ये उक्तम् । तत्राऽशेषत्वाच्चात्र शेषलक्षणा षष्ठीत्युक्त्यैव, औपगवादौ षष्ठी-
वारणात् । शेषपदेन प्रातिपदिकार्थभिन्नस्यैव ग्रहणादिहाऽतथात्वेनाऽदोषादिति तदाशयः ।
'अनेकमन्यपदार्थे' इत्यत्र भाष्येऽपि ध्वनितमेतत् । यत्र हि चित्रगुरित्यादौ षष्ठ्यर्थस्य
सम्बन्धस्य नियमेन भानात्षष्ठी प्राप्नोतीत्याशङ्क्य, अनभिहितः सोऽर्थः (चित्रागोस्वा-
मित्वरूपः) अन्तर्भूतः प्रातिपदिकार्थः सम्पन्न इति प्रथमेत्युक्तम् । अनेनाऽशेषत्वरूपः
षष्ठ्यप्राप्तिहेतुरुक्तः । अन्तर्भूत इत्यनेन चित्रगवादौ सम्बन्धस्यैव प्रवृत्तिनिमित्तत्वात्प्रा-
तिपदिकार्थपदेन ग्रहणयोग्यत्वमुक्तमिति प्राञ्चः ॥

नागेशास्तु—शत्य इत्यत्र क्रयणादिक्रियायाः कारकान्वययोग्यतावच्छेदकसाध्य-
त्वेन रूपेणाऽभानाच्च द्वितीयाऽतिप्रसङ्गः । उक्तरूपेण क्रियाभानाऽभावेन तत्रेतरकारकाणा-
मप्यन्वयो न भवति, देवदत्तेन शत्योऽश्व इति प्रयोगो नेष्टः, । नच शतेन क्रीत इत्यर्थे
'शताच्च ठन्यतावि'त्यनेन यति निष्पन्नस्य शत्यशब्दस्य शतकरणकक्रयणकर्मबोधकत्वादु-
क्तापत्तेर्दुर्वारैवेति वाच्यम् । प्रत्ययान्तसमुदायेनोपस्थितायास्तस्याः क्रियायाः साध्यत्वे-
नाप्रतीयमानत्वात् । कारकान्वययोग्यक्रियाया धातोरेवोपस्थितिर्भवति न तु तद्वितशक्त्ये-
ति नोक्ताऽपत्तिलेशोऽपीति भावः । एवं प्रासानन्द इत्यादौ यत्कर्मकप्राप्तिकर्तानन्द इति
विग्रहत आनन्दकर्तृकप्राप्तिकर्मेति समासतश्च बोधः, उभयत्र बोधे विशेष्यविशेषणभावव्य-

(१) औपगव इत्यत्र तत्सम्बन्धपत्यमित्यर्थे प्रत्ययार्थानात् चित्रगुरित्यत्र षष्ठ्यर्थे
ब्रह्मब्रह्मविधानादिति भावः ।

(२) औपगवादौ समुदायात्षष्ठ्यापादनं तदा सम्भवति यदा प्रातिपदिकार्थे विधीयमा-
नया प्रथमया बाधो न स्यादित्याशङ्कां वारयितुमाह—घट इति ।

त्यासेनैकार्थीभावकल्पना, वृत्तिविग्रहयोरसमर्थत्वापत्तिश्च । किञ्चैकधर्मिबोधकत्वरूपसामानाधिकरण्यस्य बहुव्रीह्युपजीव्यस्य हानिः । किञ्च पूर्वोत्तरपदयोरैकविशेष्यकप्रतीतिजनकत्वरूपसामानाधिकरण्याऽभावात्प्राप्ता भार्या यं स प्राप्तभार्य इत्यादौ पुँस्त्वानापत्तिरतो वृत्तिविग्रहयोः समानार्थत्वनिरावाहय 'कालाः परिमाणिने' तिसूत्रस्थभाष्योक्तरीत्योभयत्र प्राप्ति-कर्त्रानन्दकर्मण्येव बोधः । नच कर्मत्वस्य क्रियानिरूपितत्वाद्द्रव्याऽऽनन्दनिरूपितत्वाऽभावेन प्राप्तिकर्त्रानन्दकर्ममिति बोधः कथमिति वाच्यम् । विशेष्ये आनन्दे कर्मत्वनिरूपकत्वस्य बाधेन विशेषणीभूतप्राप्तौ कर्मत्वनिरूपकत्वस्य पर्यवसानात् । स्वर्गं ध्वस्ते यथा स्वर्गो ध्वस्त इति भवति तथैवेति भावः । एवञ्च प्राप्तानन्दशब्दाद्विभक्तिवाच्यतावच्छेदकोद्भूतकर्मत्वशक्तिमत्त्वेन क्रियाजनकत्वेन च कर्मादेरभानान्न विभक्तिप्रसक्तिः । अत एव 'गतिकारकोपपदादि'ति सूत्रे गतिकारकोपपदादिति किमर्थम् ? परमं कारकं पगमकारकमिति प्रतीकमुपादाय यथा सम्प्रदानादयः शब्दा न कारकरूपतां प्रतिपादयन्ति तथा कारकशब्दोऽपीति कृदन्ता हि क्रियायोग्यताविशिष्टद्रव्यवाचिनो नतुद्भूतां कारकशक्तिं प्रतिपादयन्तीति कैव्येनोक्तम् । अत एव न तस्य कर्मत्वस्य क्रियान्वयनियमः । अन्यथा कारकशक्तः क्रियाविशेषणत्वनिययान्न कर्मादेः प्राधान्यं स्यात् । एवं कर्मादिपदं यथा विभक्तिवाच्यतावच्छेकरूपेण कर्मादिभाननियामकं न तथा पक्षादि पदमपीति बोध्यम् । नचोक्तरीत्या परिगणनोदाहरणाऽन्यथोपपत्त्या तल्लेखनञ्चानुपपन्नमिति वाच्यम् । तिङ्कृतद्धितसमासैरभिधानं अर्थादुद्भूतकर्मत्वादिशक्त्याऽऽवेशेन न भानमिति न विभक्तप्रसक्तिरत्रैव तात्पर्यग्राहकत्वेन तदुपपत्तेः । इष्टः पुत्र, इष्यते पुत्र इत्यर्थे क्यच् कुतो नेत्याशङ्क्य स्वशब्देनोक्तत्वाच्च क्यजिति समाहितं इष्टशब्दसामानाधिकरण्यात्पुत्रार्थं कर्मत्वस्यावगतावपि पुत्र इति सुबन्तस्य कर्मवाचकत्वाऽभावाच्च तस्मात्क्यजिति तद्भावः । स्वं कर्मत्वं तद्वाचकशब्देन पुत्रगतकर्मत्वस्योक्तत्वाच्च तत्रार्थं पुत्रशब्दस्य शक्तिरित्यक्षरार्थः । 'युप आत्मन' इत्यस्य कर्मत्वविशिष्टबोधकसुबन्तात्क्यजित्यर्थ इति तदाशयः । वस्तुतस्तु कर्मत्वविशिष्टबोधकात्सुबन्तात्क्यजित्यर्थे इह भवन्त इत्यादिना समाध्यन्तरमुक्तं, वाक्ये फलस्य विशेष्यत्वाद्बृत्तौ व्यापारस्येति समानाश्रत्वाभावेन तत्रार्थं न वृत्तिरित्याहुः ॥

प्राचीनाऽनुसारेणोक्तस्याऽभिधानं तु प्रायेण तिङ्कृतद्धितसमासैरित्यत्र प्रायेणेत्यस्य फलमाह—कचिन्निपातेनाऽभिधानमिति । अयम्भावः,

विषवृक्षोऽपि सम्बद्धं स्वयं छेतुमसाम्प्रतम्

इति श्लोके निपातेनाऽपिना विषवृक्षरूपकर्मण उक्तत्वात्ततः प्रथमा निपातेनाऽभिधानस्याऽनभ्युपगमेऽपिनोक्तकर्मण उक्तत्वेनाऽपि विषवृक्षशब्दाद्द्वितीया दुर्वारैवेत्यवसेयम् ।

एवं क्रमादमुं नारद इत्यबोधि स इत्यादाविति शब्देन निपातेन नारदरूपकर्मण उक्तत्वाच्च ततो द्वितीया किन्तु प्रथमैव । अत एव, अपिना निपातेनाऽधिकरणस्योक्तत्वात्सम्य-प्राप्तौ वचनसामर्थ्यात्सप्तमी, विभक्त्यर्थेऽव्ययीभावसमासविधायकवचनसामर्थ्यादिति तदर्थं इति प्राञ्चः ।

वस्तुतस्तु—विषवृक्षोऽपीति पद्ये तुमुन उपपत्त्यर्थमिष्यते इति क्रियान्वराध्याहारस्यावश्यकत्वम्, अन्यथा क्रियार्थकक्रियोपपदत्वस्य शकादियोगस्य चाऽऽत्वात्तुमुन् न

स्यात् । उक्तक्रियाध्याहारे तु 'इच्छार्थेषु तुमुन्' इत्यनेन सुलभ एव तुमुन्निति भावः । एवञ्च तिष्ठैव कर्मण उक्तत्वात्ततो द्वितीयाऽप्रसक्त्या निपातेनाऽभिधानाऽभ्युपगमो निष्फल एव । विषवृक्षोपि सम्बद्धं स्वयं छेत्तुमिष्यते यत्तदसाम्प्रतमन्याय्यं न युज्यते इति पद्या-
ऽर्थः । छेदनस्याऽन्याय्यत्वादिच्छाया अन्याय्यत्वं बोध्यम् । क्रमादमुमित्यत्राऽपि अयन्ना-
रद इति श्रीकृष्णीयज्ञानाऽकारस्याऽनुकरणम् । नारद इत्येतच्छब्दाऽभिलष्यमानाकारो
बोधः । तथा च नारद इत्यस्य प्रथमान्तत्वेनाऽप्रथमान्तत्वेनाऽप्रातिपदिकत्वात्ततो न द्वि-
तीयेति निष्फलैव निपाताऽभिधानाऽभ्युपगतिः । विभक्त्यर्थेऽव्ययीभावसमासविधायकवच-
नसामर्थ्यात्तिङ्कृतद्धितसमासैरेवाऽभिधानं नत्वेतदतिरिक्तैरितिपरिगणनकल्पकस्यैव युक्त-
त्वान्निपातेनाऽभिधानेऽप्यधिकरणे सप्तम्युत्पत्तौ बाधकाऽभावेन निपाताभिधानं नैव स्वा-
कार्यमित्याहुः ॥

तथा युक्तञ्चानीप्सितम् । तथा क्रियायुक्तस्येप्सिततमस्य कर्मत्वमिति तदर्थः ।
सूत्रेऽनीप्सितपदस्यानुद्देश्यमित्यर्थः । अनुद्देश्यञ्च द्विविधं द्वेष्यमुदासीनञ्च । आद्यस्योदा-
हरणम्, ओदनं भुञ्जानो विषं भुङ्क्ते । द्वितीयस्योदाहरणम्, ग्रामं गच्छंस्तृणं स्पृशतीति ।
वस्तुतस्तु न पूर्वप्रदर्शितं द्वेष्योदाहरणम्, समभिग्राह्यतथात्वार्थप्रधानीभूतव्यापार-
प्रयोज्यतद्धात्वर्थफलाश्रयत्वस्य तथायुक्तपदार्थत्वात्पराधीनतया विषं भुञ्जानेऽपि
विषस्य भुजिक्रियानिरूपितफलाश्रयत्वेनोद्देश्यत्वात्कर्तुरित्यनेनैव कर्मत्वसिद्धेः । तदुक्तं
भगवता भाष्यकृता (आतश्च विषमोप्सितंयत्तद्भक्षयती)ति, तस्माच्चौरान्पश्यतीति
द्वेष्यस्योदाहरणम्, विषयेन्द्रियसम्बन्धेन दृश्यमाना अपि चौरा न दर्शनोद्देश्या अपित्वनि-
ष्टदर्शना एवेति । एवं च पूर्वसूत्रेण कर्मत्वाऽप्राप्तावनेन कर्मत्वमिति । नचोदासीनोदाह-
रणे तृणादेशीप्सिततमत्वाऽभावेन कर्मत्वं न स्यादिति वाच्यम् । स्पृश्यमानस्य गङ्गादेः
स्पर्शादिजन्यसंयोगादिफलाधारत्वात्कर्मत्वोपपत्तेः । न च (तथा युक्तमित्येवा)स्तु सूत्रं
मास्तु च तत्राऽनीप्सितग्रहणमिति वाच्यम् । तदभावे प्रकर्षहीनस्यापीप्सितस्यानेन कर्म-
संज्ञाया (वारणार्थानामि) त्यस्याऽनवकाशत्वेनाऽपादानत्वापत्तेः । एवञ्च यवेभ्यो गवां
वारणाय यदा दण्डोद्यमनादिकं कृतं तेनैव व्यापारेण तत्र संचरन्त्यो महिष्योऽपि वारिता
भवन्ति तादृशस्थले महिषीवारीरयति इति प्रयोगो न स्यादनीप्सितमहिष्या अप्यपादनत्व-
प्रसक्तेः । अतः अनीप्सितमित्युपात्तम् । तथा युक्तमित्यस्याऽभावे विषेणौदनं भुङ्क्ते
इत्यादौ करणत्वमात्रविवक्षायां विषस्य, प्रयागात्कार्शीं गच्छतीत्यादौ प्रयागस्य च कर्म-
त्वापत्तिर्दुर्वारेति तदावश्यकम् । सति च तस्मिन् प्रकृतधात्वर्थफलाश्रयत्वरूपतथायुक्तत्वा-
ऽभावान्नोक्ताऽऽपत्तिरित्यलम् ॥

अकथितञ्च । अपादानानीत्यत्राऽपादानादिशब्दस्य भावप्रधाननिर्द्देशेनाऽपादानत्वा-
दिपरत्वादिविशेषैरविवक्षितस्याऽपादानत्वादिरूपेणा (भासमानस्या) (प्रतीयमानस्य)
कारकस्य कर्मत्वमित्यर्थः । अपादानादिशब्दस्य धर्मपरत्वाऽभावे प्रसक्तिपूर्विकाऽपादानत्वा-
द्यविवक्षायामेवाऽनेन कर्मत्वं स्यात्सर्वथा पूर्वविधेरप्रसक्तौ न स्यादित्युक्तशब्दस्य धर्मपरत्व-
मावश्यकम् । अपादानत्वादिविवक्षायां तु गोःपयो दोग्धीत्यादौ पञ्चम्यादय एव भवन्ति ।
अपादानत्वाद्यविवक्षायामन्वयितावच्छेदककर्मत्वमन्वयितावच्छेदककर्मत्वादिरूपेण विवक्षाया-

मनेन कर्मत्वमिति बोध्यम् । नचोक्तरूपेण विवक्षायां किं बीजमिति वाच्यम् । कारक-
त्वव्याप्यकर्मादिसंज्ञानां स्वबोध्यार्थं कर्मादौ कर्मत्वादिशक्तिमत्वबोधकस्यैव तत्र बीज-
त्वात् । बोधोऽपि कर्मत्वादिशक्तिमत्त्वेनैवेति । एतत्सूत्रविहितकर्मणि विहिताया
द्वितीयायाः सम्बन्धार्थकत्वं प्राचीनोक्तं खण्डयति । तथाहि, 'कर्मणि द्वितीये'
त्यादिशास्त्राऽभावे सर्वत्र षष्ठ्याः प्राप्तिरिति सर्वासां द्वितीयादीनां षष्ठ्यपवादत्वं तदपवा-
दत्वमात्रेणोक्तरूपाया द्वितीयायाः सम्बन्धार्थकत्वन्न समुचितं तथा सति कर्मणि द्वितीये-
त्यस्य वैरूप्यापत्तेः । कर्तुरित्येतद्विहितकर्मणि या द्वितीया तस्याः कर्मत्वबोधकत्वं एत-
त्सूत्रविषये सम्बन्धबोधकत्वमिति स्पष्टमेव वैरूप्यं स्यादिति भावः । एतत्सूत्रविषयेऽपि
कर्मत्वशक्तिमत्त्वेन द्वितीयाया बोधकत्वादेव, अत्र सूत्रेण कर्मत्वे सिद्धे कर्तुरिति तथायुक्त-
मिति च सूत्रद्वयं व्यर्थमित्याशङ्क्य, उक्तसूत्राऽभावेऽनीप्सितमात्रस्यापि कर्मसंज्ञापत्तौ
वारणार्थानामित्यस्याऽनवकाशत्वाद्गनेर्माणवकं वारयतीत्यत्र माणवकादपि पञ्चम्यापत्ति-
रित्युक्तसूत्रद्वयमवश्यं कार्यमित्युत्तरितं, द्वितीयायाः सम्बन्धार्थकत्वे शङ्कासमाधानयोर्भा-
ष्यकृतकृतोः स्पष्टैवाऽसङ्गतिरिति । दुहादिधातूनां व्यापारद्वयार्थकत्वेन कर्तुरिति कर्मत्वं
सिद्धे कर्मत्वेनाऽविवक्षायामप्यनेन कर्मत्वमिति परास्तमेतेनेति दिक् ॥

ननु नटस्य गाथां शृणोतीत्यादौ नटस्य गीतद्वारा क्रियाजनकत्वेन कारकत्वादकथि-
तञ्चेत्यनेन कर्मत्वाक्षतिः । न च तस्याऽपादानत्वविवक्षणान्नोक्तापत्तिरिति वाच्यम् ।
'आख्यातोपयोगे' इत्यत्रोपयोगग्रहणादनुपयोगे नियमपूर्वकविद्यास्वीकारभिन्ने आख्यातुर-
पादानत्वाविवक्षाबोधनात् । न च दुहादिधातुकर्मयुक्ताभावान्न दोष इति वाच्यम् ।
तदंशस्यापि परिगणनलभ्यत्वादित्यत आह—दुह्याजिति ।

दुह्याचपचण्डरुधिप्रच्छिच्चिब्रूशासजिमथमुषाम् ।

कर्मयुक् स्यादकथितं तथा स्यान्नोद्वहृत्पूवहाम् ॥ १ ॥

इति षोडशधातुपरिगणनम् । अत्र श्रुधातोरसत्त्वात्परिगणितधातुकर्मयुक्ताभावेन न
नटस्य कर्मत्वमिति भावः । परिगणनमिदं प्राचामनुरोधेनैव, भाष्ये तु दुहियाचिरुधिप्र-
च्छि भिक्षि चिब्रूशासय इत्येव पठिताः । कर्मयुक्तत्वं नाम कर्मसम्बद्धत्वं तच्च न सर्वत्रै-
करूपं किंतु क्वचिद्धात्वर्थव्यापारात्प्राक् । क्वचिच्च धात्वर्थव्यापाराऽनन्तरमिति प्रकारद्वयम्
तत्रोक्तप्रकारद्वये ब्रुविशासिभिन्नधातुविषये धात्वर्थव्यापारात्प्रागेव कर्मसम्बद्धत्वं ब्रूशास-
धातु विषये तु धात्वर्थव्यापाराऽनन्तरं कर्मसंबद्धत्वम् । ब्रुविशासिभिन्नेऽपि, सति
सम्भवे धात्वर्थव्यापारात्प्रागेव कर्मसम्बद्धत्वं ग्राह्यम् । अत एव गां पयो दोग्धि स्था-
ल्यामित्यादौ गोपव्यापाराऽनन्तरं स्थाल्यादेः पयः सम्बद्धत्वेऽप्यधिकरणत्वाऽविवक्षायाम-
नेन कर्मत्वं न । तथाच तत्राऽपादानादीत्यत्रादिशब्देनाऽपादानसम्प्रदानाऽधिकरणाना-
मेव ग्रहणं, करणस्य तु न हस्तादेः करणस्य पय आदिकर्मयोगाऽभावात् ॥

गां दोग्धि पय इति—अन्तःस्थितद्रवद्रव्यनिष्ठविभागानुकूलव्यापारो दुहेरर्थः ।
न च 'अकथितञ्चे'त्यस्येदमुदाहरणं व्यर्थं, गौः पयस्त्यजति गवा पयस्त्याजयतीत्यर्थं
पूर्वसूत्रेणैव कर्मत्वसिद्धेरिति वाच्यम् । व्यापारद्वयस्य धात्वर्थत्वे पूर्वसूत्रेण कर्मत्वसिद्धा-
वप्येकव्यापारार्थकत्वे एतत्सूत्रोदाहरणस्य साफल्यत्वात् । तत्र गोरपादानत्वाविवक्षायामनेन

कर्मत्वम्, अपादानत्वविवक्षायां तु पञ्चम्येव, पयसि गोरन्वये षष्ठी, द्विकर्मकेषु गवादीनां कर्मत्वाऽविवक्षया क्रियायामन्वये न षष्ठी, अनभिधानात् षष्ठ्यन्तस्य स्वान्वययोग्यनाम-समभिव्याहारे एवान्वयस्योत्सर्गतो व्युत्पत्तेश्च । देवदत्तकर्तृकं पयःकर्मकं गोसम्बन्धि दोहनमिति बोधे पञ्चमी । देवदत्तकर्तृकं गोसम्बन्धि पयःकर्मकं दोहनमिति बोधे गोशब्दा-त्षष्ठीति बोध्यम् ।

बलिं याचते वसुधामिति—स्वीकाराऽनुकूलव्यापारः परस्वत्वनिवृत्तिस्वस्वत्वो-त्पत्त्युभयाऽनुकूलव्यापारो वा याचतेरर्थः । स्वत्वे बलेनिरूपकत्वसम्बन्धेनान्वयेऽनेन कर्म-त्वम् । पूर्वविषयस्य कस्याऽप्यभावेनाऽप्राप्तिपूर्विकाऽविवक्षा बोध्या । नचाऽपादानत्वस्य प्रसक्त्या कथमप्राप्तिपूर्विकाऽविवक्षेति वाच्यम् । विभागस्योक्तधात्वर्थत्वाऽभावेनाऽपादा-नत्वाऽप्रसक्तेः । उक्तं हि भाष्ये (न हि याचनादेवाऽपायो भवति याचितोऽसौ यदि ददाति तदाऽपायेन युज्यते) इति । असंकीर्तितपठ्यायस्याऽकथितशब्दस्य ग्रहणे गां दोग्धि गोर्दोग्धि इति च याचिष्टच्छिभिक्षयोगे कर्मसंज्ञैवेत्येषां व्यवस्थेति सिद्धान्ते कैयटोक्तिश्च । बलेर्बलुधानिष्टस्वनिरूपितस्वामित्वात्मकसम्बन्धात्मकमयुक्तत्वात्तदनेन कर्मत्वमिति भावः ॥

अविनीतं विनयं याचत इति—इदमवश्यं करिष्यामीति शब्दप्रयोगजनकविशेष-रूपस्वीकागाऽनुकूलव्यापारोऽत्र याचेरर्थः । फलतावच्छेतकसम्बन्धश्चात्र विषयतेति अवि-नीतस्य विनयेन सह स्वविषयकज्ञानवत्त्वसम्बन्धेन कर्मयुक्तत्वात्कर्मत्वम् ॥

तण्डुलानोदनं पचतीति—विक्रिलच्यनुकूलव्यापारो हि पचधात्वर्थः । वस्तुतस्तु (द्वयर्थः पचिरि)ति भाष्याद्विकलेदनं निर्वर्त्तनं च धातोर्र्थः तण्डुलान्विकलेदयन्नोदनं निर्व-र्त्तयतीति वाक्यार्थः । तण्डुलकर्मकविक्रिलत्तिपूर्वकौदनकर्मकं निर्वर्त्तनमिति बोधः । तथा च पचधात्वर्थस्योक्तरूपत्वात्कर्तुरित्यनेनैव कर्मत्वसिद्धावस्यैतत्सूत्रोदाहरणत्वं चिन्त्यम् ॥

गर्गान् शतं दण्डयतीति—बलात्कारपूर्वकपरस्वत्वनिवृत्तिपूर्वकस्वस्वत्वोत्पत्त्य-नुकूलव्यापारो दण्डयतेरर्थः । वस्तुतस्तु स्वसम्प्रदानानुकूलव्यापाराऽनुकूलज्ञानरूपो धा-त्वर्थः । तथा च व्यापारद्वयार्थकदण्ड्यादिधातुयोगेऽपि पूर्वसूत्रेणैव कर्मत्वसिद्धाविदमप्ये-तत्सूत्रोदाहरणं चिन्त्यमेव । एवं व्यापारद्वयार्थकत्वेन सति प्रयोगे बहूनां धातूनां द्विक-र्मकत्वं बोद्धव्यम् ॥

व्रजमवरुणद्धि गामिति—निर्गमप्रतिबन्धपूर्वकयत्किञ्चिदधिकरणकचिरस्थित्य-नुकूलव्यापारोऽवरुधेरर्थः । व्रजे गौस्तिष्ठति तत्र तां निर्गमप्रतिबन्धपूर्वकं चिरं स्थापय-तीति प्रतीतेः । तथाचैकाश्रयको गोवृत्तिनिर्गमप्रतिबन्धानुकूलो व्रजसम्बन्धीति बोधः । अधिकरणत्वाऽविवक्षायामनेनात्र कर्मत्वम् । व्यापारद्वयस्य धात्वर्थत्वे पूर्वसूत्रेणैव कर्मत्वम् ॥

माणवकं पन्थानं पृच्छतीति—जिज्ञासाविषयीभूतार्थज्ञानानुकूलः केन पथा गन्तव्यमित्यभिलाषादिरूपो व्यापारः पृच्छतेरर्थः । ज्ञानविषयत्वात्पथः कर्मत्वं माणवकेन च पथः स्वज्ञानाश्रयत्वरूपः सम्बन्धः । (नहि प्रश्नादेवाऽपायो भवति पृष्टोऽसौ यदा व्या-चष्टे तदापायेन युज्यते) इति भाष्योक्त्या नात्राऽपादानत्वविवक्षेति बोध्यम् । न च सम्प्र-दानत्वस्यैव विवक्षाऽस्त्विति वाच्यम् । कर्मसम्बन्धवत्त्वेनेच्छाविषयत्वाऽभावेन तद्विव-

क्षया असम्भवात् । अत्रापि व्यापारद्वयार्थकत्वे कर्तुरिति सूत्रेण कर्मत्वं बोद्धव्यम् । पथ-
विषयकजिज्ञासाविषयकमाणवकवृत्तिज्ञानाऽनुकूलो देवदत्तकर्तृको व्यापार इति बोधः ।

वृत्तमवचिनोति फलानीति—अत्र ग्रहणाऽनुकूलव्यापारोऽवचिनोतेत्यर्थः । तथा
च फलवृत्तिग्रहणाऽनुकूलव्यापारो देवदत्तवृत्तिरिति बोधः । शेखरकारस्तु वृक्षात्फला-
न्यादत्ते इत्यर्थाद्विभागपूर्वकदानस्य धात्वर्थत्वमभ्युपगच्छति । अपादानत्वाऽविवक्षाया-
मनेन कर्मत्वम् ॥

माणवकं धर्मं ब्रूते इति—ज्ञानाऽनुकूलः शब्दप्रयोगरूपो व्यापारो ब्रूधात्वर्थः ।
एवञ्च देवदत्तवृत्तिः शिष्यसम्बन्धी धर्मविषयकज्ञानजनको व्यापार इति बोधः । केचित्तु
वदिवचित्रुवि-उपदिशि-याचतीनां प्रतिपत्यवच्छिन्नव्यापारोऽर्थः । शिष्यनिष्ठप्रतिपत्तो
शिष्यस्याधेयत्वसम्बन्धेनाऽन्वयः । तत्रैव धर्मस्य विषयतासम्बन्धेनाऽन्वयः । तथा च
धर्मविषयिणी या शिष्यनिष्ठा प्रतिपत्तिस्तदनुकूलो देवदत्तवृत्तिव्यापार इति बोध इत्याहुः ॥

माणवकं धर्मं शास्तीति—प्रवृत्तिपर्यवसायी ज्ञानाऽनुकूलः शब्दप्रयोगरूपो व्यापार
एव शास्त्रधात्वर्थः । एवं च शिष्यसम्बन्धी प्रवृत्तिपर्यवसायी धर्मप्रतिपादकशब्दकर्मको-
च्चारणानुकूलो देवदत्तवृत्तिव्यापार इति बोधः । प्रवृत्तिपर्यवसायी च धर्मं कुरु इत्यादिवि-
धिघटितोपदेशरूपो बोध्यः । फलतावच्छेदकः सम्बन्धश्चात्र विषयता । माणवकस्य वचना-
दिकर्मणा धर्मेणेच्छाविषयीभूतत्वात्सम्प्रदानत्वं तस्याविवक्षणेऽनेन कर्मत्वं बोध्यम् । कर्तु-
व्यापारोत्तरं माणवकस्य धर्मेण स्वविषयकज्ञानाश्रयत्वरूपः सम्बन्ध इति ॥

शतं जयति देवदत्तमिति—अनेकव्याजपूर्वकोऽन्यस्वत्वनिवृत्तिपूर्वकः स्वस्वत्वो-
त्पत्त्यनुकूलो व्यापारो जिघात्वर्थः ॥

सुधां क्षीरनिधिं मथनातीति—दण्डग्रहणपूर्वकोऽन्तर्गतसारभागोत्थानाऽनुकूलव्या-
पारो मन्थेरर्थः । उत्थानञ्चात्रोद्धर्षदेशसंयोगः ॥

देवदत्तं शतं मुष्णातीति—धनस्वाम्यज्ञानपूर्वकग्रहणाऽनुकूलव्यापारोमुषधात्वर्थः ।
अत एव विभागस्य धात्वर्थान्तर्भावे देवदत्तस्याऽपादानत्वं तदविवक्षायामनेन कर्मत्वम् ॥

ग्राममजां नयति हरति कर्षति वहति वेति—उत्तरदेशसंयोगानुकूलव्यापारा-
नुकूलव्यापारो णिधात्वर्थः । स्कन्धग्रहणपूर्वक उक्तधात्वर्थ एव वहधात्वर्थः । गत्यनुकूल-
व्यापारविशेषः कृपतेरर्थः । बलाद्ग्रहणपूर्वकं देशान्तरप्रापणं ह्रधात्वर्थः । एषामुक्तार्थं कर्तु-
रित्येव कर्मत्वम् । एवञ्च ग्रामसम्बन्धी अजानिष्ठोत्तरदेशसंयोगाऽनुकूलव्यापारो देवदत्तवृ-
त्तिरिति बोधः । एवं भारं वहतीत्यादावपि बोध्यः ॥

अर्थनिबन्धनेयं संज्ञेति—अकथितञ्चेत्यनेन या संज्ञा साऽर्थनिबन्धनाऽर्थनिमित्ति-
का, न तु स्वरूपाऽऽश्रया स्वरूपनिमित्तिकेति तदर्थः । नचैतत्सूत्रविहितकर्मसंज्ञाया अर्थ-
निमित्तकत्वे किम्प्रमाणमिति वाच्यम् । तद्वाजसूत्रस्थभाष्यकैयटयोरेव प्रमाणत्वात् ।
तत्र हि, (अहमपीदमचोद्यं चोद्ये) इत्युक्तम् । असौ अस्मान्मामचोद्यं चोदयतीति तद-
र्थः । तत्र पृच्छिपर्यायस्य चुदेरपि द्विकर्मकत्वं दृश्यते उक्तसंज्ञायाः स्वरूपनिमित्तकत्वे
उक्तभाष्यकैयटौ व्याकुप्येयाताम् । चोद्ये इत्यत्र कर्मणि प्रत्यये अस्मच्छब्दात्प्रथमा इद-
मृशब्दाद्द्वितीया, अत एव मारीचमुच्चैर्वचनं महार्थमिति भट्टिकाव्यप्रयोगोपपत्तिरिति प्राञ्जः ।

शेखरकृतस्तु—परिगणिताऽतिरिक्तानां परिगणितधातुसमानार्थकानां येषां धातूनां द्विकर्मकत्वमिष्टं तेषां व्यापारद्वयार्थकत्वात्कर्तुरित्येव कर्मत्वसिद्धौ सञ्ज्ञाया अर्थनिमित्तकत्वमनादेयम् । अत एव, न 'आख्यातोपयोगे' इति सूत्रस्थभाष्यपरिगणनभङ्गापत्तिः । तस्या अर्थनिमित्तकत्वे तु भाष्योक्तपरिगणनस्य स्पष्टैवाऽसङ्गतिः, तत्समानार्थकानामन्येषामपि द्विकर्मकत्वात् । किञ्चोभयार्थकयाचिग्रहणेनैव बलिं भिक्षते वधुधामित्यादावपि कर्मत्वसिद्धौ परिगणने भिक्षधातुग्रहणस्य वैयर्थ्यापत्तेश्चेत्याहुः ॥

अकर्मकधातुभिर्योगे देशः कालो भावो गन्तव्योऽध्वा च कर्मसंज्ञक इति वाच्यमिति—वार्त्तिकम् । सत्यकर्मकधातुयोगे देशकालभावगन्तव्याध्ववाचकशब्दानां कर्मसंज्ञा वक्तव्येति तदर्थः । अकर्मकधातूनां स्वार्थकाणकव्यापने शक्तिस्तथा च स्वार्थकारणकव्याप्त्यनुकूलव्यापार इत्यर्थे मासमास्ते इत्यादौ व्याप्तिरूपफलाश्रयत्वान्माणवकस्य कर्तुरिति कर्मत्वम् । देवदत्तकर्तृकासनकरणकमाससम्बन्धिव्याप्त्यनुकूलव्यापार इति बोधः । अत्र देशपदेन देशत्वाऽवान्तरधर्मवान् कुरुषञ्चालादिरेवगृह्यते न तु सामान्यतो देशः, नवा ग्रामत्वादिना ग्रामः । अत एव कुरुन् स्वपिति तिष्ठति वेति प्रयोगो भवति, न भवति देशं ग्रामं वा स्वपिति तिष्ठति वेति प्रयोगः । कालपदेन च कालत्वाऽवान्तरधर्मवान् माससम्बत्सरादिरेव गृह्यते न तु सामान्यतः कालः । एवञ्च मासं सम्बत्सरं वाऽऽस्ते इति प्रयोगो भवति न कालमास्त इति । भावपदेन च गोदोहनादिरेव न तु तदतिरिक्तः, तेन गोदोहमास्ते इति प्रयोगः । न च गोदोहादिशब्दस्य कालार्थकत्वात्कालग्रहणेनैवोक्तप्रयोगोपपत्तौ भावग्रहणं व्यर्थमिति वाच्यम् । घञन्तेन प्रतिपाद्यमानस्यापि कालस्य कर्मत्वं भवतीति प्रपञ्चार्थत्वेन भावग्रहणस्य साफल्यम् । अध्वपदेनाध्वत्वाऽवान्तरधर्मवतः क्रोशयोजनादिरेव ग्रहणं न तु सामान्यतोऽध्वनः । तेन क्रोशं योजनं वाऽऽस्ते देवदत्त इति भवति नतु अध्वानमास्ते इति ।

प्राचीनोक्तं प्रकृतवार्त्तिकस्य कर्मसंज्ञाविधायकत्वं खण्डयति । भाष्ये कर्मसंज्ञाविधायकत्वेनादृष्टत्वान्नास्य कर्मसंज्ञाविधायकत्वम् । नचास्य वचनस्यैवोक्तसंज्ञाविधायकत्वमस्तीति वाच्यम् । अकर्मकधातुप्रकृतिकण्यन्ताः कथं द्विकर्मका इति पूर्वपक्षे जाते ।

कालभावाऽध्वगन्तव्याः कर्मसंज्ञा ह्यकर्मणाम् ।

देशश्चे, त्येवाकथितसूत्रे भाष्ये उक्तत्वात् । तत्र प्रसिद्धार्थकहिंशब्दप्रयोगात्कालादि कर्म प्रसिद्धमेव पूर्वसूत्रबोधितमेवेति बोध्यते । नच हिंशब्दस्य वाक्यालंकारार्थत्वादुक्ताऽभिप्रायकत्वाऽभावेनास्य विधायकत्वे न किमपि प्रतिबन्धकमिति वाच्यम् । कालाऽध्ववाचकयोः कर्तुरित्येव कर्मत्वसिद्धौ कालाध्वानौ कर्मवदिति वार्त्तिकं व्यर्थमितिरीत्यास्य वार्त्तिकस्य प्रत्याख्याने घटं करोतीत्यादाविव प्राकृतमेवैतत्कर्म पूर्वसूत्रबोधितमेवेति 'कालाध्वनोरिति सूत्रस्थभाष्योक्तेरेव प्रतिबन्धकत्वात् । अस्याऽविधायकत्वादेव, समयां समायां विजायत इति विग्रहकथनपरस्य 'समां समां विजायते' इति सूत्रस्थभाष्यस्य सङ्गतिः । अन्यथाऽनेन द्वितीयाया एव साधुत्वात्तदसङ्गतिः । तस्मादुक्तप्रकारेणाऽकर्मकधातूनां कालादिकर्मत्वाद्द्विकर्मकत्वमित्येव तत्तात्पर्यमित्यलम् ॥

गतिवुद्धिप्रत्यवसानार्थेति—गत्यर्थकबुद्ध्यर्थकप्रत्यवसानार्थकशब्दकर्मकाऽक-

र्मकधातूनामनुत्पन्ने णिचि तस्य कर्तुंरुत्पन्ने णिचि कर्मत्वमिति तदर्थः । शब्द-
कर्मकेत्यत्र कर्मपदं कर्मकारकपरं न तु 'कर्तरि कर्मव्यतोहारे' इत्यत्रेव क्रिया-
परं व्याख्यानात् । अत एव शब्दार्थकह्वायिक्रन्दिधात्वोरण्यन्तावस्थकर्तुर्ण्यन्तावस्थायां
न कर्मत्वम् । णिच्पदं चात्र हेतुमणिच एव बोधकं न तु स्वार्थणिचः । सूत्रघटकणिच्पदस्य
हेतुमणिजबोधकत्वादेव (भक्षेरहिंसार्थस्य ने)ति निषेधश्चरितार्थः । अन्यथा नित्यण्यन्त-
स्य चौरादिकस्य भक्षेरण्यन्तावस्थाऽसम्भवात्तत्कर्तुः कर्मत्वाऽप्राप्त्या निषेधो व्यर्थ एव
स्यादिति भावः । ननु णिच्प्रकृतिकधात्वर्थव्यापारप्रयोज्यफलाश्रयस्येव णिजर्थव्यापार-
प्रयोज्यफलाश्रयस्यापि कर्तुरित्येव कर्मत्वसिद्धौ गतिबुद्धीति सूत्रं व्यर्थमिति चेन्न । णि-
जर्थव्यापारप्रयोज्यफलाश्रयाणां कर्मत्वं चेत्तर्हि गत्यर्थादिप्रकृतिकानामेवति नियमार्थत्वेन
तस्य सार्थक्यात् । तेन पाचयत्योदनं देवदत्तेनेत्यादौ न देवदत्तस्य कर्मत्वम् । पूर्वसूत्रे णि-
जर्थव्यापारप्रयोज्यफलाश्रयातिरिक्तत्वेन संकोचेन सूत्रस्य स्वांशे चारितार्थ्यमिति । गती-
त्यादि किमित्यादिना तदेवाऽनूयते इति बोध्यम् ॥

अण्यन्तानां किमिति । अयम्भावः, सूत्रेऽणीत्यस्याऽभावेन कर्तुः कर्मत्वमित्यर्थं
गमयति देवदत्तेन यज्ञदत्तं विष्णुमित्र इत्यादौ देवदत्तस्यापि कर्मत्वं दुर्वारम्, तत्सत्त्वे तु
देवदत्तस्याऽण्यन्तावस्थायां कर्तृत्वाऽभावेन नोक्तापत्तिरिति । उक्तस्थले बोधस्तु यज्ञदत्तक-
र्मकगमनाऽनुकूलदेवदत्तकर्तृकव्यापारानुकूलविष्णुमित्रकर्तृको व्यापार इति दिक् ॥

नियन्तृकर्तृकस्येति । ननु वहधातोर्वाहकर्तृकत्वान्नियन्तृकर्तृकत्वाऽभावेन निषेधप्रति-
षेधोऽनुपपन्न इति चेन्न । नियन्तृकर्तृकण्यन्तप्रकृतिभूतस्य वहेरित्यर्थं तदुपपत्तेः । न च प्रा-
पणार्थकस्य वहैर्गत्यर्थत्वाभावात्कर्मत्वाऽप्राप्त्या तन्निषेधवार्तिकारम्भो व्यर्थ इति वा-
च्यम् । ग्रामं प्राप्त इत्यादौ गतिं विना ग्रामप्राप्त्यसम्भवादाक्षिप्तगत्याऽपि गत्यर्थत्वमि-
त्यभिमानेन तदारम्भस्य सार्थक्यादिति ॥

ननु (गतिबुद्धी) तिसूत्रे बुद्धिपदेन ज्ञानस्य ग्रहणाच्चक्षुरादीन्द्रियजन्यज्ञानार्थकानां
धातूनां बुद्ध्यर्थत्वात्सूत्रेणैव (दृशेश्चेति) वार्तिकोदाहरणस्यापि गतार्थत्वाद्वास्तिकं व्य-
र्थमेवेत्याशङ्क्य समाधत्ते—सूत्रे ज्ञानसामान्यार्थानामेवेति । उक्तवार्तिकं व्यर्थं स-
ज्ज्ञापयति गतिबुद्धीतिसूत्रे बुद्ध्यर्थपदेन ज्ञानसामान्यार्थानामेव ग्रहणं न तु ज्ञानविशेषा-
र्थानामिति । एवञ्च सूत्रेण वार्तिकोदाहरणस्यागतार्थत्वात्तदावश्यकमिति स्वांशे चारि-
तार्थ्यं जातं, फलञ्च ज्ञापनस्य स्मारयति प्रापयति देवदत्तेनेत्यादौ देवदत्तस्य कर्मत्वाऽभा-
वरूपमिति भावः ॥

ननु शब्दं करोतीत्यर्थं 'शब्दवैरकलहे'ति क्यङि तदन्ताणिचि शब्दायिधातोर्धात्वर्थे-
नोपसंगृहीतस्य शब्दरूपकर्मणो धात्वर्थकुक्षिप्रविष्टत्वेनाऽकर्मत्वाद्गतिबुद्धीति सूत्रेण कर्म-
संज्ञा दुर्वारेत्यत आह—शब्दायतेनेति । शब्दायधातोरणि कर्तुः णौ कर्मत्वं नेति तदर्थं
शब्दाययति देवदत्तेन यज्ञदत्त इत्यादौ न देवदत्तस्य कर्मत्वापत्तिरिति दीक्षिताऽऽशयः ॥

नाशेशास्तु—शब्दकर्मत्यत्र कर्मपदस्य क्रियापरत्वे शब्दक्रियाणामित्यर्थेऽकर्मकत्वा-
त्प्राप्तगतिसंज्ञावारणाय ह्याययति शब्दाययति क्रन्दयतीनां कर्मत्वप्रतिषेधस्य भाष्यकृतो-
क्तत्वाच्छब्दकर्मकाणामित्यर्थं तदनुक्त्याऽस्य धातोः शब्दरूपकर्मणो धात्वर्थेनोपसंगृहीत-

त्वेऽपि ह्यतेरिव बहिर्भूतपुत्रादिकर्मणः सम्भवेन तदभावे विनिगमकाऽभावादकर्मकत्वा-
ऽभावेन कर्मत्वाऽप्राप्त्या तन्निषेधार्थं वार्त्तिकमिदं व्यर्थमेवेत्याहुः ॥

ननु गतिबुद्धीति सूत्रेऽकर्मकपदस्य न विद्यते कर्म येषामित्यर्थं सकर्मकाणामपि कर्म-
णोऽविवक्षयाऽकर्मत्वाद्देवदत्तेन पाचयतीत्यादौ देवदत्तस्याऽपि कर्मत्वापत्तिरित्यत आह-
येषां देशकालादिभिन्नं कर्म न सम्भवतीत्यादि । अयम्भावः । नियमस्य सजाती-
याऽपेक्षत्वात् गतिबुद्धीति सूत्रस्य सकर्मकधातुप्रकृतिकणिजर्थव्यापारप्रयोज्यफलाश्रयाणां
कर्मत्वं चेत्तर्हि गत्यर्थादीनामेवेति नियमार्थत्वेनाऽऽस्यत्सलिले पृथ्वीमित्यादौ पूर्वसूत्रेणैव
कर्मत्वसिद्धौ सूत्रेऽकर्मकपदेन सामर्थ्याद्देशकालादिभिन्न कर्माऽभाववतो ग्रहणादवतरणदलो-
क्तप्रयोगस्थधातोर्देशकालाद्यतिरिक्तस्योद्नादिरूपकर्मणः सत्त्वेन तदविवक्षणेऽप्यकर्मकपदे-
नाऽग्रहणाच्चोक्तापत्तिशंकाकलंककणिकेति प्राञ्चः ॥

शेखरकृतस्तु—अविवक्षितकर्मकेभ्यो धातुभ्यः कृतपूर्वाकटमित्यादौ भाष्यकृता कैय-
टेन च भावे क्तादीनामङ्गीकारादत्र सूत्रे अर्मकपदेनाऽविवक्षितकर्मकाणामपि ग्रहणम् । ‘णे-
रणावि’ति सूत्रे कैयटेन निवृत्तव्यापारालुधातोर्णिचि (१) लावयति केदारं देवदत्त इत्यादौ
कर्मद्वितीयान्तकेदारस्य प्रयोगाच्चोक्तविधानामप्यकर्मकपदेन ग्रहणम् । नवाऽर्थान्तरे श-
क्त्या तस्याऽकर्मकत्वं न त्वविवक्षयेति वाच्यम् । (२) तत्त्वप्रभिज्ञयाऽर्थान्तस्त्वाभावेन
तत्र शक्तेर्वक्तुमशक्यत्वात् । अर्थान्तरे वृत्तेरित्यस्योदाहरणन्तु नदी स्यन्दते इत्या-
द्यर्थकं नदी वहतीत्यादीत्याकरे स्पष्टम् । कर्मणः शेषत्वविवक्षयाऽकर्मकत्वेन सातुः
स्मर्येत इत्यादौ भावे लस्य ‘अर्धोगर्थे’ति सूत्रे भाष्ये उदाहृतत्वेनाऽविवक्षितकर्मकाणा-
मप्यकर्मकाणामप्यकर्मकपदेन ग्रहणमित्याहुरित्यलम् ॥

ननु (एष्वर्थेष्वभिनिविष्टानामि)ति समर्थसूत्रस्थभाष्यप्रयोगात् ‘अभिनिविशश्चे’
त्यत्र ‘परिक्रयणे सम्प्रदानमि’तिसूत्रादन्यतरस्यां ग्रहणाऽनुवृत्तिरित्याह—परिक्रयणे स-
म्प्रदानमित्यादि । सूत्रेऽविकृतरूपश्रवणादविकृताया अभिनिविशित्यानुपूर्व्या यत्र श्रवणं
तत्रैव ‘अभिनिविशश्चे’त्यस्य प्रवृत्तिरिति कल्पनेनोक्तभाष्यप्रयोगे पापेऽभिनिवेश इत्यत्र
त्वाऽऽपत्तिपरिहारादन्यतरस्यां ग्रहणाऽनुवृत्तौ व्यवस्थितविभाषाऽऽश्रयणे च प्रमाणाऽभावा-
न्मूलोक्तमयुक्तमेवेति ।

नच—

निविशते यदि शूकशिखापदे सृजति सा कियतीमिव न व्यथाम् ।

इति नैषधीयपद्ये का गतिरिति वाच्यम् । अभिनिविशितिसंवातस्य विवक्षणेन ता-
दृशसंघातपूर्वस्यैव विशतेराधारस्य कर्मत्वविधानेन तत्रोक्ताऽऽपत्तेरयोगादिति नागेशा
इति दिक् ॥

ननु मशकार्थो भूम इत्यर्थ इव भाष्योक्तस्याश्वर्थस्य नेत्यस्याऽश्विनिवृत्त्यर्थस्य नेत्य-

(१) द्विधाभवनाऽनुकूलव्यापारो हि लुनातेरर्थः । तत्र व्यापारत्यागे लूयते केदारः
स्वयमेव, पुनस्तस्यैव केदारस्य प्रयोज्यत्वविवक्षया लावयति केदारं देवदत्त इति भवति ।
अत्र सूत्रेऽकर्मकपदेनाऽविवक्षितकर्मकस्याग्रहणे स्पष्टैव तादृशप्रयोगाऽनुपपत्तिरिति भावः ॥

(२) फले पूर्वकालज्ञातफलाऽभेदस्य तदेवेदमिति तत्त्वप्रभिज्ञेत्यर्थः ।

र्थस्तत्फलितमाह—अभुक्त्यर्थस्य नेति । भाष्ये तु एतस्योदाहरणस्य वने उपविश्य त्रिरात्रमुपवसतीत्यर्थश्रयणादिदं प्रत्याख्यातम् । नचैवमुपोष्य रजनीमेकामित्यादौ का ग-
तिरिति वाच्यम् । ‘कालाध्वनोरित्यनेनैव तत्र द्वितीयोपपत्तेरित्यलम् ॥

उपपदविभक्तिमाह—उभसर्वतसाविति । उभसर्वयोस्तसौ उभसर्वतसौ उभांशे उभयशब्दनिष्ठप्रकृतिकत्वस्योभयशब्दे आरोपादुभयशब्दप्रकृतिकत्वं षष्ठ्यर्थः । उपपदविभक्ती-
नां सम्बन्धोऽर्थ इति बोध्यम् । उभयशब्दसर्वशब्दप्रकृतिकतसन्तयोगे द्वितीयेति कारिका-
र्थः । धिगिति—धिकशब्दयोगेऽपि द्वितीया काव्येति तदर्थः । धिक् कृष्णाऽभक्तमि-
त्यस्य कृष्णाऽभक्तसम्बन्धनिन्देत्यर्थः । ग्रामेडितान्तेष्विति—कृतद्विर्वचनेष्वित्यर्थः ।
इदमुपपत्त्यादिष्वित्यस्य विशेषणं तेन—

उपर्युपरिबुद्धीनां चरन्तीश्वरबुद्धयः ।

इत्यत्र न द्वितीयाप्रसक्तिः । उपरिबुद्धीनामुपरीत्यर्थेन तस्यान्नेडितान्तत्वाऽभावात् ।
ततोऽन्यात्राऽपीति—अन्यशब्दयोगेऽपि द्वितीयेति तदर्थः । तेन

फलति पुरुषाऽऽराधनमृते, आपादीं यावच्छुद्धः,

आरभ्य तस्यां दशमीं तु यावत्प्रपूजयेत्पर्वतराजपुण्याः ।

इत्यादिषु क्रते शब्दयोगे यावच्छब्दयोगे च द्वितीयासिद्धिरिति दिक् ॥

(१) जपमनुप्रावर्षदिति—लक्षणत्वञ्च ज्ञानजनकज्ञानविषयत्वम् । ज्ञानजन्यज्ञान-
विषयत्वं लक्ष्यत्वम्, तथा च जपस्य वर्षाज्ञानजनकज्ञानविषयीभूतत्वाल्लक्षणत्वेन तस्मि-
न्ननुद्योत्ये सति अनोः कर्मप्रवचनीयत्वेन तद्योगे लक्षणवाचकाज्जपशब्दाद्द्वितीया । जपा-
ऽभिन्नहेतुज्ञानजन्यज्ञानविषयो वर्षणमिति बोधः ॥

ननु हेतुतृतीयायाश्च सावकाशत्वात्स्वस्वांशे लब्धाऽवकाशरूपतुल्यबलविरोधस्य स-
त्त्वाद्विप्रतिषेधसूत्रप्रवृत्त्या परत्वात्तृतीयाऽऽपत्या नदीमन्ववसितेति द्वितीयावदितरूपं न
स्यादित्याशङ्क्य समाधत्ते—परापि हेतावितितृतीयाऽनेन बाध्यत इति—लक्षणेत्थं-
भूताख्यानेति सूत्रेणैव सञ्ज्ञासिद्धावनुर्लक्षणे इत्यनेन पुनः संज्ञाविधानसामर्थ्यात्परस्या
अपि तृतीयाया बाधेनोक्तप्रयोगोपपत्तौ न कापि बाधा दृष्टिगोचरीभूता भवतीति भावः ।
न च लक्षणेत्थम्भूताऽऽख्यानेति सिद्धसंज्ञाया जपमनुसिञ्चतीत्यत्र पत्वाऽभावसाधकत्वेन
चारितार्थ्याद्द्वितीया विधायकत्वे मानाऽभावेन तदर्थमनुर्लक्षणे इत्यस्यावश्यकत्वात्पुनः
संज्ञाविधानसामर्थ्यादिति कथनमनुपपन्नमिति वाच्यम् । लक्षणेत्थमिति सूत्रस्योपसर्ग-
संज्ञाबाधननेन चारितार्थ्येऽपि कर्मप्रवचनीयेति सूत्रे तदुपस्थित्या द्वितीयाप्राप्तेः सुलभत्वेन
अनुर्लक्षणे इत्येतद्विहितसंज्ञाया निरवकाशत्वस्य स्पष्टत्वादिति दिक् ।

नदीमन्ववसितेति—नद्या सह सम्बद्धेत्यर्थः । तत्र तृतीयार्थोऽनुद्योत्यं साहित्यं
तच्च प्रकृतेऽनुयोगित्वलक्षणमेव तथा च नद्यनुयोगिकसम्बन्धप्रतियोगित्ववती सेनेति बोधः ॥

अपिः पदार्थेति—पदस्याऽप्रयुज्यमानपदान्तरस्यार्थः पदार्थः तद्द्योतकोऽपिः
कर्मप्रवचनीयसंज्ञको भवतीत्यर्थः । सर्पिषोऽपीति—अत्राऽप्रयुज्यमानस्य बिन्दुरित्यादेः
पदस्याऽर्थोऽपिद्योत्यः । सम्भावनायां लिङिति—‘उपसंवादाऽशङ्क्योश्चे’ति सूत्रस्थभा-

(१) कदा वृष्ट इति कस्यचित्प्रश्ने इदमुत्तरमिति बोध्यम् ।

प्यपठितेन (उपसंवादाशङ्क्योर्लिङ्) इति वार्तिकेनेति भावः । तत्राऽऽशङ्कोत्प्रेक्षा, सम्भावनापि उत्कटकोटिकाऽऽशङ्कैव । अपेः कर्मप्रवचनीयत्वात्तत्तद्योत्यसम्बन्धमाह, तस्या एवेति—सम्भावनाया एवेत्यर्थः । विषयीभूते भवने इति । प्रकृतार्थं भवने इत्यर्थः । कर्तुर्दौर्लभ्यमिति—अत्र कर्तुर्दौर्लभ्यमिति पष्ठीतत्पुरुषो बोध्यः । स्वदौर्लभ्यप्रयुक्त-दौर्लभ्यवत्त्वरूपसम्बन्धोऽपि द्योत्यः । बिन्दुना कर्तृत्वादुक्तसम्बन्धेन स्यात्पदवाच्यक्रिया-यामन्वीयते इत्यर्थः । तदाह—अपिशब्दबलेनेत्यादि—एवञ्च सर्पिरवयवबिन्दुदौर्लभ्य-प्रयुक्तदौर्लभ्यवती तत्कर्तृका सम्भावनेति बोधः । नन्वेवं कर्मप्रवचनीयसञ्ज्ञकापि द्योत्ये-ऽर्थे सर्पिषोन्वयेन तस्य कर्मप्रवचनीययुक्तत्वाद्वितीया स्यादित्याशङ्क्य समाधत्ते—द्विती-या तु नेह प्रवर्तत इति । सर्पिषो बिन्दुना योगो, नत्वपिना । न च परम्परया तेना-ऽपि योग एवेति वाच्यम् । कर्मप्रवचनीयद्योत्योक्तसम्बन्धेनाऽपिशब्देऽन्वयाऽभावात् । एवञ्च न द्वितीयाऽऽपत्तिः । कर्मप्रवचनीयद्योत्यसम्बन्धप्रतियोगिवाचकाद्वितीयेत्यर्थे प्रकृते-ऽपि द्योत्यस्योक्तसम्बन्धस्य बिदुः प्रतियोगी न ततो द्वितीया, स्पष्टप्रतिपत्त्यर्थमपि द्योत्य-बिन्दोः प्रयोगेऽपि (उपपदविभक्तेरिति न्यायेन द्वितीयां बाधित्वा प्रथमैवेति । अपेः कर्मप्रवचनीयत्वे फलमाह—अनुपसर्गत्वादिति—अपेः कर्मप्रवचनीयत्वेनोपसर्गत्वा-ऽभावात् स्यादित्यत्र न षत्वमिति दिक् ॥

कालाध्वनोः—अत्यन्तसंयोगो निरन्तरं सम्बन्धः । स च गुणक्रियाद्रव्यैरभावेन च । तेन मासं भोजनाऽभाव इत्यादि सिद्धम् । गुणादिभिः कालाध्वनोरत्यन्तसंयोगे सति प्रत्यासत्त्या कालाऽध्ववृत्तिभ्यां द्वितीयेत्यर्थः । उदाहरणन्तु, मासमधीत इत्यादि । बुद्धि-स्थयावदवयवसम्बन्धरूपा व्यासिद्धितीयार्थः । नचैकादश्यां रात्रौ जागृत्यादित्यादावपि द्वितीया दुर्वारिति वाच्यम् । अधिकरणत्वविवक्षणाद्वितीयाया अप्राप्तेः ॥

इति द्वितीया ॥

अथ करणकारकप्रकरणम् ।

स्वतन्त्रः कर्त्ता—स्वातन्त्र्यञ्च, कर्तृप्रत्ययसमभिव्याहारे प्रधानीभूतधात्वर्थाश्रय-त्वम् । नवोक्तस्वातन्त्र्यलक्षणे कर्तृप्रत्ययसमभिव्याहार इति विशेषणं व्यर्थं तद्रहितलक्ष-णेनैवाऽभीष्टसिद्धेरिति वाच्यम् । कर्मप्रत्ययस्थले पक्वस्तण्डुलो देवदत्तेनेत्यादौ धात्वर्थस्य फलस्य प्राधान्यात्तदाश्रयस्य तण्डुलस्य कर्तृत्वापत्तेर्दुर्वारतया देवदत्तस्य तदनापत्या तदर्थ-मुक्तविशेषणस्य सार्थक्यात् । एवञ्च धात्वर्थव्यापाराश्रयत्वं स्वतन्त्रत्वमिति तल्लक्षणं फ-लितम् । नचैवं देवदत्तेन पाचयति यज्ञदत्त इत्यादौ निजार्थव्यापाराश्रयस्य धात्वर्थव्यापारा-ऽऽश्रयत्वाऽभावात्कर्तृत्वं न स्यादिति वाच्यम् । निजो द्योतकत्वेन द्वितीयव्यापारस्यापि धात्वर्थत्वात्तदाश्रयस्य यज्ञदत्तस्य कर्तृत्वे बाधकाऽभावात् । अथवा व्यापाराश्रयस्य भा-व्योक्तस्याऽन्यानधीनस्य वा स्वतन्त्रत्वाच्च । नचाऽन्यानधीनस्य स्वतन्त्रत्वे निजन्तस्य-प्रयोज्यकर्तुः प्रयोजकाऽधीनत्वात्कर्तृत्वं न स्यादिति वाच्यम् । सर्वेषां स्वव्यापारे स्वत-न्त्रत्वस्य निर्विवादत्वात् । नचैवं प्रयोज्यप्रयोजकव्यवहारो न स्यादिति वाच्यम् । उत्तर-व्यापाराधीनत्वेनोक्तव्यवहारोपपत्तेरिति दिक् ॥

साधकतमं करणम्—साधकतममित्यस्य प्रकृष्टमित्यर्थः, तच्च यद्व्यापाराऽव्यवधानेन कार्यनिष्पत्तिरुत्तत् । उक्तञ्च,

क्रियायाः परिनिष्पत्तिर्यद्व्यापादनन्तरम् ।

विवक्ष्यते यदा यत्र काणं तत्तदा स्मृतम् ।

अथवा कारकान्तरनिष्ठव्यापारसम्बन्धावच्छिन्नक्रियाहेतुत्वाऽभावत्वे सति क्रियाहेतुत्वरूपम् । अथवा व्यापारत्वे सति कारणत्वं तत्त्वमिति ॥

ननु क्रियते येनेति व्युत्पत्त्या करणल्युडन्तकरणेतिमहासंज्ञया करणपदादेव साधकत्वे लब्धे साधकपदस्यैव साधकतमार्थपरत्वादिष्टसिद्धौ तमब्रह्मणं व्यर्थमित्याशङ्कते—तमब्रह्मणं किमिति । उत्तरयति—गङ्गायां घोष इति । अयम्भावः, व्यर्थं तमब्रह्मणं ज्ञापयति इति, इह कारकप्रकरणे शब्दसामर्थ्यगम्यप्रकर्षाऽऽश्रयणं न भवतीति । अत एव प्रत्युदाहरणीभूतोक्तप्रयोगे सप्तमीसिद्धिः । अन्यथाऽधिक्रियतेऽस्मिन्निति व्युत्पत्त्याऽधिकरणपदादाधारलाभे आधारपदस्य प्रकृष्टाधारपरत्वे तिलेषु तैलं दध्नि सर्पिरित्यादावेवाऽधिकरणसंज्ञया सप्तमी स्यान्ननु गङ्गायां घोष इत्यादावपीति । घोषाऽऽधारत्वस्य तीरधर्मस्य तीरे लक्षणया तथा प्रयोग इति बोध्यम् । न च महासंज्ञयोक्तार्थलाभासमर्थान्प्रत्याधारादिपदस्य चरितार्थत्वेन शब्दसामर्थ्यगम्यप्रकर्षेत्याद्युक्तज्ञापनासम्भवात्प्रत्युदाहरणस्य का गतिरिति वाच्यम् । आधारपदे स्वरितत्वप्रतिज्ञया गौणाधारग्रहणस्य सुलभत्वादित्यलम् ॥

रामेण वाणेन हतो वालीति—कर्तृत्वशक्तिमान्कर्तृक्रियाभावसम्बन्धश्च कर्तृतृतीयार्थः । करणत्वशक्तिमान् क्रियाकरणभावसम्बन्धश्च करणतृतीयार्थः । रामकर्तृकबाणकरणकप्राणवियोगाश्रयो वालीति बोधः ॥

प्रकृत्यादिभ्य उपसंख्यानम्—एतद्विहिततृतीयाऽर्थोऽभेदोऽन्योऽपि ।

उक्तञ्च—

प्रकृत्यादिगणाज्जाता तृतीया तु तदात्मताम् ।

अवच्छेदकतावृत्ति प्रकारत्वादि संसति ॥ इति ।

प्रकृत्या चारुतिर्यादितः स्वाश्रयाधिकरणयावत्कालवृत्तिचारुत्ववान् । प्रकृत्यभिन्नचारुत्ववानिति वा बोधः ॥

दिवः कर्म च—ननु पूर्वसूत्रात्करणपदाऽनुवृत्त्यैव कर्मकरणयोर्विधानसिद्धौ चकारो व्यर्थ इति चेन्न । तस्य संज्ञाद्वयसमावेशात्तत्र सार्थक्यात् । अत एव, अक्षैर्देवयते इत्यत्र परत्वात्तृतीया कर्मत्वाच्चाऽकर्मकत्वप्रयुक्तपरस्मैपदाऽभावश्च सिद्ध्यति । विप्रतिषेधशास्त्रबलात्तृतीयैवाऽत्र कर्मत्वकरणत्वेतिशक्तिद्वयं बोधयतीति बोध्यम् । नचोभयसंज्ञाविधानं तृतीयान्तघटितप्रयोगस्य द्वितीयान्तघटितप्रयोगस्य च साधुत्वार्थमेव तत्रोक्तशास्त्रबलेन तृतीयैव चेद्वितीयान्तघटितप्रयोगस्याऽसाधुत्वमेव स्यादिति वाच्यम् । अक्षाणां फलाश्रयत्वसमानाऽधिकरणकर्मत्वविवक्षायांमक्षान्दीव्यतीति द्वितीयान्तघटितप्रयोगस्य साधुत्वात् । न च दिवः साधकतमस्योभयसंज्ञाविधानेनाऽक्षाणां देवितेत्यादौ तृतीयाऽपत्तिरिति वाच्यम् । तृतीयातः परत्वात्कृद्योगलक्षणषष्ठ्या एव प्राप्तेः । नचैवं मनसा देव इत्यादावपि षष्ठ्या-

पत्तिरिति वाच्यम् । कर्तरि कर्मण्येव कृद्योगपट्टीविधानाद्धेतौ तदविधानेन तत्राऽदोषात् । तत्र हेतुतृतीयान्तेन मनसेत्यनेन पचाद्यजन्तस्य देवशब्दस्य समासः (मनसः संज्ञायामि)-त्यनेन तृतीयाया अलुक् । न च दिवः साधकतमे कर्मत्वकरणत्वोभयशक्त्यङ्गीकारे कर्मणि प्रत्यये कृते करणत्वशक्तेरनुक्तत्वात्तृतीयाऽऽपस्याऽक्षान्दीव्यन्तामित्यादिप्रयोगो नैवोपपद्येतेति वाच्यम् । (अपादानमुत्तराणि कारकाणि बाधन्ते) इत्यस्योदाहरणभूते गां दोग्धीति प्रयोगे कर्मणि प्रत्यये कर्मत्वशक्तेरुक्तत्वेऽप्यपादानत्वशक्तेरनुक्तत्वेन प्राप्तपञ्चमीनिवृत्त्यर्थं द्रव्यगताऽनेकशक्तिमध्ये एकस्या अभिहितत्वेऽपरस्या अप्यभिहितवद्वबोध इति न तत्र पञ्चमा इति भाष्योक्त्यैव तत्रत्यापत्तेरपि परिहारादित्यलम् ॥

अपवर्गे तृतीया—अपवर्ग इत्यस्य फलप्राप्तावित्यर्थः । सत्यां फलप्राप्तौ प्रयोजनाऽभावादेव क्रियायामप्रवृत्तिरिति फलप्राप्तिशब्देन फलप्राप्तिपूर्वकस्त्याग उच्यते । तथा च, फलप्राप्तिपूर्वके क्रियात्यागे द्योत्ये सति कालाऽध्वनोरत्यन्तसंयोगे प्रत्यासत्त्या कालाऽध्ववाचकाभ्यां तृतीयेत्यर्थः ॥

सहयुक्तेऽप्रधाने—ननु सहेनाऽप्रधाने इत्येव सिद्धे युक्तग्रहणं व्यर्थमिति चेन्न । तस्य सहशब्दयोग एव न, किन्तु तदर्थयोगेऽपि तृतीया भवतीत्यर्थकल्पनेन सार्थक्यादित्याशयेनाऽऽह, मूले सहार्थेनेति—अर्थयोगेऽपि तृतीयाविधानादेव शब्दयोगं विनाऽपि क्वचित्तृतीया भवतीत्याह—विनाऽपि तद्योगमिति—प्रमाणञ्चात्र (वृद्धो यूने)त्यादिनिर्देश एवेति । सहार्थः साहित्यं तच्च स्वसमभिव्याहृतक्रियादिसमानकालिकसमभिव्याहृतक्रियादिमत्स्वरूपम् । क्वचित्समानदेशक्रियावत्त्वमपि तत् । एतद्रूपसाहित्यस्य विवक्षणादेव तिलवापोत्तरं तत्रैव क्षेत्रे माषवापे तिलैः सह माषान्वपतीति सिद्ध्यति । पुत्रेण सहागतः पितेति नैतत्सुत्रोदाहरणं युक्तम्, पुत्रस्याऽऽगमनक्रियाकर्तृत्वादेव ततस्तृतीयासिद्धेः । एवञ्च पुत्रेण सह स्थूल इति मुख्यमुदाहरणं बोध्यम् । पुत्रकर्तृकागमनक्रियासमानकालिकागमनक्रियावान्पितेतिप्रथमवाक्याद्बोधः । पुत्रसम्बन्धिस्थौल्यसमानकालिकस्थौल्यवान्पितेति द्वितीयतो बोधः । एवं

सहैव दशभिः पुत्रैर्भारं वहति गर्दभो ।

इत्यादितोऽपि पुत्रसम्बन्धिभारवहनसमानकालिकं गर्दभीकर्तृकं वहनमित्यादिक्रमेण बोधः । पुत्रेण सहागतः पितेत्यत्र प्रधानीभूतात्पितृशब्दात्तृतीयाव्यावृत्त्यर्थमेव सूत्रेऽप्रधानग्रहणं तत्राऽन्तरङ्गत्वात्प्रातिपदिकार्थमात्रे प्रथमैव चेदलमप्रधानग्रहणेन । न च पुत्रेण सह पितुरागमनमित्यादौ प्रथमाया अविषये पितुस्तदापत्तिस्तद्वस्थैवेति वाच्यम् । (उपपदविभक्तेः कारकविभक्तिर्बलीयसी)तिन्यायेन (कर्तृकर्मणोः कृति) इत्यनेन तत्र षष्ठ्या एव विधानादिति दिक् ॥

येनाङ्गविकारः—अङ्गमस्यास्तीत्यङ्ग अर्श आदित्वादच् । अङ्गस्य विकारोऽङ्गविकारः । अङ्गिनो विकार इति तदर्थः । प्रयोज्यत्वं षष्ठ्यर्थः । येनेति सर्वनाम्ना प्रकृत्यर्थभूतोऽवयवो लक्ष्यते । तत्राऽभेदस्तृतीयार्थः, तथा च, यदभिन्नाङ्गवृत्तिविकारप्रयोज्याङ्गिनो विकारो लक्ष्यते ततस्तृतीयेति सूत्रार्थः । अंगविकारः किमिति—अर्श आद्यजन्ताङ्गग्रहणं किमर्थमिति प्रश्नः । समाधत्ते—अक्षि कारणमस्येति—अयम्भावः, अर्श आद्यजन्ताङ्गस्या-

अग्रहणे यदभिन्नाङ्गवृत्तिविकारो लक्ष्यते ततस्तृतीयेत्यर्थं प्रत्युदाहरणभूतोक्तप्रयोगे प्रथमां बाधित्वा तृतीयाऽऽपत्तिः, तद्ग्रहणसत्त्वे तु पूर्वोक्तायै नोक्तापत्तिः । अङ्गिनो विकारस्येहाऽलक्ष्यत्वात् । अक्षणा काण इत्यत्र तु तृतीया न स्यादङ्गवृत्तिविकारस्याऽलक्ष्यत्वात् । यद्यपि अक्ष्येव काणं तथापि, अवयवधर्मस्य काणत्वस्य समुदाये आरोपेण शरीरे शरीरावच्छिन्ने चात्मनि काणत्वव्यवहार इति बोध्यम् । नचाऽक्षिगतविकारवाचकस्यैव काणशब्दत्वेन प्रसिद्धत्वादर्थदेवाऽक्षणे लाभे तस्योक्तार्थानामिति न्यायेन प्रयोगाप्राप्त्याऽक्षणा काण इत्यस्य साधुत्वं न स्यादिति वाच्यम् । द्वौ विप्राविति वदुक्तप्रयोगसाधुत्वात् । अनेन प्रकारेणैव प्रयोगसाधुत्वे एतत्सूत्रमेव प्रमाणमित्यलम् ॥

इत्थम्भूतलक्षणो—इत्थंशब्दोऽत्र प्रकारमात्रपरः । प्राप्त्यर्थकाद्भूतातोः कर्तरि क्ते भूतशब्दो निष्पन्नः कर्मविभक्त्यन्तेनेत्थं शब्देन भूतशब्दस्य समासः । लक्षणशब्दोऽत्र करणसाधनः । लक्ष्यते येन तल्लक्षणमिति विग्रहः । कर्मषष्ठ्यन्तेनेत्थंभूतशब्देन लक्षणशब्दस्य समासः । तथा च कञ्चित्प्रकारं प्राप्तस्य लक्षणे द्योत्ये प्रत्यासत्त्या लक्षणवाचकात्तृतीयेत्यर्थः । जटाभिस्तापस इति—तापसत्वज्ञानजनकज्ञानं जटाज्ञानं तद्विषयत्वं जटाया इति तस्य लक्षणवाचकत्वेन ततस्तृतीयेति भावः । न च जटाभिस्तापसो ज्ञात इत्यर्थे ज्ञानक्रियायां जटानां करणत्वादेव तत उक्तविभक्त्युपपत्तावलमेतत्सूत्रेणेति वाच्यम् । करणत्वस्याऽविवक्षायां लक्ष्यलक्षणभावमात्रविवक्षायां तृतीयाविधानार्थमस्याऽऽवश्यकत्वात् । इत्थंभूतस्य यत्र लक्षणवाचकात्पृथगेवोपस्थितिर्भवति तत्रैवाऽनेन तृतीया विधीयते । अत एव कमण्डलुपदात्तृतीया न भवति । न च (सुपो धातुप्रातिपदिकयोरि)त्यनेन कमण्डलुपदादुपपन्नायास्तृतीयाया लुकि न दोष इति वाच्यम् । समासे कृते तृतीयोत्पत्तिरिति तस्याः समासरूपप्रातिपदिकाऽनवयवत्वेन लुगनापत्या दोषस्य तादवस्थ्यादिति कैयटः ।

शेखरकृतस्तु—कमण्डलुः पाणौ यस्येति बहुव्रीहिः, कमण्डलुयुक्तपाणिरूपस्य कमण्डलुपाणित्वस्यैव लक्षणत्वेन (१) तस्यैव लक्षणवाचकत्वेन (२) तत एव तृतीयाऽऽपत्तिः । ‘अनुलक्षणे’ इति सूत्रे भाष्येऽप्युक्तमेतत् । तत्र हि, (सकृदसौ कमण्डलुपाणिश्च्छात्रो दृष्टस्तस्य तदेव लक्षणम्भवती)त्युक्तम् । तत्र तदेवेत्यस्य कमण्डलुनाणित्वमेवेत्यर्थः । कमण्डलोर्लक्षणत्वे तु कमण्डलुपाणिरेव लक्षणमित्यर्थकः स एव लक्षणमिति वदेत् । (३) कैयटमतेऽपि तत्प्रदर्शितं तृतीयालुगनापत्तिरूपदूषणं तु न युक्तम् । कमण्डलुशब्दात्तृतीयाविधानेऽपि (तन्मध्यपतित)न्यायेन तस्याः समासरूपप्रातिपदिकत्वस्याऽक्षतत्वेन लुको दुर्वारत्वात् । (४) अत एव नरमन्य इत्यादौ (सुपोधात्वि)ति अमः कुतो न लुगित्याशङ्क्याऽस्मिन्धानसामर्थ्यान्न लुगिति समाहितम्भाष्ये । कैयटमते तु अमः समासरूपप्रातिपदिकाऽनवयवत्वेन लुकोऽप्राप्त्या भाष्यकृतकृतस्य शङ्कासमाधानस्य स्पष्टेवासङ्गतिस्तस्मान्मदुक्तमेव ज्याय इत्याहुः ॥

ननु शास्त्रीयेहोः कर्तृत्वालौकिकहेतोश्च करणत्वात् तृतीयासिद्धौ (हेतावि)ति सूत्रं

(१) कमण्डलुपाणरेवेत्यर्थः । (२) कमण्डलुपाणिशब्दादेवेत्यर्थः ।

(३) कैयटमतं खण्डयितुमाह—कैयटमतेऽपीति ।

(४) उक्तन्यायेन तृतीयाया उक्तरूपप्रातिपदिकावयवत्वादेवेत्यर्थः ।

व्यर्थमित्याशङ्क्य हेतुत्वकरणत्वयोर्भेदप्रदर्शनेन समाधत्ते—द्रव्यादिसाधारणमिति—
आदिपदेन गुणक्रिययोर्ग्रहणं तथा च द्रव्यगुणक्रियाऽन्यतमत्वे सति नियतव्यापाररहितत्वं
हेतुत्वम् । द्रव्याद्यन्यतमत्वे सति नियतव्यापारसहितत्वं करणत्वमिति लक्षणं पर्थ्यवसि-
तम् । हेतोरुदाहरणं दण्डेन घटः दण्डहेतुको घट इत्यर्थः । अत्र दण्डस्य व्यापारवत्त्वेऽपि
क्रियाजनकत्वाभावाच्च करणत्वम् । करणस्योदाहरणं पुण्येन दृष्टो हरिः । पुण्यकरणकं
हरिर्दर्शनमित्यर्थः । अत्र पुण्यस्य क्रियाजनकत्वेऽपि व्यापाररहितत्वमिति हेतुकरणयोर्भेदेन
करणतृतीयया हेतुतृतीयाया अगतार्थत्वाद्धेताविति सूत्रमावश्यकमिति भावः ॥

ननु अलं श्रमेणेत्यादौ क्रियावाचकपदाऽसत्त्वेन क्रियाया अप्रतीत्या करणत्वाऽभावा-
त्तृतीया न स्यादित्याशङ्क्य समाधत्ते—गम्यमानापि क्रियेत्यादि—श्रमेणेत्यादिपदज्ञ-
न्यबोधविषयाऽपीति तदर्थः । नतुचाध्यमानाक्रियावाचकपदजन्यबोधविषयैवेति तदाशयः ।
अलं शब्दस्य निषेधोऽर्थः । श्रमेण साध्यं नास्तीत्यर्थः । वाक्यैकदेशस्य प्रयोगेण साध-
नक्रियामप्रति श्रमस्य करणत्वात्तृतीयेति । न च साध्यमित्यर्थज्ञानेऽपि साध्यमित्यस्य
श्रमेणेति सुबन्तार्थत्वेन क्रियात्वाऽभावात् कथं श्रमस्य करणत्वमिति वाच्यम् । साध्यमि-
त्यत्र प्रकृतिभूतधात्वर्थं प्रति श्रमस्य करणत्वाक्षतेरिति दिक् ॥

अशिष्टव्यवहारेति—अशिष्टानां संकीर्णाचाराणां यो व्यवहारः क्रिया तद्वाधकप्र-
योगे प्रत्यासत्त्या यत्सम्बन्धेन व्यवहारस्य संकीर्णाचारत्वं तद्वाचकात्प्रातिपदिकाच्चतुर्थ्यर्थे
तृतीयेत्यर्थः । दास्या सम्प्रयच्छत इति । दासीसम्प्रदानकं रतिफलकं दानमिति बोधः ।

इति तृतीया ।

अथ सम्प्रदानकारकप्रकरणम् ।

कर्मणा यमभिप्रैति स सम्प्रदानम्—कर्त्रा दाधात्वर्थक्रियाकर्मणा सम्बन्धेच्छा-
विषयीभूतो यः स सम्प्रदानमिति सूत्रार्थः । सम्यक् प्रदीयते अस्मै तत्सम्प्रदानमित्यन्व-
र्थसंज्ञाबलेन दानार्थकधातुयोग एवैतत्सूत्रप्रवृत्तिः । दाधात्वर्थश्च स्वस्वत्वनिवृत्तिपूर्वकपरस्व
त्वोत्पत्त्यनुकूलव्यापाररूपः । अत एव रजकस्य वस्त्रं ददातीत्यत्र न चतुर्थी । अत्र दाधा-
तुर्भाक्तः अधीनोकरणरूपेऽर्थे इति तदर्थः । दाधातुप्रयोग एव चतुर्थीविधानादेव, अजां
ग्रामं नयति, हस्तं निदधाति वृक्षे इत्यादौ न चतुर्थी, इति वृत्तिकारमतम् । भाष्ये तु
दानस्येति क्रियामात्रस्योपलक्षणम्, कर्त्रा क्रियामात्रकर्मणा सम्बद्धुमिष्यमाणस्य सम्प्रदा-
नत्वमित्यर्थः । अत एव खण्डिकोपाध्यायः शिष्याय चपेटां ददातीति प्रयोगः सङ्गच्छते,
अत एव च 'दाशगोघ्नौ सम्प्रदाने' इत्याद्यपि चरितार्थम् । अजाया ग्रामसम्बन्धो जाय-
तामित्येवेच्छा न तु ग्रामोऽजासम्बद्धो जायतामित्याकारेच्छेति ग्रामस्याऽजारूपकर्मणा
सम्बद्धमिष्यमाणत्वाऽभावाच्च अजाग्राममित्यादौ सम्प्रदानत्वाऽतिप्रसङ्गः । विप्राय गां
ददातीत्यादौ सम्प्रदानत्वशक्तिमान् क्रियाकारकभावसम्बन्धश्च सम्प्रदानचतुर्थ्यर्थः कर्मणा
सम्बन्धश्च स्वत्वादिरूपो बोध्यः । देवदत्तकर्तृवृत्तिविप्रोद्देश्यकगोनिष्ठत्यागानुकूलव्यापार
इति बोधः ।

कर्मतेति किम्—अयम्भावः, सूत्रे कर्मणेत्यनुपादाने कर्त्रा क्रियया सम्बन्धुमिष्य-
माणस्य सम्प्रदानत्वमित्यर्थं विप्राय गां ददातोत्यादौ गोरूपकर्मणोऽप्युद्देश्यत्वात् अर्था-
द्देवदत्तकर्तृवृत्तिदानक्रियया सम्बन्धेच्छाविषयीभूतत्वात्सम्प्रदानत्वापत्तिः । न च कर्मसं-
ज्ञाया अनवकाशत्वाद् गोः कर्मसंज्ञैव स्थान्न सम्प्रदानसञ्ज्ञेति वाच्यम् । सम्प्रदानसंज्ञायाः
कर्मसंज्ञया सह पर्यायतया विधानेन कर्मसंज्ञायाः सावकाशत्वात्तया सम्प्रदानसंज्ञाया अबा-
धेन दोषस्य तादवस्थ्यात् । अतः कर्मणेत्यस्योपादानमावश्यकं, सति तस्मिन् गोरूपो-
द्देश्यत्वाऽभावात्तेनैव सम्बन्धुमिष्यमाणस्य सम्प्रदानत्वेन न तस्याऽऽपत्तिलेपोऽपीति दिक् ॥

यं स ग्रहणं किमिति—सूत्रेऽनयोरनुपादाने क्रियाकर्मणा योऽभिप्रैति ब्राह्मणादिः
तस्यैव सम्प्रदानत्वापत्तिः । न च कर्तृसंज्ञाया निरवकाशत्वेन तयोक्तसंज्ञाबाधेन नाऽऽप-
त्तिरिति वाच्यम् । अकर्मकधातुविषये कर्तृसंज्ञायाः सावकाशत्वेन तया सम्प्रदानसंज्ञाबा-
धानापत्त्या पूर्वोक्ताऽऽपत्तेस्तादवस्थ्यात् । न च कर्तुः कर्तृत्वाऽभावेन गोः कर्मत्वमेव न
स्यादिति वाच्यम् । कर्मसंज्ञायां कर्तृग्रहणस्य स्वतन्त्रोपलक्षणत्वेनादोषात् । अत एव
सार्थाद्धीयते इत्यत्र कर्तुरपादानत्वेऽपि कर्मणि लकारसिद्धिः । एवञ्च यं स ग्रहणमावश्यक-
मिति भावः ॥

ननु सूत्रे कर्मणेत्युक्तावकर्मकक्रियोद्देश्यस्य सम्प्रदानत्वं न स्यादित्यत आह—क्रि-
यया यमभिप्रैति सोऽपि सम्प्रदानमिति—कर्मरहितक्रिययेति तदर्थः । सकर्मकेषु
कर्मसंज्ञा सम्प्रदानसंज्ञाया बाधिका स्यादित्याह—पत्ये श्रेत इति—उद्देश्यत्वं चतुर्थ्यर्थः ।
पत्युद्देश्यकशयनकर्त्री पत्नोति बोधः । न च तादर्थ्यमुपकाय्योपकारकभावरूपः सम्बन्धः ।
दानादयोऽपि सम्प्रदानत्वेनाऽभिप्रेतविप्राद्यर्था एवेति तादर्थ्यचतुर्थ्यैव सिद्धौ 'चतुर्थी स-
म्प्रदाने' इदं सूत्रं व्यर्थमेवेति वाच्यम् । 'दाशगोघ्नौ सम्प्रदाने' इत्येतदर्थन्तस्याऽऽवश्य-
कत्वात् । सम्प्रदाने कारके दाशगोघ्नाविति निपात्येते इति सूत्रार्थः । चतुर्थी सम्प्रदाने
इत्यस्यासत्त्वे दाशगोघ्नाविति सूत्रे सम्प्रदानपदेन कारकग्रहणं न स्यादित्येतदर्थं तदावश्य-
कमिति भावः । अत एव मूले दाशन्ति तस्मै दाशः । गां हन्ति तस्मै गोघ्नोऽतिथि-
रिति तयोरर्थः प्रतिपादितः । न च दाशगोघ्नावित्यत्र सम्प्रदानशब्दस्य सम्यक् प्रदीयते
यस्मै तत्सम्प्रदानमित्यर्थकल्पनया नैतत्सूत्राऽनुपपत्तिरिति वाच्यम् । उक्तीत्योक्तसूत्राऽनु-
पपत्तिपरिहारेण तदनावश्यकत्वेऽपि तत्सम्प्रदानकं दानमिति बोधार्थं चतुर्थी सम्प्रदाने इत्य-
स्यावश्यकत्वात् । सम्प्रदानसञ्ज्ञासत्त्वे विप्रसंप्रदानकं गोकर्मकं दानमिति बोधः । ताद-
र्थ्यचतुर्थ्यां विप्रार्थं गोकर्मकं दानमिति बोध इत्येवमनयोर्भेदो बोध्यः ।

ननु अभिलषते रुचधातुसमानार्थकतया हरये रोचते भक्तिरित्यत्रेव हरिभक्तिमभिलष्य-
तीत्यत्राप्यर्थग्रहणसामर्थ्यात्परामपि कर्मसञ्ज्ञां बाधित्वा सम्प्रदानसञ्ज्ञा कुतो नेत्याश-
ङ्क्य समाधत्ते—अन्यकर्तृकोऽभिलाषो रुचिरिति । अभिलषतिकर्त्रपेक्षया यदन्य-
दभिलषतिकर्म तत्कर्तृका रुचिरिति तदर्थः । यत्कञ्चिद्विषयकप्रीत्यनुकूलप्रीतिव्यधिकरणव्या-
पारो रुचधात्वर्थ इति फलितम् । यत्कञ्चिद्विषयकप्रीत्यनुकूलप्रीतिसमानाधिकरणव्यापारो-
ऽभिलषतेरर्थः । तथाच हरये रोचते भक्तिरित्यत्र हरिनिष्ठप्रीत्यनुकूलप्रीतिव्यधिकरणव्यापा-
रो भक्तिनिष्ठ इति सम्प्रदानसंज्ञा जाता । हरिभक्तिमभिलष्यतीत्यत्र तु भक्तिविषयकप्री-

तिसमानाधिकरणव्यापारो हरिनिष्ठ इत्युभयोः समानार्थकत्वाऽभावाद्नाऽभिलषतियोगे सम्प्रदानसञ्ज्ञेति समाधातुराशयः । एवं समवायसम्बन्धावच्छिन्नप्रतीत्यनुकूलप्रतीतिव्यधिकरण-व्यापारार्थकप्रतीधातुयोगे हरिं प्रीणयति भक्तिरित्यत्रापि न सम्प्रदानसंज्ञा । रुचधातुसमानार्थत्वाभावात् प्रीयमाण इति निरुद्धेन प्रीधातुयोगे तदभावकल्पनाच्चेत्यलम् ॥

प्रीयमाणः किम् । देवदत्ताय रोचते मोदकः पथीति—ननु प्रीयमाणपदा-ऽभावे क्रियाजनकत्वमात्रविवक्षायां सूत्रस्य चारितार्थात्सम्प्रदानसंज्ञायां मन्दं प्रवृत्तस्य तस्य परत्वादधिकरणसंज्ञया बोधेन प्रत्युदाहरणे न काचिदनुपपत्तिरिति चेन्न । देवदत्तं रोचते मोदकः पथीत्यस्यापत्तिरिति प्रत्युदाहरणस्याशयात् । प्रीयमाणपदसत्त्वे तु कर्मसंज्ञाया अस्यापवादत्वेन न दोष इति भावः ॥

श्लाघहनुडूस्थशापां ज्ञीप्स्यमानः—एषां धातूनां प्रयोगे बोधनेच्छाविषयीभूतः सम्प्रदानसंज्ञको भवतीत्यर्थः । बोधविषया स्तुतिः श्लाघतेरर्थः । गोपी स्मरात्कृष्णाय श्लाघते इति । स्मरादिति हेतौ पञ्चमी, तथाच, गोपीकर्तृका स्मरहेतुका कृष्णसम्प्रदानिकाऽर्थात्कृष्णबोधवृत्तिविषया स्तुतिरिति बोधः । बोधविषयमितरादर्शनयोग्यदेशस्थापनं ह्येतेरर्थः । आत्मानमित्यध्याहारः । तथा च, गोपीकर्तृका स्मरहेतुका कृष्णवृत्तिबोधविषया आत्मकर्मिका इतरादर्शनयोग्यदेशस्थापनाऽनुकूला क्रियेति बोधः । तिष्ठत इति । गोपीकर्तृका स्मरहेतुका कृष्णसम्प्रदानिका स्वाभिप्रायबोधाऽनुकूला स्थितिक्रियेति बोधः । शपत इति । गोपीकर्तृका स्वरहेतुका कृष्णसम्प्रदानिका स्वाभिप्रायबोधाऽनुकूला शप-यक्रियेति बोधः ।

शेखरकृतस्तु—स्तुत्यादिना बोधनं श्लाघादेरर्थः । तथाच स्तुत्या आत्मानुरागं कृष्णं बोधयतीत्यर्थः । एवं हुत्या स्थित्या शपथेन च आत्मानुरागं कृष्णं बोधयतीत्यर्थः । यद्वा स्तुत्या हुत्या च कृष्णं स्वसखीजनं बोधयतीत्यर्थः । एतत्सूत्रघटकज्ञीप्स्यमानपदं ण्यर्थकर्मणः प्रकृत्यर्थकर्मणश्च ग्रहणम् । श्लाघादेः स्तुत्यादिमात्रार्थकत्वे कृष्णं श्लाघते हत इत्येव, ज्ञीप्स्यमान इति ज्ञापनवचनाज्ज्ञपेः सन्नन्तात्कर्मणि शानजित्याहुः ॥

धारेरुत्तमर्णः—धारयतेः प्रयोगे उत्तमर्णः सम्प्रदानसंज्ञको भवतीत्यर्थः । अत्र सूत्रे धारेरिति धृङ् अवस्थाने इति ण्यन्तस्य ग्रहणम्, ननु ण्यन्तस्य धृजः, तथा सति मोक्षस्य धृङ्धात्वर्थकर्तृत्वानापत्तेः, धृजः सकर्मकत्वेन मोक्षस्य कर्मत्वानापत्तेश्च, धृङो ग्रहणे तु तस्याऽकर्मकत्वादण्यन्तकर्तृत्वमोक्षस्य णौ 'गतिबुद्धि' सूत्रेण कर्मत्वमुपपद्यते । भक्ताय धारयति मोक्षं हरिरिति । स्थापनानुकूलव्यापारोऽत्र धारिधात्वर्थः । तथा च भक्तसम्प्रदानको हरिकर्तृको मोक्षकर्मकाऽवस्थापनानुकूलव्यापार इति बोधः । ननु भक्तस्य कारकत्वाऽभावात्सम्प्रदानसंज्ञा न स्यादिति चेन्न । भक्ताऽसत्त्वे प्रेरणाया अभावात्प्रेरणा-जनकत्वेन भक्तस्य कारकत्वाक्षतेः । ननु मोक्षस्य कृणत्वे सत्येव भक्तस्य तत्त्वामित्वाहु-त्तमर्णत्वेन संप्रदानत्वं स्यात्परं मोक्षस्य कृणत्वमेव न, कृणं हि नाम यत्र सजातीयदानम-ङ्गीकृत्य परदत्तद्रव्यादानानन्तरं तदुत्तरकालिकगृहीतद्रव्यसजातीयद्रव्यदाननाश्वोऽदृष्टविशेषः प्रकृते मोक्षस्यैवविधकृणत्वाऽभावेन भक्तस्योत्तमर्णत्वाऽसम्भवादिति चेन्न । अवश्यदेय-त्वमात्रेण मोक्षेऽपि कृणत्वव्यवहारस्य सुलभत्वात् । अत्र सूत्रे उत्तमर्णग्रहणाभावे देवद-

त्ताय शतं धारयति ग्रामे अत्र ग्रामस्याऽपि सम्प्रदानत्वापत्तिः । न च परत्वादधिकरण-
संज्ञैव स्यादिति वाच्यम् । सत्येवमुत्तमणोऽपि हेतुसंज्ञापत्तेर्दुर्वोरत्वात् । तस्मादुत्तमगं-
हणाऽभावे हेतुसंज्ञाया इवाऽधिकरणसंज्ञाया अप्यपवादभूतेयं सम्प्रदानसंज्ञा स्यादिति त-
द्व्यावृत्त्यर्थमुत्तमगं ग्रहणमिति दिक् ॥

स्पृहेरीप्सितः—अत्रसूत्रे ईप्सितपदमिच्छाविषयपरं तथा च स्पृहयतेः प्रयोगे
इच्छाविषयः सम्प्रदानसंज्ञको भवतीत्यर्थः । पुष्पेभ्यः स्पृहयति । स्पृहयतिरिच्छामात्र-
वाची, फलावच्छिन्नेच्छावाची च । आद्ये सम्प्रदानत्वं तत्प्रागेवोदाहृतम् । अन्ये कर्मत्वं
पुष्पाणि स्पृहयतीति यथा, इत्येवाह मूले—प्रकर्षविवक्षायां तु परत्वात्कर्मसंज्ञेति ।
फलाश्रयत्वेन विवक्षायामित्यर्थः । अस्य सूत्रस्य क्रियाजनकत्वमात्रविवक्षायां चरितार्थ्येन
परत्वात्कर्मसंज्ञेति तद्भावः । पुष्पसम्प्रदानकेच्छेति चतुर्थीसमभिव्याहारे पुष्पकर्मकेच्छेति
द्वितीयासमभिव्याहारे च बोधः । ननु स्पृहयतेः प्रयोगे सम्प्रदानत्वविधानात्—

कुमार्य इव कान्तस्य त्रस्यन्ति स्पृहयन्ति च ।

इत्यनुपपन्नमपि चेन्न । क्रियासम्बन्धित्वमात्रविवक्षायां षष्ठ्या तदुपपत्तेः ॥

क्रुधद्रुहेर्पाऽसूयार्थानां यं प्रतिकोपः—एषामर्थं इवासर्थो येषां ते तथोक्तास्ते-
षाम् । विषयतया क्रुधाद्यर्थानां धातूनां प्रयोगे तन्मूलभूतकोपसम्बन्धिनः सम्प्रदानसंज्ञेति
तदर्थः । तेषु क्रुधद्रुहोरकर्मकत्वात्षष्ठ्यां प्राप्तायामितरयोः कर्मसंज्ञायां प्राप्तायां वचनमिदम् ।
क्रोधश्चाऽमर्षरूपो मनसो वृत्तिविशेषः उत्कर्षविरोधिधर्मारोपाऽनुकूलव्यापारात्मकः । द्रोह-
श्चाऽपकाररूपः । सच तदीयगुणे दोषत्वारोपाऽनुकूलव्यापाररूपः । इति क्रोधद्रोहयोर्भेदः ।
ईर्ष्या अक्षमा साच परकीयपाण्डित्यादिगुणानामसहनं तच्च गुणादिज्ञानजन्यद्वेषात्मकम् ।
असूया च गुणेषु दोषतादात्म्यारोपः । इति द्रोहादस्य भेदः । हरये क्रुध्यतीत्यादि ।
हरिसम्प्रदानकः क्रोधः । हरिसम्प्रदानको द्रोहः । हरिसम्प्रदानिका ईर्ष्या । हरिसम्प्रदा-
निका असूयेति बोधः । ननु कुपक्रोधे इत्यनुशासनात्कोपस्यैव क्रोधपदार्थत्वात्क्रोधस्य
कोपप्रभवत्वमनुपपन्नमिति चेन्न । वाक्चक्षुरादिविकारानुमेयप्ररूढकोपस्यैवाऽत्र क्रोधपदा-
र्थत्वेन तस्य कोपप्रभवत्वोपपत्तेः । एवञ्च कोपक्रोधयोर्भेदाच्च कुपधातुयोगे सम्प्रदानत्वम् ।
अत एव कुप्यति कस्मैविदित्याद्यसाध्वेवेत्यलम् ॥

तादर्थ्यं चतुर्थी—तादर्थ्यमुपकार्योपकारकभावरूपः सम्बन्धः । तस्मिन् गम्यमाने
उपकार्योपकारकवाचकाच्चतुर्थीति तदर्थः । मुक्तये हरिं भजतीत्यादितो मुक्तिरूपोपकार्यो-
पकारकं हरिकर्मकं भजनमित्यादिक्रमेण बोधः । उक्तरूपः सम्बन्धोऽनेकविधो नतु कार्य-
कारणभावरूप एव । अत एव ब्राह्मणाय दधीत्यादयोऽपि प्रयोगा उपपद्यन्ते । उक्तरूपता-
दर्थ्यस्य सम्बन्धत्वेन विवक्षायां षष्ठ्येव । स्पष्टमिदं गुरोरिदं गुर्वर्थमित्यत्र भाष्ये ॥

क्लृपि सम्पद्यमाने च—क्लृपीति सप्तमी नत्विका निर्देशः । अत्रार्थग्रहणं स-
म्पूर्वकस्य पद्यतेरुपपत्त्यर्थः, तथाच क्लृप्त्यर्थकधातुयोगे उत्पद्यमानेऽर्थे वर्त्तमानाद्विकृतिवा-
चकात्प्रातिपदिकाच्चतुर्थीति वार्तिकार्थः । भक्तिर्ज्ञानाय कल्पते ज्ञानरूपेण परिणमते
इत्यर्थः । अत एव प्रकृतिविकृत्योर्भेदविवक्षायां विकृतिवाचकाच्चतुर्थी तयोरभेदविवक्षायां तु
परत्वात्प्रथमैव, भक्तिर्ज्ञानं कल्पते इत्यलम् ॥

क्रियार्थोपपदस्य च कर्मणि स्थानिनः—क्रिया अर्थः फलं यस्य तत्क्रियार्थं तेन स्ववाचकं लक्ष्यते क्रियाफलार्थवाचकमुपपदं यस्य स तथोक्तस्तस्य क्रियार्थोपपदस्य, अर्थश्च प्रत्यासत्त्या क्रियारूप एव गृह्यते स्थानिन्शब्दस्याऽप्रयुज्यमानवाचित्वमिति व्याकरणशास्त्रे प्रसिद्धं तथा च यत्फलितन्तदाह—क्रियार्था क्रिया उपपदं यस्येत्यादि । फलेभ्यो यातीत्यादितः फलकर्मकाऽऽहरणफलकं यानमित्यादिक्रमेण बोधः । यथा वाक्यार्थे वाक्यैकदेशप्रयोगस्थले प्रविश पिण्डीमित्यादौ तस्यैव पदस्य सकलवाक्यार्थशक्तत्वं तथा प्रकृतेऽस्य समुदायस्याऽऽहरणवदितोक्तार्थं शक्तिरेतच्छास्त्रबलादिति बोध्यम् । सूत्रे स्थानिन इत्युक्त्या तुमुनः प्रयोगे न चतुर्थी । पिण्डीमित्यादावप्रयुज्यमानभक्षणक्रियाकर्मणि चतुर्थीवारणाय क्रियार्थोपपदस्येति पदमिति दिक् ॥

ननु 'नमः स्वस्ती'त्यनेन नमःशब्दयोगे चतुर्थीविधानान्नमस्करोति देवानित्यादौ नमः शङ्खयोगे चतुर्थी कुतो नेत्याशङ्क्य समाधत्ते—उपपदविभक्तेरिति । सहयुक्तेऽप्रधाने इति सूत्रस्थभाष्ये प्रधाने प्रथमां साधितुमप्रधानग्रहणं प्रत्याख्यातुञ्च वचनरूपेण पठितेयम् । नमःस्वस्तीत्यत्रत्ययोगग्रहणेन ज्ञापितेयमित्याहुः केचित् । क्रियाकारकयोः सम्बन्धोऽन्तरङ्गस्तन्निमित्तिका विभक्तिरन्तरङ्गा, उपपदार्थेन तु यत्किञ्चित्क्रियाकारकभावमूलकः सम्बन्ध इति तन्निमित्तिका विभक्तिरपि बहिरंगेत्येतन्मूलिकेयमित्याहुः—कैयटाद्यस्तन्न । नमस्करोति देवानित्यादौ क्रियाकारकभावेनैवान्वये परत्वाच्चतुर्थीमाशंक्याऽनया वारणस्य भाष्योक्तस्याऽसङ्गत्यापत्तेः । कारकविभक्तित्वञ्च क्रियाजनकत्वसमानाऽधिकरणकर्त्रादिषट्काऽन्यतमत्वम् (अभिहिते प्रथमे)ति वार्त्तिकस्वारस्यादन्याऽभिहिताऽनुद्भूतकर्त्राद्यन्यतमार्थत्वं प्रथमाया अपीति तस्या अपि कारकविभक्तित्वमित्यवसेयम् । यथा द्वावित्यादौ द्विशब्दादौविभक्तेश्चैकस्यैव द्वित्वस्य बोधस्तथैव देवदत्तः पचतीत्यादौ उभाभ्यां कर्तृभ्यामेकस्यैव कर्तृत्वस्य बोधो ननु कर्तृत्वबोधाऽऽवृत्तिरिति बोध्यम्—वस्तुतस्तु सूत्रेऽर्थवन्नमः शब्दस्य ग्रहणात्प्रकृतेऽर्थवन्नमःशब्दयोगाऽभावान्न चतुर्थीशङ्काकलङ्कणिकावसर इति दिक् ॥

मन्यकर्मण्यनादरे विभाषाऽप्राणिषु—अप्राणिष्वित्यस्य प्राणिवर्ज्येत्यर्थः । तच्च मन्यकर्मविशेषणं, तथाच प्राणिवर्जं मन्यतेः कर्मणि चतुर्थी वा स्यात्तिरस्कारे इति तदर्थः । तत्राऽनादर इत्यस्य तिरस्कारोऽर्थः । तथाहि, अनादरो नाऽऽदराभावमात्रमपितु अधर्मादाविव नञो विरुद्धवाचित्वात्तिरस्कार इति । तत्राऽनारद इति मन्यकर्मविशेषणम् । तेनाऽनादरद्योतके मन्यतेः कर्मणीत्यर्थः फलितः । तिरस्कारश्च व्याख्यानादपकृष्टनिरूपितोपमेयत्वस्याप्यभावरूप उपमेयेऽत्र गृह्यते नत्वपकृष्टसादृश्यरूपः तत्प्रतीतिश्च नञ्समभिव्याहार एवेत्यलम् ।

इति चतुर्थी ।

अथापादानकारकप्रकरणम् ।

ध्रुवमपायेऽपादानम्—ध्रुगतिस्थैर्यथोरित्यस्मात्कुटादेः पचाद्यचि, ध्रुव स्थैर्यं इति पाठे तु इगुपधलक्षणे के वा निष्पन्नस्य ध्रुवशब्दस्य स्थैर्यार्थकत्वम् । विभागजनक-

व्यापारोऽपायशब्दार्थः । तथा च, विभागजनकव्यापारे ध्रुवं स्थिरं उक्तव्यापाराऽनाश्रय-
मिति यावत् । यत्तदपादानसंज्ञकं भवतीति सूत्रार्थः । भाष्ये माथुराः पाटलिपुत्रकेभ्य आ-
द्यतरा इत्यादौ बुद्धिपरिकल्पितमपादानमाश्रित्यैव पञ्चमी साधनेन बुद्धिपरिकल्पितसम्ब-
न्धपूर्वको बुद्धिपरिकल्पितोऽपि विभागो गृह्यते न केवलो वास्तवसम्बन्धपूर्वको वास्तव
एवेति बोध्यम् । तथा च प्रकृतधातूपात्तविभागजनकव्यापाराऽनाश्रयत्वे सति प्रकृतधा-
त्वर्थविभागाश्रयत्वमपादानत्वमिति फलितम् । सूत्रे ध्रुवग्रहणाऽभावे पचत्यादियोगे कर्तृ-
संज्ञायाश्चारिताश्रयेन, अपायविषये यत्कारकं तदपादानमित्यर्थसम्भवेनापादानसंज्ञायाः कर्तृ
संज्ञापवादत्वेन कर्तृरपादानत्वाऽऽपत्तिरिति तद्व्यावृत्त्यर्थं ध्रुवग्रहणमित्यवसेयम् ।

उक्तञ्च हरिणा—

अपाये यदुदासीनं चलं वा यदि वाऽचलम् ।

ध्रुवमेवाऽतदावेशात्तदपादानमुच्यते ॥

इति कैयटादयः

शेखरकृतस्तु—उक्तरीत्या ध्रुवपदस्य निश्चलार्थकत्वेन त्रस्तादश्वात्पतति (१) धाव-
तोऽश्वात्पततीत्यादौ त्रासधावनाऽऽश्रयत्वेनाऽनिश्चलत्वादध्रुवत्वाऽभावेनाऽश्वस्याऽपादान-
त्वं न स्यादिति पूर्वपक्षं विधायाऽत्राऽध्नौव्यमविवक्षितं यतः सतोऽप्यविवक्षा भवतीति स-
माहितम्भाष्ये । अत्र पतधात्वर्थव्यापाराऽऽश्रयत्वरूपत्वदुक्ताऽध्रुवत्वस्याऽसत्त्वेन सतोऽध्नौ-
व्यस्याऽविवक्षेति भाष्योक्तिरसङ्गतिमापद्यते । सिद्धान्तेऽपि त्वदुक्तध्रुवपदार्थकथनस्यैवौ-
चित्येन भाष्योक्तस्याऽसङ्गतिः । लोकसिद्धनिश्चलाऽतिरिक्तस्थं ध्रुवपदस्य शक्तिकल्पने
गौरवञ्च । नचाऽन्यविधध्रुवत्वाऽभ्युपगमे अतदावेशादिति हरिकारिकाया असङ्गतिरिति
वाच्यम् । तत्रातदावेशादित्यस्य तदावेशाऽविवक्षणादित्यर्थेन तत्सङ्गतेः । अतोऽपाये
गतिविशेषे सति यत् ध्रुवमवधिभावोपगमाश्रयत्वे सति अवधिभावोपगमातिरिक्तस्याऽ-
वधित्वोपयोगिव्यापारस्याऽनाऽऽश्रयं तदपादानमिति सूत्रार्थः । त्रासादेरवधित्वोपयोगि-
त्वाऽऽश्रयणादश्वस्याऽपादानत्वं न स्यादिति पूर्वपक्षः । वृक्षात्पणं पततीत्यादौ त्रासादेर-
सत्त्वान्न तस्याऽवधित्वोपयोगित्वमिति समाधानम् । वृक्षस्य पणं पततीत्यादौ वृक्षस्य पण-
द्वारा पातजनकत्वेन त्रासाऽपादानत्वव्यावृत्त्यर्थं ध्रुवमपाये इति । सत्येवं अपायपदं कारके
इत्यस्य क्रियाजनकत्वेन विवक्षित इत्यर्थं तात्पर्यग्राहकं बोध्यम् । ननु मेषपदोपात्तयोरेव
परस्परशब्दार्थत्वात्तयोरेवधिभावोपगमातिरिक्तव्यापाराऽनाश्रयत्वाऽभावेन परस्परान्मेषा-
वपसरत इत्यत्राऽपादानत्वाऽनुपपत्तिरिति चेन्न । वाचकशब्दरूपोपाधिगतभेदस्य वाच्याऽर्थं
आरोपात्तयोरेपर्ययोर्भेदेन तदुपपत्तेः । त्रासाऽऽश्रयाऽभिन्नाऽश्वाऽपादानिका देवदत्तकर्तृवृ-
त्तिपतनक्रियेति प्रथमवाक्याद्बोधः । धावनकर्त्रभिन्नाऽश्वाऽपादानिका देवदत्तकर्तृवृत्तिः पतन-
क्रियेति बोधः । कुड्यापादानकपातकर्त्रभिन्नाऽश्वाऽपादानिका देवदत्तकर्तृवृत्तिपातक्रियेति
नृतीयतो बोधः । अन्यतरमेषाऽपादानिकान्यतरमेषकर्तृकाऽपसरणक्रियेति चतुर्थतो बोधः ।
ननु विभागाश्रयस्याऽपादानत्वविधानाद्व्यधधात्वर्थं विभागस्य प्रवेशात्तद्योगे धनुषा वि-
ध्यतीत्यत्राऽपादानत्वं दुर्वारमिति चेन्न । व्यधधातोर्निःसरच्छरजन्यवेधार्थत्वेन तद्योगे-

(१) आदिपदेन कुड्यात्पततोऽश्वात्पततीत्यपि बोध्यम् ।

ऽपादानत्वकरणत्वयोः प्राप्तौ परत्वात्करणत्वस्यैव प्रवृत्तेः । ननु विभागाऽनुकूलव्यापारस्य त्यजधात्वर्थत्वेन तद्योगे ऽप्यपादानत्वप्रसक्तोर्दुर्वारत्वाद्वृक्षं त्यजति खग इति प्रयोगो न स्यादिति चेन्न । तत्र व्यापारव्यधिकरणविभागस्यैव धात्वर्थत्वात्कर्मसंज्ञयाऽपादानत्वस्य बाधेन तथा प्रयोगोपपत्तेः । विभागाऽनुकूलव्यापारस्य स्पन्दधात्वर्थत्वेन तद्योगेऽपादानत्वं नाशङ्क्यम् । उक्तधातोर्विभागार्थत्वाऽनङ्गीकारादिति वृक्षे स्पन्दते इत्येव भवति । चलधातोर्विभागार्थत्वात्तद्योगेऽपादानत्वस्य सौलभ्येनाऽऽसनाच्चलित इति प्रयोगो भवत्येव । ननु सार्थस्य धात्वर्थप्रधानव्यापाराश्रयत्वाद्वापादानत्वप्रसक्त्या सार्थाद्धीयते इति प्रयोगो नोपपद्येतेति चेन्न । (अपादाने चाहीयरुहोरि)ति ज्ञापकात्कर्मप्रत्ययान्तहाधातुप्रयोगेऽऽपादानत्वस्य ज्ञापनेन तदुपपत्तेः । कर्मसंज्ञायां कर्तृपदस्य स्वतन्त्रोपलक्षणत्वेन कर्मणि लकारे सार्थेन त्यज्यते देवदत्त इत्यर्थ इत्याहुरिति दिक् ॥

ननु विभागस्य संयोगपूर्वकविश्लेषरूपत्वेन तस्याऽत्राऽसत्त्वाद्वृद्धिकृतस्य विभागस्य गौणत्वेनाऽग्रहणाच्च सूत्रेणाऽप्राप्त्या वार्त्तिकमिदमावश्यकमित्याह—जुगुप्साविरामेति । जुगुप्सा, निन्दा, विरामो विरतिः प्रमादोऽनवधानता, जुगुप्साद्यर्थकधातूनां प्रयोगे जुगुप्सादीनां यद्विषयकत्वेन विवक्षा तदपादानमिति तदर्थः । तस्यैवं विषयस्य क्रियाजनकत्वरूपकारकत्वेनाऽविवक्षायां सम्बन्धित्वेन च विवक्षायां पापस्य जुगुप्सते इति भवत्येव । एषां धातूनां स्वार्थविशिष्टबौद्धविश्लेषजनकनिवृत्तौ लक्षणया अपदाने पञ्चमीत्येव सिद्धौ वावार्त्तिकमिदमुत्तरसूत्राणि च नावश्यकानोक्त्युक्तं भाष्ये ॥

भीत्रार्थानां भयहेतुः—भयं भीष्माणं त्राः, क्विवन्तावेतौ, धातुनिर्देशे तु व्यधिकरणबहुव्रीहिराश्रयणीयः स्यात् । भीश्चत्राश्च भीत्रौ तावर्थौ येषान्ते भीत्रार्थस्तेषां भीत्रार्थानामित्येतत्फलितमाह—भयार्थानामिति । हेतुतृतीयाऽपवादभूतोऽयं योगः । ननु भयार्थकधातुयोगे भयहेतोरपादानत्वविधानात् ॥

कस्य बिभ्यति देवाश्च जातरोपस्य संयुगे ।

इति रामायणीयपद्ये कस्येति भयहेतोरपादानत्वप्रसक्त्या ततः कथं षष्ठ्युपपत्तिरिति चेन्न । कस्येत्यस्य संयुगेनाऽन्वयात्तस्य भयहेतुत्वाऽभावेनाऽपादानत्वाऽप्रसक्त्या तदुपपत्तेः । न च संयुगस्याऽपादानत्वाऽऽपत्तिरिति वाच्यम् । अधिकरणसंज्ञयाऽपादानसंज्ञाया बाधेनोक्तापत्तेरयोगात् । अधिकरणत्वाऽविवक्षायामिष्टाऽपत्तिरेव पञ्चम्या इति बोद्धव्यम् । सूत्रे भीत्रार्थेत्यस्याऽसत्त्वे व्याघ्रं पश्यतीत्यादावपादानत्वाऽपत्तिः । न च कर्मसंज्ञयाऽपादानत्वबाधेन नोक्ताऽऽपत्तिरिति वाच्यम् । कर्मत्वाऽविवक्षणे शेषषष्ठीं बाधित्वा पञ्चम्यापत्तेर्दुर्वारत्वादित्यलम् ॥

वारणार्थानामोप्सितः—वारणं प्रवृत्तिविधातः सोऽर्थो येषां ते तथोक्तानाम् । ईप्सितशब्दस्य वारणार्थधात्वर्थफलाश्रयोऽर्थः । यथा च, प्रवृत्तिक्रियाप्रतिषेधाऽनुकूलव्यापाररूपवारणार्थकधातुयोगे जन्यफलभागित्वेन तत्क्रियाकर्तुरीप्सितस्याऽपादानत्वमिति सूत्रार्थः । यवेभ्यो गां वारयतीत्यादौ वारिधात्वर्थव्यापारजन्यसंयोगादिरूपफलाश्रयत्वाद्यवार्त्तीनामपादानत्वात्तेभ्यः पञ्चमी । देवदत्तकर्तृवृत्तियवप्रतियोगिकविनाशाऽनुकूलभक्षणरूपव्यापाराऽभावाऽनुकूलो व्यापार इति बोधः । एवं पुष्पेभ्य आतपं नाशयति, परस्वेभ्यः

पाणिम्वारयति, कृपादन्धं वारयतीत्यादितः, देवदत्तकर्तृवृत्तिरातपनिष्ठपुष्पवृत्तिशुष्कीभा-
वाऽनुकूलव्यापाराऽभावाऽनुकूलव्यापार इति बोधः । पाणिनिष्ठपरस्ववृत्तिसंयोगाऽनुकूल-
व्यापाराऽभावाऽनुकूलव्यापारो देवदत्तवृत्तिः । अन्धवृत्तिर्यः कृपवृत्त्यधःप्रदेशाऽवच्छिन्नसं-
योगाऽनुकूलक्रियारूपतनाऽनुकूलव्यापारस्तदभावाऽनुकूलव्यापारः कर्तृवृत्तिरिति बोधः ।
अग्नेर्माणवकं वारयतीत्यतस्तु माणवकवृत्त्यग्निजन्यदाहाऽनुकूलव्यापाराऽभावाऽनुकूल-
व्यापारो देवदत्तवृत्तिरिति बोधः ॥

अन्तर्द्वौ येनाऽदर्शनमिच्छति—अन्तर्द्विरन्यकर्तृकस्वकर्मकदर्शनाऽभावाऽनुकूल-
व्यवहितदेशस्थितिरूपस्तदघटकं यत्कर्तृकदर्शनाऽभावमिच्छति तदपादानसंज्ञमित्यर्थस्त-
त्फलितमाह—व्यवधाने सतीति—येनेत्यत्र कर्तरि तृतीया । नाऽत्र कृद्योगलक्षणा षष्ठी
शङ्कनीया । उभयप्राप्तौ कर्मण्येव तद्विधानात् प्रत्यासत्त्या आत्मनोगम्यमानत्वादस्त्युभ-
यप्राप्तिरिति भावः । मातुर्निलीयते कृष्णः मातृकर्तृकस्वकर्मकदर्शनेच्छा कृष्णवृत्तिरिति
मातृशब्दादपादानत्वेन पञ्चमी । ननुक्तोदाहरणे व्यवहितदेशस्थितेर्धातुना प्रतिपादनेऽपि
कथमिच्छाया लाभ इति चेन्न । आक्षेपेण तद्धाभावः । अन्तर्द्वौ किमिति । अयम्भा-
वः, सूत्रे तदनुपादाने यत्कर्तृकदर्शनाऽभावमिच्छति तदपादानमित्यर्थं चोराज्ञ दिदृक्षते
इत्यत्र चोरकर्तृकस्वकर्मकदर्शनाऽभावेच्छाया देवदत्तादिवृत्तिचाक्षोरशब्दादपादानत्वाऽप-
त्तिः । तदुपादाने तु व्यवधाने सतीत्यस्याऽप्यर्थकुक्षिप्रतिष्ठत्वेन प्रकृते तदभावाच्चापत्ति-
रिति । सूत्रे येनेत्यस्याऽभावे स्वकर्मकदर्शनाऽभावं य इच्छति तदपादानमित्यर्थं कर्तु रेवो-
क्ताऽपत्तिस्तत्सत्त्वे तु यत्कर्तृकेत्यर्थवदितोक्तार्थं न कर्तुस्तदापत्तिः । इच्छतिग्रहणाऽभावे
यत्र दर्शनाऽभाव एव तत्रैवाऽपादानसंज्ञा स्यात् । तद्ग्रहणसत्त्वे तु अदर्शनेच्छाया तदनु-
कूलव्यापारकरणे दैववशादर्शने सत्यप्युक्तसंज्ञा भवतीत्यलम् ॥

अन्यारादिति—अत्राऽन्येत्यर्थग्रहणं तेनाऽन्यार्थकशब्दयोगे पञ्चमीति तदर्थः । अ-
न्यार्थश्च भेदाऽऽश्रयो नतु भेदमात्रम् । अत एव घटाद्भिन्न इत्याद्युपपत्तिः । शेखरकारा-
स्तु—‘पञ्चमी विभक्तैरित्यत्रविभागार्थकविभक्तपदेन भेदस्य व्याख्यानात् ‘ध्रुवमपाये’ इति
सूत्रे अपायशब्देन भेदस्याऽपि ग्रहणादपादाने पञ्चमीत्येव पञ्चमीसिद्धावन्येत्यर्थग्रहणमनादे-
यमित्याहुः ॥

ननु सहाञ्चतीति सध्यङित्यत्र पञ्चम्यभावाय दिक्शब्दसाहचर्येण दिग्वाचकस्यैवाऽञ्चू-
त्तरपदकस्य ग्रहणाद्विक्शब्दयोगे पञ्चमी विधानादेवाऽञ्चूत्तरपदकयोगेऽपि पञ्चमीविधानसु-
लभत्वेन सूत्रे पृथगञ्चूत्तरपदग्रहणमव्यर्थमित्यत आह—अञ्चूत्तरपदस्येति ॥

प्रभृतियोगे पञ्चमीति—प्रभृत्यर्थयोगेऽपि पञ्चमीति तदर्थः । अपादाने पञ्चमीति
सूत्रस्य भाष्यमेवाऽत्र प्रमाणम् । तत्र हि (यतश्चाऽध्वकालनिर्माणं ततः पञ्चमी कार्तिक्या
आग्रहायणी मास) इति वार्तिकं प्रत्याख्यातुम् (इदमत्र प्रयोक्तव्यं सन्न प्रयुज्यते कार्त्ति-
क्याः प्रभृत्याग्रहायणीमास) इत्युक्तम् । प्रभृतिशब्दाऽभावेऽपि तदर्थसत्तामात्रेण पञ्चमी-
त्यर्थकेनाऽनेन भाष्येण प्रभृत्यर्थयोगे पञ्चमीति वचनं बोध्यते । अन्यथा प्रभृतिपदाऽभावाद्-
क्तवार्तिकस्य पञ्चम्यर्थमावश्यकत्वेन तत्प्रत्याख्यानमसंगतं स्यात् । एवञ्च मेरुपष्ठादारभ्य
ध्रुवपर्यन्तं ग्रहनक्षत्रतारागणचित्रितोऽन्तरिक्षलोक इत्यत्र प्रभृत्यर्थकाऽऽरभ्यशब्दयोगेऽपि प-

ञ्चमी । अवीचिमारभ्येत्यत्राऽऽरभ्येत्यस्य गृहीत्वेत्यर्थेन प्रभृत्यर्थकत्वाऽभावाच्च पञ्चमीत्यलम् ॥

ननु (अपपरिविहिरञ्चवः पञ्चम्या) अत्र सूत्रे परस्परसाहचर्यादपपर्योर्वर्जनार्थयोः कर्म-
प्रवचनीयसंज्ञकयोरेव ग्रहणात्तद्योगे (पञ्चम्यपाङ्परिभिरिति पञ्चमीविधानेन (लक्षणप्रतिप-
दोक्त) परिभाषयाऽपपरिनिमित्तकसुबन्तस्यैव ग्रहणेन च पञ्चम्यैव समासस्य सिद्धत्वात् अ-
पपरिसाहचर्यादुक्तपरिभाषया चाऽञ्चूत्तरपदेनाऽपि अन्यारादिति विहितपञ्चम्यैव समासस्य
सिद्धत्वाच्च पूर्वोक्तसूत्रस्थं पञ्चमीग्रहणं व्यर्थं सत् बहिःशब्दस्य पञ्चम्यन्तेन समासविधान-
द्वारा बहिःशब्दयोगेऽपि पञ्चमी भवतीति ज्ञापयतीत्याह-अपपरिविहिरिति समास-
विधानाज्ज्ञापकाद्विहिते पञ्चमीति । पञ्चम्यन्तेन समासविधानाज्ज्ञापकादिति त-
दर्थः । ज्ञापकसिद्धस्याऽसार्वत्रिकत्वात्क्वचिद्बहिःशब्दयोगे षष्ठ्यपि । तेन मणिवन्धादाक-
निष्ठं करस्य करभो बहिरिति सिद्धमिति दिक् ॥

ननु 'पृथग्विनानाने'तिसूत्रेण विकल्पेन तृतीयाविधानात्तदभावपक्षे 'एनपा द्वितीया' इति
प्रकृता द्वितीयैव स्यात् । अस्या वैकल्पित्वे पञ्चम्यपि, अस्याश्च नित्यत्वाद्विभक्तित्रयसमा-
वेशो न स्यादिति तदर्थमन्यतरस्यां ग्रहणस्य समुच्चयार्थकत्वमावश्यकमित्याह-अन्यतर-
स्यांग्रहणं समुच्चयार्थमिति ।

शेखरकृतस्तु-अत्र सूत्रेऽन्यतरस्यांग्रहणस्य न द्वितीयासमुच्चयार्थकत्वं फलाऽभावा-
त् । न च द्वितीयासमुच्चयार्थकत्वे

विना वातं विना वषं केनेमौ पातितौ द्रुमौ ।

इत्यत्र द्वितीया भवतीति वाच्यम् । ऋतेशब्दयोग इव ततोऽन्यत्राऽपि दृश्यते इत्यनेनैव तत्र
द्वितीयासिद्धेः । अत्र सूत्रे द्वितीयाया असम्बन्धादेव भाष्यकृता नोक्तो द्वितीयासमुच्चयः ।
यद्यत्र द्वितीयासम्बन्धः स्यात्तदा 'करणे च स्तोकात्पङ्कजकृतिपयस्ये'ति सूत्रेऽपि पञ्चमी-
समुच्चयार्थमप्रकृताऽन्यतरस्यां ग्रहणस्य सम्बन्धाऽऽवश्यकत्वात्तत्राऽपि द्वितीयासमुच्चयः स्या-
दिति तद्भावः । (पञ्चम्या अधिकारे द्वितीयाषष्ठीविषये प्रतिषेधो वक्तव्यः' दक्षिणेन ग्रामं
दक्षिणतो ग्रामस्येति) भाष्यात् (षष्ठ्यतसर्थप्रत्ययेने)त्यतः प्राक् (एनपा द्वितीये)ति सूत्र-
मिति सूचितम् । अन्यथा सूत्रपाठक्रमत्यागे न्यायप्राप्त्यष्टयाः पूर्वनिपाताऽकरणे च न कि-
मपि बीजम् । एवञ्चान्यतरस्यांग्रहणस्य नैव द्वितीयासमुच्चयार्थकत्वमित्याहुर्इत्यलम् ॥

इति पञ्चमी ।

अथ सम्बन्धकारकप्रकरणम्

षष्ठी शेषे । अत्र सूत्रे शेषपदेन कर्मादिभ्यो येऽन्येऽर्थाः स शेष इति भाष्यकृतोक्तत्वा-
त्कारकप्रातिपदिकार्थभिन्नस्य स्वत्वादेर्ग्रहणम् । स च शेषः स्वत्वत्वादिरूपेण सम्बन्धत्वेन
रूपेण च षष्ठीवाच्यः । राज्ञः पुरुषोऽस्तीत्येतद्वाक्यजन्यशब्दबोधाऽनन्तरं पुरुषो राजस्व-
त्ववान्नवेति सन्देहो न भवतीति यथा विशेषरूपेण कल्प्यते तथा राजसम्बन्धो न वेति च
सन्देहाऽनुत्पत्त्या सामान्येन सम्बन्धत्वेन रूपेण च शेषस्य षष्ठीवाच्यता कल्प्यते इति
भावः । राजनिरूपितस्वत्ववदभिन्नपुरुषकर्तृकसत्तेति बोधः ॥

रुजाऽर्थानामिति । रुजा व्याधिरर्थो येषान्ते रुजार्थास्तेषां तथोक्तानाम् । धातो-
भाववचनत्वस्याऽव्यभिचारेण सामर्थ्याद्वचन इति कर्तरि ल्युट्प्रकृत्यर्थोऽविवक्षितस्तदाह—
भावकर्तृकणामिति ॥

हिसायां किम्, धानापेणमिति । (जासिनिग्रहणे)ति सूत्रे हिंसाग्रहणाऽभावे
प्रत्युदाहरणभूतोक्तप्रयोगे उक्तसूत्रेण षष्ठ्याऽऽपत्त्या (प्रतिपदविधाना षष्ठी न समस्यते) इति
समासनिषेधेन धानायाः पेणमित्यसमस्तप्रयोगाऽपत्तिः । तद्ग्रहणसत्त्वे तु पिष्वातोरत्र
हिसार्थकत्वाऽभावाद्नेन षष्ठ्याप्राप्त्या कर्तृकर्मणोरिति षष्ठ्या समासे तदुपपत्तिरिति भावः ॥

ननु गामस्य तदहःसभायां दीव्येयुरित्यत्र नित्यं षष्ठीप्राप्तौ विकल्पाय 'द्वितीया ब्राह्मणे'
इति सूत्रमिति भाष्यात् 'दिवस्तदर्थस्ये' त्यत्र न शेषपदसम्बन्ध इत्याशयेन तिङन्तमु-
दाहरति—शतस्य दीव्यतीति । यदि 'दिवस्तदर्थस्ये'त्येतत्सूत्रस्याऽपि शेषपदसम्बन्धेन
समासनिवृत्तिफलकत्वं स्यात्तदा यत्र समासस्य प्राप्तिरसम्भावना तादृशं कृदन्तमेवोदाहरेत् ।
तथाऽकरणेन ज्ञायते नाऽत्र शेषपदसम्बन्ध इति भावः ॥

ननु 'दिवस्तदर्थस्ये' त्यादिसूत्रेण व्यवधानाच्छेषपदाऽसम्बन्धेनाऽधिकरणकारक एव
षष्ठीविधानस्य समुचितत्वेन शेषग्रहणं व्यर्थमित्याशयेनाशङ्कते—शेषे किमिति । समाधत्ते-
द्विरहन्यध्ययनमिति । शेषपदाऽसम्बन्धेऽधिकरणे षष्ठीविधानात्प्रत्युदाहरणभूतोक्तप्रयोगे
षष्ठ्यापत्तिरिति तद्व्यावृत्त्यर्थं व्यादिप्रामाण्यात् 'अधीगर्थदयेशामि' ति सूत्रे कर्मादीना-
मविवक्षा शेष इति भाष्ये कर्मादीनामित्यत्र बहुवचनेनात्रापि शेषपदसम्बन्धबोधनाच्च
मण्डूकप्लुत्या शेषपदसम्बन्ध आवश्यक एवेति समाधातुराशयः । वस्तुतस्तु उक्तभाष्ये
बहुवचनेन नाऽत्र सूत्रे शेषपदसम्बन्धलाभः । कर्माश्रयषष्ठीविषये सूत्रोपात्तसकर्मकाणामकर्म-
कवद्वचनमिति वार्त्तिकं प्रत्याख्यातुं शेष इति वक्तंते इति भाष्यकृतोक्ते परेण शेषश्च क
इति पृष्टे कर्मादीनामविवक्षा शेष इति सिद्धान्तितना स्मारितत्वात् । सिद्धान्तितभाष्यकारेण
शेषपदार्थः स्मारितः । नैतावता कृत्योर्थेऽत्यत्र शेषपदसम्बन्ध इति लभ्यते । (१) किञ्चित्-
द्रूभाष्यबलेन दिवस्तदर्थस्येत्यत्र शेषपदसम्बन्धो लभ्यते । (२) अन्यथा वार्त्तिकरीत्या भावे
इष्टस्य शतस्य दीव्यते इति प्रयोगस्याऽसिद्धिरापद्यते । (३) अत एव (अधीगर्थादयः प्रेष्यब्रु-
पर्यन्ताः कर्माश्रयपदेनोच्यन्ते) इति कैयटेन वार्त्तिकव्याख्यायामुक्तम् । (४) एवञ्च शेषपदस-
म्बन्धेनोक्तवार्त्तिकप्रत्याख्यानवदेतत्सूत्रद्वयप्रत्याख्याने एव भाष्यकर्तृस्तात्पर्यम् । नचैवं
(५) 'द्वितीया ब्राह्मणे' इत्येतत्सूत्रस्थं भाष्यं विरुणद्धीति वाच्यम् । (६) वार्त्तिकरी-

(१) प्राचीनव्याख्यायान्दोषमप्याह—किञ्चित्ति ।

(२) 'दिवस्तदर्थस्ये' ति सूत्रे शेषपदाऽसम्बन्धे इत्यर्थः ।

(३) दिव इति सूत्रे शेषपदसम्बन्धादेवेत्यर्थः । अस्य मूलोक्तकैयटोक्तसूत्रभाष्यपाठा-
च्छेषपदसम्बन्धलाभ इति । (४) दिव इति सूत्रे शेषपदसम्बन्धे सतित्यर्थः ।

(५) ननु द्वितीया ब्राह्मणे इत्यत्र भाष्ये गामस्य तदहः सभायामित्यादौ शेषपदास-
म्बन्धेन दिव इति सूत्रप्राप्तषष्ठीबाधनार्थमेतस्य सूत्रस्योक्तत्वादस्य का गतिरित्याह—द्विती-
या ब्राह्मणे इति ।

(६) वार्त्तिककृता हि नोक्ता शेषपदानुवृत्तिः किन्तु तेनाऽकर्मकवद्भाव एवोक्त इति भावः ।

त्योक्तभाष्यस्य सत्त्वादिति तत्त्वम् । (१) किञ्च यदा कर्मणो विवक्षा, न तदा षष्ठी, स्म-
राम्यहं मातरमित्युक्तमभाष्ये । भवन्नये यदा कर्मादिविवक्षा भवति । न भवति तदा षष्ठी-
ति वदेत् । (२) एवञ्च 'शोविदर्थस्य करणे' इत्यत्राऽपि न शेषपदसम्बन्ध इति बोध्यम् ।
एवञ्च नाऽज्ञानार्थकज्ञानातिथोगे कदाऽपि तृतीया । (३) शतं दीव्यतीत्यादि च सिद्धयति ।
शोऽविदर्थस्येत्यत्र शेषपदसम्बन्धाऽभावेऽनेनैव व्यवधानात्कथमुपपत्तिरधीगर्थेत्यत्र भाष्यो-
क्तस्य शेषपदसम्बन्धस्येति नाशङ्क्यम् । मण्डूकाऽनुवृत्त्या शेषपदसम्बन्धस्य तत्र सुलभ-
त्वादित्यलमतिविस्तरेण ॥

कर्तृकर्मणोः कृति । नाऽत्र सूत्रे शेषपदस्य सम्बन्धः । तथा सति 'षष्ठी शेषे'
इत्यनेनैवाऽत्राऽपि षष्ठ्याः सिद्धौ सूत्रमेतद्वैयर्थ्यमापद्येत । नचैतत्सूत्रस्य शोऽविदर्थस्येति
सूत्रवत्समासनिवृत्तिफलकत्वेन चरितार्थत्वसम्भवे कथं वैयर्थ्यमिति वाच्यम् । (कृद्योगा
षष्ठी समस्यते) इत्यनेन तत्र समासस्येष्टत्वादुक्तफलकत्वाऽभावेन वैयर्थ्यस्य स्पष्टत्वात् ।
सूत्रघटककृतिरित्यस्य करोतेर्भावे किञ्चुत्पत्तौ कृद्योगे कर्तरि कर्मणि च षष्ठीति सूत्रार्थो
निष्पन्नः । कर्तरि षष्ठ्युदाहरणम् । कृष्णस्य कृतिः । कृतिरिति भावे कितन्, करणं कृतिः ।
कर्मषष्ठ्युदाहरणञ्च, जगतः कर्ता कृष्णः । अत्र कर्तृसाहचर्याद्भेदसम्बन्धेनाऽन्वयिन एव
कर्मणो ग्रहणात्स्तोत्रं पाक इत्यादौ न क्रियाविशेषणीभूतस्तोकादिपदात्पष्ठी । (४) अन्य-
था व्यपदेशिवद्भावेन फलस्य स्वाश्रयत्वात्कर्मत्वेन तत्राऽन्वितस्य स्तोकादेरपि कर्मत्वात्त-
स्माद्दुर्बारेव षष्ठ्यापत्तिरिति बोध्यम् । (५) किञ्च स्तोत्रम्पाचक इत्यादौ न क्रियावि-
शेषणेन स्तोकादिना समानाऽधिकरणसमासो नाऽपि सुष्ठुपेत्यनेन सः । स्तोकादेर्धात्वर्थ-
ऽन्वयात्सुबन्तार्थविशेषणे पाककर्त्राऽन्वयाऽभावेन सामर्थ्यविरहात् । ननु स्तोत्रं पाक इ-
त्यत्रैव समासाऽभावप्रदर्शनस्य समुचितत्वे स्तोत्रं पाचक इति प्रयोगाऽन्तरे तत्प्रदर्शनं
निष्फलमिति वाच्यम् । 'तृजकाभ्यां कर्तरी'ति सूत्रोदाहरणविषये ओदनस्य पाचक इत्यत्र
षष्ठीवत्स्तोत्रम्पाचक इत्यत्राऽपि सा स्यादिति सन्देहव्यावृत्त्ये प्रयोगान्तरे तत्प्रदर्शन-
स्य साफल्यत् । (६) नचैवं द्वितीयाश्रितेत्यादेः वैयर्थ्याऽपत्तिः कष्टं श्रित इत्यत्र सुब-
न्तार्थविशेषणे श्रवणकर्त्रा कष्टमित्यस्याऽनन्वयेनाऽसामर्थ्यादिति वाच्यम् । तस्याऽरम्भ-
सामर्थ्यादवयवद्वारकसामर्थ्येऽपि प्रवृत्त्या सार्थक्यात् । (७) द्वितीयाप्रकरणोक्तपरेतुम-
तरीत्या सामर्थ्यस्य सत्त्वाच्च ।

(१) सिंहावलोकनन्यायेनाह—किञ्चेति । (२) पूर्वोक्तव्यवस्थासिद्धौ चेत्यर्थः ।

(३) दिवस्तदर्थस्येति सूत्रे पूर्वोक्तरीत्या शेषपदसम्बन्धे सति यदा सम्बन्धित्वेन वि-
वक्षा तदा षष्ठी, यदा कर्मत्वशक्तिमत्त्वेन सा तदा द्वितीयेति रूपद्वयासिद्धिरिति भावः ।

(४) अभेदेनान्वयिनः कर्मणो ग्रहणे सतीत्यर्थः ।

(५) अत्र विशेषमाह किञ्चेति ।

(६) सामर्थ्याऽभावेन समासशब्देऽप्रवृत्ते सतीत्यर्थः ।

(७) प्राप्तोदकेत्यत्र वृत्तिविग्रहयोः समानार्थकत्वार्थं प्राप्तिकर्तुर्दककर्मैति बोधस्वीका-
रवत्कष्टेति कर्मणो द्वितीयान्तार्थस्य कर्तर्यन्वयेन कष्टकर्मकाऽभिन्नाश्रयणकर्तेत्यर्थकल्पने सुब-
न्तार्थविशेषेणाऽप्यन्वयेन सामर्थ्यमस्तीति भावः ।

सुबन्तार्थविशेष्येणाऽनन्वयेन समासाऽभावादेव, दारुणं यथा भवति तथाऽध्यापक इत्यर्थकस्य दारुणाऽध्यापक इत्यस्य सिद्धये मलोपवचनमारब्धं 'पूजनात्पूजितमि'ति सूत्रे भाष्ये । असामर्थ्येपि समासाऽभ्युपगमे तु समासेनैवोक्तप्रयोगोपपत्तौ भाष्यकृतकृतस्य मलोपवचनस्य स्पष्टमेव दैयर्थ्यं स्यात् । उक्तसूत्रस्थभाष्यमेव क्रियाविशेषणान्न षष्ठी-त्यत्राऽपि प्रमाणं बोद्धव्यम् । अन्यथा 'तृजकाभ्यां कर्तरी' तिनिषेधसामर्थ्यादवय-वद्वारकसामर्थ्येऽपि षष्ठीसमासस्य प्रवृत्त्या समासेनैवोक्तप्रयोगोपपत्तौ मलोपवचनस्य स्पष्टैवदैयर्थ्यापत्तिरिति । नच विभाषाऽधिकारेण षष्ठीसमासस्य वैकल्पिकत्वात्तद-भावपक्षे दारुणाऽध्यापक इत्यस्योपपत्तये मलोपवचनस्य चरितार्थत्वे कथं दैयर्थ्य-मिति वाच्यम् । तथा सति वाक्ये मलोपश्च वक्तव्य इत्येव वचनस्य कर्तुमुचितत्वात् । वै-यधिकरण्येन समासाऽप्राप्तिविषयकत्वादेव, क्रियाविशेषणे दारुणादौ विशेष्येणाऽनन्वया-त्समासाऽप्राप्त्या मलोपविधानमिति कैयटेनोक्तम् । न च विशेष्येणाऽनन्वयेऽप्यवयवद्वार-कसामर्थ्यमादाय सुष्ठुपेति वा मयूरव्यसकेति वा समासेनोक्तप्रयोगोपपत्तौ तदर्थं कृतस्य मलोपवचनस्य सर्वथा वैयर्थ्याऽपत्या क्रियाविशेषणात्पष्ठ्यभावे समासाऽभावे च न तद्विनि-गमकं भवितुमर्हतीति वाच्यम् । उक्तसमासविधायकशास्त्रद्वयस्याऽसार्वत्रिकत्वेन पूर्वोक्त-युक्त्या पष्ठ्यभावात्तत्समासस्याऽप्यभावेन चोक्तप्रयोगाऽनुपपत्त्या तदर्थमुक्तवचनस्याऽऽ-वश्यकत्वेनोक्तविषये विनिगमकत्वस्याऽक्षतेरित्यलम् ॥

ननु कर्तृकर्मभ्यां क्रियाऽऽक्षेपात्तद्वाचिनो धातोरेव सत्त्वात्तन्म्यस्तिङ्कृतो विधानेऽपि तिङ्योगे 'न लोके'ति निषेधेन पष्ठ्यभावे कृद्योग एव षष्ठीति कृद्ग्रहणं व्यर्थम् । न च देवदत्तेन शतयोऽश्व इत्यादौ तद्धितयोगेऽश्वरूपकर्मणि षष्ठीव्यावृत्त्यर्थं कृद्ग्रहणमावश्यक-मिति वाच्यम् । कारकाऽन्वययोर्यताऽवच्छेदकरूपेण साध्यत्वेनोपस्थितक्रियानिरूपितकर्म-ण्येवाऽनेन षष्ठीति नियमेन तद्धितात्तेन रूपेण क्रियोपस्थित्यभावाद्दशस्य तादृशक्रियानि-रूपितकर्मत्वाऽभावेन तत्र पष्ठ्यप्राप्तेः । नच कृद्ग्रहणमुत्तरसूत्रेऽनुवृत्त्याऽव्ययपदेन कृदव्यय-स्यैव ग्रहणार्थमिति वाच्यम् । अव्ययार्थस्य ये कर्तृकर्मणीति व्याख्यानेन कृदव्ययस्यैव तत्र ग्रहणात् । नच 'उभयप्रासावि'त्यत्रान्यपदार्थसम्पादनद्वारा बहुवीद्युपपत्त्यर्थं कृद्ग्रहणमि-ति वाच्यम् । 'एकाचो द्वे' इत्यादाविवाऽन्यपदार्थस्याऽशब्दत्वेऽपि व्याख्यानात्तदुपपत्तेः । न च भेदिका देवदत्तस्य यज्ञदत्तस्य काष्ठानामित्यादौ (१)गौणे णिच्प्रकृत्यर्थकर्तरि पष्ठ्यर्थं करोतीति कृदिति कर्तृपरं कृद्ग्रहणमिति वाच्यम् । गौणे णिच्प्रकृत्यर्थकर्तरि तृतीयावद्यन्त-मन्तरैव पष्ठ्या अप्युपपत्तेः । एवञ्च कृद्ग्रहणमव्ययमेवेत्याशयेनाऽऽशङ्कते—कृतिकिमिति ।

समाधत्ते—(२)तद्धिते माभूत्कृतपूर्वार्थकटमिति—अयम्भावः, उक्तरीत्या प्रयो-

(१) अप्रधाने ।

(२) तद्धिते माभूदिति । तद्धितान्तनिष्ठा या शक्तिः सा च बोधजनकत्वप्र-कारतानिरूपितकृतपूर्वत्वावच्छिन्नभगवदिच्छीयविशेष्यतारूपा तस्या यो ग्रहः [ज्ञानं] स च तादृशविशेष्यताख्यविषयताप्रकारककृतपूर्वपदत्वावच्छिन्नविषयतावत्कृतपूर्वपदम्भवति-त्याकारकस्तन्मात्रप्रयोज्योपस्थितिः पूर्वकालिककृतिकर्तृत्वावच्छिन्नरूपा तद्विषयिका क्रिया कृतिक्रिया तस्याः कर्तरि कर्मणि च षष्ठी माभूदिति तदर्थः ।

जनाऽन्यथोपपत्त्या व्यर्थीभूतं कृद्ग्रहणं ज्ञापयति, कृदन्तशक्तिग्रहप्रयोज्योपस्थितिविषयक्रियायाः कर्तरि कर्मणि षष्ठी यथा स्यात्, तद्धितान्तशक्तिग्रहमात्रप्रयोज्योपस्थितिविषयक्रियायाः कर्तरि कर्मणि माभूदिति ।

तथा च कृतपूर्वीकटमित्यत्र कटस्य तद्धितान्तशक्तिग्रहमात्रप्रयोज्योपस्थितिविषयक्रियायाः कर्मत्वान्न षष्ठी । ईदृग्वृत्तिघटकतयैव सकर्मकधातुप्रकृतिकभावक्तान्तस्य कृतेत्यस्य प्रयोगेण कृदन्तशक्त्या क्रियोपस्थित्यभावात् । न च निष्ठान्तत्वात् 'न लोकेति' निषेधेनैव तत्रषष्ठ्यभावे नैतत्कृद्ग्रहणकृत नियमफलं युक्तमिति वाच्यम् । निष्ठान्तमात्रवृत्तिशक्तिग्रहप्रयोज्योपस्थितिविषयक्रियानिरूपितकर्मण्येव तेन षष्ठीनिषेधात् । न च कृद्ग्रहणकृतनियमेन कृतपूर्वीकटमित्यत्रैव तण्डुलानां पाचकतर इत्यादावपि षष्ठी न स्यात्, तण्डुलानां, पाचकतरेतितद्धितान्तनिष्ठशक्तिग्रहप्रयोज्योपस्थितिविषयक्रियानिरूपितकर्मत्वसत्वादिति वाच्यम् । पाचकादेः पृथक्प्रयोगेण पाचकपदनिष्ठशक्तिग्रहप्रयोज्योपस्थितिविषयत्वस्य निर्वाधेन षष्ठ्युपपत्तेः । कृधातोः कर्मणोऽविवक्षया भावे क्ते कृतमिति ततः पूर्वशब्दस्य तत्समभिव्याहारे कृतं पूर्वमिति विग्रहे 'सुखसुपे' तिसमासे 'पूर्वादिनिः' 'सपूर्वाच्चेति' इनिः, ततः कर्मयोगविवक्षया कृतपूर्वीकटमिति सिद्धयति । अस्यैवं रीत्या साधुत्वे एतत्सूत्रस्थं भाष्यमेव मानम् । न च प्राक्कर्मणोऽन्यथाऽविवक्षामपि कृतेत्यस्य कर्मणि साकांक्षत्वेन सापेक्षत्वादसामर्थ्येन वृत्तिर्न स्यादिति वाच्यम् । वृत्तेः पूर्वं कर्मान्वयाऽभावेनाऽसाकांक्षत्वात् । न च 'तपुंसके भावे क्तः' इत्यनेन सकर्मकेभ्योऽपि धातुभ्यो भावेक्तप्रत्ययसिद्धौ कर्मणोऽविवक्षया भावे क्तसाधनयत्नो व्यर्थ इति वाच्यम् । उक्तसूत्रेणाऽप्यकर्मकेभ्य एव क्तविधानादित्यलम् ॥

उभयप्राप्तौ कर्मणि—पूर्वसूत्रेणैव सिद्धौ निग्रमार्थमिदं सूत्रम् । उभयोः प्राप्तिर्यस्मिन्निति बहुव्रीहिः । अस्याश्रयणादेकनिमित्तत्वलाभेनौदनस्य पाकः, ब्राह्मणानाञ्च प्रादुर्भाव इत्यादौ विभिन्नक्रियाकर्तृकर्मणोः षष्ठीप्राप्तौ नायं नियमः प्रवर्तते । प्राप्तिपदेनोभयोः प्रयोगे सत्येवाऽयं निषेध इति बोध्यम् ॥

स्त्रीप्रत्यययोरकाकारयोर्नायं नियम इति—'स्त्रियां क्तिन्' इत्यधिकारविहितयोरकाऽकारयोः प्रयोगे कर्मण्येव षष्ठी न तु कर्तरीतिनियमो न प्रवर्तते किन्तु कर्तर्यपि षष्ठी भवत्येव । नचैवं 'सृट् तिथोः' इति सूत्रे सृटा सीयुटो न बाध इति वृत्तिकृदुक्तमनुपपन्नमिति वाच्यम् । कर्तुः करणत्वविवक्षया तदुपपत्तेः ॥

शेषे विभाषा—उक्तसूत्रकृतनियमस्याऽयं विकल्प इत्येके । इत्येतल्लब्धमर्थं स्पष्टप्रतिपत्त्यर्थमाह—केचिद्विशेषेण विभाषामिच्छन्तीति—अकाऽकारभिन्नकृन्मात्रे इति तदर्थः ॥

चतुर्थी चाशिषि—आशीर्विषयक्रियाऽन्वय्यर्थकात्प्रातिपदिकात्तद्द्वारेक आयुष्यादियोगे चतुर्थीषष्ठ्यावित्यर्थः । क्रियाद्वारकसम्बन्धस्वीकारादेव एतदर्थकचतुर्थ्यन्तानां सुखहितादिभिर्न समासः । देवदत्ताय सुखं भूयादित्यादौ देवदत्तायेत्यस्य सुखादेश्च भूयादित्येतच्छब्दबोध्यक्रियायामन्वयेन परस्परमसामर्थ्यात् ।

इति षष्ठी ।

अथाधिकरणकारकप्रकरणम् ।

आधारोऽधिकरणम्—‘कारके’ इत्यधिकारात्क्रियाजनकेऽस्य प्रवृत्तिः । आधार-
श्चोपस्थितत्वात्क्रियाया एव, तत्राऽऽधारपदेन न साक्षात्क्रियाऽऽधारस्य ग्रहणं किन्तु पर-
म्परया तदाधारस्य पराभ्यां कर्तृकर्मसंज्ञाभ्यां बाधात् । परम्परा च व्याख्यानात् कर्तृकर्म-
द्वारैवेत्याह—कर्तृकर्मद्वारेति—उक्तञ्च हरिणा—

कर्तृकर्मव्यवहितामसाक्षाद्वारयत्क्रियाम् ।

उपकुर्वत्क्रियासिद्धौ शास्त्रेऽधिकरणं स्मृतम् ॥ इति ॥

न च कालस्य साक्षात्क्रियाधारत्वसम्भवे कथं परम्पराऽऽधारस्य ग्रहणमिति वा-
च्यम् । परम्पराऽऽधारग्रहणस्यैवाऽनुभवसिद्धत्वात् । तस्य साक्षात्क्रियाऽऽधारत्वेऽप्याधा-
रपदे स्वरितत्वप्रतिज्ञया परम्पराऽऽधारस्य ग्रहणम् । किञ्च कालस्य साक्षात्तदाधारत्वे का-
लः पचति भूतानीतिवत्कर्तृत्वमेव स्यात् । परम्पराऽऽधारग्रहणे सिद्धे (यस्य यद्द्वारा
कारकत्वं तस्य तद्द्वारैव क्रियान्वयः) इति व्युत्पत्त्याऽस्याऽऽधारस्य कर्तृकर्मद्वारैव क्रि-
याऽन्वयः । (१) अत एव, अक्षशौण्ड इत्यादौ समासः । यथा कटे शेते चैत्र इतिवाक्या-
त्कटाऽधिकरणकचैत्रकर्तृकं शयनमिति बोधस्तथाऽक्षाऽधिकरणकशौण्डकर्तृका भवनक्रियेतिबो-
धात्साक्षादेव ससम्पन्नतस्य शौण्डादिभिः सामर्थ्येन समाससंज्ञासिद्धिरिति भावः ।

यत्तु कैयटेनोक्तम्—अशेषे शौण्ड इत्यत्राऽऽसक्तपदाऽध्याहारेणाऽऽसत्क्रियाद्वा-
रा सामर्थ्यात्समास इति तन्न हृदयग्राहि, भाष्यकृता तस्यार्थस्याऽनुक्तत्वात् यत्र च क्रि-
यावाचकपदञ्च श्रूयते तत्राऽपि तदन्वययोग्यक्रियावाचकपदाऽऽध्याहारेण क्रियाऽऽधारत्व-
स्योपपादनीयत्वान्मूले वृक्षः कपिसंयोगीत्यादावस्ति क्रियामध्याहृत्य तस्याः स्वकर्तृकपि-
संयोगिवृक्षद्वारा मूलवृत्तितया मूलस्याऽऽधारत्वं बोध्यमिति दिक् ॥

औपश्लेषिकवैषयिकाऽभिध्यापकभेदादाधारस्त्रिधा । उपसमीपे श्लेष उपश्लेषस्तत्कृत
औपश्लेषिकः । यन्मासेऽतिक्रान्ते दीयते तस्य मास औपश्लेषिकमधिकरणमिति ‘तत्र च
दीयते’ इति सूत्रभाष्योक्तेः । अत एव, ‘इको यणचो’त्यत्राऽचीत्यौपश्लेषिकाऽऽधारे सप्त-
मी । कटे आस्ते, स्थण्डिले शेते इत्याद्युदाहरणम् । कटाधिकरणिकैककर्तृकाऽऽसनक्रिया ।
स्थण्डिलाऽधिकरणिकैककर्तृका शयनक्रियेति बोधः । विषयकृतो वैषयिकः, अप्राप्तिपूर्वक-
प्राप्तिरूपसंयोगसमवायाऽतिरिक्तसम्बन्धेन यदधिकरणं तद्वैषयिकमधिकरणमिति फलितम् ।
मोक्षे इच्छाऽस्ति इत्याद्युदाहरणम् । स्थालयधिकरणककर्तृवृत्तिविक्रियत्यनुकूलव्यापारः ।
मोक्षविषयकेच्छाकर्तृकसत्तेति बोधः । यत्र सर्वाऽवयवावच्छेदेनाऽभिध्यासिस्तदभिध्याप-
कमधिकरणम् । तिलेषु तैलं, दध्नि सर्पिः, सर्वस्मिन्नात्मास्तीत्याद्युदाहरणम् । तिलव्या-
पकाऽधिकरणकतैलकर्तृकसत्ता । दधिव्यापकाऽधिकरणकसर्पिःकर्तृकसत्ता । सर्वव्यापका-
ऽधिकरणकाऽऽत्मकर्तृकसत्तेत्येवं रीत्या बोधः । एतान्येव मुख्याधिकरणोदाहरणानि । पू-
र्वोक्तानि तु गौणाऽधिकरणस्येति बोध्यम् । अधिकरणत्वशक्तिमानधिकरणविभक्त्यर्थः ॥

क्तस्येन्विषयस्य कर्मण्युसंख्यानम्—इन्प्रकृतेः क्तान्तस्य कर्मणि सप्तमीति

(१) उक्तनियमस्वीकारादेवत्यर्थः ।

तदर्थः । तेनाऽधीती व्याकरणे इत्यत्र सप्तमी । कृतपूर्वाकटमित्यत्र न सप्तमी क्तान्तस्येन-
कृतित्वाऽभावात् । अत्र न क्तः किन्तु भावे, अन्यथा क्तप्रत्ययेन कर्मण उक्तत्वात्तत्र सप्त-
म्यनापत्तेः । अधिपूर्वकादिङा भावे क्ते तत 'इष्टादिभ्यश्चे'ति कर्तरानौ गुणभूतक्रियया
सम्बध्यमानव्याकरणरूपकर्मणि सप्तम्योक्तप्रयोगोपपत्तिरिति बोध्यम् । अत्र कर्मपदेन का-
लाऽतिरिक्तस्यैव ग्रहणान्मासमधीतीत्यादौ न मासशब्दात्सप्तमीत्यलम् ॥

साध्वसाधुप्रयोगे च—वार्तिकमिदं शेषषष्ठ्यपवादभूतं बोध्यम् । ननु 'साधु
निपुणाभ्यामि'त्येव सिद्धेऽत्र साधुग्रहणं व्यर्थमिति चेन्न । अर्चाऽविवक्षणे तत्त्वकथनमात्रेऽपि
साधुभृत्यो राज्ञेत्यादौ सप्तम्यर्थन्तस्याऽऽवश्यकत्वात् । नचोक्तसूत्र एवं साधुग्रहणं
मास्तिवति वाच्यम् । अर्चाविवक्षणे प्रतिप्रयोगे सप्तमीनिवृत्त्यर्थम् तस्याऽऽवश्यकत्वात् ॥

निमित्तात्कर्मयोगे—प्रत्यासत्त्या स्वाऽन्वयिक्रियाकर्मणा योगे सति निमित्तवा-
चकात्प्रातिपदिकात्सप्तमीत्यर्थः ।

चर्मणि द्वीपिनं हन्ति दन्तयोर्हन्ति कुञ्जरम् ।

केशेषु चमरीं हन्ति सीम्नि पुष्कलको हतः ।

द्वीपिचर्मणोरण्डकोषमृगयोश्च समवायसम्बन्धः । दन्तकुञ्जरयोः केशचमरींश्च संयोग-
सम्बन्धः । देवदत्तकर्तृवृत्तिचर्महेतुकद्वीपिनिष्ठप्राणवियोगाऽनुकूलव्यापार इत्यादिक्रमेण
बोधः । नचाऽनेन निमित्तवाचकात्सप्तमीविधानात्मुक्ताफलाय करिणं रघुवीर हन्तीति रघु-
वंशप्रयोगोऽनुपपन्नः, निमित्तवाचकान्मुक्ताफलशब्दात्सप्तम्या दुर्वारत्वादिति वाच्यम् ।
मुक्ताफलं लब्धुमित्यर्थं 'क्रियार्थोपपदस्य कर्मणि स्थानिनः' इति चतुर्थ्या एव प्राप्तेरिति ॥

यस्य च भावेन भावलक्षणम्—भावः क्रिया सा लक्ष्यते येन तद्भावलक्षणम् ।
यस्येत्यत्र वृत्तित्वं षष्ठ्यर्थः । भावेनेत्यत्र प्रयोज्यत्वं तृतीयाऽर्थः । तथा च यद्वृत्तिक्रि-
याप्रयोज्यक्रियान्तरं लक्ष्यते ततोऽर्थाज्ज्ञापकक्रियाश्रयवाचकात्प्रातिपदिकात्सप्तमीत्यर्थः ।
तेन गोषु दुह्यमानासु गत इत्यत्र द्वाभ्यां गोपददुह्यमानपदाभ्यां सप्तमीसिद्धिः । ज्ञापक-
क्रियाश्रयवाचकः कर्त्ता कर्म च, तत्र ब्राह्मणेष्वाधीयानेषु गत इतिकर्तर्युदाहरणम् । कर्मणि
तु प्रागेवोदाहृतम् । अत्र काचित्क्रिया स्वाऽऽधारकालेनाऽन्यां क्रियां बोधयति, यथा
प्रकृते, काचित्तु स्वाऽऽधारकालाऽव्यवहितपूर्वकालेन गोषु दुग्धास्वित्यादौ । एतत्सूत्र-
विहितसप्तम्या ज्ञापकत्वमर्थः । इदं सूत्रं स्वप्रवृत्तौ शब्दबोध्यमेव लक्ष्यलक्षणभावमपेक्षते
न तु तस्य भूयोऽवयवदर्शनम् । ननु सूत्रेण ज्ञापकक्रियावाचकात्सप्तमीविधानेन राहूपरागे
स्नायादित्यत्र ज्ञापकक्रियावाचकपदाऽभावात्सप्तमी न स्यादिति चेन्न । तत्र राहूपराग-
पदेन तदाश्रयकालस्य ग्रहणेनाधिकरणसप्तम्या एव प्राप्तेः । विवाहे नान्दी मुखं कुठ्या-
दित्यत्र विवाहपदेन तत्प्राक्कालस्य ग्रहणादधिकरणसप्तम्येवेति दिक् ॥

अर्हाणां कर्तृत्वेऽनर्हाणामकर्तृत्वे तद्वैपरीत्ये च—यस्यां क्रियायां ये उचिता-
स्तेषां कर्तृत्वे विवक्षिते, तथा यस्यां क्रियायां येषां कर्तृत्वस्य अनौचित्यं तेषां अकर्तृत्व-
विवक्षणे तथा तद्वैपरीत्ये येषां कर्तृत्वस्यौचित्यन्तेषामकर्तृत्वे येषान्तदुचितन्तेषां कर्तृत्वे
विवक्षितं सप्तमी वाच्येति वार्तिकार्थः । एषामुदाहरणानां मूले एव स्पष्टतया नात्र
लिखितानि ॥

षष्ठी चानादरे--अनादर इति विषयसप्तमी । यस्य च भावेनेत्याद्यनुवर्तते । तथा च, अनादरस्य गम्यमानत्वे सति यक्रियाप्रयोज्यक्रियान्तरं लक्ष्यते ततः षष्ठी सप्तमी चेत्यर्थस्तत्फलितमाह--अनादराधिक्य इति । लक्ष्यलक्षणभावोऽत्र षष्ठ्यर्थः । प्रपूर्वकस्य व्रजतेरनादरविशिष्टं व्रजजनमर्थः । तत्र षष्ठी तात्पर्यं ग्राहयति । प्रत्यासत्त्या पुत्रादिविषयकाऽनादर एव गृह्यते इति भावः ॥

यतश्च निद्वधारणम्--ननु यस्मात्समुदायान्निर्धारणं पृथक्करणं तादृशसमुदायघटकावृत्तिधर्मवत्त्वबोधनम् यत्र, तत्र तादृशसमुदायवाचकात्प्रातिपदिकात्षष्ठीसप्तम्यौ स्त इत्यर्थेन शब्दस्य समुदायवाचकत्वाऽभावान्नराणां क्षत्रियः शूरा इत्यादौ षष्ठ्युपपत्तिर्न स्यादित्यत आह--जातिगुणक्रियासंज्ञाभिरिति । विशिष्टस्येत्यध्याहारः तथा च, जातिगुणक्रियाविशिष्टस्यैकदेशस्य यतः स्वघटितसमुदायात्स्वेतरसमुदायघटकावृत्तिधर्मकरणं पृथक्करणं तद्वाचकात्प्रातिपदिकात्षष्ठीसप्तम्यावित्यर्थो निर्गलितः । सूत्रे यत इत्यस्याऽभावे यस्य जात्यादिविशिष्टस्य स्वेतरावृत्तिधर्मवत्त्वबोधनं तत एव षष्ठ्यापत्तिः । क्षत्रियत्वजातिविशिष्टस्य क्षत्रियस्य स्वेतरब्राह्मणाद्यवृत्तिशूरत्वधर्मबोधनमिति क्षत्रियशब्दादेव तदापत्तिः तद्व्यावृत्त्यर्थं यत इत्यावश्यकमिति भावः । ननु क्षत्रियशब्दात्प्रथमाया एव प्राप्तौ तस्मादुक्तापत्तेरसम्भवेन कथं यत इत्यस्याऽसत्त्वे ततस्तदापत्तिप्रदर्शनं युक्तमिति वाच्यम् । षष्ठ्यपवादत्वत्प्रथमाऽपवादत्वस्याऽपि सम्भवात् । स्वघटितसमुदायावधिकस्वेतरसमुदायघटकावृत्ति धर्मकरणं पृथक्करणरूपनिर्धारणविषयत्वरूपोऽवयवाऽवयवविभावरूपश्च सम्बन्धो विभक्त्यर्थः । नृणां नृषु वा द्विजः श्रेष्ठ इत्याद्युदाहरणानि । नृसमुदायावधिकद्विजेतरनराऽवृत्तिश्रेष्ठत्वकरणकपृथक्करणरूपनिर्धारणविषयो द्विजः श्रेष्ठ इत्येवं रीत्या बोधः । निर्धारणविषये उद्भूताऽवयवभेदविवक्षया बहुवचनमेव न तु तिरोहिताऽवयवभेदविवक्षयैकवचनं 'कारके' इत्यत्र भाष्ये कारकेष्विति ब्रूयादित्युक्त्या तस्याऽसाधुत्वबोधनात् । नचैवं 'मिदचोऽन्त्यात्परः' इत्यत्रैकवचनं निर्धारणेऽसङ्गतमिति वाच्यम् । तत्र सौत्रत्वादेकवचनोपपत्तेः । नचैवमपि द्वन्द्वः सामासिकस्य चेति गीतावाक्यस्य का गतिरिति वाच्यम् । समाससमूहमध्ये समूहेऽर्थं 'अचित्ते'ति ठक एव तत्र गतित्वादिति दिक् ॥

पञ्चमी विभक्ते--अत्र यतश्च निर्धारणमित्यनुवर्तते । विभागश्चात्र भेदः । तत्र निर्धारणे सर्वात्र यथा कथञ्चिद्भेदस्य सत्त्वाद्विभक्तग्रहणसामर्थ्येन यत्र भेद एव तत्रैवाऽस्य प्रवृत्तिर्ननु केनाऽप्युपात्तरूपेण भेदसत्त्वे, इति नियमादाह--यत्र निर्धार्यमाणस्य भेद एवेति । निर्धारणविषयत्वरूपोऽत्र पञ्चम्यर्थः । माथुराः पाटलिपुत्रकेभ्य आढ्यतरा इत्यतः पाटलिपुत्रकाऽवधिकनिर्धारणविषया माथुरा आढ्यतरा इतिबोधः । एवञ्च पूर्वोक्तनिर्धारणनिरूपकवाचकस्य तदाश्रयवाचकस्य उक्तनिर्धारणप्रयोजकधर्मवाचकस्य च यत्रोपादानमुच्चारितेन शब्देन प्रतीतिस्तत्रैवैतत्सूत्रविहितपञ्चम्यन्तस्य साधुत्वम् । ननु पुरुषोत्तम इत्यत्र पुरुषाणामुत्तम इत्यर्थप्रतीत्या 'यतश्च निर्धारणमित्यनेन षष्ठीविधानात् 'न निर्धारणे' इति समासनिषेधः स्यादिति चेन्न । सम्बन्धसामान्ये षष्ठ्या समासोपपत्तेरित्यलम् ॥

नन्त्रे च लुपि--लुपशब्दस्याऽभावबोधकत्वात्तत्र नक्षत्रवाचकस्य वृत्तिर्नस्यादिति

लुपशब्देन लुप्संज्ञया लुप्तप्रत्ययार्थो लक्ष्यते तदाह—नक्षत्रे प्रकृत्यर्थे यो लुप्संज्ञये-
त्यादि—मूलेनाऽऽवाहयेद्देवीमिति । नक्षत्रवाचकान्मूलशब्दात् ‘नक्षत्रेण युक्तः कालः’
इत्यनेनाऽण् तस्य ‘लुबविशेषे’ इति लुप् । मूलनक्षत्रयुक्तचन्द्रकालाऽधिकरणकदेवीकर्मक-
वाहनमिति बोधः । ‘सप्तम्यधिकरणे चे’त्यतो मण्डूकलुप्त्याऽनुवृत्तस्याऽधिकरणस्याऽग्रहणे-
ऽस्य सूत्रस्य सर्वविभक्त्यपवादत्वेनेतराऽनपेक्षत्वरूपाऽन्तरङ्गत्वात्प्रातिपदिकार्थ एव षष्ठी-
सप्तम्योर्विधाने अद्य पुष्य इति प्रयोगो न सिद्धयेदिति तदर्थन्तदावश्यकमिति । नक्षत्र
इत्यस्याऽसत्त्वे पञ्चालेषु तिष्ठन्ति अत्र पञ्चालशब्दादुभयविभक्त्यापत्तिरतस्तत् । तत्र
‘जनपदे लुबि’ति लुप् ॥

सप्तमीपञ्चम्यौ कारकमध्ये—‘कालाऽध्वनोरित्यन्तसंयोगे’ इत्यस्मात्कालाऽध्व-
नोरित्यनयोरनुवृत्तिः । तौ च पञ्चम्या विपरिणम्येते । कारकशब्दोऽत्र शक्तिपरः । मध्य-
शब्दस्याऽवधिद्वयसापेक्षत्वाद्द्विवचनान्तेन कारकशब्देन समासः, कारकयोर्मध्ये इति
विग्रहः । शक्तिद्वयस्य शक्तित्वेनैव बोधो न तु द्वित्वेन । ननु कर्तृरूपकारकस्यैकत्वाद्भेद-
निबन्धनमध्यव्यपदेशो न स्यादिति चेन्न । कर्तृत्वादिशक्तैरेव कारकरूपत्वात्तस्याश्च काल-
भेदेन भेदादुक्तव्यपदेशोपपत्तेरित्याह—शक्तिद्वयमध्ये यौ कालाऽध्वानावित्यादि—
अवध्यवधिमतोः साजात्यनियमात्कालाऽध्वनोः कारकमध्येऽसम्भवाच्च शक्तेशब्देन शक्त्या-
श्रयकालग्रहणं बोध्यम् । षष्ठ्या बाधकोऽयं योगः स्वाऽनन्तरकालवृत्तित्वादिकं विभक्त्यर्थः ।

यस्य चेद्वरवचनमित्यत्र प्रमाणाऽभावाल्लक्ष्याऽनुरोधेन व्याख्यानाच्च निरूपितत्वस्य
वृत्तित्वस्य वा षष्ठ्यर्थत्वेन यन्निरूपितेश्वरत्वं गम्यते यन्नष्टेश्वरत्वं च गम्यते ततःसप्त-
मीत्यर्थ इत्याह—स्वस्वामिभ्यां पर्यायेण सप्तमीति—क्रमेणोदाहरणम् । अधि
भुवि रामः, अधिरामे भूः । इत्यधिकरणकारकप्रकरणम् ॥

इति कारकप्रकरणम् ।

अथ समासप्रकरणम् ।

ननु कारकान्तेन सुप्तसंज्ञोद्देश्यसम्बन्धिन्याः संज्ञायास्तत्प्रयुक्तकार्यस्य च निरूपणा-
ऽनन्तरं प्रसङ्गतस्समासनिरूपणमारभते—समर्थः पदविधिरिति—विधीयते इति
विधिः कर्मसाधनः । तस्य षष्ठ्यन्तेन पदशब्देन समासः । पदस्य विधिः पदविधिरिति ।
समर्थपदस्य समर्थाश्रितोऽर्थः । तथा च, पदसम्बन्धीविधिः समर्थाश्रितो भवतीत्यर्थः ।
सामर्थ्यं द्विविधम्—व्यपेक्षारूपम्, एकार्थीभावरूपञ्च अत्रैकार्थीभावरूपमेव सामर्थ्यं
न तु व्यपेक्षारूपं व्याख्यानात् समासादिवृत्तिषु तस्याऽसम्भवाच्च । एकार्थीभावश्च
(संसृष्टाऽर्थं समर्थमि)ति आप्यात् विशेष्यविशेषणभावाऽवगाह्येकोपस्थितजनकत्वरूपः ।

शाब्दिकनये—समुदायशक्त्यङ्गीकारादस्ति कृत्तद्वितैकशेषसमाससनाद्यन्तधातुरूप-
पञ्चवृत्तिष्वेकार्थीभावरूपसामर्थ्यम् । अत एव राजपुरुष इत्यादिसमासे न पदार्थैकदेशे राज्ञि
ऋद्धादिविशेषणाऽन्वयः (पदार्थः पदार्थेनान्वेति न तु पदार्थैकदेशेने)ति व्युत्पत्तेः ।
एतत्फलितार्थकथनमेव (सविशेषणानां वृत्तिर्न वृत्तस्य विशेषणयोगो ने)ति बोध्यम् ।
नञोक्तरीत्या पदार्थैकदेशे विशेषणाऽन्वयस्याऽभावप्रतिपादनाद्देवदत्तस्य गुरुकुलम्, ऋद्ध-

स्य राजमातङ्गा इत्यादेः प्रयोगस्याऽप्रामाण्यापत्तिरिति वाच्यम् । गमकत्वात्तत्र विशेष-
पणाऽन्वयस्य युक्ततया तस्य प्रामाण्योपपत्तेः । न च महादेव इत्यत्राऽऽत्वं न स्यात्समासे
समुदाये शक्त्या तस्यैवाऽर्थवत्त्वेन तदेकदेशस्याऽनर्थकत्वेन सूत्राप्रान्तेरिति वाच्यम् । सूत्रा-
ऽऽरम्भसामर्थ्याद्भूतपूर्वगतेराश्रयणाच्च सूत्रप्रवृत्तेरित्यलम् ॥

वैयाकरणैः—समासे समुदाये एव शक्तिः स्वीक्रियते नत्ववयवे तथाहि, रथन्तरं,
सप्तपर्णः, शुश्रूषेत्यादाववयवार्थप्रतीत्यभावात्समासादिपञ्चसु विशिष्ट एव शक्तिः । अत एव
व्यपेक्षापक्षस्योद्भावनं कृत्वा [अथाऽस्मिन् व्यपेक्षारूपसामर्थ्यं योऽसावेकार्थीभावकृतो
विशेषः स वक्तव्य] इत्युक्तम्भाष्ये । अत एव च, धवखदिरौ । निष्कौशाम्बिः । गोरथः ।
घृतघटः । गुडधानाः । केशचूडः । सुवर्णालङ्कारः । द्विदशाः । सप्तपर्णः । इत्यादौ साहि-
त्य-क्रान्त-युक्त-पूर्ण-मिश्र-संवात-विकार-सुचप्रत्ययलोप-वोप्साद्यर्था न वचनरूपेण
वाच्या भवन्ति अन्यथा तत्तदर्थं वचनं कर्त्तव्यमेव ।

यत्तु तार्किकमीमांसकादयः—राजपुरुष इत्यादौ राजपदादेः सम्बन्धिनी लक्षण-
यैव राजसम्बन्धवदभिन्नः पुरुष इति बोधः स्यादेव समासे न स्वीकार्या शक्तिः । अत
एव राज्ञः पदार्थैकदेशत्वेन तत्र ऋद्धादिविशेषणाऽन्वयो न [पदार्थः पदार्थेनान्वेती]त्युक्तेः
(सविशेषणानां वृत्तिर्नो)त्युक्तेश्च । धवखदिरादित्यादौ न साहित्याद्यर्थप्रत्यायकवचनक-
र्त्तव्यतापत्तिः लक्षणयैवोक्तार्थत्वात् (उक्तार्थानामि)ति न्यायेन तदप्रयोगात् । लक्षणया
राजसम्बन्धयभिन्न इति बोधनेच्छायां समासस्य, राजसम्बन्धवानिति बोधनेच्छायां वि-
ग्रहस्य च प्रयोगनियमसम्भवे 'विभाषे'ति सूत्रस्याऽपि नाऽऽवश्यकत्वम् । न चोक्तस्थ-
लेषूक्तप्रकारेण विशिष्टशक्त्यनभ्युपगमेऽप्यवयवशक्त्यैव निर्वाहोऽपि पङ्कजशब्दात्पङ्कजनिकर्तृ-
रूपार्थलाभार्थं समुदायशक्तिरावश्यक्येति वाच्यम् । उक्तार्थस्य योगादेव लाभादित्याद्याहुः ।

तत्र, विशिष्टशक्त्यनङ्गीकारे विशिष्टस्याऽर्थवत्त्वाभावेन प्रातिपदिकत्वाऽनापत्तेः । अत
एव अर्थवत्सूत्रभाष्ये अर्थवदिति किम् । अर्थवतां समुदायोऽनर्थकः, दश दाडिमानि पड-
पूपाः, कुण्डमजाजिनमिति प्रत्युदाहृतम् । एवञ्च त्वन्मते राजपुरुषपदयोः प्रत्येकमर्थवत्त्वे-
ऽपि समुदायस्य तत्त्वाभावात्प्रातिपदिकत्वं न स्यात् । नचोत्तरसूत्रे समासग्रहणात्सल-
भैव संज्ञेति वाच्यम् । समासग्रहणस्य नियमार्थत्वस्य भाष्यकृतैवोक्तत्वात् । अन्यथा
सिद्धिं विना नियमत्वाऽसम्भवात् । समासग्रहणस्य नियमार्थत्वादेव राज्ञः पुरुषः, देव-
दत्तः पचतीत्यादिवाक्यस्य मूलकेनोपदंशमित्यादेश्च न प्रातिपदिकसंज्ञा । किञ्च विशि-
ष्टशक्त्यस्वीकारे शक्यसम्बन्धरूपलक्षणाया अप्यसम्भवाद्वाक्ष्यकार्थवत्त्वस्याऽप्यभावेन
सर्वथा प्रातिपदिकत्वाभावस्य निश्चितत्वेन स्वाद्यनुपत्तौ (अपदं न प्रयुज्यते)ति भा-
ष्यात्समस्तप्रयोगविलयाऽपत्तिरित्यलम् ॥

ननु पूर्वं भूत इति विग्रहे 'सुपा' इत्यनेन समासे समासत्वात्प्रातिपदिकसंज्ञायाम्
'सुपो धातुप्रातिपदिकयोरिति'त्यनेन प्रातिपदिकाऽवयवस्य सुपोलुकि पूर्वभूत इत्यत्रोभयोः
पूर्वभूतशब्दयोरेकसमाससंज्ञाविधायकशास्त्रवटकप्रथमान्यपदबोध्यत्वादुपसर्जनसंज्ञाप्राप्तौ द्व-
योस्तस्यां सत्यां पर्यायेण पूर्वप्रयोगापत्त्या निर्देशोपपत्तौ निर्देशादित्यादिमूलोक्तस्याऽसङ्ग-
त्यापत्तिरिति चेन्न । उपसर्जनेतिमहासंज्ञाकरणसामर्थ्याच्छास्त्रीयोपसर्जनत्वसमानाधिकर-

णलौकिकोपसर्जनत्ववत् एव पूर्वनिपात इति कल्पनेन प्रकृते भवनक्रियाविशेषणत्वेन पूर्व-
शब्दस्यैवोपसर्जनसंज्ञया पूर्वप्रयोगप्राप्तौ निर्देशोऽपपत्त्या तदर्थमूलोक्तस्याऽऽवश्यकत्वेन
तत्संगतेरित्याह—भूतपूर्वे चरडिति निर्देशाद्भूतशब्दस्यैव पूर्वनिपात इति—

ननु निपातेनाऽधिनाऽधिकरणरूपार्थस्योक्तत्वेन (उक्तार्थानामप्रयोगः) इति न्या-
येन तदर्थकसप्तम्या अभावेन समासाऽभावादधिहरीति प्रयोगो न स्यादिति आह—नि-
पातेनाऽभिहितेऽप्यधिकरणे वचनसामर्थ्यात्सप्तमीति । उक्तरीत्या सप्तम्या अभा-
वेन समासाऽप्राप्त्या विभक्त्यर्थे समाससंज्ञाविधायकवचनस्यासंगतिरिति तदनुरोधादुक्ते-
ऽप्यधिकरणरूपार्थे सप्तम्या समास इति भावः । न च तिङ्कृतद्धितेतिपरिगणनादधिक्त-
त्वेऽपि सप्तमीस्यादेव वचनसामर्थ्यात्सप्तम्याः कल्पनं न युक्तमिति वाच्यम् । तस्य
भाष्ये प्रत्याख्यातत्वात् । नचाऽन्यसुबन्तेनापि समासेऽधिहरीति प्रयोगसिद्धिस्त्यादेव
वचनसामर्थ्यादिति प्रयासो न विशेषफलजनक इति वाच्यम् । प्रत्यासत्त्या यद्विभक्त्यर्थ-
वाचकाऽव्ययेन सुबन्तस्य समासस्तद्विभक्त्यर्थवाचकसुबन्तस्यैव ग्रहणेनाऽन्यभिक्त्यर्थवाच-
कसुबन्तेन समासस्याऽनिष्टत्वादिति दिक् ॥

ननु समया ग्राममित्यादौ आराद्वनादित्यादौ च समासो दुर्वार इति पूर्वपक्षं समाध-
त्ते—आराद्वनादित्यत्र तु नाऽव्यायीभाव इति । यद्युक्तस्थलेषु समासः स्यात्तदा
(अभितः परितः) इति वार्तिकेन ‘अन्यारादिति सूत्रेण च द्वितीयापञ्चम्योर्विधानस्य
सर्वथा वैयर्थ्यं स्यादिति ताभ्यां तयोर्विधानसामर्थ्येन तदभावकल्पनमिति भावः । न च
मध्यार्थकसमयाशब्दयोगे दूरार्थकाऽऽराच्छब्दयोगे च द्वितीयापञ्चम्योश्चारितार्थ्येन सामर्थ्या-
त्समासाऽभावकल्पनमयुक्तमिति वाच्यम् । ‘दूरान्तिकार्यैरित्यनेन षष्ठीपञ्चम्योः प्राप्तौ षष्ठ्य-
पवादतया पञ्चम्या विधानेनाऽन्तिकार्थकाऽऽराच्छब्दयोगे षष्ठ्यपवादत्वेन पञ्चमीविधानस्य
निरवकाशतया तत्सामर्थ्यादव्ययीभावाऽभावकल्पनस्य युक्तत्वात् । द्वितीयाविधानसाम-
र्थ्यादव्ययीभावाऽभावकल्पनं तु न युक्तमुक्तस्थले द्वितीयाविधानस्य चरितार्थत्वात् ॥

दुर्यवनमिति—ननु अर्थाऽभावाऽर्थकस्याऽपि दुरः सत्त्वादार्थाभावेन वात्र समास-
सिद्धौ व्यूद्ध्यर्थं समासविधानं विफलमिति चेन्न । येन समस्यते तदीयाऽर्थाभावे समासा-
ऽभ्युपगमेन प्रकृते यवनक्रद्धैरेवाभावसत्त्वेन यवनानामभावाऽभावात् तत्र समासाऽसिद्धयर्थं
व्यूद्ध्यर्थं समासविधानस्य साफल्यत्वात् ॥

निर्मलिकमिति—मक्षिकाणामभाव इति विग्रहः । संसर्गाभावेऽर्थं समासो नत्व-
न्योन्याभावेऽपि । नचाऽत्र किं विनिगमकमिति वाच्यम् । अर्थग्रहणसामर्थ्यात्समस्यमा-
नपदजन्यप्रतीतिविशेषविरुद्धाऽभावस्यैव ग्रहणेनाऽन्योन्याभावस्य तु प्रतियोगिताऽवच्छेद-
केनैव विरोधेन तस्य च प्रकारत्वेऽपि विशेष्यत्वाऽभावेनाऽस्यैव तत्र गमकत्वात् ॥

अतिहिममिति—हिमस्याऽत्यय इति विग्रहः । अत्ययाऽर्थेऽव्ययीभावः । पर-
ञ्चास्य सूत्रे ग्रहणं विफलमर्थाभावेनैव गतार्थत्वात् । अभावश्चात्र संसर्गाभाव एव, नत्व-
न्योऽन्याऽभावः । अन्यथा घटः पटोनेत्यत्राऽतिप्रसङ्गः स्यात् ॥

शब्दप्रादुर्भाव—इत्यस्य शब्दविषयप्रकाशार्थेनाऽव्ययेन समास इत्यर्थः । अस्यो-
दाहरणम्, इतिहरीति । अत्र हरिशब्दस्य स्वस्वरूपपरत्वं, तादृशषष्ठ्यन्तहरिशब्देन श-
ब्दप्रकाशार्थकस्येतिशब्दस्य समासः ॥

अनुविष्णु—विष्णोः पश्चादिति विग्रहः । अत्र अचः परस्मिन्निति सूत्रस्थात् (ततः पश्चात्स्त्रंस्यते ध्वंस्यते चे)ति भाष्यप्रयोगात् । अनेकमन्यपदार्थे इति सूत्रस्य (सर्वपश्चादि) ति भाष्यप्रयोगाच्च न पश्चाच्छब्दस्य समासः किन्तु तदर्थकाऽनुशब्दस्यैव एतद्भाष्यप्रयोगादेतत्सूत्रे तत्तदर्थबोधकपदघटकतया गृहीताऽव्ययेन तत्तदर्थेन नायं समासः । अत एव 'यथा सादृश्ये' इतिसूत्रस्थभाष्ये सादृश्यसम्पत्तीति प्राप्नोतीत्युक्तम् । यथाशब्देन तूत्तरसूत्रारम्भसामर्थ्यात्समासो भवत्येवेत्यलम् । नचास्य समासे का क्षतिरिति वाच्यम् । तथासति तस्य पूर्वनिपातापत्तेः ।

ननु अविग्रहो नित्यसमासोऽस्वपदविग्रहो वेति नित्यसमासलक्षणसत्त्वे वाक्यं दुर्लभमित्यत आह—प्रतिशब्दस्य वीप्सायामित्यादि । इति प्राञ्चः । दस्तुतस्तु, प्रतिस्थानमित्यादौ पत्वाऽभावसम्पादनेन चरितार्थत्वात्सामर्थ्यविरहेण तत्सामर्थ्याद्वाक्यस्याऽसाधुत्वमिति, (अर्थमर्थमप्रतिप्रत्यर्थमिति) सरूपसूत्रस्थभाष्यप्रयोगाद्यदा द्विवचने तदा प्रतिशब्दस्य वृत्तित्वाऽभावेन समासेन वीप्साया उक्तत्वान्न द्विवचनमित्यलम् ॥

ननु समृद्धिसम्पत्त्योः पर्यायत्वादन्यतरग्रहणं न कार्यमित्याशङ्क्य समाधत्ते—ऋद्धेराधिक्यं समृद्धिरिति ।

यथाऽसादृश्ये—असादृश्य इति छेदः, असादृश्येऽर्थं विद्यमानो यथाशब्दः समर्थेन सुबन्तेन सह समस्यते इति तदर्थः । यथा हरिस्तथा हर इत्यत्र न समासः, यथाशब्दस्य सादृश्यार्थकत्वेनासादृश्येऽविद्यमानत्वात् । तत्र हरेरुपमानत्वस्य यथाशब्दो द्योतकः । ननु यथाहरिरित्यत्र यथाशब्दस्याऽसादृश्यार्थकत्वाऽभावेन समासाऽभावः समुचित एव, तथाहरिरित्यत्र तथाशब्दस्य सादृश्यार्थकत्वात्पूर्वसूत्रेण समासो दुर्वार इति चेन्न । सदृश इत्युक्त्या नियमतः प्रतियोग्याकांक्षादर्शनात्सादृश्यप्रतियोगिवाचकसमर्थसुबन्तेनैव तद्वोधकाऽव्ययस्य समास इति कल्पनेनोक्तापत्तेस्तत्राऽयोगात् । यथाशब्दः समर्थसुबन्तेन सह समस्यते सादृश्ये द्योत्ये नेति, 'यथासादृश्ये' इत्यस्याऽर्थः । यथाशक्ति, यथाबलमित्याद्यस्योदाहरणम् । अत एव, असादृश्ये इतिकिमर्थं यथा देवदत्तस्तथा यज्ञदत्त इत्युक्तं न तु सूत्रमेव किमर्थमित्युक्तम् । ननु यथार्थत्वेनैव सिद्धौ सूत्रमिदमव्यर्थमिति चेन्न । सूत्रगृहीताऽव्ययेन तेनाऽसमासेन सूत्रस्याऽऽवश्यकत्वात् । सूत्रगृहीताऽव्ययेन तेनाऽसमासेन सूत्रस्यापि ज्ञापकत्वात् । न च प्रकारवचने विहितेन धात्वप्रत्ययेन निष्पन्नस्य यथाशब्दस्य सर्वथा सादृश्यद्योतकत्वात्सूत्रोदाहरणाऽसम्भवेन सूत्रं व्यर्थमिति वाच्यम् । अव्युत्पन्नस्य वीप्सायोग्यतापदार्थानतिवृत्तिबोधकस्यैव यथाशब्दस्याऽत्र सूत्रे ग्रहणेनोक्त्युक्त्योपपन्नस्य तस्याऽग्रहणादुदाहरणसम्भवेन सूत्रस्याऽऽवश्यकत्वात् । उदाहरणे यथाशक्ति, यथाबलमित्यादावुक्तार्थक एव यथाशब्द इति तत्र समासार्थं सूत्रमावश्यकमेवेति बोध्यम् । न च यथाशब्दस्य व्यञ्जनयोपमानत्वप्रतिपादकत्वमिति निखिलाऽभियुक्तोक्त्या यद्विशेषवान् हरिस्तद्विशेषवान् हर इत्युक्तबोधानन्तरं व्यञ्जनयोपस्थापितार्थस्य शाब्दबोधविषयत्वं भवत्येवेति, उपमानदेवदत्ताऽभिन्न उपमेयो यज्ञदत्त इति बोधः साधारणधर्मस्तु गृहीतविशेषधर्म एव ।

(१) साधयन्ती सखि सुभगं क्षणे क्षणे दूनासि मम कृते ।

सद्भावस्नेहकरणीयसदृशं तावद्विरचितन्त्वया ॥

इति लक्षणासूलव्यञ्जनास्थल इव लक्ष्यार्थव्यङ्ग्यार्थयोरुभयोः शब्दजन्यबोधविषयत्वं सुवचम् । उपमानोपमेययोरभेदान्वयस्य सत्त्वादेव तयोः समानविभक्तिकत्वम् । एवञ्च पूर्वपदार्थत्वेनाऽप्रसक्त्या सूत्रेऽसादृश्य इति व्यर्थमिति वाच्यम् । सूत्रे प्रकारार्थकस्यैव यथाशब्दस्य ग्रहणेन तत्सामर्थ्याद्द्विमुनि व्याकरणमित्यादौ पूर्वपदार्थाऽप्राधान्येऽपि समासवत्तत्राऽपि समासस्य निर्वाधेनाऽसादृश्ये इत्यस्याऽऽवश्यकत्वात् । कृतेऽसादृश्यग्रहणे तु प्रकारवचनभिन्नस्याऽव्युत्पन्नस्यैव यथाशब्दस्याऽत्र सूत्रे ग्रहणेनोदाहरणसिद्धौ न कोऽपि बाधक इति । नचोदाहरणभूतयथाशक्ति, यथाबलमित्यादौ प्रकारार्थकथालन्तस्यैव यथाशब्दस्य ग्रहणमस्तु, तादृशस्य यथाशब्दस्य सादृश्येऽपि वृत्तेदर्शनात्सादृश्यसम्पत्तीत्यनेनैव समासः स्यात् पूर्वसूत्रे (अव्ययं विभक्ती)त्यादौ यथाग्रहणमस्तु सूत्रमिदञ्च मास्त्यति वाच्यम् । 'यथाऽसादृश्ये' इत्येतत्सूत्रारम्भसामर्थ्यात्सादृश्ये पदार्थानतिवृत्तिबोधकस्य यथाशब्दस्याऽप्रयोगेण सादृश्यसम्पत्तीत्यनेन समासाऽप्राप्त्या तदर्थमस्य सूत्रस्याऽऽवश्यकत्वात् । अव्युत्पन्नप्रकारार्थकयथाशब्दसत्त्वे इदमेव सूत्रं मानं बोध्यमित्यलम् ॥

विभाषा—अधिकारसूत्रमिदम् । ननु एकार्थाभावे समासस्य व्यपेक्षायां वाक्यस्य च सिद्धौ सूत्रमिदं व्यर्थम् । नचैकार्थीभाव एव समासविकल्पार्थमिदमावश्यकमिति वाच्यम् । नल्लेकार्थीभावे संज्ञाया अभाव इत्यर्थकस्य (न च संज्ञाया भावाऽभावाविष्येते) इति भाष्यस्य विरोधदुर्वारतया एकार्थीभाव एव वैकल्पिकसमासस्याऽनिष्टत्वात् । एवं एकार्थीभावाभावेन समासाऽप्राप्त्या समासनिषेधसूत्राणि (नित्यंक्रोडाजीविकयोरि)त्यत्र नित्यग्रहणञ्च नावश्यकानीति चेन्न । लक्षणैकचक्षुष्कान् प्रति क्वैकार्थीभावो नित्यः क पाक्षिकः क्व नाऽस्तीत्यर्थबोधनार्थं विभाषेति सूत्रस्याऽऽवश्यकत्वात् ॥

एतत्सामर्थ्यात्प्राचीनानां नित्यसमासत्वमिति—अयम्भावः, प्रागेव विभाषाधिकारस्य कर्तुमुचितत्वाद्त्रैतत्करणसामर्थ्यादितः पूर्वेषां नित्यत्वमेवेत्यवगम्यते । नचैवं (सुष्ठुपे) त्यस्याऽपीतः पूर्वत्वान्नित्यत्वाऽपत्तिरिति वाच्यम् । तथा सत्यनेनैव सिद्धेऽव्ययं विभक्तीत्यादिना समासविधानस्य वैयर्थ्यापत्तेः । नचाऽव्ययमित्यादिना समासाविधानेऽव्ययस्य समासशास्त्रप्रथमानिर्दिष्टरूपसर्जनसंज्ञाविधायकेन (प्रथमानिर्दिष्टमिति) शास्त्रेणाऽव्ययस्य नियमेनोपसर्जनसंज्ञाविधानाऽनुपपत्त्याऽधिहरीत्यादावध्यादेरपि परप्रयोगाऽऽपत्तिरिति वाच्यम् । समासव्याप्यसंज्ञाविधायके प्रथमानिर्दिष्टमुपसर्जनमिति प्रथमानिर्दिष्टमित्यस्यार्थकरणेनाऽध्यादेः परप्रयोगाऽऽपत्यभावादव्ययमित्यस्य वैयर्थ्येन तत्सामर्थ्यात्सुष्ठुपेत्यस्य न नित्यत्वमिति दिक् ॥

इत्यव्ययीभावसमासप्रकरणम् ।

(१) अत्र नायकसमीपे प्रेषिता या दूती सा तन्नायकोपभोगेन निवृत्तेच्छा भूत्वा पुनर्नायिकासमीपे आगत्य स नाऽऽयातित्युक्ता विरता तत उपभोगचिन्हेन तं वृत्तान्तं ज्ञात्वा तां दूतीम् प्रति नायिकाया उक्तिरियम् । मम प्रणप्रियं रमयन्त्या त्वया शत्रुत्वमाचरितमिति लक्ष्यते ।

अथ तत्पुरुषसमासप्रकरणम् ।

ननु (तत्पुरुष) इत्यधिकारसूत्राऽनन्तरं (संख्यापूर्वो द्विगुश्चे)ति सूत्रकरणाच्चकारबलेन द्विगुतत्पुरुषयोः समावेशः स्यात् । न च चकारस्योक्तसंज्ञाद्वयपर्यायार्थत्वेन समुच्चयार्थत्वाऽभावात् कथमुभयोः समावेशः स्यादिति वाच्यम् । (संख्यापूर्वो द्विगुरिति) योगं विभज्य पूर्वेण (तद्वितार्थोत्तरपदसमाहारे चे)त्यत्रोक्तस्य संख्यापूर्वस्य तत्पुरुषसंज्ञाविधानसामाध्यादेव पर्यायत्वसिद्धौ चकारस्य संज्ञाद्वयसमावेशार्थत्वाक्षतेः । एवञ्च द्विगुश्चेति सूत्रमनावश्यकमेवेत्याह—इदं सूत्रं त्यक्तुं शक्यमिति । द्विगुश्चेति सूत्रमित्यर्थः ।

ननु द्विगोस्तत्पुरुषत्वे किम्फलमित्यत आह—समासान्तः प्रयोजनं पञ्चराजमिति । पञ्चानां राज्ञां समाहार इति विग्रहे (राजाहः सखिभ्यष्टच्) इति टच् । न च (अकारान्तोत्तरपदो द्विगुः स्त्रियामिष्टः) इत्यनेन टजन्तोत्तरपदस्य द्विगोः पञ्चराजस्य स्त्रीत्वबोधनेन टित्वान्डीप् दुर्वार इति वाच्यम् । टचः समासस्यैवाऽन्ताऽवयवत्वं न तत्तरपदस्येति उत्तरपदस्याऽकारान्तत्वाऽभावादुक्तवार्त्तिकेन स्त्रीत्वाऽबोधनेन डीपोऽप्राप्तेः । न च समासायं यदुत्तरपदं तदन्तस्यैव समासान्तत्वमित्यर्थके समासार्थोत्तरपदान्ताः समासान्ता इति पक्षे द्विगोरकारान्तोत्तरपदत्वेन स्त्रीत्वादुक्तदोषस्तदवस्थ एवेति वाच्यम् । अत्र पक्षे पात्रादित्वाच्चेत्यनेनैव दोषोद्भारादित्यलम् । पञ्चराजीति काशिकायामुदाहृतं न युक्तमिति हरदत्तः । केचित्तु पात्रादित्वान्डीबभावकल्पने विनिगमकाऽभावात्काशिकोक्तोदाहणं युक्तमेवेत्याहुरिति दिक् ॥

द्वितीया श्रितातीतपतितेति—द्वितीयाया प्रत्ययत्वेन प्रत्ययग्रहणपरिभाषया तदन्तविधिः । श्रितादीनां सुबन्तत्वाऽसम्भवेन स्वप्रकृतिके लक्षणा । तथा च द्वितीयान्तं श्रितादिप्रकृतिकैरित्यर्थः सम्पन्नः । न च सम्बोधने श्रितादीनां सुबन्तत्वासम्भवेन तेषां स्वप्रकृतिके लक्षणा नाऽऽवश्यिकेति वाच्यम् । (येन विधिरिति) सूत्रस्य भाष्यप्रामाण्येन सम्बुद्धिस्त्रीलिङ्गप्रथमान्तभिन्नेऽपि समासस्येष्टत्वेन श्रितादीनां लक्षणाया आवश्यकत्वात् । श्रितादीनां समर्थविशेषणत्वात्प्रासस्य तदन्तविधेः (समासप्रत्ययविधौ प्रतिषेधः) इत्यनेन निषेधात्कष्टं परमश्रित इत्यादौ न समासापत्तिः । तदन्तविधौ तु श्रिताद्यन्तसमर्थप्रकृतिकैरित्यर्थे तत्रोक्तापत्तिर्दुर्वारैवेति दिक् ॥

स्वयं क्तेन—ननु अत्र सूत्रे आत्मनेत्यर्थकस्य स्वयमित्यव्यस्य कर्तृत्वनिष्ठविशेष्यतानिरूपितबोधजनकत्वेन कर्मत्वविशेष्यकबोधजनकत्वाऽभावाच्च द्वितीयायाः सम्बन्धः किन्तु तृतीयाया एवेत्याह—द्वितीया तु नेह सम्बध्यते श्रयोग्यत्वादिति—असम्भवादिति तदर्थः । कस्य प्रत्ययत्वात्प्रत्ययग्रहणपरिभाषया तदन्तविधौ स्वयमित्यव्यस्य क्तान्तप्रकृतिकसमर्थसुबन्तेन सह समस्यते इति सूत्रस्यार्थः । स्वायंकृतिरित्युदाहरणम् । समासे स्वयंकृतशब्दादिभि आद्यचो वृद्धौ रूपं सिद्ध्यतीति समासस्योक्तप्रयोगोपपत्तिरैकैश्वर्यमपि फलम्बोध्यम् । तदभावे तु कृत इत्यस्यैव षष्ठ्यन्तत्वेन तत एवोक्तप्रत्यये ऋकारस्य वृद्धौ षष्ठ्यन्तत्वे स्वयंकार्तिरित्यापत्तिरिति दिक् ॥

खट्वा क्षेपे—द्वितीया श्रितेत्यतो द्वितीयायाः स्वयं क्तेनेत्यतः क्तेनेत्यस्य चानुवृत्तिः, तयोश्च प्रत्ययत्वात्प्रत्ययग्रहणपरिभाषया तदन्तविधिः । क्षेपो निन्दा । खट्वा-

शब्दस्य स्वप्रकृतिके लक्षणा, तथा च, खट्वाप्रकृतिकं द्वितीयान्तं क्तान्तप्रकृतिकसमर्थं सुबन्तेन सह समस्यते सति निन्दाया गम्यमानत्वे इति सूत्रार्थः । खट्वारूढ इत्युदाहरणम् । खट्वामारूढ इति विग्रहः । स जालम इत्युच्यते । असमीक्ष्यकारीति तदर्थः ।

जालमोऽसमीक्ष्यकारी स्याकुण्ठो मन्दः क्रियासु यः ।

इत्यमरोक्तेः—समासवेदप्रतेन पुरुषेण खलु खट्वाऽऽरोढव्या ब्रह्मचारिणैव भूमौ शयितव्यम् । अनेनैव खट्वाऽऽरूढ्यते चेदयमेव जालम इत्युच्यते । अस्य शब्दस्य रूढत्वादकृतेऽपि खट्वाऽऽरोहणे निन्दितानुष्ठानपरस्य सर्वस्याऽपि खट्वारूढत्वं बोध्यम् । अत एवाह—नित्यसमासोऽयमिति—वाक्येन निन्दाऽप्रतीतेरिति भावः ॥

तृतीया तत्कृतार्थेन गुणवचनेन—सौत्रत्वात्तत्कृतेति लुप्ततृतीयान्तम् । तृतीयान्तपरामर्शितच्छब्देन तृतीयान्तार्थो लक्ष्यते । गुणवचनस्य शब्दत्वात् तृतीयान्ताऽर्थकृतेत्यस्याऽर्थद्वारा गुणवचनविशेषणत्वं तृतीयान्तार्थकृतो यो गुणस्तद्वचनेनेति, एतत्फलितार्थमाह—तृतीयान्तं तृतीयान्तार्थकृतगुणवचनेनेत्यादि—ननु गुणवचनेनेत्यत्र वचनग्रहणं व्यर्थं गुणशब्दस्य धर्ममात्रपरत्वेन तेन समासाऽसम्भवेन तद्वाचिन एव ग्रहणादिति चेन्न । गुणमुक्तवानिति व्युत्पत्त्या गुणवाचित्वविशिष्टद्वयवाचिन एव ग्रहणार्थं वचनग्रहणस्य सार्थक्यात् । तेन घृतेन पाठवमित्यादौ न समासः । तत्र गुणशब्दस्य धर्ममात्रपरत्वादेव खण्डशब्दस्य क्रियावचनत्वेऽपि न कोऽपि दोषः । अस्य सूत्रस्य कृतशब्दार्थद्वारकसामर्थ्यं एव प्रवृत्तिर्न तु साक्षात्परम्पराऽन्वये । अन्यथोत्तरसूत्रेण निपुणश्लक्ष्णशब्दाभ्यां समासविधानं व्यर्थं स्यात् । न च सहशशब्दस्याऽप्युक्तार्थे ज्ञापकत्वसम्भवात्कथमुभयोरेवोपादानमिति वाच्यम् । सहशशब्दस्याऽनावश्यकत्वस्य प्रदिपादयिष्यमाणत्वात् । गुणवचनेनेत्यत्र गुणशब्दस्य तत्कृतेत्येतत्सापेक्षत्वेऽपि सौत्रत्वात्समासो बोध्यः । सूत्रे तत्कृतेत्यस्याऽनुपादानेऽक्षणा काण इत्यत्राऽपि समासापत्तिः, तदुपादाने तु अक्षणा काणत्वस्याऽकरणात्किन्तु कर्मादिनैव तत्करणात्काणशब्दस्य तृतीयान्तार्थकृतगुणवचनत्वाऽभावाऽन्नोक्ताऽऽपत्तिः । गुणवचनेनेत्यस्याऽभावे गोसम्बन्धिदध्यादिभोजने देवदत्तादेर्वपावत्त्वात्तृतीयान्तार्थकृतत्वेन गोभिर्वपावानित्यादौ समासाऽऽपत्तिः । तत्सत्त्वे तु देवदत्तादेर्गुणवचनत्वाऽभावान्नोक्तापत्तिरिति दिक् ॥

पूर्वसदृशसमोनार्थकलह—ननु (तुल्यार्थैरतुलोपमाभ्यां तृतीयाऽन्यतरस्यामि)त्यनेन सहशशब्दयोगे षष्ठ्या अपि विधानात्सहशशब्देन षष्ठीसमाससिद्धावत्र सूत्रे सहशग्रहणं व्यर्थम् । नचोक्तसूत्रविहितषष्ठ्याः प्रदिपदविधानपृष्ठात्वात् (प्रतिपदविधाना षष्ठी न समस्यते) इति निषेधवचनस्य जागरूकत्वादुक्तसमासाऽप्राप्त्या समासार्थन्तत्र सहशग्रहणमावश्यकमिति वाच्यम् । उक्तसूत्रषष्ठ्या न प्रतिपदविधानत्वमित्यस्य प्रतिपादयिष्यमाणत्वात् । न च (तत्पुरुषे तुल्यार्थतृतीया) इत्यनेन पूर्वपदप्रकृतिस्त्वरसिद्ध्यर्थं सहशग्रहणमस्त्विति वाच्यम् । (सहशप्रतिरूपयोः सादृश्ये) इत्यनेनैवोक्तस्त्वरसिद्धेः । तत्र हि दास्याः सहश इत्यादौ षष्ठ्या अलुकि पूर्वपदप्रकृतिस्त्वरार्थं सहशग्रहणमावश्यकम् । न च मनसा सहश इत्यत्र समासार्थमस्तु सहशग्रहणमिति वाच्यम् । तस्य संज्ञात्वाऽभावेन तदर्थमपि तस्याऽनावश्यकत्वात् । एवञ्च प्रयोजनाऽभावाद्व्यर्थमेव सहशग्रहणमिति चेन्न । भोजनेन सादृश्यवानित्यर्थं भोजनसहश इत्यत्र समसार्थन्तस्याऽऽवश्यकत्वात् । नचा-

ऽत्रापि हेतोः शेषत्वविवक्षया षष्ठीत्येनेनैव समाससिद्धावेतदर्थमपि तदनावश्यकमेवेति वाच्यम् । उक्तरीत्या समासोपपत्तावुक्तस्वरसिद्ध्यापत्तेः । न च सदृशप्रतिरूपयोः सादृश्ये इत्यनेनैव स्वरसिद्धिरिति वाच्यम् । तत्र सादृश्यग्रहणेन तस्योपमानबोधकपूर्वपदके एव प्रवृत्तेः ।

वस्तुतस्तु—भोजनेन कृतः सदृश इत्यर्थे (तृतीया तत्कृतार्थेनेति)(तत्पुरुषे तुल्यार्थे)ति सूत्राभ्यां समासस्वरसिद्ध्युपपादने तु व्यर्थमेव सदृशग्रहणमिति ध्वनितं प्रकृतसूत्रस्थकैयटे इत्यलमतिविस्तरेण ॥

मिश्रग्रहणे सोपसर्गस्याऽपि ग्रहणमिति—पणबन्धेनैकाग्र्यं सन्धिस्तस्मिन् गम्यमाने सति अनुपसर्गतृतीयान्तात्परं इत्युत्तरपदमन्तोदात्तमित्यर्थके 'मिश्रं चाऽनुपसर्गमसन्धावि' ति सूत्रे (समासप्रत्ययविधौ प्रतिषेधः)इत्यनेन तदन्तविधिप्रतिषेधात्सोपसर्गेण समासाऽप्राप्त्याऽनुपसर्गेणैव समाससिद्धौ व्यावर्त्याऽभावाद्व्यर्थमनुपसर्गग्रहणसुक्तमर्थं ज्ञापयतीति भावः ॥

ननु (कर्तृकरणे कृते)त्यस्य कर्तृकरणयोरर्थयोर्विहिततृतीयान्तस्य बहुलं समास इत्यथ प्रत्ययग्रहणपरिभाषया निर्विशिष्टभिन्नस्य कृदन्तत्वाभावेन नखनिर्भिन्न इत्यत्र समासो न स्यादत आह—**कृद्ग्रहणे गतिकारकपूर्वस्यापि ग्रहणमिति**—यत्र गतिकारकसमभिव्याहृतं कृदन्तं तत्र गतिकारकसमभिव्याहृतस्यैव कृदन्तस्य ग्रहणमपिशब्दात्तदसमभिव्याहृते कृदन्ते केवलस्याऽपि तस्य ग्रहणमिति तदर्थः । तथा च, अवतरणदलोक्तोदाहरणे नारूपगतिविशिष्टस्य भिन्नस्य कृदन्तत्वात्समाससिद्धिरिति सर्वमनवद्यमिति भावः ॥

बहुलग्रहणं सर्वोपाधिव्यभिचारार्थमिति—बहूनर्थान् लातीति बहुलमिति बहुलपदस्यार्थात् कर्तृकरणयोर्विहितस्यापि कश्चिन्न समासः । कचिद्विभक्त्यन्तरस्याऽपि समासः । दात्रेण लूनवान्, दात्रेण छिन्नवान्, हस्तेन कुर्वन्नित्यादीन्याद्यस्योदाहरणानि । पादहारकः, गलेचोपक इत्यादि द्वितीयस्य । द्वियते इति हारकः, बाहुलकात्कर्मणि ण्वल् पादाभ्यां हारकः पादहारकः । पादाभ्यामित्यपादानपञ्चम्यन्तस्य समासः । चोपयतीति चोपकः, हेतुमण्यन्ताच्चुप मन्दायां गतावित्यस्मात्कर्मणि ण्वल् । गले चोपको गलेचोपकः, (अमूर्धमस्तकादि)ति सप्तम्या अलुक् ॥

ननु सूत्रे उपेत्यधिकारात्तिङन्तेन समासाऽनतिप्रसक्त्या कर्तृत्वकरणत्वयोः क्रियानिरूपित्वेन कर्त्राद्याक्षिसक्रियाबोक्कृदन्तेनैव समासलाभेन व्यावर्त्याऽभावात्कृद्ग्रहणं व्यर्थमित्याशयेनाऽऽशङ्कते कृतेति किमिति ।

समाधत्ते—काष्ठैः पचतितरामिति—कर्तृत्वकरणत्वयोः क्रियानिरूपितत्वात्तद्वाचकसुबन्तस्य तद्धितान्तघटितस्याऽपि सम्भवात्तेनाऽपि समासे प्रत्युदाहरणभूतोक्तप्रयोगे समासाऽऽपत्तिर्दुर्वारैवेति तद्धारणाय कृतग्रहणमावश्यकमिति भावः । कृदन्तेनैव समासो यथास्यान्न सुबन्तेनेत्यर्थं कृद्ग्रहणं प्रत्युदाहरणे शानजन्तादिभिरिव बहुलग्रहणात्समासवारणं शक्यमिति केचिदित्यलम् ॥

चतुर्थी तदर्थार्थबलिहितसुखरक्षितैः—अत्र तदर्थपदं तस्मै इदं तदर्थमित्यर्थकं तच्छब्देन सन्निष्कृष्टत्वाच्चतुर्थ्या परामर्शः । तस्याश्च प्रत्ययत्वात्प्रत्ययग्रहणपरिभाषया तद-

न्तविधौ चतुर्थ्यन्तमिति सामर्थ्यात्तेन तदर्थो लक्ष्यते तस्मात्तादर्थ्यं चतुर्थीत्यभिप्रेत्याह—
चतुर्थ्यन्तार्थाय यत्तद्वाचिनेत्यादि—चतुर्थ्यन्तवाच्ययूपायं यद्वावादि तद्वाचकशब्देन
चतुर्थ्यन्तस्य वा समास इत्यर्थः । यूपायं दावित्यादीन्युदाहरणानि ।

ननु सूत्रे तदर्थपदेन प्रकृतिविकृतिभावातिरिक्तग्रहणे तेनैव बलिरक्षितशब्दाभ्यामपि
समाससिद्धौ याभ्यां समासार्थं कृतमुक्तशब्दद्वयग्रहणं व्यर्थं सज्ज्ञापयति तदर्थपदेन प्रकृति-
विकृतिभावस्यैव ग्रहणमित्याशयेनाह—तदर्थेन प्रकृतिविकृतिभाव एव गृह्यते ।
बलिरक्षितग्रहणाज्ज्ञापकादिति—न च हितसुखशब्दयोरपि ज्ञापकत्वसम्भवेन शब्द-
चतुष्टयस्यैव ज्ञापकत्वप्रतिपादनस्य युक्तत्वाद्वयोरैव तत्त्वप्रदर्शनमयुक्तमिव वाच्यम् । हि-
तसुखशब्दयोगे । (चतुर्थी चाशिष्यायुष्यमद्रभद्रकुशलसुखार्थहितैरि)त्यनेनाऽतादर्थ्येऽपि
चतुर्थीसम्भवात् उक्तशब्दद्वयेनाऽन्योपकाराऽजननेन तद्योगे तादर्थ्यचतुर्थ्या असम्भवाच्चो-
क्तशब्दद्वयस्य ज्ञापकत्वाऽसम्भवात् । न च समासत आशिषोऽप्रतीत्या (चतुर्थी चाशिषी)-
ति विहितचतुर्थ्यन्तस्य समासाऽस्वीकाराद्बलिरक्षितग्रहणवद्वितसुखशब्दयोरपि ज्ञापकत्वं स-
म्भवतीति वाच्यम् । ब्राह्मणहितं, गोहितं, गोसुखमित्यादिलक्ष्यदर्शनादतादर्थ्यचतुर्थ्य-
न्तस्यापि समासाङ्गीकारात्तदर्थन्तयोरावश्यकत्वात्सामर्थ्यविरहेण ज्ञापकत्वाऽसम्भवा-
दित्यलम् ॥

ननु बलिरक्षितग्रहणज्ञापकज्ञापितस्य प्रकृतिविकृतिभावस्य तदर्थपदेन ग्रहणमितिनि-
श्चयस्य रन्धनाय स्थालीत्यत्र समासवारणमेव फलं तत्र षष्ठीसमासस्य दुर्वात्त्वान्निश्चयो
व्यर्थ एव । न च सति षष्ठी समासे समासस्वरः, तादर्थ्यचतुर्थ्यां तु नियमेन समासवार-
णात्पूर्वपदप्रकृतिस्वर इति स्वरे विशेष इति वाच्यम् (चतुर्थी तदर्थं) इत्येतद्विहितपूर्वप-
दप्रकृतिस्वरस्यापि प्रकृतिविकृतिभाव एवेष्टत्वादुक्तस्वराऽप्राप्त्या स्वरेऽविशेषादुक्तसमा-
सस्याऽनिवार्यत्वेन नियमवैयर्थ्यस्य तादवस्थ्यादिति चेन्न । रन्धनाय स्थालीत्यत्र शब्दश-
क्तिस्वभावात्तदर्थत्वेनैव भानेन सम्बन्धत्वेनाऽभानात् षष्ठ्यभावेन तत्समासाऽप्राप्त्या सत्यां
तादर्थ्यचतुर्थ्यां प्राप्तं तत् समासनिवृत्त्यर्थमुक्तनियमस्याऽऽवश्यकत्वेव सार्थक्यात् । एतत्सर्वं
प्रकृतसूत्रस्थभाष्ये स्पष्टम् । तत्र हि (चतुर्थी तदर्थमात्रेण चेत्सर्वप्रसङ्गोऽविशेषात् । सर्वस्य
चतुर्थ्यन्तस्य तदर्थमात्रेण सह प्रसङ्गो भवति । अनेनाऽपि प्राप्नोति, रन्धनाय स्थाली,
अवहननायोलूखलमिति । अत्राऽनेनाऽपि प्राप्नोतीत्युक्त्वा कथमप्येषु समासो न भवती-
त्युक्तम् । उक्तञ्च कैयटेन नाऽनभिधानाद्रन्धनस्थाल्यादयः षष्ठीसमासा भवन्तीति । नचो-
क्तयुक्त्या चतुर्थीषष्ठीसमासवारणेऽपि रन्धनार्था स्थाली रन्धनस्थालीति मध्यमपदलोपि-
समासो बाधकाऽभावात्स्यादेवेति वाच्यम् । अनभिधानादुक्तसमासस्याऽप्यप्राप्तेरिति दिक् ॥

अथवासादायस्तु षष्ठीसमासा इति—तदर्थपदेन प्रकृतिविकृतिभावग्रहणा-
त्समासाप्राप्त्याऽत्रापि वासादीनामुपकारकत्वेन तादर्थ्यचतुर्थ्यां सत्यां न समासः किन्तु
वाक्यमेव । सम्बन्धत्वेन भाने तु षष्ठीसमासो भवत्येवेति भावः ॥

अर्थेन नित्यसमासो विशेष्यलिङ्गता चेति वक्तव्यमिति—अनेन वार्तिकेन
कार्यद्वयं विधीयते । एवमर्थशब्देन चतुर्थ्यन्तस्य नित्यसमासत्वं द्वितीयं विशेष्यगतलिङ्ग-
त्वञ्च एतदसत्त्वे विभाषाऽधिकारेण समासस्य पाक्षिकत्वात्समासाऽभावपक्षे वाक्यस्याऽपी-

ष्टापत्तौ द्विजायार्थ इति प्रयोगः स्यात् । अर्थरैविभवा अपीत्यमरोक्त्याऽर्थशब्दस्य नित्य-
पुंस्त्वात् (परवल्लिङ्गं द्वन्द्वतत्पुरुषयोरिति)त्यनेन सर्वत्र पुंलिङ्गस्यैव प्रयोगात् द्विजार्था यवागूः
द्विजार्थं पय इत्यादयः प्रयोगा न स्युः ।

वस्तुतस्तु—अनेन विशेष्यलिङ्गतैव विधेया, समासनित्यत्वरूपद्वितीयविधेयस्य
तु चतुर्थ्या तादर्थ्यस्योक्तत्वादर्थशब्देन विग्रहाऽप्रसक्त्या न्यायसिद्धत्वात् । गुणोर्दिदं गुर्व-
र्थमित्यादाविव लिङस्यापि लोकतः सिद्धत्वे तु स्पष्टार्थमेवैतद्वार्त्तिकमित्यवसेयमिति दिक् ॥

पञ्चमी भयेन । पञ्चम्यन्तं भयशब्दप्रकृतिकसमर्थसुबन्तेन समस्यते इत्यर्थः । अत्र
सूत्रे विनिगमकाऽभावात्सूत्रेणैव वृकभीत इत्यादौ समाससिद्धौ (भयभीतभीतिभीभिरिति
वाच्यम्) इत्येतद्वार्त्तिकाऽऽरम्भाच्च न भयेत्यर्थग्रहणं किन्तु स्वरूपस्यैव । तेन न वृका-
त्त्रास इत्यादौ समासाऽऽपत्तिरूपो दोषः । वार्त्तिके उपलक्षणत्वान्निर्गतजुगुप्सयोरपि ग्रहणं
बोध्यम् । न च सूत्रे भयेत्यर्थग्रहणे स्वरूपस्य ग्रहणाद् भोगोपरत इत्यादौ समासो न
स्यादिति वाच्यम् । बहुलग्रहणात्कवचिद्विभक्त्यन्तरस्याऽपि कृता समास इत्यस्य पूर्वमे-
वाभिहितत्वेन तत्र समासोपपत्तेः । सुष्ठुपेति मयूरव्यसकादित्वाद्वा तदुपपत्तेश्च ॥

प्रतिपदविधाना षष्ठी न समस्यत इति वाच्यम् । पदं पदं प्रति विहिता
प्रतिपदविधाना कारकविशेषोपादानेन विहितेत्यर्थः । 'षष्ठी शेषे' इत्येतद्विहितषष्ठ्यति-
रिक्ता सर्वाऽपि षष्ठी प्रतिपदविधानेत्युच्यते सा न समस्यत इति तदर्थः । ननु (न नि-
र्धारणे) इत्यनेन निर्धारणविहितषष्ठ्याः समासो निषिध्यते, वार्त्तिकेनापि प्रतिपदविधान-
षष्ठ्याः समासनिषेधः क्रियते । एवञ्च शेषषष्ठ्यतिरिक्तायाः सर्वस्या अपि षष्ठ्याः प्रतिपद-
विधानत्वाद्वार्त्तिकेनैवोक्तसूत्रप्रयोजनस्य गतार्थत्वात्सूत्रं व्यर्थमिति चेन्न । (यतश्च निर्धार-
णमिति)त्यनेन षष्ठ्याः अविधानेन सप्तम्या एव विधानादनया तस्या बाधाऽभावात्, तत्प्र-
तिप्रसवात्तत्र सम्बन्धसामान्य एव षष्ठ्या विधानात्तस्याश्चाऽप्रतिपदविधित्वाद्वार्त्तिकेनाऽग-
तार्थतया सूत्रस्य सार्थक्यात् । यत्तु (ज्ञोऽविदर्थस्य करणे) इत्यादि (कृत्वोऽर्थप्रयोगे का-
लेऽधिकरणे) इत्येतेषु सूत्रेषु शेषपदसम्बन्धात्तैः शेष एव षष्ठीविधानात्तत्र च (शेषेषष्ठी)-
त्येव सिद्धावुक्तसूत्रसमुदायसामर्थ्यात्तत्सूत्रविहितषष्ठ्याः समासाभावकल्पनेन वार्त्तिकस्य
सिद्धत्वान्नापूर्वन्तदिति तत्र । उक्तसूत्राणां तत्तद्वातुयोगे उपात्तकारकाणां शेषत्वाऽभाव-
ज्ञापनद्वारा वार्त्तिकज्ञापकत्वे विनिगमकत्वाऽभावात् । वार्त्तिकस्यापूर्वत्वादेव नेदं भाष्ये
प्रत्याख्यातम्, अत एव च प्रतिपदविधानेतिपूर्वपक्षोद्घाटने शेषलक्षणाऽतिरिक्ता सर्वा प्रतिप-
दविधाना, 'कर्तृकर्मणोः कृता' इति कृद्योगेति च तत्रोक्तम् । तत्र शेषलक्षणेत्यस्य शेषमात्र-
लक्षणेत्यर्थ इति दिक् ॥

ननु ब्राह्मणस्य ये दन्तास्ते शुक्ला इत्यर्थाद्ब्राह्मणशब्दस्य दन्तैरेवाऽन्वयात्तेनैव साम-
र्थ्येन शुक्लशब्देनाऽसामर्थ्यात् (सविशेषणानां वृत्तिर्न वृत्तस्य च विशेषणयोगो ने)ति निषे-
धाच्च ब्राह्मणस्य शुक्ला इत्यत्र समासो न स्यादत आह—यदा प्रकरणादिना दन्ता इति
विशेष्यं ज्ञातं तदेदमुदाहरणमिति । अधुना शुक्लशब्दस्यैव विशेष्यसमर्पकत्वमिति न
समासप्राप्तिरिति भावः ॥

अनित्योऽयं गुणेन निषेध इति । गुणवाचकशब्देन षष्ठ्यन्तस्य समासनिषेधो-

ऽसार्वत्रिकेत्यर्थः । पूरणार्थेन च पृच्छन्तस्य समासनिषेधोऽपि तथेत्यपि बोध्यम् । अत्र प्रमाणं (‘तदशिष्यं संज्ञाप्रमाणत्वात्’) इत्यादिनिर्देश एव, तथाहि, गुणेन पूरणार्थेन च समासनिषेधस्य नित्यत्वे तस्य अशिष्यमित्यत्र समासनिषेधेन निर्देशाऽसङ्गतिरिति स एव व्यर्थीभूतो ज्ञापयति, अनित्योऽयमित्यादि । पूरणार्थेन समासनिषेधस्य नित्यत्वे ‘लोपेन चेत्पादपूरणमिति निर्देशः प्रमाणम् । तथाहि, पूरणार्थेन समासनिषेधस्य नित्यत्वे पादस्य पूरणमिति समासाऽनापत्त्या निर्देशाऽसङ्गतिरिति स एवोक्तार्थं ज्ञापयतीति भावः । तेन कुम्भपूरणभव उञ्छषष्ठ इत्यादौ समाससिद्धिः ।

शेखरकृतस्तु—पूरणार्थेन समासनिषेधाऽनित्यत्वस्य नोक्तोदाहरणे समाससिद्धिः फलम् । कुम्भसम्बन्धि पूरणं उञ्छसबन्धी षष्ठ इति मध्यमपदलोपिसमासस्य सिद्धत्वात् । अत एव गुणेन समासनिषेधाऽनित्यत्वम्भाष्ये नोक्तम् । (१) अन्यत्राऽस्याऽनभिधानम् । (२) अत एव, सर्वश्वेत इत्यादौ गुणेन न समास इति सन्दिह्य (गुणात्तरेणतरलोपश्चेति) वचनमारब्धं सर्वगुणेति सूत्रे भाष्ये (३) संख्याशब्दानां (४) भावशब्दत्वाद्योजनशतादौ क्रोशशतादौ गोविंशतिरित्यादौ च नायं निषेध इति । तथा च पंक्तिविंशतीति सूत्रभाष्यम् (ते एते विंशत्यादयः शब्दाः समुदाये सन्तो भाववचना भवन्तीति (विंशत्यादिषु भाववचनेष्विति च, यस्तु तत्र (५) एषां गुणवचनत्वव्यवहारोऽपि स तु (६) तत्सादृश्यात् । (७) अन्यथा गावो धनमित्युपक्रमस्य धनमेको गुणः, अपत्यमेको गुणः इत्यपि भाष्योक्ते-श्चैत्रधनं चैत्राऽपत्यादीनीत्यादि न स्यादित्याहुः ॥

पूर्वोत्तरसाहचर्येण कृद्व्ययस्यैव ग्रहणमिति—पूर्वपरयोः सत्त्वययोः कृतोः सान्निध्यादव्ययपदेन कृद्व्ययस्य ग्रहणादेव (सर्वपश्चादि) तिभाष्यप्रयोग उपपन्नः । अन्यथा कृदकृतसाधारणस्याऽव्ययस्याव्ययपदेन ग्रहणेन पश्चाच्छब्दस्याव्ययत्वेन तद्योगे समासनिषेधापत्ताबुक्तभाष्यप्रयोगो नोपपद्येत । प्रकृतसूत्रस्थभाष्येऽपि अकृद्व्ययैरुच्चैरादिशब्दैः सामर्थ्याभावात्समास इत्यभिधाय कृद्व्ययमेवोदाहृतम् । एतेन सति सामर्थ्येऽन्याव्ययैः समासस्यैष्टत्वमवगम्यते ।

नागेशस्तु—द्विजस्य कुर्वन्कृत्वेत्यादौ सूत्रेण कारकषष्ठ्या समासनिषेधात् कटाद्यपेक्षया शेषषष्ठ्या तु असामर्थ्यात्समासप्राप्तिरेव नेति सन्दिह्य द्विजस्य द्विषन् पुरा सू-

(१) नन्वेवं काककाष्ठीमित्याद्यपि स्यादत आह—अन्यत्रेति भाष्यादावनुक्तत्वात्तान्यत्रोक्तसमास इति भावः ।

(२) अस्य निषेधस्याऽनित्यत्वाऽभावादेवेत्यर्थः ।

(३) अस्य निषेधस्याऽनित्यत्वाऽभावाद्गोविंशतिरित्यादिसिद्धिर्न स्यादत आह—संख्याशब्दानामिति ।

(४) भावप्रवृत्तिनिमित्तकत्वादित्यर्थः । यथा ‘तस्य भाव’ इत्यत्र भावशब्दस्य धर्मपरत्वं तथैवाऽत्राऽपि तस्य तत्वमिति भावः ।

(५) विंशत्यादीनामित्यर्थः ।

(६) गुणसादृश्यादित्यर्थः ।

(७) गुणबोधकत्वस्यैव स्वीकार इत्यर्थः ।

व्यस्योदेतोरित्यादौ (द्विषः शतुर्वा वचनन्तोऽनुकृद्धनोरप्रतिषेध) इति कारकपष्ठोसत्त्वात्त-
त्रोदाहृतम्भाष्ये तस्मादीदृशे विषये शेषत्वविवक्षणस्य तादर्थ्यस्य सम्बन्धत्वविवक्षणस्य
चाऽभाव एव पाणिनितात्पर्यनिर्णयायैव भाष्यकृतप्रवृत्तेरिति वदन्ति ॥

समानाधिकरणे समासनिषेधोदाहरणं—तत्क्षकस्य सर्पस्येति—अत्र परत्वात्प्रा-
प्तसमानाधिकरणसमासं बाधित्वा प्राप्तस्य पष्ठोसमासस्य निषेधः । नच षष्ठ्यन्तयोः स-
मासेऽर्थाऽभेदात्प्रधानस्याऽपूर्वनिपात इत्येतन्निरूपणप्रस्तावे येन सुबन्तेन समासस्तन्निरु-
पितसम्बन्धार्थकस्यैव षष्ठ्यन्तस्य ग्रहणमित्युक्त्या प्रकृते तादृशषष्ठ्यभावात्समासाऽप्रा-
प्त्या निषेधो विफल एवेति वाच्यम् । भाष्यप्रामाण्याद्यत्र व्यधिकरणषष्ठ्यन्तयोः समा-
सस्तत्र तादृश्या षष्ठ्या ग्रहणेन समानाधिकरणषष्ठ्यन्तयोः समासे उक्तनियमाऽभावात्स-
मासप्राप्त्या निषेधस्य साफल्यत् । अत्र प्रकृतसूत्रस्थसमानाधिकरणग्रहणमेव मानमिति
सूत्रकृत्तात्पर्यम् । नचाऽत्रासामर्थ्यादेव समासाऽप्राप्त्या निषेधो व्यर्थ एवेति वाच्यम् ।
कठोऽपि कर्म भोष्मादयोऽपीति पक्षे परस्परऽन्वय एवेति सामर्थ्यस्य सत्त्वान्निषेधस्य सा-
र्थक्यात् । क्रियान्वयनियमश्च न साक्षादेव किन्तु यद्द्वारा कारकत्वं तद्द्वारकोऽपीत्यु-
क्तम् । नच समानाधिकरणाधिकारे समानमध्यमवीराश्चेति पाठात् तस्य समानाधिक-
रणाधिकारस्थलसमासविषयत्वाऽभावेऽप्यन्यत्राप्रवृत्तौ प्रमाणाऽभावेन समानाधिकरणस-
मर्थवदित्यसामर्थ्यात्समासाऽप्राप्त्या निषेधो व्यर्थ इति वाच्यम् । अधात्वभिहितमित्यु-
क्त्या धातुत्तरप्रत्ययेन कर्माभिधाने यजुषः पीयमानस्येत्याद्यर्थं निषेधस्य सार्थक्यात् । इदं
भाष्ये स्पष्टम् । ननु तक्षकस्य सर्पस्येत्यत्र विशेषणतावच्छेदकतक्षकत्वस्य सर्पत्वात्मक-
विशेष्यतावच्छेदकाऽव्यभिचारत्र विशेषणसमासप्राप्तिरिति चेन्न । कैलासाद्रित्यादौ
समासानापत्या 'विशेषणं विशेष्येण बहुलमि'त्यत्र विशेषणविशेष्योभयोपादानेन विशेष-
णत्वविशेष्यत्वाऽवच्छेदकधर्मद्वयस्य परस्परव्यभिचारे एव विशेषणसमासप्राप्तिरिति निय-
माभावेन तत्रोक्तसमासस्य दुर्वारत्वात् । एवं च षष्ठोसमासनिषेधेऽप्युक्तसमासः स्यादेवे-
तिनिषेधो विफल एवेत्याशङ्क्य समाधत्ते—विशेषणसमासस्तिह बहुलग्रहणान्नेति
उक्तस्थले विशेषणसमासेऽपि फले विशेषाऽभावादिति भावः । समानाधिकरणे समासनि-
षेधस्य फलान्तरमप्याह—गोर्धेनोरित्यादि—विभक्त्यन्तरे चरितार्थस्य पोटायुवतीत्यादेः
परत्वाद्वाधकस्य षष्ठोसमासस्याप्यनेन बाध इति भावः । अन्यथा तत्र हि षष्ठोसमासे
सति गुणप्रवृत्तिनिमित्तकत्वादप्रधानत्वेन प्रथमानिर्दिष्टत्वेन च धेनोः पूर्वनिपातः विशेषण-
समासे तु गोरिति भेदः । तत्रादिपदेन भोज्यस्योष्णस्येत्यादेः संग्रहो बोध्यः । ये तु नो-
पसर्गसंज्ञाया अन्वर्थत्वमङ्गीकुर्वन्ति तेषां मते षष्ठोसमासे पूर्वनिपातनियम इति तद्वार-
णाय निषेधः, विशेषणसमासस्तु स्यादेवेति कैयट इति प्राञ्चः ।

नागेशास्टु, (प्रथमानिर्दिष्टमि) तिसूत्रस्थभाष्योक्तरीत्या (षष्ठी) इति सूत्रे येन सु-
बन्तेन समासस्तदर्थनिरूपितसम्बन्धार्थकषष्ठ्या ग्रहणात्प्रकृते समासाऽप्राप्त्या निषेधस्या-
ऽनादृश्यकत्वेन समानाधिकरणग्रहणं व्यर्थमेव, ध्वनितञ्चेदम्भाष्ये । तथाहि भाष्यं, स-
मानाधिकरणे किमुदाहरणम्, एकदेव्याह, राज्ञः पाटलिपुत्रकस्य, प्रष्टाऽह नैतदस्ति, अ-
सामर्थ्यादत्र न भविष्यति । येन सुबन्तेन समासस्तदर्थनिरूपितषष्ठ्यन्तेनाऽसामर्थ्यरूपः ।

‘उदाहरणवाद्येकदेश्याह, कथमसामर्थ्यं’ प्रष्टेकदेश्याह, समानाधिकरणमसमर्थवदिति । उ-
दाहरणवाद्येकदेश्याह, अधात्वभिहितमिति तच्छेषात्सर्पिषः पीयमानस्येत्युदाहरणमित्यु-
पसर्जनसंज्ञासूत्रस्थभाष्यैकवाक्यत्वेनाऽस्यैवं व्याख्यानमेव युक्तमिति वदन्ति ॥

राजपूजितमित्यादौ भूते कान्तेनेति—नच (तक्रकौण्डिन्य) न्यायेन वर्त्तमानार्थ-
कक्तेन भूतार्थककस्य बाधान्मूलोक्तमयुक्तमिति वाच्यम् । भूतार्थककस्याऽवश्यं प्राप्ता
वर्त्तमानार्थककस्याऽनारम्भात् । भूतत्ववर्त्तमानत्वयोर्युगपद्विवक्षाया असम्भवात् । द-
धिदानस्याऽवश्यं प्राप्ता तक्रदानारम्भाद्युक्त एव तक्रदानेन दधिदानबाधः प्रकृते तथा ना-
स्तीति भावः ।

केचित्तु—उक्तन्यायेन वर्त्तमानार्थकक्तेन भूतार्थककस्य बाधप्राप्तावन्यथा समाधत्ते—
तथा हि, यद्युक्तन्यायेनोक्तार्थकप्रत्ययेनोक्तार्थकप्रत्ययस्य बाधः स्यात्तदा ‘तेनैक् दिक्’ इ-
त्यनेन षष्ठीविधानादुपज्ञातशब्दस्य तेनेति तृतीयया योगो न स्यादित्युक्तनिर्देशाद्वर्त्तमान-
क्तेन न भूतकस्य बाध इति ज्ञायते । नचैवमप्युक्तनिर्देशस्य ज्ञानार्थेष्वेव ज्ञापकत्वमस्ति-
ति वाच्यम् ।

पूजितो यः सुरासुरैः ।

इति प्रयोगाऽनुगोणेन सामान्यविषयकज्ञापकत्वस्यैवौचित्यात् केचित् कारकषष्ठ्या
एव समासनिषेधकमिदं सूत्रं शेषषष्ठ्या स्यादेव समास इत्याहुर्नित्यलम् ॥

ननु भृजस्तुचि निष्पन्नस्य भर्तृशब्दस्य तृजन्तत्वेन ‘तृजकाभ्यां कर्तरी’ति निषेधेन
षष्ठीसमासाऽभावे भर्तृशब्दस्य याजकादिगणे पाठेन समासस्येष्टत्वाद्वृजस्य भर्तृत्युदाहरण-
मयुक्तमित्यत आह—पत्यर्थभर्तृशब्दस्य तु याजकादित्वात्समास इति । प्रसिद्ध-
त्वेन पत्यर्थभर्तृशब्दस्यैव याजकादिणे पाठादन्यार्थकस्य तस्याऽग्रहणाद्वृजस्य भर्तृत्यत्र
भर्तृशब्दस्य धारणकर्त्र्थकत्वेन नोक्तसूत्रेण समासाऽपत्तिरिति युक्तमेवोदाहरणम् । नच
याजकादिषु भर्तृशब्दस्याऽर्थविशेषविशिष्टत्वेनाऽपाठात्सामान्यतस्तस्य तत्र पाठेनोदाहरणे-
ऽप्यनेन समासस्याऽवश्यम्भावितयाऽयुक्तमेवोदाहरणप्रदर्शनमिति वाच्यम् । रुढेर्वशीय-
स्त्वात्पतिपर्यायस्यैव भर्तृशब्दस्य ग्रहणेनोदाहरणप्रदर्शनस्य युक्तत्वात् । तृजकाभ्यामि-
त्यत्र तृच्साहचर्येण कर्त्र्थकस्यैवाकस्य ग्रहणेन कर्तृग्रहणमनावश्यकमिति नाशङ्क्यम्, तथा
सति उत्तरसूत्रे भावार्थकस्यैवाकः सम्भवादार्थाधिकाराऽनुगोणेन प्रकृतसूत्रेऽपि भावार्थकस्यै-
व ग्रहणमिति शंकानिरासाय कर्तृग्रहणस्यावश्यकत्वादिति भावः ॥

ननु (तृजकाभ्यामि)तिनिषेधस्य जागरूकत्वात् त्रिभुवनविधातुरितिसमस्तप्रयोगो
नैवोपपद्येत्याशयेनाऽऽशङ्कते—कथं तर्हि घटानां निर्मातुरित्यादि । समाधत्ते—शे-
षषष्ठ्या समास इति । प्रत्यासत्त्या कारकषष्ठ्या एवाऽनेन समासनिषेध इति भावः ।

न्यासकारास्तु—विधातृशब्दस्य तृजन्तत्वादनेनाऽनिषेधात्षष्ठीति सूत्रेण समा-
सादुक्तप्रयोगोपपत्तिः । न च तृन्योगे (नलोकाव्ययनिष्ठाखलर्थतृनामि)ति सूत्रेण षष्ठी-
निषेधात्तत्समासाऽप्राप्त्या पुनस्तद्वस्थ एवोक्तदोष इति वाच्यम् । त्रकाभ्यामित्येव व-
क्तव्ये तृचः साऽनुबन्धस्य ग्रहणसामर्थ्यादुक्तनिषेधान्नित्यत्वज्ञापनेनोक्तदोषोद्धारादिति
वदन्ति ।

यत्तु (जनिकर्तुः) (तत्प्रयोजको हेतुश्चे)तिनिर्देशाभ्यां (तृजकाभ्यां कर्तरी)तिसमा-
सनिषेधाऽनित्यत्वादुक्तप्रयोगोपपत्तिरित्याहुः केचित्, तत्र शेषपष्टीसमासेनैवोक्तनिर्देशद्व-
योपपत्तौ सामर्थ्यविरहादुक्तसमासनिषेधाऽनित्यत्वज्ञापनस्यासम्भवादितिदिक् ॥

पूर्वापराधरोत्तरमेकेति—नन्वेकदेशशब्दस्याऽवयवे रूढत्वात्तस्य कर्मधारयत्वे-
ऽपि तस्मात्सत्वर्थायः (न कर्मधारयान्मत्वर्थायः) इति निषेधात्कथं कर्मधारयात्मत्व-
र्थाय इति वाच्यम् । कृष्णसर्पवानित्यत्रेवोक्तनिषेधस्य रूढेष्वेव प्रवृत्तोः । नच (एकगोपू-
वादि)त्यनेद ठञ् दुर्वार इति वाच्यम् । एतन्निर्देशादेवेनेः प्रवृत्तेरित्याह—अवयविना
सहेत्यादि ।

ननु ऊर्ध्वकाय इतिवत् (समुदाये हि प्रवृत्ताः शब्दा अवयवे प्रवर्तन्ते) इति न्यायात्
पूर्वकाय इत्यादिप्रयोगाणां कर्मधारयसमासेनैव सिद्धौ सूत्रमिदं व्यर्थमित्यत आह—ष-
ष्ठीसमासापवाद इति । अयम्भावः, सूत्रसत्त्वे तेन समासे पूर्वशब्दस्य पूर्वप्रयोगे पूर्व-
काय इत्युपपद्यते । सूत्राऽभावे षष्ठीसमासे तु षष्ठ्यन्तस्य कायशब्दस्यैव पूर्वप्रयोगे काय-
पूर्वं इत्यनिष्टप्रयोग आपद्येतेति तन्निवृत्त्यर्थं सूत्रमावश्यकमिति भावः । उक्तप्रयोगे पूर्वका-
यस्येति विग्रहः । नच (अन्यारादि)ति सूत्रे दिशि दृष्टः शब्दो दिक्शब्द इति व्याख्या-
नेन सम्प्रति दिग्वृत्त्यभाववतामपि योगे पञ्चमीविधानात्षष्ठ्या दुर्लभतयोक्तविग्रहो दुर्लभ

वाच्यम् । (तस्य परमाण्वेडितमि)तिनिर्देशेनाऽवयववाचिदिक्शब्दयोगे पञ्चम्यभा-
वज्ञापनात्षष्ठ्युत्पत्तौ बाधकाऽभावेनोक्तविग्रहस्य दुर्लभत्वात् । सूत्रे एकदेशिनेत्यस्याऽभावे
पूर्वं नाभेः कायस्येत्यत्राऽपि समासापत्तिरिति तद्व्यावृत्त्यर्थं तदुपात्तम् । नाभेयः पूर्वो
भागः स कायस्याऽवयव इत्यर्थः । नाभेरित्यस्य दिग्योगलक्षणपञ्चम्यन्तत्वाद्न पूर्वस्य
भागस्य नाभिरवधिः, नन्वेकदेशिनीति न नाभ्या सह समासः । कायशब्देन तु पूर्वकायो
नाभेरिति समासः स्यादेवेत्यलम् ।

ननु पूर्वपरेति सूत्रे पूर्वादीनामुपादानादेतेषामेवैकदेशानां समासः स्यादन्येषां न स्या-
त्तथा मध्यान्हः, सायाह इत्यादिप्रयोगो नैवोपपद्येतेत्याशङ्क्याह—सर्वोऽप्येकदेशोऽ-
न्हा समस्यत इति । पूर्वादिभिन्नशब्दस्याप्यहनृशब्देन समास इति तदर्थः । अत्राऽ
र्थे (संख्याविषयापूर्वस्ये) ति सूत्रमेव ज्ञापकं बोध्यम् । तथाहि, उक्तज्ञापनाऽभावेऽन्ह-
स्य सायपूर्वत्वाऽभावेन सूत्राऽप्राप्त्या व्यर्थन्तदुक्तार्थं ज्ञापयतीति भावः । नच मध्यान्ह
इत्यादेरूर्ध्वकाय इति वत्कर्मधारयेणैव निर्वाहाज्ज्ञापकत्वाश्रयणं व्यर्थमिति वाच्यम् ।
(अहःसर्वैकदेशे) त्यादिविहितसमासान्तस्य (अन्होऽन्ह एतेभ्य) इत्यन्हादेशस्य चैक-
देशिसमासं विनाऽनुपपत्त्या ज्ञापकाश्रयणस्य सार्थक्यात् ॥

ननु उक्तज्ञापकादुक्तार्थज्ञापनेन मध्यान्ह इत्याद्युपपत्तावपि मध्यरात्र इति नोपपन्नमि-
त्यत आह—केचित्तु सर्व एकदेशः कालेन समस्यते नत्वहनैवेति । संख्यावि-
सायेति ज्ञापकस्य सामान्यापेक्षत्वेन सर्वस्याप्येकदेशस्य कालवाचकशब्देन समास इत्य-
र्थज्ञापनेनोभयत्र निर्वाह इति भावः । नचैवं दिनमध्यो रात्रिमध्य इति नोपपद्येतेति वा-
च्यम् । ज्ञापकसिद्धस्याऽसार्वत्रिकत्वादिति भावः ॥

अर्द्धं नपुंसकम् । ननु ग्रामार्द्धो नगरार्द्ध इति भाष्यप्रयोगात्खण्डवाचकार्द्धशब्द-

स्य नित्यक्लीबत्वाभावात्समांशवाचकोक्तशब्दस्य नित्यक्लीबत्वेन तस्यैवाऽत्र ग्रहणम् । प्रमाणञ्चात्र प्रकृतसूत्रस्थं नपुंसकग्रहणमेव । तथाहि, (पूर्वापराधरोत्तरमेकदेशिनैकाधिकरणे) इत्यत्रैवाद्देशशब्दस्य पाठात्समासोपपत्तौ पृथगर्द्धमिति योगविभागेन निर्देशान्नपुंसकत्वे लब्धे पुनर्नपुंसकग्रहणं फलाऽभावादव्यर्थं सत् ज्ञापयति नित्यक्लीबार्द्धशब्द एवेह गृह्यत इत्याह—नित्यं क्लीबे स इति ।

केचित्तु—नपुंसकग्रहणस्य नोक्तायं ज्ञापकत्वमङ्गोर्कुर्वन्ति किन्तु अर्द्धमिति निर्देशादेव नपुंसकत्वलाभे पुनस्तद्ग्रहणस्य सूत्रनिर्देशे लिङ्गाऽविवक्षार्थमेव । नच तस्य समांशवाचकनित्यक्लीबग्रहणार्थत्वेन सामर्थ्यविरहादुक्तार्थज्ञापकत्वं न सम्भवतीति वाच्यम् । एवो ह्रस्वविधाने अर्द्धैकारौकारयोर्विधानमाशङ्क्य (नैव लोके नैव वेदे अर्द्ध एकारोऽर्द्ध ओकारोऽस्तीति) (एओङ्) (एच इगि) तिसूत्रस्थभाष्यप्रयोगात्समांशवाचिनोऽप्यर्द्धशब्दस्य नित्यक्लीबत्वाऽभावात् । तथा च नित्यनपुंसकोऽर्द्धशब्द एकत्वविशिष्टेनाऽवयविना समस्यते इत्यर्थः ॥

ननु पिप्पल्या नियमेन षष्ठ्यन्तत्वात् (एकविभक्ति चाऽपूर्वनिर्गते) इत्यनेनोपसर्जनत्वे (गोस्त्रियोरिति) ह्रस्वत्वे अर्द्धपिप्पलि इति ह्रस्वान्तप्रयोगापत्तिरित्यत आह—एकविभक्तावषष्ठ्यन्तवचनमिति । एकविभक्तिपदघटितसूत्रे यदेकविभक्तिपदन्तदषष्ठ्यन्तबोधकमित्यर्थः । तेन पिप्पलीशब्दस्याऽनुपसर्जनत्वान्नोक्तापत्तिरिति बोध्यम् ॥

ननु (एकविभक्तावषष्ठ्यन्तवचनमिति)त्यभ्युपगमे पञ्चानां खट्वानां समाहार इति विग्रहे खट्वाशब्दस्य षष्ठ्यन्तत्वादुपसर्जनसंज्ञाप्रतिषेधेन ह्रस्वत्वाप्रवृत्तावदन्तत्वाऽभावेन (द्विगोरिति) ङीपोऽप्रवृत्त्या पञ्चखट्वीति न स्यादित्याशङ्क्य समाधत्ते—एकदेशिसमासविषयकोयमुपसर्जनसंज्ञानिषेध इति । (अपथं नपुंसकमिति)त्येतत्सूत्रे पञ्चखट्वीति भाष्यप्रयोगादेकविभक्तावित्यस्य संकोचादेतल्लभ्यते इति भावः । अर्द्धं पिप्पल्या इति विग्रहे, अर्द्धपिप्पलीति । परवलङ्घित्वात्स्त्रीत्वम् । अनेन द्रव्यैक्य एव समासो विधीयते तेनाऽर्द्धपिप्पलीनामित्यत्र न समासो द्रव्यस्य बहुत्वात् । उक्तनियमाऽभावे तु समासे अर्द्धपिप्पलीत्येवेति दिक् ॥

द्वितीयतृतीयचतुर्थतुर्याणि । ननु वृत्तिकारेण यदुक्तमस्य षष्ठीसमासापवादत्वन्तदयुक्तमिति ध्वनयन्नाह—अन्यतरस्यां ग्रहणसामर्थ्यात्पूरणगुण इति निषेधं बाधित्वेत्यादि । नच द्वितीयशब्दस्य भागार्थाकाऽनूप्रत्ययान्तत्वात्पूरणार्थकप्रत्ययान्तभिन्नत्वेन निषेधाऽप्राप्त्या पूरणेति निषेधं बाधित्वेति मूलोक्तमनुपपन्नमिति वाच्यम् । भागार्थाकाऽनूप्रत्ययान्तस्याऽपि स्वार्थिकत्वेन पूरणार्थकत्वान्मूलोकोपपत्तेः । स्पष्टञ्चेदम्भाष्ये । तत्र हि, अन्यतरस्यांग्रहणस्य पक्षे षष्ठीसमासमुक्त्वा कृतेऽप्यन्यतरस्यांग्रहणे षष्ठीसमासो न प्राप्नोति किंकारणम् । पूरणगुणेति निषेधात् । नैतत्पूरणान्तम् । अना एतत्पर्यवसन्नम् । व्यवहितं, स्वरभेदं प्राप्त इति यावत् । एतदपि पूरणान्तमेव । पूरणन्नामाऽर्थस्तमाह तीयशब्दः । अतः पूरणं योऽसौ पूरणान्तात्स्वार्थं भागेऽनु सोऽपि पूरणमेव । पूरणन्नामाऽर्थ इत्यस्य पूरणाऽभिन्नो योऽर्थस्तस्य प्रतिपादनमतः स्वार्थिकत्वात्तदन्तेनाऽप्यस्त्येवेत्यर्थः । पूरणशब्दे पूरयति स्वघटितसमुदायविशेषे विवक्षितसंख्याप्रकारकप्रतीति

जनयतीति व्युत्पत्त्या बाहुलकात्कर्तरि ल्युट् ॥

उपमानानि सामान्यवचनैः—उपमीयते वस्त्वन्तरं सादृश्येन परिच्छिद्यते येन तदुपमानम् । उपमानोपमेयसाधारणधर्मविशिष्टोपमेयवचनं सामान्यवचनम् । तथाच, उपमानबोधकानि सुबन्तानि उपमानोपमेयोभयसाधारणधर्मविशिष्टरूपसामान्यवचनैः समर्थसुबन्तैः सह समस्यन्ते इति सूत्रस्यार्थः । घनश्याम इत्याद्युदाहरणम् । इति प्राञ्चः ।

शेखरकृतस्तु, स्वसम्भिव्याहृतनिष्ठमुपमानत्वमिवशब्दद्योत्यम् । इवशब्दसमीपोच्चारितघनादिपदार्थगतं यदुपमानत्वं सादृश्येन वस्त्वन्तरपरिच्छेदकत्वं तदिवशब्देन द्योत्यते इति तदर्थः । साधारणधर्मसम्बन्धस्योपमानोपमेययोर्बोधे तात्पर्यग्राहकता च । एवञ्च, उपमानोपमेययोरभेदान्वयादेव, तयोः समानविभक्तिकत्वनियमः । समासे तूक्तार्थस्य समासशक्तिबलाद्बोधः । उपमानत्वेनोपमानबोधकेत्यर्थास्वीकारे सम्बन्धितत्वात्सामान्यवचनैरित्येव उपमानेन समासलाभे उपमानग्रहणं स्पष्टमेव व्यर्थम् । एवमुत्तरसूत्रे उपमितमित्युपमानत्वेन बोधकमित्यर्थकम् । एवमेव भाष्यस्वरस इत्याहुः । तत्र हि यत्र किञ्चित्समानञ्च श्रिच विशेषस्तत्रोपमानोपमेये भवत इत्युक्त्वा, उपमानं, हि नाम, अनिर्ज्ञातज्ञानार्थमुपादीयते तत्समीपे यन्नात्यन्ताय मिमीते तदुपमानमेव, भुक्त्वा शस्त्रीश्यामेति सूत्रोदाहरणमित्युक्तम् । सामानाधिकरणेनेति वर्तत इत्युक्तम् । तेन स्पष्टमेवोपमानोपमेययोरभेदान्वयो लभ्यत इति ॥

ननु घन इव श्याम इति विग्रहे घमश्यामशब्दयोरैकार्थवृत्तित्वरूपसमानाधिकरणत्वाऽभावात्समासो न स्यादत आह—इह पूर्वपदन्तत्सदृशे लाक्षणिकमिति—अत एव सृगीव चपला सृगचपलेत्यादौ पुंवङ्गावः सिद्ध्यति । तत्र सन्निधानादुत्तरपदोपस्थापितसृगत्वचपलत्वद्वारकस्यैव सादृश्यस्यैव ग्रहणमिति । न चैवं कथमुपमानपरत्वमिति वाच्यम् । भूतपूर्वगत्या शक्यार्थमादाय तत्परत्वोपपत्तेः ॥

ननु घनश्याम इत्याद्युदाहरणसिद्धयर्थमेव (उपमानानि सामान्यवचनैरि) ति सूत्रं तस्य विशेषणसमासेनैव सिद्धौ सूत्रं व्यर्थमेवेति चेन्न । सति विशेषणसमासे कुब्जखञ्जः खञ्जकुब्जः इति वद्वघनश्यामशब्दयोः पर्यायतया पूर्वनिपातापत्तेः तस्मात्पूर्वनिपाताय सूत्रमावश्यकमित्याह—पूर्वनिपातनियमार्थं सूत्रमिति । ‘तुल्यार्थतृतीयासप्तम्युपमानाव्यय’ इति सूत्रे प्रतिपदोक्तस्यैवास्य ग्रहणेन ग्रहणार्थमपि सूत्रस्याऽऽवश्यकत्वम् । अत एव, पुरुषव्याघ्र इत्युदाहरणम् । उपमानशूरव्याघ्राऽभिन्नः शूर इति बोधः (एवं मयूरव्यसकादयश्चे) त्यनेन समासेनोपमानस्वरप्रवृत्तिरिति तत्त्वमिति ॥

उपमितं व्याघ्रादिभिः । उपमेयमुपमितम् । भूतकालो नाऽत्रविवक्ष्यते । उपमेयस्य सम्बन्धिशब्दत्वात्तेनोपमेयस्याऽऽक्षेपात्, उपमानभूतैर्व्याघ्रादिभिः सहोपमेयं समस्यते सति साधारणधर्मस्याऽप्रयोग इत्यर्थः । ननु उपमेयस्योपमानपरिच्छेद्यत्वादुपमानोपमेययोःसम्भिव्याहारे उपमानस्य विशेषणत्वमेवेति तस्य विशेषणं विशेष्येणेति सूत्रेणैव पूर्वनिपातसिद्धौ विशेष्यस्य पूर्वनिपातार्थमिदं सूत्रमित्याह—विशेष्यस्य पूर्वनिपातसूत्रमिति । उपमितमित्येतत्पदस्वारस्येनोपमितस्योपमानेन सह नित्यसाक्षात्क्षत्वेन च व्याघ्रादीनामुपमानत्वे एव उपमानोपमेययोः समानलिङ्गत्वे सत्येव चैतत्सूत्रप्रवृत्तिः । अतः

एव (परवल्लिङ्गं द्वन्द्वतत्पुरुषयोरिति सूत्रे (द्वन्द्वैकदेशिनोरिति न्यासं कृत्वा तत्पुरुषग्रहणं प्रत्याख्यातं भाष्ये । अन्यथा ।

भाष्याब्धिः क्वातिगम्भीरः काहं मन्दमतिस्ततः ।

छात्राणामुपहास्यत्वं यास्यामि पिशुनात्मनाम् ।

इति कैयटश्लोके भाष्याब्धिरित्यत्र दृश्यमानपरवल्लिङ्गसिद्धयर्थं तत्पुरुषग्रहणस्यावश्यकत्वात्प्रत्याख्यानासङ्गतिः । उक्तप्रयोगे सत्यपि सामान्यधर्मप्रयोगे लिङ्गभेदे च (मयूरख्यंसकादयश्चेत्यनेन समासो बोध्यः । न च तत्र विशेषणसमास एवेति वाच्यम् । तथा सति उपमानस्य विशेषणत्वेन पूर्वनिपातापत्तेः ।

ननु सूत्रे सामान्याऽप्रयोगे इत्यस्यासत्त्वे पुरुषो व्याघ्र इव शूर इत्यत्र सामान्यधर्मस्य शूरत्वस्य सति प्रयोगे समासापत्तिरतस्तदुपात्तम् । न च शूरसापेक्षत्वेनाऽसामर्थ्यात्समासाऽप्राप्त्या प्रत्युदाहरणासङ्गतिरिति वाच्यम् । प्रधानस्य पुरुषस्य सापेक्षत्वेपि सामर्थ्याऽभावाभावात् । विशेषणरूपोपमानस्य नित्यसापेक्षत्वेऽपि तत्सापेक्षत्वस्य न दोषावहत्वमिति बोध्यम् । उपमानत्वञ्च साधारणधर्मवत्त्वेन परिच्छेदकत्वम् । परिच्छेदकत्वञ्च साधारणधर्मवत्त्वेन ज्ञानविषयीभूतस्यैवेति । नच नित्यसापेक्षत्वस्य दोषाऽऽधायकत्वाऽभावाद्विशेषणस्योपमानस्य नित्यसापेक्षत्वदुपमेयस्यापि नित्यसापेक्षत्वेनैव समाससंज्ञासिद्धौ प्रत्युदाहरणे समासार्थं उपमानं नित्यसापेक्षमिति तत्सापेक्षत्वं न दोष इत्यस्यैव ज्ञापकत्वमित्युक्तमिति वाच्यम् । यद्यपि उपमेयत्वस्य साधारणधर्मवत्त्वेन परिच्छेद्यत्वमेव तथापि उपमेयस्य साधारणधर्मवत्त्वं विधेयमेवेत्युपमेयस्य नित्यसापेक्षत्वाभावादिति दिक् ॥

विशेषणं विशेष्येण बहुलम्—ननु विशिष्यते येन तद्विशेषणम्, अन्यस्माद्व्यावर्तकमित्यर्थः । कर्तुः करणत्वविवक्षायां विपूर्वकाच्छिषेः ल्युटि रूपमित्याह—भेदकं समानाधिकरणेनेति—विशेषणविशेष्ययोरुभयोः सम्बन्धिविशिष्टत्वादन्वयतरोपादानेनैवाऽऽक्षेपस्य सम्भवादुभयोपादानं स्पष्टार्थमिति कैयटः । यत्तु समस्तपदद्वयजन्यबोधप्रकारस्य विशेषणविशेष्यधर्मद्वयस्य यत्र परस्परव्यभिचारस्तत्रैव समासो नान्यत्रैतदर्थमुभयोपादानमिति । तत्र । कैलासाद्रिः भावपदार्थः, तर्कविद्येतिप्रयोगाणामसङ्गत्यापत्तेः ।

युवाखलतिपलितवलिनजरतीभिः—ननु 'विशेषणं विशेष्येण बहुलम्' त्यनेनैव समाससिद्धौ प्रयोजनाऽभावाद्व्यर्थमेवैतत्सूत्रमित्यत आह—पूर्वनिपातनियमार्थं सूत्रमिति—पूर्वसूत्रेण समासे युवतिशब्दस्य पूर्वप्रयोगानियमोऽनेन समासे तूक्तशब्दस्यैव पूर्वप्रयोग इति तदर्थमेव सूत्रमिति भावः ।

ननु सूत्रे पुल्लिङ्गयुवन्शब्दस्यैवोपादानात्तस्य खलतीजरतीशब्दाभ्यां सामानाधिकरण्याभावेन समासाऽप्राप्त्या युवखलती युवजरतीत्यादि न स्यादित्याशंकां समाधत्ते—लिंगविशिष्टपरिभाषया युवतिशब्दोऽपि समस्यते इति—(प्रातिपदिकग्रहणे लिङ्गविशिष्टस्यापि ग्रहणमिति परिभाषास्वरूपम् । प्रातिपदिकस्य ग्रहणे लिङ्गबोधकप्रत्ययविशिष्टस्य अपिशब्दात्केवलस्याऽपि ग्रहणम्बोध्यमिति तदर्थः । तथाचोक्तपरिभाषया सूत्रोपात्तयुवञ्छब्देन युवतिशब्दस्यापि ग्रहणात्तस्याश्च खलत्यादिसमानाधिकरणत्वादुक्तप्र-

योगोपपत्तौ न किमपि बाधकमिति भावः ।

ननु सूत्रे समानाधिकरणाधिकारेण एकार्थबोधकत्वरूपसामानाधिकरण्याऽभावाद्युव-
ज्रतीति प्रयोगो न स्यादित्यत आह—युवत्यामेव ज्रतीधर्मोपलम्भेनेत्यादि—
बोधकालीनेच्छाजन्यज्ञानस्यारोपरूपत्वाज्रतीत्वस्य युवत्यामारोपाद्युवत्या अपि ज्रतीसा-
मानाधिकरण्येन समासे उक्तप्रयोगोपपत्तिः । ज्रत्यां तु न युवतीत्वधर्मारोपः, तथा सति
युवतीशब्दस्य विशेषणत्वेन विशेषणसमासेऽपि नियमतो युवतीशब्दस्य पूर्वनिपातसिद्धौ
पूर्वनिपाताय कृतस्य सूत्रस्य वैयर्थ्यापत्तेरिति भावः ।

कुमारश्रमणादिभिः—ननु सूत्रे कुमारशब्दस्य पाठात्तस्य श्रमणादिभिः सामाना-
धिकरण्याऽभावात्कुमारी श्रमणा कुमारश्रमणेति प्रयोगो न स्यादिति चेन्न । लिङ्गविशिष्ट-
परिभाषया कुमारशब्देन कुमारीशब्दस्य ग्रहणात्तस्य च श्रमणादिशब्देन सामानाधिकरण-
त्वात्समासे उक्तप्रयोगोपपत्तेः । एतदेव कुमारग्रहणमुक्तपरिभाषाज्ञापकमिति बोध्य-
मित्यलम् ।

ननु निर्मक्षिकमित्यादावव्ययीभावस्य चारिताध्यादविघ्नमित्यत्र विघ्नानामभाव-
इति विघ्ने परत्वात्तत्पुरुषः स्यादित्याह—अर्थाऽभावेऽव्ययीभावेन सहायं विक-
ल्पत इति—पूर्वपदार्थप्राधान्येऽव्ययीभावः, उत्तरपदार्थप्राधान्ये तत्पुरुष इत्यादिरीत्ये-
ति भावः । न्यायसिद्धे प्रमाणमप्याह—रत्नोद्गागमलध्वसन्देहाः प्रयोजनमिति ।
अद्रुतायामसंहितामिति—असन्देह इत्यस्य सन्देहाऽभावो [निश्चय] इत्यर्थः । प्रमा-
णभूतमुपन्यस्तं द्वितीयं वार्त्तिकं संहितासूत्रस्थमिति बोध्यम् । द्रुताभिन्नायां मध्याविल-
म्बितवृत्तौ संहिताऽभाव इत्यर्थः । अव्ययीभावे कृते, द्वन्द्वे परवल्लिङ्गेनोपपन्नस्य असन्देहा
इति पुल्लिङ्गप्रयोगस्याऽनुपपत्तिः । द्वितीये द्रुतायामिति स्त्रीलिङ्गप्रयोगाऽनुपपत्तिश्च ।
उक्तभाष्यवार्त्तिकप्रयोगेण नञ्तत्पुरुषसमासस्याव्ययीभावेन वैकल्पिकत्वज्ञापनादनुपलब्धि-
रविवाद इत्याद्युपपन्नमिति भावः । न चाऽविद्यमाना विघ्ना यस्मिन्निति बहुव्रीहिणा अ-
विघ्नं कर्मत्याद्युपपत्तावव्ययीभावस्योदाहरणमिदं किमर्थमिति वाच्यम् । उत्तरे कर्मण्यवि-
घ्नमस्त्वित्यादेरव्ययीभावं विनाऽनुपपत्तेरिति प्राञ्चः ।

शेखरकृतस्तु—भाष्ये उत्तरपदस्य धर्मपरत्वान्नञ्जतत्पुरुषोऽन्यपदार्थप्रधानः, न वि-
द्यते ब्राह्मणं यस्मिन् सोऽब्राह्मणः इति, । नच बहुव्रीहेरन्यपदार्थप्रधानत्वस्य प्रसिद्धत्वा-
न्नञ्जतत्पुरुषस्याऽन्यपदार्थप्रधानत्वे बहुव्रीहैवैयर्थ्यमिति वाच्यम् । उत्तरपदस्य धर्मपरत्वे
बहुव्रीहेश्चारिताध्यात् । उत्तरपदस्य धर्मपरत्वे बहुव्रीहिसमासाऽऽश्रयणादेव 'अनेकमन्यप-
दार्थं' इत्येतत्सूत्रस्थं (नजोऽस्त्यर्थानामुत्तरपदलोपश्चे)ति वार्त्तिकं सङ्गच्छते । न च बहु-
व्रीहेरन्यपदार्थप्रधानत्वेऽस्य इत्यादौ सर्वनामकार्यं न स्यादिति वाच्यम् । 'एतत्तदोऽल्लोपो-
ऽकोरनज्समासे हलि' इत्येतज्ज्ञापकात्तत्र सर्वनामकार्योपपत्तेः । नोक्तार्थं सम्पूर्णसूत्रस्य ज्ञा-
पकत्वं किन्तु तदेकभूतस्याऽनज्समास इत्यस्यैव तत्त्वमिति बोध्यम्, तथाहि यदि अस
इत्यादौ सर्वनामकार्यं न स्यात्तदा 'हल्ङ्याब्भ्य' इत्यनेन ल्लोपस्य दुर्वारत्वादनज्समा-
सग्रहणं व्यर्थमेव स्यादिति भावः । तत्र भाष्ये नञ्जतत्पुरुषस्यान्यपदार्थप्रधानत्वपक्षे अव-
र्था हेमन्त इत्यादौ विशेष्यतल्लिङ्गवचनापत्तिर्दोष उक्तः । न च 'लङ्गमशिष्यं लोकाश्रयत्वा-

दि' त्यनेन लिङ्गदोषपरिहारसम्भवात्तदापत्तिप्रदर्शनमयुक्तमिति वाच्यम् । उक्तयुक्त्या लिङ्गदोषे परिहृतेऽपि वचनदोषापत्तेस्तादवस्थ्यात् ।

नञ्त्तत्पुरुषस्याऽन्यपदार्थप्रधानत्वपक्षेऽवर्षा हेमन्त इत्यादौ वचनदोषस्य दुर्वारत्वात्तद्व्यावृत्त्यर्थन्नञ्त्तत्पुरुषस्य पूर्वपदार्थप्रधानत्वमेवास्तु । अत्रापि पक्षेऽस इत्यादौ पूर्ववत्सर्वनामकार्योपपत्तिः । न चाऽवर्षा हेमन्त इत्यत्र पूर्वपदस्य नञोऽव्ययत्वात्तदर्थप्रधानस्य नञ्त्तत्पुरुषस्य लिङ्गसंख्याभ्यां योगाऽभावात्तस्य पूर्वपदार्थप्रधानत्वाऽभ्युपगमेन कथन्तत्रत्यदोषपरिहार इति वाच्यम् । शब्दशक्तिस्वभावाद्वाक्ये नञोऽसत्त्वभूतार्थाऽभिधायित्वेऽपि समासे सत्त्वभूतार्थाऽभिधायित्वेन लिङ्गसंख्यान्ययसम्भवात् । यद्वा गुणवाचकशब्दानामाश्रयगतलिङ्गादिवत्समासार्थप्रतियोगित्वेन यद्द्रव्यं श्रितस्तद्द्रव्यस्थलिङ्गादि समासस्य भविष्यति ।

अभावरूपसमासार्थस्य प्रतियोगित्वेन वर्षारूपद्रव्याश्रयणादेतद्गतलिङ्गादि समासस्य सुलभमेवेतिभावः । समासार्थेनाऽभावेन प्रतियोगिनोऽपि स्वज्ञानायाऽश्रयणादभावस्याऽपि प्रतियोग्याश्रयतया नोक्तदोषाऽवकाशः । नञ्घटितसमासघटकेन वर्षाशब्देनाऽभावस्योपस्थित्या वर्षाशब्दरूपाश्रयस्यैव ग्रहणमुचितम् । प्रतियोगिन आश्रयत्वाकल्पने अवर्षा हेमन्त इत्यादौ विशेष्यभूतहेमन्तगतलिङ्गवचनापत्तिदोषदूषितादन्यपदार्थप्रधानो नञ्त्तत्पुरुष इतिपक्षादङ्गीकृतेऽपि पूर्वपदार्थप्रधानत्वपक्षे विशेष्यगतलिङ्गवचनाऽपत्तिरूपदोषस्यातदवस्थत्वेन अस्तु तर्हि पूर्वपदार्थप्रधान इति भाष्याऽसङ्कतिः । पूर्वपदार्थप्रधानत्वपक्षस्य निर्दोषत्वादेतत्समकक्षतया [अथवा पुनस्तूत्तरपदार्थ प्रधान] इति भाष्यकृदुक्तेरसंगतिश्च । प्रतियोगिन आश्रयत्वाकल्पयितृरित्या पूर्वपदार्थप्रधानत्वपक्षे दोषस्य स्थितत्वाद्स्तु तत्तूत्तरपदार्थप्रधान इति वक्तुमुचितम् । उक्तपक्षद्वयेऽपि 'अनेकमन्यपदार्थे' इति सूत्रेऽनेकमित्यत्र वक्ष्यमाणैकवचनाऽसिद्धिं मनसि निधाय नञ्त्तत्पुरुषस्योत्तरपदार्थप्रधानत्वं सिद्धान्तितमभाष्यकृता । उत्सर्गतस्तत्पुरुषस्योत्तरपदार्थप्रधानत्वमभवति । अत्र नञ्त्तत्पुरुषस्य पूर्वपदार्थप्रधानत्वपक्षेऽस्याऽव्ययीभावाऽपवादत्वेनाव्ययीभावस्य बाधनात्, नञाव्ययीभावाऽभावोऽवश्यं स्वीकर्तव्यः । अन्यथा नञ्त्तत्पुरुषस्य पूर्वपदार्थप्रधानत्वपक्षेऽव्ययीभावापवादत्वं स्यात् । अतोऽत्यन्ताऽभावार्थकस्य नञः क्रियादिप्रतियोगिकाऽभावबोधकत्वादुत्तरपदार्थेनाऽनन्वयादसामर्थ्यादमक्षिकमित्यादौ नाऽव्ययीभावः । न संदेह इत्यादौ संदेहस्य गुणरूपत्वान्नञः सन्देहाऽभावबोधकत्वमभवत्येव, इत्यभिप्रायेण 'प्रसज्यायं क्रियागुणौ ततः प्रतिषेधप्रतीतिरिति भाष्ये उक्तम् । असन्देह इत्यादौ चाऽऽरोपितः संदेह इति भेदेनाऽऽरोपज्ञानात्सन्देहाऽत्यन्ताऽभावप्रतीतिर्भवतीत्याद्याहुरितिदिक् ॥

तत्रोपपदं सप्तमीस्थम्—इदमधिकारसूत्रम् । अस्याऽधिकारत्वादेव, अमेव तुल्यविधानमित्यादि प्राचां व्यवहारोपपत्तिः । येन सूत्रेणाऽमो विधानं तेन यस्योपपदसंज्ञाविधानमिति तदर्थः । ननु एकस्य सूत्रस्योभयविधायकत्वञ्च सम्भवतीति चेन्न । 'कर्मण्यणि' त्यादौ कर्मणीत्यादेः सौत्र्याः प्रथमार्थे सप्तम्याः सत्त्वादधातोरण् भवति, कर्म चोपपदसंज्ञमितितदर्थैकस्याऽप्युभयविधायकत्वदर्शनात् । अत्र सूत्रे सप्तमीपदस्य तदन्तप-

रत्वम्, तत्स्थं तद्वाच्यमित्याह—सप्तम्यन्ते पदे कर्मणीत्यादौ वाच्यत्वेन स्थितमित्यादि । उपपदमिति महासंज्ञया तत्रेत्यत्र प्रथमार्थे सप्तमीबलेन च लब्धार्थमाह—तद्वाचकं पदमिति—अत्र पदमित्यनेन विभक्त्यन्तस्य ग्रहणे स्तम्भेरमः, कर्णेजपः, इत्यत्र स्तम्भकर्णयोरुपपदत्वाऽनुपपत्तिस्तयोरविभक्त्यन्तत्वादिति वाच्यम् । ‘स्तम्भकर्णयो रमिजपोरि’त्यत्र सुपीत्यधिकारेण स्तम्भकर्णयोस्त्वप्रकृतिकसुबन्ते लक्षणया तयोर्विभक्त्यन्तत्वेन तच्चोपपत्तेः । तत्र लक्षणाया अनङ्गीकारे उपपदमिति महासंज्ञया लब्धस्योपपदसंज्ञकसुबन्तस्यासत्वात् स्तम्भेरमः, कर्णेजप इत्यत्र समासानापत्तिः । सूत्रे स्तम्भकर्णयोरिति सप्तम्याः प्रथमार्थत्वाद्मिजपोरनन्तरमच प्रत्ययो भवति स्तम्भकर्णौ चोपपदसंज्ञकौ भवत इत्यर्थापत्त्या यच्च सुबन्तं न तत्सप्तम्यन्तपदस्थं यच्च सप्तम्यन्तपदस्थं न तत्सुबन्तमिति सूत्रार्थाऽनुपपत्त्या समासानापत्तिरित्यर्थः । ननु स्तम्भेरमः, कर्णेजप इत्यत्र सूत्रे स्तम्भकर्णयोरुपादानसामर्थ्यात्तयोः सुबन्तत्वाभावेऽपि उपपदसंज्ञायाः सुलभत्वात्संज्ञायाः सुलभत्वात्समासोपपत्तौ तत्र तदनुपपत्तिप्रदर्शनं न युक्तियुक्तमिति चेन्न । उक्तयुक्त्योक्तस्थलीयसमासाऽऽपत्तिपरिहारेऽपि समाससंज्ञाविधायकशास्त्रे ‘उपपदमिति’ इति सूत्रे प्रथमान्तसुबन्तसुग्रहणस्याऽनुवर्त्तनात्प्रथमान्तस्यैवोपपदसंज्ञकसुबन्तस्योक्तसूत्रेण समासविधानेन ‘सुप्यजातावि’ ति गिन्यन्ते राज्ञः दर्शीत्यादौ समासाऽनापत्तेर्दुर्वारत्वात् । तत्र प्रथमान्तं सुबन्तमेवोपपदं समस्यते इत्यर्थस्तु सुपीतिसप्तम्याः प्रथमार्थत्वाद्बोधः । तथा च राजानं पश्यति तच्छीलेतिविग्रहपरोक्तप्रयोगे दुर्वारमेवोक्तदूषणमिति । नचोपपदमिति सूत्रस्याऽऽवृत्त्यर्थद्वयकरणात्प्रथमान्तसुबन्तोपपदस्याऽन्यविभक्त्यन्तसुबन्तोपपदस्य च समासे न कुत्राऽऽपत्तिरिति वाच्यम् । गौरवादर्थद्वयकरणस्य कर्तुमशक्यत्वात् । उपपदमिति महासंज्ञाविरोधाच्च । स्तम्भकर्णंति प्रातिपदिकयोः पदत्वाभावेन तयोरुक्तसंज्ञाऽङ्गीकारे स्पष्ट एव महासंज्ञाविरोध इति भावः । एतेन पदस्यैवोपपदसंज्ञा भवतीत्यर्थादायातमिति ज्ञेयम् । ‘सुप्यजातौ गिनिस्ताच्छील्ये’ ‘सुपिस्थः’ इत्येतत्प्रभृतिविषये सप्तम्यन्तपदवाच्यत्वरूपतत्स्थत्वमादाय सुप्यजातावित्यादावुक्तरीत्योपपदत्वोपपादनेऽपि ‘विभाषाग्रे प्रथमे’ त्यादौ सुपीत्यस्याऽनधिकारादग्रेष्वब्दादीनां कथमुपपदत्वमिति वाच्यम् । उक्तस्थले तदनधिकारेऽपि महासंज्ञाबलेनाऽग्रादिशब्दानां तत्प्रकृतिकसुबन्ते लक्षणया तच्चोपपत्तेः ॥

महासंज्ञाकरणसामर्थ्येन विभक्त्यन्तस्यैवोपपदसंज्ञास्वीकारादेव, अतिङ्ग्रहणादे-तद्योगद्वये सुप्रसूते निवृत्तमित्युक्तमुपपदमिति सूत्रे भाष्ये । उप समीपे उच्चरितं प्रदमुपपदम् । सामीप्यञ्च सप्तम्यन्तपदघटितसूत्रविधेयप्रत्ययप्रकृत्यर्थेऽन्वयित्वमेव नत्वाऽनुपव्यवधानम् । ‘कर्मण्यण्’ इति सूत्रे उष्ट्रप्रणायमिति भाष्योदाहरणात् । ‘आतोऽनुपसर्गकः’ इत्यत्राऽनुपसर्गग्रहणाच्च । नच आनुपूर्व्यव्यवधानरूपसामीप्यस्याऽनाऽऽश्रयणे गुहं नमस्कारोतीत्यादावण् दुर्वार इति वाच्यम् । भवन्तं शृगोतीत्यादाविवोक्तस्थलेऽनभिधानादणोऽप्रवृत्तेः । नन्वेतत्सूत्रस्याऽधिकारसूत्रत्वेऽत्र ‘तत्र’ ग्रहणं व्यर्थमधिकारेणैव प्रकृतत्वात्तदधिकारविषयतायाः सिद्धत्वादित्यत आह—तस्मिंश्च सत्येवेति—उपपदे सत्येवेत्यर्थः । अयम्भावः, तत्रग्रहणाभावे ‘धः कर्मणि घृन्’ इत्यादौ यथा कर्मण्यभिधेये घृन्

प्रत्ययो भवतीत्यर्थो भवति तथैव 'कर्मण्यणि' त्यादौ कर्मण्यभिधेयेऽण् प्रत्यय इत्यर्थे कर्तर्यण्प्रत्ययाऽनापत्तिः । किञ्च सप्तम्यन्तनिर्देशस्योपपदसंज्ञार्थत्वेन चारिताध्यात्केवलादपि धातोः कर्तर्यण्प्रत्ययसम्भवः । कृते तु तस्मिन् कुम्भाद्युपपदस्य प्रत्ययोत्पत्तिहेतुभूतत्वेन केवलादुक्तप्रत्ययापत्तिशंकाकलंकोदयावसरो नैवास्तीति । अनेन च सूत्रेण प्रत्ययविशेषस्य पदसंज्ञासन्नियोगशिष्टत्वं बोधयति । यस्य प्रत्ययविधायकशास्त्रस्य सप्तम्यन्तपदैकवाक्यता वा भवति तेन शास्त्रेण प्रत्ययविशेषस्य सप्तम्यन्तपदस्योपपदसंज्ञायाश्च युगपद्विधानम्भवति यस्य तु प्रत्ययविधायकशास्त्रस्य नोक्तरूपत्वं तस्य केवलप्रत्ययमात्रविधायकत्वमेव । यथा तव्यत्तव्यानीयर इत्यादिशास्त्राणां केवलप्रत्ययविधायकत्वमेवेति तदाशयः । प्रत्ययविधेरुपपदसंज्ञासन्नियोगशिष्टत्वाऽनङ्गीकारे त्वन्वाच्यशिष्टत्वापत्तिः । अयम्भावः, कर्मण्यणित्यादौ यस्मिन्प्रयोगे कर्मणो विधीयमानाऽण्प्रत्ययप्रकृत्यर्थाऽन्वयित्वन्तत्रप्रयोगे कर्मण उपपदसंज्ञाऽपि भवति । धातोरण्प्रत्ययस्तूपपदाऽभावेऽपि भवतीति सम्भाव्येत् । नच सूत्रे कर्मणीति सप्तम्यन्तपदसत्त्वात्कथन्तदभावे प्रत्ययसम्भव इति वाच्यम् । कर्मणीतिसप्तम्यन्तपदोच्चारणस्य यत्र तादृशस्य समीपोच्चारितत्वं तत्रोपपदसंज्ञाविधायकत्वेन चारिताध्यात् । अत्र सूत्रस्य प्रथमार्थसप्तम्यामेव प्रवृत्त्या 'भुवो भावे' इत्यादौ भावेऽर्थे भुवः क्यबित्यर्थाद्भावे इति अधिकरणसप्तम्यां न प्रवृत्तिरिति बोध्यम् । 'उपदेशेऽजनुनासिक इदि, ति सूत्रे प्रवृत्त्युपयोग्यानुनासिकत्वव(१)लक्ष्यानुरोधेनैव काचित्सप्तमी प्रथमार्थे काचित्स्वार्थाऽधिकरण एवेति व्यवस्थाऽनुमेयेत्यलं पल्लवितेन ॥

उपपदमतिङ्—सूत्रे सुबन्तस्याऽसत्त्वादुपपदेतिमहासंज्ञाबलात्तच्छाभस्तथा च उपपदस्य सुबन्तस्य समर्थेन नित्यं समास इत्यर्थः । सुबन्तस्योपपदसंज्ञास्वीकारादेव 'राजनि युधि कृजः' इत्यत्र राजनीति सप्तम्याः प्रथमार्थत्वकल्पनात्सुबन्तस्यैव क्वनिप्रत्यविधानसमकालिकोपपदसंज्ञास्वीकारेण राजानं योधितवतीति राजयुध्वेत्यादौ नलोपो जातः ।

सूत्रेऽतिङितिपदे न तिङ् यस्मिन्निति बहुव्रीहिणा तिङन्ताघटित उपपदसमास इत्यर्थे ण्वुलविधायकसूत्रस्थायाः क्रियार्थायां क्रियायामिति सप्तम्याः प्रथमार्थत्वेन एधानाहको व्रजतीत्यत्र व्रजतीत्यस्य विभक्त्यन्तस्योपपदत्वेऽपि तिङन्तत्वान्न समासः ।

नच तस्योपपदसंज्ञाविधाने किम्फलमिति वाच्यम् । तदुच्चारण एव प्रत्ययोत्पत्तैरेव फलत्वात् । एवञ्च तिङन्तस्य नोपपदसमास इति फलितमित्याह—अतिङन्तश्चायं समास इति—कथमपि तिङान्ताघटितः समाससंज्ञकः समुदाय इत्यर्थः । कुम्भ अस् कार इत्यलौकिकं प्रक्रियावाक्यमिति । समासप्रवृत्तियोग्यं लोके प्रयोगार्हमित्यर्थः । ननु [अन्तरङ्गानपि विधीन्बहिरङ्गो लुग्बाधते] इतिन्यायबलेन 'सुपोधातुप्रातिपदिकयोरि' त्येतत्सूत्रविहितलुक्का 'लशक्वतद्धिते' 'तस्य लोपः' इति सूत्रद्वयविहितयोः ङकारस्येत्यंज्ञालोपयोर्बाधेन कुम्भ ङस् इत्येवं प्रदर्शनस्य युक्तत्वादुक्तवाक्यप्रदर्शनं न युक्तमिति चेन्न । इत्सं-

(१) लक्ष्याऽनुरोधेनैवेति । ब्रह्मभूमित्येतच्छब्दजन्यशाब्दबोधे धात्वर्थभवनस्यैव विशेष्यत्वेन भानस्याऽनुभवसिद्धत्वाद्भाव इति सप्तम्या न प्रथमार्थत्वम् । भव्यम्प्रभव्यमित्यादौ क्यपोऽदर्शनात् 'अनुपसर्गे सुपि' इत्यनयोस्तु प्रथमार्थत्वमेवेति कल्पनबलक्ष्यानुरोधेन कल्पनीयमिति भावः ॥

ज्ञालोपयोर्बाधाऽबाधयोः फले विशेषाऽभावे नोक्तन्यायाऽऽप्रवृत्तेः । अत्र 'कर्तृकर्मणोः कृति' इत्यनेन कृद्योगलक्षणा पृष्टी । नचाऽन्तरङ्गपरिभाषया द्वितीयाया दुर्वात्वात्कथं पृष्टीति वाच्यम् ।

(प्रकल्प्य चापवादविषयं तत् उत्सर्गः प्रवर्त्तते) इति न्यायेन पृष्टया एव प्राप्तेः । न-चोक्तसूत्रेण पृष्टीविधानात्पृष्टीसमासस्यैव सुलभत्वेन तं विहायोपपदसमासः कथमिति वा-च्यम् । विभक्त्युत्पत्तेः पूर्वमेवाऽन्तरङ्गत्वादुत्तरपदे उपपदसमासप्रवृत्तेः । नच कृद्योगलक्ष-णपृष्टयाः कारकपृष्टीत्वेनाऽन्तरंगत्वात्पृष्टीसमासस्याऽपि विभक्त्युत्पत्तेः पूर्वं प्रवृत्तौ कुतो नाऽयमेव समास इति वाच्यम् । सत्येवमस्य समासस्यैवेष्टत्वात् । नच पृष्टीसमासस्य नित्यत्वादेतत्कृतस्य तत्पुरुषसंज्ञाप्रयुक्तैकार्थाभावरूपसामर्थ्यस्याऽनपगमेनोक्तसमासप्रवृत्तेः । एकस्या एव संज्ञाया उभाभ्यामपि प्रवृत्त्याऽविरोधेन युगपदेवोभाभ्यां सेति भाष्ये स्पष्टमत्र सूत्रे । (१) एवञ्च 'द्वितीयाश्रिते'त्यादिसूत्रविहितसमासोऽप्युत्तरपदे सुबुत्पत्तेः प्रागेवेति बोध्यम् । (२) अत एव परिभाषायां कारकेतिसामान्यत एवोक्तम् । भाष्यकृता च न कार-कांशे प्रमाणमुपन्यस्तम् । नच प्रकृतसूत्रस्थभाष्यात्परिभाषा न कर्त्तव्येत्प्रवृत्तगमेन परिभा-षाघटककारकांशे नोपन्यस्तं भाष्यकृता प्रमाणमित्युक्तिर्न संगतिमाप्नोतीति वाच्यम् । प्रकृतसूत्रस्थभाष्यस्य विशिष्टायाः परिभाषाया अकर्त्तव्यपरत्वेनादोषात् । उक्तभाष्यस्यै-तत्परत्वादेव परिभाषाप्रत्याख्यानोत्तरमपि गतिकारकेति समासवचनादित्युक्तम् । तेन कारकांशो वाचनिक इति लभ्यत इति ॥

ननु सूत्रेऽतिङ्पदसत्त्वात्तिङन्तस्य समासाऽभावबोधनं तत्पुष्पाऽधिकारेणैव सिद्धञ्चे-द्वयर्थतद्ग्रहणमित्याशयेनाशङ्कते—अतिङ्किमिति । समाधत्ते—माभवान् भूदिति । कारको व्रजतीत्यादिभाष्योक्तस्याऽप्युपलक्षणमिदमिति बोध्यम् । अत्र समासाऽभावं सूचयितुमेव मध्ये भवानिति प्रयुक्तम् । अयम्भावः, अतिङ्ग्रहणाऽसत्त्वे तिङन्तेन समा-सापत्तिः, 'माडिलुडि'ति सप्तमीनिर्देशेन माड उपपदत्वात् । नच सुपाधिकारस्य प्रागेवो-क्तत्वात्सुबन्तस्यैव समासेन तिङन्तस्य समासाऽभावाद्वयर्थमेव तदिति वाच्यम् । तस्य वक्ष्यमाणपरिभाषाज्ञापनेन साफल्यत् । तथाहि, माड उपपदत्वे तादृशमहासंज्ञाकरणब-लात् कर्तुं देवदत्तो घटं ग्रामं व्रजतीति प्रयोगवत् 'ऐभौच' 'तद्धितार्थे'ति सूत्रद्वयस्थभा-ष्याद्द्वित्रिपदव्यवधानेन प्रयोगाऽभावबोधनेन माडि लुडिति सप्तम्याः प्रथमार्थत्वाऽभावा-त्तस्योपपदत्वे मानाऽभावेव तस्योपपदत्वे फलाऽभावेन चोक्तप्रत्युदाहरणभूतोक्तप्रयोगे समासापत्यभावाद्वायवर्त्त्याऽभावेन व्यर्थमतिङ्ग्रहणं ज्ञापयति नात्र सूत्रे उपेत्यस्यानुवृत्तिः 'कुगति प्रादयः' इत्यत्राऽपि न तदनुवृत्तिः । तत्र 'कुप्रादयः' 'गतिः' इति योगं विभज्य कुप्रादयः सुबन्ताः सुबन्तेन, समस्यन्ते, गतिश्च सुबन्तोऽतिङन्तेन समस्यत इत्यर्थः । तथा च सिद्धैषा परिभाषा (गतिकारकोपपदानां कृद्भिः सह समासवचनं प्राक्सुबुत्पत्तेः)

(१) गतिकारकेति परिभाषायां कारकशब्दमात्रस्योपादानात्कारकविभक्त्यन्तस्य कृ-द्धिः समासविधायकशास्त्राणां कृदन्तात्सुबुत्पत्तेः प्राक् प्रवृत्तिरित्यस्य सिद्धौ चेत्यर्थः ।

(२) परिभाषायाः कारकसामान्यविषयत्वादेवेत्यर्थः ।

६ फ० म०

इति । उक्तयुक्त्या गत्युपपदयोर्लाभः कारकांशस्य तु 'कर्तृकरणे कृता बहुलमि'ति सूत्र-
स्थबहुलग्रहणाललाभः ।

परिभाषाफलं प्रदर्शयन् गतिमुदाहरति—व्याघ्रीति । अत्र व्याडो व्रशब्देन गति-
समासः । अस्य समासस्य सुबन्तस्याऽपेक्षणे तु सुबुत्पत्यर्थं संख्याऽपेक्षणात्ततः पूर्वमेव
लिङ्गयोगात्तन्निमित्तकप्रत्ययष्टावेव स्यान्नडीप् । अविभक्त्यन्तस्य व्रशब्दमात्रस्य जाति-
वाचकत्वाऽभावेन च डीप् न स्यादिति भावः । नच परिभाषाघटकांशत्रयस्य मध्ये गत्यं-
शोदारणस्योपपदत्वेन सिद्धत्वाद्व्यर्थ एव स इति वाच्यम् । आङ उपपदत्वेन तस्य व्रश-
ब्देन समासेऽपि पश्चाद्विशब्देन समासार्थं गत्यंशस्याऽवश्यकत्वात् । आङः 'व्रः संज्ञाया-
मि'त्यनेनाङ्पूर्वकात् प्राधातोः कप्रत्ययविधानादाङ उपपदत्वं न विशब्दस्येति भावः ।

कारकमुदाहरति—अश्वक्रीतीति । अत्राश्वेन क्रीतेति विग्रहे 'कर्तृकरणे कृताबहुल-
मि'त्यनेन समासः । 'क्रीतात्करणपूर्वादि'ति डीप् । सुबन्तेन सति समासे पूर्वोक्तयुक्त्या
टाप्यदन्तत्वाभावान्नासाविति भावः । उपपदमुदाहरति—कच्छपीति । कच्छेन विप-
तीति विग्रहे 'सुपी'ति योगविभागात्कः । अत्राऽपि सुबन्तेन समासे व्याघ्रीत्यत्रेव डीप्
न स्यादिति भावः । कच्छेन साधनेन पिबतीत्यर्थे कच्छस्य कारकत्वादस्यैवोदाहरणमिदं
नोपपदस्य तथा च माषवापिणीत्यस्योदाहरणम् । अत्र माषोपपदाद्वपधातोः 'सुप्यजाता-
वि'ति णिनिः । ततो माषोपपदस्य कृदन्तेन समासे 'प्रातिपदिकान्तनुम्विभक्तिषु चे'ति
सुत्रेण पूर्वपदस्थनिमित्तात्परस्य समासप्रातिपदिकान्तनकारस्य णत्वसिद्धिः, सुबन्तेन स-
मासे तु अन्तरंगत्वान्नान्तलक्षणडीपो दुर्वारतया ततो वापिनीशब्देन समासे गर्गभगिनी-
त्यत्रेव णत्वानापत्तिरित्येके । कच्छेत्यस्य कारकत्वाऽभावाद्युक्तमेवोदाहरणमुपपदस्येत्यन्ये
इति दिक् ॥

अह्णष्टखोरेव । द्व्यहीन इति । द्वे अहर्नो भृतः क्रतुरिति विग्रहे 'तद्धितार्थोत्त-
रपदसमाहारे चे'त्यनेन तद्धितार्थं द्विगौ तमधीष्ट इत्यधिकारे द्विगोर्वैत्यनुवर्त्तने 'रात्र्यहः
सम्बत्सराच्चे'त्यनेन खे तस्मिन् 'अह्णष्टखोरेवे'त्यनेन टिलोपे खस्येनादेशे चोक्तरूपसिद्धिः ।
ननु खस्य टिलोपमात्रफलकत्वाऽभ्युपगमे तत्र तद्धितार्थं द्विगौ विहितेन ट्चैव टिलोपसि-
द्धौ खग्रहणं व्यर्थमिति चेन्न । समासान्तविधेरनित्यत्वेन ट्चोऽप्रवृत्त्या खग्रहणस्य सार्थ-
क्यात् । समासान्तविधेरनित्यत्वादेव द्विगोर्वैत्यनुवर्त्तमाने रात्र्यहःसम्बत्सराच्चेत्यस्य
चारितार्थम् । नच 'अह्णष्टखोः' इत्यनेन खे परे टिलोपविधानसामर्थ्यादेव समासान्तवि-
धेष्टोऽप्रवृत्तौ तस्याऽनित्यत्वपर्यन्तानुधावनं खपुष्पग्रहणवन्निष्फलमिति वाच्यम् । अहीन
इत्यत्र खे टिलोपविधानेन अह्णष्टखोरित्यस्य सार्थक्यात्सामर्थ्याऽभावेन समासान्ताऽभावा-
ऽसाधकत्वेनोक्तविधेरनित्यत्वमन्तरा ट्चो दुर्वारतयोक्तविधेरनित्यपर्यन्ताऽनुधावनस्य सा-
फल्यात् । नच ट्चि को दोष इति वाच्यम् । 'अहोऽह्ण एतेभ्यः' इत्यनेन द्व्यहीन
इत्यस्याऽह्णादेशेनाऽसिद्ध्यापत्तेः । नच प्रमाणाऽभावात्समासान्तविधेरनित्यत्वं न स्यादि-
ति वाच्यम् । अश्वदिगणे राजञ्छब्दपाठस्यैव तत्र प्रमाणत्वात् । तथाहि, प्रतेरंशवादय-
स्तत्पुरुषे' इत्यनेनाऽन्तोदात्तार्थमश्वदिगणे राजञ्छब्दपाठः सचायं समासान्तविधेरनि-
त्यत्वे सत्येव सफलः, अन्यथा ट्चैवान्तोदात्तत्वसिद्धौ तदर्थं कृतस्याश्वदिगणे राजञ्छ-
ब्दपाठस्य वैयर्थ्यापत्तेरित्यलम् ।

स्त्रियामदन्तत्वाद्वाविति । ननु 'रात्राऽन्हाहाः पुंसि' इत्यनेन रात्रिशब्दान्ता-
ऽहन्शब्दान्ततत्पुरुषयोः पुंस्त्वविधानात्प्रकृतेऽहन् शब्दान्ततत्पुरुषस्य पुंस्त्वबोधनात्स्त्री-
त्वस्य दुर्लभतया स्त्रियामित्याद्युक्तिर्न सम्यगिति चेन्न । सर्वमहः सर्वोह इत्यत्र पुंस्त्ववि-
धानेन सफलस्योक्तवचनस्य लुप्ततद्धितेऽप्रवृत्तेः । न च प्रमाणाऽभावात्कथमिह तदप्रवृ-
त्तिरिति वाच्यम् । 'लुपि युक्तवद्वचनमि' त्यस्यैव तत्र प्रमाणत्वात् । तथाहि, लुप्तप्रत्य-
येऽपि प्राकृतलिङ्गाऽनुशासनप्रवृत्त्यभ्युपगमे स्पष्टमेव तद्वैयर्थ्यं स्यात् । लुप्तप्रत्यये प्राकृ-
तलिङ्गाऽनुशासनाऽप्रवृत्तेरेव लवणः सूयः, लवणा यदागूरित्यादौ क्लीबत्वं न । नच द्वयो-
रहोर्भवेति विग्रहे 'कालाट्टुजि' त्यनेन विहितस्य ठञो 'द्विगोर्लुगनपत्ये' इत्यनेन लुकि
'राजाहः सखिभ्य' इति टचि टिलोपेऽह्लादेशे च निष्पन्नस्य द्वयह्णशब्दस्य ठञन्तत्वेन 'टि-
ह्वाऽणजि' तिङीपो दुर्धातया टाबित्युक्तिर्न समीचीनेति वाच्यम् । अनुपपन्नोर्नभूतस्य
ठञो योऽकारस्तदन्तप्रातिपदिकान्डीब्विधायकसूत्रार्थं वर्णाश्रयत्वेन (वर्णाश्रये नास्तिप्र-
त्ययलक्षणमि) ति निषेधात्प्रत्ययलक्षणाऽप्रवृत्त्या ठञोऽसत्त्वेन ङीपोऽप्रवृत्तेः । नचैवं परि-
हारेऽपि टच्प्रत्ययस्य टित्वान्डीप् स्यादेवेति वाच्यम् । टवः समासान्तत्वात्तद्धितार्थम्प्र-
ति तस्योपसर्जनत्वेन तदप्रवृत्तेः, अत एव आपिशलिना प्रोक्तमधोयाना ब्राह्मणी आ-
पिशलेत्युदाहृतम्भाष्ये, नच (संख्या पूर्वा द्विगुरि) त्यनेन द्विगुसमासे (द्विगोरि) त्यनेन
ङीप् दुर्वार एवेति वाच्यम् । उक्तङीब्विधायकस्य 'अपरिमाणविस्ताऽचिते' ति निषेधेन
तदप्रवृत्तेः । अतोऽत्र टाप एव युक्तत्वात्तथैवोदाहृतमित्यलं पल्लवितेन ।

दीर्घान्ही प्रावृडिति । दीर्घानि अहानि यस्यामिति विग्रहे 'अहोऽन्ह एतेभ्यः'
इत्यनेनाऽन्हादेशे (क्षुम्नादिषु चे) ति गत्वनिषेधे रूपं सिद्धयति ।

यत्तु प्राचा । उक्तप्रयोगे गत्वाऽभावोऽदन्ताह्लादेशाऽभ्युपगमेनोपदितः स तदायासो
मुधैव, 'प्रातिपदिकान्तनुम्बिभक्तिषु चे' त्यनेन प्राप्तगत्वव्यावृत्त्यर्थं तस्य क्षुम्नादिगणे
पाठस्यावश्यकत्वेन तदुपपत्तेरिति भावः ॥

ननु (लक्षणप्रतिपदोक्तयोः प्रतिपदोक्तस्यैव ग्रहणमि) ति परिभाषया 'सन्महतपरमो-
त्तमोत्कृष्टाः पूज्यमानैः' इत्येतत्सूत्रविहितप्रतिपदोक्तसमासस्यैवाऽत्र ग्रहणं स्यात्तथा च
तत्र यदुत्तरपदं तस्मिन्नेव परे आत्वविधानं नान्यस्मिन्निति व्यर्थं समानाधिकारग्रहणमिति
चेन्न । तस्य सामर्थ्यादुक्तपरिभाषाऽप्रवृत्तिकल्पनेन साफलयात् । एवञ्च महाबाहुर्इत्यत्र ना
ऽऽत्वाऽनुपपत्तिः । उक्तप्रयोगे महान्तौ बाहू यस्येति बहुव्रीहिः ॥

ननु आन्महत इत्यनेन महच्छब्दस्यात्वविधानादुत्तासूत्रे द्वयष्टनोरेव ग्रहणाच्च सर्व-
थाऽप्राप्त्या एकादशेत्यत्राऽऽत्वं न स्यादत आह-आदिति योगविभागादात्वमिति ।
योगविभागस्य भाष्याऽनारूढत्वमित्यत आह-प्रागेकादशभ्य इति निर्दूदेशाद्धेति ।

ननु अर्द्धनावमित्यार्थं लोकाश्रयत्वालिलङ्गस्येत्यस्यावश्यकत्वाद्नेनैव लिङ्गोपपत्तौ
लिङ्गविधायकप्रकरणमनावश्यकमिति चेत्सत्यम् । जात्याख्यायामित्यादिसूत्रसमूहवदिष्टा-
पत्तेरिति ध्वनयन्प्रकृताऽनुपयुक्तान्यपि तानि व्याचष्टे जात्याख्यायामित्यादि । जातेः
प्राधान्येनाऽऽख्यायामित्यर्थः । भावप्रत्ययमन्तरा प्राधान्येन जातिबोधे गवादिशब्दानां
साधुत्वे इदमेव सूत्रं मानमिति बोध्यम् । तस्याऽविशेष्यत्वे बाह्यार्थाऽन्वयो व्यक्तिवदित-

परम्परया बोध्यः । तत्र जातेरेकत्वेनैकवचनं प्राप्नोतीत्यस्यारम्भः । अत्रैकत्वञ्च बहुवचनार्थः । एकस्मिन्नर्थे वर्तमानः शब्दो बहुनामर्थानां वचनं बोधको भवतीत्यर्थादर्थान्तिदेशोऽयमित्याह—एकोऽप्यर्थो बहुवद्भवतीत्यादि । तदुक्तम्भाष्ये (यावद्ब्रूयादेकोऽर्थो बहुवद्भवतीति तावदेकस्मिन्बहुवचनमिती) ति । एकत्वेऽर्थं बहुत्वप्रयुक्तस्य कार्यस्यान्तिदेशात्कार्यान्तिदेश एवेति बोध्यम् । जातौ संख्यान्वये एकवचनस्य व्यक्तौ संख्याऽन्वये बहुवचनस्य सिद्धत्वादानवश्यकत्वेन भाष्ये प्रत्याख्यातमेतत्सूत्रम् । एवञ्च यथोत्तरं मुनोनां प्रामाण्यात्सुत्रोक्तार्थेऽसाधुत्वमेव प्रयोगाणामिति बोध्यम् ।

सविशेषणस्य प्रतिषेध इति । मुख्यार्थं बहुवचननिषेधार्थमिदं वार्त्तिकम् । यदा तु अस्मच्छब्दस्य स्वघटिते उद्भूताऽवयवभेदे समुदाये लक्षणा तदा बहुवचनं भवत्येव, तेन त्वं राजा वयमप्युपासितगुरुप्रज्ञाभिमानोन्नताः ।

इत्यादि सिद्धम् । गार्ग्योऽहं ब्रवीमीत्यादावयं निषेधः । उत्तमपुरुषाऽनुरोधेनाऽत्राह-मित्यस्य स्वविशेष्यत्वादित्यलम् ॥

ननु 'सभाराजाऽमनुष्यपूर्वं' त्यत्र सभेत्येको योगः, राजाऽमनुष्यपूर्वैत्यपरो योगः, तत्र सभान्तस्तत्पुरुषो नपुंसकं स्यादित्यर्थकेन सभेतियोगेनैव स्त्रीसभमित्यत्र नपुंसकत्वे सिद्धे 'अशाले'ति सूत्रं व्यर्थमित्यभिप्रायेणाशङ्कते—आशाला किमिति । समाधत्ते—धर्मसभेति । धर्मशालेत्यर्थः । अयमभिप्रायः, इनसभम्, ईश्वरसभमित्यत्रापि पूर्वयोगेनैव नपुंसकत्वोपपत्तौ व्यर्थः सन्नुत्तरयोगो ज्ञापयति स्त्रीत्वेतरलिङ्गविशिष्टप्राणिवाचकपूर्वपदकस्य सभान्तस्य तत्पुरुषस्य नपुंसकत्वञ्चेत्तर्हि राजाऽमनुष्यपूर्वपदकस्यैव स्यादेवञ्च स्त्रीत्वेतरलिङ्गविशिष्टप्राणिवाचकपूर्वपदकेतरत्वेन पूर्वयोगे संकोचे कृते स्त्रीत्वेतरलिङ्गविशिष्टप्राणिवाचकपूर्वपदकेतरत्वाभावेन इनसभमीश्वरसभमित्यत्र नपुंसकत्वार्थमुत्तरयोगस्यावश्यकत्वेन स्त्रीसभमीत्यत्रैव धर्मसभेत्यत्राऽपि नपुंसकत्वापत्तिरिति तदर्थमशालेति सूत्रमावश्यकमेवेति दिक् ॥

इति तत्पुरुषः ॥

अथ बहुव्रीहिसमासप्रकरणम् ।

शेषो बहुव्रीहिः । असर्वोपयोगार्थकाच्छिषेः कर्मणि घञा निष्पन्नस्य सूत्रघटकशेषपदस्योपयुक्तादन्यपरत्वेन यस्य पदस्यार्थस्य वा पूर्वत्रोपयोगस्तस्य पूर्वमप्रसिद्धिमभिधाय भाष्यकृता सिद्धान्तितं त्रिकतः शेष एत्येतन्मूलकव्याख्यानात् शेष इत्यस्य प्रथमान्तत्वाच्च । तेन प्रथमान्ताऽपेक्षशेषस्यैव ग्रहणमिति बोध्यम् । पदतः शेषस्य ग्रहणे सामान्यतो विशेषतो वा यस्य पदस्योपयोगस्तदन्याऽप्रसिद्धिः, 'सुष्ठुपे' त्यत्र समान्यतः, 'द्वितीयाश्रिते' त्यादौ विशेषत उपयोगः । अर्थोऽपि, पूर्वपदार्थप्रधानत्वेऽन्यपदार्थप्रधानत्वे चाऽव्ययीभावः । उत्तरपदार्थप्रधानत्वे तत्पुरुषः प्रसिद्ध एव, अतो यस्य त्रिकस्य विशिष्य समासो नोक्तः स शेष इति विवक्षितमितिभावः । सशेषः प्रथमान्तमिति । ननुक्तप्रकारेण प्रथमान्तस्य बहुव्रीहिरिति सिद्धम्, तत्कथं, (प्रादयो गताद्यर्थं प्रथमया) इति

तत्पुरुषसमासप्रकरणस्थवार्त्तिकेन प्रगत आचार्य इत्यादौ प्रथमान्तस्य तत्पुरुषसमासविधाना-
दिति चेन्न । उक्तवार्त्तिकेन प्रथमान्तेन प्रादीनामुक्तसमासविधानेऽपि प्रथमान्तस्योक्तसमा-
सविधानादिति भावः । नच कण्ठे काल इत्यादौ व्यधिकरणपदस्यापि बहुव्रीहिदर्शनात्प्र-
थमान्तस्यैवोक्तसमास इत्युक्तमिति वाच्यम् । तत्र तत्र ज्ञापकसाध्यबहुव्रीहेर्दृष्टत्वात् ।

अनेकमन्यपदार्थे । अन्यस्य समस्यमानपदातिरिक्तस्य पदस्यार्थोऽन्यपदार्थस्तत्र
विद्यमानस्याऽनेकप्रथमान्तस्य वा समासः स च बहुव्रीहिसंज्ञक इत्यर्थः । अन्यपदार्थ
इत्यत्राऽन्यपदं भेदविशिष्टार्थकं ततश्च भेदस्य प्रतियोगिनि साकाङ्क्षत्वाच्चेष्टपदोपस्थितस्य
प्रतियोगित्वेन तत्राऽन्वयादिद्वितीयान्ताद्यर्थ इति लब्धम् । तथा च, स्वनिष्ठप्रतियोगि-
तानिरूपितभेदविशिष्टार्थकपदार्थे विद्यमानस्याऽनेकप्रथमान्तस्य समास इति फलितार्थः ॥

अप्रथाविभक्त्यर्थे बहुव्रीहिरिति । 'अनेकमन्यपदार्थे' इत्यनेकप्रथमान्तस्य समा-
सविधानात्तत्राऽन्यपदार्थपदेन प्रथमान्तार्थातिरिक्तस्यैव ग्रहणं युक्तमित्येतत्फलितन्त-
दिति भावः ॥

समानाधिकरणानामिति च फलितमिति । समानाधिकरणत्वञ्च, एकार्थबोधजन-
कत्वम् । अनेकप्रथमान्तस्थले अभेदाऽन्वयप्रयोजकीभूतसमानविभक्त्यन्तविशेष्यविशेषणवा-
चकपदसत्त्वादर्थदेव समानाधिकरणत्वोपपत्तिरिति तदाशयः । अनेकप्रथमान्तस्य समासवि-
धानादेकप्रथमान्तस्य तदभाव इत्याह—प्रथमार्थे तु नेति । सूत्रे प्रथमान्तमित्यस्य
फलमाह—पञ्चभिर्भुक्तमस्येति ।

प्रादिभ्यो धातुजस्येति । प्रादिभ्यः परं यद्धातुजं पदं तदन्तस्य पदान्तरेण समासः
पूर्वपदान्तर्गतस्योत्तरपदस्य धातुजस्य वा लोप इत्यर्थः । प्रपणं इत्युदाहरणम् ॥

नञोऽस्त्यर्थानामिति । नञः परं यदस्त्यर्थवाचि पदं तदन्तस्य पदान्तरेण बहु-
व्रीहिः, अस्त्यर्थवाचिनाम्पदानाम्वा लोप इत्यर्थः । अविद्यमानः पुत्रोऽपुत्र इत्युदाहरणम् ।
तत्राऽस्त्यर्थानामित्यस्याऽसत्त्वे अनुपनीतपुत्र इत्यत्रापि समासोत्तरपदलोपयोरापत्तिरस्तत् ।
नञोऽसत्त्वे निर्विद्यमानपुत्र इत्यत्राप्युक्तापत्तिः । नन्विह सुपेत्यस्याऽसम्बन्धेऽपि सुवि-
त्यस्य सम्बन्धादस्तीत्यस्य तिङन्तत्वेन समासो न स्यादत आह—अस्तीति विभ-
क्तिप्रतिरूपकमव्ययमिति ।

अत्र केचित्—चित्रा जरती गौर्यस्येति विग्रहे सूत्रेऽनेकेतिपदसत्त्वेन त्रिपदब-
हुव्रीहिः तत्र सूत्रेणोत्तरपदे पुंवत्वविधानादुत्तरपदशब्दस्य समासस्य चरमावयवे
रूढत्वेनोत्तरपदस्य मध्यमपदेन व्यवधानात्प्रथमस्य न पुंवद्भावः । गोरूपोत्तरपदे जरती-
त्यस्य द्वितीयस्यापि न सः । पूर्वपदशब्दस्य प्रथमावयवे रूढत्वेन तस्य पूर्वपदत्वाऽभा-
वात् तथा च चित्राजरतीगुः । जरतीचित्रागुर्वा । दीर्घातन्वीर्जंघः । तन्वीदीर्घाजंघ इत्ये-
वेत्याहुः ।

वस्तुतस्तु—यथा द्वन्द्वसमासप्रकरणस्थे 'आनङ् क्रतो द्वन्द्वे' अत्र सूत्रे (होतृगो-
तृनेष्टोद्गातार) इति समर्थसूत्रस्थभाष्यप्रयोगात्तत् पूर्वपदाक्षेपः । अत एव भाष्यकृदुदाह-
ृतस्य तृतीयस्यानङः सङ्गतिः । अन्यथा पूर्वपदशब्दस्य प्रथमावयवे रूढत्वात्तत्र तृतीयस्य
पूर्वपदत्वाऽभावात्तदसंगतिः । तथैवाऽत्रापि पूर्वपदाक्षेपाऽऽभावेनोपान्त्यस्य पुंवत्वं स्या-
देवेति चित्राजरदगुरित्येव प्रयोगः । अत्र सूत्रे पूर्वपदसम्बन्धाऽभावादेव, चित्राजरत्यौ

गावौ यस्येति द्वन्द्वगर्भेऽपि बहुव्रीहौ चित्राजरद्गुरिति भाष्यं संगच्छते । न नु तत्र पूर्वपदे पुंवत्त्वेन कुतो न टाब्जिनवृत्तिरिति चेन्न । द्वन्द्वान्तर्गतस्य जरच्छब्दस्योत्तरपदत्वेऽपि समानाधिकरणत्वाऽभावेन तदनवृत्तेः । नचैवमपि द्वन्द्वैकत्वपूर्वपदस्य समानाधिकरणोत्तरपदपरत्वेन सति पुंवद्भावे तदवस्थ एवोक्तदोष इति वाच्यम् । स्त्रीप्रत्ययप्रकृतिभूतयोर्द्वन्द्वान्तर्गतचित्राजरच्छब्दयोरेकैकस्य भाषितपुंस्कत्वेऽपि द्वन्द्वैकत्वपूर्वपदस्य भाषितपुंस्कत्वाऽभावेनादोषादिति भावः । कर्मधारयपूर्वपदे तु पूर्वपदान्तर्गतोत्तरपदाश्रयणेन प्रथमस्योत्तरपदाश्रयणेन द्वितीयस्य च पुंवत्त्वे जरच्चित्रगुः । कर्मधारयोत्तरपदे तु जरति चासौगौश्चेति विग्रहे 'गोरतद्धित' इति टचि टित्वान्डीपि जरद्गवी, अस्य चित्राशब्देन बहुव्रीहौ चित्राजरद्गवी यस्येतिविग्रहे 'नचूतश्चे'ति वक्ष्यमाणसूत्रेण कपि चित्रजरद्गवीक इति प्रयोगः । सूत्रे भाषितपुंस्कादित्यस्याऽसत्त्वे गंगाभाष्यं इत्यत्र भाष्यारूपोत्तरपदपरत्वेन पुंवद्भावापत्तिः । न च गंगाशब्दस्य नित्यस्त्रीत्वान्नोक्तापत्तिरिति वाच्यम् । सूत्रेण स्त्रीरूपार्थकबोधकस्य शब्दस्य पुंस्वरूपार्थातिदेशकरणसमर्थ्यात्स्त्रीत्वरूपार्थबोधकत्वेऽपि गंगाशब्दस्योक्तापत्तेर्दुर्वारत्वादिति भावः ॥

वृद्धिनिमित्तस्य च तद्धितस्येति—ननु वृद्धिशब्देन विहिता या वृद्धिरित्यर्थलाभः कथमिति चेन्न । व्याख्यानेन तल्लभात् । तथाहि, यः सकलाया वृद्धेर्निमित्तं यस्त्रयाणामाकारैकारौकाराणां निमित्तमितिभाष्यप्रामाण्याद्वृद्धिशब्दस्यावृत्तिः । तथा च स्रक् एवोक्तार्थलाभः ॥ वृद्धिम्प्रति वृद्धिशब्देन फलोपधानाभावादिह पुम्बुद्धिति । वृद्धिशब्देन ताम्प्रतिस्वरूपयोग्यस्वीकारे तु सौधनीभार्य इत्यत्र वृद्धिशब्देन विहिताया वृद्धेरौकाररूपाया हेतुभूततद्धितस्वरूपयोग्यत्वं वैयाकरणभार्येत्यत्रापि तद्धितस्याऽणः सत्त्वान्निषेधापत्तिः । फलोपहितस्वीकारे तु नापत्तिः ।

तथाहि फलोपहितस्वरूपयोग्यभेदेन द्विविधं निमित्तम् । तत्राऽऽद्यं कार्यव्यवहितपूर्वकालाऽवच्छेदेन कार्याधिकरणवृत्तित्वे सति कार्यसमानाधिकरणाऽन्यन्ताऽभावीयप्रतियोगिताऽनवच्छेदकधर्मवत्स्वरूपम् । अन्यञ्च सत्यन्तविशेषणरहितम् । तथा च वृद्धिरूपकार्यसमानाधिकरणे उक्तप्रयोगेऽणः सत्त्वाऽणतिरिक्ताऽभावीयप्रतियोगिताऽनवच्छेदकाऽणत्वधर्मवत्ताया उभयत्र सत्त्वेपि वृद्धिरूपकार्यव्यवहितपूर्वकालाऽवच्छेदेनोक्तरूपकार्याधिकरणे सौधनीत्यादिप्रयोगे वैयाकरणघटकस्याऽणोऽसत्त्वान्नापत्तिः । अत्र प्रवाहणस्य परस्य वृद्धिर्न पूर्वस्य तु वेत्यर्थके 'प्रवाहणस्ये' तिसूत्रे प्रवाहणेयोभार्य इत्यत्र वृद्धिनिमित्तस्य चेति पुंवत्त्वनिषेधो न प्राप्नोति भाभूदेवं जातेरिति भविष्यतीति भाष्योक्तैरेवाऽत्र प्रमाणत्वं बोध्यम् । तावद्भार्य इत्यत्रत्यदोषव्यावृत्तये वृद्धेर्निमित्तं यस्मिन्नित्यर्थाश्रयणपरभाष्यादुक्तप्रयोगे वृद्धिनिषेध इष्ट एवेति शेरुरकृदिति दिक् ॥

अनु 'ओरोदि' त्येव लाघवात् सूत्रमस्तु गुणग्रहणघटितसूत्रकरणे संज्ञापूर्वकविधित्वेन गौरवाद्धेयम् । नच गुणग्रहणाघटितसूत्रकरणेऽपि भस्य तद्धिते इत्येवंरूपसंज्ञापूर्वकत्वस्य सत्त्वाद्गौरवाद्धेयमित्युक्तमिति चेन्न । यत्र संज्ञापदं विधेयसमर्पकं तस्यैव संज्ञापूर्वकविधित्वात्प्रकृते भस्य तद्धिते इति सत्त्वेऽपि संज्ञारूपविधेयसमर्पकपदत्वाऽभावेनादोषादिति चेन्न । गुणग्रहणस्य समर्थ्यात् [संज्ञापूर्वकोविधिरनित्यः] इत्यर्थज्ञापनेन साफ-

ल्यात् । तेन स्वायम्भुवमित्यादिसिद्धिः । [ओरोदि] तिन्यासे ओदित्यत्र तकारस्योच्चारणार्थत्वात्परत्वे फलाऽभावान्न 'तपरस्तत्कालस्ये' त्यस्य प्रवृत्तिः । किञ्च 'ओरो' इत्येवास्तिवति भावः ॥

पूर्वपदात्संज्ञायामगः—ननु सूत्रेऽग इत्यस्य सत्त्वाद्गकारव्यवधाने पूर्वपदस्थ-निमित्तात्परस्य नस्य णत्वन्नेत्यर्थे ऋगयनमितिषष्ठीतत्पुरुषे णत्वन्न भवतीत्याशयेनोदाहर-ति—अगः किम् । ऋगयनमिति ।

वस्तुतस्तु—नागग्रहणस्योक्तस्थलीयणत्वापत्तिनिवृत्तिः फलम् । तस्या 'अणगय-नादिभ्यः' इति सूत्रे ऋगयनशब्दपाठसामर्थ्यान्निपातनेनैव निवृत्तेरिति व्यर्थमेव तदिति भाष्ये स्पष्टमित्याह—अणगयनादिभ्य इत्यादि ॥

उपसर्गाद्बहुलम्—नन्वस्य सूत्रस्याऽऽष्टाऽध्याय्यामपठितत्वात्कुत उपलब्धिरिति नाशङ्क्यम् । 'उपसर्गादनोत्परः' इत्यत्राऽनोत्पर इति परित्यज्य तत्स्थाने बहुलग्रहणं सं-योज्य भाष्यकृतैव पठितत्वात् । सत्यस्मिन् नसो नस्योपसर्गस्थनिमित्तात्परस्य बहुलं ण-त्वमित्यर्थे प्रणोनेत्यत्राऽध्यासिवारणं प्रश्नः पूषेत्यादावतिव्याप्तिवारणञ्च फलमि-त्यलम् ॥

ननु उक्तसूत्रे [वेग्रौ वक्तव्यः] [ख्यश्चे]ति वार्त्तिकद्वयस्य सत्त्वात्ताभ्यां ग्रन्थ-योरन्यतरस्य विधानाद्विनसेत्यस्योपपत्त्यसम्भवादुक्तप्रयोगवदितस्य भट्टिग्रन्थस्य कथमुप-त्तिरित्याशयेनाशङ्कते—कथं तर्हि विनसा हतवान्धवेति भट्टिरिति । समाधत्ते—विगतयेति । एवञ्च विनसेति पदद्वन्द्वसूत्रेण नसादेशेन तृतीयान्तमिति न कश्चिदोप-इति भावः ॥

इनः स्त्रियाम् । इनः प्रत्ययत्वेन (प्रत्ययग्रहण) परिभाषया तदन्तविधौ स्त्रियां विद्यमानादिन्नन्तबहुव्रीहेः कवित्यर्थः । तथाच उक्तपरिभाषया दण्डिन्नित्यस्यैवेन्नन्तत्वा-द्बहुदण्डिन्नित्यस्य तत्त्वाऽभावात्कप् न स्यादित्यत आह—अनिनस्मन्ग्रहणान्यर्थव-ताच्चाऽनर्थकेन च तदन्तविधिं प्रयोजयन्तीति ॥

इति बहुव्रीहिः ॥

अथ द्वन्द्वसमासप्रकरणम् ।

चार्थे द्वन्द्वः । 'अनेकमन्यपदार्थे' इत्यतोऽनेकमित्यस्यानुवृत्त्या चस्याऽर्थे विद्यमा-नानामनेकप्रथमान्तानां द्वन्द्वसमासो भवतीत्यर्थः । उक्तसूत्रादनुवृत्तस्याऽनेकमित्यस्य स्रग् वागृषदं होतृपोतृनेष्टोद्गातार इत्यादौ यथायथं समासान्तस्याऽनङ्घ्र मध्येऽप्रवृत्ति-रन्ते एव प्रवृत्तिश्च फलम्बोध्यम् ।

अत्र केचित् । चैत्रेण मैत्रेण च कृतमिति वाक्येऽवयवकर्तृत्वस्यैव प्रतीत्या चैत्रमै-त्राभ्यां कृतमिति समासे समुदायकर्तृत्वस्यैव प्रतीत्या चैत्रेण मैत्रेण च कृतमिति वाक्यस्य समाससमानार्थकत्वाभावेन चैत्रेण मैत्रेणेत्यस्य चैत्रमैत्राभ्यामिति समुदायसाधुत्वप्रयो-जकवाक्यत्वाऽभावात्प्रथमान्तानामेव द्वन्द्वो ननु परिनिष्ठितविभक्त्यन्तानामिति । वाक्यस्य समुदायसाधुत्वप्रयोजकत्वाऽभावादेव (यदग्नये च प्रजापतये चे)त्यादौ व्यस्ते

प्रत्येकं देवतात्वप्रतीतिः । अग्नीषोमाभ्यामित्यादौ समुदाये देवतात्वप्रतीतिरिति व्यवस्था सिद्ध्यति । वाक्यस्याऽपि समुदायसाधुत्वप्रयोजकत्वे तु समास इव वाक्येऽपि समुदाये देवतात्वप्रतीतिरेव स्यात् । अत एव (ङिसम्बुद्धयोरनुत्तरपदे) इति वार्तिके सम्बुद्धिग्रहणमिहाऽनावश्यकं राजवृन्दारकेत्यादौ सम्बुद्धयन्तानां समासः, इह तावत्समाससमानार्थकेन वाक्येन भवितव्यम् । यश्चेहार्थो वाक्येन गम्यते नासौ कदाचित्समासेन गम्यते अवयवसम्बोधने वाक्येन गम्यते समुदायसम्बोधनं समासेनेति 'न ङिसम्बुद्धयोरिति सूत्रे भाष्ये उक्तम् । सम्बोधनविभक्त्यन्तस्य सम्मुखीभावफलकत्वात्प्रत्येकमेव सम्मुखीभावप्रतीत्या क्रियाऽन्वयेऽभावेन परस्परसामर्थ्यमिति तदाशयः । यदा समानाधिकरणस्थलेऽपि न समासस्तदा व्यधिकरणानां सुतरां न द्वन्द्व इति परिनिष्ठतविभक्त्या समासेऽपि राजपुरोहिताविति द्वन्द्वोदाहरणम् । एवञ्च व्यधिकरणतृतीयाऽद्यन्तानामपि क्रियादावेवाऽन्वयेन क्रियाजनकत्वरूपकारकत्वस्य प्रत्येकमेव बोधान्न वाक्यसमासयोस्तुल्यार्थत्वमित्यलम् ॥

मिलितानामन्वय इतरेतरयोग इति । परस्परापेक्षाणामुद्भूताऽवयवभेदसमूहरूपाणामेकस्मिन्धर्मावच्छिन्नेनाऽन्वय इति तदर्थः । तेन नीधातोःसंयोगजनकव्यापाराऽनुकूलव्यापारवाचकत्वेन द्विकर्मकत्वेऽपि अजां ग्रामं नयतीत्यादौ नाऽपि चकारप्रयोगो नाऽपि समास एकधर्मावच्छिन्नेऽन्वयाऽभावात् । (१) अत एवाऽत्राऽनेकचकारप्रयोगः । यत्र मिलितानामन्वयस्तत्रेतेतरयोगस्तादृशसमूहश्चार्थ इत्यन्वयः । समूहे उद्भूताऽवयवभेदत्वञ्च, अवयवगतसंख्यारोपवत्त्वं प्रत्ययवयवं समूहरूपत्वाऽऽरोपो वा । समूह इति । अनुद्भूताऽवयवभेदः समूह इत्यर्थः । तत्रेतेतरयोगे उद्भूताऽवयवभेदसमूहस्य प्रतीत्या प्रवृत्तिधर्मरूपमेव प्रवृत्तिनिमित्तम् । समाहारे तु अतिरिक्तत्वेनैव समूहत्वभानात्समूहत्वं प्रवृत्तिनिमित्तमिति विशेषः । ईश्वरं गुरुञ्च भजस्वेत्यादौ न समास असामर्थ्यादिति । अनेक सुबन्तानां चाथं वृत्त्यभावेनैकार्थीभावरूपसामर्थ्याऽभावादित्यर्थः । समुच्चयस्थले च समभिध्याहृतस्यैकस्य सुबन्तस्य चाथं वृत्तावपि अपरस्य चाथं वृत्त्यभावः । अन्वाचये तु उभयोरपि चाथं वृत्त्यभाव इति भावः ॥

ननु उद्भूताऽवयवभेदविवक्षणे इतरेतरयोगद्वन्द्वे द्विवचनबहुवचनस्य, अनुद्भूताऽवयवभेदविवक्षणे समाहारद्वन्द्वे समुदायगतैकत्वादेकवचनस्य चोपपत्तावेकवद्भावविधायकप्रकरणमन्तरापीति व्यर्थमेवैतत्प्रकरणम् । इतरेतरयोगद्वन्द्वे नेष्ट एकवद्भावो लक्ष्यानुरोधादिति चेन्न । प्राण्यङ्गादीनां समाहार एव नेतरेतरयोग इति नियमार्थत्वेन सार्थक्यात् । तथा च नैतेभ्यो बहुवचनद्विवचनापत्तिरुद्भूताऽवयवभेदविवक्षयेति बोध्यम् । (तिष्यपुनर्वस्वोर्नक्षत्रद्वन्द्वे) इति विपरीतनियमो नाऽऽशङ्कनीयः । तथा हि एकवचनस्य द्विवचनाऽभावो बहुवचनग्रहणप्रयोजनम् । विपरीतनियमे तु प्राण्यङ्गाद्यतिरिक्तस्य समाहारत्वाऽभावादेकवचनाऽनुत्पत्त्या बहुवचनस्यैव द्विवचनसिद्धौ पुनर्बहुवचनग्रहणं व्यर्थमेव स्यादित्यभिप्रायेणाशङ्क्य समाधानमाह—समाहारस्यैकत्वादेकत्वे सिद्धे नियमार्थं प्रकरणमिति । नियमस्तूपरिष्ठादुक्त एवेति बोध्यमित्यलम् ॥

(१) अत एव परस्परापेक्षासत्त्वादेवेत्यर्थः ।

ननु 'विभाषा वृक्षमृगे'तिसूत्रेऽप्राणिनो ग्रहणं व्यर्थमिति चेन्न । तस्य 'जातिरप्रा-
णिनामि'ति सूत्रप्राप्तनित्यद्वन्द्वस्य विकल्पविधानेन सार्थक्यादित्याह—विभाषावृत्त
इति सूत्र इति ।

ननु विभाषा वृक्षमृगेति सूत्रे पशुग्रहणाऽभावे हस्त्यश्वादीनां सेनाङ्गत्वेन 'द्वन्द्वश्चप्रा-
णितूर्यसेनाङ्गानामि'त्यनेन नित्यद्वन्द्वो दुर्वारः स्यादित्यत आह—हस्त्यश्वादिषु
सेनाङ्गत्वान्नित्ये प्राप्ते पशुग्रहणं विकल्पार्थमिति ॥

ननु उद्भूतावयवभेदविवक्षाऽनुद्भूतावयवभेदविवक्षाभ्यां रुरुषटपताः शुक्-
वकम् शुक्वका इत्यत्र (चाथं द्वन्द्वः) इत्यनेनैव द्वन्द्वसिद्धौ विभाषावृक्षमृगेतिसूत्रे मृग-
शकुनिग्रहणं व्यर्थमिति चेन्न । तस्य नियमार्थत्वेन सार्थक्यात् सचेत्थं नियमः, मृगाणां
मृगैरेव द्वन्द्वः, शकुनीनां तैरेवेति । अन्यैस्तु सहेतरेतरयोग एवेत्याह—मृगाणां मृगैरे-
वेत्यादि ।

अश्ववडवग्रहणं तु पक्षे नपुंसकत्वार्थमिति । अश्ववडवयोः पशुत्वाद्विक-
ल्पसिद्धौ तयोर्ग्रहणं प्रतिपद्विधानार्थम् । तथा च, अश्ववडवमित्येकवद्भावपक्षे 'पुर्ववडव-
वडवौ' इत्येतत्सूत्रं बाधित्वा 'स नपुंसकमि'त्येव भवतीति भावः ॥

ननु 'विप्रतिषिद्धं चानधिकरणवाची'ति सूत्रं व्यर्थम्, उद्भूतावयवभेदविवक्षया इत-
रेतरयोगद्वन्द्वे द्विवचनादेः, अनुद्भूतावयवभेदविवक्षया समाहारद्वन्द्वे एकवचनस्य च वचन-
मन्तराऽप्युपपत्तेरिति चेन्न । विरुद्धार्थानां द्वन्द्वस्यैकवद्भावश्चेद्द्रव्यवाचिनामेवेति निय-
मार्थत्वेन तस्य सार्थक्यादित्याह—वैकल्पिकः समाहार इत्यादि । नियमफलञ्च,
शीतोष्णे उदके स्त इत्यत्र द्रव्यवाचित्वादितरेतरयोग एवेति भावः ॥

विप्रतिषिद्धं किमिति । एतदग्रहणे अद्रव्यवाचिनामेवद्वन्द्व एकवद्वेति सामान्यतो
नियमेऽविरुद्धार्थयोर्द्रव्यवाचिनोरेकवद्भावाविधानान्नन्दकपाञ्चजन्यावित्येव स्यान्ननु नन्द-
कपाञ्चजन्यमित्यतस्तत्तद्ग्रहणमित्याशयेनाह—इह पाक्षिकः समाहारद्वन्द्वो भवत्ये-
वेति । अनधिकरणवाचीत्यस्याग्रहणे शीतोष्णे उदके स्त इत्यत्र पाक्षिकसमाहारद्वन्द्वस्या-
ऽनित्यस्यापत्तिरिति भावः ।

ननु 'आनङ् क्रतो द्वन्द्वे' इत्यस्य लक्ष्याऽनुरोधेन ऋदन्तानां द्वन्द्वे ऋदन्तस्य
पूर्वस्याऽऽनङ् स्याददन्त उत्तरपद इत्यर्थस्वीकारे पिता त्रावित्यत्राऽऽनङ् न स्याद-
न्तानां द्वन्द्वोऽभावाददन्तोत्तरपदपरत्वाऽभावाच्चेत्याशङ्क्य समाधत्ते—पुत्रेऽन्यतरस्या-
मित्यत इति । उक्तसूत्रात्पुत्र इत्यस्य मण्डूकप्लुत्याऽनुवर्त्तनेन वाक्यभेदाश्रयणेन ऋद-
न्तानां द्वन्द्वे ऋदन्तस्य पूर्वस्याऽऽनङ् ऋदन्ते उत्तरपदे ऋदन्तस्य पूर्वस्याऽऽनङ् पुत्रशब्दे
इति द्विधार्थकरणान्नोक्तस्थलीया काचिदनुपपत्तिरिति दिक् ।

ननु 'आनङ् क्रतो द्वन्द्वे' इत्यतो द्वन्द्वपदानुवृत्त्यैव सिद्धौ पुनः 'देवता द्वन्द्वे'चेत्यत्र
द्वन्द्वग्रहणमव्यर्थमित्यत आह—पुनर्द्वन्द्वग्रहणं प्रसिद्धसाहचर्यस्य परिग्रहार्थमिति ।
येषां सहचरणं प्रसिद्धन्तेषामेव द्वन्द्वे आनङ् उत्तरपदे इत्येतदर्थद्वन्द्वग्रहणं तेन ब्रह्मा च प्रजा-
पतिश्चेति विग्रहे ब्रह्मप्रजापतीत्यादावानङ् न । एतयोरेकहविर्भागित्वेन सहचरणं न दृष्टं
श्रुतञ्चेति भावः ॥

इति द्वन्द्वः ॥

अथैकशेषसमासकप्रकरणम् ।

ननु एकशेषस्य द्वन्द्वपवादसङ्गत्यर्थमेतदुत्तरमेकशेषारम्भं प्रदर्शयति—अथैकशेष इति । नचाऽपवादस्याऽपि सङ्गतिस्त्वे,

सप्रसङ्ग उपोद्घातो हेतुतावसरस्तथा ।

निर्वाहकैकार्थ्यत्वे, षोढा सङ्गतिरिष्यते ॥

इत्यनेन षोढात्वकथनस्य विरुद्धत्वमिति वाच्यम् । अपवादेत्यनेनाऽपि अपवाद्या-
ऽपवादकभावरूपप्रसङ्गनिर्वाहकसम्बन्धस्य सूचनेनाऽविरोधात् ॥

वृद्धो यूना तल्लक्षणश्चेदिति । अत्र सूत्रे वृद्धपदेन अपत्यमन्तर्हितं वृद्धमिति
पूर्वाचार्यपरिभाषितस्य पणिन्युक्तगोत्राऽपरपर्यायस्य ग्रहणम् । नच वृद्धपदेनेदृशस्य
ग्रहणे किं प्रमाणमिति वाच्यम् । कृत्रिमेन यूना साहचर्यस्यैव चात्र प्रमाणत्वादित्यत
एवाह मूले—गोत्रं शिष्यत इति । गोत्रयुवप्रत्ययमात्रेति । अत्र प्रत्ययपदस्य प्रतीति-
परत्वाद्गोत्रयुवत्वप्रतीतिमात्रेत्यर्थः । तेन गर्गाश्च गार्ग्यायणाश्च गर्गा इत्यस्य सिद्धिः ।
एवशब्दार्थो मात्रं, तेन प्रत्ययार्थकृत्स्नादेः प्रकृत्यर्थस्य च प्रतीतेर्व्यवच्छेदादाह—कृत्स्नमि-
ति । एतदेव विकारलभ्यन्तत्कृत एव विशेषश्चेन्ननु तत्कृतातिरिक्ति इत्यर्थः । सूत्रे तल्ल-
क्षणः किमित्यस्य तल्लक्षण एव किमित्यर्थः । प्रत्युदाहरति—भागवित्तिभागवित्ति-
काविति । भागवित्स्य गोत्राऽपत्यं भागवित्तिः । अस्मादपत्येऽर्थे इज् यूनि अर्थे ‘वृद्धा-
दुडक् सौवीरेषु बहुलमि’ति कुत्साया ठकि, तस्य कादेशे द्वितीयस्य सिद्धिः अत्र कुत्सासौ-
वीरत्वयोरधिक्योरोपेक्षणाद्युवत्वमात्रकृतवैरूप्याऽभावाच्चैकशेष इति बोध्यम् । कृत्स्नं कि-
मिति । एवकारेण प्रकृत्यर्थस्यापि व्यावृत्तिः किमर्थेति प्रश्नः । उत्तरयति—गर्गवात्स्या-
यनाविति । अत्र प्रकृत्यर्थे वैरूप्यं न गोत्रादिकृतमिति नैकशेषः । तल्लक्षणविशेष इत्येव
सामर्थ्यात्तल्लक्षण एवेति लाभे स्पष्टार्थमेवकारग्रहणमिति बोध्यम् ॥

नपुंसकमनपुंसकेनैकवच्चेति । नन्वानन्तर्यामिकवशब्दबलाच्च सूत्रघटकस्या-
ऽन्यस्यामित्यस्यैकवच्चेत्यनेनैव सम्बन्धो नत्वेकशेषेणेत्यत आह—तच्चैकवच्चेति । अन-
पुंसकेनेति किमिति । एतद्ग्रहणाभावे नपुंसकेनापि द्वन्द्वे एकशेषापत्तिः । शुक्लञ्च,
शुक्लञ्च, शुक्ले इति । ननु ‘नपुंसकमनपुंसकेनैकवच्चास्याऽन्यतरस्यामि’त्येवं सूत्र-
करणेऽपि यत्राऽनेनैवशेषस्तत्रैकवद्भावो भविष्यतीति प्रकृतसूत्रेऽस्य ग्रहणं व्यर्थमिति
चेन्न । अनपुंसकेन सहोक्तौ नपुंसकस्यैकशेषस्तस्यैवैकवद्भाव इति बोधनार्थ-
न्तस्याऽऽवश्यकत्वेन सार्थक्यात् । तेन नाऽन्यसूत्राणां समाहारद्वन्द्वविषये प्रवृत्तिरिति बो-
ध्यम् । ननु ‘सरूपाणामि’ति सूत्रस्य तर्हि समाहारविवक्षायामप्राप्त्याऽपवादाऽभावाद्-
घटघटमिति समाहारविवक्षायान्द्वन्द्वः प्राप्नोतीति चेन्न । अनभिधानाद्घटघटमिति द्व-
न्द्वाऽप्राप्तेः । एकशेषविषये घटघटमिति द्वन्द्वव्यावृत्त्यर्थमनभिधानस्याऽऽवश्यकत्वाद्वन्द्व-
मात्रस्यैकशेषविषयेऽनभिधानमाश्रित्यैकशब्दस्याऽनेकार्थत्वाच्चाश्रित्य प्रत्याख्यातमेकशेष-
प्रकरणम्भाष्ये । एकशब्दस्यानेकार्थत्वाभावे एकशेषाऽऽरम्भेऽपि गार्ग्यावित्यतो गार्ग्या-
यणस्य बोधो न स्यात्तस्य तदर्थकत्वाभावात् । शुक्लञ्च शुक्ला च शुक्लश्चेति विग्रहे शु-

कलानीत्येतत्सूत्रोदाहरणम् । तत्रविग्रहवाक्ये पटपदोपादानं शुक्लादिपदानां गुणे पुंस्त्वा-
द्गुणिपरत्वबोधनायेत्यलम् ॥

श्वशुरः श्वश्रूवा । ननु पितृशब्देन मातापित्रोः श्वशुरशब्देन श्वश्रूश्वशुरयोर्लक्षण-
या बोधसम्भवादिदं पिता मात्रेति च सूत्रद्वयं व्यर्थम् । नच यथा सरूपाणामित्यादिसू-
त्रसमूहस्य द्वन्द्वव्यावृत्त्यर्थमावश्यकत्वं तथैतत्सूत्रद्वयमपि द्वन्द्वनिवृत्त्यर्थमावश्यकमिति
वाच्यम् । पक्षे द्वन्द्वस्यापीष्टापत्तेः । एवञ्च तद्वस्तुवोक्तसूत्रद्वयस्य वैयर्थ्यशङ्केति चेन्न ।
पितृश्वशुरशब्दयोरिव मातृश्वश्रूशब्दयोः केवलयोर्द्वन्द्वविषये प्रयोगव्यावृत्तये सूत्रद्वयस्या-
वश्यकत्वात् । नच द्वन्द्वविषये तादृशप्रयोगस्याऽनभिधानादेव वारणसम्भवादनारम्भणीय-
मेव सूत्रद्वयमिति वाच्यम् । अनभिधानाऽऽश्रयणेन प्रत्याख्यानस्याऽनौचित्यादि-
ति भावः ॥

यदादीनि सर्वैर्नित्यम् । अत्र सूत्रे द्विपर्यन्तानामिति नियमो न प्रवर्तते अहञ्च
भवांश्च आवामिति भाष्योदाहरणात् । उक्तनियमप्रवृत्तौ तु अस्मच्छब्दस्य द्विपर्यन्ताना-
मित्येतन्मध्येऽस्तत्वात्तस्य शेषानापत्त्या भाष्योदाहरणाऽऽसङ्गतिरिति भावः ।

इत्येकशेषसमासः ॥

अथ सर्वसमासशेषप्रकरणम् ।

वृत्तिनिरूपणप्रस्तावादाह—कृतद्धितसमासैकशेषसनाद्यन्तधातुरूपाः पञ्च
वृत्तय इति । परार्थाऽभिधानं वृत्तिरिति । परशब्देन परपदार्थो गृह्यते । अर्थशब्देन स्व-
स्यार्थो गृह्यते, परणे परपदार्थेन युक्तो यः स्वस्यार्थः स परार्थस्तस्य योऽभिधाजन्योप-
स्थितिस्तत्करणत्वमिति तदर्थः । इतरपदार्थान्वितस्वार्थविषयकाऽभिधाजन्योपस्थितिजन-
कत्वमिति फलितोऽर्थः ।

यद्वा परेण प्रधानशब्देन शब्दान्तरार्थस्याऽभिधानं विशेषणत्वेन ग्रहणं तत्कर-
णमित्यर्थः । यत्रत्यप्रधानपदेनेतरविशेषणरूपाथस्यैवोपस्थितिस्तत्करणमिति यावत् ।

यद्वा परेणाऽप्रधानशब्देनाऽन्यशब्दार्थस्य विशेष्यत्वेन ग्रहणमित्यर्थः । वृत्तिरिति
शेषः । साचाऽवयवशक्तिसहकृतसमुदायशक्तिसाध्या अवयवशक्तिर्लोकसिद्धा । शास्त्रकलिप-
ता च समुदायशक्तिरिति । तद्धितादिप्रत्यये समुदायस्य वृत्त्याश्रयत्वादेषामौपचारिको वृ-
त्तित्वव्यवहारः प्राचाम् । सा च वृत्तिः समर्थः पदविधिरिति परिभाषा लभ्या, तत्र
समासतद्धितयोः पदोद्देश्यकविधित्वस्य स्पष्टत्वान्मानान्तरसिद्धैकार्थीभावस्य सत्त्वाच्च
स्पष्टैव परिभाषाप्रवृत्तिः । उपपदनिमित्तकानां कृतामपि स्पष्टमेव पदविधित्वम् । तत्सा-
हचर्येणाऽन्यत्रापि पदविधित्वं बोध्यम् । अत एव पाचकादीनां क्रियाकारकभावसम्बन्ध-
प्रवृत्तिनिमित्तकत्वमूलकः क्रियाशब्दत्वव्यवहारः । एकशेषेऽपि द्वन्द्वस्याऽनुवर्त्तनादेतद्विषये
एकशेषविधानादेकार्थीभावस्याऽऽवश्यकत्वम् ।

वस्तुतस्तु—परार्थाऽन्वितस्वार्थोपस्थापकत्वाऽभावादेकशेषस्य वृत्तित्वे मानाऽभा-
वः । शिष्टपदेन स्ववृत्त्यैव तत्तत्समूहार्थोपस्थानस्य भाष्ये स्पष्टप्रतिपादनात् । एकशेषस्य
वृत्तित्वाऽभावादेव 'समर्थः पदविधिरि' त्यस्याऽधिकारत्वपक्षे नोक्त एकशेषसङ्ग्रहो

भाष्ये इत्यवसेयम् । सनादिषु क्यजादेः सुब्रन्ताद्विधानेन स्पष्टमेव पदविधित्वमिति । स्वभावत एव वृत्त्यवृत्त्योः सिद्धत्वाद्वाचनं न कार्यमिति तत्प्रत्याख्यानपरभाष्यप्रामा-
ण्यात्सुलभ एवैकार्थीभावः सनीति बोध्यम् । प्रातिपदिकप्रकृतिकणिवाप्येकार्थीभावः
सुघट एवेति । वाक्यमिति । तत्र तत्समासघटकपदानान्तत्तत्समासप्रवृत्तियोग्यविभक्त्य-
यन्तानां पृथक्प्रयोगरूपमित्यर्थः । संज्ञाविषयसमासे वाक्येन संज्ञाऽनवगमेऽपि वृत्तिघ-
टकपदज्ञापनायासमस्यमानपदार्थबोधकवाक्यप्रयोगो भवत्येव । नित्यसमासव्यवहारस्तु
तस्य वाक्यस्य वृत्तिसमानार्थत्वाऽभावाद्गौणो बोधप्रः । अविग्रह इति । लौकिक-
विग्रहरहित इत्यर्थः । नित्याऽधिकारीयसमासे समासघटकपदानां व्यपेक्षाया अभावेन लो-
किकवाक्याऽभावात् । एवञ्च विग्रहप्रदर्शनफलम्बोध्यम् । अश्वपदेति । समस्यमानया-
वत्पदाघटित इत्यर्थः । समासविभाजकोपाधिगणनाया आवश्यकत्वादाह—सुपां सुपा
तिङा नाम्नेत्यादि । अथ तिङामित्यतः प्राक्सर्वत्र तिङामित्यस्य सम्बन्धः । अत्र
सुपां तिङेत्यनेनेव तिङा सुब्रन्तेनेत्यस्य लाभात्समासस्य पञ्चविधत्वमेव युक्तम् । उभयत्रा-
पि सुसिद्धघटितत्वस्याऽविशिष्टत्वादित्यलम् ।

इति सर्वसमासशेषः ॥

अथ समासान्तप्रकरणम् ।

ऋक्पूरब्धूरिति—अ अनक्षे इतिछेदः, अ इति लुप्तविभक्तिकसौत्रो निर्देश
इति भावः ॥

ननु सुष्ठु आपो यस्मिन्निति विग्रहे अप्शब्दान्तत्वेन 'ऋक्पूरब्धूरि' त्यनेन समा-
सान्तोऽप्रत्यययः स्यादिति चेन्न । 'न पूजनादि' तितन्निषेधात् । तथा च 'द्वयन्तरु-
पसर्गभ्योऽप ईदि'ति नेत्वापत्तिरित्याशयेनाह—कृतसमासान्तग्रहणान्नेह सुविति ॥

कृष्णोदकपाण्डुसंख्यापूर्वाया भूमेरजिष्यते । 'संख्याया नदीगोदावरीभ्यां चे'ति
वार्तिद्वयन्नाऽपूर्वं किन्तु 'अच् प्रत्यन्ववपूर्वात्सामलोम्नः' इत्यत्राऽजितियोगविभागात्
सिद्धमेव, एवञ्च योगविभागेनैव सिद्धत्वाद्वातिकद्वयं नारम्भणीयमिति केचित् । केचिच्च
भाष्ये योगविभागस्यादर्शनादुक्तवार्तिकद्वयोदाहरणानां पृथोदरादित्वासिद्धिरित्याहुः ।

इति समासान्ताः ।

अथाऽलुक्समासप्रकरणम् ।

अलुगुत्तरपदे—पदे इत्येव सिद्धे उत्तरग्रहणसामर्थ्यादुत्तरपदशब्दस्य समासच-
रमावयवे स्तुत्वम् । तथा च समासचरमावयवे परे पञ्चम्यादीनामलुगिति तत्तत्सूत्राणामर्थः ।
'पञ्चम्याः स्तोकादिभ्यः' इत्यादेरारम्भान्नायं विधिः किन्त्वधिकार एवेत्याह—अलु-
गधिकारः प्रागानङ्, उत्तरपदाधिकारस्त्वाऽऽपादपरिसमाप्तेरिति ।

पूरण इति वक्तव्यम् । पूरणप्रत्ययान्ते उत्तरपदे आत्मञ्छब्दप्रकृतिकतृतीयाया
अलुगिति तदर्थः । ननु उत्तरपदाधिकारे प्रत्ययग्रहणे न तदन्तग्रहणमित्यस्य 'हृदयस्य

हल्लेखे' तत्र लेखग्रहणज्ञापितस्य सत्त्वात्तदन्तविध्यभावात्पूरणप्रत्ययान्त इत्यर्थो न स्यादिति चेन्न । आत्मन्शब्दात्पूरणे प्रत्ययासम्भवेन तदन्तग्रहणस्याऽऽवश्यकत्वादुक्तार्थस्य सुलभत्वात् । एतदुदाहरणे हेताविति प्रकृत्यादिभ्य इति तृतीया, सुष्ठुपेति समासः ॥

ननु प्रकृतिविकृतिभावस्य विरहेण रन्धनाय स्थाली इत्यत्रैव, 'आत्मने पदम्' आत्मने भाषेत्यत्र समासो न स्यादित्यत आह—चतुर्थीतियोगविभागात्समास इति । अलुग्विधानसामर्थ्यादपीह समासः सुवच इत्यपि बोध्यम् ॥

गवियुधिस्थिरः—ष्टा धातोः 'अजिरशिशिर' इत्यौणादिकसूत्रेण किरचि स्थिरशब्दो निष्पन्नः । अत्र सात्पदाद्योरित्यनेन निषेधे प्राप्ते एतदारम्भः, अनेन पत्वे गविष्ठिरो युधिष्ठिर इति सिद्धयति । ननु लुक् बाधित्वादान्तरङ्गत्वाच्चाऽऽदेशे, 'हलदन्तात्सप्तम्याः संज्ञायामि' त्यनेनैवाऽलुक् सिद्धयतीति किमर्थं सूत्रमिदमिति चेन्न । (अन्तरङ्गानपि विधीन्बहिरङ्गो लुग्बाधते) इति न्यायेनाऽवादेशात्पूर्वं लुक्प्राप्त्या हलदन्तादित्यस्याऽप्राप्त्याऽस्यावश्यकत्वादित्याशयेनाह—अत्र गवीति वचनादेवाऽलुगिति ॥

इत्यलुक्समासः ।

अथ समासश्रयप्रकरणम् ।

घरूपकल्पचेलङ्घ्रुवगोत्रेति—घरूपकल्पप्रत्ययेषु परेषु चेलडादिषु चोत्तरपदेषु भाषितपुंस्काद्विहितस्य ड्यन्तस्याऽनेकाचो ह्रस्व इत्यर्थः । ननु घादीनां प्रत्ययत्वात्प्रत्ययग्रहणपरिभाषया तदन्तविधिर्दुर्वार इति चेन्न । लेखग्रहणेनोत्तरपदाधिकारे कचित्प्रत्ययग्रहणे तदन्तविध्यभावज्ञापनात् । इत्थं हि ज्ञापनप्रकारः, यदि प्रत्ययग्रहणे तदन्तग्रहणं स्यात्तदाऽणः प्रत्ययत्वात्तदन्तविधावणन्तरूपोत्तरपदे हृदादेश इत्यर्थं लेखशब्देऽप्यादेशस्य सौलभ्येन लेखग्रहणस्य वैयर्थ्यं स्पष्टमेव । न च घञन्तलेखशब्दस्य प्रयोगघटकत्वं यत्र तत्राऽप्यादेशार्थं लेखग्रहणस्याऽऽवश्यकतया कथं तद्वैयर्थ्योद्बुद्धेति वाच्यम्, लेखग्रहणस्योक्तार्थज्ञापकत्ववर्णनपरभाष्यप्रामाण्याद् घञन्तलेखशब्दोत्तरपदपूर्वपदस्य प्रयोगस्याऽनभिधानादिति भावः ॥

हृदयस्य हल्लेखेति—अत्र सूत्रेऽणन्तस्यैव लेखशब्दस्य ग्रहणं नतु घञन्तस्य, अण्प्रत्ययसाहचर्यात्, अत एव घञन्तरूपोत्तरपदे हृदयलेख इत्येव रूपं नत्वस्मिन् हृदादेशः । नन्वणन्तलेखशब्दग्रहणेऽणग्रहणेनैव सिद्धे लेखग्रहणं व्यर्थमिति चेन्न । उत्तरपदाधिकारे तदन्तविधिर्नास्तीति ज्ञापनेन तस्य सार्थक्यात् । ज्ञापनप्रकारश्च प्रागेवोक्त इति भावः ॥

इको ह्रस्वोऽङ्घ्र्यो गालवस्य—ननु सूत्रे गालवग्रहणं विकल्पेन ह्रस्वविधानार्थमेव तिष्ठति तच्चेत्पूर्वसूत्रात् 'एकहलादौ पुरयितव्येऽन्यतरस्यामि'त्यस्मादन्यतरस्यामित्यनुवृत्त्यैव सिद्धमिति निष्फलमेव तद्ग्रहणमित्यत आह—गालवग्रहणं पूजार्थमिति ।

सम्प्रसारणस्य—उत्तरपदे सम्प्रसारणस्य दीर्घ इत्यर्थः । ननु कौमुदगन्धोपुत्र इत्यत्र 'इको ह्रस्वोऽङ्घ्र्यो गालवस्ये' ति ह्रस्वो दुर्वारः । नच कृते ह्रस्वे दीर्घविधानं व्यर्थं

स्यादिति वाच्यम् । तस्य ह्रस्वस्य वैकल्पिकत्वेन पक्षे सावकाशत्वात् । एवञ्च ह्रस्वाप-
त्तिस्तदवस्थैवेत्यत आह—व्यवस्थितविभाषया ह्रस्वो नेति । इति प्राञ्चः ।

शेखरकृतस्तु—ग्रामणिकुलमित्यत्र ह्रस्वस्याऽवकाशः, ह्रस्वस्य वैकल्पिकत्वादेतद-
भावे कौमुदगन्धीपुत्र इत्यत्र सम्प्रसारणस्य सावकाशस्ततो ह्रस्वप्रसंगे उभयप्राप्तौ परत्वा-
त्सम्प्रसारणदीर्घत्वमेवेति भाष्ये स्पष्टमित्याहुः ।

ननु प्यङः प्रत्ययत्वेन प्रत्ययग्रहणपरिभाषया तदादिपदोपस्थितौ पूर्वपदरूपविशेष्या-
न्तरसद्भावात्तदादिविशेष्यकतदन्तविध्यभावे पूर्वपदविशेष्यकतदन्तविधौ तदादेर्भेदसम्बन्धेन
तदन्तेऽन्वये तदाद्यभिन्नं यत्प्यङन्तं पूर्वपदं तस्य सम्प्रसारणमिति सम्प्रसारणविधाकस्य
प्यङः सम्प्रसारणं पुत्रपत्योरित्यस्याऽर्थे परमकारीषगन्धेत्यस्य प्यङन्तपूर्वपदत्वस्य सत्त्वे-
ऽपि यस्मात् प्यङ् विहितस्तदादित्वाऽभावात्सम्प्रसारणं न स्यादित्यत आह—स्त्रीप्रत्य-
ये चानुपसर्जने नेति । कोऽर्थस्तावदस्याः परिभाषाया इति पूर्वपक्षे प्रकान्तेऽत्र श्री-
मद्गुरवः । लक्ष्येऽनुपसर्जनस्त्रीप्रत्ययस्य सद्भावेऽपि तत्र तदादेरप्रसंगेन उत्सर्गापवादयोः
समानदेशत्वभगेन च अनुपसर्जने स्त्रीप्रत्यये न तदादिविधिरिति न तावदेतदर्थः । सम्प्र-
सारणविधायकशास्त्रघटकप्यङ्पदस्याऽनुपसर्जनपरमकारीषगन्ध्याघटकप्यङ्बोधकत्वात्तदादि-
नियमाऽभावे प्यङन्तपूर्वपदस्य सम्प्रसारणमित्यर्थेऽतिकारीषगन्ध्या पुत्र इत्यत्राऽपि स-
म्प्रसारणस्य तुर्वारत्वेन, उक्तसुत्रघटकस्य प्यङ्पदस्योपसर्जनस्याऽपि बोधकत्वान्निषेधा-
ऽप्रवृत्त्या तदादिनियमेन परमकारीषगन्धीपुत्र इत्यत्राऽपि सम्प्रसारणाऽप्रसंगेन च, प्रत्यय-
ग्रहणपरिभाषाऽपवादात्त्वादत्राऽपि ग्रहणपदसम्बन्धेनाऽनुपसर्जनस्त्रीप्रत्ययबोधके तत्पदवटि-
तशास्त्रे तदादिविधिर्नैत्यर्थोऽपि नेति चेदुच्यते—प्यङः सम्प्रसारणमिति सूत्रे प्यङ्पदे
आवृत्तिः, एकं प्यङ्पदमनुपसर्जनबोधकमपरमुपसर्जनबोधकम् । तत्राऽनुपसर्जनबोधके त-
दादिनियमोऽनया वार्यते, ततश्चाऽनुपसर्जनप्यङन्तपूर्वपदस्य ह्रस्व इत्यर्थे परमकारीषग-
न्धीपुत्र इत्यत्र भवति सम्प्रसारणम् । उपसर्जनप्यङन्ततात्पर्यके प्यङ्पदे तदादिनियमा-
दुपसर्जनप्यङन्ततदादिपूर्वपदस्य ह्रस्व इत्यर्थेऽतिकारीषगन्ध्या पुत्र इत्यत्र पूर्वपदस्य त-
दादित्वाऽभावादुपसर्जनवाक्यस्य प्यङ् उपसर्जनत्वादनुपसर्जनवाक्यस्याऽप्रसङ्गाच्च ना-
ऽतिप्रसङ्ग इत्याहुरित्यलम् ॥

समानस्य छन्दस्यमूर्ध्वप्रभृत्युदर्केषु —उत्तरपदे समानस्य स आदेशः छन्दसि
मूर्धादिरूपोत्तरपदे परे नाऽसाविति तदर्थः । ननु उत्तरपदशब्दस्य समासचरमावयवे रूढ-
त्वात्पक्षादिशब्दानां समासचरमाऽवयवत्वाऽभावेन तद्रूपोत्तरपदे चादेशाऽप्राप्त्या सपक्षः
साधर्म्यमित्यादि न स्यादित्यत आह—समानस्येतियोगो विभज्यते इति । अत्र
योगविभागो भाष्ये नोपलभ्यत इत्यरुचेराह—अथवा सहशब्दः सद्दशवचनोऽप्य-
स्तीति । तथा च सहशब्देन समासे 'वोपसर्जनस्ये' ति सादेश इति भावः ।

ननु 'पुरगामिश्रकासिध्रके'ति दीर्घनिर्देशेनाऽसंज्ञायां दीर्घाऽभावात्संज्ञायामेव गत्व-
मित्यस्य फलितत्वात् 'पूर्वपदात्संज्ञायामि'त्यनेनैव गत्वसिद्धौ पुनः कृतदीर्घस्य पुरगादि-
पञ्चकस्य गत्वार्थनिर्देशो व्यर्थ इत्यत आह—तेषां कृतदीर्घाणां गत्वविधौ निर्देशो
नियमार्थ इति । तथाचायं नियमः, कृतदीर्घेभ्यः पुरगादिभ्य एव परस्य वनशब्दघट-

कनकारस्य णत्वं नाऽन्येभ्य इति, नचैभ्यो वनस्यैव णत्वं नाऽन्यस्येति विपरीतनियमः कुतो नेति वाच्यम् । वनाऽतिरिक्तोत्तरपदे पुरगादीनां दीर्घान्तत्वाऽसम्भवेन विपरीतनियमाऽप्राप्तेरिति भावः ।

ननु अग्रेशब्दस्याऽसंज्ञात्वात् 'पूर्वपदात्संज्ञायामग' इत्यस्य प्राप्त्या णत्वार्थमस्य ग्रहणमावश्यकमेवेत्यत आह—अग्रेशब्दस्य तु विध्यर्थ इति । निदूदेश इति शेषः । नच गकारव्यवधानेन पूर्वपदात्संज्ञायामित्यस्याऽप्राप्त्या पुरगाशब्दग्रहणस्याऽपि विध्यर्थत्वसम्भवात्तस्य नियमार्थत्वोक्तिर्न युक्तेति वाच्यम् । अग इत्यस्य पञ्चम्यन्तत्वाऽभ्युपगमेन गान्तात्पूर्वपदात्परस्य नस्य णत्वं नेति व्याख्यानेन पुरगाशब्दस्याऽकारान्तत्वेनाऽग इति निषेधाऽप्राप्त्या पूर्वसूत्रेणैव सिद्धत्वसम्भवान्नियमार्थत्वोक्तेर्युक्तत्वात् । अत एव अग इत्यस्य ऋगयनमित्येकमेवोदाहरणं दत्तमित्यलम् ॥

ननु वनस्याऽग्रे इति विग्रहेऽग्रेवणशब्दस्याऽधिकरणशक्तिप्रधानत्वात्प्रथमा न स्यादिति चेन्न । अभितः सोर्थोऽऽन्तर्भूतः प्रातिपदिकार्थः सम्पन्न इति भाष्येण प्रथमोपपत्तेरित्याशयेनाह—प्रातिपदिकार्थमात्रे प्रथमेति ।

ननु पानशब्दस्य क्रियावाचकत्वात्क्षीरशब्देन तस्य समानाऽधिकरणत्वाऽभावेन क्षीरं पानं येषामित्युपपन्नमित्यत आह—कर्मणि ल्युडिति । 'कृत्यल्युटो बहुलमि'त्यत्र बहुलग्रहणादिति भावः । पीयते इति पानमिति विग्रहः । कर्मणि ल्युटा निष्पन्नस्य पानशब्दस्य द्रव्यवाचित्वेन क्षीरशब्देन सामानाऽधिकरण्यान्नानुपपत्तिरिति ।

ननु माषान्वपतस्तच्छीलौ पुरुषौ माषवापिणावित्यादौ (उत्तरपदत्वे चाऽपदादिविधौ प्रतिषेधः) इति निषेधस्य जागरूकत्वाद्वापिन्नित्यस्योत्तरपदरूपप्रातिपदिकत्वाऽभावेन पूर्वपदेनोत्तरपदस्याक्षेपात्पूर्वपदस्थनिमित्तात्परस्योत्तरपदरूपप्रातिपदिकान्तस्थनकारस्य णत्वमिति, णत्वविधायकस्य 'प्रातिपदिकान्तनुम्बिभक्तिषु चेत्यस्याऽयं णत्वं न स्यादिति चेन्न । उत्तरपदशब्दस्य समासचरमाऽवयवे रूढत्वेन वापिन्नित्यस्य समासचरमाऽवयवत्वेनोत्तरपदत्वाऽक्षततया णत्वसिद्धेरिति भावः ॥

ननु पूर्वपदस्थनिमित्तात्परस्य प्रातिपदिकान्तस्थनकारस्य णत्वमित्यर्थं गर्गभगिनीत्यत्र णत्वं दुर्वारं नकारस्य भगिन्निति प्रातिपदिकान्तस्थत्वादित्याशंक्य समाधानवार्तिकमवतारयति—उत्तरपदं यत्प्रातिपदिकं तदन्तस्यैव णत्वमिति । उत्तरपदरूपप्रातिपदिकान्तनकारस्यैव णत्वम्भवतीत्यर्थः । तथा चोत्तरपदशब्दस्य समासचरमाऽवयवे रूढत्वेनेहोत्तरपदं भगिनीशब्दो न तु भगिन्निति तस्य प्रातिपदिकत्वेऽप्युत्तरपदत्वाऽभावान्न णत्वाऽपत्तिरिति भाव इत्येतदभिप्रायेणैव मूले गर्गाणां भगिनीति विग्रहो दर्शित इति । उक्तवार्तिके ज्ञापकं घटयति—अत एव नुम्ग्रहणं कृतमिति । पूर्वपदाक्षिसोत्तरपदेन प्रातिपदिकस्य विशेषणादेवेति हेत्वर्थः । अन्यथाऽङ्गस्य नुम्बिधानादस्याङ्गस्यैव भागत्वादुत्तरपदस्य तत्त्वाऽभावान्नुम उदाहरणे ब्रीहिवापाणीत्यादौ प्रातिपदिकान्तेत्येव णत्वोपपत्तौ प्रयोजनाऽन्यथोपपत्त्या नुम्ग्रहणं व्यर्थं सज्ज्ञापयति पूर्वोक्तवार्तिकमिति । वक्ष्यमाणप्रयोजनार्थन्नुम्ग्रहणस्यावश्यकत्वेन ज्ञापकत्वेन ज्ञापकत्वाऽसम्भवात्तद्विघटयति—किञ्चेति । प्रहिग्वन्नित्यादौ हिवेर्नुमो णत्वार्थमपीति । एवाऽर्थकोऽत्राऽपि ।

णत्वार्थमेवेत्यर्थः । अयम्भावः, नुम उदाहरणे व्रीहिवापाणीत्प्रादावङ्गस्य नुम्विधानात्-
स्याङ्गभागत्वेन प्रातिपदिकान्तेतिणत्वप्राप्तिरसम्भवः, प्रहिण्वन्नित्यत्रत्यप्रहिणु इत्य-
स्याऽप्रातिपदिकत्वेन तेन तदप्राप्त्या तदर्थं नुमग्रहणं कर्त्तव्यमेवेति ॥

पदव्यवायेऽपि । माषकुम्भवापेन । चतुर्ङ्गयोगेनेति । ननु माषकुम्भस्य वापः,
चत्वार्यङ्गानि यस्य तेन योग इति विग्रहे उत्तरपदत्वे चाऽपदादिविधाविति प्रत्ययलक्षण-
निषेधात्कुम्भाऽङ्गयोः पदत्वस्य दुर्लभत्वेन पदव्यवायेऽपीति निषेधाऽप्रवृत्त्या णत्वपत्ति-
र्दुर्वारिति चेन्न । प्रत्यासत्त्या उत्तरपदस्य कार्यित्व एवोक्तनिषेधवार्त्तिकप्रवृत्तेः । अपदा-
दिविधाविति पर्थुदासेन पदान्तविधावेव तत्प्रवृत्तेश्च । नचैवमपि माषकुम्भस्येत्यादेर्वापा-
दिनिरूपितकारकत्वाद्भुतिकारकोपपदानामित्यनेन वापादिभ्यः सुबुत्पत्तेः प्राक् समासे
तेषां पदत्वं दुर्लभमिति सप्तमीसमासेन व्याख्याने णत्वनिषेधाऽसिद्धिरिति वाच्यम् ।
तस्या अनित्यत्वेनात्र सुबुत्पत्त्यनन्तरमेव समासेनादोषात् ।

यत्तु 'कुमति चे'ति सूत्रे भाष्ये माषकुम्भवापेनेत्यत्र पष्ठीतत्पुरुषोत्तरपदरूपपष्ठीतत्पुरुषे
कुमति चेत्यनेन नित्यणत्वेन भवितव्यम् । पष्ठीतत्पुरुषे प्रातिपदिकान्तेति विभाषयेत्युक्तं
तत् णत्वप्राप्तिनिरूपणमिति बोध्यम् ।

यत्तूक्तसूत्रस्थभाष्यादयं पदव्यवायेऽपीति निषेधः 'उपसर्गादसमासेऽपी'त्यादेरेव तेन
प्रावनद्धमित्याद्येवास्योदाहरणमिति तन्न, पदव्यवायेऽपीत्येतच्छेषभूतस्य (अतद्धित)
इति वार्त्तिकस्याऽऽर्द्रगोमयेणेत्यादिभाष्योक्तोदाहरणाऽसङ्गत्यापत्तेरित्यलम् ।

विष्किरः शकुनौ वा । वृत्तिकारमते विष्किरः शकुनौ विकिरोवेति सूत्रपाठ इति
स्वमतेनाशङ्कते—वावचनेनैव सुङ्खिकल्पे सिद्ध इति । तस्याऽपीति । विकिरश-
ब्दस्याऽपीत्यर्थः । भाष्यविरोधादिति । इत्थं हि भाष्यम्, विष्किरः शकुनौ विकि-
रोवेति वक्तव्यम्, न वक्तव्यम्, शकुनिवाच्ये वैकल्पिकः सृष्ट् तदतिरिक्ते नित्यम्, तत्तर्हि व-
क्तव्यम्, न वक्तव्यम्, न वावचनेन शकुनिरभिसम्बध्यते किन्तर्हि निपातनमभिसम्बध्यते
शकुनिवाच्ये विष्किर इति वा निपातः, एतद्भाष्येण वृत्तिकारमताऽभिप्रेतसूत्रपाठस्य
तच्छङ्कासमाधानयोश्च स्पष्ट एव विरोध इति भावः ॥

इतिसमासाश्रयविधिप्रकरणम् ।

अथ तद्धितप्रकरणम् ।

अवसरसङ्गत्या तद्धितप्रकरणमारभते । समर्थानां प्रथमाद्वा । अत्र सूत्रे पदत्रयम् ।
प्रत्येकं पदानां स्वरितत्वात्प्राग् दिश इत्येतद्वधि यावदधिकारः । पदत्रये स्वरितत्वप्र-
तिज्ञाप्रयोजनं तु कस्मिंश्चिन्नवर्त्तमानेऽपि अपरस्य निवृत्त्यभावः । यथा प्राग्दिश इत्यत्र
समर्थानां प्रथमादित्यनयोर्निवृत्तिः, वेत्यस्याऽनुवृत्तिः । ननु समर्थानामिति व्यर्थम्, समर्थः
पदविधिरित्यनेनैव गतार्थत्वात् । नच पदविधित्वाऽभावाच्च तेन गतार्थतेति वाच्यम् ।
'वकालतनेष्वित्यलुग्विधानसामर्थ्यात्सुब्रन्तात्तद्धितोत्पत्तेः सिद्धान्तितत्वात्तस्य पदविधि-
त्वस्य सुलभत्वादित्यत आह—सामर्थ्यमिति । समर्थशब्दः शक्तपर्यायः शक्तत्वञ्च,

अर्थप्रतिपादकत्वम् । तच्च परिनिष्ठितस्यैव सम्भवतीत्यत आह—कृतसन्धिकार्यमिति । नहि 'स उत्थित' इत्यस्य कल्पनयाऽप्यर्थवत्त्वम् । सूत्रे समर्थानामिति निर्धारणे षष्ठी समर्थानामध्ये प्रथमादित्यर्थः । प्रथमत्वञ्च तत्तत्सूत्रेषु प्रथमोच्चारितशब्दप्रतिपाद्यत्वमेव । एवञ्चानेकसमर्थसम्भव एवाऽस्य सम्बन्ध इति ॥

तस्यापत्यम् । तस्येति न स्वरूपग्रहणं किन्तु षष्ठ्यन्तमात्रोपलक्षणमित्यत आह—षष्ठ्यन्तादिति । षष्ठ्यर्थस्याऽध्याहारः । अथवा अनुकरणात्पञ्चम्याः सौत्रो लुगिति बोध्यम् ॥

ननु उपगु अ इति स्थितौ गुणादेशस्य पितृव्यादौ साऽवकाशत्वात् 'ओर्गुणः' इत्येतं बधित्वा परत्वात् 'अचोऽङ्गिति' इति वृद्धिप्रसङ्गः । गुणे च कृतेऽवादेशे च 'अत उपधायाः' इति वृद्धिप्रसङ्गश्च स्यादित्यत आह—आदिवृद्धिरन्त्योपधावृद्धौ बाधत इति । 'तद्धितेष्वचामादेः' इदं सूत्रमुक्तसूत्राभ्यां परमिति परत्वात्तयोरनेन बाधः । अन्त्योपधावृद्धयोः, गौः, पाचकः, इत्यादाववकाशः । आदिवृद्धेस्तु सौश्रुतः इत्यादाववकाशः । औपगवः, त्वाष्ट्रो जागत इत्यादावुभयप्राप्तौ परत्वादादिवृद्धिरेवेति भावः । नचादिवृद्ध्या परत्वादान्त्योपधावृद्धयोर्बाधेऽपि (पुनः प्रसङ्गविज्ञानात्सिद्धम्) इति न्यायेन पुनः कुतो न ते इति वाच्यम् । अत्र लक्ष्याऽनुरोधात् (सकृद्गतौ विप्रतिषेधेन यद्बाधितं तद्बाधितमेव) त्वस्यैवाऽऽश्रयणात् । अनुशक्तिकादिगणे पुष्करसच्छब्दपाठस्योक्तार्थे ज्ञापकत्वं बोध्यम् । तथाहि, पुष्करसच्छब्दात्पौष्करसादिरित्यस्य सिद्ध्यर्थमनुशक्तिकादिपूक्तशब्दपाठः । आद्युपधावृद्धिभ्यामुक्तप्रयोगसिद्धावुक्तगणे उक्तशब्दपाठो व्यर्थोभूतो ज्ञापयति, आदिवृद्धिरिति । तथा च, आदिवृद्धयोपधावृद्धेर्बाधादुक्तप्रयोगाऽसिद्ध्या तदर्थमुक्तगणे तत्पाठस्याऽऽवश्यकत्वेन स्वांशे चारितार्थ्यं जातम् । न च पुष्करसदा चरतीत्यर्थे ठकि पौष्करसादिक इत्येतत्प्रयोगसिद्ध्यर्थमनुशक्तिकादिपूक्तशब्दपाठस्याऽऽवश्यकत्वम् । न चोपधाद्वयैवोक्तप्रयोगसिद्धौ तत्र पाठो व्यर्थ एवेति वाच्यम् । उपधावृद्धेर्जिणित्येव विधानादिति वाच्यम् । पुष्करसच्छब्दादुक्तोऽनभिधानात् । उक्तज्ञापकेन सत्यपि सम्भवे बाधनं भवतीत्यवश्यमाश्रयणीयम्भवतीति बोध्यम् । ननूक्तज्ञापनेऽपि जागत इत्यादावुपधावृद्धेर्बाधोऽस्तु, औपगव इत्यत्रादिवृद्धिप्रवृत्त्यवसरे उपधावृद्धयप्राप्त्या कथन्तद्बाध इति चेन्न । जागत इत्यादावुपधावृद्धिबाधस्य निर्णये जाते कुत्र चित्कालान्तरप्राप्त्या अप्युक्तवृद्धेर्बाधस्य समुचितत्वादिति भावः ।

ननु इदमर्थेऽपत्यसमूहविकारादीनामन्तर्भावादपत्येऽपि 'तस्येदमि'ति सूत्रेणाऽणः सिद्धौ किमर्थं 'तस्याऽपत्यमि'ति सूत्रम् । नचास्य 'अत इज्' इत्याद्यर्थमावश्यकमिति वाच्यम् । तस्य तदर्थकत्वेनाऽऽवश्यकत्वेऽपि तत्रैव पाठस्य युक्ततया योगविभागस्य नैरर्थक्यादित्याशङ्क्य समाधत्ते—तस्येदमित्यपत्येऽपि बाधनार्थं कृतम्भवेदिति । तस्येदमित्येतद्बाधकस्य 'वृद्धाच्छः' इति सूत्रस्य बाधनार्थं तस्याऽपत्यमिति पृथक्कृतमिति तद्भावः । ननु अपत्यचतुरर्थपर्यन्तेभ्योऽन्योऽर्थः शेष इति स्वीकारेण तस्येदमित्येतत्सूत्रविहितस्याऽणः 'वृद्धाच्छः' इत्येतद्विहितस्य छस्य च शैषिकत्वादपत्यार्थं प्रवृत्त्यभावात्कथन्तद्बाधनार्थत्वं योगविभागस्येत्यत आह—उत्सर्गः शेष एवाऽसौ वृद्धाऽन्यस्य

प्रयोजनमिति । उक्ततत्तत्प्रकृत्यर्थान्विताऽपत्याद्यर्थस्यैवोक्तत्वादुपगवादेस्तद्भिन्नत्वेन शेष-
त्वात्तत्रापवादप्रवृत्तिरस्त्येवेति । तस्यापत्यमिति योगविभागे तु उपगवपत्यत्वस्याऽनेनो-
क्तत्वाच्छेषत्वाऽभावेनाऽपवादस्य प्रसङ्ग एव नास्तीति अपवादाऽप्रवृत्तिरूपोऽपवादः । ननु
उपगवादेरवृद्धत्वेन वृद्धाद्विहितस्य छस्य स्वत एव प्रसंगो नास्तीत्याशङ्क्यामाह—
वृद्धाऽन्यस्य प्रयोजनमिति । भान्वादिबृद्धप्रातिपदिकेभ्यः छाऽभावः प्रयोजन-
मिति भावः ॥

ननु अन्तरङ्गत्वात्सन्धौ कृतायामेव प्रत्ययोत्पत्तिरिति व्यर्थं समर्थानाम्प्रथमाद्वेति
सूत्रस्थं समर्थग्रहणमित्याशयेनाऽऽशङ्कते—कृतसन्धेः किमिति । समाधत्ते—अकृतव्यू-
हपरिभाषाया सावुत्थितिर्माभूदिति । अयम्भावः, तदसत्त्वे कृतसन्धिकार्योत्तद्धित-
प्रत्यय इत्यर्थाऽभावादुक्तपरिभाषया वृद्धौ सत्यामन्तरङ्गदोषस्य निमित्तविनाशसद्भावा-
त्पूर्वमेतदप्रवृत्त्याऽनिष्ठाऽऽपत्तिरिति तदावश्यकं तस्मिन्सति कृतसन्धेस्तद्धितोत्पत्त्या स्तरा-
मिष्टसिद्धिरिति । समर्थग्रहणेन ज्ञापितेयम्परिभाषेति हरदत्तप्रभृतयः । लोकतः सि-
द्धेति केचित् ॥

ननु 'तस्यापत्यमि'त्यत्र निर्दिष्टस्य पदद्वयस्य मध्ये प्राथमिकस्यैव प्रकृतिसमर्थकत्वे-
नाऽपत्यस्याऽतत्त्वात्प्रकृत्याकाङ्क्षायाम्प्राथमिकस्यैव ग्रहणेन प्रथमादिति व्यर्थमित्याश-
येनाऽऽशङ्कते—प्रथमात्मिकमिति । समाधत्ते—अपत्यवाचकादिति । अयम्भावः,
प्रथमादित्यस्याऽसत्त्वे यथा तस्याऽपत्यमित्यादिसूत्रविहितप्रत्ययस्य षष्ठ्यन्तादभ्युपगति-
स्तथैवाऽपत्यवाचकदेवदत्तादिशब्दात्प्रत्ययः स्यादिति शंका स्यादिति तद्व्यावृत्त्यर्थं प्रथ-
मादित्यावश्यकमिति । ननु, यद्यपि उपगोरपत्यमिति विग्रहवाक्येऽपत्यवाचकस्य देवद-
त्तादेरप्राथम्यान्न ततः प्रत्ययापत्तिस्तथापि अपत्यमुपगोरिति वाक्ये तस्य प्राथम्येनोक्ता-
पत्तिस्तदवस्थैवेति चेन्न । पूर्वसूत्रादनुवृत्तस्य समर्थोदित्यस्य सामर्थ्यान्नियतत्वाद्वा लक्ष-
णाऽपेक्षस्यैव प्राथम्यस्य ग्रहणाद्विग्रहवाक्यापेक्षस्य तस्याऽनियतत्वादग्रहणेनाऽदोषात् ।
षष्ठ्यर्थं माभदिति । इन्द्रो देवताऽस्य हविष इति विग्रहे ऐन्द्रं हविरिति प्रथमान्ता-
त्प्रत्ययोत्पत्तिवत्, उपगुरपत्यमस्य देवदत्तस्येति विग्रहे औपगवो देवदत्त इति भवतु परं
देवदत्तोऽपत्यमस्योपगोरिति विग्रहे दैवदत्तिरुपगुरिति माभूदित्यर्थः ।

ननु तद्धितस्याऽपवादत्वाच्चित्यं समासबाधकत्वम् । नच तद्धितस्य विकल्पतया पक्षे
समासस्याऽपि सम्भवाद्बाधकत्वकथनं न युक्तमिति वाच्यम् । 'पारे मध्ये षष्ठ्या वा'
इत्यत्रत्यवाग्रहणज्ञापितस्य यत्रोत्सर्गापवादौ महाविभाषा विकल्पते तत्राऽऽपवादविनि-
र्मुक्तोत्सर्गस्याऽप्रवृत्तिरित्यस्य सत्त्वात्पक्षे समासाऽप्राप्तेरित्याह—दैवयज्ञि इति सूत्रा-
दन्यतरस्यां ग्रहणानुवृत्तेः समासोऽपीति ॥

अपत्यं पौत्रप्रभृतिगोत्रम् । ननु पौत्रादेरपत्यत्वाऽव्यभिचारादपत्यग्रहणमन्तरा-
ऽप्यपत्यरूपपौत्रादेर्गोत्रसंज्ञा स्यादेवेति व्यर्थमपत्यग्रहणमित्यत आह—अपत्यत्वेन वि-
वक्षितमिति । पौत्रादीनामपत्यत्वेन विवक्षायामेव गोत्रसंज्ञा स्यात्पौत्रत्वादिना विव-
क्षायां सा माभूदित्यर्थमपत्यग्रहणम् । तेन औपगव इत्यादावप्यणो गोत्रसंज्ञासिद्धिः ।
अणोऽपत्यत्वमेव शक्यतावच्छेदकन्ननु पौत्रत्वादिकम् । इतरथा गोत्राऽधिकारस्थयजाद्य-

र्थस्यैव गोत्रसंज्ञा स्यान्नत्वण इति । नचाऽपत्याऽधिकारे गोत्रयुवसंज्ञाकरणसामर्थ्यादप-
त्यस्य लाभात्तेनैवोक्तप्रयोजनसिद्धौ प्रयोजनाऽभावाद्वयर्थमपत्यग्रहणमिति वाच्यम् । 'ते
तद्राजाः' इत्येतत्सूत्रघटकतत्पदेन 'जनपदात् क्षत्रियादञ्' इत्येतत्सूत्रविहिताऽज्ञादीनामेव
ग्रहणेन गोत्रयुवसंज्ञाप्रकरणेन व्यवधानादजादेः पूर्वप्रत्ययानामग्रहणेनाऽपत्याधिकारपाठ-
सामर्थ्यस्योपक्षीणतयाऽपत्यस्याऽसम्बन्धशङ्काव्यावृत्त्यर्थं पुनरपत्यग्रहणस्याऽऽवश्यकत्वा-
दिति भावः ॥

ननु 'एकस्मिन् गोत्रे' इदं सूत्रमव्यर्थम् । नच तत्राऽनेकप्रत्ययव्यावृत्त्यर्थमावश्यकं
सूत्रमिति वाच्यम् । युगपदेकस्मिन् गोत्रेऽनेकप्रत्ययानामप्रसक्तेरित्याशङ्क्य सूत्रारम्भफलं
प्रदर्शयति—गोत्रे स्वैकोनसंख्यानां प्रत्ययानां परम्परेति । स्वयं गोत्रन्तदपेक्षया
एकोनसंख्यानां प्रत्ययानां तृतीये द्वयोः चतुर्थे त्रयाणां, पञ्चमे चतुर्णां परम्परा प्रसज्यत
इतितदर्थः । तथा हि, उपगुशब्दात्तृतीये वाच्ये द्वयोरणिजोः प्रत्यययोरापत्तिः । तस्मा-
देवोक्तशब्दात्पञ्चमे वाच्ये चतुर्णामणिज्फगिजां प्रत्ययानाम्परम्परेति । नच 'यस्येति चे'-
ति सूत्रेणाऽणोऽदेलोपेनाऽविद्यमानत्वादणिजादीनाम्प्रत्ययानां परम्परेत्युक्तेः कथं सङ्गति-
रिति वाच्यम् । अणन्तादिशुत्पत्तिः । इजन्तात्फक् उत्पत्तिरित्युत्पत्तिमात्राऽभिप्रायेण प्र-
त्ययपरम्परेत्युक्तेः संसंगतेः ।

यद्वास्वद्वयनसंख्येभ्योऽनिष्टोत्पत्तिः प्रसज्यते । स्वं गोत्रन्तदपेक्षया द्वयू-
नसंख्येभ्यः प्रकृतिभूतेभ्यः प्रातिपदिकेभ्योऽनिष्टप्रत्ययोत्पत्तिरित्यर्थः । अत्र पक्षे उपगो-
स्तृतीये वाच्ये एकस्मादौपगवादिजनिष्टः प्राप्नोति चतुर्थं द्वाभ्यां, पञ्चमे त्रिभ्य इत्या-
दीतिभावः । अत्राऽनिष्टोत्पत्तिमात्रं न त्विष्टाऽसिद्धिरित्यर्थः । अत्र पक्षे उपगुशब्दादणे-
ष्टसिद्धावपि औपगवादिजनिवृत्त्यर्थं नियमार्थमिदं सूत्रम् । ननु नियमार्थकस्य सूत्रस्यार-
म्भेपि गोत्रे एकस्यैव प्रत्ययस्य करणान्नियमेनाऽबाधादनन्तराऽपत्यप्रत्ययान्ताद्गोत्रे प्रत्ययो
दुर्वारः । नच गोत्रपदेन लक्षणयाऽपत्यसमुदायः सच परमप्रकृतेरेवेति वाच्यम् । अपत्यमि-
त्यनुवृत्त्यैव सिद्धौ गोत्रग्रहणवैयर्थ्यापत्तेरिति चेन्न । गोत्रग्रहणस्य भाष्यकृता प्रत्याख्यात-
त्वेनोक्तप्रत्यस्येष्टापत्तेः ।

यद्वा गोत्रे बोध्ये एक एव शब्दः प्रत्ययः प्रकृतिर्नत्वनेकशब्द इत्यर्थः । यदि प्रत्यया-
न्तात्प्रत्ययः स्यात्तर्हि नैकशब्दः प्रत्ययप्रकृतिः स्यादिति,

यद्वा एकशब्दः प्रथमवाची प्रथमः शब्दो गोत्रे प्रत्ययमुत्पादयतीत्यर्थः । प्रथमत्वञ्च
सर्वमूलत्वमित्येतत्सर्वं स्पष्टभाष्ये । अपत्यं पितुरेव स्यादिति—तथाच

आत्मजस्तनयः सुनुः छतः पुत्रः स्त्रियान्त्वमी ।

आहुर्दुहितरं सर्वेऽपत्यं तोकं तयोः समे ॥ इत्यमरः ।

मुख्यपक्षमाह—ततः प्राचामपीतिचेति—पित्रपेक्षया प्राचां पितामहप्रपितामहा-
दीनामपीति तदर्थः । 'पंक्तिर्विंशति' इत्यत्र भाष्ये न पतन्त्यनेनेत्यपत्यमिति व्युत्पत्तेः
प्रदर्शनाद्वाहुलात्कारणे यता निष्पन्नस्याऽपत्यशब्दस्य क्रियानिमित्तत्वनन्तु पुत्रपर्यायत्वम् ।
यस्य यन्निमित्तमपतनं तस्य तदपत्यमितिफलितम् । पितामहादीनामपतने पौत्रादेरपि
हेतुत्वेन तेषामपत्यत्वमभवति ॥ मतभेदेन तद्वाच्यै इति—प्रथमपक्षे प्रत्ययमालाव्या-

वृत्तये, द्वितीये स्वद्रव्यूनसंख्येभ्योऽनिष्टोत्पत्तिनिवृत्तये इत्यर्थः । सूत्रमेतत्तथोत्तरमिति-
स्पष्टमित्यलम् ।

नियमार्थमिदं सूत्रमिति—अयम्भावः, अनन्तराऽपत्ये मुख्यः सम्बन्धेऽप्रवृत्त्या
प्रथमपक्षे तत्तत्पितृवाचकादेव प्रत्ययस्स्यान्न तु मूलभूतात्, तथा च, औपगवाऽपत्येनोप-
गोर्मुख्यसम्बन्धाऽसद्भावादिहाऽप्राप्त्या तदर्थं सूत्रस्याऽऽवश्यकत्वेन विध्यर्थत्वान्निमित्त-
त्वाऽभावेनौपगवशब्दात्प्रत्ययो दुर्वार इति चेन्न । गोत्रे बोध्ये क्रमतोऽनेकप्रत्ययो दुर्वार
एवाऽपत्यप्रत्यय इति सूत्रस्याऽर्थं औपगवशब्दस्यापत्यप्रत्ययान्तत्वे पुनस्ततोऽपत्यप्रत्य-
यानुपपत्त्याऽगत्या परम्परासम्बन्धस्वीकारादुपगोरेव प्रत्ययोत्पत्त्यौपगवात्तदनुत्पत्तेरिति ।

इत्यपत्याधिकारः ॥

अथ चातुरर्थिकप्रकरणम् ।

ननु (वामदेवाड्यड्याधि)त्येवमस्तु सूत्रम्, वामदेवशब्दादुक्तसूत्रेणोक्तप्रत्ययविधानेन
(यस्येति चे)लोपेनैव वामदेव्यमिति सिद्धे सूत्रे ड्यड्ययोर्द्वित्करणमव्यर्थमिति चेन्न । द्वि-
त्करणाभावे 'ययोतोश्चातदर्थे' इत्यत्रत्यययङ्गयामुक्तसूत्रविहितयोर्थयतोर्ग्रहणापत्त्या ययतो-
श्चेति सूत्रेण नञःपरस्योत्तरपदस्यान्तोदात्तत्वमित्यर्थकेनोक्तस्वरस्य वामदेव्यशब्दे दुर्वार-
तया तद्व्यावृत्तिपुरस्सरमव्ययपूर्वपदस्वरार्थं द्वित्करणस्यावश्यकत्वात् । नच सत्यपि द्वित्वे
कुतो नोक्तस्वरविधायकसूत्रप्रवृत्तिरिति वाच्यम् । एतद्वित्करणसामर्थ्याज्ज्ञापिताभ्यां(नि-
रनुबन्धग्रहणे न साऽनुबन्धकस्य) (तदनुबन्धकग्रहणेनाऽतदनुबन्धकस्ये)ति परिभाषाभ्या-
न्तदप्रवृत्तेः इत्येवाह—

सिद्धे यस्येति लोपेन किमर्थं षयतौ डितौ ।

ग्रहणं मा तदर्थं भूद्रामदेव्यस्य नञ्स्वरे ॥ इति ।

(पूरणगुणघृतितायंसद्व्ययतव्यसमानाधिकरणेन) इत्यत्र तव्यग्रहणेन तव्यतोऽग्रहण-
मिति पूर्वपरिभाषाफलम् । अडा चडोऽग्रहणमिति द्वितीयपरिभाषाया फलम्बोध्यम् ।

ननु वासो रथ इतिवत् छात्रो रथ इत्यपि स्यात् छत्रैः परिवृतो रथ इत्यर्थे प्रकृतसू-
त्रेणाऽणप्रत्ययविधानादित्याशङ्कां समाधत्ते—समन्ताद्वेष्टितः परिवृत उच्यते । तेनेह
न । छत्रैः परिवृतो रथ इति—अयम्भावः, रथाच्छादनाय वस्त्रकम्बलादिभिरेव सम-
न्तात् (सर्व)वेष्टनसम्भवान्न तु छात्रादिभिरिति न ततोऽणप्रत्यय इति ॥

ननु पाण्डुकम्बलशब्दान्त्वर्थीयेनप्रत्ययविधानात्पाण्डुकम्बलीति सिद्धौ सूत्रमिदं व्य-
र्थमिति चेन्न । सूत्राभावे पाण्डुकम्बलेन परिवृत इत्यर्थेऽणप्रत्ययस्याऽपि दुर्वारतया तन्नि-
वृत्त्यर्थं सूत्रस्यावश्यकत्वादित्याह—मत्वर्थीयेनैव सिद्धे वचनमणो निवृत्त्यर्थमिति ।

कौमारोऽपूर्ववचने । ननु निर्देशोऽयमनुपपन्नः, अपूर्ववचने कौमारो निपात्यते
इत्यर्थे कौमारोत्तरविभक्तिसकारस्य स्त्वयत्वयलोपेषु कौमार अपूर्ववचने इत्यस्यैव सिद्धिः,
सन्धेरप्रसक्तेरत आह—कौमार इत्यविभक्तिको निर्देश इति—तथा च सन्धौ बाधका-
भावान्ननिर्देश उपपन्न इति भावः ॥

ननु सूत्रेऽपूर्ववचन इत्यस्य भावप्रधाननिर्देशत्वादित्याह—अपूर्वत्वे निपातनमिति । स्त्रिया एवापूर्वत्वमिष्यते न पुरुषस्य, पुरुषस्तु अपूर्वभार्यो भवतु मा वेति नाग्रहः ॥

इसुसुक्तान्तात्कः । ननु इसुसुक्तात्क इत्येव सूत्रकरणेऽप्यधिकृताङ्गविशेषणत्वादेव तदन्तविधिना तान्तादित्यर्थलाभः स्यादेवेत्यन्तग्रहणं व्यर्थं सज्ज्ञापयति प्रत्ययोपदेशकाले यस्तान्तस्तस्मात्परस्य यस्य कादेशो यथा स्यादिति । ज्ञापनफलं तु माथितिक इत्यत्र ऽस्येकादेशे यस्येति लोपे च तान्तत्वेऽपि कादेशाऽभावरूपम् । स्पष्टञ्चेदं ऽस्येक इति सूत्रे कैयटे । केचित्तु इकस्थाने कादेशस्य सन्निपातपरिभाषयैव वारणसम्भवादन्तग्रहणं द्वयमेवेत्याहुः ॥

ननु इसुसुगिति सूत्रे सामान्यत इसुसोर्ग्रहणे आशिषघटकस्येसोऽपि ग्रहणात्ततः परस्यापि यस्य कादेशापत्त्या आशिषिक इति प्रयोगो न सिद्धयेदत आह—इसुसोः प्रतिपदोक्तयोर्ग्रहणान्नेहेति । (लक्षणप्रतिपदोक्तयोः प्रतिपदोक्तस्यैव ग्रहणमिति परिभाषया प्रतिपदोक्तयोरेवेसुसोर्ग्रहणादाशिषघटकस्येसोऽतथात्वाच्चोक्तदोषावकाश इति भावः ।

मतोश्च बह्वजङ्गात्—ननु मतोर्बह्वच इत्येव सूत्रकरणेऽपि वैयधिकरण्यसम्बन्धेन बह्वचो विहितो यो मतुप् तदन्तादजित्यर्थेनैवेष्टसिद्धाविहाङ्गग्रहणं व्यर्थमित्याशङ्कां समाधत्ते—अङ्गग्रहणं बह्वजिति तद्विशेषणं यथा स्थान्मत्वन्तविशेषणं माभूदिति । सम्भवति सामानाधिकरण्ये वैयधिकरण्यमन्याद्यमित्यभियुक्तोक्त्या सत्यङ्गग्रहणे बह्वजित्यंगविशेषणमेव ननु मत्वन्तविशेषणम् । असत्यंगग्रहणे तु मत्वन्तविशेषणमेव स्यादेवञ्च आहि-मत्वमित्यादावचो दुर्वारत्वं स्यादिति भावः ।

ननु ढूलोपसूत्रालोपपदानुवर्तनालोपसिद्धाविह लुग्रहणं व्यर्थमिति शङ्कां निराकरोति लुग्रहणं सर्वलोपार्थमिति ।

इति चातुरर्थिकप्रकरणम् ।

इति मैथिलवंशोद्भवस्य ठक्कुरोपनामकश्रीकनकलालशर्माणः कृतौ
फक्किकारत्नमञ्जूषायां तद्धितप्रकरणं सम्पूर्णम् ॥

श्रीदुर्गामाधवगणेशः ।

फक्किकारत्नमञ्जूषा ।

उत्तरार्द्धम् ।

भव्यप्रदा निखिलभक्तजनस्य नित्यम्
देवासुरप्रभृतिसेवितपादपद्मा ॥
संग्रामशत्रुहतिपूरितदेवकृत्या
दुर्गाम्बिकाऽशु विपुलं कुशलं विधत्ताम् ॥ १ ॥

अथ तिङन्ते भ्वादिप्रकरणम् ।

ग्रन्थादौ ग्रन्थमध्ये ग्रन्थान्ते च मंगलमाचरणीयमिति शिष्टोक्त्या ग्रन्थमध्येऽपि मंगलकरणस्यावश्यकत्वाद् ग्रन्थमध्ये कृतस्य मंगलस्य शिष्यजनानामानुषङ्गिकमंगलार्थमुप-
निबन्धः—(१)श्रौत्रार्हन्तीति—श्रोत्रियस्य भाव इत्यर्थं श्रोत्रियशब्दात् (हायनान्तयुवा-
दिभ्योऽणि)ति सूत्रे (श्रोत्रियस्य यलोपश्चे)ति वार्तिकेन अणि यकारस्य लोपे, (यस्येति
चे) त्यनेनेकारलोपे श्रौत्रमिति सिद्ध्यति । श्रोत्रियत्वमिति तदर्थः । अर्हतो भाव इत्यर्थे
(गुणवचनब्राह्मणादिभ्यः कर्मणिचे)ति सूत्रे अर्हतो नुम्वेत्युक्त्या प्यञि नुमि च पित्वा-
न्ङीषि (हलस्तद्धितस्ये)ति यलोपे आर्हन्तीति सिद्ध्यति । योग्यतेति तदर्थः । श्रौत्रं च
आर्हन्ती च श्रौत्रार्हन्ती ताभ्यां वित्तैः श्रौत्रार्हन्तीचणैः । (तेन वित्त) इत्यनेन चणपि
सिद्धिः । श्रोत्रियत्वयोग्यत्वाभ्यां प्रसिद्धैरित्यर्थः । किञ्च गुण्यैः प्रशस्तगुणयुक्तैरित्यर्थः ।
[रूपादाहृतप्रशंसयोर्यबि]ति सूत्रेऽन्येभ्योऽपि ह्रयते इत्युक्त्या गुण्या ब्राह्मणा इत्यस्य भा-
व्यादाबुदाहरणत्वेन तत्सिद्धिः । महान्तश्च ते ऋषयः महर्षयस्तैस्तथोक्तैः ।

अर्हदिवमिति—प्रत्यहमित्यर्थः । [अचतुरविचतुर] इत्यादिना निपातनात्सिद्धिः ।

तोष्टूयमान इति—स्तौतेर्यङन्ताच्छानचि रूपम् । अगुणोऽपीत्यत्रापिशब्देनाऽऽ-
पाततो(२)विरोधं द्योतयति । वस्तुतस्तु स्तुतिप्रयोजकीभूतानन्तकल्याणगुणानां श्रुति-

(१) श्रौत्रार्हन्तीचणैर्गुण्यैर्महर्षिभिरर्हदिवम् ।

तोष्टूयमानोऽप्यगुणो विभुर्विजयते तराम् ॥ १ ॥

इति श्लोकस्वरूपम् । यं गुणहीनं सगुणं च विभुं वेदाध्ययनकर्तृत्व-योग्यताविशिष्टाः
सत्त्वादिगुणशालयश्च महर्षयः प्रतिक्षणमतिशयेन स्तुवन्ति स विभु र्व्यापकः परमेश्वरः सर्वो-
त्कृष्टत्वेन वर्तत इति तदर्थः ।

(२) एकस्मिन्नगुणत्वसगुणत्वयोः स्थित्यसम्भवेन स्तुतिविषयस्याऽगुणस्य विभोरपि
शब्दबलात्सगुणात्वाऽऽपादनाद्विरोधः ।

स्मृतिसिद्धत्वेऽपि विद्यदादिवद्वावहारिकत्वात्तदभावस्य पारमार्थिकत्वेन न विरोधः । विजयते त्रामिति—वीतिपृथक् पदम् । [तिङ्ङच्चे]ति तरण्याम्, ननु विजयते इत्यस्याऽतिङन्तत्वेनाऽप्रातिपदिकत्वेन च तरप्न स्यात् नच [सह छपे]त्यत्र सहेति योगविभागेन विशदस्य तिङन्तेन समासे प्रातिपदिकत्वस्य सुलभत्वेन तरपोऽपि सौलभ्यमेवेतिवाच्यम् । तिङन्तोत्तरपदसमासस्यापि छन्दस्येव विधानाद्, किञ्च विजयत इत्यस्य प्रातिपदिकत्वाङ्गीकारे सौरूपत्तिः, लिङ्गसर्वनामताऽभ्युपगमे नपुंसकत्वात्सोलुङ्क्यपि [ह्रस्वो नपुंसके] इति ह्रस्वापत्तेः । नच जयत इत्यस्य तिङन्तत्वेऽपि तस्य विपदसापेक्षत्वेनाऽसामर्थ्यात्समासाऽप्राप्त्या कथं तरबिति वाच्यम् । उपसर्गाणां (१)द्योतकत्वेनोक्तशंकांनुदयेन तदुपपत्तेः । नियमेन स्वार्थसाक्षात्क्षेत्रार्थवाचकशब्दभिन्नार्थवाचकशब्दस्यापेक्षा हि सामर्थ्याऽभावप्रयोजिका सेह नास्ति उपसर्गाणां द्योतकत्वात् । तरवन्तार्थं प्रति तिङन्तार्थस्य प्राधान्येन (प्रधान)न्यायेन प्रधानस्य सापेक्षत्वेऽपि वृत्तिर्भवत्येवेति भावः । (२)पूर्वाद्धे इति—ननु पूर्वाद्धेऽपि तृतीयाऽध्यायस्य क्विनः [स्पृशोऽनुदके क्विन्] इत्यनेन व्युत्पादनात्तुर्थपञ्चमाध्यायवर्त्तिन इत्येतावन्मात्रप्रतिपादनमसंगतमिव प्रतिभातीति चेन्न । यत्र ते प्राधान्येन कथिता इति तदभिप्रायेण प्रसंगात्तृतीयाध्यायस्थप्रत्ययकथनेनाऽप्यक्षतेः । ननु उणादिप्रत्ययानां तृतीयाध्यायगोचरत्वाऽभावेन तृतीयाध्यायगोचराः प्रत्ययाः कथ्यन्ते इति ग्रन्थकर्तुः प्रतिज्ञा नानन्दोत्पादिनीति चेन्न । [उणादयो बहुलमिति सूत्रस्य बाधितत्वेन तेषामपि तृतीयाध्यायगोचरत्वाक्षतेरिति संक्षेपः ॥

वर्त्तमाने लट्—ननु वर्त्तमानत्वस्य शब्दप्रयोगाधिकरणवृत्तित्वरूपत्वेन क्रियायाश्च पूर्वापरीभूताऽवयवसमुदायरूपत्वेनावयवानाञ्चाशुविनाशित्वात्तादृशसमुदायस्य निरुक्तवर्त्तमानत्वस्य स्थिरसम्बन्धिनाऽनुपपन्नाद्वर्त्तमानक्रियावृत्तेर्धातोरित्यर्थः सर्वथाऽसम्भवीति चेन्न । वर्त्तमानकालक्रियावृत्तेर्धातोरित्यर्थं तात्पर्यात् । नच प्रारब्धापरिसमाप्तत्वघटितस्यैव कालगतस्यापि वर्त्तमानत्वस्य विवक्षायामपि पूर्वोक्तानुपपत्तेस्तादवस्थमेवेति वाच्यम् । बौद्धपूर्वापरीभूताऽवयवसमुदायाऽधिकरणस्य जन्यकालस्य सम्भवात् । वर्त्तमाने लङित्यादिसूत्रविहितलकाराणां वाचकत्वद्योतकत्वयोर्बहुविवादाध्यसितत्वम् । तत्र तेषाम्बहुत्वेन तत्र शक्तौ गौरवात्प्रकृतावेव शक्तिकल्पना ज्यायसी, ते च द्योतका एवेति तत्त्वम् । वर्त्तमानकालत्वञ्च प्रयोगोच्चारणाधिकरणत्वे सति प्रारब्धाऽऽपरिसमाप्तक्रियोपलक्षितत्वम् । ह्यस्तनीम्प्रारब्धाऽऽपरिसमाप्तक्रियामादायाऽतिव्याप्तिव्यावृत्त्यर्थमुक्तविशेषणम्, भूतभविष्यद्भिन्नत्वं वा तत्त्वम् ॥

(१) द्योतकत्वेनेति । द्योतकत्वं नाम स्वसमभिव्याहृतपदनिष्ठवृत्त्युद्बोधकत्वम् । समन्वयो यथा, अनुभूयते सुखं साक्षात्क्रियते गुरुरित्यादौ स्वम् अनु साक्षादिति च तत्समभिव्याहृतपदं भूकृपदं तज्जिष्ठवृत्तेरुद्बोधकत्वं द्योतकत्वमनुसाक्षादित्यनयोरस्तीति तयोस्तत्त्वम् । एवं प्रकृते विजयते इत्यत्रापि वीत्युपसर्गस्य द्योतकत्वं बोध्यमिति भावः ।

(२) पूर्वाद्धे कथितास्तुर्थपञ्चमाध्यायवर्त्तिनः ।

प्रत्यया अथ कथ्यन्ते तृतीयाऽध्यायगोचराः ॥

इति श्लोकाकारः । चतुर्थपञ्चमाध्यायस्थप्रत्ययाभिधानोत्तरतृतीयाध्यायस्थप्रत्ययाभिधानं करोमीत्यर्थः ।

लः कर्मणि च भावे--ननु लाघवात् लकाराणां कृतावेव (१)शक्तिरभ्युपेया न तु कर्तरि तत्र तदभ्युपगमे गौरवस्य प्रतिभासमानत्वात् प्रथमान्तपदेनैव कर्तुर्लोभाच्च । प्रकृत्यर्थप्रत्ययार्थयोः सहार्थत्वे प्रत्ययार्थस्यैव प्राधान्यादाख्यातायै धात्वर्थस्य विशेषणत्वम् । आख्यातायै च प्रथमान्तार्थस्य विशेषणत्वम् । अनुकूलत्वमाश्रयत्वच्च सम्बन्धः । तथा च चैत्रः पचतीत्यादौ विक्लित्यनुकूलव्यापाराऽनुकूलकृतिमांश्चैत्र इति बोधः । रथो गच्छतीत्यादौ रथस्याचेतनत्वेन यत्नशून्यत्वादाख्यातस्य व्यापारे आश्रये वा (२)लक्षणेत्याहुस्तात्किंकाः ।

तत्तुच्छम् । युष्मदस्मदोर्लकारेण सति सामानाधिकरण्ये एव पुरुषव्यवस्थोपपत्त्या लकाराणां कृतौ शक्त्यभ्युपगमे कृत्याश्रयस्य कर्तृत्वेन लकारेण युष्मदस्मदोरसामानाधिकरण्येन तदनुपपत्तेः । लस्थानिकादेशभूततिबादिभ्यः कृतिमात्रबोधवत्तत्स्थानिकादेशभूततृशानजादीनामपि लादेशाऽविशेषेण तेभ्यः कृतिमात्रबोधापत्तेश्च । नचाऽऽश्रयाश्रयिभावेन कर्मणि सम्प्रदाने च कृतेरन्वयात्तेभ्यः कृतिमात्रबोध इष्ट एवेति वाच्यम् । (३)(नामार्थयोरभेदातिरिक्तः सम्बन्धोऽव्युत्पन्नः)इति व्युत्पत्तेर्जागरूकत्वेनाऽऽश्रयाऽऽश्रयिभावेनान्वयाऽनुपपत्तेः । नच (फलमुखगौरवं न दोषोत्पादकमिति न्यायसद्भावाच्छत्रादीनां कर्तरि शक्तिस्तिबादीनां कृतावेव सेति वाच्यम् । लाघवात्स्थानिन एव वाचकत्वं नत्वादेशानां तेषां बहुत्वेन गौरवमिति तव पक्षः । तथा च तिबादीनां शत्रादीनां च स्थानिस्मारकत्वेन लिपिस्थानीयत्वं बोधकत्वं तु लकारस्यैव तस्य च लकारस्य शत्राद्यन्ते कर्तरि शक्तत्वेन तिबादीनां कृतिमात्रबोक्त्वाऽनुपपत्तेः । नच लकाराणामनेकार्थत्वेन न काचिदनुपपत्तिरिति वाच्यम् । (अन्यायश्चानेकार्थत्वमिति न्यायस्य जागरूकत्वात् ।

न च (लः कर्मणि)इति सूत्रे कर्तृकर्मपदयोर्भावप्रधानत्वेन कर्तृत्वं कृतिः कर्मत्वं फलं तयोः शक्तौ सूत्रस्वारस्यम् । कर्मप्रत्ययान्ते पच्यते ओदनो देवदत्तेनेत्यादौ देवदत्तनिष्ठकृतिजन्यव्यापारजन्यविकृतिमानोदन इति बोधः । 'कर्तरि कृदि' तिसूत्रे कर्तरीतिपदस्य धर्मिप्रधानतया शत्रादीनां कृत्याश्रये शक्तिरिति वाच्यम् । कर्तरि कृदिति सूत्रस्थकर्तृग्रहणस्यैव लः कर्मणीत्यत्र चकारेणाऽनुवृत्तत्वाद् भावप्रधानेऽस्वारस्यात् । (स्थान्यर्थोभिधानसमर्थस्यैवादेशत्वमिति न्यायेन शत्रादीनां स्थान्यर्थेन निराकांक्षत्वेनाऽऽकांक्षितविधानस्यैव ज्या-

(१) शक्तिरिति । ननु कस्तावच्छक्तिपदार्थ इति जिज्ञासायामुच्यते--वैयाकरणनये वाच्यवाचकभावात्मकसम्बन्ध एव शक्तिपदार्थः । उक्तं च नागेशेन मञ्जूषायाम्--तस्मात्पदपदार्थयोः सम्बन्धान्तरमेव शक्तिः वाच्यवाचकभावाऽपरपर्यायेति । सम्बन्धान्तरमित्यस्य वाच्यवाचकभावरूपसम्बन्ध इत्यर्थः । गदाधरमते तु अर्थनिरूपितपदनिष्ठसंकेतलक्षणोभयान्मकत्रुत्तिरेव शक्तिपदार्थः ।

(२) लक्षणेति । तार्किकमते--स्वशक्यसम्बन्धरूपो लक्षणापदार्थः । वैयाकरणनये अप्रसिद्धायाः शक्तेरेवाभ्युपगमात् लक्षणा नास्त्येव तदुक्तं नागेशेन मञ्जूषायाम्--शक्तिर्द्विविधा प्रसिद्धाऽप्रसिद्धा चेति ।

(३) नामार्थद्वयस्याऽभेदसम्बन्धेनैवान्वयो भवति न तु तदतिरिक्तसम्बन्धेन यथा नीलो घट इत्यादौ नीलघटयोः । नीलाऽभिज्ञो घट इति बोधः ।

यस्त्वमिति न्यायेन कर्तरि कृदित्यनेन शक्तिग्रहाऽभावात् । नच नामार्थयोरभेदान्वयाऽनु-
रोधेन शतृशानजादीनां कर्तरि शक्तौ न कोऽप्युक्तदोष इति वाच्यम् । पचति कल्पं पचति-
रूपं देवदत्त इत्याद्यनुरोधेन तिङ्ध्वपि कर्तुर्वाच्यत्वस्यैव समुचितत्वात् । किञ्च कृतेर्लकार-
वाच्यत्वे रथो गच्छतीत्यादावाऽऽश्रये लक्षणाऽभ्युपगतौ गोरवापत्तिः । सिद्धान्ते कर्तरि
प्रत्यये कर्तुरभिहितत्वं कर्मणि प्रत्यये तु तस्यैव तत्त्वम् । इदानीं कृतौ प्रत्यये तस्या एवा-
ऽभिहितत्वेन कर्तुरनभिहितत्वादभिहितत्वाऽनभिहितत्वव्यवस्थोच्छेदापत्तिश्च । नच, अन-
भिहितसंख्याके विभक्तिरिति (अनभिहिते) इत्यर्थकरणेन न दोष इति वाच्यम् । कृतद्धि-
तसमासैः संख्याऽभिधानस्याऽप्रसिद्धत्वात् । किञ्च (स्थालीस्थे यत्ने पचिना कथ्यमाने स्था-
ली पचती)ति (कारके) इत्यधिकारसूत्रस्थभाष्यप्रयोगाद्व्यापारसामान्यस्य यत्नस्याऽपि
धातोरेव लाभात् अनन्यलभ्यस्यैव शब्दार्थत्वेन कृतौ शक्तेस्तद्व्याऽसम्भवादित्यलम् ॥

भू सत्तायाम् । धातुसूत्रमिदम् । सत्तायामर्थे भूशब्दः साधुरिति तदर्थः । ननु
बहुनां सत्तात्तान्विहाय भूधातोरेव प्रथमोपादाने को हेतुरिति चेन्न । (१)(अशोकवाटिका)
न्यायेन तस्यादावुपादानात् । वस्तुतस्तु भूशब्दस्य महाव्याहृतिरूपत्वेनाऽनायासमङ्ग-
लार्थमादौ तदुपादानमिति बोध्यम् ॥

अतो दीर्घो यजि । (तुरुतुशम्यमः सार्वधातुके) इत्यतोऽनुवृत्तस्य सार्वधातुक-
स्याऽभावे केशवः, अङनेत्यादौ दीर्घापत्तिः । केशवशब्दात् (केशाद्दोऽन्यतरस्यामि)ति वप्र-
त्ययः । अङ्शब्दात्पामादित्वाच्च । नच (शृङ्गुन्दाभ्यामारकन्) (हृदयाच्चालुरन्यतर-
स्यामि) त्युभयत्राऽकारोच्चारणसामर्थ्यात्तद्धिते दीर्घाऽप्रवृत्तिज्ञापनाच्च दोष इति वाच्यम् ।
उक्तरीत्योक्तकल्पनापेक्षया क्लृप्तसार्वधातुकसम्बन्धस्यैव ज्यायस्त्वमेवेति ज्ञापने तयोर्जा-
पकत्वमिति तदाशयात् । नच सुपि चेति सूत्रस्य सार्वधातुकसम्बन्धाऽभावेऽधातुप्रत्यये यदि
दीर्घस्तर्हि सुप्येवेति नियमार्थत्वेनोक्तस्थलीयापत्यभावेन तदनुवृत्तिर्निष्फलैवेति वाच्यम् ।
सुपि चेत्स्याऽभावे यज्वभ्यां युवभ्यामित्यादावतो दीर्घो यजीतिदीर्घापत्तेर्दुर्वारत्वाच्चि-
वृत्त्यर्थन्तस्यावश्यकत्वेन नियमत्वायोगादुक्तस्थले दोषस्य तादवस्थ्यात् । नच (नलोपः
सुबिति) सूत्रेण दीर्घे नलोपाऽसिद्ध्या न दोष इति वाच्यम् । यजादित्वमात्रस्य निमित्त-
तावच्छेदकत्वेन तस्य सुप्त्वव्याप्यत्वाऽभावात्सुप्त्वतद्व्याप्यधर्मावच्छिन्ननिमित्तकार्याऽप्रा-
प्त्या नलोपः सुबिति सूत्राऽप्रवृत्तेरितिसंक्षेपः ॥

ननु अत आदित्येव सिद्धे दीर्घग्रहणं व्यर्थमिति चेन्न । दीर्घ एव यथा स्यादित्येव नियमा-
र्थत्वेन तस्य सार्धक्यात् । अत एव पचामीत्यादौ [अनन्त्यस्यापि प्रश्नश्चाख्यानयोरिति
प्लुतो नेति । नचाऽनन्त्यस्य पदस्य ढेरिति तत्सूत्रार्थे कथन्तत्र तत्प्राप्तिरिति वाच्यम् ।
दीर्घग्रहणसामर्थ्यादनन्त्यविषय एव तत्सम्बन्धेन वाक्यट्योः क्लृप्तसम्बन्धन्यागे बीजाऽभा-
वात् । तेन वाक्यस्थानन्त्यस्य पदस्याचः प्लुतः स्यादनन्त्यपदस्य च ढेरिति तदर्थः । यत्तु
आदिति कृतेऽपि तपरकरणसामर्थ्यात्प्लुताऽभावस्य सिद्धत्वेन व्यर्थमेव दीर्घग्रहणमिति के-

(१) अशोकरोपणवाटिकानिर्माणयोर्मध्ये लाघवादशोकनिर्माणमेव प्राक् युक्तमिति
तदभिप्रायः ।

चित्तज्ञ तथा सति करिष्यामीत्यत्रोदात्तस्य स्यशब्दस्याऽऽन्तरतम्यात्प्राप्तस्याऽप्युदात्तत्व-
स्य बाधापत्तेरित्यलम् ॥

परोक्षे लिट् । परोक्षत्वञ्च साक्षात्कृतमित्येतादृशविषयताशालिज्ञानाविषयत्वम् ।
यद्विषयताशालिज्ञानानन्तरं साक्षात्कृतमित्याकारिका ज्ञाननिष्ठविषयताशालिनो विलक्षणा
प्रतीतिर्भवति तादृशविषयतानिरूपकं यद् ज्ञानं तदविषयत्वमित्यर्थः । तच्च ज्ञानमिन्द्रि-
यत्वावच्छिन्नकरणताकं ज्ञानम् । तच्च सन्निकृष्टविषयकमेवेति सन्निकर्षाप्रयोज्यत्वं लब्ध-
मिति परोक्षत्वं स्फुटमेवेति । ननु (क्रिया नामेयमत्यन्तापरिहृष्टा पूर्वापरीभूता न शक्या
पिण्डीभूता निदर्शयितुमिति भाष्यात्क्रियाया अतीन्द्रियत्वेन न परोक्षे इति व्यावर्तकमिति
चेन्न । पिण्डीभूता (समुदायभूता) यास्तस्या निदर्शयितुमशक्यत्वेऽप्यवयवशः साक्षात्कृत-
मितिप्रतीतिविषयत्वसम्भवात् । अन्यथा पश्य मृगो धावतीत्यत्र धावनक्रियाया दर्शन-
कर्मता न स्यादिति । व्यापारा ऽऽविष्टानामपि साधनानामेवेह परोक्षत्वस्य विवक्षणाज्ञोक्त-
दोषः । अयं पपाचेत्यानुरोधेन व्यापारानाविष्टानामित्यपि वदन्ति केचित् । स्वक्रियायाः
स्वप्रत्यक्षत्वात् (१) व्याप्तेने किरणावलीमुदयनः । (२) चक्रे सुबन्धुः इत्यादयः प्रयोगा
असंगता एव । व्यासङ्गादिना स्वक्रियायाः प्रत्यक्षत्वोपपादनेऽप्यनद्यतनातीतत्वयोरभावेन
तदर्थकस्य लिटोऽप्यसम्भवादिति दिक् ॥

नित्यत्वाद्बुक् गुणवृद्धौ बाधत इति । गुणे वृद्धौ वा (अचः परस्मिन्नि) ति
स्थानिवद्भावाद्भूशब्दत्वेन बुकः प्रवृत्त्या कृताकृतप्रसंगित्वेन नित्यत्वमिति भावः । ननु [श-
ब्दान्तरस्य प्राप्नुवन्विधिरनित्यः] इति परिभाषया वुग्विधायकस्यानित्यत्वसुचनान्ति-
त्यत्वाद्बुगितिकथनं न सङ्गतिमाप्नोतीति चेन्न । लक्ष्यानुरोधेनाऽत्रोक्तपरिभाषाया अप्र-
वृत्तेः । नच गुणवृद्धयोः कृतयोरपि [द्विर्वचनेऽधि] इत्यनेन स्थानिरूपातिदेशाद्बुकः प्रवृत्तौ
बाधकाऽभावान्मूलोक्तमसमञ्जसमिति वाच्यम् । प्रक्षालनाद्धि पङ्क्त्येति न्यायेन स्थानि-
रूपातिदेशपक्षानभ्युपगमेन द्वितीयायै बुकः प्राग्गुणवृद्धयोरप्राप्त्या मूलोक्तस्य सामञ्जस्यात् ॥

भवतेरः । प्रयोगे दृष्टानाम्भुवामनुकरणाद्भूशब्दात् [इकृतिपौ धातुनिर्देशे] इति
द्वितीयायै रूपसिद्धिः । ननु शपः कर्त्रर्थे विधानेन दितपोऽकर्त्रर्थत्वात्तदप्राप्त्या रूपत्रोपपद्येतेति
चेन्न । (उपसर्गात्सुनोती) त्यादिनिर्देशात् (लोपः पिबतेरिच्चे)ति निर्देशाच्च दितप्रत्यय-
स्य कर्त्रर्थत्वाऽभावेऽपि विकरणप्रवृत्तेः सुलभत्वात् । दितपः कर्तृवाचकत्वाऽभावेऽपि भावक-

(१) वैशेषिकदर्शनस्य किरणावलीव्याख्यायामुदयनाचार्यस्यायं श्लोकः—

अर्थानां प्रविवेचनाय जगतामन्तस्तमः शान्तये
सन्मार्गस्य विलोकनाय गतये लोकस्य यात्रार्थिनः ।
तत्तत्तामसभूतभीतय इमां विद्यावतां प्रीतये
व्याप्तेने किरणावलीमुदयनः सत्कर्तृजोमयीम् ॥

(२) सुबन्धुकविकृतवासवदत्तानामगद्यकाव्ये कवेरिदं पद्यम्—

सरस्वतीदत्तवरप्रसादश्चके सुबन्धुः सुजनैकबन्धुः ।
प्रत्यक्षरश्लेषमयप्रबन्धविन्यासवैदग्ध्यनिर्धिर्निबन्धम् ॥

र्मणोरपि प्रवृत्तिः । केचित्तु—रितपः शकारोच्चारणसामर्थ्यादकर्त्रथेऽपि शपि रूपसिद्धिः । नच शकारोच्चारणाऽभावे तपि आर्द्धधातुकत्वेन प्रकृते ब्रवीतिरित्यत्र चेडापत्तेर्दुर्वारत्वात्तद्व्यावृत्त्यर्थं शकारोच्चारणमावश्यकमिति वाच्यम् । शकाराऽभावे तपि आर्द्धधातुकत्वेऽपि (तितुत्रे) ति सूत्रेण निषेधाच्चकारोच्चारणस्यैतदव्यावर्तकत्वेन वैयर्थ्यस्य स्पष्टत्वात् एवञ्च शकारोच्चारणस्यैतदव्यावर्तकत्वेन वैयर्थ्यस्य स्पष्टत्वात् । एवञ्च शकारोच्चारणसामर्थ्यादेवात्र शपः प्रवृत्त्या रूपमिति वदन्ति ॥

अनद्यतने लुट्—अत्रानद्यतनत्वं नाम, अतीताया रात्रेः पश्चाद्धेनाऽऽगामिन्या रात्रेः पूर्वाद्धेन सहितो दिवसोऽद्यतनस्तद्भिन्नोऽनद्यतन इति ॥

ननु (पुगन्तल्लघूपधस्य चे)त्यत्र सार्वधातुकार्द्धधातुकयोरित्यस्याङ्गविशेषणत्वे सार्वधातुकार्द्धधातुकाऽव्यवहितस्याङ्गस्येको गुणो भवतीत्यर्थकरणे भिन्नतीत्यत्रापि गुणापत्तिः । तयोरिको विशेषणत्वे तु भेत्तेत्यत्राऽपि गुणो न स्यात्तत्कारूपस्यैकवर्णस्य व्यवधानेन सार्वधातुकाव्यवहितत्वाऽभावादित्याशङ्क्य समाधत्ते—येन नाव्यवधानं तेन व्यवहितेऽपि भवतीति—यद्वर्णकर्तृकव्यवधानशून्यत्वं न सम्भवति तद्वर्णव्यवधानेऽपि भवतीति तदर्थः । तथाच सूत्रसार्थक्यायैकवर्णव्यवधाने प्रवृत्तावप्यनेकवर्णव्यवधानेऽप्रवृत्त्या भेत्तेत्यत्र गुणो जातः, भिन्नतीत्यादौ तदभावश्च । (दीधीवेवीढामि)त्यत्रत्येङ्ग्रहणस्यैवात्र ज्ञापकत्वम् । तथाहि अस्मिन्निषेधसूत्रे गुणाऽभावार्थमेवेदो ग्रहणम् । उक्तीत्वा गुणाऽभावोपपादनेन व्यर्थमेवेदो ग्रहणम्, ज्ञापिते तूक्तार्थे सर्वं समञ्जसमिति दिक् ॥

ननु भवतादित्यनुपपन्नम्, तुहिस्थानिकादेशभूतस्य तातडो डित्वेन तस्याऽनेकालत्वेऽपि आनडादाविव बाधकस्य (डिच्चे)त्यस्य सङ्गावात्तेनाऽन्त्यस्थाने तातड्प्रवृत्तेर्बाधनादिति चेन्न । अनन्यफलकडित्वे आनडादौ चरितार्थस्योक्तशास्त्रस्य गुणवृद्धिप्रतिषेधसम्प्रसारणादिफलकतातड्डित्वे मन्द इव प्रवृत्तो(अनेकालि)त्यनेन परेण बाधात् । अनडादौ डित्वस्याऽन्त्यादेशातिरिक्तफलान्नास्ति । नच सर्वादेशे गुणवृद्धिप्रतिषेधसम्प्रसारणाद्यर्थत्वम्, गुणवृद्धिप्रतिषेधसम्प्रसारणाद्यर्थत्वे सति सर्वादेशत्वमित्युभयोः परस्परपक्षणादन्योन्याश्रय इति वाच्यम् । (एरुरि)त्येतदनन्तरं (तिह्योस्तादाशिष्यन्यतरस्यामि)ति न्यासे इकारस्याऽनुवृत्त्यैव सिद्धौ डित्वस्य सर्वादेशत्वविधानार्थत्वकल्पनयोक्तदोषाऽयोगादित्याशयेनाह—अनेकालत्वात्सर्वादेशः । यद्यपि डिच्चेत्यादि ॥

प्रवर्तनायां लिङ् इत्येव सुवचम् । चतुर्णां ग्रहणं प्रपञ्चार्थमिति । अत एव, अस्ति प्रवर्तनारूपमनुरूपं चतुर्ध्वपि ।

तत्रैव लिङ् विधातव्यः किं भेदस्य विवक्षया ॥

न्यायव्युत्पादनार्थं वा प्रपञ्चार्थमथापि वा

विध्यादीनामुपादानं चतुर्णामादितः कृतम्

इति भूषणग्रन्थः सङ्गच्छते । प्रवर्तनात्त्वञ्च, प्रवृत्तिजनकज्ञानविषयतावच्छेदकत्वम्, तच्छेदसाधनत्वस्यास्तीति तदेवाऽर्थादिष्टसाधनत्वमेव विधर्थः ॥

ननु लिङो डित्वात्तत्स्थानिकादेशे च स्यानिवज्जावेन डित्वस्यानयनादचारिताथ्यं (अवयवेऽचरितार्थो विधिः समुदायस्योपकारक)इतिन्यायेन समुदाये तत्त्वादिष्टसिद्धौ पुनर्या-

सुटो डित्वविधानं व्यर्थमित्याशङ्क्य समाधत्ते—डित्वोक्तेर्ज्ञायते क्वचिदनुबन्धकार्ये-
पीत्यादि—अयम्भावः, डित्वविधानसामर्थ्यात् न ल्यपीतिज्ञापकज्ञापितस्य क्वचिदनुब-
न्धकार्येऽनल्लिङ्गाविति निषेधाप्रवृत्तिरूपस्य क्वाचित्कत्वबोधनेन डित्वोक्तित्वयोरनतिदेशेन
वक्ष्यमाणेत्यत्र (डिह्वाणञि)ति डीप्सिद्धिः । ननु (डिच्च पित्रे)ति भाष्यादुक्तज्ञापनास-
म्भवात्तत्रत्यदोषस्तदवस्थ एवेत्यरुचेराह—श्नः शानचः शित्वमपीति—वक्ष्यमाणेत्य-
त्र स्फुटतयोपपादनादलमिहोपपादनेन ॥

ननु सामान्यशास्त्रस्य विशेषशास्त्रेण बाध इत्यभियुक्तोक्त्या सुटो विशेषविहतत्वेन
(१) येन नाप्राप्ति न्यायेन सुटा यासुट्बाधः स्यादित्यत आह—सुटा यासुड् न बाध्यत
इति । विषयभेदादिति—विषयभेदेन बाध्यबाधकभावाऽभावादत एव (असम्भव एवापवा-
दत्वमिति वार्तिककृदुक्तिः सङ्गच्छते) । सत्यपि सम्भवे बाधनम्भवति यथादधिदानात्प्राक्
तदुत्तरम्वा तद्विधानेन दधिदानबाधः, अत एव तिसृणामित्यत्राचिरादेशेन नुटो बाधः कुतो
नेत्याशङ्क्य नतिसृचतस्त्रिति ज्ञापकेन न नुडिति समाहितम्, तथाच प्रकृते पूर्वप्रदर्शित-
दोषस्तदवस्थ एवेतिवाच्यम् । यासुट् परस्मैपदेष्वित्यत्र विषयसम्भ्या अङ्गीकारात्परस्मै-
पदविषयतायामेव लिङो यासुट्विधानेन तदानीं सुटोऽप्राप्त्या बाध्यबाधकभावाऽभावात्
अत एव लिङोयासुट् तत्कार्यकारयोः सुडित्युक्तं दीक्षितेन । विषयभेदादित्यस्य प्राप्तिविष-
यभेदात्प्राप्तिक्षणभेदादित्यर्थः । वस्तुतस्तु (यासुड्विषये सोयुटः प्रतिषेधो वक्तव्य) इति
वार्तिकेन प्रकृते बाध्यबाधकभावाऽभावकल्पनम् । यौगपद्यासम्भवरूपविप्रतिषेधाऽभावान्न
परत्वेन सुटा यासुट्बाध इत्याहुः केचित् ॥

ननु (लिङः सलोपोऽनन्त्यस्ये) त्यनेन सार्वधातुकलिङ्सम्बन्धिनोऽन्त्यभिन्नसकारस्य
लोपविधानात्सुटो लिङ्स्थानिकादेशावयवत्वेन विधीयमानत्वेन तलोपेऽपि यासुटः सकारस्या-
ऽन्त्यात्वाल्लोपो न स्यादिति चेन्न । अवयवाऽवयवस्यापि समुदायप्रत्ययवत्वमित्याश्रय-
णात्सुटोऽपि लिङ्भक्तत्वेन तदीयसकारलोपोपपत्तेः । नच (लक्ष्ये लक्षणं सकृदेव प्रवर्त्तते)
इति न्यायस्य जागरूकत्वाद्यासुट्सकारलोपो न स्यादिति वाच्यम् । लक्ष्यभेदेन तदुपपत्तेरि-
त्याशयेनाह—सकारद्वयस्यापि निवृत्तिरिति ॥

ननु 'अतो येय' इत्यत्रानुवृत्तसार्वधातुकग्रहणाभावे चिकीर्ष्यादित्यत्रार्द्धधातुकेऽपीया-
पत्तिः । नच (अतो लोप) इत्यनेनाकारलोपेऽन्तःपरत्वाऽभावादेवेयं न स्यादिति वाच्यम् ।
(२) मध्येऽपवादन्यायेन पूर्वविधेरतो लोप इत्यस्य बाधात्तत्रोक्तापत्तेर्दुर्वारत्वादित्याह—सा-
र्वधातुके किम्, चिकीर्ष्यादिति—अयम्भावः, चिकीर्ष्यादित्यत्रेयविधानेन चरितार्थ-
स्यातो येय इत्यस्य (अतो दीर्घो यञि) इत्यनेन बाधादीर्घस्यैव दुर्वारतया भवेदित्यत्रेयं न
स्यादित्यतिव्यासिदोषपरिहाराय सार्वधातुकग्रहणमावश्यकमिति भावः ॥

ननु णत्वविधायकशास्त्रे संहिताधिकारात्संहिताविवक्षणे णत्वं तदविवक्षणे णत्वाऽ-

(१) येन नाप्राप्ति यो विधिरारभ्यते स तस्य बाधको भवति । इति न्यायस्वरूपम् ।
यत्कर्तृकावश्यप्राप्तौ यस्य विधेरारम्भः स विधिस्तस्य (अवश्यप्राप्तस्य) बाधको भवतीत्यर्थः ।

(२) मध्येऽपवादाः पुर्वान्विधीन्बाधन्ते नोत्तरानिति न्यायस्वरूपम् ।

भाव इति विकल्परूपसिद्धौ विभाषाग्रहणं व्यर्थमिति चेन्न । असमस्तेष्वप्युपसर्गेषु संहिताया नित्यत्वज्ञापनेन चरितार्थत्वादित्याह—इहोपसर्गाणामसमस्तत्वेऽपि संहिता नित्येति ॥

तदुक्तम्—

संहितैकपदे नित्या नित्या धातूपसर्गयोः ।

नित्या समासे वाक्ये तु सा विवक्षामपेक्षते ॥

ननु (इजादेश्च गुरुमतोऽनुच्छः) इत्येतत्सूत्रविहिताऽऽमृष्टकमकारस्य हलत्वेनेत्संज्ञा स्यादत आह—आमो मकारस्य नेत्वमिति—यद्यत्र मकारस्येत्संज्ञा स्यात्तदा आस्-धातोः कास्धातोश्चाऽऽमृद्धिधानं व्यर्थं स्यात्तत्रापीत्संज्ञा दुर्वास्त्वादिति तत्सामर्थ्यादित्संज्ञा-ऽभावकल्पनेन न प्रकृतेऽपि काप्यापत्तिः । नच मित्त्वादन्त्यादयः परत्वसामर्थ्यादन्जातवि-रोधिन्यायेन सर्वर्णदीर्घस्यैव बाधोऽस्त्विति वाच्यम्, सर्वर्णदीर्घबाधापेक्षया इत्संज्ञाबाध-स्यैव समुचितत्वात् ॥

ननु (कृञ्चानुप्रयुज्यत) इत्यतः कृजोऽनुवृत्त्यैव सिद्धे (आम्प्रत्ययवत्कृजोऽनुप्रयोगस्ये) त्यत्रत्यकृञ्ग्रहणं फलाभावाद् व्यर्थं सज्ज्ञापयति भवत्यन्यस्याऽप्यनुप्रयोगः तेन (कृभ्वस्ति-योगे सम्पद्यकर्तरि चिवः) इत्यत्र कृशब्दमादाय कृज्प्रत्याहाराश्रयणेन कृभ्वस्तीनाम-नुप्रयोगलाभः । तेषां कृभ्वस्तीनां क्रियासामान्यवाचकत्वेनाऽऽम्प्रकृतीनां क्रियाविशेषवा-चित्वेन तदर्थयोरभेदान्त्रयः । सामान्यविशेषयोर्धटो नीलघट इत्यादौ विधेयांशेऽधिकाव-गाहिशाब्दबोधस्य नवीनैरभ्युपगमात् । नचोक्तरीत्या कृभ्वस्तिलाभे सम्पदोपि प्रत्याहा-रान्तर्गतत्वेन लाभात्कुतो न प्रयोग इति वाच्यम् । तस्य तथात्वेऽप्यनन्वितार्थत्वेनाऽप्र-योगात् । तथाच, एधांचक्रे इत्यादित एककर्तृकभूतानद्यतनपरोक्षकालिकवृद्धयभिन्नक्रियेति शाब्दबोधः ॥

ननु अंगेन प्रत्ययाक्षेपः किमर्थं इत्यभिप्रेत्याशङ्कते—प्रत्यये किमिति—उत्तरयति—यत्र-श्चेति—अयम्भावः । प्रत्ययग्रहणाऽभावे (उरदि)त्यस्य परनिमित्तकत्वाऽभावात्स्थानिवत्त्वा-ऽभावेन(न सम्प्रसारणे सम्प्रसारणमितिनिषेधाऽप्रवृत्त्या सम्प्रसारणापत्तिः, सति प्रत्ययग्रहणे तु नेति । उरदत्वस्य परनिमित्तत्वसिद्धयर्थत्वादेव भगवता भाष्यकृताऽऽसप्तमसमाप्तेरङ्गाधि-कार उक्तः । आसप्तमसमाप्तेरङ्गाधिकारे भाष्यप्रामाण्यादङ्गसंज्ञायाः प्रत्ययनिमित्तत्वेन तद्व-द्वारा (उरदि) त्यस्य परनिमित्तत्वमिति भावः । नचाङ्गसंज्ञाद्वारा निमित्तत्वमित्यस्याङ्ग-संज्ञाम्प्रति प्रत्ययस्य निमित्तत्वेनोरदत्वम्प्रति निमित्तत्वमित्यर्थो वाच्यः, सच न युक्तः, प्र-त्ययस्य साक्षान्निमित्तत्वानुपपादनादिति वाच्यम् । प्रत्यय इत्यस्यावृत्त्योक्तार्थस्य युक्त-त्वादिति ।

एकाच उपदेशेऽनुदात्तात्—ननु एकाजनुदात्तयोस्सत्त्वादुपदेशपदं क्वाऽन्वेतीत्या-शङ्कायामाह—उपदेश इत्युभयान्वयीति—मध्ये पाठात् (देहलीदीप) न्यायेन [काका-क्षिगोलक] न्यायेन बोभाभ्यां सम्बध्यत इत्यर्थः । नचानुदात्तपद एव सम्बन्धोऽस्तु एकाचि मास्त्वसाविति वाच्यम् । तथा सति पिपक्षति विभत्सतीत्यादाविण्निषेधाऽनापत्तेः । नचै-काचि पद एव सम्बन्धोऽस्तु मास्त्वनुदात्तपदे तत्सम्बन्ध इति वाच्यम् । सत्येवं कर्तुं हर्तु-

मिति तुमज्जन्ते इण्निषेधाऽनापत्तेः । इत्युभयत्रोपदेशपदसम्बन्ध आवश्यक इति भावः ॥
 एकाचः किमिति—ननु एकाज्ग्रहणाऽभावे जंघनितेत्यादौ यङ्लुगन्ते निषेधस्य दुर्वा-
 रत्वेन व्यर्थमेव तदिति वाच्यम् । [स्थालीपुलाक] न्यायेन वक्ष्यमाणपरिभाषाज्ञापनेन तस्य
 सार्थक्यात् । तदाह—(१) शितपाशपानुबन्धेनेत्यादि—नच [श्रुत्युक्तः किती] त्यत्रैका-
 ज्ग्रहणस्यानुवृत्त्यर्थत्वेन कथमुक्तार्थं ज्ञापकत्वमिति वाच्यम् । तथा सति लक्ष्यानुसारेणै-
 वोक्तनिषेधज्ञापनादित्याहुर्वाचीनाः । नञ्यास्तु, एकाज्ग्रहणमुत्तरार्थमित्युक्तवता भाष्य-
 कृता [एकाच उपदेश] इत्यत्रैकाज्ग्रहणस्यानावश्यकत्वं बोधितम् । नचेह किञ्चित् त्रपो इतीति
 भाष्येणोत्तरार्थस्याप्यैकाज्ग्रहणस्येह करणं युक्तमिति वाच्यम् । भाष्यकृतैवाऽत्रैकाज्ग्रहणस्य
 वैयर्थ्योपपादितत्वात् । नच हन्तिरूपोपदेशे वधादेशस्यैकाचत्वान्निषेधः स्यादेवेति वाच्यम् ।
 साक्षादुपदेशसम्भवे परम्परोपदेशग्रहणे मानाभावेनादोषात् । नच शितपाशपेत्याद्युक्तज्ञापने
 ज्ञापकभूतैकाज्ग्रहणस्योत्तरार्थतया ज्ञापकत्वाऽभावाज्ज्ञापनासम्भवेन कथं यङ्लुकि तत्का-
 र्याप्रवृत्तिरिति वाच्यम् । यङ्लुक्कण्डसत्त्वेन छन्दसि दृष्टस्यैवाऽनुविधानेन सर्वेष्टसि-
 ष्ठेरिति दिक् ॥

ननु अनयोः पूरयोः कटं कुर्वित्यादौ यथा उभयपूरनिर्मितकटपदोत्तराम्बिविभक्तिगतै-
 कत्वविवक्षणं तथैवाऽच इत्यत्रडम्बिविभक्तिगतैकत्वस्य विवक्षणादेकत्वस्य संख्यात्वेन विशे-
 षणतया लक्ष्यानुरोधेन मत्वर्थलक्षणया एकाज्ज्वतो ग्रहणेन च सिद्धे व्यर्थमेकग्रहणमिति चेन्न ।
 तस्योपदेशत्वावच्छेदेनैकाचो ग्रहणमिति बोधनेन सार्थक्यात् । तेन नावधीदित्यादौ निषेधः
 स्थान्युपदेशे एकाचत्वेऽप्यादेशोपदेशेऽनेकाचत्वात् । नच [अद्वं नपुंसकम्] [आकडारादेका
 संज्ञा] इतिसूत्रद्वयस्थनपुंसकग्रहणैकाज्ग्रहणाभ्यां ज्ञापितस्य [सूत्रेलिङ्गवचनमतन्त्रमि] त्यस्य
 सत्त्वात्कथमुक्तप्रकारोपपत्तिरिति वाच्यम् । साक्षादुपदेशग्रहणेन चरितार्थत्वसम्भवे परम्परो-
 पदेशाङ्गीकारे बीजाऽभावात् ॥

आदेशश्चेह वैरूप्यसम्पादक एव गृह्यते । शसिदद्योः प्रतिषेधवचना-
 उज्ञापकादिति—अयम्भावः [अतएकहल्मध्येऽनादेशादेर्लिटि] इत्यत्राऽनादेशघटकाऽऽदे-
 शपदेन विरूपत्वसम्पादकस्य ग्रहणम् । प्रमाणञ्चात्र शसिदद्योः प्रतिषेधवचनमेव, तथाहि,
 तत्रोपदेशपदेनोक्तरूपाग्रहणे सरूपस्याऽऽप्यादेशस्य ग्रहणापत्त्या यस्याऽङ्गस्य लिङ्निमित्त
 आदेशो न भवतीत्युक्तसूत्रस्यार्थं शस्त्रातोर्द्विधातोश्चापि लिङ्निमित्तस्याऽऽदेशस्य सत्त्वा-
 देवाऽप्राप्त्या निषेधो व्यर्थः सन्नुक्तार्थं ज्ञापयतीति ॥

ननु उखधातोर्लिटि द्वित्वे हलादिः शेषे उत्तरखण्डाद्यवयवोकारस्य लघूपधगुणे उवङि (अतो
 गुणे) इतिपररूपे उवोखेतिरूपसिद्धिः, अत्र पररूपात्पाक् (हजादेशे) त्याम् कुतो नेत्या-
 शङ्कां समाधत्ते—सन्निपातपरिभाषया [इजादेरि] त्याम्नेति—द्वयोः सम्बन्धस्सन्नि-
 पातस्तल्लक्षणजायमानो विधिः स्वातिरिक्तसम्बन्धविधातकशास्त्रे निमित्तं न भवतीत्यर्थः ।
 तथाच प्रकृतिप्रत्यययोर्यः पूर्वापरीभावः सम्बन्धस्तल्लक्षणजायमानो लघूपधगुणविधिः स्वाति-
 रिक्तलिट्परत्वसम्बन्धविधातके आसि न निमित्तम्, आसि सति लिट्परत्वव्याघातः स्प-

(१) शितपाशपाऽनुबन्धेन निर्दिष्टं यद्गुणेन च ।

यत्रैकाज्ग्रहणं चैव पञ्चतीनि न यङ्लुकि ॥

ए एव । इजादेरित्यत्र गुरुमानिति नित्ययोगे मनुषो विधानान्नित्यं यो गुरुमानित्यर्थं एव वृद्धावित्यादावेवाऽऽम् न तु प्रकृते तत्प्रसक्तिरित्यन्ये ॥

ननु ऊखतुरित्यत्र पूर्वं कृते सवर्णदीर्घे तस्य पूर्वान्तवद्भावेनाऽभ्यासत्वेन [ह्रस्व] इत्यनेन कुतो न पुनर्ह्रस्व इत्यत आह—इह सवर्णदीर्घस्याऽभ्यासग्रहणेनेति—अयम्भावः । [वाणांदाङ्गं बलीयः] इत्यनया परिभाषयाऽन्तरङ्गमपि सवर्णदीर्घं बाधित्वा पूर्वं कृते ह्रस्वे ततो दीर्घे (लक्ष्ये लक्षण) न्यायेन न पुनर्ह्रस्वापत्तिः । नच पिष्टपेषणवद्ध्रस्वस्य ह्रस्वविधानस्य वैयर्थ्येन तच्छङ्कोत्थापनं निर्मूलमेवेति वाच्यम् । पर्जन्यवल्लक्षणप्रवृत्तेः सिद्धान्तसिद्धत्वेन फलाऽभावेऽप्यङ्गाऽवयवाऽभ्यासरूपस्थानिनि विधीयमानह्रस्वप्रवृत्तेरनिवार्यत्वात् । नच स्थोन इति भाष्यकृदुक्तोदाहरणादुक्तपरिभाषाऽनित्यत्वादप्रवृत्त्या द्वित्वनिमित्तको यो बहिरङ्गह्रस्वस्तदपेक्षयाऽन्तरंगसवर्णदीर्घस्यैव प्रवृत्त्या पुनरुक्तदोषस्तदवस्थ एवेति वाच्यम् । (पत्वतुकोरसिद्ध) इत्येतद्ध्रस्वप्रवृत्तेनाऽन्तरंगपरिभाषाया अप्यनित्यत्वादह्रस्वस्यैव परत्वात्प्रवृत्तेरिति ग्रन्थकर्तुराशयः । नन्यास्तु, अभ्यासविकारे बाध्यबाधकभावाऽभावान्द्रस्वदीर्घयोरेकदा प्राप्तौ (लक्ष्ये लक्षण) न्यायान्न पुनर्ह्रस्व इत्याहुः । उक्तपरिभाषया ह्रस्वहलादिशेषयोः समावेशे उक्तन्यायेन न पुनरसाविति केचित् ।

ननु कृष्ण इत्येषां प्रकृत्याश्रयस्य (एकाच उपदेशेऽनुदात्तादि)ति निषेधस्य प्राप्तत्वात् वृद्धवृजोस्तु उदात्तत्वेन (श्रयुक्तः किती)तिप्रत्ययाश्रयस्य निषेधस्य प्राप्तत्वाच्च, ग्रहणं व्यर्थम् । भारद्वाजनियमप्रापितेऽपि निषेधाय स्तुद्वादीनां सार्थक्यमित्याह—क्रादीनां चतुर्णां ग्रहणं नियमार्थमिति—नियमाकारस्तु मूल एव स्फुटत्वादत्र नोक्तः । अव्यवहितोत्तरत्वसम्बन्धानवच्छिन्नधातुत्वावच्छिन्नप्रकारतानिरूपितविशेष्यताप्रयोजकप्रत्ययघटितशास्त्रतः प्रकृत्याश्रयत्वम् । यावानिति । नञ्वाशब्दान्यतरप्रापित इत्यर्थः । तेन षिधू इत्यस्य सिषेधित्येत्येकमेव । यत्तु (अनन्तरस्यविधिर्वा भवति प्रतिषेधो वे)तिन्यायेन प्रक्रमाद्वा नञ्प्रापितस्यैव नियमस्तेनोक्तधातोरुभयमिति तन्न । (उपदेशेऽन्तत)इति सूत्रे नित्यानिट इत्यस्याङ्गिर्व्यावर्त्य इत्यर्थपरभाष्यासङ्कतिः । यदि च वाप्राप्तनियमो न स्यात्तदा तत्राऽप्युदित्वप्रयुक्तविकल्पस्य सद्भावात्तदसंगतिः । मम तु क्रादिनियमेन नित्य इडिति भावः । नान्येभ्य इति—तेन बभूविवेत्यादेः सिद्धिः । नियमाकारे प्रकृत्याश्रयः प्रत्ययाश्रयः इत्युक्तन्तत्र विचार्यते । अस्तु नाम प्रकृत्याश्रयनिषेधस्य नियमः वृग्रहणस्य ववर्थेत्यत्राप्राप्तनिषेधप्रापकत्वेन प्रत्ययाश्रयस्य नियमासम्भवात् । थलोऽकित्वेन न तत्र प्रत्ययाश्रयनिषेधप्राप्तिः । वृज उदात्तत्वेन नापि प्रकृत्याश्रयनिषेधप्राप्तिः । न चैवमपि वृडो नियमार्थत्वमस्त्विति वाच्यम् । तस्य विशेषरूपेणाऽत्राग्रहणात् । यद्यपि विशेषरूपेण तत्र वृजोऽपि न ग्रहणं तथाप्यप्राप्तनिषेधप्राप्तिफलकत्वेन वृज एव ग्रहणम् । एवञ्च (श्रयुक्तः किती) इति निषेधो दुर्वार एवेति चेदुच्यते, (बभूथाततन्थे) ति सूत्रे छन्दसि ववर्थेति निपातनेन भाषायां वृजस्थल इटः स्वीकर्तव्यत्वाद्वृग्रहणस्य थलविषयत्वाऽयोगेन वमादीनां च कित्वेन नियमस्य सुस्थत्वात् ॥

ननु संज्ञाशास्त्रस्य कार्यकालपक्षे न पृथग्वाक्यार्थबोधः किन्तु विधिवाक्येन सहैवेति सिद्धान्तः । तथा च (सन्वल्लघुनि) इति संज्ञाशास्त्रमेकाचो द्वेऽङ्गसंज्ञेति सहितमुपस्थितम् ।

ततश्च, अंगाभिन्नैकाचकर्मकं यद्द्विरुच्चारणं तत्र पूर्वोभ्याससंज्ञः सचाऽभ्यासः चङ्परकणि-
परकलघुपरकः सन्वद्भवतीत्यर्थ इति माधवमतम् । तदाह—(१)संज्ञायाः कार्यकाल-
त्वादिति—अजजागरदित्यत्र सन्वद्भाववारणाय वार्तिककृता (जागतैः प्रतिषेधो वक्तव्यः)
इति वार्तिकमारब्धम्, भाष्यकृता तु तत्प्रत्याख्यातम् । माधवमते सन्वद्भावस्य तत्राऽप्रा-
प्त्या तदुभयमपि विरुद्धमित्याह । ऊर्णा दीर्घ इति—तेन और्णुनवदित्यस्य सिद्धिः ।
नात्र सन्वद्भावोपयोगो णौ कृतादेशस्य स्थानिवद्भावेन निषेधेन वा नुशब्दद्वित्वे सत्यभ्या-
सेऽत्रणाऽभावात् । अर्थापयताविति—अर्थमाचष्ट इत्यर्थे णिच्यापुगागमे ततः च्लेश्रङि
दीर्घे (सन्वत्)इतीच्चे च, आर्ताथपदिति सिद्धम् । चकास्तौ तूभयमिदमिति—चङ्परे
णौ यल्लुपु इति व्याख्याने न स्यात् । चङ्परे णौ यदंगमिति व्याख्याने तु स्यात्, तेन अच-
चकासत् अचीचकासदिति रूपद्वयं सिद्धम् । ननु येनोभयार्थेनोक्तरूपद्वयसिद्धिस्तदर्थद्वयं
कथं लभ्यत इत्याह—णैर्विशेष्यं सन्निहितमिति—अत्र किम्प्रमाणमित्याकांक्षायामाह
—इति व्याख्याविकल्पस्य कैयटेनैव वर्णनादिति—चङ्पर इत्यावर्त्य अग्लो-
पविशेषणत्वेन योजितस्य फलमाह—णेरग्लोपेऽपि सम्बन्ध इति—श्रिद्रुषुपरतो-
ऽग्लोपित्वासम्भवेनात्रापि चङ्पर इत्येतावतैव णाविति लभ्यत इत्यवसेयम् । अगिताम-
पिसिद्धये इति—पचिकमिशकिप्रभृतीनामित्यर्थः । इत्संज्ञकानां लोपो न णिचं प्रतीक्षत
इत्याशयः ॥

ननु अयधातोरात्मनेपदित्वात्तत्तदज्ञानचो विधानस्यैव युक्तत्वाच्छतृप्रत्यासम्भवेन
(२)(उदयति विततोर्ध्वरश्मिरज्जावहिमरुचौ हिमधाम्नि याति चास्तम् ।
वहति गिरिरयं विलम्बघटाद्वयपरिवारितवारुणेन्द्रलिलाम् ॥
आह—इट कटि कटीत्यत्रेति । कटीत्यत्र इधातोः प्रश्लेषादयतिरूपस्य सम्भवेनोक्तकाव्यप्रयो-
ग उपपन्नः । पक्षान्तरेणोपपत्तिप्रकारमाह—यद्वा [अनुदात्तेत्त्वलक्षणमात्मनेपदमनित्य-

- (१) संज्ञायाः कार्यकालत्वादङ्गं यत्र द्विरुच्यते
तत्रैव दीर्घः सन्वच्च नानेकाक्षिति माधवः ॥ १ ॥
चकास्त्यर्थापयत्यूर्णात्यादौ नाङ्गं द्विरुच्यते ।
किन्त्वस्यावयवः कश्चित्स्मादेकाक्षिदं द्वयम् ॥ २ ॥
वस्तुतोऽङ्गस्यावयवो योऽभ्यास इति वर्णनात् ।
ऊर्णौ दीर्घोऽर्थापयतौ द्वयं स्यादिति मन्महे ॥ ३ ॥
चकास्तौ तूभयमिदं न स्यात्स्याच्च व्यवस्थया ।
णैर्विशेष्यं सन्निहितं लघुनीत्यङ्गमेव वा ॥ ४ ॥
इति व्याख्याविकल्पस्य कैयटेनैव वर्णनात् ।
णेरग्लोपेऽपि सम्बन्धस्त्वगितामपि सिद्धये ॥ ५ ॥

इति व्याख्यातकारिकासंग्रहः ।

- (२) उदयति विततोर्ध्वरश्मिरज्जावहिमरुचौ हिमधाम्नि याति चास्तम् ।
वहति गिरिरयं विलम्बघटाद्वयपरिवारितवारुणेन्द्रलिलाम् ॥
इति श्लोकाकारः ।

मि॥ति अत्र ज्ञापकं चक्षिडो डित्करणम् । तथा हि, चक्षिडो डित्करणाऽभावेऽनुदात्तत्वा-
देवात्मानेपदसिद्धौ व्यर्थन्तदुक्तायं ज्ञापकम् । अस्य भाष्येऽदृष्टत्वात्पूर्वप्रकारेणैवोपपाद्यः ।
तदस्वीकर्तृणाम् एव स इति भावः ॥

ननु प्यायधातोर्लिटि (लिटि धातोरनभ्यासस्य) (लिङ्यङोश्चे)ति सूत्राभ्यां युगपद्वित्व-
पीभावयोः प्राप्तौ परत्वाद्द्वित्वं बाधित्वा प्यायः पीभावे (सकृद्गतौ यद्वाधितं तद्वाधितमेव)इति
न्यायेन पुनर्द्वित्वं न स्यादित्यत आह—पुनः प्रसङ्गविज्ञानात्पीशब्दस्य द्वित्वमिति—
घटादिगणे येऽन्यविकरणा अनृद्यन्ते तेषां तत्तत्प्रयुक्ता एव विकरणाः । येतु भ्वादिस्था
एवानृद्यन्ते स्वतन्त्रा वा पठ्यन्ते तेषां शबेव । तेषु च येऽन्यत्राऽधीता इह पठ्यन्ते तेषामर्थ-
नियमः । यत्तिवैहैव पठ्यन्ते तेषामुपसर्गादिनाऽर्थान्तरपरत्वेपि मित्वमस्त्येवेति धातुवृत्त्या-
दिषु स्थितं तदेतत्स्वनयन्नुदाहरति—विघटयतीति । ननु घटधातोर्मित्वे (कमलभवनोद्घा-
टनं) (१)प्रविघाटयितेत्याद्यःप्रयोगा नोपपद्यन्ते इति चेन्न । चौरादिकस्यामितो घट संघात
इति धातोरुक्तरूपाऽभ्युपगमेनोपपत्तेः । नच भ्वादिस्थस्यैवोक्तधातोरत्रार्थान्तरे मित्वार्थ-
मनुवादादोषस्तदवस्थ एवेति वाच्यम् । अहेतौ स्वार्थे णिचि ज्ञपादिपञ्चातिरिक्ताश्रुरादयो
मितो नेत्यर्थक (नाऽन्ये मितोऽहेतावि)ति निषेधात् । अनुवादसामर्थ्येन मित्वबाधकल्पना-
पेक्षया स्वतन्त्रकल्पनस्यैव न्याय्यत्वात् । नच चुरादिपठितस्यैव घटधातोः पित्वार्थमिहानु-
वाद इति वाच्यम् । तथासति तत्रैव घटिषिति पठितुं युक्तत्वात् । प्यासश्रन्थेति युच्चा
एव प्राप्त्या पित्वे फले विशेषाऽभावाच्चेति भावः ॥

हलादिः शेषापवाद इति—यथास्थानिकहलादिः शेषापवाद इत्यर्थः । नचाऽभ्या-
सविकारे बाध्यबाधकभावाऽभावादिदमसंगतमेवञ्च वस्यैव सम्प्रसारणापत्तिरिति वाच्यम् ।
लिङ्यभ्यासस्योभयेषामित्यत्रोभयेषां ग्रहणसामर्थ्यात्सामान्यत एवाऽभ्यासलोपाभ्यासस-
म्प्रसारणविषये तन्न्यायाऽप्रवृत्तिज्ञापनेनादोषात् । सम्प्रसारणं तदाश्रयञ्च कार्यं बलवदि-
ति तूक्तसूत्रस्थोभयग्रहणवैध्यापस्या तत्सूत्रभाष्य एव प्रत्याख्यातमिति तदुपन्यासः केषा-
ञ्चिदयुक्त एवेति दिक् ॥

केचिद्घटादौ [अस्मृद्वत्वर] इति सूत्रे दीर्घस्थाने ह्रस्वं पठन्ति तन्नेति
माधव इति । सूत्रे दीर्घान्तपाठस्यैव सर्वसम्मतत्वादघटादावपि दीर्घान्त एव सर्वैः पठ्य-
ते । यद्ययं ह्रस्वान्तः स्यात्तदा दृढ इति धातुद्वयेन दद्रतुरितिरूपद्वयसिद्धौ (शृदृप्रां ह-
स्वो वे) ति वैकल्पिकह्रस्वविधायके दृग्रहणस्याऽऽनर्थक्यं स्यात् । नच विदारणेश्चै रूप-
द्वयसिद्धयर्थं तत्र दृग्रहणस्यावश्यकत्वेन कथं वैयर्थ्यमिति वाच्यम् । धातूनामनेकार्थत्वेन
समीहितरूपोपत्तेरिति तदाशयः ॥

श्रा पाके, श्रै इति कृतात्वस्य श्रा इत्यादादिकस्य च सामान्येनानुकरणम् ।

(१) किराताजुनीयकाव्ये २ सर्गे भारवेरयं श्लोकः—

अभियोग इमान्महीभुजो भवता तस्य कृतावधेः ।

प्रविघाटयिता समुत्पतन् हरिदश्वः कमलाकरानिव ॥

[(१) लुग्विकरणालुग्विकरणयो रलुग्विकरणस्य] (२) लक्षणप्रतिपदोक्तयोः प्रतिपदोक्तस्यैव ग्रहणमिति परिभाषाभ्यामिति—(स्वरतिसूति) इत्यत्र सूडिति पठितेनापि रूपद्वयोपपत्तौ सूतिसूयत्योः पृथग्ग्रहणं व्यर्थं सत्पूर्वपरिभाषां ज्ञापयति । द्वितीया तु न्यायसिद्धा । यद्यप्युक्तपरिभाषाद्वयस्य परस्परविरोधादिहाप्रवृत्तावपोष्टसिद्धिस्तथापीहोभयोरविरोधात्प्रवृत्तिरपि युक्तैवेति भावः ॥

ननु निशामनशब्दस्य शम आलोचन इत्यस्मान्निष्पन्नत्वेन विचारार्थकत्वादृशानार्थकत्वं न स्यादित्यत आह—निशानं चाक्षुषज्ञानमिति माधव इति—(अन्यमते ज्ञापनञ्च तदर्थः । ननूक्तशब्दस्यैतदर्थकत्वाभ्युपगन्तुणाम्मते (श्लाघन्हुङ् स्था) इत्यत्र ज्ञीप्स्यमानो बोधयितुमभिप्रेत इति वृत्तिग्रन्थे सङ्गतेऽपि मारणादिकञ्च तस्यार्थः । एवञ्च माधवमतेऽप्युक्तग्रन्थस्य सङ्गतिः । ननु ज्ञाधातोर्ज्ञपधातोश्च णौ मित्वाद्भ्रस्वेन भाव्यमित्याशङ्कते—कथं विज्ञापना भर्तृष्विति—समाधत्ते—माधवमते चाक्षुषज्ञाने मित्वाऽभावदिति । एवञ्च ज्ञाधातोर्बोधनेऽर्थे ज्ञापयति, ज्ञेस्तु ज्ञपयतीति माधवमते रूपद्वयं बोध्यम् ॥ ननु अनुपसर्गस्यैव ज्वलादेर्वैकल्पिकमित्वं सोपसर्गस्य तु नित्यमेव एवञ्च प्रज्वालयतीत्यनुपपन्नमित्याह—कथं तर्हि प्रज्वालयति उन्नामयतीति । उत्तरयति—घञन्तात्तकरोतीति णाविति ।

ननु (नोदात्तोपदेश) इति प्रतिषेधात्क्रमेणैव क्रम इत्येवं ननु क्राम इति तथा च संक्रामयतीत्यनुपपन्नमित्याह—कथं संक्रामयतीति—समाधानमाह—‘मितां ह्रस्व’ इति सूत्रे ‘वाचित्तविराग इत्यतो वेत्यनुवर्त्य व्यवस्थितविभाषाश्रयणादितिवृत्तिरुदिति । एवञ्च क्वचित् णौ मितां ह्रस्व इत्यस्य न प्रवृत्तिरिति भावः । एतेन

इति जित्वा दिशो जिष्णुर्न्यवर्तत रथोद्धतम् ।

रजोविश्रामयन् राज्ञां धुर्यान् विश्रमयेति सः ॥

इति व्याख्यातम् । घञन्तात्क्रमशब्दात्प्रज्ञाद्यणि क्रामशब्दं स्वीकृत्य ततस्तत्करोतीति णावुक्तप्रयोगसिद्धिरिति केचित् ।

ननु (न कम्यमिचमामि) न्येनेन दर्शनार्थं शाम्यतेमित्वाभावविधानेन दर्शनातिरिक्तार्थं मित्वाद्भ्रस्यमाणप्रयोगानुपपत्तिरित्याह—कथं तर्हि (३) निशामय तदुत्पत्तिमिति—चौरादिकस्य शम आलोचने इत्यस्योक्तरूपम् । नचैवं रत्योक्तप्रयोगनिष्पत्तावपि

(१) स्वरतिसूतीतिसूत्रे सूडिति वक्तव्ये सूतिसूयत्योः पृथङ्निर्देशो हि परिभाषायां कैयटमते ज्ञापकः । अस्याः कार्यं साहचर्यपरिभाषया सम्पाद्य भाष्ये नेयं पठिता ।

(२) लक्षणानुसन्धानपूर्वकं विलम्बोपस्थितिकं लाक्षाणिकम् । तत्तद्विभाक्ताविशेषाद्यनुवादेन विहितः शीघ्रोपस्थितिकः प्रतिपदोक्तस्तयोर्मध्ये प्रतिपदोक्तस्यैव ग्रहणम् । विलम्बोपस्थितिकत्वशीघ्रोपस्थितिकत्वयोरेव परिभाषायां बीजत्वम् । भुवश्च महाव्याहृतेरित्यत्र महाव्याहृतिग्रहणादनित्या चेयम् ।

(३) सावर्णिः सूर्यतनयो यो मनुः कथ्यतेऽष्टमः ।

निशामय तदुत्पत्तिं विस्तरात्पदतो मम ॥

अयं दुर्गासप्तशत्याः प्रथमश्लोकः ।

नार्थसंगतिरिति वाच्यम् । (१)शाम्यतिवद्धातूनामनेकार्थत्वात्तसंगतेरिति भावः ॥

ननु पै धातोलुङि अपासीदितोष्टरूपं नस्यात् (घुमास्थे) त्येतद्विहितेत्वापवादस्य 'एलिङी' त्येत्वस्य 'गातिस्थे'ति सिञ्जलुक्श्च प्राप्तेरिति चेन्न । (लक्षणप्रतिपदोक्तयोः प्रतिपदोक्तस्यैव ग्रहणमिति परिभाषयाऽऽत्वनिष्पन्नस्य पा इत्यस्य लाक्षणिकत्वात्ततः प्रतिपदोक्तस्य तस्य तत्तत्सूत्रे ग्रहणबोधनेनाऽनुपपत्तेरभावादित्याह—घुमास्थेतीत्वं तदपवाद एलिङात्येत्वमिति ।

आदादिकोऽयमिति हरदत्तः फले तु न भेद इति । ननु गाधातोलुङितत्स्थाने आतामि शपि गा आतामितिस्थितौ (वार्णादाङ्गं बलीयः) इति परिभाषया वर्णनिमित्तककार्यादंगनिमित्तककार्यस्य बलवत्त्वबोधनेन 'आतो ङितः' इत्यस्य दीर्घात्प्रागेव प्रवृत्तौ फलभेदस्य स्पष्टत्वाच्चन्मूलोक्तमयुक्तमिति वाच्यम् । स्योन इति भाष्योदाहरणादुक्तपरिभाषानित्यत्वेन फलभेदाभावेन मूलोक्तस्य युक्तत्वात् । नचोक्तधातोश्शानचि मुकि फलभेद इति वाच्यम् । वार्णशास्त्रीयस्थानितासमानाधिकरणस्थानिताकत्वरूपसमानकार्यित्व एवोक्तपरिभाषाप्रवृत्त्यभ्युपगमेनादोषादिति भावः ॥

ननु (नेगंदे)ति सूत्रे मारूपस्य ग्रहणात्तस्मिन्नुत्तरपदे उपसर्गस्थनिमितात्परस्य नस्य णत्वविधानादिह शिद्धिष्ये आत्वाप्राप्त्या मारूपत्वाऽभावेनाऽशिद्धिष्ये आत्वेऽपि तस्य लाक्षणिकत्वादग्रहणेन च गामादाग्रहणेऽप्यविशेषेऽपि मीनातिमिनोतीत्यादिना कृतात्वयोरपि ग्रहणापत्त्या तदन्गगीकारेण च सर्वथा णत्वस्य दुर्लभत्वात्प्रणिमयते इति न स्यादत आह—अत्र घुप्रकृतिमाङ्गिति पठित्वा ङितो माप्रकृतेरपि ग्रहणस्येष्टत्वादिति । घुश्च प्रकृतिश्च माङ्चेति द्वन्द्वे कस्य प्रकृतिरित्याकांक्षोदये सामीप्यात्पूर्वोत्तरयोरेवेति (दाधा-ध्व)ति सूत्रभाष्ये सिद्धान्तितत्वेन प्रणिदयत इत्यत्रेव तत्रापि णत्वं सुलभमिति दिक् ॥

पत्वपक्षे णत्वमिति । नन्विदमनुपपन्नं पत्वस्य पदद्वयापेक्षत्वाद्बहिरंगत्वेनासिद्धत्वादिति चेन्न । धातूपसर्गयोः कार्यमन्तरङ्गमित्यभियुक्तोक्त्या पत्वस्यान्तरंगत्वबोधनेन प्राक् प्रवृत्तेः । (पूर्वं धातूरूपसर्गोण युज्यते पश्चात्साधनेने)ति भाष्यमपि तत्र मानम् । पूर्व धातोः साधनेन योगः पश्चादुपसर्गोणेति मतान्तरे तु नैव णत्वमित्यत्यलम् ॥

ननु व्येजो लिटि णलि (न व्यो लिटी)त्यात्वनिषेधे द्वित्वे परत्वाद्धलादिः शेष इत्यनेनाऽभ्यासाऽवयवकारस्य लोपे सम्प्रसारणाऽप्राप्त्या विव्यायेति रूपन्न स्यादत आह—परमपि हलादिः शेषं बाधित्वा यस्य सम्प्रसारणमिति—अत्र प्रमाणं (लि-छाभ्यासस्योभयेषामिति)त्यत्रोभयग्रहणम् । वच्यादीनां ग्रह्यादीनाञ्च ग्रहणार्थमेव सूत्रे तद्ग्रहणमनुवृत्त्यैव सिद्धे व्यर्थं तद्ग्रहणं ज्ञापयति परमपीति भावः ।

इति भ्वादयः ॥

(१) यथा शाम्यतेर्निशामयतीत्यादौ दर्शने प्रयोगस्तथा चौरादिकशमधातोरपि श्रवणे वृत्तिर्भविष्यतीत्यर्थः ॥

अथ तिङन्तेऽदादिप्रकरणम् ।

ऋतेरीयङ्—‘वञ्चिलुञ्च्यृतश्चे’ति निर्देशात् ‘कमेर्गिङ्’ इति निर्देशाच्च इका निर्दिष्टस्तान्तोऽयं धातुर्नेत्यिकारान्तः । यत्तु ईयङोदीर्घोच्चारणात्तान्तोऽयं धातुः, इदन्तत्वे हि सवर्णदीर्घेणैव सिद्धेरियङमेव कुर्यादिति, तन्न, ‘एनरेकाच’ इति यणापत्तौ सवर्णदीर्घस्य दुर्लभत्वात् । नच ऋतेर्यङ्विधौ (अकृत्सावै)ति दीर्घोपपत्तेरीयङ् विधानं तान्तत्वे लिङ्गं स्यादेवेति वाच्यम् । यङ्विधौ ‘सन्यङोरिति’ द्वित्वापत्तेरिति भावः ॥

ननु जघस् अतुसिति स्थितौ ‘गमहने’त्युपधालोपे तस्य ‘अचः परस्मिन्नि’ति स्थानिवत्त्वेन व्यवधानात् खर्परत्वाऽभावाच्चत्वाऽप्राप्त्या जक्षतुरिति न सिद्ध्येदत आह—**गमहनेत्युपधालोपस्तस्य चर्विधिं प्रतीति—**‘न पदान्त’ सूत्रेण चर्त्वम्प्रतिस्थानित्वनिषेधात्सर्वमुपपन्नमिति भावः ॥

ननु हन्तेर्लोटि मध्यमपुरुषैकवचने हौ तस्मिन् ‘हन्तेर्जः’ इत्यनेन हनोजादेशे ‘अतो-हेः’ इति हेल्गु दुवार इति शंकां समाधत्ते—**आभीयतया जस्यासिद्धत्वाद्धेर्न लुगिति** । यत्तु सन्निपातपरिभाषयाऽपि हेर्लुको व्यावृत्तिः सम्भवतीति तन्न । ‘अतोहेः’ इत्यारम्भसामर्थ्यादुक्तपरिभाषाऽप्रवृत्तेरिति ॥

वधादेशोऽदन्त इति—तेनाऽऽदेशोपदेशकालेऽनेकाच्त्वेन अवधीदित्यत्र ‘एकाच’ इतीप्पनिषेधस्याऽप्रवृत्तावपि ‘अतो हलादेः’ इत्यनेनेडादौ सिचि प्राप्ताया वृद्धेरलोपस्य स्थानिवत्त्वेन व्यवधानाद्व्यावृत्तिरिति भावः ॥

अयं दर्शनेऽपीति—‘विश्वारूपा अभिचष्टे शचीभिः’ इत्यत्र दर्शनार्थत्वेन व्याख्यातत्वादिति भावः । **नुम् तु न अन्तेदित इति व्याख्यानादिति—**‘इदितो नुम् धातोरिति नुम्विधौ ‘गोः पदान्ते’ इत्यतोऽन्त इत्यस्यानुवृत्त्याऽन्त्यावयवेकारेत्संज्ञकधातोरेव नुमितिभावः । एवञ्च नुमागमशंकोच्छेदाय चक्षिङ् इकारस्थाने अकार एव वक्तुमुचित इति ॥

ननु अनुदात्तत्वेनैव तडः सिद्धौ ङकारोच्चारणं व्यर्थमित्यत आह—**ङकारस्त्विति** । इदं माधवाऽनुरोधेन । एतस्य मूलोक्तपरिभाषायां ज्ञापकत्वेन भाष्येऽनुपन्यासात्स्फायन्नित्यादिप्रयोगा असाधव एवेति परे ।

अत्र भाष्ये ख्शादिरयमादेश इति—अयम्भावः ‘चक्षिङः ख्याज्’ इत्यनेन न चक्षिङः ख्याजादेशः किन्तु ख्शाजादेश एव, तेन पुंख्यानमित्यत्र न ‘पुमः खय्यम्परे’ इति स्त्वमित्यादि सन्धावेवोक्तम् । असिद्धकाण्डे (शस्य योवेति स्थितमि)नि तेन णत्वप्रकरणान्तरमितिशेषः । अत एव शकारेण व्यवायान्न ‘कृत्यच’ इत्यनेन पर्याख्यानमित्यत्र णत्वम् । नापि सुप्रख्येन निर्वृत्तं सौप्रख्यं तत्र भवः सौप्रख्यीय इत्यत्र यत्वासिद्धत्वेन ‘धन्वयोपधाति’ति वुञ् किन्तु छप्रत्यय एवेत्यलम् ॥

ननु ‘ईशोङ्जनां सेध्वयोरित्येकयोगकरणेनैव प्रयोजनसिद्धे पृथकयोगकरणं व्यर्थमित्यत आह—**योगविभागे वैचित्र्यार्थ इति** । ध्वे इत्यस्य पूर्वयोगेऽपकर्षः । से इत्यस्योत्तरत्रानुतिरित्येवं विचित्रबोध इत्यर्थः । नच ईशेध्वं इडभावाय योगविभागस्यावश्य-

कृतया वैचित्र्यार्थकथनमयुक्तमिति वाच्यम् । भाष्यविरोधात् । ईड्जनोर्ध्वं चेति भाष्यसम्मतपाठः ॥

ननु शासेराङ्पूर्वकत्वस्य नित्यत्वेन प्रशास्मह इत्यस्यानुपपत्त्या

इदं कविभ्यः पूर्वभ्यो नमो वाकं प्रशास्महे ।

विन्देम देवतां वाचममृतामात्मनः कलाम् ॥

इति कविप्रयोगस्य का गतिरित्यत आह—आङ्पूर्वत्वं प्रायिकमिति । अत एवोक्तकविप्रयोगसङ्गतिः । नच प्रशास्मह इत्यत्रेच्छारूपार्थप्रतीत्यभावान्नास्य धातो रूपमिति वाच्यम् । धातूनामनेकार्थत्वात् । वचनं वाकः, वचेर्धञ् । नमोवाकं नमस्कारमिति यावत् । प्रशास्महे कुर्मह इति यावत् ॥

ननु लिङ्स्थानिकादेशस्य तिपः पित्वात्तस्य च (यदागम) परिभाषया याऽसृष्टविशिष्टे सत्वात्तस्मिन् 'उतो वृद्धिर्लुर्का'त्यनेन वृद्धिदुर्वारित्यत आह—इह उतो वृद्धिर्न । भाष्ये पिच्च डिञ् डिञ्च पिन्नेति व्याख्यानादिति—सार्वधातुकमपिदित्यस्यावृत्त्याऽस्य लाभः । ननु पूर्ववाक्येन डित्वमपि दुर्लभमत आह—विशेषविहितेन डित्वेन पित्वस्य बाधादिति ॥

ननु ऊर्णोर्तेलिङि गुशब्दस्य द्वित्वे उत्तरखण्डे णकारश्रवणं दुर्वारमत आह—नुशब्दस्य द्वित्वमिति—उपदेशे न एव न तु णः, स तु 'रषाभ्यामि'त्यनेन भवति, तस्य द्वित्वहृष्टयाऽसिद्धत्वान्नुशब्दस्यैव द्वित्वम्' यद्वुद्ध्या शास्त्रप्रवृत्तिस्तदीयद्वितीयप्रयोगस्यैव साधुत्वान्वाख्यानान्नोत्तरखण्डे णकारश्रवणं पूर्वोच्चारणेन व्यवधानाच्च न शास्त्रेण णत्वप्रसक्तिरिति भावः । ननु (पूर्वत्रासिद्धीयमद्वित्वे) इति परिभाषया णत्वस्यासिद्धत्वाऽभावबोधनान्णकारस्यैव द्वित्वेनोत्तरखण्डे तच्छ्रवणं दुर्वारमेवेत्यत आह—(१) पूर्वत्रासिद्धीयमद्वित्वे इति त्वनित्यमिति—पूर्वत्रासिद्धमित्यधिकारे भवमित्यर्थः । गहादेशाकृतिगणत्वाच्छः । यत्पूर्वत्रासिद्धीयं शास्त्रं तत्राद्वित्वे इत्यस्योपस्थितिस्तस्य च पूर्वत्रेत्यनेनाऽन्यथाद्वित्वभिन्ने पूर्वत्र कर्तव्ये हृदमसिद्धमित्यर्थः । द्वित्वं त्वन्यत्रासिद्धमभवत्येव । अत्र द्वित्वशब्देनाविशेषात्पाष्ठाष्टमिकयोर्ग्रहणम् । परिभाषाऽनित्यत्वे प्रमाणमाह—उभौ साभ्यासस्येति—अन्यथा अनुधातोः 'अनिते' रित्यनेन कृतणत्वस्य द्वित्वे प्राणिणत्वप्राणिणिषतीत्यादिसिद्धौ व्यर्थं सद्गुक्तसूत्रं परिभाषाऽनित्यत्वे ज्ञापकमिति भावः ॥

ननु 'एतेलिङि' इत्यनेनोपसर्गात्परस्येणोऽणो ह्रस्वविधानादभीयादित्यत्रापि ह्रस्वो दुर्वार इत्याशङ्क्य समाधत्ते—उभयत आश्रयणे नान्तादिवदिति—यथा द्वयोरेकः प्रेष्यस्ताभ्यां युगपद्भिन्नदेशकार्यं प्रेरितोऽविरोधार्थी न कस्यापि करोति कार्यन्तद्वत् पूर्वपरशब्दाभ्यामन्तादिशब्दाभ्याञ्च विरोधस्य स्फुटत्वाद्विरुद्धातिदेशस्य युगपदसम्भव इति भावः । नैतद्विषये स्थानिवद्भावप्रवृत्तिः, आनुमानिकस्थान्यादेशभावे विशिष्टस्य स्थानित्वेऽपि प्रत्येकं तयोः स्थानित्वे मानाऽभावात् वर्णयोरेव श्रौतस्थान्यादेशभावविधानाच्चेति बोध्यम् । नच भान्तस्य (एकदेशविकृत) न्यायेनोपसर्गात्वात्परादिवद्भावेन कारस्ये-

(१) द्वित्वाभिन्ने पूर्वत्र कर्तव्ये परशास्त्रमसिद्धमित्यर्थः । अत्र ज्ञापकं तु पूर्वत्रासिद्धमित्यधिकारभवं शास्त्रमेवेति । अनित्यत्वे ज्ञापकवर्णनं च मूले एव स्पष्टमिति बोध्यम् ।

ण्त्वाद्भ्रस्वो दुर्वार एवेति वाच्यम् । परिच्छिन्नपरिमाणार्थवाचकद्वयादिदोषादिशब्दानां न्यूनाधिकयोः प्रवृत्तित्वसर्वाद्युपादानेन क्रियमाणसंज्ञायाः शास्त्रव्यापारं विना न्यूनाधिकयोः प्रवृत्तित्वञ्च परिच्छिन्नपरिमाणे तदप्रवृत्त्या दीर्घविशिष्टे भान्ते च लौकिकन्यायेनोपसर्गत्वाऽभावादुपसर्गसंज्ञायाः परिच्छिन्नपरिमाणप्रादिगतत्वादिति भावः । अन्ये तु लक्ष्यानुसारात्कवचिदुक्तन्यायानाश्रयणाददोष इत्याहुः ॥

ननु ब्रूतेर्लेटि सिपि 'ब्रुवः पञ्चनामि' त्याहादेशे आह सिप इति स्थितावाहः स्थानिवत्त्वेन ब्रूत्वात्ततः परस्य सिपः 'ब्रुव इडि'—ति इट् दुर्वार इत्यत आह—आत्थेत्यत्र भ्रूलिति थत्वविधानान्न भवतीति । 'आहस्थः' इत्यनेन सिपरूपे झलि हस्य थविधानसामर्थ्यादिण्नेति कल्प्यते । अन्यथा सतीडागमे झलादित्वाभावात्तदप्राप्त्या आत्थेति रूपं न स्यादिति भावः ॥

ननु ब्रूतेर्लेटि तत्स्थाने मिपि तस्मिन्ब्रुवो गुणे मिप आनि तस्मिन्नवादेशे स्थानिवद्भावेन मिपः पित्वस्याऽऽनौ सलभत्वादुक्तसूत्रेणैट् दुर्वार इत्यत आह—डिच्च पिन्नेत्य-पित्वादिण्नेति । (डिच्च पिन्न पिच्च डिन्ने)ति भाष्याद्विशेषविहितेनादिष्टडित्वेन पित्वस्य बाधात्पित्वाभादेव नासाविति भावः ॥

ननु 'द्विर्वचनेऽचि' इत्यनेन द्वित्वनिषेधादिङ एव द्वित्वे उत्तरखण्डस्य गाऽऽदेशे अद्योगे इति स्यान्नत्वविजग इत्यत आह—लावस्थायामिति । एवञ्च गादेशस्य लिटो निमित्तत्वेन द्वित्वनिमित्ताज्जिनमित्तत्वाऽभावाद्द्विर्वचनेऽचीत्यस्याऽप्राप्त्या नोक्ताऽऽपत्तिरिति भावः । विवक्षिते वेति—लिटो विवक्षायामेवादेश इत्यर्थः । भाष्यकृन्मतमेतत्, एतन्मते त्वनैमित्तिकत्वेन सुतरामेव नोक्तसूत्रप्रवृत्तिरिति ॥

ननु पूर्वं धातुरूपसंगेण युज्यते पश्चात्साधनेनेत्यभियुक्तोक्त्या अन्तरङ्गत्वाद्गुणादेः प्रागेव सर्वर्णदीर्घं यणि अद्ययै इति न स्यादत आह—गुणायदेशयोः कृतयोरुपसर्गस्य यणिति । अयम्भावः, 'पूर्वं धातुः साधनेन युज्यते पश्चादुपसर्गणेत्यस्य सुट्कात्पूर्वं' इत्यत्र भाष्ये सिद्धान्तितत्वात्पूर्वं गुणादिव । ननु एतत्सिद्धान्तपक्षे भाष्यकृता स्वेनैव तत्रैवाऽरुचिः प्रदर्शितेत्यरुचिराह—'शोरध्ययने वृत्तमि'ति निद्देशाच्चेति । एतन्निर्देशान्न दीर्घाऽभावः कल्प्यते किन्तु भाष्यकृदुक्त एव । अपूर्वार्थकल्पनापेक्षया भाष्यसम्मतपक्षकल्पनस्यैव ज्यायस्त्वात् । नच [वाणांदाङ्गं बलीयः] इति परिभाषयैव दीर्घव्यावृत्तिरिति वाच्यम् । समानाश्रय एवोक्तपरिभाषाऽप्रवृत्तेरिति दिक् ॥

अडागमे सत्यनेकाच्चाद्यणिति—कृताकृतप्रसङ्गित्वमात्रेणाऽटो नित्यत्वादियङ् बाधित्वाऽऽट् । अत एवाऽपरितोषात् असिद्धत्वादियङ् एवौचित्यमित्यभिप्रायेण वा केचिदित्युक्तम् । लावस्थायामेवाडिति पक्षे तु यणेवेत्यलम् ॥

ननु 'तनादिक्ञ्ग्रहण्य उः' इत्यस्य स्थाने 'तनादेरुः' इत्येव सूत्रकरणात्कृजोऽप्युप्रत्ययः स्यादेव सूत्रे कृञ्ग्रहणं व्यर्थमित्यत आह—तनादित्वादेव सिद्धे इति । तनादिसाहचर्येण तद्गणस्यैव कृजोऽत्र ग्रहणं क्रियासामान्यवाचित्वेनान्वययोग्यत्वात्तस्यैवात्रानुप्रयोगः । एवञ्च कृञ्ग्रहणं व्यर्थं सद्गणकार्यस्यानित्यत्वे ज्ञापकम् । तथा च विश्वसेदित्यत्र न शपो लुगिति । भाष्यकृता तु कृञ्ग्रहणस्य प्रत्याख्यातत्वाज्ज्ञापितेऽपि तस्य चारिस्तार्थ्याऽभावाच्चात्रार्थे तात्पर्यं न युक्तम् । उक्तप्रयोगस्त्वार्पत्वादेव समाधेय इत्यलम् ॥

ख्याधातुः सार्वधातुकमात्रविषय इति—अत्र प्रमाणमाह—(सस्थानत्वं नमः ख्यात्रे) इति वार्तिकम् । नमः ख्यात्रे इत्यत्र सस्थानत्वं वक्तव्यम् । अन्यथा ‘शर्परे विसर्जनीय’ इत्यनेन विसर्गः स्यादिति तदभिप्रायः । आर्द्धधातुकेऽप्यस्य प्रयोगे कृदन्ते-ऽस्मिन्परे ‘शर्परे विसर्जनीय’ इत्यस्याऽप्रवृत्त्या ‘कुप्वोरि’ति जिह्वामूलीयो दुवार एव स्यात् । कुप्वोरित्यस्य ‘विसर्जनीयस्य स’ इत्यस्यापवादत्वमजानतो वार्त्तिककृत उक्तिरिति न वाच्यम् । ख्यात्रादेशस्य रूपादित्वप्रयोजनगणनावसरे एव तदुक्तेरिति । संख्यातीति प्रयोगस्तु नास्त्येव । संख्येति प्रयोगस्तु न्यासकृन्मते ख्यात्रा देशस्येति बोध्यमिति ॥

चर्करीतं चेति—चर्करीतमिति यङ्लुकः संज्ञा, तेन सामर्थ्यात्तदन्तग्रहणम् । अदादाविति । तेन यङ्लुगन्ताच्छेदेव ननु तत्तद्गणप्रयुक्तः श्यनादिः । शपोलुक्च, परस्मैपदिन उपक्रम्य पाठादस्य परस्मैपदित्वमेवेति ।

इत्यदादिप्रकरणम् ॥

अथ तिङन्ते जुहोत्यादिप्रकरणम् ।

ननु आलोपस्य स्थानिवत्त्वाज्ज्ञप्तत्वाऽभावेन घत्त इत्यादावपि अप्भावो न स्यादत आह—वचनसामर्थ्यादालोपस्य न स्थानिवत्त्वमिति । अन्यथोपायसद्भावाद्-वचनसामर्थ्यकल्पनं न युक्तमित्याह—वस्तुतस्तु पूर्वत्रासिद्धे नस्थानिवदिति । एवञ्च वामनादीनां वचनसामर्थ्याश्रयणं व्यर्थमेवेति भावः ॥

ननु ‘विज इडि’ ति सूत्रे सामान्यतो विजधातोर्गुणादानादर्थनिर्देशाभावाच्चैतद्गणपठितस्यापि धातोस्तत्र ग्रहणात्ततः परस्येदो डित्वविधानाल्लुडादौ गुणनिषेधः स्यादत आह—ओविजोत्यस्यैव तत्र ग्रहणादिति । व्याख्यानात्तौदादिकस्य रौधादिकस्यैव च ग्रहणान्नेह काप्यनुपपत्तिरिति भावः ॥

ऐय इति—क्रधातोर्लिङि द्वित्वेऽभ्यासस्येत्वे इयङि उत्तरखण्डे गुणे रपरत्वे हल्ङ्यादिलोपे विसर्गे आदि वृद्धौ रूपम् । लावस्थायामडिति पक्षेऽपि ‘बहुलं छन्दस्यमाङि’ सूत्रे बहुलग्रधान्तदुत्तरमन्त्राऽऽत् ‘बहुलं छन्दसी’ त्येव सिद्धे ‘अतिपिपत्योश्चे’ त्यन्त्रात्तिग्रहणज्ञापकेन लोके प्रयोगेऽपि छान्दसप्रकरणे पाठात्कचिदेव लोके साधुत्वमिति बोध्यम् ।

इति जुहोत्यादिप्रकरणम् ॥

अथ तिङन्ते दिवादिप्रकरणम् ।

ननु सूधातोर्लिङि तत्स्थाने थासि तस्य से द्वित्वे उवङि छुप्वु से इति स्थितौ ‘स्वरति सूति’ इत्यनेन प्राप्तस्य वैकल्पिकेडागमस्य पुरस्तात्प्रतिषेधारम्भसामर्थ्यात् ‘श्र्युकः कितौ’ ति निषेधेन क्रादिनियमादिदि छुप्विषे इत्यादि सिद्धमिति भावः ॥

ज्ञाजनोंर्जा—ज इति ह्रस्वोच्चारणेऽपि 'अतो दीर्घो यजी' ति दीर्घं जानातीत्यादि-
सिद्धौ जाग्रहणस्य (अङ्गवृत्तौ पुनर्वृत्तावविधिः) इत्येतज्ज्ञापकत्वम्, तेन पाधातोः
पिबादेशे कृते न गुणः । पिबादेशस्यादन्तत्वाश्रयणेन गुणवारणन्तु समाधानान्तर-
मिति भावः ॥

ननु 'शल इगुपदधादनिटः क्स' इत्यनेन क्सस्य सिद्धत्वे तत्सूत्रविहितक्सस्य किं
फलमित्यत आह—पुषाद्यङुपवाद् इति ॥

ननु श्लिष इत्येतद्विहितक्सस्य पुषादिसूत्रविहिताङुपवादत्ववच्चिणपवादत्वमपि स्या-
दत आह—पुषाद्यङुपवादो ननु चिणः पुरस्तादपवादन्यायादिति । (१)(पुरस्ता-
दपवादा अनन्तरान्विधीन्बाधन्ते नोत्तरानि) ति तत्स्वरूपम् । तथा च पुरस्तादपवादस्य
क्सस्य अनन्तरस्याङुपवादत्वं न तूत्तरस्य चिण इति भावः ॥

ननु 'आलिङ्गने' इत्यस्य (अनन्तरस्य विधिर्वा भवति प्रतिषेधो वे) तिन्यायेन
श्लिष इत्येतद्विहितक्सस्य नियमत्वमेव स्यादत आह—योगविभागसामर्थ्याच्छ्रुल
इगुपधादित्यस्याप्ययं नियम इति । यदि श्लिष इति प्राप्तक्सस्यैव नियमः स्यात्तदा
योगविभागस्य वैयर्थ्यमेव स्यादिति भावः ॥

इति दिवादिप्रकरणम् ॥

अथ तिङन्ते स्वादिप्रकरणम् ।

बभूथाततन्थेति—ननु क्रादिनिषेधादेव सिद्धे ववर्थग्रहणं निगमे एवेति नियमार्थ-
न्तदाह—तेन भाषायां थलीडिति ।

श्रन्थिग्रन्थिदम्भिस्वञ्जीनां लिटः कित्वं वेति व्याकरणान्तरमिहाप्याश्रीयत
इति । 'सदेः परस्य लिटो' ति सूत्रस्थः (परिषस्वजे) इति भाष्यप्रयोगः, 'अत एक
हलि' ति सूत्रस्थो (देभतुरि)ति भाष्यप्रयोगश्चेह मानम् । (दम्भेश्चे)ति 'अत एके'
ति सूत्रस्थं वार्तिकम् ॥

इदं कित्वं पिदपिद्विषयकमिति सुधाकरादय इति—अत्रारुचिबीजन्तु श्र-
न्थिग्रन्थीत्येव लिट्पदस्य कित्पदस्य च कर्तव्यतापस्या गौरवरूपम् । मम तु व्याकरणा-
न्तरेऽपि असंयोगादिति कित्प्रकरण एवैतदिति तयोरकर्तव्यत्वं स्पष्टमेव । अत एव भाष्ये
प्रथमोपस्थितगलं विहाय देभतुरित्युदाहृतं दम्भेश्चेत्येवविधायकं इत्यलम् ॥

इतिस्वादिप्रकरणम् ।

(१) प्रथमोपस्थितापवादशास्त्राणि पश्चादुपस्थितविधिशास्त्राणि बाधन्ते इति परिभाषा-
र्थः । पूर्वोपस्थितानन्तरबाधेन चारितार्थ्यसम्भवे पश्चादुपस्थितबाधे मानाभाव एवा-
त्र बीजम् ।

अथ तिङन्ते तूदादिप्रकरणम् ।

ननु रमित्यस्य मित्वादन्त्यादचः परत्वेन विधानात् (अस्मिन् रोपधयोऽस्मन्यतरस्या-
मि)तिसूत्रे रोपधयोरिति षष्ठीनिर्देशो व्यर्थ इत्यत आह—स्थानषष्ठीनिर्देशाद्रोपध-
योर्निवृत्तिरिति । अयम्भावः, स्थानं हि प्रसङ्गः । तेन रोपधयोः प्रसङ्गे स्म प्रयुज्यत
इत्यर्थः । प्रयुज्यमानो स्म मित्वादन्त्यादचः पर एव । देशान्तरे यस्य विधानं नास्ति
तस्य स्थाननिदेश एव विधानं युक्तम् । स्थानषष्ठीनिर्देशसामर्थ्यात् देशान्तरे प्रयु-
ज्यमानस्यापि स्मो रोपधयोर्निवृत्तकत्वम् । तस्मात् इनमः प्रत्ययागमत्वे इव रमादे-
शागमत्वे द्वेऽपीष्टे इति ॥

ननु आशीर्लिङि सम्प्रसारणं बाधित्वा परत्वाद्रमि(सकृद्भूति) न्यायेन सम्प्रसारणाऽभा-
वे (१)(पुनः प्रसङ्गविज्ञानात्सिद्धमि) ति न्यायेन सम्प्रसारणेऽपि आद्गुणे भर्ज्यादित्याप-
त्तिरित्यत आह [क्कितिररमागमं बाधित्वा सम्प्रसारणं पूर्वविप्रतिषेधेनेति । स-
म्प्रसारणरमोर्भुज्जति श्रुतेत्यादाववकाशादिति भावः । कृताकृतप्रसंगित्वमात्रेण सम्प्रसा-
रणस्य नित्यत्वमपि सुवचम् । नच ककारान्तर्गतेरफमादाय रमोऽपि नित्यत्वमिति वा-
च्यम् । वर्णाग्रहणे वर्णैकदेशाग्रहणस्य भाष्ये स्पष्टत्वादिति दिक् ॥

ननु अस्य तुकि तस्य चुत्वेन चकारे लिटि दित्वेऽभ्यासकार्यं 'ऋच्छती' ति गुणे त्रि-
हलत्वान्नुद् न स्यादत आह—द्विहल्ग्रहणस्याऽनेकहलपक्षगत्वान्नुडिति ॥ न
द्विहल्ग्रहणस्यानेकहलपक्षगत्वे प्रमाणाभावात्कथन्तत्र नुडिति वाच्यम् । अदुपपत्त्य
चेदश्नोतेरेवेति नियमाद्द्विहल्ग्रहणस्य प्रत्याख्यानं कुर्वतो भाष्यकारस्यैव तत्र प्रमाण-
त्वेन तदुपपत्तेः । न च (२) (वाणांदाङ्गं बलीयः) इति परिभाषया गुणे तुकोऽप्राप्त्या त्रि-
हलत्वाऽभावादुक्ताऽनुपपत्त्यभावेन द्विहल्ग्रहणस्यानेकहलपक्षगत्वाऽभ्युपगमो व्यर्थ एवेति
वाच्यम् । 'च्छवोः शूडनुनासिकं चे'त्यत्र सनुङ्निर्देशोक्तारिभाषायास्तुग्विषयेऽनाश्र-
यणादिति दिक् ॥

म्रियतेर्लुङ्लिङोश्च । डित्वं स्वार्थमिति । 'तास्यनुदात्तेऽन्डिदुपदेशाल्लसार्व-
धातुकमनुदात्तमि'त्यनेन 'माहि मृते' त्यत्र डितः परस्य लादेशसार्धधातुकस्यानुदात्तत्वे कृते
धातोरुदात्तत्वम् । सत्यडित्वे तु प्रत्ययस्योदात्तत्वे धातोरनुदात्तत्वं स्यात् । न च सि-
ज्जोपस्यासिद्धत्वालसार्वधातुकस्य डितः परत्वस्य दुरुपपादत्वात्कथं तस्यानुदात्तत्वमिति
वाच्यम् । डित्वसामर्थ्येन सिज्जोपस्यासिद्धत्वाऽभावज्ञापनात् । अमृतेत्यत्राऽडागमस्यै-
वोदात्तत्वेन नान्यत्किञ्चित्प्रयोजनं मृडो डित्वस्येति तत्राऽट्वारणाय माङः प्रयोगे 'तिङ्-
ङितिङ' इति तिङन्तनिघातेऽपि डित्वं व्यर्थमेवेति हि शब्दप्रयोगः, तत्प्रयोगे तु 'हि चे'
त्यनेन तिङन्तनिघातनिषेधादिष्टस्वरसिद्धिरित्यलम् ॥

(१) तुल्यबलपुरुषद्वयस्यैको भृत्यः पर्यायेण कार्यसम्पादको भवति न युगपन्नानादिशु-
च कार्ये प्रेषितः, तथा लक्ष्यप्रयोजनस्यापि शास्त्रद्वयस्य कुत्रचिल्लक्ष्ये युगपत्प्रवृत्तसम्भवेनाऽ-
प्रतिपत्तौ सत्यां परविध्यर्थमिदं विप्रतिषेधसूत्रम् । कृते च तस्मिन् पूर्वशास्त्रप्राप्तौ सत्यां तद-
पि भवत्येवेति मूलोक्तन्यायासिद्धिः । (२) वर्णोद्देश्यकार्यादङ्गोद्देश्यकार्यं बलवदित्यर्थः ।

ननु वृषेर्लुङि (स्पृशमृशे) ति सिज्ज्विकल्पः कुतो नेत्यत आह—स्पृशमृशेति-
ज्ज्विकल्पः पौषादिकस्यैव अङ्गपवादत्वादिति । (उत्सर्गसमानदेशा अपवादाः)
इति न्यायादिति भावः । किञ्चोक्तवार्तिके पौषादिकतौदादिकयोर्ग्रहणे पक्षे सिज्जभावे च्छे-
रेव श्रवणोपपत्तौ ' चिलः क्वापि न श्रूयत' इति भाष्यविरोधो दुर्वारः स्यादित्यलम् ॥

ननु (१)(पूर्वपरनित्यान्तरङ्गापवादानामुत्तरोत्तरं बलीयः) इति परिभाषया परत्वा-
दियङः प्राग्लघूपधगुणः स्यादत आह—अन्तरंत्वादियङिति । (२)(नाजानन्तये बहि-
ष्प्रवक्लृप्तिरिति निषेधादन्तरंगपरिभाषाऽप्रवृत्त्या दोषस्य तादवस्थमेवेति वाच्यम् ।
गुणेत्यङोः समकालप्राप्तिकत्वेनोक्तनिषेधपरिभाषाऽप्रवृत्तेरिति भावः ॥

इति तुदादिप्रकरणम् ।

अथ तिङन्ते रुधादिप्रकरणम् ।

जश्त्वं ष्टुत्वमित्यादि । अत्र प्रक्रियाप्रदर्शनमात्र एव तात्पर्यम् , ननु क्रमदर्शने ।
शिण्ठीतिसानुस्वार एव पाठः, अनुस्वारस्याऽऽदिष्टादचः पूर्वत्वेन स्थानिवत्त्वाप्रवृत्तावपि
(दीर्घादाचार्याणामि) त्युत्तरं (अनुस्वारस्य ययि) (वा पदान्तस्य) (तोर्लि) (उदःस्था)
(झयो हो) (शश्छोटी)ति षट्सूत्रीपाठोत्तरं (झलां जश्झशि) (अभ्यासे चर्च) (खरिच)
(वाऽवसाने) (अणोऽप्रगृह्यस्ये)ति पञ्चसूत्रीपाठ इति भाष्यसम्मतप्राप्त्यायीपाठपक्षे परस-
वर्णदृष्ट्या (झरो झरी) त्यस्य (झलां जशि) त्यस्य चाऽसिद्धत्वेन यत्परत्वाऽभावात्परस-
वर्णाऽप्राप्तेरिति ।

इतिरुधादिप्रकरणम् ।

अथ तिङन्ते तनादिप्रकरणम् ।

(३) संज्ञापूर्वको विधिरनित्य इति न भवतीत्यात्रेयादय इति । अत्रारुचि-
बीजन्तु तनित्यत्वे भाष्यानुक्तत्वमेव ॥

ननु कात्पूर्वग्रहणं कालावधारणार्थं तदा छट् भवति यदा कृतः कात्पूर्वो भवतीति ते-
नान्तरङ्गमपि द्वित्वादिकं बाधित्वा पूर्वं छडिति 'अङ्गभाष्यवायेऽपी'ति न कार्यमिति
तत्प्रत्याख्यातं कात्पूर्वं इत्यपि प्रत्याख्यातमभाष्यकारेणेत्यत आह—पूर्वं धातुरिति ।
उपसर्गेणेत्यस्य तदर्थेनेत्यर्थः । अत एवाऽनुभूयत इत्यत्र कर्मणि लकारसिद्धिः । एवञ्चा-

(१) बलवत्त्वप्रयोजकपरिभाषाप्रकरणस्थेयं परिभाषा । अर्थस्तु पूर्वशास्त्रात्परं शास्त्रं ब-
लवत् विप्रतिषेधसूत्रबलात् । परशास्त्राज्ञित्यं शास्त्रं बलवत् । नित्यशास्त्रादन्तरङ्गशास्त्रं बलवत् ।
अन्तरंगशास्त्रादपवादशास्त्रं बलवत् इति । पूर्वात्परं बलवत् स्वोत्तरत्वादित्याद्यनुमानप्रका-
शो बोध्यः ।

(२) अग्निष्ठान्यानन्तर्यनिमित्तकेऽन्तरंगे कर्तव्ये यदन्तरङ्गप्राप्तिस्तत्र च कर्तव्ये न ब-
हिरङ्गत्वप्रयुक्तासिद्धिरित्यर्थः । अत्र षत्वतुकोरिति सूत्रस्थं तुग्रहणं ज्ञापकम् ।

(३) विधेयताप्रयोजकसंज्ञाशब्दघटितं शास्त्रमनित्यमित्यर्थः । इयं परिभाषा भाष्ये नो-
क्ता भाष्यकृतेति ध्येयम् ।

न्तरङ्गार्थकोपसर्गनिमित्ताद्द्वित्वाद्यपेक्षया सुडन्तरङ्ग इति तदाशयः । लावस्थायामडिति-
पक्षे तु सम्परिभ्यां परत्वयोग्यस्य करोतेः सुडिति तदार्थात्सर्वथा पूर्वं सुडित्यदोषः ॥

ननु 'समवाये चे'त्यनेन सम्पूर्वकस्य करोतेर्भूषणसंघातयोरर्थयोरेव सुटो विधानादन्या-
र्थं तदविधानेन 'संस्कृतं भक्षा' इति सूत्रमसङ्गतिमाप्नुयादित्यत आह—सम्पूर्वस्य क्व-
चिदभूषणेऽपि सुडिति । अत्रार्थेऽवतरणदोलोक्तसूत्रस्यैव ज्ञापकत्वमित्यवसेयम् ॥

इति तनादिप्रकरणम् ।

अथ तिङन्ते क्र्यादिप्रकरणम् ।

अवष्टभ्नोति । ननु [वेः स्कभ्नातेर्नित्यमि] ति सूत्रे इनाप्रत्ययनिर्देशेन इनाप्रत्यय-
सद्भावेन एव षत्वस्य न्याय्यत्वेन इनुप्रत्ययपक्षे षत्वं कथमिति चेन्न । धातुनिर्देशे दित-
प्रत्यये कृते विकरणस्यावश्यकत्वेन शबपवाद्भुइनाप्रत्ययप्रवृत्तेरवश्यंस्वीकार्यत्वात्तत्राऽन्य-
तरोच्चारणस्य साधुत्वार्थत्वेनेतरनिवृत्त्यर्थत्वानभ्युपगमादिति भावः ॥

दीर्घनिर्देशशसामर्थ्यान्न ह्रस्व इति । ननु ज्ञाजनेर्ज इत्येव सूत्रकरणे (अतोदी-
र्घो यञी) ति दीर्घसिद्धौ दीर्घग्रहणस्य (१)(अङ्गवृत्तौ पुनर्वृत्तावविधिरिति परिभाषाज्ञाप-
कत्वस्याऽऽकरे स्थितत्वाद्दीर्घनिर्देशस्योपक्षयेन कथं ह्रस्वाभावे ज्ञापकत्वमिति चेन्न । सत्येव
ह्रस्वाभावे दीर्घनिर्देशस्योक्तपरिभाषाज्ञापकत्वात् । सनि ह्रस्वे तु पुनरङ्गकार्यस्य प्रवृत्त-
त्वाच्च ज्ञापकत्वम् । एवञ्च न ह्रस्वाभावज्ञापने किमपि बाधकमिति भावः ॥

इति क्र्यादिप्रकरणम् ।

अथ तिङन्ते चुरादिप्रकरणम् ।

तेषामिह ग्रहणं प्रपञ्चार्थमिति । (२)(अनिर्दिष्टार्थाः स्वार्थं भवन्ती) ति परि-
भाषया स्वार्थं विधानार्थत्वात्प्रपञ्चार्थत्वकथनं तेषामयुक्तमिति वाच्यम् । सत्यशब्दस्य
कृज्जथं णिच्यापुगित्यर्थक (सत्यस्य कृज्यापुगि) तिभाष्यविरोधात् । न च सत्यापग्रहण-
स्याऽऽपुङ्निपातनार्थमावश्यकत्वमिति वाच्यम् । अर्थवेदार्थभाष्यके वार्तिक एवोक्तशब्द-
ग्रहणेनापुगसिद्धेरिति भावः ॥

ननु चितेरित्करणं व्यर्थमित्यत आह—चिन्तेति पठितव्ये इदित्करणं णिचः
पाक्षिकत्वे लिङ्गमिति । अयम्भावः व्यर्थमित्करणं चुरादेर्णिज्वेति ज्ञापयति । णिचो
नित्यत्वे तु तेन व्यवहितत्वाच्चलोपाप्राप्त्या व्यर्थमेवेदित्करणं स्यात् । न च णिजन्तात्किं-
पि नलोपाभावार्थमित्करणस्य चारितार्थम् । न च णिलोपस्य स्थानिवद्भावेन व्यवधा-
नादेव नलोपवारणमिति वाच्यम् । [क्वौ विधौ न स्थानिवदि] ति स्थानिवच्चनिषेधेन
दोषस्य तादवस्थ्यादिति वाच्यम् । 'असिद्धवदत्राऽभादि'तिणिलोपस्यासिद्धत्वेन क्वौ वि-

(१) अङ्गवृत्तेऽङ्गाधिकारकार्ये जाते पुनरन्यस्याऽङ्गकार्यस्य विधानं न भवतीत्यर्थः ।
ज्यादादीयस इत्याद्विधानेन ज्ञापिता चेयम् । द्वयोरिति निर्देशादनित्या च ।

(२) येषां प्रत्ययानामर्थान् न निर्दिष्टास्तेषां स्वार्थं विधानं भवतीत्यर्थः । प्रत्यय इति
महासंज्ञाबलादर्थार्थाकांक्षायामन्यानुपस्थितिरैवास्या बीजम्, स्पष्टाचेयं सुपि स्थ इत्यादिसूत्रेषु भाष्ये

धावित्यस्य क्विदशब्दमुच्चार्य विहितविधिविषयत्वेनादोषात् । न च क्वौ लुप्तं न स्थानिवदि-
ति स्थानिवद्भावनिषेधात्क्ववन्ते दोषाऽभावार्थमिदित्करणस्यावश्यकत्वे ज्ञापकत्वायोग-
इति वाच्यम् । तस्यासार्वत्रिकत्वादिति प्राञ्चः । तन्निमित्तादाविदित्वस्य व्यभिचरितत्वा-
त्क्वौ लुप्तमित्याश्रये ज्ञापकत्वौचित्याच्चिन्तेति पाठेऽर्धमात्रागौरवाच्च न णिच्शास्त्रभाषे
मानमिति न भाष्यकृता णिचो वैकल्पिकत्वमुक्तञ्चापि कैयटकृतेत्यपि बोध्यमिति प्राहु-
र्नागेशाः ।

एतच्च ज्ञापकं सामान्यापेक्षमिति । सर्वेऽपि चुरादयो धातवो विकल्पेन णिच्
लभन्त इत्यर्थकमिदित्करणं ज्ञापकमित्यर्थः । न च ज्ञापकस्य सामान्यापेक्षत्वे 'आष्टपाद्वे'
त्यस्य वैयर्थ्यं सर्वचुरादीनां वैकल्पिकणिज्ज्ञापनेनैतत्सूत्रविहितवैकल्पिकणिचोऽकिञ्चित्क-
रत्वादिति वाच्यम् । ज्ञापकसिद्धस्याऽसार्वत्रिकत्वेन सार्थक्यात् । एवञ्चास्मिन्पक्षे आष्ट-
षीयानामेवैच्छिको विकल्पः, ज्ञापकस्य सामान्यापेक्षत्वादेव वृत्तिकृदुदाहृतस्य जगणे-
त्यादेः संगतिः । अन्यथोक्तप्रयोगानुपपत्तिः । अन्येषां तु शिष्टप्रयोगानुपपत्तिः । अन्येषां
शिष्टप्रयोगाद्वयस्थित इति एतत्पक्षस्य [भाष्यविरुद्धत्वं] दर्शयति, तथा हि ज्ञापकस्य सा-
मान्यापेक्षत्वे 'घुषिरविशब्दने' इति सूत्रस्थभाष्यं विरुद्धि, तत्र हि, विशब्दनाथस्योक्त-
धातोश्चुरादित्वेन नित्यणिजन्तत्वाद्भूवादेश्चाऽ विशब्दनार्थ एव वृत्तेः सूत्रेऽविशब्दने इति
व्यर्थमित्याशङ्क्य, एतदेव ज्ञापयति घुषेर्विशब्दने विभाषा णिच् तेन जुघुषिरिति सिद्ध-
मित्यक्तम्, अत एव चुरादाविरित्वमिति सार्थकम् ॥

विशेषापेक्षमिति । असंयोगोपेक्षकारान्तचुरादेर्णिचो विकल्प इत्येवं रूपमित्यर्थः ।
ज्ञापकस्य विशेषापेक्षत्वादेव, 'आष्टपाद्वे' त्यस्य चारितार्थम् । न च पूर्वपक्षस्य शैथिल्ये
वृत्तिकृदुक्तग्रन्थस्य कथं सङ्गतिरिति वाच्यम् । भ्वादेराकृतिगणत्वेन तत्रत्यधातोक्त-
रूपोपपत्तेः ॥

यत्तु इदित्करणान्यत्रतीति माधवेनोक्तं तच्चिन्त्यमिति । नस्योपधत्वाऽभा-
वेन नलोपाऽप्रसक्त्या ज्ञापितेऽपि चारितार्थाऽभावादिति भावः ॥

ननु ह्रस्वोच्चारणेऽपि परतीत्यादिरूपसिद्धावुक्तरूपसिद्धयर्थं कथं दीर्घोच्चारणं णिचो वैक-
ल्पिकत्वं ज्ञापयतीत्याह—दीर्घोच्चारणं णिचः पाल्पिकत्वे लिंगमिति ।

इररारामपवाद् इति । ऋकारोपधे (उपधायाश्चे)ति सूत्रेणाऽचीकृतदित्यादाविर-
प्रासः । अमीमृजदित्यत्र 'मृजेवृद्धिरि' त्यनेनाऽऽर् प्रासः । इतरेषामृदुपधानां अपीपृथदि-
त्यत्राऽर् प्रास इति विवेकः । ननु इह उरित्यनूद्यमानः सवर्णान् गृह्णाति । ऋदिति विधी-
यमानो न तान् गृह्णाति । तथाच, अचीकृलपदित्यत्र 'उर्कृत्' इत्यनेन सति ऋवर्णे अची-
कृलपदित्यापत्तिरिति चेन्न । लत्वस्यासिद्धत्वेन प्राक् उर्कृत् इत्यस्य प्रवृत्त्या पश्चात् 'कृपो
रोल' इत्यनेन ऋकारैकदेशस्य लादेशविधानेनेष्टसिद्धेरित्यलम् ॥

ननु अत उपधाया इत्यनेन कथयतीत्यत्र वृद्धिर्दुर्वारित्यत आह—अल्लोपस्य स्थानि-
वत्त्वाच्च वृद्धिरिति । अचः परस्मिन्निति सूत्रेणेत्यर्थः । नच स्थानिनि सति यत्कार्यं
तस्यैव स्थानिवदित्यनेनातिदेशो नत्वादेशप्रयुक्तवारणम् । अन्यथा नायकः
पावक इत्यादेर्न सिद्धिस्तथा चोक्तदोषस्तदवस्थ एवेति वाच्यम् । अचः परिस्मिन्नित्यत्र

स्थानिवदित्यनुवृत्त्या शब्दाधिकारपक्षाश्रयणात्स्थानिनि सति यन्न भवति तदादेशोऽपि न, स्थानिनि सति यद्ववति तदादेशोऽपीति भावातिदेशस्य सिद्धान्तितत्वेन स्थानि सत्यभवन्त्या वृद्धेरादेशोऽप्यभावात् । उक्तद्विविधातिदेशे नपदान्तसूत्रस्थयोपादिग्रहणस्यैव प्रामाण्यमित्यलम् ॥

ननु ऊन धातोर्णिचि तदन्ताल्लुङि तत्स्थाने तिपि पकारेकारयोरित्वे लोपे च मध्ये च्लौ तत्स्थाने चङि आडागमे आ ऊन इ अदितिस्थितौ णिचो द्वित्वनिमित्तत्वाऽभावेन ('द्विवचनेऽची') त्यस्याऽप्राप्त्या द्वित्वात्परत्वादन्तरङ्गत्वाच्च कृतेऽल्लोपे निशद्वस्य द्वित्वे औन्नदितीष्टरूपाऽनापत्तिरित्यत आह—ओःपुयणजीति । बिभावयिषति, अबीभवदित्यादावन्तरङ्गत्वाद्वृद्धाववादेशे (सन्त्यत) इत्येव सिद्धं पूढ्यौतेश्च सनि (स्मिपूढरञ्ज्वशां सनि) (सनीवन्तर्द्धञ्जदन्धे)त्यादिनेटि द्वित्वनिमित्तत्वात् ('द्विवचनेऽची')ति सूत्रप्रवृत्त्या पूर्वं गुणाभावादभ्यासे उकारसद्भावेऽपि पिपविषते यियविषतीत्यन्नेत्वार्थं पययोरित्येव वाच्यम् । न च पिपविषत इत्यादौ गुणाऽवादेशयोः (अचः परस्मिन्नि)तिस्थानिवद्भावेनाऽवर्णपरयकारादिपरत्वाऽभावादित्वं न स्यादिति वाच्यम् । पययोरित्येतत्सूत्रारम्भसामर्थ्येन स्थानिवद्भावाप्रवृत्तेः एवञ्च व्यर्थीभूतं वर्गादिग्रहणं णिचो द्वित्वनिमित्तत्वाऽभावे तन्निमित्तकाऽजादेशस्य द्वित्वे कर्त्तव्ये निषेधं ज्ञापयति, ज्ञापनफलं तु तुतावयिषति, अतूतवत्, ऊर्णनावयिषति, और्णुनवत्, पुस्फारयिषति, अपुस्फुरदिति । न च (ओःपुयणजी)ति सूत्रे णिचीत्याऽसत्त्वात्कथं णिच्यजादेशो नेत्यर्थलाभ इति वाच्यम् । द्वित्वनिमित्तेऽचि नाऽजादेशः स्थानिवदित्यर्थकः 'द्विवचनेऽची'त्यस्य (येन नाव्यवधानमि)तिन्यायेन एकवर्णव्यवधाने प्रवृत्त्या तल्लाभात् तेनाऽपूर्वनिषेधाज्ञापनात् । अत एव दिववनीयिषतीत्यादौ नाऽतिप्रसक्तिः । तथा च द्वित्वनिमित्तेऽजादौ प्रत्यये एकप्रत्ययातिरिक्ताव्यवहिते परे तदन्यतरनिमित्तकादेशो नेति 'द्विवचनेऽची'त्यस्यार्थः फलित इति भावः । ननु उक्तीत्योक्तज्ञापनेनाऽचिकीर्त्तदित्यत्र पूर्वं 'उपधायाश्चे' तीत्वमपि न स्यादत आह—यत्र द्विरुक्ताविति । ज्ञापकसाजात्याद्यत्र द्वित्वेभ्यासोत्तरखण्डस्याद्योऽच् प्रक्रियायां परिनिष्ठितरूपे वाऽवर्णो लभ्यते तत्रैवोक्तनिषेधादुक्तस्थले प्रक्रियायां परिनिष्ठितरूपे वाऽभ्यासोत्तरखण्डस्याऽऽद्यचोऽवर्णरूपत्वाऽभावाज्ञापत्तिरित्यत्यम् ॥

अदन्तत्वसामर्थ्याणिरिज्विकल्प इति । कथादिषु उपाधावृद्धिदीर्घसन्वद्भावविश्रुतासारभामप्रभृतीनामुपधाह्रस्वस्य गृहमृगप्रभृतीनामुपधागुणस्य च व्यावर्त्तनाददन्तत्वस्य सार्थक्यम् । गर्व्यतेस्त्वदन्तत्वं प्रागुक्तलाभावाद्द्वयर्थं सत् णिचः पाक्षिकत्वं ज्ञापयति । नचादन्तत्वसार्थक्याय वाऽल्लोप इति प्राचोक्तमेव स्वीकर्त्तव्यमिति वाच्यम् । चिन्त्यतेरित्वस्य सामान्यापेक्षज्ञापकत्वे उक्तस्याऽदन्तत्वफलस्य स्पष्टत्वेपि विशेषापेक्षज्ञापकत्वे तत्र तत्राऽऽकारोकारूपानुबन्धानां ज्ञापकत्ववददन्तत्वस्य ज्ञापकत्वाक्षतेः । कल्सेनैव णिज्विकल्पेनैव कृतार्थत्वेनापूर्वलोपबाधकल्पनस्यायुक्तत्वात् । सत्येवं मतद्वयेऽप्येकमेव रूपमिति भावः ॥

परत्वाद्बुद्धौ सत्यां टिलोप इति । शब्दान्तरप्राप्त्या लोपोऽनित्यः । वृद्धिरपि तथा । उभयोरनित्ययोः परत्वाद्बुद्धिः । कृतायां तस्यामौकारस्याऽऽवादेशात्प्रा-

गेव परत्वाणांदाङ्गस्य बलीयस्त्वाच्च औलोप इति । एवञ्चाऽनगलोपित्वादीर्घसन्वद्भावौ स्तः । नच टिलोपस्य स्थानिवद्भावेन व्यवधानाच्चङ्परणिपरलघुपरकाऽभावेन कथं दीर्घसन्वद्भाव-
विति वाच्यम् । तथाऽप्यङ्गस्य णिच्परत्वाऽनपायात् । चङ्परे णौयल्लुङ्विति पक्षेऽपि
अभ्यासस्याऽऽदिष्टादवः पूर्वत्वेन स्थानिवत्त्वमेव नास्तीति न कोऽपि दोषः, अत एव
'मुण्डमिश्रे'ति सूत्रे हलिकलयोरदन्तत्वनिपातनं सङ्गच्छते । पूर्वं लोपे तु इकारलोप्यग्लो-
पित्वसत्त्वेन तद्वैयर्थ्यं स्यात् । एतन्निपातनमेवाऽत्र ज्ञापकम् । आयादेशात्प्रागेवाऽन्तरङ्ग-
त्वाल्लोपेऽनगलोपित्वाद्भवत्येव सन्वद्भाव इति ॥

वृद्धे लोपो बलीयानिति । अत एव 'नागलोपो'तिसूत्रेऽगितिप्रत्याहारग्रहणस्य साफ-
ल्यम् । (मुण्डमिश्रे)ति सूत्रे हलकलेत्यकारान्तस्यैव पाठात्, एतद्भाष्यप्रामाण्यादिदुदुष-
धेभ्यो णिजन्तेभ्यो लुङोऽनभिधानाच्च न दोष इति दिक् ॥

इति चुरादिप्रकरणम् ।

अथ तिङन्ते ण्यन्तप्रक्रिया ।

अचीचकासदिति । चङ्परे णौ यदङ्गं तस्य योऽभ्यासो लघुपर इति व्याख्यातृणां
प्राचां मत एतत् । मतान्तरे त्विति । भाष्यसम्मतपक्षे तु चङ्परे णौ यल्लुङ्वित्यर्थे सन्व-
द्भावाद्यप्राप्त्या अचचकासदितिरूपम् ।

ननु अचुचुर इ अदिति स्थितौ णिनिमित्तणिलोपस्य स्थानिवत्त्वाच्चङ्परणिपराया
उपधाया अभावात्तत्परलघोरभावाच्च ह्रस्वदीर्घो न स्यातामित्याशयेनाशङ्कते—नचाग्लो-
पित्वाद्द्वयोरप्यसम्भव इति । समाधत्ते—एयाकृतिनिर्देशादिति । 'ते प्राग्धा-
तोरि' त्यादौ गत्याकृतिनिर्देशवदिति भावः । एतेन वर्णग्रहणे एव जातिग्रहणं नान्यत्रेति
केषाञ्चिन्मतमपास्तम् । एवञ्च णित्वजात्याश्रयानेकणिचो ग्रहणेन णिचङ्परत्वाद्द्वस्वदीर्घ-
योरस्ति सम्भव इति वृत्तिकृन्मतम् । शेखरकृतस्तु—जातेः पौर्वापर्याभावेन दोषस्त-
दवस्थ एव, जात्या न पौर्वापर्यव्यवहारः सम्भवतीत्याशंकायां [आर्द्धधातुक इति विषय-
सप्तमी]तिभाष्येण व्यक्तिद्वारकपौर्वापर्यस्याऽऽयनङ्गीकारात् । किञ्च णावित्यस्याऽग्लोप-
विशेषत्वाणित्वजातिनिमित्तकाग्लोप इत्यर्थेन एकणिनिमित्तकापरणिलोपस्यापि णित्व-
जातिनिमित्तकत्वेनाग्लोपित्वस्य दुर्वारतया दोषस्य तादवस्थयम्, तथा च अवीवददिति
भाष्येण [णेर्णिच्युपसंख्यानमिति 'चङी' ति सूत्रस्थवाचिकेन चोक्तप्रयोगसाधुत्वमित्याहुः ॥

ननु अन्तरङ्गत्वात्पूर्वं कृतयोर्वृद्धयायोः पश्चात्सम्प्रसारणेऽपि अशूशवदिति न स्यादत
आह—सम्प्रसाणं तदाश्रयञ्च कार्यं बलवदिति । वचसादीनां ग्रहादीनामनुवृत्त्यैव-
द्विसिद्धौ'लिट्प्रभ्यासस्ये'त्यत्रोभयेषां ग्रहणसामर्थ्यादेतस्या लाभः । अन्यथा वचश्चेत्यत्र
कृते हलादिशेषे वस्य सम्प्रसारणापत्तिरिति । नच णिच्यजादेशो न स्याद्विद्वत्त्वे कर्तव्य
इत्यर्थक 'द्विर्वचनेऽची' तिसूत्रप्रवृत्त्या वृद्धयादेरप्राप्त्या न दोष इति वाच्यम् । अशूशवदि-
तिभाष्यप्रयोगेणोक्तज्ञापनस्यानित्यत्वात् । नच सूत्रसामर्थ्यादेवोक्तज्ञापनस्यानित्यत्वमिति
वाच्यम् । तस्य द्वित्वे कृतेऽपि चरितार्थत्वादिति भावः ॥

ननु एधतेर्लुङि णिचि उपधासंज्ञायाः प्राक् धिशब्दस्य द्वित्वे तत एकारस्योपधात्वाऽभावा-

द्रष्टृस्वाऽप्राप्त्या सा भवानिदिधदिति प्रयोगो न स्यादत आह—बहिरंगोऽप्युपधाहस्वो द्वित्वात्प्रागेवेति । एवञ्च द्वित्वात्प्रागहस्वे सत्युक्तप्रयोगसिद्धिः । अत्र प्रमाणमाह—
ओणेऽर्द्धदित्करणसंज्ञादिति । ह्रस्वात्पूर्वं द्वित्वे तु जिशब्दस्य द्वित्वे सत्युपधाहस्वा-
ऽप्राप्त्या तन्निषेधार्थं कृतस्य ऋकारस्य वैयर्थ्यं स्यात् उक्तज्ञापनेनोक्तार्थज्ञापने तु द्वित्वा-
प्रागुपधाहस्वाप्राप्तौ तद्व्यावृत्त्यर्थमृदित्करणस्यावश्यकत्वादुक्तार्थे ज्ञापकत्वं सुस्थमिति भावः ॥

अयमुब्जधातुरूपदेशावस्थायां दकारोपधः उब्ज इति । ततो भुजन्युब्जावित्य-
त्रोब्ज इति निपातनेन दकारस्य बकारः तस्य चान्तरङ्गत्वेपि न द्वित्वात्प्राक् प्रवृत्तिस्तथा
सति विजशब्दस्य द्वित्वे औब्जिजदितौष्टप्रयोगानापत्तिः । अर्थादुत्तरखण्डे बकारश्रवणा-
पत्तिः स्यात् किन्तु दकारोच्चारणसामर्थ्यात् ‘नन्दाः संयोगादय’ इतिनिषेधेन जिशब्दस्य
द्वित्वे कृत एव, तथा च न कोऽपि दोष इत्यभिप्रेत्याह—उपदेशे दकारोपध इत्यादि
दकारोच्चारणसामर्थ्यादित्यन्तमिति ।

ननु कृतात्वस्यापि स्थानिवत्त्वेन लीत्वान्नुक् स्यादत आह—लीई इति ईकारप्र-
श्लेषादात्वपक्षे नुक् नेति ।

ननु हेतुभय इत्युक्तेर्भयस्मयावित्यनुपपन्नमित्यत आह—भयग्रहणं धात्वर्थोपल-
क्षणमिति ।

ननु हेतोः स्मयस्य गम्यमानत्वे सत्येवाऽऽत्मात्मनेपदयोर्विधानात्तत्रात्वाङ्गीकारं
आत्मनेपदत्यागे च वक्ष्यमाणरघुकाव्यप्रयोगानुपपत्तिरित्याशङ्कते—कथन्तर्हि (१)विस्मा-
पयन्विस्मितमात्मवृत्ताविति । समाधत्ते—अत्र मनुष्यवाचेति । अत्र मनुष्यवा-
चेति करणादेव स्मयस्य गम्यमानत्वाद्धेतोरगम्यमानत्वेन न दोषः । हेतोस्तद्रम्यमानत्वे
तु सत्यात्मनेपदे ज्ञानजापत्तिर्दुर्वारैव । मुख्यसमाधानमाह—सत्यमिति । समाधानान्त-
रमाह—मनुष्यवाक् प्रयोज्यकर्त्रीति । यद्यपि प्रथमणिजर्थमपि मनुष्यवागेव प्रयो-
जिका तथापि द्वितीयणिजार्थाभिप्रायेणैदमुक्तम् । अत एवाऽऽत्वम्प्रवृत्तम् । प्रयोज्यस्य
कर्त्री प्रयोज्यकर्त्रीति व्याख्यायां प्रथमणिजार्थाभिप्रायेणैव प्रयोज्यमित्याहुः केचित् ।
एयन्ताण्णाविति । राजा विस्मयते तं मनुष्यवाग्विस्मापयते तथा सिंहो विस्मापय-
न्नि । एञ्च प्रथमणिच् मनुष्यवाचो हेतुत्वादात्वपुकोरुपपत्तिरिति भावः ॥

ईर्ष्यतेऽतृतीयस्येति वक्तव्यम्—तृतीयस्येत्यस्य तृतीयव्यञ्जनस्येत्यर्थः । अत्र
व्याख्याने फलं दर्शयति—एर्षियदिति । एर्षिप्यदित्यस्यासाधुत्वापत्तिरत आह—द्वितीय-
व्याख्यायामिति । ईर्ष्यतिप्रकृतिकप्रत्ययान्तधातोरित्यर्थं बीजाऽभावेन प्यन्ते सन्नन्ते च
प्रवृत्तिः । तृतीयस्येति । तृतीयव्यञ्जनसहितस्यैकाच इत्यर्थः ॥

ननु अर्थधातोरगर्वीयत्वेनात्मनेपदित्वात्प्रार्थयन्तीति प्रयोगानुपपत्तिरित्यत आह—
निवृत्तप्रेषणाद्धातोरिति । उक्तञ्च निवृत्तप्रेषणाद्धातोः प्राकृतेऽर्थं नियुज्यत इति । तेन

(१) श्लोकोऽयं २ सर्गे रघुवंशकाव्ये—

तमार्थगृह्यं निगृहीतधनुर्मुष्यवाचा मनुवंशकेतुम् ।

विस्माययन्विस्मितमात्मवृत्तौ सिंहोरुसत्वं निजगाद सिंहः ॥

प्रार्थनां कुर्वन्तीति विवक्षितेऽर्थे प्रयोग इति भावः । यत्तु परस्मैपदसिद्धयर्थं प्रार्थनं प्रार्थस्तं कुर्वन्ति प्रार्थयन्तीति तन्न, धातुसंज्ञाप्रयोजकप्रत्यये चिकीर्षिते उपसर्गाणां पृथक्करणस्य वक्ष्यमाणत्वाद् 'अर्थवेदयोरि'त्यापुको दुर्वास्त्वात् ॥

इतिण्यन्तप्रक्रिया ।

अथ तिङन्ते सन्नन्तप्रक्रिया ।

ननु प्रत्ययवाच्येच्छाया नियतकर्माकांक्षत्वात्प्रत्यासत्या प्रकृत्यर्थकर्मिकायामेवेच्छायां सनो विधानात्कर्मणो लाभे पुनस्सूत्रे तदुपादानं व्यर्थमित्याशङ्कते—कर्मणः किमिति । उत्तरयति—गमनेनेच्छतीति करणान्माभूदिति । अयम्भावः, कर्मण इत्यस्याऽभावे प्रत्यासत्तेः सर्वैर्दुर्बोधयत्वादिच्छाकर्मकादेवेत्यर्थं निश्चिते समानकर्तृकाद्धातोःरित्यनेन यस्य यस्य समानकर्तृत्वं तस्य सर्वस्योपस्थितौ करणभूतार्थवाचकादपि धातोः यत्किञ्चित्कर्मिकायामिच्छायामपि प्रत्ययावृत्तिः तत्सत्त्वे तु न तथेति । समानकर्तृकात्किमिति । प्रत्ययापत्तिमाश्रित्य प्रश्नः । पूर्ववेदोत्तरम् ॥

ननु परत्वात्कत्वपत्वयोः कृतयोर्भष्भावो न स्यादत आह—सनः पत्वस्यासिद्धत्वाद्भष्भाव इति । केचित्तु जागृह स इति स्थितौ सत्येणः परत्वात्प्रासपत्वस्यासिद्धत्वेन डत्वे भष्भाव इति वदन्ति । पत्वे च कृते पश्चाद्भष्भावे कर्तव्ये सकारपरत्वाभावेन भष्भावो नेति पूर्वपक्षे प्रक्रान्तेऽस्य ग्रन्थस्य प्रवृत्तिरित्यन्ये ॥

ननु धृङः सनि [अत्रेयो दीर्घो नेष्टः] इत्यनेनेयो दीर्घाभावबोधनाद्दीर्घवटितप्रयोगोऽनुपपन्न इत्याशङ्कते—कथमुद्दिधीर्षु रिति । समाभ्यते भौवादिकयोर्धृङ् धृञोरिति । एवञ्च 'अज्जनगमां सनी' ति वक्ष्यमाणसूत्रेण दीर्घे प्रयोगोपपत्तिरितिभावः ॥

ननु दिदीपत इत्यत्र 'मिनाति मिनोति' इत्यनेनात्वं कुतो नेत्याशङ्कां समाधत्ते—एज्विषयत्वाऽभावादिति । उक्तसूत्रेणैज्विषय एवात्वविधानन्न तु तदभाव इति प्रकृतेऽस्तथात्वान्नास्त्वमिति अत्र प्रमाणमाह—अत एवेति । एज्विषयाऽभावेऽप्यात्वे 'स निमीमे' ति सूत्रे माग्रहणेन (१)[गामादाग्रहणेऽप्यविशेषः] इति परिभाषया मीधातोरपि ग्रहणसिद्धौ पृथक् तदुपादानं व्यर्थं स्यादितिदमेवैज्विषय एवात्वमित्यत्र बीजमित्यलम् ॥

ननु 'हलन्ताच्चे' त्यनेन इक् समीपस्थहलव्यवहितोत्तरस्य झलादिसनः किङ्कडावविधानेन तितृक्षतीत्यत्र स न स्यात् सनो ऋकाररूपेकसमीपस्थनकाररूपहलः परत्वाभावान्मध्ये हकारेण व्यवधानादित्याशङ्क्य समाधत्ते—हल्ग्रहणं जातिपरमिति । एवञ्च हलत्वजात्याक्रान्तैकानेकहल् परस्य झलादिसनः किदित्यर्थे न दोष इति भावः ॥

ननु इषेः सनि द्वित्वगुणयोः प्राप्सौ नित्यत्वाद्द्वित्वेऽभ्यासस्यानर्थक्यादितो गुणस्य चानापत्तौ एषिषिषतीतीष्टरूपन्न स्यादत आह—इह नित्यमपि द्वित्वं गुणेन बा-

(१) दाधाध्वदाबिति सूत्रेऽदाब्घटकदाप्पदेन दैपो ग्रहणाय दैप् शोधन इत्यत्रेत्संज्ञकः प्रकारः कृतः सच दापदेन प्रतिपदोक्तदारूपस्यैव ग्रहणात् निरनुबन्धपरिभाषया निरनुबन्धकस्यैव च ग्रहणाच्च व्यर्थः सन्नुक्तपरिभाषाज्ञापकः ।

ध्यत इति । अत्र प्रमाणमाह—उपधाकार्यं हि द्वित्वात्प्रबलमित्यादि । ओणे-
ऋदित्करणस्य सामान्यापेक्षज्ञापकत्वेनोपधाकार्यमात्रस्य ह्रस्वगुणादेर्द्वित्वात्प्रबल्यबोधनेन
द्वित्वात्प्रागु गुणे रूपमिष्टं सिद्धयतीति भावः । वस्तुतस्तु—‘गौ चडीति सूत्रस्थभाष्ये
यद्यमोणिमृदितं करोति तज्ज्ञापयति द्विवचनं ह्रस्वाद्वलीय’ इत्युक्तत्वादस्य सामान्या-
पेक्षज्ञापकत्वं चिन्त्यम् । तस्माच्छब्दान्तरप्राप्त्या द्वित्वस्याऽनित्यत्वेन द्वयोरनित्ययोः पर-
त्वादिद्वाच्यस्ततोऽपि प्राग् गुणेनेष्टसिद्धिरित्यलम् ॥

ननु ऊर्णोतेः सनि इडागम द्वित्वात्प्राक् गुणोऽवादेशे च कृते पश्चाच्च शब्दस्य द्वित्वे
ऽभ्यासे उकारश्रवणाऽनापत्तिरिति चेन्न । ‘द्विवचनेऽची’ ति सूत्रेण स्थानिरूपस्या-
तिदेशेन नोशब्दे नवशब्दे वा नुशब्दबुद्ध्या कार्यप्रवृत्त्या आदेशस्थ गुणस्य निषेधेन
वाऽभ्यासे उकारश्रवणोपपत्तेः । नच द्वित्वम्प्रति सूत्रे षष्ठ्यन्ततथोपात्तत्वात्सनः का-
र्यित्वेन निमित्तत्वाऽभावाद्द्विवचनेऽचीत्यस्याऽप्राप्त्या दोषस्तदवस्थ एवेति वाच्यम् ।
(१) [कार्यमनुभवन् हि कार्या निमित्ततया नाश्रीयते] इति परिभाषया कार्यानुभवकर्तृत्व-
विशिष्टस्य कार्यिणो निमित्तत्वेनानाश्रयणादतादृशस्य कार्यिणो निमित्तत्वाक्षततया नुशब्द-
स्यैव द्वित्वेन सनोऽद्वित्वात्स्येतो निमित्तत्वेनोक्तसूत्रप्रवृत्तेरदोषादिति भावः ॥

ननु (लक्षणप्रतिपदोक्त) परिभाषया मिनोतेर्मौरूपस्य लाक्षणिकत्वेन मीग्रहणेन
ग्रहणं न स्यादिति चेन्न । यत्र लक्षणाभिनिर्वृतत्वेन शब्दरूपापेक्षा तत्रैवोक्तपरिभाषोपस्थि-
त्या प्रयोगाश्रयणे तदनुपस्थित्याऽदोषादित्याह—कृतदीर्घस्य मिनोतेर्मौरूपाऽविशे-
शेषादिसिति । अत्र मीरूपमात्रस्य प्रयोगाश्रयणात्परिभाषाऽप्रवृत्तिः । ‘विभाषा दिक्
समासे’ इत्यत्र तु लक्षणाऽभिनिर्वृतस्य समासशब्दस्याश्रयणादुक्तपरिभाषाप्रवृत्त्या ‘दिङ्
नामान्यन्तराले’ इति प्रतिपदोक्तसमासस्यैवाश्रयणम् । उक्तपरिभाषाया अनित्यत्वात्कचि-
दुपस्थितिः कचिदनुपस्थितिरिति निष्कृष्टोऽर्थ इति दिक् ॥

ननु ऋधातोःसनि इटि इसः सनोऽवयवस्य कार्यभागित्वेन कार्यिणो निमित्तत्वाला-
भेन द्विवचनेचीति निषेधाऽप्रवृत्त्या गुणेऽ र् इसितिस्थितौ रिसशब्दस्य द्वित्वे हलादिः शेषे
अरिरिपतीति सिद्धिरिति भावः ॥

ननु उच्छेः सनि तुकि चुत्वे, द्विवचने न पूर्वत्रासिद्धं प्रवर्तते इत्यर्थक (पूर्वत्राऽसिद्धी-
यमद्विवचने) इति परिभाषया द्वित्वदृष्ट्या चुत्वस्यासिद्धत्वाऽभावेन चकारच्छकारसहित-
स्येतो द्वित्वे उच्चिच्छिषतीति सिद्धयति । नच [निमित्ताऽपाये नैमित्तकस्याऽप्यपायः] इति
परिभाषया चकाररूपस्य तुकोऽपायाच्चकारस्याऽभ्यासे श्रवणापत्तिरिति वाच्यम् । तस्या
अनित्यत्वेनाऽप्रवृत्त्याऽदोषात् । एतदनित्यत्वे ज्ञापकमाह—च्छोःशृङिति सूत्रे सतु-
गग्रहणाज्ज्ञापकादिति । तथा हि तुग्विशिष्टस्य छकारस्य शादेशोऽपि उक्तपरिभाषया
तुक्निमित्तस्य छस्याऽपाये नैमित्तिकस्य तुकोऽपायात्तच्छ्रवणापत्त्या सतुग्रहणं व्यर्थं स-
ज्ज्ञापयति उक्तपरिभाषाऽनित्येति । एवञ्चेह तदप्रवृत्त्या नोक्तदोषः । समाधानान्तरमाह
—प्रकृतिप्रत्ययापत्तिवचनाद्वेति । पुण्ययोगं जानाति पुण्येण योजयतीत्येतत्साधके

(१) कार्यानुभवकर्तृत्वविशिष्टः कार्या निमित्तं न भवतीति परिभाषार्थः । स्थण्डिलाच्छ-
यितरीतिसूत्रे शयितरीति निर्देशोऽत्र ज्ञापकः ।

‘पुण्ययोगे जी’ ति सूत्रे भाष्यकृतकृतायाः प्रकृतिप्रत्ययानुवृत्तेर्ज्ञापकत्वम्, तत्र हि चजोरि ति धिति परे कुत्वं अन्यथा कृल्लुकि निमित्ताऽप्य इति परिभाषयैव कुत्त्वव्यावृत्तौ व्यर्थैव तदनुवृत्तिः । किञ्च [आख्यानात्कृतस्तदाचष्टे] इति वार्तिकविहितप्रकृतिप्रत्ययापत्तिवचनं तदनित्यत्वे ज्ञापकम् । वस्तुतस्तु एतैरुक्तपरिभाषाऽभाव एव ज्ञाप्यत इति दिक् ।

स्थादिष्वभ्यासेनेति नियमान्नेहेति—ननु नियमादेव निषेधे ‘छनोतेः स्यसनोः’ अस्येह निर्विषयापत्तिरिति चेन्न अभिसुपतेरप्रत्ययेऽभिसुसूरित्यत्र पत्वनिषेधाय तदावश्यकत्वादिति भावः ॥

इति सन्नन्तप्रक्रिया ।

अथ तिङन्ते यङन्तप्रक्रिया ।

ननु क्रियासमभिहार इत्युक्त्यैव धातोर्लाभात्सूत्रे पुनस्तदुपादानं व्यर्थमित्याशङ्कते—धातोः किमिति । उत्तरयति—ब्रुवोवच्चिरित्यादीति । वाच्यते चाख्यायते इत्यादिसिद्धिः प्रयोजनम् । धिमित्यव्ययस्यापि क्रियावाचित्वादेकाच्त्वाच्च ततः प्राप्तयङ्यवृत्त्यर्थमपि धातुग्रहणमित्यलम् ॥

यस्येति संघातग्रहणमिति । तेन नाव्ययीदृह्यीदित्यादौ यलोपापत्तिः । संघातग्रहणसामर्थ्यात्तु (अथर्वद्रूपहणे नाऽनर्थकस्ये) ति परिभाषोपस्थितौ न पुत्रकाम्यादौ यलोपात्तिप्रसक्तिः । दर्णग्रहणे तु तदनुपस्थित्या यलोपोऽत्र स्यादेवेति भावः ॥

दीर्घोऽङ्कितः । अत्राऽग्रहणे यंयम्यते रंरम्यत इत्यादौ दीर्घापत्तिः । ननु सूत्रे दीर्घपदश्रवणादुपस्थिताऽच्पदेन ‘अत्रलोपोऽभ्यासस्ये’ त्यस्मादनुवर्त्तमानाऽभ्यासस्य विशेष्यत्वेन अजन्ताभ्यासस्य दीर्घ इत्यर्थे नोक्तस्थले दीर्घप्राप्तिरिति व्यर्थं तत् । नचाऽभ्यासावयवस्याचो दीर्घ इति वैयधिकरण्यानवयाङ्गीकारे तस्य सार्थक्यमिति वाच्यम् । सामानाधिकरण्यानवयसम्भवे वैयधिकरण्यानवयस्यायुक्तत्वेन (येन नाप्राप्ति) न्यायेन नुको दीर्घापवादत्वाऽभ्युपगमेन च दोषाभावेनाकिदृग्रहणवैयर्थ्यस्य तादवस्थ्यादिति चेन्न । डोदौक्यत इत्यत्राऽभ्यासह्रस्वबाधेनोक्तसूत्रप्रासदीर्घव्यावृत्तये (अभ्यासविकारेषु उत्सर्गविधीन् बाधका न बाधन्ते) इत्येतद्ज्ञापनायाऽकिदृग्रहणस्यावश्यकत्वात् । एवञ्चोक्तज्ञापकसमर्थनाय वैयधिकरण्यपक्षाश्रयणेन यंयम्यत इत्यादौ दीर्घात्पूर्वं सत्यपि नुकि दीर्घवाराणायावश्यकमकिदृग्रहणमिति भावः ॥

ननु अतैर्यङि ‘नन्दाः संयोगादयः’ इत्यनेन निषेधाद्रेफस्य द्वित्वाभावेन वक्ष्यमाणभाष्योदाहरणमसङ्गतं स्यादत आह—यकारपररेफस्य न द्वित्वनिषेधः । आरार्यत इति भाष्योदाहरणादिति । द्वित्वमप्रति यङः कार्यित्वान्न निमित्तत्वयोग इत्यपास्तमेतेन । भाष्योदाहरणस्य सामान्यापेक्षापकत्वादार्यमाख्यदार्यदिति सिद्धिः ॥

ननु विग्रहेण यङन्तप्रतिपाद्यविशेषाऽसम्प्रत्ययेन नित्यग्रहणमनर्थकमिति भाष्येण च नित्यग्रहणं न वाक्यनिवर्त्तकं किन्तु कौटिल्यपदान्वय्यावधारणार्थन्तदित्याह—कौटिल्य एवेति । इति वृत्तिकृद्रीत्या, ‘धातोरेकाच’ इति सूत्रभाष्यरीत्या तु गत्यर्थेभ्यः क्रि-

यासमभिहारे यङ्भवत्येवेत्यवसेयम् । नच 'नित्यं कौटिल्ये गतावि' त्यत्र नित्यग्रहणं व्यर्थं (१)(तक्रकौण्डिन्य) न्यायेन तक्रदानेन दधिदानबाधवत्सूत्रे कौटिल्यपदोपादानेन क्रियासमभिहारे प्रत्ययाविधानान्नित्यपदासद्भावेऽप्यवधारणार्थलाभेनेष्टसिद्धेरिति वाच्यम् । तस्योक्तन्यायानित्यत्वज्ञापनेन सार्थक्यात् । अत एव 'मतिबुद्धिपूजार्थंभ्यश्चे' त्येतत्सूत्रविहितवर्तमानार्थकत्तेन पूजार्थकधातुभ्यो भूते कस्याबाधात् 'कस्य च वर्तमाने' इति षष्ठ्यप्राप्त्या (पूजितो यः क्षराऽक्षरैरि)त्यत्र तृतीयायाः साधुत्वमिति भावः ॥

अकित इत्युक्तेर्न दीर्घ इति—ननु अजन्ताऽभ्यासस्य दीर्घ इत्यर्थेन नुगृगादौ कृतेऽजन्तत्वाऽभावाच्चीकि विशेषाभावाद्दीकि रीग्विधानेनैव सिद्धे रिविधिसामर्थ्यादेव तदभावसिद्धेः, किमकित इत्यनेनेति चेन्न । अभ्यासविकारविधौ वैयधिकरणान्वयज्ञापनार्थत्वात् । अत एव ल्यतेः सनि द्वित्वेऽन्तरङ्गत्वाच्चुकि चिच्छासतीत्यादावभ्यासहस्वत्वेत्वसिद्धिः । नचैवमपि अपवादत्वाच्चीगादिभिर्दीर्घबाधे व्यर्थमेव तदिति वाच्यम् । अभ्यासविकारे बाधका न बाधन्ते इत्यर्थस्यापि ज्ञापनात् ।

इति यङन्तप्रक्रिया ।

अथ तिङन्ते यङ्लुगन्तप्रक्रिया ।

यङोऽचि च । अत्र सूत्रे अचीति प्रत्ययस्य ग्रहणं ननु प्रत्याहारस्य यङा साहचर्यात् । चकारेण बहुलमित्यनुकर्षस्तदाह—अच् प्रत्यये बहुलं लुगिति—चकारस्य फलान्तरमप्याह—चकारात्तं विनाऽपीति ।

अनैमिन्निकोऽयमन्तरङ्गत्वादादौ भवतीति—'सन्त्यङोः' इति षष्ठी न तु सप्तमी । सप्तमीस्वीकारे तु यङो लुका लुप्तत्वेन प्रत्ययलक्षणाऽप्रवृत्त्या यङन्तत्वाऽभावेन द्वित्वानापत्तिरिति भावः । नच 'न लुमताङ्गस्ये'त्यनेनाऽङ्गाधिकारविहितकार्यस्यैव निषेधेन प्रकृते तादृशकार्याऽभावात्तद्वित्वे बाधकाऽभावेन सप्तमीपक्षेऽपि न कोऽपि दोष इति वाच्यम् । उक्तनिषेधसूत्रेऽङ्गाधिकारस्याग्रहणेन प्रत्यये परतः पूर्वस्य विधीयमानं यदांगमनांगं कार्यं तस्य सर्वस्यापि निषेधात् । अत एव राजपुरुष इत्यादौ नलोपसिद्धिः । आङ्गकार्यस्यैव तेन निषेधे तु 'यचिभमि'त्यस्यानाङ्गत्वेन निषेधाऽभावाद्भूत्वेन पदत्वबाधान्नलोपो न स्यादिति भावः ॥

धातुत्वाल्लडाद्य इति—क्विबन्तेष्विव प्रत्ययोत्पत्तेः प्राक् प्रवृत्ताया धातुसंज्ञाया (एकदेशविकृत)न्यायेनाऽवस्थितत्वात् कार्यकालपक्षेऽपि भूवादिसूत्रप्रवृत्तेश्च । अथवा, चर्करीतमित्यस्याऽदादौ पाठाद्भवादित्वाद्भूवादिसूत्रेण धातुसंज्ञेति भावः ॥

ङित्वस्य प्रत्ययाऽप्रत्ययसाधारणत्वेनेति—ऋतेरीयङित्यादिषु प्रत्ययेषु चित्रङादिष्वप्रत्ययेषु च ङित्वस्य दर्शनेन प्रत्ययस्याऽसाधारणरूपाश्रयणे प्रवर्तमानस्य प्रत्ययलक्षणस्यात्राऽप्रवृत्त्या न यङो ङित्वप्रयुक्तकार्यस्याऽऽत्मनेपदरूपस्य शङ्कालेशोऽपीति भावः । प्रत्ययस्याऽसाधारणरूपाश्रयण एव प्रत्ययलक्षणप्रवृत्तेरेव सृष्टप्रसाद इत्यत्राऽसिति

(१) सर्वेभ्यो ब्राह्मणेभ्यो दधि दायतां तक्रं कौण्डिन्यायेति तदाकारः ।

प्रत्ययाऽप्रत्यययोः सत्त्वाद्साधारणरूपानाश्रयणेन प्रत्ययलक्षणाऽप्रवृत्त्याऽसन्तत्वाऽभावान्न दीर्घ इति दिक् ॥

ननु येषामनुदात्तेतां प्रत्ययलक्षणमन्तरैव डित्वं तेभ्यस्त्वात्मनेपद् दुर्वोरमित्यत आह—अनुदात्तङित इत्यनुबन्धनिर्देशादिति—ङितपाशापाऽनुबन्धनेति निषेधपरिगणनेऽनुबन्धपदसद्भावेन तत्प्रयुक्तकार्यस्य यङ्लुक्प्रभावबोधनात् ‘अनुदात्तङित’ इत्यत्राङित इत्यस्य ङकारेत्संज्ञकाद्धातोरित्यर्थे ङकारस्याऽनुबन्धत्वस्य स्पष्टत्वान्न तन्निर्दिष्टात्मनेपद-प्रसक्तिरिति भावः ॥

अतएवेत्यादि शपोलुगित्यन्तमिति—उक्तनिषेधपरिगणनेन गणनिर्दिष्टकार्यस्याप्यत्राप्रवृत्तिबोधनाच्छयज्ञादेरप्राप्त्या तदनिर्दिष्टस्य शप एव प्रवृत्त्या तस्य (चर्करीतमि)त्यस्य विशिष्याऽदादौ पाठाल्लुगिति बोध्यम् ।

ननु यङ्लुगन्तभूधातोर्लटि तिपि प्रत्ययलक्षणेन यङ्लुगन्ताद्धित्वेऽभ्यासस्य जश्त्वे तस्य च गुणे ‘यङो वे’ति इटि, तदभावे वा बोभू इति बोभूति इति स्थितौ ‘सार्वधातुकार्द्धधातुकयोरिति प्रासगुणस्य ‘भूखोस्तिङी’ति निषेधे बोभवीति, बोभोतीतीति चेष्टप्रयोगो न स्यादत आह—बोभूतु तेतिक्ते इति छन्दसि निपातनादिति ।

उक्तसूत्रेणैव गुणनिषेधसिद्धौ निपातनस्य यङ्लुगन्तभूधातोश्छन्दस्येव तत्रापि लो-
क्येव गुणाऽभावो नाऽन्यत्रेति नियमार्थत्वेन लटि गुणे न बाधकमिति । अत एव बोभू-
त्विति नियमार्थमत्रैव यङ्लुगन्तस्य गुणाऽभावो नान्यत्र बोभवीतीत्युक्तमभाष्ये । अत एवेति । पूर्वोक्तनियमादेवेत्यर्थः । ननु समुदायस्य बोभू इत्यस्य भुवोस्तिरिक्तत्वेन त-
च्चाऽभावाद्भूखोस्तिङीति गुणनिषेधाऽप्राप्त्या निपातनस्य गुणनिषेधायावश्यकत्वेन नि-
यमार्थत्वं न सम्भवतीत्याशङ्कते—नच यङ्लुक्प्रप्त एव गुणाभावो निपात्यता-
मिति । समाधत्ते—प्रकृतिग्रहणेन यङ्लुगन्तस्यापि ग्रहणादिति । एवञ्च भूग्रह-
णेन बोभू इत्यस्य ग्रहणाद्गुणनिषेधसिद्ध्या निपातनं नियमार्थमेवेति । तत्र प्रमाणमाह—
द्विःप्रयोगोद्विर्वचनं पाष्ठमिति सिद्धान्तादिति । षष्ठ्यायस्थसूत्रविहितद्विर्वचनस्य
द्विः प्रयोगरूपत्वेन तच्चाक्षततया निषेधादिसिद्धिः । शेखरकृतस्तु, उत्तरखण्डस्य भूत्वा-
क्षततया भूखोरित्यस्य भूशब्दान्ताङ्गस्य न गुण इत्यर्थेन निषेधप्राप्त्या नियमसिद्धिः ।
द्विःप्रयोगत्वेऽपि विशिष्टानुपूर्वीभेदात्प्रकृतिग्रहणेन तद्ग्रहणोपपादनं न सम्भवति । अत एव
‘दयते दिगी’ति सूत्रे भाष्ये अस्तेभ्यदेशे यदि स्थाने द्विर्वचनं द्वित्वे कृते सवदिशो
भूभावः प्राप्नोति । अथ द्विः प्रयोगो द्विर्वचनं तदा परस्य भूभावे कृते पूर्वस्य श्रवणं
प्राप्नोतीत्युक्तमित्याहुः ॥

ननु ‘आत’ इत्यनेन सिज्लुकि सति आदन्तादेव ज्ञेजुसो विधानादिह जुस् न स्या-
दत आह—अभ्यस्ताश्रयो जुसिति । ‘सिजभ्यस्तविदिभ्यश्चे, त्यनेन सिचः परत्वमा-
श्रित्य प्राप्तजुस एव नियमो नत्वभ्यस्ताश्रयस्य तस्येति न कोऽपि दोषः । नच परत्वात्
‘अदभ्यस्तादि’ त्यनेन कृतेऽदादेशे जुसोऽप्राप्त्या दोषस्य तादवस्थमेवेति वाच्यम् ।
अभ्यस्ताश्रयजुसोऽदादेशाऽपवादत्वेन दोषोद्धारादिति भावः ॥

ननु ‘सिजभ्यस्तविदिभ्यश्चे’त्यनेनाऽभ्यस्ताश्रये जुसि कृते जुसि चेति गुणो दुर्वोर

इत्यत आह—नित्यत्वाद्वुगिति—(परनित्यान्तरङ्गापवादानामुत्तरोत्तरं बलीयः) इति परिभाषया परत्वाऽपेक्षया नित्यत्वस्य बलवत्त्वबोधनाज्जुसि चेति गुणस्य परत्वात्तदपेक्षया कृताकृतप्रसङ्गित्वेन वुको नित्यत्वाद्वगुणं बाधित्वा वुगेवेति भावः ॥

ननु (एकाच उपदेशेऽनुदात्तादि)त्यत्रैकाचग्रहणस्य शितपाशपानुबन्धेतिनिषेधवचनज्ञापकत्वेनैकाजग्रहणघटितशास्त्रस्य यङ्लुक्प्रवृत्तिसूचनादिहोक्तसूत्राऽप्रवृत्तिरित्याह—एकाजग्रहणेनोक्तत्वान्नेपिनिषेध इति ॥

ननु गमेर्यङ्लुगन्ताद्धोऽति मध्यमपुरुषैकवचने सेर्द्धपिचेति हौ तस्य 'अतो हेरि'ति लुक् स्यादत आह—अनुनासिकलोपस्याऽऽभीयत्वेनाऽसिद्धत्वाच्च हेर्लुगिति । समानाश्रयाभीये वर्त्तव्ये समानाश्रयमाभीयमसिद्धमित्यर्थकस्य 'असिद्धवदत्राभादि'त्यस्य 'अनुदात्तोपदेशे'त्यत्रोपस्थित्या, अनुदात्तोपदेशानां यमिरमिगम्यादीनां, तनोत्यादीनां, वनतेश्चानुनासिकस्य लोपः स्याज्जलादौ किङ्तिपरे सचाऽसिद्धो भवतीत्यर्थे समानाश्रयस्य हेर्लुकोऽत्र कर्तव्यत्वे समानाश्रयस्याऽनुनासिकलोपस्यासिद्धत्वेन हेरतःपरत्वाऽभावाच्च लुगितिभावः ॥

ननु यङ्लुगन्ताद्मेर्लुङि 'चिल लुङि' इत्येतत्सूत्रविहितस्य चलेः स्थाने 'स्तिपाशपे' तिनिषेधपरिगणनेऽनुबन्धपदसद्भावात्तन्निर्दिष्टकार्यस्येह प्रकरणेऽभावप्रतिपादनात् 'पुषादिद्युताद्यलृटितः परस्मैपदेष्वि' तिसूत्रेण नाऽङित्याह—अनुबन्धनिर्देशान्चल्लोरङिति ।

ननु हन्तेर्यङ्लुकि 'हो हन्तेर्जि'न्नेष्वित्यतो हन्तेरित्यनुवर्त्य 'अभ्यासाच्चे'त्येतत्सूत्रविहितकृत्वस्याऽत्र प्रवृत्तिर्न स्यादन्तेरित्यत्र शितपो निर्दिष्टत्वादुक्तनिषेधादित्यत आह—शितपाशपेतिनिषेधस्त्वनित्य इति । अनित्यत्वे प्रमाणमाह—'गुणो यङ्लुकोः' इति सामान्यापेक्षज्ञापकादिति—अयम्भावः 'सन्त्यङो' रितिद्वित्वविधायकैकैकाचोद्वित्वविधानात्तत्र च शितपाशपेति निषेधेन यङ्लुकि कुत्रापि द्वित्वाऽभावात् 'गुणोयङ्लुकोः' इत्यनेनाऽभ्यासस्य विधीयमानो यो गुणस्तस्य द्विवचनं विनाऽनुपपत्त्या व्यर्थीभूतं क्वचिदप्रवृत्तिं ज्ञापयति । विशेषाऽपेक्षज्ञापकत्वे तु एकाजिनबन्धनस्यैवाऽनित्यत्वं स्यादित्यलम् ॥

ननु हन्तेर्यङ्लुकि लोटि मध्यमपुरुषैकवचने हौ जङ्घहीत्यत्र 'हन्तेर्जः' इति जादेशः कुतोनेत्याशंकां समाधत्ते—शितपा निर्देशाज्जादेशो नेति । उक्तजादेशविधायकसूत्रे हन्तेरित्यत्र शितपो निर्दिष्टत्वेन तन्निर्दिष्टकार्यस्य च शितपा शपेति निषेधेन यङ्लुक्प्रवृत्तिबोधनेन जादेशाऽभाव इति भावः ॥

ननु हन्तेर्यङ्लुकि आशीर्लिङि लुङि च कृतद्विवचनस्य हन्तेर्दधादेशे पुनर्द्वित्वं कुतो नेत्याशंकां समाधत्ते—वधादेशस्य द्वित्वं तु न भवतीति—अयम्भावः, सन्त्यङोरिति द्वित्वविधायके 'लिटि धातोर्नभ्यासस्ये' त्यतोऽभ्यासस्ये' त्यतोऽनभ्यासपदानुवृत्तौ सन्नन्तस्य यङन्तस्य चानभ्यासभिन्नप्रथमैकाचो द्वित्वमित्यर्थे वध्यात् अवधीदित्यत्र वधादेशस्य स्थानिवद्भावेनाऽभ्यासस्त्वान्न द्वित्वप्राप्तिः । नाऽभ्यासो यस्मिन् यस्य वैति बहुव्रीह्यावभ्यासपदस्य धातोः समानाधिकरणविशेषणत्वम् । अस्तेरिति सूत्रस्थभाष्येणोत्तरखण्डस्यैव वधादेशे जंवध्यादित्येवरूपमिति बोध्यम् ॥

ननु आङ्पूर्वकादन्तर्यङ्लुकि 'आङो यमहनः' इत्यात्मनेपदं न स्याद्यङ्लुगन्तस्यो-
क्तधातोश्शुद्धधातुभिन्नत्वेन तदग्रहणेनाऽग्रहणात्सूत्रे च शुद्धधातोरेवोपदानादिति चेन्न ।
(१) (प्रकृतिग्रहणेन यङ्लुगन्तस्याऽपि ग्रहणात्) द्विः प्रयोगो द्विर्वचनं पाष्ठमिति सिद्धा-
न्तितत्वादाह—आङ्पूर्वकात् 'आङो यमहनः' इत्यात्मनेपदमिति ॥

ननु चरतेर्यङ्लुकि 'चरफलोश्चे'त्यभ्यासस्य नुकि 'उत्परस्यातः' इत्युत्त्वस्य गुणः कुतो
नेत्यत आह—तपरत्वान्न गुण इति—ननु तपरकरणसामर्थ्याद्गुणव्यावृत्तिरिव दीर्घव्या-
वृत्तिरपि स्यादत आह—हलि चेति दीर्घस्तु स्यादेवेति—तत्र युक्तिमाह—तस्या-
सिद्धत्वेनेति—उत्त्वविधायकदृष्ट्या गुणस्य सिद्धत्वात्तस्य च तपरत्वव्यावर्त्यत्वेन व्या-
वृत्तिः । दीर्घस्य तु उत्त्वदृष्ट्याऽसिद्धत्वेन तपरव्यावर्त्यत्वाऽभावेन नानेन तद्व्यावृ-
त्तिरिति भावः ॥

ननु यौतेर्यङ्लुकि लटि 'उतोवृद्धिरिति वृद्धिः स्यादत आह—उतोवृद्धिरित्यत्र
नाभ्यस्तस्येत्यतोऽनुवृत्तेरिति—अयम्भावः तत्र नाभ्यस्तस्येत्यस्यानुवृत्तावभ्यस्त-
भिन्नोकारस्य वृद्धिरित्यर्थं प्रकृतेऽभ्यस्तत्वान्नोक्तापत्तिरिति दिक् ॥

ननु स्वपेर्यङ्लुकि 'स्वपिस्यमिव्येजं यङि' इत्यनेन सम्प्रसारणं कुतो नेत्यत आह—
लुका लुप्ते प्रत्ययलक्षणाऽभावादिति—उक्तसूत्रेण यङि सम्प्रसारणं विधीयते यङश्च
'यङोऽचि चे' त्यनेन लुक् तस्य च लुक्शब्देन कृताऽदर्शनात् 'न लुमताङ्गस्येति निषेधेन
प्रत्ययलक्षणाऽप्रवृत्त्या यङोऽभावान्न सम्प्रसारणम्, सूत्रे उत्वं नेति फलितार्थकथनमुक्त-
सूत्रविधीयमानसम्प्रसारणन्नेति तदर्थः, । नच लुकः प्रागेव यङः सत्वेन तस्मिन्नुक्तापत्ति-
दुर्वारेति वाच्यम् । सर्वविधिभ्योलुग्विधेर्बलीयस्त्वेन (२) (अकृतव्यूह) परिभाषया च
लुकः पूर्वं तदप्रवृत्तेरिति भावः ॥

ननु अतैर्यङ्लुकि लटि प्रथमपुरुषस्य बहुवचने झौ आरतीतिरूपं सिद्धयति तन्न स्यात्
अर ऋ इति स्थितौ रको रेफस्य 'रोरो'ति लोपे यणि कृते प्राप्तस्य 'ढलोप' इति दीर्घस्य
यणः स्थानिवद्भावेन निमित्ताऽभावेनाऽप्रवृत्तेरिति चेन्न । 'अभ्यासस्याऽसवर्णं' इत्यत्रा-
ऽसवर्णग्रहणेनाऽभ्यासकार्यं ऽभ्यासानवयवधात्ववयवादेशस्य तत्प्रतिबन्धकस्थानिवद्भावो
नेत्यर्थज्ञापनाद्दीर्घविधौ स्थानिवत्त्वनिषेधाच्चोक्तानुपपत्त्यभावादिति ॥

ननु यङ्लुगन्ताद्ग्रहेर्लुकि 'ग्रहोऽलिटी' तिसूत्रेण कुतो नेतो दीर्घ इति चेन्न । तत्रै-
काग्रहणसत्वादेकाजिनबन्धनकार्यस्यात्र प्रकरणेऽभावबोधनादित्याह—ग्रहो लिटीति
दीर्घस्तु न, तत्रैकाच इत्यनुवृत्तेरिति । माधवमते युक्तमेतदित्याह—माधवस्तु,
दीर्घमाहेति । इत्थं हि तदाशयः, ग्रहोऽलिटी ति सूत्रस्थ(यङ्लोपे चोक्तमि) ति वार्तिक-
तदीयभाष्यादिपयांलोचनात् जरोगृहितेत्यादौ यङन्ताद्ग्रहेस्तृचस्तासेर्वा इतो दीर्घाभावे

(१) प्रकृतिग्रहणे यङ्लुगन्तस्यापि ग्रहणमिति परिभाषास्वरूपम् । पाष्ठद्वित्वस्य द्विः-
प्रयोगत्वसिद्धान्तेन प्रयोगद्वयरूपे समुदाये प्रकृतिरूपत्वबोधनान्न्यायसिद्धिमिदम् ।

(२) अकृतव्यूहाः पाणिनीया इति परिभाषास्वरूपम् । पाणिनीयशास्त्राध्येतारो नि-
मित्तस्य विनाशोन्मुखत्वे दृष्टे तत्प्रयुक्तकार्यकारिणो न भवन्तीत्यर्थः । समर्थानां प्रथमाद्वेति-
सूत्रस्थं समर्थग्रहणमत्र ज्ञापकम् ।

युक्तिद्वयम् । पूर्वस्मादपि विधौ स्थानिवद्भावः ग्रहेर्विहितस्येदो दीर्घ इति च, तत्र भा-
ष्यवार्तिककृद्गीत्या प्रथमः पक्षः ताभ्यां पूर्वत्रासिद्धे न स्थानिवदिति स्वीकृत्य दीर्घग्रहणं
प्रत्याख्यातम् । तन्मते त्रैपादिकदीर्घातिरिक्तदीर्घं कर्तव्ये स्थानिवद्भावः सुवचः । द्वितीय-
पक्षस्तु सूत्ररीत्या, एतन्मते सामान्यतो दीर्घविधौ स्थानिवद्भावननिषेधादसौ वक्तुमशक्यः ।
तथाच यङ्लुकि दीर्घप्रवृत्तौ न बाधकम् । यङ्लुकोऽनैमित्तिकत्वेन अज्झलादेष्टत्वेन च न
स्थानिवद्भावः । द्विःप्रयोगो द्विवचनं पाष्ठमिति सिद्धान्ताद्ग्रहेर्यङ्लुगन्ताद्विहितस्य ग्रहे-
र्विहितत्वापायो नेति ।

तद्भाष्यविरुद्धमिति । तथा हि 'एकाचो द्वे प्रथमस्ये' ति सूत्रे ग्रहेरङ्गादिति भा-
ष्यमुपादाय कैयट आह तृचो हि जरीगृहित्यंगन्न तु ग्रहिः विशेषणसामर्थ्याद्धि यथा-
श्रुतविशेषणमिति । न च यङतप्रक्रमे एतत्समाधानस्य कैयटेनोक्तत्वात्कथं यङ्लुगन्ते तेन
निर्वाह इति वाच्यम् । युक्तिसाम्याद्यङ्लुगन्तेऽप्युक्तसमाधानेन दीर्घाभावस्य लक्षितत्वात् ।
अत्रपक्षे यङ्लुकि दीर्घाऽप्रसक्तया पूर्वस्मादपि विधौ स्थानिवद्भाव इति, ग्रहेर्विहितेदो दीर्घ
इत्यस्य च समाधानस्योपायस्योपायान्तरादृषकत्वादितिन्यायेन यङन्तांशे उपायान्तरपर-
त्वेन नेयत्वम् । न च यथाश्रुतरूपपक्षे गृहीतमित्याद्यसिद्धिरिति वाच्यम् । अंगसंज्ञाप्रवृ-
त्तिकाले यथाश्रुतरूपस्यैव सद्भावेन तत्सिद्धेः । ग्राहितमित्यादौ तु नैवम्, 'निष्ठायां सेटि'
इति णिलोपे एकाच्त्वानपायादिति भावः ॥

भाष्ये ध्वनितमिति । तथाहि, अत्र द्वितीयस्यानुवृत्तिर्नैतिपूर्वपक्षे सज्जाते बह-
न्दोषानुज्ञाव्य परिहृत्य चोक्तमेतावानेव विशेषः । अनुवर्त्तमाने द्विद्वग्रहणे छः पत्वम्बक्त-
व्यम्, अननुवर्त्तमाने तस्मिन् छः शक्ते कृते शान्तत्वादेव पत्वसिद्धौ 'त्रश्चादि' सूत्रे छप्र-
हणं न कर्तव्यमभवतीति भावः । एवं वदन् भाष्यकार उद्भाविभ्यो यङ्लुङ्नास्तीत्युक्त-
वान् । अन्यथा दिवेर्यङ्लुकि देदेति, देदेषि इत्यादौ ऊठो भावावाभ्यां महान् विशेषः
स्यात् । ततश्च कितोऽनुवृत्तावूठः प्रवृत्त्या देद्योति, देद्योपीत्यादिविशेषरूपलाभादेतावा-
नेवेत्येवकारो विरुध्येतेत्यलम् ॥

इति यङ्लुगन्तप्रक्रिया ।

अथ तिङन्ते नामधातुप्रक्रिया ।

ननु गामिच्छतीति विग्रहे गड्यतीत्यादौ अन्तर्वर्त्तिर्नो विभक्तिमाश्रित्य पदत्वात्
'लोपः शाकल्यस्ये' ति वकारलोपः कुतो नेत्याशंकां समाधत्ते—नपदान्तत्वादिति ।
'नः क्ये' इतिवक्ष्यमाणसूत्रेण क्यचि क्यङि च नान्तस्यैव पदत्वादिहाऽतथात्वान्न दोष
इति भावः ॥

ननु गव्याञ्चकार गव्यितेत्यादौ 'यस्य हल' इति यलोपो दुर्वार इत्यत आह—सन्नि-
पातपरिभाषया क्यचो यस्य लोपो नेत्ति । यकारे परे यान्तादेशविधानाद्दकारो न
यलोपनिमित्तमभवतीति भावः ॥

ननु (सर्वप्रातिपदिकेभ्यः क्तिव्वा वक्तव्यः) इति वार्त्तिकेन प्रातिपदिकात्किपो वि-

धानेन मालाशब्दस्य प्रत्ययान्तत्वेन प्रातिपदिकभिन्नत्वात्किंच न स्यादत आह (१) लिंगविशिष्टपरिभाषयेति । प्रातिपदिकस्य मालेत्यस्य ग्रहणे लिंगबोधकटाप्रत्ययविशिष्टस्य मालाशब्दस्याऽपि ग्रहणबोधनात्तदुपपत्तिः । समाधानान्तरमाह—एकादेशस्य पूर्वान्तवत्त्वाच्चेति । ‘अन्तादिवच्चे’ त्यनेन दीर्घरूपैकादेशस्याऽकाररूपपूर्वस्थानिघटितमालाशब्दवृत्तिप्रातिपदिकत्वस्यैकादेशविशिष्टमालाशब्देऽतिदेशात्प्रातिपदिकत्वात्तदुपपत्तिरिति भावः ॥

ननु भूरिवाचरतीतिविग्रहे क्बन्तादुक्तधातोरुङादौ ‘गातिस्थे’त्यादिसूत्राणां प्रासिर्दुर्वारेत्यत आह—अभिव्यक्तत्वेन धातुपाठस्थस्यैव तत्र ग्रहणादिति ।

उक्तञ्च—

अभिव्यक्तपदार्था ये स्वतन्त्रा लोकविश्रुताः ।

शास्त्रार्थस्तेषु कर्त्तव्य उक्तेषु न तदुक्तिषु ॥ इति ।

पथीनतीति । पन्था इवाचरतीति विग्रहेऽन्तरंगत्वाद्दीर्घे गुणाऽभावादूपमिदम् । नाधवानुसारेणैतत् । परे तु हलन्तेभ्य आचारक्किपोऽभावादयुक्तमेतत् । किञ्च ‘इन्हन्नि’ त्यनेन शावेव दीर्घो नान्यत्रेति नियमात्प्रकृते दीर्घाऽप्राप्त्या गुणे सति पथेनतीत्येव रूपम् । नच तत्र सूत्रे शाबित्युपादानाज्ज्ञापकस्य सजातीयापेक्षत्वे सुबानन्तर्य एव नियमफलनिषेधप्रवृत्तिरिति वाच्यम् । तथा सति वृत्रघ्नः स्त्री वृत्रघ्नीत्याद्यसिद्धध्यापत्तेः । अत्र हन्शब्दस्य क्बन्तत्वात्तत्राऽनुनासिकस्येतिदीर्घेऽस्मात्पुयोगात्सिद्धार्था वृत्त्या नान्तलक्षणङीपि कृतेऽल्लोपो न स्यादित्याहुः । येषामिन्नादीनां शावुपधादीर्घः परमदण्डिन्नित्यादौ तेषां दण्डिनवृत्रहन्नादीनामेव, इन्हन्निति नियमो ननु पथ्यादोनामेतेषां तु शौ परे सपन्थानीत्यादावुपधादीर्घप्रवृत्तावपि ‘इतोऽत्सर्वनामस्थाने’ इत्यत्वे कृते ‘इन्हन्नि’ति नियमाप्रवृत्तेः । अन्यथा पन्थानावित्याद्यसिद्धिः । एवञ्च पूर्वोक्तरूपमेव साधिवति केचित् ॥

देवतीति माधव इति । अत्र ‘दिव उत्’ इत्यनेन नोत्वं भवति तेन पदान्तविषय एवोत्वविधानादिह पदान्तत्वाऽभावादिति भावः । अत्र ऊठि द्यवतीत्युचितमिति । लघूपधगुणं बाधित्वाऽन्तरङ्गत्वाद्दृष्टिं यण् । नच (असिद्धं बहिरंगमन्तरङ्गे) अनयापरिभाषयाऽन्तरङ्गस्य यणः कर्त्तव्यत्वे बहिरङ्गस्योऽसिद्धत्वबोधनादचपस्त्वाऽभावाद्यण् न स्यादिति वाच्यम् । अचोऽन्यानन्तर्यनिमित्तकेऽन्तरङ्गे कर्त्तव्ये न बहिरङ्गत्वप्रयुक्तासिद्धिरित्यर्थक (नाजानान्तरे बहिष्वप्रकृतसि) ति परिभाषयोक्तपरिभाषया निषेधेनाप्रवृत्तेः । न च (वाणांदाङ्गं बलीयः) इत्यनया परिभाषया वाणांकार्यादाङ्गकार्यस्य बलीयस्त्वबोधनेन यणं बाधित्वा लघूपधगुणे उक्तप्रयोगासिद्धिरिति वाच्यम् । समानाश्रय एव तत्प्रवृत्तेः सिद्धान्तितत्वेनेह व्याश्रयत्वात्तदप्रवृत्तेः । व्याश्रयेऽप्युक्तपरिभाषाप्रवृत्त्यभ्युपगमे तु अनित्यत्वेन तदप्रवृत्तिकल्पनम् । अत एव सिवेरौणादिके न प्रत्यये स्योनः सिद्धयतीति भावः ॥

(१) प्रातिपदिकग्रहणे लिङ्गविशिष्टस्यापि ग्रहणम् । इति परिभाषास्वरूपम् । सामान्यरूपेण विशेषरूपेण वा प्रातिपदिकशब्दग्रहणे सति लिङ्गबोधकप्रत्ययविशिष्टस्य, अपि शब्दात्केवलस्यापि ग्रहणं बोध्यम् ।

यत्तु स्वामी स्वांचकारेति तदनाकरमेवेति । अनेकाच्त्वाभावादिति तदा-
शयः । अन्येतु भाष्यकृता प्रत्ययग्रहणमपनीयेत्यनुक्तत्वात्प्रत्ययान्तत्वेन स्वामासेत्यादि
रूपं साध्येवेति वदन्ति ।

युद्धे योऽयं ग्रामशब्द इति—अयम्भावः, युद्धे योऽयंग्रामशब्दः सच समुपस-
र्गविशिष्ट एवास्ति न केवलग्रामशब्दस्ततो ग्रामशब्दपाठेनैव संग्रामशब्दलाभे पुनः समुप-
सर्गविशिष्टपाठो व्यर्थोभूतो ज्ञापयति धातुसंज्ञाप्रयोजकीभूतप्रत्ययस्य चिकीर्षितत्वे उपसर्ग-
समानाकारकपूर्वपदस्य पृथक्करणं भवतीति । ज्ञापने तूपसर्गसमानाकारेत्यंशानुपादाने सं-
ग्रामवटकसंशब्दस्य क्रियायोगाऽभावादुपसर्गत्वाऽभावेन ज्ञापकोपपत्तिर्न स्यात् । प्रयोग-
भेदेनोपसर्गस्यापि तत्समानाकारत्वं बोध्यम् । तत्र च चिकीर्षितपदोपादानात्पृथक्करणेन
समासाऽभावकल्पनेऽपि तद्विषये क्यडादिप्रत्ययविधायकसूत्रे सुबन्तादित्यंशे यस्माद्विहित-
स्तदादीत्यंशाऽप्रवृत्त्या न दोषः । पृथक्क्रियत इत्यनेन जातसमासाऽभावकल्पनम् । अत
एव, सुमनायेत्यादौ पुनः क्त्वान्तेन समासे ल्यप्सिद्धिः । उक्तञ्च तद् 'भृशादिष्वि'त्य-
त्र भाष्ये संग्रामयतेरेव सोपसर्गान्नान्यस्मात्सोपसर्गादिति । ज्ञापनफलञ्च स्वमनायतेत्या-
दौ मनःशब्दात्प्रागडिति बोध्यम् ।

ज्ञापकस्य सजातीयविषयत्वात्साजात्यं दर्शयति—तेनेत्यादिना । यत्र सकलस्योपसर्ग-
रूपस्य श्रवणं नत्वादेशेनाऽपहरणं तत्रैव पृथक्करणं भवति नत्वन्यत्रेति । अत एव, आ ऊढः
स इवाच्चर्य्य ओढायित्वेत्यत्र उन्मनाय्य अवगल्भ्येति वन्न ल्यबापत्तिः । ज्ञापकस्य विशेष-
विषयत्वे षष्ठाध्यायीसूत्रस्थवार्त्तिकस्य तद्भाष्यस्य च प्रामाण्यम् । एतच्च तथाहीत्या-
दिना मूले एव स्पष्टत्वान्नात्र लिखितम् । क्यजन्तादुस्त्राशब्दाल्लङि अंगस्याटि कृते 'उ-
स्यपदान्तादि' त्यनेन प्राप्तपररूपस्य प्रतिषेधार्थमुक्तवार्त्तिकम् । न च औस्त्रीयदित्यत्रो-
ऽनर्थकत्वान्न तत्प्राप्तिरिति वाच्यम् । छिन्धुर्भिन्धुरित्यादावप्युसोऽनर्थकत्वेन दोषापत्तेः ।
नच सर्वत्रोसोऽनर्थकत्वे क्व सूत्रप्राप्तिरिति वाच्यम् । अयुः, अवुरित्यादौ तत्प्र-
वृत्तेः सुघटत्वात् । एवञ्चाऽयमेव (उस्योमाङ्दिव)ति प्रतिषेधोऽत्रार्थवद्ग्रहणपरिभाषा-
प्रवृत्तिज्ञापकः ।

श्रौङ्गारीयदिति—अत्र 'ओमाङोश्च' इत्यनेन प्राप्तपररूपस्य प्रतिषेधः । आ-
डागमस्याऽऽङिपरे उदाहरणं प्रदर्शयति—श्रौढीयदिति । आदेशेन (एकादेशरूपेण) अप-
हृतस्थलेऽपि पृथक्कृतावाङः परत्राटो विधानादाडागमस्याऽऽङि पररूपाप्राप्त्या निषेधो व्यर्थः
स्यात् । एवञ्चाऽयमेव निषेधो ज्ञापकस्य विशेषविषयत्वे प्रमाणमिति बोध्यम् । ज्ञापकस्य
विशेषविषयत्वे न केवलषाष्ठवार्त्तिकतदीभाष्ययोरेव प्रामाण्यमपि तु चशब्दं प्रयुञ्जानस्य
सूत्रकारस्याऽप्यनुकूलस्य प्रामाण्यमित्याह—चशब्देनेति । एवञ्च विनिगमकाऽभावेन
तस्य बाध्यसामान्यचिन्तया सर्वबाधकत्वम् । अन्यथा (पुरस्तादपवाद) न्यायेन ओमा-
ङोश्चेत्यस्यैव बाधो नतु उस्यपदान्तादित्यस्येत्यवसेयम् ॥

अत्राच्चेरित्यनुवृत्त्येति । अत एव लोहितादिगणे पठ्यमाना-
नां भृशादिपाठे नित्यात्मनेपदमेव प्रयोजनमुक्तम्भाष्ये न तु अभूततद्भावविषयतालाभो-
ऽपीति तात्पर्यम् ॥

इष्टवदित्यतिदेशात्पुंस्वद्भावादय इति—आदिशब्देन रभावटिलोपादयः । एतदयतीति । नच परत्वाद्त्रातिदिश्यमानकार्याणामुपदेशस्यैव देशत्वांगीकाराट्टिलोपः स्यादिति वाच्यम् । पुंस्वद्भावातिदेशसामर्थ्यात् अन्तरङ्गत्वाद् 'भस्याढे तदिधते' इत्यस्य प्रत्ययोत्पत्तेः प्रागेव प्रवृत्त्या 'देरि' त्यस्याऽप्रवृत्तेः । न च पुंस्वत्वस्यासिद्धत्वेन टिलोप-स्याऽत्र दुर्लभत्वमिति वाच्यम् । एतयति श्येतयतीति भाष्योदाहरणेनाऽऽभीयासिद्धत्व-स्यानित्यत्वाट्टिलोपस्य दुर्वास्त्वादिति भावः ॥

ननु अतिदेशशास्त्रे पुंवद्भावाग्रहणं व्यर्थं टिलोपेनैवतयतीत्यादिसिद्धेरिति चेन्न । दार-यतीत्यस्य सिद्ध्यर्थं पुंवद्भावाग्रहणस्य सार्थक्यात्तदाह—**दरदमाचष्टे दारदयतीति** । दरदोऽपत्त्यं दारदः, 'द्वयञ्मगध' इत्यण् तस्य स्त्रियाम् 'आतश्चे' ति लुकि सिद्धिः । अत्र पुंवद्भावस्याऽभावे सति टिलोपे दरदयतीत्यापत्तिः ॥

ननु अजडदित्यत्र टिलोपे सति णिज्विशिष्टस्य द्वित्वे पदवाद्भावेऽकारो दुर्लभ इ-त्यत आह—**श्रोः पुयण्जीतिसूत्रे वर्गप्रत्याहारजग्रहो लिंगमिति** । त्वां मां वाऽऽचष्टे इति विग्रहे त्वापयति, मापयतीति रूपम् । वस्तुतस्तु त्वादयति मादयतीत्येव युक्तम्, तदेवोपादयति, । अन्तरंगत्वादित्यादिना । न च (वाणांदाङ्गं बलीयः) इत्ये-तद्वाट्टिलोपस्यैव प्रवृत्तौ त्वापयतीत्येव स्यादिति वाच्यम् । समानाश्रये तत्प्रवृत्त्यभ्युपग-मेनेह व्याश्रये तदप्रवृत्तेः । न च भाष्ये प्रकृतिभावस्य प्रत्याख्यातेन दोषस्तदवस्थ एवे-ति वाच्यम् । प्रेष्ठाद्युदाहरणविशेषे भाष्यस्याऽन्यथासिद्धिपरत्वेनादोषात् । अयम्भावः, 'प्रकृत्यैकाजि'ति सूत्रस्य वृत्तिकारेण प्रेयान् प्रेष्ठ इत्याद्युदाहरणदानात्तत्र प्रकृतिभावं विना-ऽपि प्रत्ययाद्यादेशविधायकसूत्रस्य 'असिद्धवदत्राभादि' त्यनेनासिद्धत्वात्प्रस्थादावकारोच्चा-रणसामर्थ्यात्तल्लोपाभावस्य भाष्ये साधनात् । स्रजिवन् स्रजिष्ठ इत्यादावपि लोपापवाद-विन्मतो लुङ्कः प्रवृत्त्या न टिलोपः । नच प्रकृत्यैकाजिति सूत्रस्यैतावता प्रत्याख्यानमेवांगी-करणीयमिति वाच्यम् । स्वापयतीत्याद्यर्थन्तदावश्यकत्वादिति ॥

देरित्यस्यैवेति—एवकारेण 'नस्तद्धिते' इत्यस्य व्यावृत्तिः । वस्तुतः 'प्रकृत्यैकाजि' ति सूत्रेऽनेकाजित्येव सिद्धे प्रकृतिग्रहणेन (येननाप्राप्ति) न्यायप्रवृत्तिबोधनात् प्रकृतिभाव-स्य देरित्येतन्मात्रबोधकत्वमयुक्तम् । तथाच नस्तद्धित इत्यस्यापि प्रकृतिभावस्यान्याय्य-त्वेन श्वानयतीत्येव रूपम् । सम्प्रसारणविधायकस्य श्रूयमाणान्नन्त एव प्रवृत्त्या टिलोपेऽपि सम्प्रसारणं दुर्लभमेवेत्यलम् ॥

शुनयतीति—ननु सम्प्रसारणे कृते पूर्वरूपत्वं बाधित्वा (वाणांदाङ्गमि) तिन्यायेन टिलोपे दुर्लभमिदं रूपमिति चेन्न । शुशुवतुरित्यादौ सम्प्रसारणे कृतेऽनेन न्यायेन 'एर-नेकाजि' तियणि रूपाऽसिद्ध्या पूर्वरूपविषयेऽनित्येन तन्न्यायाप्रवृत्तेरिति भावः ॥

अन्ये तु शुनयतीतिरूपमाहुरिति—इदमत्रारुचिबीजं ब्रह्मवच्छब्दादिष्टनि मतो-लुङ्कि देरित्यस्याप्रवृत्त्या नस्तद्धित इत्यस्य प्रवृत्तिदर्शनादिष्टनि तस्यादृष्टत्वादित्यसङ्गतम् । किञ्च ब्रह्मिष्ठ इत्यादावित्यप्यसंगतम् । तथाहि, केवलाद्गुणवचनत्वेन इष्टनि एव दुर्ल-भः । मत्वन्तादिष्टनि मतोलुङ्कि तेन देरित्यस्य प्रवृत्तिमात्रबोधनेन लुगुत्तरं तदप्रवृत्त्या परत्वादित्यस्यासंगतिः । किञ्च देरित्यपेक्षया नस्तद्धित इत्यस्यैव परत्वमिति ॥

अगवृत्तपरिभाषया सम्प्रसारणन्नेत्येक इति—अयम्भावः, टिलोपेनासो लोपे सम्प्रसारणाऽप्राप्त्योक्तपरिभाषोपन्यासो व्यर्थः ॥

चिदावयतीत्यन्य इति—अत्र पूर्ववदेवाऽरुचिबीजम् । एवञ्च विद्वयतीत्येव रूपमिति बोध्यम् ।

उदीचयतीति—उदञ्चमाचष्ट इति विग्रहे उद उपसर्गत्वात्पृथक्करणेनैकाच्त्वात्प्रकृतिभावे रूपम् ॥

तिरायतीति—तिर्यञ्चमाचष्ट इति विग्रहे तिरसोऽनुपसर्गात्पृथक्करणाऽभावादेकाच्त्वाऽभावेन प्रकृतिभावेन प्रकृतिभावाऽप्राप्तौ टिलोपे रूपम् ।

असिद्धवदत्रेति चिणोलुग्न्यायेय प्रथमटिलोपोऽसिद्ध इति—अपाचितरामित्यत्र चिणः परस्य तशब्दस्य लुकि पुनस्तरप्प्रत्ययस्य लुग् न भवति प्रथमलुकोऽसिद्धत्वेन व्यवधानात्तद्वदित्यर्थः ॥

इति नामधातुप्रक्रिया ।

अथ तिङन्ते आत्मनेपदप्रक्रिया ।

कर्तरि कर्मव्यतिहारे—अत्र कर्मपदेन क्रियाग्रहणं व्यतीहारपदस्य विनिमयः, परिवर्तनम्वाऽर्थः, तच्च स्ववस्तुदानपूर्वकपरवस्त्वाङ्गीकाररूपम् । कर्मव्यतिहारपदेन न केवलक्रियाविनिमयो गृह्यते अपि तु परस्परकरणपरिवर्तनमपि, संप्रहरन्ते राजान इति कैयटोदाहरणात् । ‘अनुदात्तङित आत्मनेपदमि’ति सामान्यसूत्रेणाऽत्मनेपदसिद्धौ अस्य पृथगारम्भसामर्थ्यात्कर्तृग्रहणमेतत्सूत्रघटकमुत्तरार्थमिति भावः ॥

नेर्विशः । अत्रार्थवद्ग्रहणलक्षणप्रतिपदोक्तपरिभाषाभ्यां नेरुपसर्गस्य ग्रहणात् मधूनि विशन्ति अमरा इत्यत्र नात्मनेपदापत्तिः । ननु अटा व्यवायादन्यविशतेत्यत्र नात्मनेपदमिति चेन्न । स्वाङ्गस्याऽव्यवधायकत्वात् । नचाऽङ्गभक्तस्याऽटो विकरणान्तं प्रत्ययवत्त्वेऽपि धातुम्प्रत्ययनवयवत्वेन तदवस्थ एव दोष इति वाच्यम् । (उपसर्गनियमेऽङ्गव्याय उपसंख्यानमि) ति वार्त्तिकेनोपसर्गात्परधातुतो विहितकार्यस्योपसर्गधात्वोरन्तरालपत्तिताऽङ्गव्यायेऽपि बोधनेनाऽदोषात् । ननु निरूपोपसर्गविशिष्टविशेरात्मनेपदविधाने इत्युक्त्वा मैथिलौ भर्तुरङ्गे निविशती भयात्, इति कथं सङ्गतमिति चेन्न । अङ्गानि विशतीमिति याठभेदेन तत्संगतेरित्यलम् ॥

ननु अपाचचतुष्पाच्छकुनिष्वित्यत्र । (सुडपि हर्षादिष्वेवे) ति वार्त्तिकम् । अत्र हर्षादिष्वित्यस्याऽभावे अपकिरति कुसुममित्यत्र सुडापत्तिः । तत्सत्त्वेतु आलेखनाभावात्सुडभावः, झियमाणो वृषभः पादैर्भुवमपकिरतीत्यत्र हर्षाद्यभावान्नासावित्यभिप्रायेणाह मूले हर्षादिष्विति किम् । अपकिरति कुसुममिति । नेष्यत इति । अत एव भाष्ये ससुट्कान्येवोदाहरणानि दृश्यन्ते । गजोऽपकिरतीति । स्वभावाख्यायामत्र ॥

गेरणाविति । अत्र चत्वारि वाक्यानि प्रतीयन्ते । तथाहि, गेरित्येकं वाक्यम्, अणौ यत्कर्म गौ चेदिति द्वितीयम्, स कर्तेति तृतीयम्, अनाध्याने इति चतुर्थम्, आत्मनेपदस्याधिकारः, द्वितीययोगे कर्मपदस्य क्रियापरत्वम्, तृतीययोगे द्वितीययोगस्यानुवृ-

तिस्तत्र कर्मपदस्य कर्मकारकबोधकत्वम्, तथा च, ण्यन्तादात्मनेपदं स्यादणौ या क्रिया सैव ण्यन्तेनोच्येत अणौ यत्कर्मकारकं स चेणौ कर्ता स्यान्नन्त्वाध्यायान् इति तदर्थः । एतदुदाहरणानि तु अपरिस्पन्दनसाधनसाध्याः कर्तृस्थभावकाः सपरिस्पन्दनसाधनसाध्याः कर्तृस्थक्रियाश्च, एतच्च तथाहीत्यादिना मूले एव स्पष्टत्वान्नोपपादितम् ॥

ननु पश्यन्तीत्यादिना निवृत्तप्रेषणक्रियाम्प्रतिपाद्याऽध्यारोपितप्रेषणक्रियाम्प्रतिपादयति—यद्वेति । हेतुत्वारोपादिति । प्रेषणांशत्यागात्प्रेषणान्तरारोपेणापि सौकर्यप्रतीतेरनुभवसिद्धत्वादत्रापि सौकर्यविवक्षाया एव हेतुत्वमिति भावः । अर्थः प्राग्वदिति । पक्षद्वयेऽप्युदाहरणीभूतान्त्यकक्षाद्वयस्य प्रेषणांशप्रतीत्यभावादिति भावः । आधिक्यादिति । अत्र पक्षे णौ चेत्यनेनाऽधिक्यमात्रस्य व्यवच्छेदो ननु न्यूनत्वस्यापि सः । अन्यथा तृतीयकक्षायामपि न स्यात् । प्रकृत्युपात्तप्रेषणांशत्यागेन न्यूनत्वापत्तेरिति भावः ॥

इत्यात्मनेपदप्रक्रिया ॥

अथ तिङन्ते परस्मैपदप्रक्रिया ।

ननु 'अनुपराभ्यां कृजः' इत्यनेन कर्तरि परस्मैपदविधानात्कर्मकर्तर्यपि तत्प्रसक्तिरिति चेन्न । कार्यातिदेशशास्त्रातिदेशपक्षद्वयमध्ये कार्यातिदेशपक्षस्यैव प्राधान्यात्कर्मकर्तृयात्मनेपदादिविधायकस्य 'कर्मवत्कर्मणे'त्यस्योक्तसूत्रापेक्षया परत्वाद्नेन तद्वाधेन तदप्रसक्तेः । नच कार्यातिदेशपक्षेऽप्यतिदिश्यमानकार्याणामुत्पत्तिदेशस्यैव देशत्वांगीकारात्, शास्त्रातिदेशपक्षे कर्मवत्कर्मणेत्यनेनात्मनेपदाद्यविधाने तद्विधायकं 'भावकर्मणोरिति' शास्त्रस्य वातिदेशात्तस्य च अनुपराभ्यामित्यतः पूर्वत्वेनानेनैव तद्वाधादोषस्तदवस्थ एवेति वाच्यम् । 'कर्तरि शप्' 'शेषादि' तिसूत्रद्वयात्कर्तृपदानुवर्त्तनेन कर्तृरूपे कर्तर्येव परस्मैपदं ननु कर्मरूपे कर्तरीतिव्याख्यानेनादोषादिति भावः । नच कर्तैव यः कर्तैति व्याख्याने पदार्थतावच्छेदकैक्येन (१) घटो घट इत्यत्रैव शाब्दबोधो न स्यादिति वाच्यम् । एकस्य कर्तृशब्दस्य स्वतन्त्रपरत्वादपरस्य व्यापाराश्रयपरत्वेन स्वतन्त्राऽभिन्नव्यापाराश्रय इत्यर्थे पदार्थतावच्छेदकस्य भेदेनादोषादित्यलम् ॥

इति परस्मैपदव्यवस्था ।

अथ तिङन्ते भावकर्मप्रक्रिया ।

ननु उत्पत्त्यर्थकाङ्गवर्तेर्णिजन्तात् 'एरचि' इत्यचि निष्पन्नस्य भावशब्दस्य विवरणमाह—भावेनेति । भवतेरुत्पत्त्यर्थत्वं ण्यन्तस्य भवतेः शुद्धेन करोतिना समानार्थत्वं च दर्शयति—उत्पादना क्रियेति । उत्पादना च फलोत्पत्त्यनुकूलव्यापारः । न च फलशब्दस्यो-

(१) (अभेदान्वयबोधश्च विरूपोपस्थितयोरेव) तिव्युत्पत्त्यनुरोधाद्विरुद्धधर्माभ्यामुपस्थितनामार्थद्वयस्यैवाऽभेदान्वयलाभेन नीलो घट इत्यादौ विरुद्धधर्माभ्यां नीलत्वघटत्वाम्यामुपस्थितयोर्नीलघटपदार्थयोरभेदान्वयो भवति । घटो घट इत्यत्र तु घटत्वधर्मस्यैक्येन पदार्थयोर्विरुद्धधर्माभ्यामुपस्थित्यभावाज्जाभेदान्वय इति भावः ।

तपत्याश्रयबोधकत्वेन द्रव्यादिषु सत्वात्स्थीयत इत्यत्र स्थितेरुत्पत्त्यभावादनुपपन्नमिति वाच्यम् । कर्तृप्रत्ययसमभिव्याहारे तद्वात्वर्यत्वरूपस्यैव फलत्वात् । कर्मणि प्रत्यये विशेषण-विशेष्यभावव्यत्यासेऽपि फलव्यापारयोः फलत्वासम्भवनिरासाय कर्तृप्रत्ययसमभिव्याहार इति विशेषणम् । विशेष्यता च न केवलमुख्यविशेष्यतैव, किन्तु प्रकारत्वावच्छिन्नविशेष्यताऽपि गृह्यते । विशेष्यताशब्देनैतादृशविशेष्यताग्रहणादेव गत्यर्थकधातुप्रकृतिकणिजन्तस्थले संयोगस्य फलत्वोपपत्तिः । तद्वात्वर्यत्वं तद्वातुवाच्यत्वम् । चेतनाचेतनवृत्तिफूत्कारयत्नादीनां क्रियात्वधात्वर्थत्वयोर्बोधनायाऽनेकपर्यायशब्दोपादानम् । क्रियाया धातुवाच्यत्वादेव व्यापारार्थककृजा विवरणविव्रियमाणयोः समानार्थत्वस्य, कथं ज्ञायते क्रियावचनाः पचादयः यदेतेषां करोतिना सामानाधिकरण्यमित्यनेन 'भूवादि' सूत्रस्थभाष्ये स्पष्टप्रदर्शनम् । क्रियात्वञ्च धातुवाच्यत्वसमानाधिकाणो जातिविशेषः । भूवादिसूत्रमेव तत्परिचायकमिति बोध्यम् ।

सामानाधिकरण्याभावादिति । असत्त्वभूतक्रियायाः सत्त्वार्थकयुष्मदादिसामानाधिकरण्यासम्भवादिति भावः ॥

तिङ्वाच्यभावनाया असत्त्वरूपत्वेनेति । असत्त्वरूपत्वञ्च, लिङ्गाद्यनन्वयित्वं सर्वनामपरामर्शयोग्यत्वं वेति ॥

तदुक्तम्—

असत्त्वभूतो भावश्च तिङ्पदैरभिधीयते । इति

औत्सर्गिकत्वेनेति । द्विबह्वोर्द्विवचनबहुवचने एकवचनमिति भाष्योक्तन्यासेनैकवचनमित्यस्यौत्सर्गिकत्वं बोध्यमिति प्राञ्चः । शेखरकृतस्तु एकक्रियेति 'रूपवादि' सूत्रस्थभाष्येण क्रियाया एकत्वमस्त्येव, तस्य प्रकृत्यर्थऽन्वयादेकवचनं, स्वोत्तरतिङ्वाच्यकारकगतस्य द्वित्वादिकस्य तत्रारोपात्कर्तृकर्मतिङ्पु द्विवचनादेः सिद्धिः । द्वित्वादिकस्यापि प्रकृत्यर्थे एवान्वयः । यथा हतशायिकाः शय्यन्ते इत्यादौ हतशयनसदृशानि शयनानोत्यर्थं उपमाने बहुत्वोपादानसामर्थ्यादुपमेये तिङ्प्रक्रियारूपे उपमानगतबहुत्वारोपेण बहुवचनं तद्वत्तिङ्वाच्यकारकगताया एवारोपो नत्वन्वयकारकगताया इत्यत्राऽऽशक्तिस्त्वभाव एव हेतुरिति ।

तदुक्तं हरिणा—

एकत्वेऽपि क्रियाख्याते साधनाश्रयसंख्यया ।

भिद्यते न तु लिङ्गाख्यो भेदस्तत्र तदाश्रयः । इति ॥

ननु प्रथमपुरुषस्यापि शेषसमानाधिकरणत्वनियतत्वात्सोऽपि न स्यादिति चेन्न । शेषग्रहणं त्यक्त्वा प्रथमस्यौत्सर्गत्वकरणेन तदुपपत्तेः । भावाख्यातस्थले एकवचनमेवेति वदतो दीक्षितस्य (तव) मतेऽपि यत्रैकवचनञ्चान्यच्च प्राप्नोति तत्रैकवचनमेवेति नियमाङ्गीकार एवेष्टसिद्धिः । अन्यथा द्वित्वे द्विवचनमेव बहुवचनमेवेति नियमेन द्विवचनबहुवचनयोरनियतत्वादेकत्वेऽप्यापत्तिः । किन्त्येकवचनमेव तस्यौत्सर्गिकत्वेन संख्यानपेक्षणादिति दीक्षितोक्तिस्तु न समीचीना, वक्ष्यमाणप्रकारेण प्रथमपुरुषैकवचनोपपत्तेः । तथाहि, यथा कर्मण्येव द्वितीयेत्यादिरीत्या प्रत्ययनियमेऽव्ययेभ्यो विभक्तिसामान्याऽभावप्रसक्तौ सत्यामेक-

वचनमिति सूत्रस्याप्राप्तप्रापणार्थत्वेनाऽविशेषात्सर्वविभक्त्येकवचनविधायकत्वन्तथा प्रकृतेऽपि सर्वेषाम्पुरुषाणामेकवचनानि प्राप्नुवन्ति । उक्तप्रकारेणैकवचनमित्यस्य नियमत्वे तु येषाम्प्रत्ययानामेकवचनञ्चान्यच्च प्राप्नोतीत्याकारकोक्तिबोध्यत्वं तेष्वेकवचनमेवेतिनियमे प्रथम-पुरुषैकवचनमेव भवतीति भावः ॥

ननु आर्द्धधातुक इत्यादेर्विषयसप्तमीत्वाद्वादेशस्यान्तरंगत्वेन चिण्वत्त्वं बाधित्वा वधादेश एव स्यादत आह—आशीलिङि वधादेशस्येति । अपवाद् इति । वाक्यार्थ-बोधवेलायां बाधनाऽभावेन हन्तेरपि सीयुटा सम्बन्धेन तस्य निरवकाशत्वात्तस्यापवादत्वम् । भाष्ये तु वधिभावात्सीयुटि चिण्वत्त्वं विप्रतिषेधेनेत्युक्तम् । एवञ्चायुक्तमेवापवादत्व-वर्णनमित्यलम् ॥

ननु चिण्वद्भावेन चिणि दृष्टकार्यस्य विधानादवधीत्यादौ चिणि वधादेशस्य दृष्टत्वाद्वापि वधादेशो दुर्वार इत्याशङ्कते—नच स्यादिष्विति । समाधत्ते—अंगस्यैवातिदेशादिति । चिणिनित्तकांगसम्बन्धिकार्यस्यैव विधानादवधीत्यादौ लक्ष्यानुसारिव्याख्या-नाच्च चिणिनित्तकवधादेश इति ॥

ननु ह्रस्वपदानुवृत्त्यैव विकल्पसिद्धौ 'चिण्णमुलोऽरि'त्यत्र दीर्घग्रहणमनावश्यकमित्यभि-प्रेत्याह—प्रकृतो मितां ह्रस्व एव तु न विकल्पित इति ॥

दीर्घविधौ हि णिचो लोपो नस्थानिवदिति । 'न पदान्त' सूत्रेण दीर्घविधौ स्थानिवत्त्वनिषेधादिति । नच 'असिद्धवदत्रे'ति णिचोऽसिद्धत्वमिति वाच्यम् । समाना-श्रयत्वाऽभावेनाऽऽभीयासिद्धत्वाऽप्राप्तेः । भाष्ये तु उक्तनिषेधसूत्रे दीर्घविधेः प्रतिदोषेन इत्यु-दाहरणदानात् त्रैपादिकदीर्घस्यैव ग्रहणेनोचितमेव तत्प्रत्याख्यातमित्यर्वाचामभिप्रायः ॥

नन्वेवं ण्यन्ताणौ दीर्घविकल्पानापत्तिर्व्यवधानादत आह—णाविति जातिपरो निर्देश इति । दीर्घग्रहणं मास्त्विति । ह्रस्वविकल्पेनाऽपीष्टसिद्धिरिति भावः । वस्तु-तस्तु 'चिण्णमुलोऽरि' तिसूत्रस्थं दीर्घग्रहणमावश्यकमेव, घटादिपठितहेडेश्चिणि अहिङि अही-ङीति रूपसिद्धयर्थं दीर्घग्रहणं, ह्रस्वविकल्पे तु अहेङीति स्यात् । एवं ण्यन्ताणिचि रूपसि-द्धयर्थमपि दीर्घग्रहणमिति दिक् ॥

इति भावकर्मप्रक्रिया ।

अथ तिङन्ते कर्मकर्तृप्रक्रिया ।

यदा सौकर्येति । सुखेन कर्तुं योग्यः सुकरस्तस्य भावस्सौकर्यम् । कर्तुर्व्यापारो न विवक्ष्यत इति—सौकर्यातिशयबोधनाय कर्मादिकारकव्यापारस्यैव प्रधानधात्वर्थत्वेन विवक्षणात्कारकान्तराणामपि स्वस्वव्यापाराश्रयत्वेन कर्तृत्वाक्षतेः । सकर्मका अपि प्रा-येणाऽर्मका इति—व्यापारव्यधिकरणफलाश्रयाभावेन तेषामकर्मकत्वम् । द्विकर्मकधातूनां कर्मणः कर्तृत्वात्प्रायेणेत्युक्तम् । तेन यगात्मनेपदचिण्वच्चिण्वदिङः स्युरिति । ननु कार्यातिदे-शेऽप्यतिदिश्यमानकार्याणामुत्पत्तिदेशस्यैव देशत्वाङ्गीकारात्परत्वाच्छप्परस्मैपदे एव ननु य-गात्मनेपदे इति चेन्न । 'न दुहस्नुनमामि'त्यादिसामर्थ्यात्परस्यापि बाधेन तदप्राप्तेरिति भावः ॥

ननु शास्त्रातिदेशेऽपि लक्ष्यसिद्धौ कार्यातिदेशांगीकरणं किमर्थमिति चेन्न । शास्त्र-
स्यापि कार्यार्थत्वेन मुख्यत्वात्कार्यातिदेशस्यैवाङ्गीकारादित्याह—कार्यातिदेशोऽयमिति ।

ननु सौकर्यातिशयबोधनार्थं कर्तृव्यापारविवक्षणेन कर्मादेः कर्तृत्वेन धातोर्कर्मकत्वेन
ततः कर्तृभावयोरलंकारविधानेन तत्र भावे लंकारविधाने कर्तुरनभिहितत्वातिदेशेन तस्य कर्म-
वद्भावेन द्वितीया दुर्वारित्याशयेनाह—द्वितीया स्यादिति । नचैतदपेक्षया तृतीयायाः प-
रत्वादेतदापत्तिप्रदर्शनस्यैवौचित्येन द्वितीयापत्तिप्रदर्शनमयुक्तमिति वाच्यम् । अतिदिश्यमा-
नकार्याणां कार्यातिदेशस्यैव देशत्वमित्यर्वाचीनमते द्वितीयायाः परत्वेनादोषात् । भाष्यमते
तृतीयापत्तिरेव, तस्याश्च 'न दुहस्नुनमां यक्चिणौ' 'कुषिरजोरि' त्याद्यारम्भसामर्थ्यात्पर-
स्मैपदे विधीयमानशप्परस्मैपदबाधेऽपि प्रथमाबाधे मानाऽभावः समाधानम् । तथा च पू-
र्वोक्तापत्तिस्तदवस्थैवेति चेन्न । भावे प्रत्यये कृते कर्तुर्लकारेणानुपस्थित्याऽतिदेशाप्रवृत्तेः ।
(व्यत्ययो बहुलं) (लिङ्याशिष्यङि)ति संहितापाठेऽनुस्वारस्य परसवर्णेन जाते लकारे द्वि-
लकाराल इत्यनुवृत्त्या लकारवाच्यस्यैव कर्तुः कर्मवद्भाव इत्यर्थलाभेन यगादिकमेव ननु
द्वितीयेति भावः । अत एव कृत्यक्तखलर्था न कर्मकर्तरि किन्तु भाव एवेति भावः । लका-
रेणैव कर्मकर्तृरूपस्थानेन कृदादिप्रसक्तिर्न, उक्तार्थानामप्रयोगात् । लविधेः पूर्वं तु सुतरां न
तत्प्रसक्तिर्लकारोपस्थाप्यकर्तुरभावेन कर्मवत्त्वाऽभावादिति भावः ॥

ननु तुल्यत्वं नाम सादृश्यं तस्य च भेदनिबन्धनत्वेन प्रकृते कर्मणः कर्तृत्वविवक्षायां
कर्मस्थफलरूपक्रियाया एव कर्तृस्थत्वेन भेदाऽभावात्सूत्रमिदमसंगतमित्याशङ्कते—ननु प-
चिभिद्योरिति । वास्तविकभेदाऽभावेऽप्युपाधिकृतभेदोऽस्त्येवेत्यभिप्रेत्य समाधत्ते—कर्म-
त्वकर्तृत्वेति—यथा पीतघटो नीलघटमिन्न इत्यत्र विशेषणभेदाद्भेदस्तथैव कर्तृत्वसमाना-
धिकरणा कर्मत्वसमानाधिकरणा च क्रिया भिन्नैवेति भावः ॥

तुल्यत्वव्यवहार इति । प्रत्यासत्या समानधातौ कर्मस्थक्रियया तुल्यक्रियाश्रय-
णात् पचत्योदनं देवदत्त इत्यत्र कर्मणो राध्यत्योदन इत्यत्र कर्तृत्वेऽपि न कर्मवद्भाव इति
भावः । कर्मणेति किमिति । एतदभावेऽसिस्थाल्योर्व्यापारसत्त्वात्क्रियया तुल्यक्रियत्व-
स्याक्षतत्वादोषः । तत्सत्त्वे तु सामर्थ्याद्दृश्यमानकर्मनिष्ठविशेषप्रयोजककर्मस्थक्रियाया ग्रह-
णान्न साध्वसिरित्यादौ दोष इति भावः ॥

ननु कणत्वाद्यवस्थायां वस्तुतः सन्नप्यसिस्थाल्योर्व्यापारो, न धातूपात्तः, प्रकृतसू-
त्रे च 'धातोरेकाच' इत्यतो धातोरित्यनुवर्त्य धोतोर्वाच्यक्रियया तुल्यक्रिय इत्यर्थे न दोषो-
ऽत आह—किञ्चेति । कर्मणेत्येतत्सामर्थ्येन दृश्यमानकर्मनिष्ठविशेषप्रयोजककर्मस्थक्रिया
लक्ष्यत इति भावः ॥

गच्छति ग्राम इत्यादि । अत्र गम्यमानग्रामादिकर्मनिष्ठविशेषप्रयोजककर्मस्थ-
क्रियाया अभावात्कर्तृस्थक्रियात्वमिति भावः ॥

सकर्मकाणां प्रतिषेध इति । सौकर्यविवक्षणाऽभावेऽपि प्राप्तकर्मवद्भावनिषेधार्थं
वार्तिकमिदम् । पच्यते ओदन इत्यत्रात एव दोषो न ।

अन्योऽन्यं स्पृशत इति । अयम्भावः, कर्मपदेन तत्स्थक्रिया लक्ष्यते ननु तेन कर्म-
त्वोपयोगिनी तत्स्था क्रिया मानाभावात्, एवञ्चाऽन्योऽन्यमित्यादावुभयोः शब्दभेदेन क-

नृत्वकर्मत्वसत्त्वादेवैकस्मिन् संयोगानुकूलक्रिया संयोगो वा सैवाऽपरस्मिन्कर्तरीति कर्म-
स्थक्रियकर्तृसत्त्वात्प्राप्तिः । आश्रयभेदेन च तुल्यत्वम् । नच स्पर्शस्य कर्तृस्थत्वेन कथमेत-
त्प्रवृत्तिरिति वाच्यम् । तयोः कर्मणोरन्योऽन्यसंयोगकृतहर्षादिलक्षणविशेषदर्शनात्कर्मस्थ-
त्वेन तत्प्रवृत्तेरिति भावः ॥

अज्ञा ग्रामं नयतीति—गमनानुकूलव्यापाररूपेणाऽज्ञानिष्ठफलेन नेतृव्यापारेण वा
तत्र विशेषादर्शनेन कर्मस्थक्रियत्वाऽभावादिदं चिन्त्यम् । यदि ग्रामसंयोग एव तथेत्युच्यते
तर्हि ग्रामं गच्छतीत्यादौ ग्रामेऽपि पुरुषसंयोगरूपविशेषदर्शनेन गम्यर्थस्यापि कर्मस्थत्वं
स्यात् । अत एव अन्योऽन्यमाश्लिष्यत इत्येवोदाहृतम्भाष्ये इत्यलम् ॥

विध्यर्थमिदमिति । उपवासादितपः तापसन्तपति दुःखयतीत्यर्थः । एवञ्च ताप-
सस्य कर्मत्वे तपेर्दुःखजननमर्थः । तापसस्य कर्तृत्वे तु अर्जनमर्थः तापसस्तपस्तप्यते अर्ज-
यतीत्यर्थः । एवञ्च क्रियाभेदात्सकर्मकत्वाच्चाऽप्राप्ते विधिरिति भावः । एवकारस्तु व्यर्थ
एवेति वृत्त्यनुसारिण इति । भाष्ये तु (सकर्मकाणां प्रतिषेधो वक्तव्यः) इत्यस्य प्रत्या-
ख्यानाय एवकारसामर्थ्यान्नियमार्थत्वमुक्तं तपरेव सकर्मकस्य नान्यस्येति दिक् ॥

इति कर्मकर्तृप्रक्रिया समाप्ता ॥

इति मैथिलवंशोद्भवस्य ठक्कुरोपनामकश्रीकनकलालशर्मणः कृतौ
फक्किकारत्नमञ्जूषायामुत्तरार्द्धे तिङन्तप्रकरणं समाप्तम् ॥

अथोत्तरार्द्धे कृदन्तप्रकरणम् ।

प्रणम्य तावच्चरणारविन्दं श्रीविश्वनाथस्य ततो गुरोश्च ।

कृतेनिजायाः क्रियते शुभायाः कृदन्तभागः कृतिना मयाऽस्याः ॥१॥

ननु 'कृदतिङि' त्यनेन तिङ्भिन्नप्रत्ययस्य कृतसंज्ञाविधानेन कृताश्च तिङ्ज्ञानाधीनज्ञा-
नेन तिङ्निरूपणोत्तरमेव कृन्निरूपणस्यौचित्यात्तिङ् निरूप्य कृतं निरूपयितुमारभते—आ-
तो रिति । नच 'स्पृशोऽनुदके' 'ऋत्विक् दधगि' त्यादिशास्त्रेण प्रागेव तिङ्निरूपणा-
त्किञ्चिद्विद्वत्तान्निरूपितत्वात्पुनरिह तेषान्निरूपणमयुक्तमिति वाच्यम् । तत्र तेषां प्रसङ्गतो
निरूपणोऽपि प्राधान्येनाऽत्रैव कृतां निरूपणस्यौचित्येनोक्ताशंकानुदयादित्यलम् ॥

प्राग्लादेशाद्धात्वधिकार इति पक्षस्यायुक्तत्वं ध्वनयितुमाह—आतृतीयसमाप्ते-
रिति । तृतीयाध्यायसमाप्तिपर्यन्तमित्यर्थः । लादेशात्प्राग्धात्वधिकारे तु 'तिङ्शित्सा-
र्वधातुकमि'त्यत्र धात्वधिकाराभावाच्छित्प्रत्ययमात्रस्य सार्वधातुकसंज्ञाविधानेन शसोऽ-
प्युक्तसंज्ञापत्तौ तस्य च 'सार्वधातुकमपिदि'ति ङित्वे हरीनित्यादौ 'घेङित्ती' ति गुणो दु-
र्वारः स्यादिति भावः । विधेयानिर्देशात्स्वरितत्वाच्चाधिकारसूत्रमिदमित्याह—अधिकार-
रोयमिति—एतदधिकारसूत्रसत्त्वे एव सोपसर्गाणामंगत्वव्यावृत्तिर्भवति । अयम्भावः,
एतत्सूत्राऽभावे 'वर्त्तमाने लङि'त्यादेर्वर्तमानाद्यर्थे प्रत्यासत्त्या तादृशार्थप्रतिपादकेभ्यो ल-
ङादयः स्युरित्यर्थं सोपसर्गाणामपि तादृशार्थप्रतिपादकत्वेन तेषामंगत्वापत्तावद्याद्यव्यव-

स्थापत्तेरिति । नच तृतीयाध्यायसमाप्तिपर्यन्तं 'धातोरेकाजि'ति सूत्रस्थधातोर्त्यस्य सम्बन्धेन धातोरेव लडाद्यापत्या नतु सोपसर्गाणामंगत्वप्रसक्तिरिति वाच्यम् । द्वितीयस्य धातोर्त्यस्याऽधिकारसूत्रस्याऽभावे 'तिङ्शिदि'त्यस्य 'आर्द्धधातुकमि' त्यस्य च धातोयं तिङः शितश्च ते सार्वधातुकाभिन्नास्तेभ्योभिन्नाश्चार्द्धधातुकाऽभिन्ना इत्यर्थापत्या विवबन्तल्लूपप्रभृतीनामपि धातुत्वेन लभ्यां पूभ्यामित्यादौ भ्याम आर्द्धतुकत्वस्य सत्त्वादिडापत्तिः । द्वितीयधातोरिति सत्त्वेन उक्तसूत्रयोर्धातोर्धातोर्त्येवमानुपूर्वीकशब्दोच्चारणेन विहितानान्ते संज्ञे इत्यर्थं न भ्याम आर्द्धधातुकत्वप्रसक्तिरिति भावः ॥

भावे औत्सर्गिकमेकवचनं क्लीबत्वञ्चेति—भावे प्रत्ययविधानात्तत्र च लिङ्गसंख्याऽभावेन सामान्ये नपुंसकमिति नपुंसकत्वमुत्सर्गतश्चैकवचनं भवति । यत्र लिङ्गत्रयमध्ये कस्यापि लिङ्गस्य विवक्षा न तत्र नपुंसकलिङ्गमेव भवति, यत्र च कस्याश्चिदपि संख्याया न विवक्षा तत्रैकवचनमेव भवतीति भावः ॥

वृत्तिकारस्तु कर्मकर्तरि चायमिष्यत इत्याहेति—(केलिमर उपसंख्यानमि)·तिवात्तिकविहितकेलिमरप्रत्ययः कर्मण्यर्थं भवति नत्वन्वयस्मिन्नर्थ इति सिद्धान्तः, तत्रोक्तप्रत्ययस्य कर्मणि कर्मकर्तरिचेत्युभयस्मिन्नर्थं विधानमङ्गीक्रियते वृत्तिकृतेति दीक्षित उक्तवान् । परमेतन्मतमयुक्तमित्याह—तद्भाष्यविरुद्धमिति । तत्र हि भिदेलिमा इत्यस्य भेत्तव्या इतिविवरणं प्रदर्शयद्भाष्यकृत्त्रये कर्मण्येवोक्तप्रत्ययो लभ्यते नतु कर्मकर्तृर्थपीत्यतो भाष्यकृन्मताद्वृत्तिकृन्मतं विरुद्धमिति तन्मतमुपेक्ष्यमिति भावः ॥

विहितविशेषणं किम् । यका व्यवधानेऽपि यथास्यात् । प्रयाप्यमाणं पश्येति । विहितविशेषणकरणे प्रपूर्वकयातेर्णिचि पुकि ण्यन्तस्य धातुत्वेन वर्तमाने कर्मणि लटि तत्स्थाने शानचि तस्य शित्वात्सार्वधातुकत्वे यकि णिलोपे मुकि शानचो ण्यन्ताद्विहितत्वेन तन्नकारस्य णेर्विभाषेति णत्वे व रूपं सिद्ध्यति । विहितविशेषणाकरणे तु ण्यन्तात्परस्योपसर्गस्थनिमित्तोत्तरकृत्स्थनकारस्य णत्वं वेतिसूत्रार्थं शानचो यका व्यवधानेन ण्यन्तात्परत्वाभावाण्णत्वाऽप्राप्त्या रूपं न सिद्ध्यति । नच अद्व्यवायेऽपीति सूत्रेणैव णत्वसिद्धौ विहितविशेषणमनावश्यकमेवेतिवाच्यम् । णेर्विभाषेत्यत्र ण्यन्तकृतोरव्यवधानस्यापेक्षणादङ्ग्रहणेन वारणाऽसम्भवेन विहितविशेषणास्यावश्यकत्वादिति भावः ॥

ननु 'इजादेः सनुमः' इत्यस्य प्रमङ्गनीयमित्यत्र 'कृत्यचः' इत्यनेन प्राप्तणत्वव्यावृत्तये विहितविशेषणांगीकारेऽपि न नियमार्थत्वं नुमो नकारेण व्यवधानात्कृत्यच इत्यस्याऽप्राप्त्या प्रेन्वनमित्यत्र विध्यर्थत्वाद् अह—नुमग्रहणमनुस्वारोपलक्षणार्थमिति । 'अट् कुप्वाड् नुमि'त्यत्रेव प्रकृतेऽपि नुमाऽनुस्वारस्य लक्षितत्वाच्च शंकाकलंकलेशोऽपीति भावः ॥

ननु ण्यन्तस्य प्रकृत्यन्तरत्वेन प्रकृतिग्रहणेनाऽग्राह्यत्वान्निषेधानापत्या प्रभापनीयमित्यादौ णत्वं दुर्वारमेवेत्यत आह—एयन्तभादीनामुपसंख्यानमिति । केचित्तु 'हेरचडी'ति सूत्रेऽचडीति पर्युदासेन (प्रकृतिग्रहणे ण्यधिकस्याऽपि ग्रहणमिति) ज्ञापनात्सिद्धिमित्याहुस्तत्र, ज्ञापनस्य कुत्वमात्रविषयपरत्वेन भाष्यादौ सिद्धान्तितत्वादित्यलम् ॥

ननु प्रख्यानीयमित्यत्र, अट्कुप्वाड्नुमित्यनेन णत्वं दुर्वारमित्यत आह—ख्शाजः

शस्य यो वेत्युक्तमिति । चक्षिडः ख्याज् इत्यनेन न ख्याजादेशः किन्तु ख्शाजादेश एव, तस्य शकारस्य णत्वप्रकरणोपरिस्थितेन शस्य यो वेतिसूत्रेण यत्वे रूपं सिद्धयति, एवञ्च अटकुप्वाङ्नुमित्येतद्दृष्ट्या यत्वस्यासिद्धत्वाच्छकारेणाऽतिरिक्तेन व्यवधानान्न णत्व-प्राप्तिरिति भावः ॥

ननु 'अचो यदि'त्यत्राऽग्रहणं हलन्ताद्यतोऽभावाय तस्य च ऋवर्णान्तादिवद्धलन्ता-दपि ण्यता बाधेनोपपत्तौ व्यर्थमेव तदित्याह—अजग्रहणं शक्यमकर्तुमिति । केचित्तु अजन्तभूतपूर्वादपिधातोर्यत्प्रत्ययार्थमजग्रहणं तेन दित्स्यं धित्स्यमित्यत्र यति कृते 'यतोऽनाव' इत्याद्युदात्तत्वसिद्धिः । अन्यथा यति कृते 'तित्स्वरिति'ति स्वरितत्वापत्तिरित्याहु-स्तत्र, (१) आर्धधातुकविवक्षायामकारलोपेऽजग्रहणस्योक्तफलकत्वसम्भवेन तस्मिन्परे तु तस्याऽकिञ्चित्करत्वात् । लोपस्य परनिमित्तकत्वानङ्गीकारे तु गणयतोत्यादावुपधावृद्धिप्र-सक्तिः ॥

ननु जन्यमिति रूपस्य यता ण्यता बोधयथा सम्भवादहलोर्ण्यदिति ण्यतैव रूपसिद्धौ तकिशसिचतीतिवार्तिके जनेर्ग्रहणं व्यर्थमित्यत आह—जनेर्यद्विधिः स्वरार्थ इति । यतोऽनाव इत्याद्युदात्तस्वरार्थ इत्यर्थः ॥

ननु ण्यद्यतोरसरूपत्वेन वाऽसरूपोऽस्त्रियामित्यनेन यता ण्यतो वैकल्पिकबाधेन पक्षे ण्यत्प्रत्ययो दुर्वार एवेत्यत आह—नानुबन्धकृतमसारूप्यमिति । अनेकान्तपक्षेऽनुबन्धा-नामनवयवत्वात्तत्कृताऽसारूप्यस्य न ग्रहणम् । एकान्तपक्षेऽपि ददातिदधात्योर्विभाषेतिवि-भाषाग्रहणज्ञापकादनुबन्धकृताऽसारूप्यस्यानाश्रयणादुक्तपक्षद्वये न ण्यतः प्रसक्तिरिति भावः ॥

ननु धातूनां हलन्ताजन्तभेदेन द्वैविध्यात्तत्र हलन्ताण्यतो वक्ष्यमाणत्वात्परिषेवाद्-जन्तादेव यतो विधानेन तव्यदादिष्वेव तद्ग्रहणादिष्टसिद्धौ पृथग्योगो नावश्यक इत्यमि-प्रेत्याह—योगविभागोऽप्येवम्, तव्यदादिष्वेव यतोऽपि सुपठत्वादिति ।

ननु 'पोरदुपधादि' त्यनेनाऽकारोपधत्वान्तधातोर्यद्विधानेन आङ्पूर्वकाङ्भेयादिप्र-त्ययविवक्षायामेव नुमि तदाऽकारोपधत्वाभावात् यत्किन्तु ण्यदेवेत्याह—नुमि कृतेऽदु-पधत्वाभावाण्यदेवेति । ण्यति कृते आलम्ब्य इत्यत्र समासान्तोदात्तत्वं बाधित्वा कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरेणेशस्य स्वरितान्तत्वस्य सिद्धिः । यति प्रत्यये तु 'यतोनाव' इत्यनेना-ऽऽद्युदात्तत्वादिनिष्टस्योत्तरपदाद्युदात्तत्वस्थापत्तिरिति भावः ।

ननु यमेः पवर्गान्तत्वेन पोरदुपधादित्यनेनैव सिद्धौ (गदमदे)ति सूत्रे तद्ग्रहणं व्यर्थ-मित्यत आह—यमेर्नियमार्थमिति । यमेश्वेदनुपसर्गादेवेतिनियमाकारः' तेनोपसर्गविशि-ष्टस्य तु प्रयाम्यमित्येव तत्रापि (न तत्र भवेद्विनियम्यमि)ति वार्तिकप्रयोगदर्शनात् वि-नोत्युपसर्गद्वयातिरिक्तोपसर्गविशिष्टस्य माभूदिति संकोचः ।

शतेन वर्या कन्येति । अत्र शतशब्दोऽनियतपरस्तेन कन्याया वरणे वरयितृणां नि-

(१) आर्धधातुकविवक्षायामकारलोपे तदानीं हलन्तत्वात् ण्यतः प्रसक्तिः । आर्धधा-तु कर्पर लोपस्तु प्रत्यये सत्येव लोपः, लोपे सत्येव हलन्तत्वसम्भवः, इति प्रत्ययोत्पत्तिकाले-ऽजन्तत्वस्यैव सत्वाद्यदेवेति केचिदित्यादिना प्रतिपादितमसङ्गतमेवेति ।

यमो नास्तीत्यर्थः । अयम्भावः, सूत्रेऽनिरोधग्रहणसद्भावे सामर्थ्यादनिरोधरूपार्थकादेव वृद्धो यति वयंति सिद्धम् । अनिरोधग्रहणाऽभावे तु विनिगमकाऽभावेन वृद्धवृजोरुभयोरपि ग्रहणापत्त्या ततो यदापत्तिरित्येतदध्वनयन्नाह—वृत्त्यान्येति । ननु 'एतिस्तुशास्त्र' इत्यत्र वृजग्रहणे सामर्थ्यान्नास्य तत्राग्रहणमिति चेन्न । अत्रत्यवृजग्रहणस्य पुंसि चरितार्थत्वात् । तत्र सूत्रेऽवद्यादीनि निर्विभक्तिकानि ननु द्वन्द्वः, तेन वयंति स्त्रियामेव विधीयते । अस्त्रियां तु वृद्धः 'ऋहलोर्ण्यत्' वार्या ऋत्विजः । सूत्रे द्वन्द्वाभिप्रायेण सुग्रीवो मम वयोऽसावित्यादयः प्रयोगा बोध्या इत्यलम् ॥

वदः सुपि क्यप् च । ननु लः कर्मणीत्यनेन यथा सकर्मकेभ्यः कर्मणि कर्तरि लकारविधानादकर्मकेभ्यो भावे कर्तरि च, तथा 'तयोरेव कृत्यक्तखलर्था' इत्यनेनापि सकर्मकेभ्यः कर्मणि कर्तरि कृत्प्रत्ययविधानादकर्मकेभ्य एव भावे तद्विधानमिति सिद्धान्तात्सकर्मकधातुभ्यो भावे कृत्प्रत्ययविधानं दुर्लभमित्यत आह—भाव इत्यपकृष्यत इति ।

ननु भुवो भावे इत्यत्राऽनुपसर्ग इत्यनुवर्त्य निरुपसर्गस्य भवतेरकर्मकत्वात् तयोरेवेति सूत्रेण भाव एव कृत्यप्रत्ययसिद्धौ भावग्रहणं व्यर्थमिति चेन्न, तस्योत्तरार्थत्वेन सार्थक्यस्य भाष्येऽभिहितत्वात् । एतद्भाष्यमतानुयायिमत्प्रदर्शयति—कर्मणि प्रत्ययाचित्येके इति ।

ननु सूत्रे सामान्यरूपेण वृशब्दोपादानाद्वृजवृद्धो ग्रहणं स्यादत आह—वृडिति वृजो ग्रहणं न वृड इति । ईडवन्द इति सूत्रज्ञापकान्न वृद्धो ग्रहणमिति तदर्थः । तत्र हि ईडवन्द साहचर्यादात्मनेपदिनो वृड एव ग्रहणम्, अत्र वृद्धो ग्रहणे तु तत्र वृग्रहणं व्यर्थं स्यादिति भावः,

पुनः क्यबुक्तिः परस्यापि एयतो बाधनार्थेति । 'ओरावश्यके' इति विहितस्य ण्यतोऽवकाशः आवश्यकविवक्षायां लाव्यमिति, क्यपोऽवकाशः स्तुत्य इति, अवश्यस्तुत्य इत्यादौ द्वयोः प्राप्तौ विप्रतिषेधसूत्रबलेन परत्वाण्यत् स्यादतस्तद्व्यावृत्त्यर्थं पुनः क्यबुक्तिरिति भावः ।

इचेति ह्रस्वः सुपठ इति । इत्थं हि दीर्घपठतः सूत्रकारस्याऽभिप्रायः, इ इ इति प्रश्नेषाद्वितीय इकारो 'ये विभाषे'त्यात्वबाधनाय, अन्यथा ये इति विषयसप्तमी तेन यकारादौ प्रत्यये बुद्धिस्थ एव प्राप्तस्याऽऽन्तरङ्गत्वेन क्यपा सह विधानादिकारस्य बहिरङ्गत्वेनात्वं दुर्वारं स्यादिति । दीर्घस्य प्रत्याख्यानं कुर्वतो भाष्यकर्तृस्त्वयम्भावः, क्यप्सन्निभोगशिष्टत्वादित्वमन्तरङ्गम्, ये इति परसप्तम्याश्रयणादात्वं बहिरङ्गम्, तथा च युक्त एवाऽस्त्वस्येत्वेन बाधः, न च ह्रस्वादशे 'षत्वतुकोरि'ति गुणस्यासिद्धत्वे तुगिति वाच्यम्, पदान्तपदाद्योरेवैकादेशस्याऽसिद्धत्वात्, एतदनङ्गीकारे वृक्षेच्छत्रमित्यत्र नित्यतुगापत्तिः, इष्टस्तु वैकल्पिक इतिप्राञ्चः । शेखरकृतस्तु ये विभाषेत्यत्र ये इति विषयसप्तमीत्वेऽपि जनादिसाहचर्येण यादिप्रत्ययोत्पत्तिपूर्वकाले नान्तरस्यैवात्वविधानेन क्यबुत्पत्तेः प्रागेवेत्वेनाऽत्र तदप्राप्त्या नस्येत्वे आदृगुणेन रूपसिद्धेः, एतत्क्लेशवारणायैव दीर्घोच्चारणमित्याहुः ॥

ननु 'भृजोऽसंज्ञायामित्यत्राऽसंज्ञाग्रहणसत्त्वेन तत्रैव क्यपो विधानान्नायां वधूरित्यत्र संज्ञायामेतदप्राप्तावपि संज्ञायां क्यपविधायकेन 'संज्ञायां समजननिषदनिपते' त्यनेन क्यप्

दुर्वार इत्याशङ्कते अथ कथं भार्या वधूरिति । ननु असंज्ञाग्रहणसामर्थ्यात्तत्र सूत्रान्तरेणाऽपि क्यप् न स्यादत आह—संज्ञापय्युदासस्तु पंसि चरितार्थ इति । उक्तापत्तिं वारयति—विभर्तेर्भृद् इति । (तदनुबन्धकग्रहणे नातदनुबन्धकस्ये) तिपरिभाषया दुष्टज्ज्धातोः क्यञ्चिधौ ग्रहणेन विभर्तेर्ण्यता रूपसिद्धिरितिभावः ।

ननु 'चजोः' इति सूत्रे निष्ठायामनिट इति पठित्वा निष्ठायामनिट्धातोश्चजोः कुत्वमित्यर्थे गर्जधातोर्निष्ठायां सेट्त्वेन गज्ज्यमित्यादौ 'न कादेरि' ति सूत्रोदाहरणे कुत्वाभावं सम्पाद्य वार्त्तिककारेण प्रत्याख्यातन्तत्सूत्रम् । अर्जितजिप्रभृतीनां निष्ठायां सेट्त्वेन कुत्वाभावः । युत्तुग्लुञ्जप्रभृतीनां कादिगणपठितत्वेऽपि 'ऊदितोवे' तित्क्वायामिड्विकल्पत्वेन 'यस्य विभाषे' तिनिष्ठायामनिट्त्वात्कुत्वम्भवत्येव सूत्रकृन्मते तु स्यादिति परस्परविरोधेऽपि उत्तरोत्तरमुनिवाक्यस्य प्रामाण्याद्वार्त्तिककृन्मतमेव ज्याय इत्याह—यथोत्तरं मुनीनां प्रामाण्यादिति प्राञ्चः । नागेशास्तु वार्त्तिकस्य सूत्ररूपणाय प्रवृत्तत्वाद्भाष्यकृता च वार्त्तिकमते शोक इत्यस्यासिद्धिमाशङ्क्य सूत्रकृन्मतेऽपि ण्यति कुत्ववारणाय नियमार्थमावश्यकेन सुचेर्ध्वजोति वचनेन समाधानाद्वार्त्तिकमतस्यैवाऽभ्यनुज्ञानाच्चेत्याहुः ॥

ननु 'प्रैषातिसर्गं' ति सूत्रे चकारेण लोटोऽनुकर्षणात्तेन कृत्यप्रत्ययाऽबाधाय कृत्यग्रहणं, (वासरूप) विधेर्नित्यत्वे विकल्पबाधेन पक्षे कृत्यप्रत्ययसिद्धौ सूत्रे पुनस्तद्ग्रहणेन साध्यादुक्तविधेरनित्यत्वज्ञापनेन (कल्युट्त्तुमुन्खल्येणु वासरूपविधिर्नास्ती) तिसिद्धिरित्यभिप्रायेणाह—इह लोटा बाधेत्यारभ्य नेति सिद्धमित्यन्तमिति । वस्तुतस्तु वासरूपविधेरनित्यत्वे (अहंकृत्यतृचश्चे) ति सूत्रस्यैव ज्ञापकत्वमिति लिङ्गा बाधा माभूदित्यादिना मूले एव स्पष्टमिति भावः । मूले कचिन्नेत्यस्य क्त्वाप्रत्ययेन तुमुनो नित्यबाधाऽभावेन आसित्वा भुङ्क्ते आस्यते भोक्तुमिति च भवतीति फलम् ॥

आगमस्य दीर्घत्वसामर्थ्यादभ्यासह्रस्वो हलादिः शेषश्चनेति । नच दीर्घाऽऽगमोच्चारणस्य सवर्णदीर्घबाधकत्वेनोपक्षयात्सामर्थ्याभावेन मूलोक्तमसङ्गतमिति वाच्यम्, (अनन्तरस्ये) ति न्यायेन हलादिः शेषस्यैव बाधात्, वस्तुतस्तु दीर्घप्रवृत्तिकाल एव वैयर्थ्योपस्थित्या तद्बाधस्यैव न्याय्यत्वम्, हलादिः शेषबाधनं तु अभ्यासस्याऽनचीति भाष्योक्तवचनेन साध्यम् । अभ्यासस्य यदुच्यते तदज्जिमित्ताभ्यासमिन्नस्येत्यर्थः । अत एव लोलुव इत्यदौ गुणः । यद्यप्यत्र वचने वेति भाष्ये नास्ति तथापि रात्रिचर इत्यादिप्रयोगदर्शनादाश्रितमिति ।

खशोऽन्यत्र नेष्यत इतिहरदत्त इति । अत्रारुचिबीजन्तु भाष्यानानुकूल्यम् 'टिट्ठानि' तिसूत्रे प्रत्यासत्या टिदाद्यवयवकारस्यैव ग्रहणं समुचितं भाष्यप्रामाण्यात् । न च टित्वसामर्थ्यादतिरिक्ताऽकारस्यापि ग्रहणमितिवाच्यम् । तथासति, ध्येत्यत्राऽपि ङी-त्रापत्तेर्दुर्वारत्वात् । नच टिदाद्यवयवकारस्यैव ग्रहणे स्तनन्धयोत्यत्रापि ङीब् न स्यादिति वाच्यम् । गौरादित्वेन तदुपपत्तेः । नच ङीपि स्वरे विशेष इति वाच्यम् । ङीप्यपि उदात्तनिवृत्तिस्वरप्राप्त्या स्वरे विशेषाऽभावादित्यलम् ।

ब्रह्मज्य इति । ब्रह्मरूपोपपदाजिनातेडं टित्वसामर्थ्यादभस्यापि टेलोपे रूपम् । नच कप्रत्यये आकारलोपेनाऽपि रूपसिद्धौ डविधानं व्यर्थमिति वाच्यम् । तथा सति स-

म्प्रसारणे इयडादेशे च ब्रह्मजिय इत्यापत्तेः । नच कप्रत्ययेऽपि 'एरनेकाच' इति यणि रूप-
सिद्धौ डविधानं व्यर्थमेवेति वाच्यम् । अङ्गस्यैकाच्त्वेन ज्याधातोरेव प्रत्ययविधानेन वि-
शिष्टादविधानेन च तदप्राप्तेः । नच कर्मण्यधिकारे अकर्मकाज्ज्याधातोः कथं डविधानमि-
ति वाच्यम् । कविधौ सर्वत्रेति वचनसामर्थ्यात् ब्रह्म प्राप्तुं जिनातीत्यर्थाच्चाऽकर्मकादपि त-
तस्मादुविधानोपपत्तेः । वस्तुतस्तु अकर्मकेष्वपि सुपीत्यस्य सम्बन्धेन स्युपपदे धातोः
प्रत्ययविधानेनाऽदोषादितिभावः ॥

आह्व इति । नचाऽत्र केऽपि आलोपं बाधित्वा सम्प्रसारणे ततो (वाणादि) ति
न्यायेन पूर्वरूपत्वं बाधित्वा लोपे तस्याभीयासिद्धत्वेनोडोऽप्राप्तौ यणि आह्व इति सि-
द्धौ डविधानं व्यर्थमिति वाच्यम् । आभीयासिद्धत्वानित्यत्वे वाणादिति न्यायानित्यत्वे
वाऽस्य ज्ञापकत्वात् । तेन जुहुवतुरिति सिद्धमिति भावः ॥

अचवौ किम् आढयोकुर्वन्त्यनेनेति । ननु अत्र ख्युनोऽभावेऽपि 'करणाधिकरण-
योश्चे'त्यनेन ल्युट् स्यादत आह—प्रतिषेधसामर्थ्यादिति । आढ्यीकरणमिति रूपस्य
ल्युट् ख्युनोस्तुल्यत्वम् । नच ख्युनि मुम्हस्वौ स्यातामिति वाच्यम् । 'ऊर्यादिच्चिबडाच-
श्चेति निपातसंज्ञकत्वेन चव्यन्तस्याऽव्यत्वेन मुम्विधायकेऽनव्ययस्येति पर्युदासेन तदप्राप्तेः ।
नच ख्युनि 'उपपदमतिङि'ति नित्यसमासलाभो न ल्युटोति वाच्यम् । तत्रापि गतिसमा-
ससम्भवेन तस्यापि नित्यसमासत्वात् । नच ङीबूढाभ्याम्बिशेष इति वाच्यम् । (नञस्न-
जी) ति वार्त्तिकेन ख्युन्यपि ङीपो विधानात् । नच स्वरे विशेष इति वाच्यम् । ल्युट्-
ख्युनोर्लिङ्गनित्स्वराभ्यां कृञ उदात्तत्वाऽविशेषादित्यलम् ॥

भाष्यविरोधादुपेक्ष्यमिति । उक्तं हि भाष्ये सुपीति वर्तमाने पुनःसुब्यहणं किम-
र्थम्, अनुपसर्ग इत्येव तदभूत् । इदं सप्मात्रे यथा स्यात्, उदासारिण्यः, प्रत्यासारिण्य इति ॥

भाष्यकारवचनाच्छ्रीशब्दस्य ह्रस्वो मुममोरभावश्चेति । अयम्भावः य-
था प्रष्ठादिशब्दानां पुंयोगात्स्त्रियां वृत्तिः प्रष्टी गणिकेति तथेह श्रीशब्दः परित्यक्तस्वल्लङ्कः
क्लीबः सन् कुले वर्त्तते । तत्र 'ह्रस्वो नपुसंके' ति ह्रस्वः । नच क्लीबत्वे नुमापत्तिरिति वा-
च्यम् । अपवादेनाऽमा तद्वाधात् । स्वमोर्नपुंसकादित्यमो लुक् स्यादिति वाच्यम् । अ-
म्बिधानसामाख्येनैव तद्वाधादिति प्राञ्चः । शेखरकृतस्तु, अत्र 'स्वमोरि'ति लुप्त, बा-
ध्यसामान्यचिन्तया 'सुपो धात्वि' ति लुगवत् अस्यापि अम्बिधिसामाख्येन बाधात् । कि-
ञ्च बहिरङ्गतयाऽपि नाऽमो लुक् । त्रिपाद्यां तदप्रवृत्तेः । तस्माच्छ्रित्य मन्य इत्येव भाष्य-
सम्मतमित्याहुः ॥

चतुर्विधोऽत्र नियम इति । अत्र सूत्रे श्रुतत्वात्पूर्वं ब्रह्मादय उद्देश्यास्ततोऽनन्तरं
प्रकृतित्वाद्दन्तिः, ततः परिशेषाद्भूत इति किञ्चित् सूत्रार्थः, तत्र विनिगमनाविरेहेणाऽविशे-
षाच्चतुर्विधेऽपि एवकारसम्बन्धः । तत्र ब्रह्मादिष्वेव भूतार्थाद्धन्तेरिति प्रकृतिनियमे हन्तेरुपप-
दान्तरसम्बन्धवृत्तिफलो धातुनियमः, ततश्च भूत इत्याश्रयणेन कालान्तरेऽपि भवति पुरुषं
हन्ति हनिष्यति वेत्यर्थे पुरुषहेति । ब्रह्मादिषु भूतार्थादेव हन्तेरिति प्रत्ययनियमे वर्तमा-
नभविष्यत्कालयोः पूर्वप्रयोगसिद्धिः । ब्रह्मादिषु भूतार्थाद्धन्तेरेवेत्युपपदनियमे भूत इत्या-
श्रयणेन कालान्तरे धात्वन्तरादपि भवत्येव वृत्रं जयति जेष्यति या वृत्रजित् । न वृत्रं जि-

तवानिति भूते प्रयोगः । ब्रह्मादिषु भूतार्थादन्तेः क्विवेवेतिकालनियमे पितृव्यं हतवान् पितृव्यघातीति भूतेऽपि प्रत्ययान्तरविशिष्टः प्रयोगः । ब्रह्मघातीति प्रयोगाभावो नियम-फलं बोध्यम् । द्विविधो नियम इति भाष्यमिति । तथाच भाष्यमुभयतोऽयं नियमः ब्रह्मादिष्वेव क्विवेवेति च । युक्तञ्चैतत् श्रुत्योपस्थितोपपदप्रत्यययोरुपरोधापेक्षया प्रकरण-लक्षणजघन्यप्रमाणोपस्थितधातुकालयोरेवोपरोधो न्याय्यः । एवञ्चैतद्भाष्यविरोधात्पूर्वोक्तमयुक्तमित्यलम् ॥

ननु घृषघातोराकारेत्संज्ञकत्वेन 'विभाषाभावादिकर्मणोरिति विकल्पे प्राप्ते तदंशे नित्यार्थो विधिः स्यात् ततश्च भावादिकर्मभ्यामन्यत्र वैयात्याऽभावेऽपि 'आदितश्चे'तिनिषेध एव स्यादत आह—भावादिकर्मणोस्तु वैयात्ये धृषिर्नास्तीति । अनभिधानादिति भावः । अत्र प्रमाणमाह—अत एव नियमार्थमिति । तेन भावादिकर्मभ्यामन्यत्र वैयात्याभावेऽपि न 'आदितश्चे'ति निषेधः । हरदत्त इति—अवैयात्ये भावादिकर्मणोरनभिधानाद्वैयात्ये च नियमादादित्वस्य साफल्यमस्त्येवेत्यभिप्रेत्याह—माधवस्तु भावादि-कर्मणोरवैयात्ये विकल्पमाहेति ॥

ननु 'द्वेचे'त्यनेन द्वित्वे कृतेऽपि प्रत्यासत्त्या षाष्टद्वित्व एवाभ्याससंज्ञाप्रवृत्त्या ऽऽष्टमिके तदप्रवृत्त्या स न स्यादत आह—द्विशिग्रहणादभ्याससंज्ञेति ॥

इति पूर्वकृदन्तप्रकरणम्

अथोत्तरकृदन्तप्रकरणम् ।

ननु उणादयो बहुलमित्यत्रत्यबहुग्रहणस्याऽपरिपूर्णोणादिपरिपूर्णार्थकस्य फलं प्रदर्शयति—केचिद्विहिता अपीति । केचिदनुक्ता अपि धातवः प्रत्ययाश्रोणादिषु ऊहाः तर्कणि-या इत्यर्थः । तथाहि, शकुलेति प्रयोगदर्शनात् ह्रस्वरुजितिसूत्राद्विहित उलच्प्रत्ययः श-किघातोरपि भवतीति । किञ्च कुत्राप्यविहितयोः फिडफिडुप्रत्यययोरितिः प्रकृतिरुच्यते तयोः कित्वञ्च प्रल्प्यते । तथा षण्ड इत्यत्र सत्वाभावश्चोच्यते ।

ननु द्वन्द्वान्ते श्रूयमाणपदस्य प्रत्येकमभिसम्बन्धस्य प्रसिद्धत्वेन शक्यते सूत्रस्था-र्थग्रहणस्य तत्सूत्रस्थपदेष्वन्वयः स्यादित्याशङ्क्य समाधत्ते—अर्थग्रहणमस्तिनैव स-म्बध्यत इति । अनन्तरस्य विधिर्वा भवति प्रतिषेधो वेतिन्यायेनाऽनन्तरेणास्तिनैवार्थग्रह-णस्य सम्बन्धो ननु शकादिभिरिति भावः ।

पर्यायोपादानमर्थोपलक्षणार्थमिति—ननु कालशब्दोपादानादेव समयवेलाश-ब्दाभ्यामपि तुमुन्सिद्धौ पर्यायोपादानं व्यर्थमिति चेन्न । तस्याऽर्थोपलक्षणार्थत्वेन सार्थ-क्यात् । तथा च कालसमयवेलाथेषूपपदेषु तुमुन्नित्यर्थेऽनेहाशब्दादपि तुमुन्सिद्धः ।

ननु सुस्थिर इति सूत्रेऽप्यन्तस्य सरतेरुपादानादतीसारो व्याधिरिति प्रयोगो नोप-पद्येत्यत आह—अन्तर्भावितव्यर्थोऽत्र सरतिरिति—अतीसार इत्यत्रोपसर्गकारस्य 'उ-पसर्गस्य घञ् मनुष्येबहुलमि'त्यनेन दीर्घः ।

ननु श्रमेरुदात्तोपदेशत्वान्मान्तत्वाच्च 'नोदात्तोपदेशस्य मान्तस्याऽनाचमेरिति'वृद्धि-

निषेधे विश्रम इति प्रयोगो न स्यादत आह—विश्राम इतित्वपाणिनीयमिति—श्रमेर्णि-
जन्ताच् विधाने तु विश्राम इति प्रयोगः साधुरेव भवितुमर्हति, अत एव धुर्यान्विश्रामये-
ति स इति रघुकाव्यपद्यसङ्गतिः । नच णिच्यपि वृद्धिनिषेधः स्यादिति वाच्यम् । नोदात्तो-
पदेशेत्यत्र कृतीत्यस्यानुवर्तनेन णिचि वृद्धिनिषेधाप्राप्तेः । ‘मितां ह्रस्व’ इति ह्रस्वोऽपि ना-
शङ्क्यः । वेत्यनुवर्तनाद्व्यवस्थितविभाषाश्रयणेन ह्रस्वाभावात् । एवं चोक्तरीत्या प्रयोग-
स्य साधुत्वेऽप्यर्थभेदः स्यादेव । वस्तुतस्तु—निवृत्तप्रेषणाद्धातोः प्राकृतेऽर्थे णिजिति विव-
क्षायां न दोष इति भावः ।

ननु ‘श्रिणीभुवोऽनुपसर्गो’ इति सूत्रेऽनुपसर्गपदसद्भावादनुपसर्गाद्भुवो घञो विधाना-
दुपसर्गात्ततो घञोऽविधानात्प्रभाव इति प्रयोगो न स्यादित्यभिप्रेत्य शङ्कते—कथं प्रभा-
वो राज्ञ इति । समाधत्ते—प्रकृष्टो भावइति । प्रादिसमास इति । अनुपसर्गाद्भुवो
घञ्विधानेन भाव इति संसाध्य पश्चात्प्रशब्देन सह प्रादिसमासे प्रभाव इति प्रयोगोपपत्ति-
रिति भावः ।

ननु श्रिणीभुव इति सूत्रेण नयतेर्घञि नाय इत्यस्य साधुत्वे नय इति न स्यात् तथा-
च वक्ष्यमाणप्रयोगो विरुध्येतेत्याह—कथं राज्ञोनय इति । समाधत्ते—बाहुलकादि-
ति । सूत्रे बहुलप्रहणानुवृत्त्या घञो वैकल्पिकत्वेनोक्तप्रयोगसिद्धिरिति भावः ।

अस्याधिकाराः किल पुस्तकस्य मुहुर्मुहुर्मुद्रणकादयश्च ।

प्रकाशकाधीनकृता हि सर्वे नान्यस्य कस्यापि जनस्य सन्ति ॥

इति ठकुरोपनामकश्रीकनकलालशर्माणः कृतौ फक्किकारत्नमञ्जूपायां
कारकादिकृदन्तान्तो द्वितीयः खण्डः समाप्तः ॥

सर्वविधपुस्तकप्राप्तिस्थानम्—

श्रीहरिकृष्णनिबन्धभवनम्,

बनारस सिटी ।

श्रीः ।

किरातार्जुनीयम् ।

आदितः सर्गत्रयं यावत्

अस्य यद्यपि बह्व्यो व्याख्याः समुपलभ्यन्ते तथापि न तादृगुपकारो दृश्यते ताभिः कोमलमतीनामन्तेवासिनां यादृगस्मिन्नबद्धया “श्रीगङ्गाधरमिश्र” कृतया स्रधाऽभिध-
याऽभिनवव्याख्यया । कृतमतिप्रशंसनेन, अत्र भवन्त एव स्रधाऽवगाहिनः सहृदयपाठकाः
प्रमाणम् भविष्यन्ति ।

अत्र च परीक्षाऽर्थिनां विद्याऽर्थिनामेकान्तस्वान्तसुखाय प्रथमं तावत् कविजन्म-
कालादिनिर्णायकेनैतिह्येनोपनिबद्धा भूमिका, तदनु विशदं पात्रपरिचयः, सङ्क्षिप्तकथान-
कञ्च, तथा च महामहोपाध्याय “मल्लिनाथ” सूरिविरचितया घण्टापथाख्यव्याख्ययाऽनु-
बद्धप्रतिश्लोकम्—अन्वयो, व्याख्या, समासादि, व्याकरणं, वाच्यान्तरं, सारार्थो, भा-
षार्थश्चेति क्रमेण सञ्चिवेशितानि सन्ति । अन्ते च शिक्षाऽभ्यासार्हपद्यपद्यांशयोः प्रश्न-
विशेषस्य च सङ्ग्रहस्तथा च १९१० शततमेशवीयवत्सरादारभ्य १९२९ शततमेशवीय-
वत्सरायावत् काशीस्थराजकीयसंस्कृतपाठशालायाः प्रश्नपत्राण्यपि यत्नतः सङ्गृह्य सं-
स्थापितानि सन्ति ।

किञ्च—ईदृगनुत्तमस्य चित्ताकर्षिगुणजुषोऽस्य सर्वजनसौलभ्यमेवालभ्यलाभं स्वं-
स्वीकृवाणेन मया केवलं १२ आणकमितमेव निर्मञ्छनं निर्दिष्टम् ।

प्रथमपरीक्षोपयोगि—

रघुवंशमहाकाव्यम् ।

अस्यापि सञ्जीविनीसनाथा स्रधाऽभिधा व्याख्या किरातार्जुनीयीयस्रधातो नाध-
स्तनश्रेणीसरणिमनुसरति ।

अपि तु व्याकरणांशे सुकुमारासुकुमारमतीनां सर्वेषामप्यन्तेवासिनामान्तराज्ञान-
विपराशिविनाशनेन प्रदर्शितस्रधाधवल्लिमयशोराशिर्हृदयग्राहिणी भूत्वा नातिभूयसा
समयेन भवतामक्षिगोचरीभविष्यति । तदानीमेवैतदीयतथ्यातथ्यनिर्णयेऽहमहमिकया
मिथो विवदमानाः कुतूहलाक्रान्तस्वान्ताः समन्ततो भवन्त एव प्रमाणत्वेनोपन्यस्ताः-
सर्वत्र भवन्तित्वत्यलमलमतिल्लपनेनेति शम् । (यन्त्रस्थम्)

विविधपुस्तकप्राप्तिस्थानम्—

श्रीहरिकृष्णनिबन्धभवनम्,

वनारस सिटी ।

श्रीहरिकृष्णनिबन्धमणिमालायाः

प्रथमो मणिः—

मूलरामायणम्—

(महाभारतीयशीलनिरूपणाध्यायसहितम्)

पुस्तकेऽस्मिन् विद्यार्थिनामतीव सुखबोधाय प्रथमं पात्र-
परिचयः, सरलसंस्कृतेन संक्षिप्तकथा तथा च प्रतिश्लोकम्
अन्वयः, व्याख्या, समासः, व्याकरणं, वाच्यपरिवर्तनं, कोषः,
सारार्थः, भाषार्थश्चेति क्रमेण संनिवेशिताः सन्ति । अन्ते शिक्षा
तथा विविधप्रश्नाश्च संरक्षिताः सन्ति, यदवलोकनतो बालैरपि
सर्वप्रकारप्रश्नानामुत्तरं सुखेन कर्तुं शक्यते । नैतादृशं सकल-
गुणसम्पन्नमेतत्पुस्तकं कुत्राप्यन्यत्र मुद्रितमभूत् नैवातो गुण-
विशिष्टं भविता चेति पुस्तकावलोकनत एव स्फुटमस्ति ।
एवं गुणविशिष्टस्याप्यस्य मूल्यमतीवालपमेव ॥ अष्टाणकाः ।

द्वितीयो मणिः—

श्रुतबोधः

(संक्षिप्तछन्दोगनितादिसहितः)

अस्मिन्नपि ग्रन्थे बालानां सुखबोधाय प्रतिश्लोकं अन्वयः,
व्याख्या, समासः, भाषार्थः, विशेषलक्षणान्तराणि, उदाहरणा-
न्तराणि च क्रमेण संनिवेशितानि सन्ति । अन्ते व्युत्पत्तिविवृद्ध्यै
च विविधाः प्रश्नाः संनिवेशिताः सन्ति । तथा च सोदाहरणं
छन्दोगणितमपि स्फुटं प्रदर्शितमस्ति । यदीयसम्यगवलोकनत
एव बालोऽपि छन्दःशास्त्रे पाठवं गमिष्यतीत्यलं प्रत्यक्षस्य
प्रमाणान्तरेण । मूल्यमस्य ।=) षडाणकाः ।

सर्वविधपुस्तकप्राप्तिस्थानम्—

श्रीहरिकृष्णनिबन्धभवनम्,

बनारस सिटी ।

श्रीगुरुः शरणम् ।

विज्ञापनम् ।

सिद्धान्तकौमुदी (गुटका) ।

विदाङ्कुर्वन्तु श्रीमन्तस्तत्र भवन्तो व्याकरणजिज्ञासवः छात्राः व्याकरण-
विदो गुरुवश्च !

यद् वैयाकरणसिद्धान्तकौमुदी गुटकाकारा मूलमात्रम् दीपावली-
महोत्पन्नवासरे मुद्रयित्वा विक्रयार्थं सन्नद्धा । इदं किल संस्करणं
प्राधान्येन संस्कृतविद्यार्थिनां यथा अत्यन्तमुपयोगि भवेत् एतादृशः प्रबन्ध
आरचितः । यथा सूत्राणि पृथक्पङ्क्त्यां महत्स्वक्षरेषु निवेशितानि, अथ च प्रथ-
मसूत्रमारभ्य समाप्तिपर्यन्तं कौमुदीक्रमेण तेषां क्रमिकाङ्कस्तत्पूर्वं निवेशिताः,
मध्ये च यत्र यत्र तानि तानि सूत्राण्यागतानि तत्रत एव क्रमिकाङ्काः तत्त-
त्सूत्रार्थदर्शनसौलभ्याय प्रदत्ताः ।

वार्तिकान्यपि क्रमिकाङ्कयुक्तानि पूर्ववदेव निक्षिप्तानि । एवं विधायकवच-
नानां सूत्रवार्तिकेतरेषां भाष्यकारीयत्वेन सम्मतानाम् अग्रे भाष्येष्टिबोधकं कंस-
मध्ये (भा० इ०) इति चिह्नं निक्षिप्तम् । परिभाषाणाम्, अन्तर्गणसूत्राणाञ्च
स्पष्टप्रतिपत्तये तत्तदग्रे (प०) (ग०) इत्यादिचिह्नान्युपक्षिप्तानि । विद्यार्थिनां
वहनसौलभ्याय गुटकाकारः कर्गदानि च मसृणानि उपयुक्तानि ।

अन्ते च सभाष्यशिक्षा, अष्टाध्यायीपाठ-गणपाठ-वार्तिकपाठ-धातुपाठ-
परिभाषापाठ-उणादिसूत्रपाठ-फिदसूत्रपाठ-लिङ्गानुशासनसूत्रपाठाष्टकम्, अ-
काराद्यनुक्रमेण अष्टाध्यायीसूत्र-वार्तिक-उणादिसूत्र-फिदसूत्र-लिङ्गानुशासन-
सूत्र-धातु-गण-परिभाषाणां सूची च सर्वेषां सौलभ्याय निबद्धा । मूल्यमपि
पुरा सार्धरूप्यकद्वयमात्रम् अवधारितमासीत् । परन्तु पृष्ठानामाधिक्यवशा-
दिदानीं रूप्यकत्रयं मू० ३ व्ययमात्रमवधार्यते । किं बहुशः कथनेन ? वारमेकं
पुस्तकसंग्रहेणैव प्रत्यक्षं करणीयम् ।

सर्वविधपुस्तकप्राप्तिस्थानम् --

श्रीहरिकृष्णनिबन्धभवनम्,

बनारस सिटी ।